

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE 'BURG SERIES **BOOK TWO**

AT PEACE



NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY



Kristen Ashley

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



Huzur İçinde

Kristen Ashley

Kristen Ashley tarafından Smashwords'de

yayınlanmıştır Telif Hakkı 2011 Kristen Ashley

Kristen Ashley yazarına ait diğer kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

The 'Burg Series:

Senin için

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Penmort Kalesi Üç

Dilek

www.kristenashley.net

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer bunu paylaşmak isterseniz

kitabı başka bir kişiyle birlikte okuyacaksanız, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen Smashwords'e geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

* * * * *

Bu kitap yeğenlerim Jill Caroline Wynne ve Karen'a ithaf edilmiştir.
Christine Wynne
Gelmiş geçmiş en tatlı, en nazik, en komik, en güzel ve en değerli kızlar
doğdu.
Ve ben önyargılı değilim.

* * * * *

Birinci Bölüm

Komşum

Karanlık tavana baktım ve Axl Rose'un Paradise City'ye götürülme talebini dinledim.

Şarkı, kendisinden önce gelen AC/DC, Poison, Whitesnake ve Ratt gibi tatlıydı ama hiç de tatlı değildi...

Komodinin üzerindeki çalar saatime bakmak için döndüm... Sabah üç otuz üç.

Parti saat 12:22'de başlamıştı. Cuma günü olduğu için benim için sorun yoktu. Bu mahallede saat bir buçukta, belki de ikide ortalığı yatıştırırlar diye düşündüm. Ayrıca, eğer daha da ileri giderse, Colt'un gidip bir şeyler söyleyeceğini de düşündüm. Alec Colton benim komşumdu; sokağın karşısında ve bir ev aşağıda oturuyordu. O ve kız arkadaşı February Owens'ın yeni bir bebekleri olmuştu ve o da polisti. Sabahın dördüne kadar 80'lerin hard rock tarzında bir anılar yolculuğuna katlanacağını hayal bile edemezdim, yeni bir bebek ve bunun uyku programınıza getirdiği (ya da getirmediği) her şeyle değil.

Ama müzik durmamıştı.

Mahallem sessizdi ya da en azından Kate, Keira ve benim yaşadığımız dört ay boyunca öyleydi. Şubat ayıydı. Şubat ayında kim sessiz bir mahallede gürültülü, geç saatlere kadar süren partiler verirdi ki?

En azından Kate ve Keira yatıya kalmışlardı. Eğer evde olsalardı, şimdiye kadar çoktan kaybetmiştim.

Ama ben kaybettim.

Saate baktım.

Sabah üç otuz dörtte.

Yorganı arkaya attım ve Tim'in eski, ekose pazen bornozunu kapının arkasındaki kancadan kaparak banyoya gittim. Bu bornozu ona annesi almıştı. Biz evlenmeden önce de vardı. Şimdi peluş gibi yumuşacıktı, yıpranmıştı ama eskimemişti ve hâlâ çok sıcaktı.

Üzerimdeki bornozu silkerek odamdan çıktım, açık plan çalışma odasından geçerek oturma odasına, oradan da mutfığa açılan yemek alanına girdim. Sonra mutfağın yan kapısına yöneldim, burada ayakkabılarım yere saçılmıştı.

Hem Kate hem de Keira erken çiçek açmışlardı. Şimdi ikisi de benim boyumdaydı, Keira bile, sadece on dört yaşında olmasına rağmen, ve hepimiz aynı şeyleri giyiyorduk.

Ayakkabı numarası. Keira'nın üzerinde büyük papatyalar olan sıcak pembe nalınlarını çıkardım ve gece soğuşunu önlemek için giydiğim kalın çorapların üzerine geçirdim. Geceleri termostatu iyice düşürdüm, ısınmadan tasarruf ettim, elektrik faturalarından tasarruf ettim. Para tam olarak akımıyordu ve iki genç kız yetiştirirken para sahip olunması gereken önemli bir şeydi. Gerçi iki genç kız olmasaydı da öyleydi ama hayatımda çocuksuz bir zaman olduğunu bilmiyordum. Bir gün çocuktum, ertesi gün bir eş ve anneydim.

Bir yıl, üç ay, üç hafta ve iki gün öncesine kadar tek bir gün bile pişman olmadım. Sonra gerçekten pişman olmadım ama hayat kesinlikle değişti.

Alarmı devre dışı bıraktım, yan kapının kilidini açtım, gecenin içine daldım ve durdum.

Müziğin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yan komşumdan gelmesini beklemezdim. Çünkü o her kimse, hiçbir zaman evde olmazdı. Orada yaşadığımız dört ay boyunca, parlak, siyah, yeni model bir Ford kamyoneti birkaç kez görmüştüm, belki iki, belki üç. Evin ışıklarını bir kez açık görmüştüm. Onun dışında evde kimse yoktu.

Ama şimdi, bir fener gibi yanıyordu, müzik dışarıda dururken çok daha yüksekti. O kadar gürültülüydü ki, pencerelerin sesle birlikte kırılmaması bir mucizeydi.

Ama yolda parlak, siyah, yeni model bir Ford kamyonet yoktu. Onun yerine, evin ışıkları sayesinde gün gibi açık, parlak, kırmızı, yeni model bir Porsche gördüm.

Tüm bunlar beni şaşırtmıştı. Dört aydır o evden ne bir haber, ne bir ses, hiçbir şey gelmemişti ve şimdi ışıklandırılmıştı, yüksek sesle müzik çalıyordu ve yolda Amerikalı olmayan bir araba vardı. Bildiğim kadarıyla mahallede Amerikan arabası olmayan tek komşu Şubat'tı ve onun da üstü açık bir Beetle'ı vardı. Ben de dahil olmak üzere diğer herkesin arabası Amerikan yapımıydı.

Ve bu bloktaki hiç kimse Porsche alamaz, hayatları boyunca alamaz.

Orada bu kadar kısa bir süre yaşamama rağmen komşularımı tanıyordum çünkü burası küçük bir Indiana kasabasıydı. Orada bir hafta yaşamıştık ve tüm komşularımızla tanışmıştık. Kekler, kurabiyeler ve güveçlerle gelirlerdi. Noel partilerine davet edilmişdik. El salladık, merhabalaştık ya da hoşça kal dedik, hatta bir yere gitmek ya da dönmek için arabalarımıza bindiğimizde sohbet etmek için yanlarına gittik. , , Frank'in dükkanında karşılaştığımızda sohbet ettik.

restoran ya da lise basketbol maçı. Kate, Keira ve ben orada dört aydır yaşıyorduk ama sanki on dört yıldır oradaymışız gibi hissediyorduk.

Ama yan komşum olan parlak Ford pikaplı komşumu tanıımıyordum ve onları da tanıımıyordum çünkü hiç evde olmamışlardı.

Şimdi, her , onlarla tanışacaktım.

Karın üzerinde tepiniyordum, müzikle birlikte bile ayak altında çıtırdadığını duyuyordum. Karın üstü gecenin soğuğuyla yeniden donmuştu ama ben hiçbir şey hissetmiyordum, çok kızgındım. Yarın çalışmak zorundaydım, saat sekizde bahçe dükkanında olmalıydım ki bu sadece birkaç saat uzaklıktaydı. AC/DC'nin "Hell's Bells" şarkısıyla uyanmışım ve o zamandan beri dönüp duruyor ve öfkeleniyordum. Şimdi kanım kaynıyordu ve kontrolümü kaybetmemeye özen göstermem gerekecekti. Ne yazık ki sinirli biriydim. Sık sık patlamazdım ama patladığım zaman patlardım.

Kızgın olmamın nedenlerinden biri de Tim burada olsaydı bunu yapıyor olacak olmasıydı. Üç saat önce, "Hell's Bells" in yaklaşık yarısında yapardı. Tim uykusunu severdi ama mesele o değildi. Kızlarını rahatsız edecek hiçbir şeye tahammülü yoktu. Eğer beni uyandırırsa, bu onu da uyandırır ve rahatsız edildiğimi anlar, bu da için ipucu olurdu ve kapıdan çıkardı. Silahını alır, rozetini alır, sinirli, büyük adam, ateşli polis tavrını takınır ve buna bir son verirdi, hiç kuşkunuz olmasın.

Kahretsin, ama onu özledim.

Komşumun ön kapısına kadar gittim ve gecikmedim. Kapı ziline uzandım ve kapıyı çaldım, birini ya da diğerini asla duymayacaklarını ve her ikisiyle bile o sesin duyulmasının bir mucize olacağını biliyordum.

Artık Van Halen vardı. David Lee Roth "Panama "yı söylüyordu. En sevdiklerimden biri. Bir anı şarkısıydı. Bu şarkı çalındığında güzel zamanlar geçirmiştik, güzel zamanlar bu şarkının beni sinirlendirmek için kullanılmasıyla mahvoldu.

Kapıyı daha yüksek sesle çaldım ve parmağımı zile bastırdım. "Merhaba!" Kapıya doğru bağırdım.

Kapı açıldı, içeriden gelen parlak ışıklar beni bir anlığına kör etti, sonra odaklandım, kanım yaklaşık yüz derece soğudu ve tam bir şok içinde bakakaldım.

"Kimsin sen?" diye sordu müziğin üzerine bağırarak.

Kahretsin, Kenzie Elise'di. Kenzie *Elise. Kenzie Elise.*

Neredeyse tüm filmlerini izlemiştim (bana ya da eleştirmenlere pek bir şey ifade etmeyen o berbat art house filmlerini yapmaya başladığı zamanlar hariç, her ne kadar onları bir romantik komedi sevgilisinden ziyade bir *aktör* olarak tanınmaya çalışırken yapıyor olsa da ve bu çabasında bir şekilde başarısız olsa da).

Filmlerini çok severdim, özellikle de romantik komedilerini (gerilim filmleri de oldukça iyiydi). Onu çok severdim. Müthiş biriydi.

Ama şimdi, Indiana'nın küçük bir kasabasında, kırık dökük bir evde, kırık dökük bir mahallede dururken, şok içinde ona bakıyordum.

Kenzie Elise benim *komşum* . Bu imkansızdı.

Ama orada duruyordu, uzun boyluydu çünkü zaten gerçekten uzun boyluydu ama aynı zamanda bir basamak yukarıdaydı ve sıksa baldırlarını saran kayışları olan gök yüksekliğinde, platform striptizci ayakkabıları giyyordu. Sıkaydılar da. Yırtık pırtıktı; vücudundaki her kas görülebiliyordu. Göğüs kemiği de belirgindi ve itiraf etmeliyim ki son derece iticiydi. Bütün bunları görebiliyordum çünkü üzerinde zümrüt yeşili, dantelli bir tayyör vardı; olmayan göğüs dekoltesi derin kesilmiş, kemikli kalçaları yukarı doğru kalkıktı. On, on beş, hatta belki de yirmi kilo zayıf olmalıydı. O kadar zayıftı ki, bu biraz korkutucuydu. Ama o kendine özgü vahşi, uzun, çilek sarısı saçları, peygamber çiçeği mavisi gözleri ve bir düğme kadar sevimli bir yüzü vardı.

Yandaki evin kapısında duruyordu, sopa gibi vücudunun üzerindeki kocaman kafasındaki mavi gözler bana bakıyordu.

"Sen kimsin?" diye tekrarladı ve ben transımdan çıkarak sıçradım.

"Um... komşunuz," diye cevap verdim. "Müziğin sesini kısabilir misiniz?"

"Ne?" diye bağırdı ama ben cevap verecekken mavi gözleri beni bırakıp başımın üzerinden baktı.

Evin ışıklarının yanıp söndüğünü gördüm ve ben de bakmak için arkamı döndüm.

Parlak, siyah, yeni model bir Ford kamyonet yola çıkıyordu. Kahretsin!

Arkamı döndüğümde gülümsediğini gördüm, bir şeyden gerçekten memnun olmuştu. Yüzü yumuşamış ve beni son derece rahatsız eden samimi bir şekilde bilmişti.

Görünüşüne bakılırsa babam kesinlikle evdeydi. Bu özel partinin üçüncü tekeriydim ve oradan çıkmam gerekiyordu.

"Dinle, müziğin sesini kısabilir misin?" Bağırarak sordum ama beni görmezden geldi, gözleri omzumun üzerinden perçinlenmişti.

Işıkların söndüğünü görmüştüm ve şimdi de bir kapı çarpması sesi duydum.

"Affedersiniz!" Biraz umutsuzluğa kapılarak müziğin sesini bastırmaya çalıştım. "Yandaki evde oturuyorum," sol kolumu kaldırıp evimi gösterdim, "ve müziğiniz çok yüksek. Kısabilir misiniz?"

"Merhaba sevgilim," diye mırıldandı ve bu müzikle nasıl mırıldandığını hayal bile edemezdim ama yaptı.

Arkamı döndüm ve donakaldım.

Arkamda bir adam duruyordu, büyük bir adam, her yönden büyük. Uzun boyluydu, Tim'den bile daha uzundu ve Tim 1.80 boyundaydı. Ayrıca genişti; siyah deri ceketinin içindeki omuzları genişti ve açıkça güçlüydü.

Ve bir zamanlar çok güzeldi. Şu anki halinin altında, yüz hatlarının bir zamanlar mükemmel olduğu açıkça görülüyordu; yüksek elmacık kemikleri, kare çenesinde çekici keskin bir eğim, güçlü bir kaş. Şimdi gözlerinden ve çatık kaşlı, dolgun dudaklarının kenarlarından diziler halinde çizgiler geliyordu.

Ayrıca sol yanağında da iki tane yara izi vardı; gözünün yaklaşık bir santim altından başlayıp yüksek elmacık kemiğinin üzerinden kıvrılan, birbirine yaklaşan ve eğer bir gamzesi olsaydı gamzesinin olacağı yerde biten. Bu yara izleri, gerçek izler dışında buruşuk ya da şekil bozucu değildi. Sadece bir zamanlar yüzü olan kusursuz erkek güzelliğini bozuyor, çizgilerin de eklenmesiyle onu sert, ilginç ve biraz da korkutucu bir hale getiriyorlardı.

Tüm bunlar, koyu renkli, asi ve gereğinden fazla uzun saçlarıyla birlikte, onu çekici ve manyetik bir şekilde uğursuz göstermeye yetiyordu.

Ve sonra gözleri vardı. Gök mavisi gözleri. *Gökyüzü*. Kahrolası. *Mavi*.

Kate ve Keira babalarının gri-mavi gözlerine sahipti ve Tim'in uzun, koyu renk kirpikleriyle çerçevlendiklerinde göz alıcıydılar. Tim, Kate ve Keira'nınki kadar güzel, çarpıcı ve nefes kesici gözleri daha önce hiç görmemiştim.

Şimdiye kadar.

O gözleri ve sert yüzünü beni aşan bir noktaya bakmak için kullanıyordu. Gerçekten *parlıyordu*. Ve bunu öyle bir şekilde yapıyordu ki, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. O kadar karanlık, o kadar yaralı, o kadar iri ve o kadar öfkeli olması beni derinden korkutmuştu ki olduğum yere çakılıp kalmıştım. Çok istememe rağmen hareket edemiyordum.

Sonra hareket etti. Tam yanımdan ilerledi ve otomatik olarak, sanki aurasının gücüyle bunu yapmaya zorlanmış gibi, o geçerken döndüm. Kocaman elini Kenzie Elise'in bir deri bir kemik kalmış göğüs kemiğine yerleştirip onu itmesini izledim.

Platform striptizci ayakkabılarının üzerinde geriye doğru uçarken ağzım açık kaldı, geriye doğru dönerken kolları tutunacak bir yer bulmak için yanlara doğru uçuyordu. Tutunacak hiçbir şey yoktu ve ayakkabısının kenarına zarifçe takıldı ama yere düşmeden önce kendini düzeltti.

Başka bir şey yapamadan öylece bakakaldım. Bu, filme çekilmiş ve televizyonda yayınlanmış korkunç bir kazayı izlemek gibiydi. Görmek istemezsiniz ama izlemekten başka seçeneğiniz yoktur çünkü beyniniz bunu yapmanız için size ne kadar bağırsın bağırsın, gözlerinizi ayıramazsınız.

Hiç durmadan eve girdi ve gözden kayboldu. Sonra müzik aniden durdu.

"Cal -" Kenzie Elise ellerini kaldırarak yatıştırılmaya başladı.

"Kapa çeneni," diye homurdandığını duydum, sesi alçak, derin, gürültülü ve görünüşü kadar uğursuzdu. Sesini duydum ama onu görmedim ve Kenzie'nin sırtı bana dönüktü. Hâlâ görüş alanımın dışındaydı ama her neredeyse, Kenzie onu izliyordu.

Birden amacıma ulaştığımı fark ettim. Müzik durmuştu. Dolayısıyla eve gitme ve bu aile içi durumu seyircisiz bir şekilde sürdürme zamanı gelmişti.

Gitmek için döndüm ama sesini tekrar duydum.

"Sen."

Aptalca, gözlerini üzerimde görmek için evin içine baktım.

"I -" Eve gideceğime dair açıklamalarımı yapmaya başladım ama o üzerime geldi ve ben de ona bakakaldım. Güçlü vücudu bana doğru hareket ediyordu ve ben yakalandım, tehlikeyi görüyordum ama bir şekilde beynim onlara *hareket etmeleri* için bağırsa da uzuvlarım işe yaramıyordu.

Mümkün görüldüğünden daha hızlı bir şekilde, tam benim , büyük eli üst koluma dolanmıştı ve beni evin içine çekti. Ne eli üzerimdeydi ne de beni evin içine sürüklüyordu ve muhtemelen mücadele etmediğim için acımadı ve mücadele etmedim çünkü bu adamın beni bir dal gibi kırabileceğini biliyordum.

Kendimi yan komşumun evinde buldum; üzerimde sıcak pembe papatyalı wellingtonlar, gecelik ve Tim'in bornozu; komşumda solmuş kot pantolon, siyah motosiklet botları, siyah tişört ve siyah deri ceket; ve Hollywood film yıldızı Kenzie Elise'in üzerinde zar zor giydiği zümrüt yeşili, dantelli bir ayıcık ve platform striptizci ayakkabıları vardı.

Bu nasıl oldu?

Bir rüya gibiydi, tuhaf, kötü bir rüyaydı, uyandığınızda kendinizi garip ve huzursuz hissediyordunuz ve "*Ne oluyor lan?*" diye düşünüyordunuz.

Ama oluyordu, oradaydım, nefes alıyordum, bilincim yerindeydi ve tek düşünebildiğim, *Tanrım, Tim'i özlüyorum*.

Komşum derin ve korkutucu sesiyle bana "Kal," diye emretti ve ben de başımı arkaya eğip onun berrak mavi gözlerine baktım ve başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

Sonra kolumu bıraktı ve evin derinliklerine doğru yürüdü.

"Cal, sevgilim, ben sadece -" Kenzie Elise konuşmaya başladı ama adam gözden kaybolunca konuşmayı bıraktı.

Benimle birlikte odada durmak yerine neden onun peşinden gitmediğini merak ettim, ön kapı açıktı, üzerinde hayal gücüne çok az şey bırakan o oyuncaktan başka bir şey yoktu.

Yine de, onun halindeyken, muhtemelen ben de onu takip etmezdim.

Bu noktada neden Porsche'sine koşup gitmediğini merak ettim.

Kaçmadım çünkü bana kalmamı söylemişti ve ona karşı gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmedim. Bana kızgın görünmüyordu, o anda değil ve ben de onu bu şekilde yapmak için ateşlenmedim.

Bana bakmadı ve sonunda gözlerimi ondan ayırabildim ama bunu yapabildim çünkü kollarında bir demet giysi taşıyarak geri döndü. Onun yanından, benim yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü ve giysileri karın içine attı.

Ağzım tekrar açık kaldı.

"Cal!" diye bağırdı. Striptizci ayakkabılarıyla kapıya doğru koştu, kıyafetlerine baktı, sonra tekrar dönüp ona baktı, gözleri bir kez bile bana çarpmadı. Benden kaçıyor ya da beni görmezden geliyordu. Hangisi olduğunu bilmiyordum ama ikisinin de iyi bir oyun olduğunu düşünüyordum.

Çantası elindeydi ve odaya geri dönüyordu.

Kadın ona döndüğünde bir dizi anahtar çıkardı.

"Kıyafetlerimi karın içine attın!" diye bağırdı ve adam çantasını ona doğru fırlatınca yana sıçradı. Çantanın ağzı açıktı ve havada süzülürken her yere bir şeyler saçıldı ve yere düştüğünde daha fazla şey saçıldı.

"Cal!" diye bağırdı, eğildi, kemikli dizlerini göğsüne çekti, kışını yere koydu ve eşyalarını almak için çabaladı.

Ben de ona yardım etmek için eğilmeye başladım ama onun sesi duyulunca durdum.

"Yapma."

Başımı çevirip ona baktığımda gözleri beni yere mıhlamıştı. O kadar kızgın, gözle görülür derecede öfkeli ve o kadar korkutucuydu ki nefes almayı unutmuştum.

Kenzie yerde, dizleri ve elleri üzerinde, oyuncak ayakkabısı ve striptizci ayakkabılarıyla çantasına bir şeyler tıktırırken yavaşça doğruldum ve ciğerlerime hava doldurmaya çalıştım.

"Bu *delilik*," diye tersledi ve kesinlikle haklıydı.

Anahtarlıktan bir anahtar alıyordu ve kadın çantasını tekrar sağlam bir şekilde ayağa kaldırdığında bu görevi tamamlamıştı ki bu için bir şanstı çünkü adam hazır olduğundan emin olmak için tereddüt etmeden anahtarlarını ona fırlattı. Kadın anahtarları almak için hamle yaptı, salladı ama elinde tuttu.

"Dışarı," diye sertçe emretti. "Cal -" diye başladı kadın.

"Siktir git."

"Bu sahne çok saçma," tısladı, ona doğru eğilerek, bunun pek de iyi bir fikir olmadığını düşündüm.

"Haklısın," diye kabul etti.

O kadar hızlı strateji değiştirdi ki yetişemedim.

"Sevgilim, düşündüm ki -" diye söze başladığında sesi yine mırıltılıydı. "Ne var, Kenzie?" diye sordu, gözleri kızın üzerinde geziniyordu, dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ne düşündün? Lanet olsun kadın, ortaokulda kafam daha iyiydi. *Senin* ağzından daha fazlasını almak için geri geleceğimi mi sandın? Pasaklı. O kadar özensizdi ki, senin adına utandım."

Onun sözleri üzerine nefesimi tutmuştum ama Kenzie'nin yüzü kendine has kusursuz solgun teninden daha solgun bir hal almıştı.

Kenzie bir heykel gibi hareketsiz durduğunda ve konuşmadığında, not etti. "Hâlâ buradasın."

"Ben -" diye başladı.

"Bir ipucu bulmam lazım," diye bitirdi. "Tanrım, bunu daha kaç kere yapmamız gerekiyor? Bu bir , yıllardır yaptığım en büyük . Seni becerirken numara yaptım. Seninle işim bittikten sonra boşalmak için duşta mastürbasyon yapmak zorunda kaldım."

Yutkundum, oradan başka bir *yerde* olmayı gerçekten çok istiyordum.

"Sahte mi yaptın?" diye fısıldadı, sesi dehşete düşmüş ve yenilmiş gibiydi, sanki Noel Baba'nın olmadığını çok erken yaşta öğrenmiş küçük bir kız çocuğu gibiydi.

"Evet ve eğer kafan bu kadar kışında olmasaydı, fark ederdin. Bunun yerine, bu lanet dramayı oynamaya devam ediyorsun ve yemin ederim, tekrar olursa, bu beni mutlu etmeyecek."

Şu anda oldukça mutsuz görünüyordu ama onunla yeni tanışmıştım, belki *daha da* mutsuz olabilirdi, bu da bir daha asla onun yanında olmak istemediğim anlamına geliyordu.

"Cal, ben -" diye tekrar başladı ama adam öne doğru eğildi ve kızın ağzı kapandı.

"Tekrar söylemeyeceğim. Getir. *Siktir*. Dışarı."

Neyse ki canına tak etmişti. Gözlerimi kaçırarak döndü ve oyuncak ayakkabısı ve striptizci ayakkabılarıyla açık ön kapıdan kar ve soğuğa doğru yürüdü.

Kapıya doğru yürüdü, çarptı ve beni son derece rahatsız edecek şekilde kilitledi.

Tekrar yutkundum.

Sonra usulca, "Artık eve gitmek istiyorum," dedim.

Yüzünü bana döndü ve gözleri benimkilerle aynı hizaya geldi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve karnım sıkıştı. O

konuşmadı ve ben ne yapacağımı bilemedim.

Sonunda gözlerini indirdi ve ben de gözlerinin yavaşça yüzümden vücuduma, oradan da ayaklarıma doğru kayışını ve aynı yavaşlıkla tekrar yüzüme doğru yükselişini izledim.

Bu yolculuk sırasında bornozumun açıldığını ve geceliğimi görebildiğini fark ettim. Soluk lavanta satendi, kısaydı, kalçalarımın üst kısmına denk geliyordu ama altında dumanlı gri dantelden üç inçlik bir etek vardı. Aynı dantel korsajda da göğüslerimi örten kumaşın üzerindeydi. Gecelik göğsüme ve göbeğime tam oturuyordu ama kalçalarımda ve uyluklarımda hareket edecek yer vardı. Kenzie'nin ayakkabısı kadar müstehcen değildi. Hayal gücüne bir şeyler bırakıyordu ve hayal gücünüz yoksa bu iyiydi.

Dikkatlice bornozumun kenarlarını bir araya getirdim ve gözleri benimkilere çarpmak için hızlandı ve bunu yaptıkları anda, hiç şüphesiz, bir hayal gücü olduğunu anladım.

Ağzım kurudu.

"Ben Joe Callahan," dedi.

"Merhaba Joe," dedim sessizce.

"Cal," diye düzeltti ve ben de başımı salladım ama sessiz kaldım.

Bu durum Porsche'nin ateşlenip geri geri çıkmasına kadar uzayınca Joe Callahan, "Öyle mi?" diye sordu.

"Komşunuz."

Ağır, kara kaşları yukarı kalktı. "Komşumun bir adı var mı?" Başımı salladım ve ağır, kara kaşları birbirine yaklaştı.

"Bir adın yok mu?" diye sordu.

"Sanırım gitmek istiyorum," dedim

ona.

"Dinle dostum -" dediğinde yüzü sertleşti ama sesi yumuşadı. "Hayır, lütfen Joe, gitmek istiyorum."

"Cal."

"Her neyse, gitmek istiyorum," diye tekrarladım.

Bana doğru gelmeye başladı ve ben geri çekildim, titreyen elimi kaldırdım ve durdu, gözleri yüzüme dönmeden önce elime kayd.

"Yan dairede oturuyorum, hepsi bu," dedim usulca. "Müziğin durmasını istedim. Durdu. Şimdi gitmek istiyorum."

Gözleri gözlerimi tuttu ve gözlerinde bir şeyler oluyordu, sadece ne olduğunu bilmiyordum ve o sahneye tanık olduktan, onunla konuşma şeklini, ne söylediğini, nasıl söylediğini ve yaşattığı mutlak aşağılamayı dinledikten sonra umurumda değildi. Sonra bakışları tekrar bedenime kayd, gözlerini kapattı ve kenara çekildi.

Bir saniye bile kaybetmedim. Kapıya koştum, kilidini açtım, fırlatıp açtım, dışarı çıktım ve karların üzerinden evime doğru koştum. Kendimi yan kapıdan içeri attım, kapattım, kilitledim, zinciri fırlattım ve alarmı çalıştırdım.

Sonra tepeden tırnağa titreyerek ayakkabılarımı çıkardım, titreyerek yatak odama doğru ilerledim ve Tim'in bornozunu giyerek yatağa girdim, yorganı boynuma kadar çektim.

Başımı komodinin üzerinde duran çerçeveye çevirdim. Karanlıkta zar zor görebiliyordum ama görmeme gerek yoktu, içindeki resmi ezberlemiştim. Tim ve ben, yakın çekim, arkamdaydı, iki kolu omuzlarımdaydı, göğsümün üst kısmına sarılmıştı, çenesi başımın yan tarafına bastırılmıştı, başım hafifçe ona dönüktü. Kameraya bakıyordu. Gözlerimi kapatmıştım.

İkimiz de gülüyorduk.

"Seni özledim bebeğim," diye fısıldadım çerçeveye, sesim de bedenim kadar titriyordu.

Çerçeve cevap vermedi, hiçbir zaman vermedi.

* * * * *

Ertesi sabah Joe Callahan'ın evi sessizdi ve parlak, siyah, yeni model Ford pikap gitmişti.

Üç hafta boyunca geri gelmedi.

* * * * *

Öğleden sonra saat dörttü, bütün gün bahçe dükkanındaydım ve gün boyunca kar yağmıştı.

Kardan bıkmıştım ve keşke kızlarımı toplayıp Chicago'dan kaçarken Florida, Arizona ya da kar olmayan bir yer seçseydim diye düşündüm.

Dahası, Kate artık araba kullanıyordu. On altı yaşına girmişti, ehliyetini almıştı ve ben de ona bir araba almıştım. Tim ona araba aldığım için çok kızardı. Kendime Mustang aldığım için de kızardı. Bir polis olarak çok fazla kaza görmüştü, bu yüzden bir binanın içinden geçirebileceğiniz ve sadece birkaç çizigi parlatmak zorunda kalacağınız kadar sağlam yapılmış, sağlam arabalardan yanaydı. Deli gibi araba kullanabilirdi (ki kullanırdı), ama bunu yapmamın (ki Mustang'e binmediğim sürece yapmazdım) ve kızları şımartmamın büyük bir hayranı değildi.

Yine de, babaları ölünce, onları şımartmak bir alışkanlık haline gelmişti.

Zaten artık onları bir yerlere götürüp getirmeme yardım edecek Tim de yoktu. Kate'e bir araba almadığım sürece iki arabalı bir evde de yaşamıyordum.

Ben de öyle yaptım.

İyi bir sürücüydü, sorumluluk sahibiydi, benim Kate'imdi. Keira, şimdi, Keira muhtemelen ehliyetini aldığında *benimle* birlikte arabaya binerken yakalanacaktı. Keira bela için bir mıknaş gibiydi. Kate bir kuralı çiğnemek ya da başını belaya sokmaktansa binlerce kanlı ve acılı ölümü tercih ederdi. Keira öldürücü bir çift ayakkabı için şeytanla anlaşma yapar ve gözünü bile kırpmazdı.

Kate sorumluluk sahibi ve iyi bir sürücü olsa bile, karda araba kullanmasından yine de nefret ederdim.

Artık tam zamanlı işim olan Bobbie's Garden Shoppe'dan eve dönerken bunları düşünüyordum. Sabrina bir hafta önce ikizlerini doğurduğundan beri artık tam zamanlı çalıştığımı o sabah öğrenmiştim. Bir gece önce Bobbie'yi aramış ve doğum izninin süresiz olduğunu söylemişti.

Bobbie bu sabah bana haberi verdiğinde ve yarı zamanlıdan tam zamanlıya geçmemi istediğinde, "Tanrıya şükür, orospu inleyebiliyordu," demişti. "Beni onun kıcını kovmaktan kurtardı, çünkü inlemediği zamanlarda, ikizleri taşımadan *önce* bile etrafta dolaşıyordu. Karnındaki iki bebek yedi gibi görünüyordu."

Bobbie bu konuda yanılmamıştı, hiçbirinde.

Ama ben tam zamanlı iş için Tanrı'ya şükretmekle meşguldüm. Tim'in hayat sigortası poliçesi benim Mustang'im, Kate'in arabası ve eve yatırdığım peşinat nedeniyle ipoteğin bir kısmını almak için kullanılmıştı. Taşınmayla birlikte o da kapı dışarı edilmişti. Onun emekli maaşını alıyordum, bu da yardımcı oluyordu ama çok değil.

Tim'i ve evimi satarak kazandığım parayı kızların masrafları için biriktirdim. Tim sonsuza kadar öğrenci kredisi ödemek zorunda kalacaktı ve kızların üniversite masraflarının karşılanmasını istiyordu. ama ikisine yetecek kadar paramız yoktu. Tim'in bunu isteyeceğini düşünmüştüm; birlikte satın aldığımız, birlikte onardığımız ve bir aile olarak birlikte yaşadığımız evin satılmasını ve paranın kızların geleceği için harcanmasını. Evimizden gelen parayı kullanmak, o ve benim onlara vermemiz gibi bir şeydi ve bu fikri sevdim ve Tim'in de seveceğini düşündüm.

Düşük bir ipotek ve araba ödemesi olmasa bile, hala araba kullanan bir gencim vardı ve sigorta çok zordu. Kamu hizmetleri, üç kişilik yiyecek ve küçük bir kasabada yaşıyorduk ama burası kısmen çiftçi, kısmen mavi yakalı ve kısmen de varlıklı bir yerdi. Zengin kısmı, tüm çocukların tasarımcı kıyafetleri, kot pantolonlar, çantalar, ayakkabılar, doğru makyaj, MP3 çalarlar ve cep telefonları gibi önemli aksesuarlarla Jones'lara ayak uydurmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Keira'nın cep telefonu faturası, günde on yedi bin kez mesajlaştığı düşünülduğünde, ona defalarca yapmamasını söylememe rağmen neredeyse aylık banka hesabını bozuyordu.

Bobbie'nin maaşı oldukça iyiydi ve tam zamanlı çalıştığı için tüm sosyal haklardan yararlanıyordu ki bu daha da önemliydi. Bahçe merkezi çok büyüktü, üç ilçenin en büyüğüydü ve herkes oraya giderdi. Her şeyi satıyordu, çim mobilyaları, el sanatları ve hobi malzemeleri, evcil hayvan malzemeleri, sadece bitkiler değil. Ama ben bitkilerle uğraştım, bu işte iyiydim, her zaman öyleydim ve bahar geliyordu. Kar yağmış olsa bile, bahçecilik mevsimi yaklaşıyordu ve Bobbie için her zaman istikrarlı olan işler kesinlikle toparlanıyordu.

Sokağıma döndüm, biraz rahatlamış bir şekilde çoğunlukla temizlenmiş olduğunu fark ettiğim yolları derinlemesine inceledim. Bahar karı ıslak ve kaygandı, Tanrı'ya şükür buzlu değildi. Kate eve sağ salim varacaktı.

Rahat bir nefes aldım ve Joe Callahan'ın garaj yolundaki parlak, siyah, yeni model Ford pikabı gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

"Kahretsin," diye fısıldadım nefes verirken.

Arabayla yanından geçtim, arabama döndüm ve iki arabalık garajımdan çıkan tentenin altına park ettim. Önceki sahipleri tek arabalık garajı yıkıp yerine iki arabalık ve ön tarafında çift tentesi olan bir garaj yapmışlardı. Garaj kapısı açıcısı çalışmadığı ve onu değiştirecek param olmadığı ve ayrıca arabamdan kar temizlemekten hoşlanmadığım için bu işe yaradı.

Önceki sahipleri evin arka tarafına da bir uzantı inşa etmişlerdi. Bu, tam ebeveyn banyolu ekstra bir yatak odamız ve oturma odası/yemek odası alanından çıkan açık plan bir çalışma odamız olduğu anlamına geliyordu. Bloktaki diğer evlerin çoğunda da uzantılar vardı. Ve iki arabalık garajlar ya da garajlara ek tenteler vardı. Ayrıca arka güverteleri (bizim evde de vardı, yine evin arkası boyunca) ya da yer üstü havuzları veya oyun parkları vardı. Aklınıza ne gelirse vardı. Burası bir aile mahallesiydi, yerleşik, orta-orta gelirli insanlar ya da yıllardır orada yaşayan ve ipotekleri ödendiği için orada kalan eski zamanlayıcılar. Yeni başlayan aileler ya da yaşadıkları yeri seven çiftler, daha fazla odaya ihtiyaç duyduklarında, sadece inşa ettiler. Bahçeler çok büyüktü, bolca yer vardı ve yaptıkları her şeyi gururla yapıyorlardı, bu da tüm mahallenin standardını yükseltiyordu.

Arka güverte dışında hiçbir eklentisi olmayan tek ev Joe Callahan'ınkiydi. Hala iki yatak odalı, mutfak, yemek odası/oturma odası ve iki yatak odası ile tam bir banyodan oluşan bir kraker kutusuydu.

O sokakta bir yer bulduğum için şanslıyım. Joe

Callahan dışında şanslıyım.

Eve girdim, çantamı bıraktım ve dışarı çıktım.

Küremem gerekiyordu. O mahallede yaşamının bir parçası da orayla ilgilenmekti. Kürekle temizliyordun. Joe Callahan'ın diğer taraftaki komşuları Jeremy ve Melinda, Joe'nun ön kaldırımının bir kısmını temizlerdi, diğer kısmını ise ben yapardım. Kimse mahalleyi yüzüstü bırakamazdı ve Joe orada olmadığına göre birinin bunu yapması gerekiyordu.

O gün bunu yapmamın imkanı yok. Hayatta olmaz. Kendi lanet yürüyüşünü küreyebilirdi.

Garaja gidip deri iş eldivenlerimi ve kar küreğimi aldım.

Tim'i çok özlediğimi söyleyebilirim. Keira ile kavga ettiğimde ki bu çok sık oluyordu ve Tim onu benden daha iyi idare ederdi, kesinlikle babasının küçük kızıydı, sonra yine ikisi de öyleydi. Kate bir ödev yüzünden sinirlendiğinde, hiç zorlanmadan yapabileceği bir ödev, ama bunu mükemmel bir şekilde yapmak istiyordu, çocuklar tarihindeki herhangi bir çocuğun yapabileceğinden daha iyi ve Tim de onu sakinleştirebiliyordu. Geceleri yatakta yalnız olduğumda ve vibratörümünden daha fazlasını istediğimde, Tim'in ellerini, ağzını, sikini ve belki de tüm bunlardan daha fazlasını, kulağıma fısıldayacağı tatlı sözleri istediğimde.

Ve lanet karı küremek zorunda kaldığımda.

Ön sahanlıktan başladım ve giden yürüyüş yolundan aşağı indim, kar ağır ve ıslaktı ama en azından kolayca temizlenebiliyordu. Colt'un GMC'si arabasına yanaştığında, Bobbie'nin kar küreme makinelerinin fiyatını, ne kadar indirim yapacağını ve sezon sonu indirimine koyup koymayacağını düşünerek, temizlenmesi çok uzun sürecek olan yolumuza bir çizgi çekiyordum.

Feb Owens ve Alec Colton oldukça ünlülerdi. Onları buraya taşınmadan önce tanıyordum ve o kasabada neler olduğunu da oraya taşınmadan önce biliyordum. Onlara olanlar iğrençti, seri katil Feb ve Colt'u takıntı haline getirmiş ve Feb'in tanıdığı insanları öldürmüştü. Herkes bunu biliyordu, ulusal haberlere konu olmuştu ve kız çok güzeldi, Alec Colton da çok seksiydi, bu da hikayeyi daha büyük bir haber haline getirmişti.

Ama taşındıktan kısa bir süre sonra havalı olduklarını fark ettim. Ayrıca mutluydular. Sanki bu olay onlara dokunmamış gibiydi. Ben sırada kız hamileliğinin son aşamasındaydı ve lisede sevgiliydiler, bilmediğim bir nedenle ayrılmışlar ve sonunda tekrar bir araya gelmişlerdi.

Lisedeki sevgilimle evlenmiştim, bu yüzden onların mutluluğunu tamamen anlıyordum. Sonra tekrar, Tim beni on yedi yaşında hamile bıraktı, bu yüzden başka seçeneğim yoktu.

Yine de başka bir şey seçmezdim. Ne o zaman, ne on yıl sonra, ne de biri onu vurana kadar ve o zaman bile yine Tim'i seçerdim. Sadece Tim'in daha az tehlikeli bir işi olmasını seçerdim. Ve kesinlikle bana yapılanın yapılmamasını seçerdim.

Kürekleri çektim ve Colt'un kamyonetinden inişini izledim.

Sonra bana doğru dönüp "Hey Cal" diye seslenince küreği bıraktım.

Vücudum taşa döndü.

"Yo," dedi derin bir ses tam arkamdan.

Sertçe döndüm ve tam arkamda, *bu kadar yakınımda* duran Joe Callahan'a baktım. Yaklaştığını duymamıştım. Kot pantolon, siyah bir termal ve siyah deri ceket giymişti. Gün ışığında, gün ışığı ne kadar gri olsa da, o farklıydı. Uğursuzluk gitmişti. Geriye kalan tek şey sert ve ilginçti.

"Hey Violet," diye Colt ve ben sertçe arkamı döndüm.

"Hey Colt," diye seslendim ve küçük oğulları Jack'i kucağında taşıyan February'in evlerinden çıktığını ve Colt'un kiminle konuştuğunu görmek için başını çevirdiğini izledim.

"Vay canına!" diye bağırdı. "Hey Cal!"

"Şubat," diye gürledi Joe Callahan'ın sesi.

"Bir süre şehirde misin?" Colt, Jack'i Feb'in elinden aldı ve diğer kolu Feb'in omuzları boyunca kayarken bebeği ustalıklı kolunun kıvrımına yerleştirdi.

Joe Callahan, "Hayır, yarın gidiyorum," diye cevap verdi. "J&J'de bir bira içmeye vaktin var mı?" Colt sordu.

"Evet," diye yanıtladı Joe Callahan.

"Vi? Peki ya sen?" Feb bana sordu.

Feb'in barı J&J's Saloon'a yarım düzine kez gitmiştim. Ailesi işletiyordu, bu da onlarla da tanıştığım anlamına geliyordu. Güzel bir yerdi. Uzun zamandır buradaydı, bu yüzden yıpranmıştı, kalmak ve birkaç kadeh içmek isteyeceğiniz türden bir yerdi. Kasabadaki herkes orada takılırdı ve Feb'in ailesi sizi hoş karşıladığını hissettirirdi.

Orada bir şeyler içmeyi, iyi biri olan Feb, kardeşi Morrie, baldızı Dee ve en az onun kadar iyi olan annem, babam, Jackie ve Jack ile sohbet etmeyi seviyordum.

Yine de Joe Callahan giderken benim gitmeme imkân yoktu.

"Teşekkürler, üzerimde bir şey var," diye cevap verdim.

"Başka zaman," diye seslendi Feb, başımı salladım, ikisi de vedalaşmak için ellerini kaldırdılar ve evlerine doğru yöneldiler.

"Görüşürüz Cal," diye seslendi Colt.

"Evet," diye verdi Joe Callahan.

Orada değilmiş gibi davranmaya karar vererek kürek çekmeye geri döndüm.

İri eli küreğin sapına dolandığında bu çabası başarısız oldu.

İşime eğildim ama ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Nasılsın dostum?" diye gürledi, yumuşak bir gürleyişt ve bir Hollywood film yıldızını içeren kızgın ya da dram sonrası değildi, çok daha farklıydı ve midem garip bir nedenle zonkladı.

"Küreğimi bırakır mısın?" diye sordum.

Onun cevabı küreği elimden almak oldu.

Karnım yine zonkladı, bu sefer farklı bir nedenden dolayı, biraz da korkarak doğruldum ve ona döndüm.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Adın Violet," dedi bana.

"Evet."

"Violet," diye tekrarladı sessizce.

"Evet," diye tekrarladım, adımları sessizce söylemesinden hoşlanmıyordum çünkü onun gürültülü ve derin sesinin adımları sessizce söylemesini seviyordum.

Bana doğru bir adım attı ve ben de yerimde durdum. Sokağın karşısındaki evde Colt varken garaj yolumda olay çıkaramazdı. Joe Callahan iri olabilirdi, hatta Alec Colton'dan bile iri olabilirdi ama Colt'a kimse bulaşamazdı. İşler çirkinleşebilirdi ama adil bir dövüş olurdu.

Joe Callahan bana bakabilmek için boynunu eğdi ve sanki uzun bir konuşma yapıyormuşuz gibi konuşmaya başladı, ilk bölümde uyuyakalmıştım ve ortasında uyandım. "Film başına altı milyon dolar kazanıyor, yılda iki film, bunun dört katını da aklınıza gelebilecek her şey için yurtdışı reklamlarından kazanıyor, saç boku, dondurma, aklınıza ne gelirse, ona yeterince para veriyorlar, o da satıyor."

Kenzie Elise'den bahsediyordu.

Bununla hiç ilgilenmedim ve ona bu gerçeği anlatmaya başladım. "Joe -" Sözümlü kesti. "Gittiği her yerde insanlar ondan imza istiyor, fotoğraflarını çekiyor, yalvarıyor ve sırf onun dikkatini çekmek için inanamayacağınız şeyler yapıyor. Tüm bunlar yüzünden, o kadar kendi kıçının içinde ki görebiliyorum. Sorun ki, yukarıda sürü arkadaşı var." "Bu umurumda değil," dedim ona.

Ben hiç konuşmamışım gibi konuşmaya devam etti. "Normalde yaşadığım yere sığmam. Benimle oynadı, oyuna gelene kadar onun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, o zaman bunun bir parçası olmak istemedim."

"Sanırım bunu anladım," diye ona bu noktaya değinirken orada olduğum gerçeğini hatırlattım.

"Bir kez oldu, bir kez yeterliydi. Seks bok gibiydi, dostum."

"Ben de anladım." Ve bu yetersiz bir ifadeydi, *kesinlikle* anladım.

"Hayır cevabını asla kabul etmez. Bu onun başına gelmez. İstedğini istediği zaman alır, her zaman. Beni istiyordu. Altı aydır dikkatimi çekmek için böyle oyunlar oynuyordu. İşimi etkiliyordu, bu beni heyecanlandırmıyordu, ama başa çıkabilirdim. O gece evimi işgal etti. Anahtarlarımı çaldı, bir tane yaptırdı, nerede yaşadığımı öğrendi ve davetsizce gelip oyunlarını oynadı. Hiç hoş değildi."

İtiraf etmeliyim ki pek de haksız sayılmazdı, bu hiç hoş değildi. Bunu biliyordum. Bunu onun anlayabileceğinden daha iyi biliyordum. Bunun ne kadar hoş olmadığını biliyordum.

Bu, onu eşyalarını toplamak için bir ayıcığın içinde yerde süründürecek ve soğuk gecede kardan kıyafetlerini toplamak için yürüyecek kadar aşağıladığı gerçeğini değiştirmiyordu. Bu tür bir aşağılama aşırı ve yersizdi.

Bunu Joe Callahan'a açıklamaya fırsat bulamadan arabaların yaklaştığını duydum ve Kate'in küçük, beyaz Ford Fiesta'sının ardından parlak sarı bir pikabın caddeden aşağı indiğini görmek için başımı kaldırdım.

İki araba arabaya yanaştığında Joe ve ben arabadan inip bahçedeki karların içine girdik. Kate ve Keira Fiesta'dan indiler ama ben pikaptan inen iri yarı, uzun boylu adama bakıyordum.

Keira karda sekerek bana doğru geldi ve bunu çabucak yaptı.

"Hey," dedi ve gözlerimi iri yapılı, uzun boylu erkek adamdan ayırıp son çocuğumun Joe Callahan'a baktığını gördüm, sanki şu anki erkek grubu kalp atışı her kimse ona bakıyormuş gibi bakıyordu (ve bunun kim olduğunu bilmiyordum, Keira kıyafetleri gibi hızlı ve rastgele bir şekilde aşık oluyordu).

Joe, "Hey," diye karşılık verdi.

"Ben Keira," diye açıkladı

Keira. "Cal."

"Harika," diye nefes aldı Keira ve bana baktı, sonra gözlerini kırıştırdı, eğildi ve fısıldadı, "Kate'in bir *erkek arkadaşı* var."

Lanet olsun.

Gözlerim Kate'e doğru yürüyen, kolunu onun omuzlarına dolayan ve şimdi bize doğru yürüyen iri yarı, uzun boylu adama kaydı.

Gözleri Joe'nun üzerindeydi.

"Sen Joe Callahan'sın," dedi çocuk adam, sanki o da futbol yıldızı, beyzbol yıldızı ya da benzeri bir kahramanı görüyormuş gibi Joe'ya bakarak.

"Evet," diye yanıtladı Joe.

"Harika," diye fısıldadı çocuk adam.

Kate gözlerini Joe'dan ayırıp bana baktı. "Anne, bu Dane. Ders çalışmak için burada. Bunu benim odamda yapsak senin için sorun olur mu?"

Vücudum kilitlendi ve ilk çocuğuma baktım.

Joe Callahan'ın harika olduğunu düşünen bu iri yarı, uzun boylu adamla birlikte on altı yaşındaki kızımın *odasında* ders çalışmasının benim için hoş *olmadığını* söylemek yanlış olmaz. Joe Callahan değil de Tim yanımda olsaydı, böyle bir soru karşısında kafasının patlayacağını söylemek yanlış olmazdı. Tim'in kafasının patlayacağını söylemek yanlış olmazdı çünkü o ve ben odamda ders çalışmamız gerekirken Kate'le sevişiyorduk.

Siktir!

Şimdi ne yaptım ben?

Dane'in önünde hayır diyemezdim. Benim harika olmayan, tutucu bir anne olduğumu düşünecek ve Kate utanacaktı. Kate'in bana bu soruyu *Dane*'in önünde sormasına ve beni harika olmayan, tutucu bir anne gibi göstermesine ve beni içimi rahatlatacak bir seçim yapmaya zorlamasına imkân yoktu; bu nedenle, mesela çalışma odasında ders çalışmalarını istemek ya da onu yeni olası erkek arkadaşının önünde utandırmak arasında bir seçim yapmalıydım, Uzun boylu ve yakışıklıydı, bu yüzden de muhtemelen çok popülerdi, bu da her kız için önemli olabilirdi ama benim kızım için özellikle önemliydi, çünkü sevdiği okuldan ayrılmak zorunda kalmıştı ve sonsuza dek tanıdığı milyonlarca arkadaşını geride bırakarak dört saat uzaklıkta, Indiana'nın küçük bir kasabasında, *hiç kimseyi* tanımadığı bir okula taşınmıştı.

Siktir!

"Elbette," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, Kate gülümsedi, inlememeye çalıştım ve Kate, *Dane* ve Keira eve doğru yöneldiler. "Ama Kate," diye arkasından seslendim, "kapının açık olmasını istiyorum."

Keira kıkırdadı. *Dane* sırtıttı. Kate bana baktı, gözleri Joe'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü ve yanakları pembeleşti.

"Tamam," diye geri

seslendi. Tanrı'ya şükür.

Ön kapı arkalarından kapandı ve Joe, "Ona prezervatif vermelisin," diye öneride bulundu.

Gözlerim ona kaydı ve gözlerimi

kırptım. "Ne?" diye sordum. diye

sordum.

"Prezervatif, dostum, ona prezervatif vermen gerektiğini en iyi senin bilmen gerekir."

"Bu da ne demek oluyor?" "O senin mi?"

"Evet."

"Araba kullanıyor, yani sen onu on beş, on altı yaşındayken mi aldın?"

"On sekiz." Doğumu sırasında elbette hamile kalması başka bir konuydu ama bunu Joe ile paylaşmadım.

Sadece bana baktı, sonra yine daha fazlasını söylemesine gerek kalmadı, demek istediği anlaşılmıştı.

"Küreğimi geri alabilir miyim?" diye sordum. Bana küreğimi geri vermedi.

Onun yerine, "Bu gece J&J'ye gel, sana bir içki ısmarlayayım" dedi.

Bu aslında bir soru değildi ama öyleymiş gibi davranmaya karar verdim. "Teşekkürler, ama hayır." Sonra tekrarladım, "Küreğimi geri alabilir miyim?"

Tamamen bana döndü ve yine benim alanıma girdi. Çok zorlandım ama kendimi tuttum ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. Başımı iyice geriye eğmem gerekiyordu; o kadar yakındı ve o kadar uzundu.

"Komşu olmaya çalışıyorum," dedi sessizce.

"Komşuluk, beni evinize ve bana o sahneyi yaşatmamak olurdu."

"Bir tanığa ihtiyacım vardı ve müsait olan tek kişi sendin."

"Tanık mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü Kenzie tam bir baş belası, sorun çıkarabiliyorsa çıkarır ve o kaltak benim için sorun çıkarabilir. Olayların geliştiğine dair bir tanığım var ve sanırım bu sahneyi kimseyle paylaşmaya sıcak bakmıyor, ağzını kapalı tutacaktır. İstedğini paylaşabilir, her şeyi uydurabilir. Haklıydım, ağzını kapalı tutuyor. O zaman ben de sana her şeyi olduğu gibi anlatırım."

"Beni üretmek mi?"

"Böyle bir şey olmayacak, hiçbir şey söylemeyecek."

"Beni kiminle tanıştıracak?"

"Ne?"

"Beni kime teslim edeceksin?"

Başını hafifçe yana eğdi ve kaşları birbirine yaklaştı. "Müşteriler."

"Hangi müşteriler?"

"Kenzie'nin uydurduğu saçmalıkları duyduklarında beni işe almamaya karar verebilecek potansiyel müşteriler."

"Ne tür müşteriler?"

Yaklaştı ve ben gerçekten geri çekilmek istedim ama "Dostum, ciddi misin?" diye sorunca yapmadım.

"Evet."

"Ben güvenlikteyim."

"Güvenlik mi?" diye başını salladı ve ben de devam ettim. "Ne tür bir güvenlik?" "Kenzie Elise güvenliği."

Dudaklarımın aralandığını ve gözlerimin büyüdüğünü hissederek ona baktım. Yandaki evde yaşayan Yıldızlar'a karşı güvenliğim vardı.

İşin boktan tarafı da bu değil miydi? İşte oradaydım, içinde bulunduğum çıkmazdaydım ve yan komşum olan lanet olası *Yıldız*'a karşı güvenliğim vardı ve ondan nefret ediyordum çünkü o büyük bir pislikti. Yolda parlak, siyah, yeni model Ford pikabı gördüğümde ona tabak kurabiye yapamaz ve keskin zekamla onu büyüleyemezdim. Hayır. Onun gizemli, sert ve ilginç görünümlü korumasına aşık olan bir film yıldızını kazıkladığı bir duruma karışmam ve aynı zamanda bu durum sırasında onun büyük bir pislik olduğunu öğrenmem ve ondan anında nefret etmem gerekiyordu.

"Yaptığın işe ve Dane'in sana verdiği tepkiye bakılırsa, sanırım buralarda oldukça ünlüsün?" diye sordum ve o da başını salladı.

"Ünlü değilim, insanlar sadece ne yaptığımı ve bazen bunu kimin için yaptığımı biliyor. Onlar ünlü, ben değil." "Bu

şeyler bulaşıyor." "Pek sayılmaz."

"Dane oldukça etkilenmiş görünüyordu."

"O on yedi yaşında. On yedi yaşında biriyle bunu yapmak zor değil." "Yine de tahmin ediyorum ki, buralarda pek sık duymazsınız." "Buralarda pek sık bulunmam."

Tanrım, her şeye bir cevabı vardı.

"Öyle bile olsa, içki *yok*, tamam mı Joe?" Dedim. "Şimdi, küreğimi geri alabilir miyim?"

Tıpkı o gece yaptığı gibi, bir süre beni inceledi, o mavi gözlerin ardında bir şeyler oluyordu, anlamadığım bir şeyler.

Sonra bana küreğimi verdi, döndü ve uzaklaştı.

Arabayla gitmekten vazgeçtim, sonsuza kadar sürecekti ve kızımın yatak odasında uzun boylu, iri yarı bir erkek vardı. Bu yüzden evin önündeki kaldırımı küreyip içeri girdim ve Kate ile *Dane* yakınlarda olduğumu unutmasınlar diye Keira oturma odasındayken bile yemek yapmak ya da ona sorular sormak gibi her türlü şeyi yüksek sesle yaptım.

Dane bizim evde yemek yedikten sonra ayrıldığında ve ben ondan hoşlandığımı anladığımda, Kate onu kamyonetine kadar geçirirken pencereden dışarı baktım.

Sonra kendimi izlememek için zorladım çünkü birincisi, görmek istemiyordum ve ikincisi, kızını ve yeni erkek arkadaşını pencereden izleyecek kadar harika olmayan, gergin bir anne değildim.

Ama tam geri dönüyordum ki, başım arkaya savruldu ve gözlerim sürücüyeye dikildi.

Benim arabamın, Kate'in arabasının ve *Dane*'in pikabının altı hariç, yol kürekle kardan temizlenmişti.

Ön pencereden dışarı bakmayı bırakıp sola, mutfak lavabosunun Joe'nun evine bakan tarafındaki pencereden dışarı baktım.

Ev karanlıktı ve araba yolunda parlak, siyah, yeni model bir Ford pikap yoktu.

Ertesi sabah da yoktu. Ya da bir sonraki.

Ya da ondan sonraki iki hafta.

İkinci Bölüm

Açlık

Bahçe dükkanından eve dönerken çeşitli şeyler düşündüm.

İlk olarak, tam zamanlı maaş çeklerinin, özellikle vergiler ve sigorta düşüldüğünde, yarı zamanlı olanlara göre çok fazla değişiklik anlamına gelmediğini düşünüyordum.

İkincisi, Kate ve Keira büyürken bir şeyler yapabilmeyi dileyerek çok zaman geçirdiğimi düşünüyordum. İstedğim zaman sinemaya gitmek gibi şeyler. Ruhum beni harekete geçirdiğinde uzun, sıcak bir köpük banyosu yapmak gibi şeyler. Tekrar tekrar "Anne" diye bağırmadan kitap okumak gibi şeyler ("Anne, sırt çantam nerede?" ve "Anne, Keira beni rahatsız ediyor" ve "Anne, acıktım" gibi). Artık Kate sürekli Dane ile dışarıda (ya da bizim evde onunla birlikte, ki onlara göz kulak olabildiğim için bunu tercih ediyordum, ancak yine de bu zamanlarda Kate'i pek göremiyordum) ve sosyalleşmeyi bir sanat haline getirmeye çalışıyor gibi görünen Keira ile birlikte asla evde olmuyorlar. İstesem sinemaya gidebilir, köpük banyosu yapabilir ve koca bir kitap okuyabilirdim. Ama tabii ki hayat çoğunlukla berbat olduğundan ve benim için pek bir şey yolunda gitmediğinden, artık bunların hiçbirini istemiyordum. Tek istediğim kızlarımın evde olmasıydı.

Boş bir eve, tek kişilik bir akşam yemeğine ve hafta içi sokağa çıkma yasağı başlayana kadar (saat sekiz) ya da hafta sonu sokağa çıkma yasağı başlayana kadar (Keira için saat on, Kate için on bir) yalnızlıktan başka bir şeye gitmeyeceğimi bilmek yerine Tim evde olsaydı ya da eve geleceğini bilseydim muhtemelen bununla daha iyi başa çıkabilirdim. Ne yazık ki bu bir seçenek değildi.

Sokağı döndüm ve Joe'nun evinin ışıklarının yandığını ve siyah pikabın yolda olduğunu gördüğümde aklım bu düşüncelerden uzaklaştı.

"Harika," diye mırıldandım nefesimin altında.

Evde olması beni rahatsız ediyordu, nedenini hayal bile edemiyordum. Yarın gitmiş olacaktı ve zaten onu umursamıyordum. J&J'de gelip benimle bir şeyler içmek isteyeceğinden ya da onu göreceğimden bile şüpheliydim. Kürecek kar da yoktu, bu da bana onun iyi biri olmadığını bildiğim halde iyi biri olabileceğini düşündürdü. Karımı küremiş olduğunu biliyordum, bunu Colt'a sorduğumda hayır demişti, Jeremy'ye sorduğumda da hayır demişti ve diğer yakın komşularım ya çok yaşlı oldukları için (Joe'nun karşısında oturan dul Myrtle

ve karşımda oturan kız kurusu Pearl) ya da sürtükler (diğer tarafta yanımda oturan Tina), Joe olmalıydı.

Ama onun evde olması, kamyonetini arabasında görmek, her ne sebeple olursa olsun beni rahatsız ediyordu, bunu inkar edemezdim.

Alabama döndüm ve tentenin altına park ettim. Günler daha uzun süre aydınlık kalıyordu ama gece bastırıyordu, geç oluyordu. Bobbie benden biraz fazla mesai yapmamı istemişti ve ben de yaptım. Biri için paraya ihtiyacım vardı, diğeri için neden olmasın? Kate ve Keira dışarıdayken eve gitmek için bir neden yoktu.

Çantamı aldım, Mustang'den çıktım ve bir kadın kahkahası duyunca durdum. Sağıma baktığımda siyah deri ceketi ve kot pantolonuyla Joe'nun kamyonetine doğru yürüdüğünü gördüm. Arkasında daracık, siyah bir mini etek ve kot ceket giymiş bir kadın vardı. Uzun, dalgalı sarı saçları vardı, minyondu ama bir çift yüksek topuklu siyah bot giymişti. Sanki yüksek topuklu siyah çizmelerle doğmuş gibi bir zarafetle onun peşinden koşuyordu. Hâlâ gülüyordu ve ben açık kapımda durmuş, bir kolum Mustang'immin kaputunda, onun elini yakalayıp topuklarının üzerinde kayarak elini kendisine doğru çekişini izliyordum. Adam döndü, kadın başını arkaya eğdi ve bir şey söylemiş olmalıydı, duymadığım bir şey, komik olduğunu düşündüğü bir şey çünkü tekrar güldü.

Ama yemin edebilirim ki, aradaki mesafeye rağmen Joe'nun sırtışının beyaz ışıltısını gördüm. Onu çok iyi tanı mıyordum ama sorsalardı, Joe'nun *sırtımasının* fiziksel olarak mümkün olmadığını söyledim.

Sonra onu kollarının arasına aldı, iri bedeniyle sardı ve başı aşağı indi, onunki geriye eğildi ve öpüşmeye başladılar.

Keskin bir acı kalbimi kavradı.

İzlemek acı veriyordu. Çok acıttı ama yine de gözlerimi .

Koyu renk giysileri içindeki iri vücudunda bir şeyler vardı, güçlü kolları onu sarıyor, uzun yakın tutuyor, seksle ilgili (ya da muhtemelen ona yol açan) ama daha fazlası gibi görünen bir şekilde onu sarıyordu. Belki de güvenlik, korunma, esmer başını kızın sarışın başının üzerine eğmesi, tüm bunlar nedense beni iliklerime kadar kesiyordu.

Bunu kendim için istedim. Bunu özlemiştim, Tanrım, bunu özlemiştim ve bunu geri istiyordum ve o anda buna bir daha asla sahip olamayacağımı hissettim.

Ve bu çok acıttı.

Gözlerimi ayırdım ve Joe'nun duymaması için olabildiğince sessiz bir şekilde arabamın kapısını kapattım ve yan mutfak kapısına doğru yürüdüm. Yaklaşık

Kapı içeriden açıldığında, ışık yandığında, Keira ve Kate çerçeve de durduklarında ve "Sürpriz!" diye bağırdıklarında anahtarımı yerleştirmek için aynı anda güçlü bir kolun arkadan karnımın etrafında kıvrıldığını hissettim. Ayaklarım yerden kesildi ve havada dönmeye başladım.

Yüksek ve delici bir çığlık attım, dizlerim kalktı, parmaklarım belimdeki kolun etrafında kıvrıldı ve beni yakalayan kişi tarafından bir kez daha döndürüldüm. Kate ve Keira evden koşarak çıktılar ve biz dönerken ikili genç kız heyecanı içinde etrafımızda zıpladılar.

Kardeşim Sam'in kulağına usulca "Ablam nasıl?" dediğini duyduğumda hareket etmeyi bıraktık ve ayaklarım yere dikildi. "Ablam nasıl?"

Sesini duyduğumda tekrar çığlık attım, bu kez yüksek sesle ve sevinçle, koluna girdim ve kollarımı boynuna doladım. Tutundum, yanağını, çenesini, boynunu öptüm, ben bunu yaparken Kate ve Keira da kollarını ikimize dolayarak yukarı aşağı zıpladılar, aynı zamanda yüksek sesle, kulakları yırtarcasına, genç kız sevinç çığlıkları attılar.

Sam bana sarılmayı bıraktı, böylece hepimizi kollarıyla sarabildi ve başını geriye eğerek "Bunlar benim kızlarım!" diye bağırabildi.

Başımı kaldırıp kardeşime baktım, güzel yüzüne; sıcak, kahverengi gözlerine; açık kahverengi saçlarına (kesilmesi gerektiğini fark ettim) ve ellerim boynundan kayarak beline dolandı, yüzümü göğsüne gömdüm ve sıkıca tuttum.

"Dünyanın en güzel kızları!" Sam bağırmaya devam etti. "Bu doğru! İçine çek! Muhteşem!"

Başımı geriye doğru eğdim çünkü kimseye bağırmak yerine biriyle konuşuyor gibiydi ve başını sola, Joe'nun evine doğru çevirdiğini gördüm.

Benim de başım o tarafa döndü.

Joe ve kadını, öpüşme seansına kilitlenmiş değillerdi, sadece birbirlerine yakın duruyorlardı ve bize doğru bakıyorlardı.

"Dünya üzerinde bu sürüden daha güzel bir dişi yok!" Sam ilan etti. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Sam'e doğru baktım. "Tatlım -"

Beni görmezden geldi, hâlâ Sam'in şovunu izleyen Joe ve arkadaşına hitap ediyordu. Gülümsüyordu, bunu söyleyebilirdim. Joe gülmüyordu.

Sam başını Joe'nun kadın arkadaşına doğru eğerek, "İyisin, kabul etmeliyim," dedi, "ama hiçbir şey benim kızlarımdan daha iyi olamaz!"

Keira kıkırdadı. Kate ayak parmaklarının ucuna kalkıp onun yanağını öptü. Ben de mutfak kapısına doğru ilerlemeye başladım. Kardeşim Sam de uzun boyluydu ve kambur değildi, muhtemelen Feb'in kardeşi Morrie ile başa çıkabilirdi. Security to the Stars'la bir raunt dayanabileceğinden şüpheliydim ve Joe'nun kadını hakkında böyle konuşursa bir raunt satın alabilirdi.

"Hadi içeri girelim," diye ikna ettim.

Sam'in Joe ve arkadaşıyla işi henüz bitmemişti. Bunu biliyordum çünkü onlara "Ailemle yemek yiyorum. Tamamdır!"

"Sam!" Sonunda Joe ve ortağını unutarak tersledim. "Alo? Genç kızların yanında f-bombası yasak."

"Anne!" Keira ağladı. "Okulda bunu hep söylüyorlar."

"Belki öyle ama bunu benim garaj yolumda ya da," Sam'e baktım, "benim evimde söylemiyorlar."

"Sam gülümseyerek kollarını indirdi ama dönüp bir elini omuzlarıma atarken diğer eliyle de Kate ve Keira'yı sanki genç kızları gütmek için yaşıyormuş gibi önümüzden eve doğru yönlendirdi.

Sam'e "Bok da yasak," dedim ve omzunun üzerinden Joe'nun evine doğru baktı.

"Violet çok sinirli! Beş dakikadır buradayım ve bana ders veriyor," diye bağırdı ve onu kapıdan ittim, Joe'lara doğru döndüm ve kendim bağırmaya başladım.

"Üzgünüm, gerçekten üzgünüm, gösteri bitti!"

"Sorun değil!" diye bağırdı kadın iyi huylu bir şekilde.

Joe bana bakıyor gibiydi ama tek kelime etmedi. İçeri girdim ve kapıyı kapattım.

"Bana mesaj attı!" Kate kapı kapanmadan hemen önce bana söyledi. "Okuldayken, şehre geleceğini ve sana sürpriz yapmak istediğini söyledi."

Sam, "Eve dönmek uzun sürdü, Vi-oh-my, sonsuza kadar bekledim," diye belirtti. "Ne, o bahçe merkezinde mi yaşıyorsun?"

"Fazla mesai yapıyordum," diye cevap verdim kadife ceketimi silkerken. Kapının yanındaki kancaya takmak için döndüm, bu hareket Sam'in bana bakışından kaçınmamı sağlayarak çifte görev gördü.

"Sam Amca dünyaca ünlü spagetti carbonara'sını yaptı," diye duyurdu Keira. "Ben gözcülük yapıyordum. Arabanızı sokakta gördüğümde ışıkları kapattık."

Mutfağa bakmak için tekrar döndüm ve kardeşimin spagetti carbonara yaptığını ve onunla birlikte gelen dağınıklığı da yaptığını gördüm.

Kate koşarak yanıma geldi ve kolumu tutup aşağı doğru çekerek, "Birkaç gün kalacak. *Dane*'le tanışacak."

Şanslı Sam, *muhteşem Dane*'le tanışacaktı. "Eğer senin için de uygunsa, Vi," dedi Sam.

Sanki sormak zorundaymış gibi.

Benim için sorun değildi. Birkaç gün ya da birkaç yıl kalması sorun değildi. Bu yalnızlık değildi. Küçük kardeşimi ne kadar çok sevdiğimdi.

"Bu harika."

"*Mükemmel!*" Keira bağırdı.

"Ben çekmece için bir şeyler getireyim," dedi Kate ve odadan koşarak çıktı.

"Keira, tatlım, masayı hazırla," dedim diğer kızıma.

"Elbette," diye kabul ederek dolaba doğru ilerledi ve Sam bana yaklaştı.

"Fazla mesai konusunu yemekten sonra konuşuruz," dedi sessizce.

Gözlerim yana ve yukarı kaydı, onu yakaladım; başımı salladım ve evime girdim.

* * * * *

Yemek masasında spagetti carbonara yedik ve Sam, Chicago'da ona yakın bir yerde yaşarken akşam yemeğine geldiği milyonlarca seferden birinde genellikle oturduğu Keira'nın yanı yerine Tim'in sandalyesine oturduğunda sadece biraz acı hissettim. Kızlarımın da aynı acıyı hissedip hissetmediklerini merak ettim ama onları yemek boyunca izlediğimde Sam'in ziyaretinden dolayı fark edemeyecek kadar heyecanlı olduklarını düşündüm.

Sam spagettinin yanına sarımsaklı ekmek ve büyük bir Sezar salatası yaptı ve her şey çok lezzetliydi, sadece tek kişilik bir akşam yemeği olmadığı ya da benim pişirmem gerekmediği için değil, Sam'in spagetti carbonara'sı dünya tadına bakacak kadar şanslı olsaydı dünyaca ünlü olabilirdi.

Kızlar yemeklerini bitirirken ben de şarabımı yudumluyordum. Her ikisi de yeni okulları, yeni arkadaşları hakkında konuşuyorlardı ve tabii ki Kate de muhteşem *Dane* hakkında çok şey paylaşıyordu. Bu nedenle dikkatlerini yemeklerine pek vermiyorlardı.

Sam'in ayağa kalkıp oturma odasındaki kanepenin yanında duran çantasına doğru yürümesini izledim. Belinden eğilerek çantayı karıştırdı, Kate son ekmek parçasını ağzına atarken ve Keira spagettisinin son lokmasını bitirirken elinde bir şeyle masaya geri döndü.

Sam Kate'in yanında durdu, masanın üzerine bir Geyler bıraktı ve "Bir tane sana," dedi, "bir tane daha sana," diye devam etti. Kate bir Geyleri alıp incelerken Sam masanın etrafında dolağtı, Kate'in gözleri kocaman oldu ve ağzı açık kaldı. Keira'nın yanında durarak aynı kelimeleri kullanarak bu işlemi tekrarladı. "Ve biri senin için, diğeri senin için."

"Aman *Tanrım*," diye nefes aldı Kate sonunda, kartları yüzüne yakın tutuyordu, sanki gözlerine inanamıyordu ve gördüğü harikaların gerçek olabilmesi için onlara yakın olması gerekiyordu. Gözleri kocaman olmuştu.

Sam yanıma geldi, tabağımın yanına bir şey koydu ve bitirdi. "Ve senin için."

Keira "Lucky'de 500 dolar!" diye bağıırken tabağımın yanındaki hediye kartlarına baktım.

"Ve MAC'de iki yüz!" Kate elindeki iki kartı sallayarak bağırdı.

Hediye kartlarıma baktım. Biri tek kullanımlık bir kredi kartında beş yüz dolardı; diğeri MAC'te iki yüz dolardı.

Şok içinde başımı kaldırıp Sam'e baktım ama kızlar yerlerinden fırlamış, kollarını Sam'e dolamış, zıplarken amcalarını da itip kakarak aşağı yukarı zıplıyorlardı.

"Onları hak etmelisiniz, bebekler," dedi Sam, onları kollarının arasına alıp başlarının tepelerini öperek. "Masayı toplayın ve bulaşıkları yıkayın, tamam mı?" diye emretmeden önce onları sıkmasını izledim.

Kate ev işlerini umursamazdı. Ondan bir şey yapması istendiğı anda onu yapar, ertelemez, aradan çıkarır ve yoluna devam ederdi. Keira onlardan nefret eder ve mümkün olduğunca uzun süre erteler, sonra da yaptığı süre boyunca söylenirdi. Ama en sevdiği iki mağazadan alacağı yedi yüz dolarlık hediye kartları için bulaşıkları yıkardı. Kim yapmazdı ki?

Bu nedenle ikisi de "Evet!" diye bağırma konusunda hemfikir oldular.

Sonra masanın etrafında koşuşturup tabakları kaptılar ve Sam beni yakaladı. Koluma girdi ve beni oturduğum yerden kaldırdı, bunu yaparken masadaki şarap şişesini de kaptı. Kadehimi kaptım ve Sam'in eli kolumdan aşağı kayarak parmaklarımın etrafında kıvrıldı. Bardağını pratik bir kolaylıkla aldı ve beni çalışma odasına götürürken şişeyle birlikte taşıdı.

Tim'in eski masasını eski bilgisayarımızla birlikte oraya koyardım ve kızlar bazen babalarının masasında ders çalışırlardı. Tim'in evindeki erkek mağarasında bulunan iki yatar koltuğı da köşedeki açılara koymuştum ve Sam beni oraya götürdü. Yatar koltuğına kıvrıldım, ayaklarım koltuğun içinde, dizlerim

Sam önce benim bardağımı sonra da kendi bardağını doldurdu ve diğer koltuğa oturdu.

"Sam, hediye kartları -" O kadar parası olmadığını bildiğim için başladım.

Sam "Baba" diyerek sözümü

kesti. Ağzımın bir karış açık

kaldığını hissettim.

"Vi, yapma," diye uyardı Sam, "onu al ve aptalca bir şey için kullan.

Annemi en çok bu kızdırır, biliyorsun."

Kesinlikle olurdu. Annem anlamsız olan her şeyden nefret ederdi, özellikle de anlamsız harcamalardan, modaya uygun kıyafetlerden ve makyaj malzemelerinden.

"Babamın o kartları alman için sana para verdiğini biliyor mu?" diye sordum. "Çek defterini dengelediğinde öğrenecek."

"Babam yakalar."

"Babamın umurunda

değil."

Sam'in gözlerinin içine baktım. "Ve benim de umurumda değil. Çok az, çok geç." "Vi -"

Başımı salladım. "Çok az, çok geç, Sam."

Mutfağa doğru baktım ve kızların ortalığı toplamasını izledim; gür, sağlıklı, uzun, siyah saçları mutfağın tepesindeki ışıkların altında parlıyordu; kusursuz, genç tenleri ışıldıyordu; ince, sıskacık ama çiçek açmış genç kız bedenleri bilinçsiz bir zarafetle hareket ediyordu. On yedi yaşında hamile kaldığımda ailem beni evlatlıktan reddettikten, bebeği doğuracağımı ve babasıyla evleneceğimi açıkladıktan sonra büyükannem ve büyükbabamla çok az görüşen kızlarım etrafta dolaşırken onlara baktım, ki bu onların hiç onaylamadığı bir şeydi, ya da en azından annemin onayladığı bir şeydi, sonra Sam'e sessizce sordum, "Babam bunun ondan olduğunu bilmelerini ister mi?"

"Bu senin kararın."

İçimi çektim, kızlara söyleyeceğimi düşündüm, adil olan buydu ama bu hoşuma gitmezdi. "Vi," diye seslendi Sam ve ben ona baktım. "Neden fazla mesai yapıyorsun?" Bu bana tekrar iç çektirdi.

Sonra cevap verdim: "Çünkü Kate'in Dane'i var, sadece birkaç haftadır çıkmalarına rağmen ona sımsıkı sarılmış durumda. Keira da sekizinci sınıfın tamamıyla arkadaş oldu. Evde pek bulunmuyorlar ve ben de boş bir eve gelmektense bir bahçe merkezinde çalışarak fazladan para kazanmayı tercih ederim."

Kardeşimin gözlerinin yumuşamasını izledim ve başka tarafa baktım.

Sam beni okudu ve konuyu değiştirdi ama o kadar üzücü olmasa bile daha az rahatsız edici olmayan bir konu seçti. "Ondan haber aldın mı?"

"Hayır," diye cevap verdim hemen.

"Hiçbir şey mi?" Sam şaşırmış

gibiydi. "Hiçbir şey."

Sam'in bana doğru eğildiğini hissettim ve şarabımdan bir yudum

alırken ona baktım. "Burnumu sokuyordum -"

Vücudumun gerildiğini hissettim, korku içimi kavradı ve kardeşime doğru eğildim. "Sam -"

Başını iki yana salladı. "Birileri bir şeyler yapmalı. Seninle işi bitmedi."

"O biri sen olmak zorunda değilsin." "Vi,

birinin bir şey yapması lazım." "Bırak

polis halletsin."

Sam'in dişlerini sıkmasını izledim, çenesinin yanlara doğru büküldüğünü gördüm ve gözlerini kaçırma sırası ona geldi.

"Sam, bu işin peşini söz ver," dedim usulca.

"Yapamam."

"Sam -"

Gözleri benimkilere kilitlendi ve tekrarladı,

"Yapamam." "Ne yaptığını bilmiyorsun."

"Dikkatli oluyorum."

Daha da eğildim ve tısladım, "Bu adama bulaşmayacaksın." Sam cevap vermedi ve ben de elimi kolçağa koyarak kardeşime daha da yaklaştım. "*Biliyorsun*, Tim'e ne olduğunu biliyorsun ve o *işini* yapıyordu... bu adama bulaşmaman gerektiğini biliyorsun."

"Yani kız kardeşimle uğraşmasına

izin mi vereyim?" "Beni unutacaktır."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Saçmalık."

"Sam -"

"Saçmalık,

Vi."

"Melissa'yı düşün."

"Bir şeyler yapılması gerektiği konusunda benimle hemfikir."

Kardeşim on yıldır kız arkadaşı Melissa ile birlikteydi. Bu on yılın dokuzunda birlikte yaşamışlar ama hiç evlenmemişler. Bunun hakkında konuşurlardı.

Ama her zaman hayatlarından o kadar keyif alıyorlardı ki konuda bir şey yapmaya fırsat bulamıyorlardı. Mel ve Sam Tim'e çok yakındılar, ona tapıyorlardı. Sam Tim'i kardeşi gibi hissediyordu, Tim de aynı şeyi hissediyordu. Hepimiz çok yakındık. Tim öldüğünde, onlar da en az ben ve kızlar kadar üzüldüler. Mel'in de Sam gibi tavırları vardı. Sam, Mel'in bir şeyler yapılması gerektiğini kabul ettiğini söylediğinde doğruyu söylediğini biliyordum, sadece Tim'i sevdikleri için değil, beni ve kızları sevdikleri için de.

"Barry ile konuş," diye

önerdim. "Onunla

konusuyorum." "Ne diyor?"

"Bir kardeşin gerekeni yapması gerektiğini anlıyor."

Evet, Barry bunu anlayabilirdi. Barry de en az Tim ve Sam kadar çılgındı.

"Sam, Barry bir polis ve dinlenmeyeceğini söyledi -"

"Ve o değil."

"O zaman bırak Barry işini yapsın."

"Bu yardıma ihtiyacı olmadığı anlamına

gelmez." "Senden değil."

"Bırak gitsin, Vi."

Birkaç saniye boyunca kardeşimin sert yüzüne baktım, sonra yutkunarak ve belki de bu kadar yakın olmamızın iyi olmadığını düşünerek döndüm. Belki de onu deli gibi sevmem ve onun da aynı şekilde hissetmesi iyi değildi. Belki de Melissa'nın benim ve kızlarımın dünyasını düşünmesi iyi değildi.

Bir nefes aldım, bıraktım ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

Sonra bıraktım. Başka seçeneğim yoktu ve bunu biliyordum. Sam inatçıydı, hep öyleydi, bu yüzden fısıldadım, "Mel'e söyle bir dahaki sefere seninle gelsin, tamam mı?"

"Yapacağım," diye fısıldadı Sam ve sonra konuyu tekrar değiştirdi. "Yandaki büyük adam kim?"

Gözlerim kardeşime kaydı. "Ne?"

"Yan komşunuz sarışın hatunla birlikte olan iri adam mı? O senin komşun mu, yoksa ikisi birden mi?"

"Joe Callahan. Joe Callahan."

"İyi bir komşumuz var," dedi Sam.

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"Neden?"

"Yumruğuyla bir kayayı ezebilirmiş gibi görünüyor." "Bu onu neden iyi bir komşu yapıyor?"

"Ayrıca bulaşmak istemeyeceğiniz birine benziyor."

Sam bu konuda yanılmıyordu.

"Tekrar soruyorum, bu onu neden iyi bir komşu yapıyor?" diye sordum.

"İnsanlar mahallelerinde olmaması gereken şeylerin olmasına izin vermezler. O senin komşun, o pislik herif burada seninle uğraşmayı düşünüyor; Joe denen adamın da bu işe karışacağını düşündüm."

Joe Callahan'ın sorunlarıma karışacağı düşüncesi tüylerimi diken diken etti. "Umalım da o pislik burada benimle uğraşmayı düşünmesin."

"Öyle, bu Joe'yla konuşmalısın." Böyle bir şey olmayacaktı.

"Sam -"

"Belki biraz konuşur, durumu açıklar, göz kulak olmasını isterim."

Tekrar öne doğru eğildim ve "Yapma bunu" diye çıkıştım.

"Neden olmasın?"

"Yapma, tamam mı? Ciddiyim."

Kardeşim beni izledikten sonra "Bu adamla bir sorunun mu var?" diye sordu.

"Hayır," diye hemen yalan söyledim. "Çok sık ortalıkta görünmüyor ve ben de buraya tüm o karmaşadan kaçmak için geldim. Herkesin işime karışmasını istemiyorum."

"Vi -"

"Bilmiyorum Sam. Eğer bir şey olursa Colt'la konuşurum. O bir polis, caddenin karşısında oturuyor. O iyi bir adam, iyi bir polis. Her şey yoluna girecek."

"seri katil olan adam mı?" "Evet."

Sam başını salladı. "Tanrım, o pislik herif bu olaydan sonra kendi kasabasına da sıçrarsa çok sevinecek."

Sam bu konuda da haksız değildi.

"Bu hakkında konuşmadan ziyaretinin tadını çıkarabilir miyiz?" Ben önerdim. "Bir soruya cevap verdikten sonra konuşabiliriz."

Tekrar içimi çektim ve "Ne?" diye sordum. "Paraya mı ihtiyacın var?"

Bazen kardeşimin beni bu kadar iyi tanıması rahatsız ediciydi.

Paraya ihtiyacım vardı. İşler sıkıştı, masada yemek olmadığı noktaya kadar değil ama kafamın arkasında sürekli, dırdırcı bir endişe olduğu noktaya kadar çünkü kızlarıma ihtiyaç duydukları şeyleri verebiliyordum ama istedikleri şeylerin çoğunu veremiyordum ve bu berbat bir şeydi.

"Ben iyiyim."

"Öyle mi?"

Yalan söylediğimde sesim yumuşadı, "Evet, Sam. Ben iyiyim."

"Tamam, o zaman komodinin üzerine koyduğum iki bin doları kendine güzel bir bahçe yapmak için kullan."

Gözlerimin büyüdüğünü ve ağzımın açık kaldığını hissettim ama konuşmadım.

"Ve bunu reddedemezsin," diye devam etti Sam. "Mel ve benden geliyor ve o parayla geri dönersem Mel çılgına döner."

"Sam, bunu kaldıramam."

"Yapamazsın, Mel'le birlikte boka battım."

"Sam -"

Tekrar öne doğru eğildi. "Sen ve Tim kaç kez beni , ha? Kaç kere?"

"Ama -"

"İki bin dolardan fazla, çok daha fazla." "Yapamam -"

"İntikam, bebeğim."

"Sam -"

Eli dışarı çıktı, beni boynumdan yakaladı ve yüzüm onun yüzüne gelecek şekilde kedicik köşesindeki sandalyelerin arasındaki boşluğa çekti.

"İntikam," diye fısıldadı.

Gözlerime dolan yaşlarla savaşmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Melissa'dan önce Sam çılgın biriydi, her zaman aptalca şeyler yapardı, onu kurtarmak için hep Tim ve bana gelirdi ve biz de her zaman onu kurtarırdık. Aradan yıllar geçmesine ve karşılığında hiçbir şey beklemememize rağmen Sam bu ağırlığı üzerinde hissediyordu. Derisinin altında onunla birlikte yaşayacaktı. Bunu yapması gerekiyordu, bunu biliyordum, böylece o ağırlığı derisinin altından atabilecekti ve benim de ona izin vermem gerekiyordu.

Burnumdan nefesimi çektim, başımı salladım ve kardeşimin gülümsemesini izledim.

* * * * *

Ertesi sabah Joe'nun kamyoneti hâlâ arabasının önündeydi ama evi sessizdi. sabah, Sam'in gittiği sabah, Joe'nun kamyoneti gitmişti.

* * * * *

Colt telefonunu kapatıp arka kot cebine soktukten sonra, "Kahretsin Vi, özür dilerim, bir çağrı aldım," dedi. J&J's Saloon'da yanımdaki bar taburesine oturmuştu.

Çoğunlukla bitmiş olan kızılılık suyuma ve votkama baktım. Bu üçüncüydü; Morrie şu anda dördüncüyü hazırlıyordu. Bir süredir taburemden kıpırdamadığım için sarhoşluğumun derecesini bilmiyordum ama çok fazla içmediğim için kafayı bulmaya yaklaştığımı fark ettim.

İşten eve döndükten sonra posta kutusundan postalarımı alırken beni yakaladıktan sonra bara onunla ve Feb'le birlikte geldiğim için belirlenen şoförüm olan Colt'a "Sorun değil," dedim. Selamlaştıktan sonra Colt'la birlikte J&J'ye gidip bir gece geçirmemi önermişti.

Evet dedim çünkü günlerden cumaydı ve cuma günleri normal insanlar bir şeyler içmek, sosyalleşmek ve rahatlamak için dışarı çıkarlardı.

Ayrıca Kate Dane ile dışarıda olduğu ve katılması gereken bir parti olduğu için sokağa çıkma yasağının bir saat uzatılmasını istediği için evet demiştim. Diğer tüm çocukların sokağa çıkma yasağı daha geç saatlerdeydi ve Kate on birde evde olmak zorunda kalırsa aptal gibi görüneceğini söylemişti. Buna izin verdim çünkü aptalın tekiydim. Bu partinin çocukların sakın sakın punç içip olası üniversite başvurularını tartışmalarıyla ilgili olmadığını biliyordum. Sadece sorumluluk sahibi ilk çocuğumun sorumlu davranacağını umuyordum. Ayrıca Kate'e ondan daha düşkün görünen erkek arkadaşı *Dane*'in (eğer bu mümkünse) kızıma göz kulak olacağını umuyordum.

Ayrıca Keira'nın pijama partisinde olması, Kate ve Keira'nın dışarıda olması, evin boş olması ve yine evde tek başıma olmak yerine J&J'de iyi bir adam olan Colt'un yanında oturup bir şeyler içmeyi tercih ettiğim için evet demiştim (ve eğlenceli adam olduğunu kanıtladı, hafif yürekli, alaycı, ağabey tarzında).

"Seni şimdi eve bırakmamı ister misin?" Colt sordu.

Morrie içkimi önüme koydu, ona gülümsedim, sonra Colt'a baktım ve hâlâ gülümseyerek başımı salladım. Colt önce içkime sonra bana baktı ve o da gülümsedi.

Morrie'ye döndü. "Darryl'e Violet'i eve götürmesini söyleyebilir misin?"

"Ben bir taksi çağırayım," dedim çabucak çünkü doğrudan kafayı bulmaya doğru gidiyor olabilirdim ama Cuma gecesiydi ve bar tıklım tıklımdı, bu yüzden Morrie'nin çalışanı Darryl'in bana şoförlük yapmak için dışarı çıkmasına izin veremeyeceğini biliyordum.

Morrie bana gülümseyerek, "Sorun değil Vi, Darryl seni götürebilir ya da ben götüreceğim," dedi.

Adamım, o *çok* iyiydi, *hepsi* öyleydi.

"Gerçekten, ben bir taksi bulurum,"
gülümsedim.

"Onu yakaladım," dedi derin, gürültülü bir ses arkamdan.

döndüm, yukarı, *yukarı*, *yukarı* baktım ve arkamda Joe Callahan'ın durduğunu gördüm, saçları daha uzun ve daha düzensizdi, siyah deri ceketini giymişti, geniş göğsüne gerilmiş siyah bir tişört, solmuş kot pantolon ve siyah motosiklet botları vardı.

"Yo Cal," diye selamladı Morrie, ben Joe'ya bakarken. Joe da "Yo," diye karşılık verdi.

"Harika, Cal, teşekkürler," diye mırıldandı Colt, Joe'dan Colt'a baktım ve Colt'un barın arkasına seslenişini izledim, "Şubat, bebeğim, bir çağrı var."

"Tamam tatlım," diye geri seslendi. "Sonra görüşür müüz?"

Colt ona sırtarak, "Evet," dedi, sonra taburesinden kaydı, bir elini kaldırıp enseme sıktı, Joe ve Morrie'ye başıyla selam verdi ve gitti.

Bu sırada oturup bir yandan Joe'nun arkamdan gelebileceğini ve geldiğini hiç duymadığımı düşünerek beni biraz korkuttuğunu, diğer yandan da beni eve götürmesini istemediğimi düşündüm.

Dirseğimi bara dayadım, başımı elime aldım ve ağzımı pipetime dayadım. Onu yakalayıp kızılçık suyu ve votkayı emdim ve bu ikilemi düşündüm.

"Bira?" İkilemim hakkında herhangi bir sonuca varmadan önce Morrie Joe'ya sordu.

"Evet," dedi Joe ve yanımdaki boş taburenin arasına girdi, yani hem bana yaklaştı hem de Colt'la ben duvarın yanındaki son iki taburede otururken beni bardan ayırdı.

Yine de oturmadı. Morrie bir şişe bira açıp barın üstüne koyduktan ve uzaklaştıktan sonra bile orada durdu. Sonra yine oturmadı, sadece birasından bir yudum aldı, vücudu çoğunlukla bana dönüktü ama gövdesi bara bükülmüştü.

Sonra gövdesi bana doğru döndü ve gözlerimin içine baktı.

"Onunla prezervatifler hakkında konuştun mu?"

Yine ortada bir konuşma başlatıyor gibiydi ama sarhoşken bile ne sorduğunu biliyordum.

"Hayır."

Cevap vermedi, sadece bana baktı ve ben de sessizliğinin ne anlama geldiğini biliyordum.

"Sorumlusu Kate'tir," diye açıkladım ama bu onu ilgilendirmezdi ve kızım sorumlu *olsa* da bunu çoğunlukla ben açıklıyordum.

Umarım.

"Sorumlusu siz miydiniz?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim dürüstçe ve bariz olanı işaret ederek. Bana bakmaya devam etti, sonra birasından bir yudum aldı.

Ağzımı pipetime götürdüm, onu yakaladım ve biraz daha içki emdim.

Kamışımı bıraktım ve "Karımı sen mi küredin?" diye sordum.

Mavi gözleri benimkilere dikildi. "Ne?"

"O gün, kar yağdığında, arabamı küremiş miydin?" Önce cevap vermedi, sonra "Evet" dedi.

Bu bilgi doğrulandığında, ne diyeceğimi bilemeden nefesimi tuttum çünkü bu yaptığı hoş bir şeydi ve o pek de hoş birine benzemiyordu, sonra "Teşekkürler" demekle yetindim.

Cevap vermedi.

Tekrar konuştuğunda başım hâlâ elimde, dirseğim hâlâ barda, biraz daha votka ve meyve suyu içiyordum.

"Adamın gitti mi?"

Göğsüm sıkıştı ve gözlerim onunkilere dikildi.

"Ne?"

"Adamın geçen hafta eve geldi. Gitti mi?"

Tim'in eve dönüşünü ve bunun ne kadar imkansız ve ne kadar güzel olacağını düşünerek ona göz kırptım, sonra ne demek istediğini anladım.

"O benim adamım değildi. O benim kardeşim Sam'di."

Başını salladı ve birasından bir yudum aldı. Ona baktım.

Sonra aptalca bir nedenle "Peki ya senin kadının?" diye sordum.

Gözleri tekrar benimkilere döndü ama cevap vermedi.

"Sam'in geldiği gece birlikte olduğun kişi," diye sordum. "Nadia mı?" diye sordu sanki adını biliyormuşum gibi.

"Sarışın olan."

"Nadia," diye belirtti.

"Buralarda mı?" Nedenini bilmeden ama cevabı bilmek istediğimi de düşünerek ve bunun nedenini de bilmeden sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Joe.

"Oh," diye fısıldadım ve ağzımı içkime götürdüm.

Uzun bir süre sessiz kaldık, ben gönülsüzce içkimi yudumluyordum, Joe ayakta durmuş birasından aralıklı yudumlar alıyordu. Bu benim için rahat değildi. Sessizliği doldurma ihtiyacı hissettim ama elimde hiçbir şey olmadığını fark ettim.

söylemek için. Ancak Joe'yu izlerken, kendisinin, birasının ve barın bir olduğu bir tür alanda rahat görünüyordu ve bundan memnundu.

Sonunda ne diyeceğimi buldum. "Beni eve götürmek zorunda değilsin, taksi bulabilirim."

Gözleri yine bana kaydı ve "Yan dairede oturuyorsun" dedi. "Şey... evet."

"Dostum, seni eve götürebilirim."

"Ya sen eve gitmek istersen ve ben kalmak istersem?"

"Beklerim."

"Ya ben eve gitmek istersem ve sen kalmak istersen?"

"Geri geleceğim."

Her şeye bir cevabı vardı. "Bu çok saçma."

"Neden?"

"Çünkü öyle."

Bu çok kötüydü ama içimde o kadar votka varken ve fazla içmediğimi düşünürsek, elimdeki tek şey buydu.

Onun da bunun saçma olduğunu düşündüğünü anladım çünkü cevap verme zahmetine girmedim. Pipetimi ağzıma götürdüm ve bir yudum daha aldım.

Tekrar sessizliğe gömüldük, Joe bara dönüp iki dirseğini bara dayadı ve ben başka bir konuşma konusu bulana kadar birasını iki eliyle kavradı.

"Sanırım Kenzie çenesini kapalı tutuyor." Joe'nun başı döndü ve bana baktı. "Evet." "Müşterilerinle her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Normalden çok daha fazla evdesin," dedim aptalca çünkü fark ettiğimi fark etmesini istemiyordum ama aynı zamanda garip bir şekilde Kenzie Elise'in ona müşterilere mal olmasından ve bu yüzden normalden daha fazla evde olmasından endişeleniyordum.

"Evet," dedi ve sonra başka bir şey söylemedi ve bu özel konuşma gambitinde buharım tükendi.

Ben sustuğumda Joe başını çevirdi ve bir dirseğini bara dayayarak diğer eliyle birasını dudaklarına götürdü ve bir yudum almak için boynunu geriye doğru eğdi. Sarhoş bir nedenden dolayı bu beni büyüledi. Kaslı bir boğazı vardı ve boğazının yutkunurken nasıl kasıldığını görebiliyordum.

Dahası, çenesi sergileniyordu, ne kadar çekici olduğunu fark ettim ve bu da sarhoş bir nedenden dolayı büyüleyiciydi.

Gözlerimi boğazından ve çenesinden ayırdım ve Feb, Morrie ve Darryl'in içkilerde kullandığı küçük meyve tepsisine takıldım. Limon dilimleri, misket limonu, kokteyl soğanları, zeytinler ve maraschino kirazları.

"Biliyor musun," diye Joe'ya bilgi vermeye başladım ve kafasını tekrar bana çevirdi, "eskiden bir kirazın sapını dilinle düğümleyerek bir erkeği etkileyebilirdin."

Bunu neden söyledim, hiçbir fikrim yoktu. O birasını yudumlarken ben orada sessizce oturup votkamı ve kızılçık suyumu yudumlayamazdım. Bu çok garipti. Bunu yapamazdım. Bir şeyler hakkında konuşmalıyım.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim, çünkü Tim'le ve sadece Tim'le birlikteydim, eskiden ve sonra sonsuza dek, ama Tim'i etkilemişti. "Bunun bir erkeği etkilemesi bana garip geliyor."

Joe beni aydınlatmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Hepinizin bunu aşması iyi oldu," dedim mantıklı bir şekilde. "Size hemen şimdi elli dolar vereyim, siz yapın."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Doğruldu, arka cebinden cüzdanını çıkardı, çevirerek açtı ve bir banknot çıkardı. Sonra parayı aramızdaki barın üzerine koydu ve bunun elli dolarlık bir banknot olduğunu gördüm. Konuştuğunda başımı paradan kaldırıp ona baktım.

Joe cüzdanı tekrar cebine sokarken, "Bu senin, sen yap," dedi.

"Ciddi misin sen?" Fısıldadım.

Joe sözlü olarak cevap vermedi, sadece uzandı ve bir kirazı sapından yakaladı, döndü ve bana uzattı.

Kiraza baktım. Ciddiydi.

"Dilimle sapı düğümlemek için 50 dolar mı?" Emin olmak için kontrol ettim.

"Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim, sadece..." Durakladım, dirseğimden kalkarak uzandım ve kirazı ondan aldım, "antrenman dışı."

Joe hiçbir şey söylemedi ve ben de kendimi bu işe nasıl bulaştırdığımı merak ettim. Joe bir şey söylemezken ben orada oturup aptal gibi ağzımı oynatacaktım.

izledim ve muhtemelen sonunda aptal kiraz sapını düğümlemedim.

Ama şimdi vazgeçemezdim. Mesele 50 dolar değil, gururumdu.

Kirazı sapından dişlerimle kopardım, çiğneyip yutarken Joe'dan başka her yere baktım, çabama hazırlanırken ağzımı temizlemek için votka ve kızılıcık suyumdan bir yudum aldım, sonra sapını içeri soktum.

Saniyeler içinde yaptım. Hiç de zor değildi. Sanırım bisiklete binmek gibi bir şeydi.

Sapını dudaklarımın arasından kaydırđım, sonucu ona gösterdim ve kokteyl peçetemin üzerine koydum.

"Etkilendin mi?" diye sorduğumda berrak mavi gözleri kadehin sapındaydı. Başını bardağıma doğru eğdi. "Bu sonuncusu mu?"

Bir saniye anlamadan ona baktım ve sonra "Son içki mi?" diye sordum. "Evet."

"Um..." Benim aracım olduğu için eve gitmeye hazır olduğunu söylemeye çalışıp çalışmadığını ölçmeye çalıştım. Gitmek istediğinde daha fazla kalmasını sağlamak kabalık olurdu, bu yüzden bir süre takılmak istediğim için bir süre takılmaya hazır olma ihtimaline karşı bir soru üzerine cevap verdim. "Evet?"

"İç bakalım, dostum."

Sanırım bir süre takılmaya hazır değildi.

Kiraz sapı düğümleme işinin onu etkilememiş olması tuhaf bir şekilde moralimi bozmuştu. Tim bunun çok boktan olduğunu düşündü.

İçkimi kaldırdım ve pipeti dudaklarıma götürdüm, votkamın geri kalanını emerken Joe'nun parmakları üst koluma dolandı. Ben bardağı elimde tutup pipeti ağzıma götürüp emerken o beni tabureden kaydırđı. Joe bardan çantamı alıp bana uzatırken ben de pipetimi emmeye devam ettim, sonra bardaki elliliğı alıp kotumun ön cebine soktum.

"Morrie, Violet ödedi mi yoksa hesabı mı ödüyor?" diye seslendiğinde ona baktım.

"Tab," diye yanıtladı Morrie.

Ayakta durduğum için beklediğimden daha sarhoş olabileceğimi fark ediyordum, ki herkes bir süre oturup içtikten sonra daha da sarhoş olunduğunu bilir. Bu nedenle, sarhoşluğumun seviyesini ölçtüğüm için, Joe cebinden cüzdanını çıkarıp birkaç banknot çıkardığında ve onları barın üzerine attığında müdahale etmedim.

Joe Morrie'ye, "Bu yeterli değil, sonra görüşürüz," dedi.

"dostum," diye yanıtladı Morrie.

Joe cüzdanını cebine geri soktu ve ben hala pipetten içkiyi emiyor olmama rağmen (höpürdeterek ses çıkararak) içkiyi elimden aldı. Barın üzerine koydu, elimi tuttu ve beni kapıya doğru sürükledi.

Bardan birkaç araba uzakta caddeye park etmişti. Biz yaklaşırken kilitlere bip sesi verdi ve oraya vardığımızda yolcu tarafındaki kapıyı açtı.

Nedense onun kamyoneti bana önemli ve benim ona ilk binişim daha da önemli göründü, bu yüzden kapıda durdum, kırım dikmem gereken koltuğa baktım ve hareket etmedim çünkü hem inanılmaz derecede korkmuş hem de çok heyecanlanmışım. Her iki duygunun da hiçbir anlamı yoktu ama ikisini de aynı anda hissediyordum. Sanki onun kamyonetine binersem ve kapı üzerime kapanırsa hayatım kökten değişecekti.

"Dostum, yukarı tırman," diye sabırsızca seslendi Joe, ben öylece durup kamyonetine bakarken, elimi kullanarak beni koltuğa yaklaştırdı.

Başımı arkaya doğru eğdim ve ona baktım. "Güzel bir kamyonetin var," dedim onu oyalamak için.

Joe görmezden geldi ve "Tırman" diye emretti. "Belki de eve yürümeliyim," diye önerdim.

Joe bir saniye bana baktıktan sonra elimi bıraktı, belinden eğildi, bir kolunu dizlerimin arkasına, diğerini belime doladı ve yarım saniye içinde kırım koltuğun içindeydi. Yarım saniye sonra da kapı kapandı.

Joe Callahan beni kamyonetine bindirdi. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

"Neyim var benim?" Taksinin içine doğru fısıldadım ve gözlerimi açtığımda Joe'nun kaputun etrafında döndüğünü gördüm. Kapısını açtı, iri gövdesini direksiyonun arkasına geçirdi ve kapısını çarptı.

İkimiz de arabadaydık ve heyecanla birlikte o korku hissi beni ele geçirdi ama heyecan korkuyu bastırıyordu. Bir arabanın yolcu koltuğundaydım, arabayı kullanan ben değildim, sorumlu da ben değildim. Arkasına yaslanıp rahatlayacak ve eve götürülecek olan bendim.

Ve o kamyoneta Joe Callahan ile birlikteydim. Joe Callahan kendi içinde korkutucu ve heyecan vericiydi. Şimdiye kadar tanıdığımdan daha erkekti ve yetişkin hayatımın çoğunu polislerin etrafında geçirdim. Erkekliği taksiyi dolduruyordu, tehlikeli, iddialı, duyularıma saldırıyordu. Ondan hoşlanmamıştım.

Bu gerçekten emindim ama sarhoş bir halde kamyonetinde otururken beni büyülediğini itiraf ettim, Yıldızlar için Güvenlik olduğu için değil, Joe Callahan olduğu için.

"Kemerini bağlamak ister misin?" Joe sordu, döndüğümde bana dönük olduğunu gördüm, ön kolunu direksiyona dayamıştı, kamyon çalışıyordu ve Joe sesi kadar sabırsız görünüyordu.

Eve gitmek istiyordu.

Yanağındaki o yara izlerinin nereden geldiğini bilmek istiyordum. "Özür dilerim," diye mırıldandım ve kemerimi bağladım.

Joe kamyonu vitesine taktı ve sokağa çekti. Arabayı sürerken, "Çok nazıksın," dedim.

Joe cevap vermedi.

Joe'nun pek konuşkan biri olmadığını fark ettiğim anda kamyonetin de güzel olduğunu fark ettim. Belli ki tüm zil ve ısıklarla en üst seviyedeydi ve onunla ilgileniyordu. Sadece dışı parlak değildi, içi de temizdi ve yepyeni görünüyordu. Sürüşü sessiz ve yumuşaktı ve Joe koca kamyoneti sanki bir pikabın direksiyonunda doğmuş gibi sürüyordu.

Arabayı sessizce sürerken, arkama yaslanıp birinin beni eve bırakmasının ne kadar güzel olduğunu bir kez daha hatırladım. Birkaç saat önce Colt ve Feb beni J&J'ye götürdüğünden beri bu duyguyu yaşamamın özel bir nedeni yoktu. Ve Tim her zaman arabayı kullanırdı, onun direksiyonda olmadığı bir yere gittiğimiz zamanı hatırlamıyorum. Bu beni hiçbir zaman rahatsız etmedi, araba kullanması umurumda değildi, sadece artık bunu yapacak durumda olmadığına rahatsız oluyordum ama yaklaşık bir buçuk yıl sonra buna alışmıştım. Şimdi bunu özlediğimi fark ettim.

Bu düşüncelere o kadar dalmıştım ki, Joe arabasına dönene kadar bizim sokakta olduğumuzu fark etmemiştim ve beni yeni bir şey çarptı. Onunla birlikte kamyonda olmak gibi, güçlü, korkutucu ve heyecan verici bir duyguydu. Joe'yu tanımadan önce de, ama kesinlikle tanıdıktan sonra da, aylarca bu kamyonu onun arabasında görüp durduktan sonra, şimdi onun *kamyonunda*, onun arabasında oturmuş, ön camdan evine bakarken, sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir bakış açısıyla, anlamadığım bir şey hissettim. Bu konuda derin bir şey vardı, parmağımı koyamadığım bir şey ama garip bir nedenden dolayı hayatımı değiştirdiğini hissettim.

Joe'nun kapısı çarpınca sıçradım ve kendimi gergin buldum. Döndüm ve tokamı kurcaladım, ancak Joe kapımı açtığında çözebildim. Çantamı omzuma attım ve kamyonundan dışarı fırladım.

Joe'nun eli kapıdaydı, ben de yolumdan çekildim, kapıyı fırlattı ve ben de beni bıraktığı için teşekkür etmek için ona baktım ama o hareket ediyordu.

İri bedeninin avludan geçip evime doğru yürümesini izlerken birkaç saniye öylece durdum.

Yan evde oturmama rağmen, Joe Callahan tarzında, beni güvenli bir şekilde eve bırakacaktı.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum ama bunu çözecek zamanım yoktu ve onu takip etmekten başka çarem yoktu, yürürken kolumdan çantamı çekip anahtarlarımı almak için karıştırdım. Anahtarlarım elimdeydi, doğru olanı parmaklarımın arasındaydı ve Joe ben geldiğimde yan kapının yanında açtığım ışıktaydı. Durdum, Joe anahtarları elimden aldı ve anahtarı kilide soktu, çevirdi, dışarı kaydırıp ve kapıyı açtı.

Bip sesleri alarmı çalmaya başladığında endişeyle yutkundum. Onun biraz ötesine geçerek gövdeyi evin içine doğru çevirdim, kodu girdim ve bip sesi kesildi. Derin bir nefes aldım, gövdeyi evin dışına çektim, döndüm ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

Dışarıdaki ışıktaydı, gece bizi örttüğünde, sağlam ve ilginç görüldüğü kadar uğursuz da görünüyordu ve beni yeni bir şey sardı. O korku, o heyecan vardı ama başka bir şey daha vardı. Israrcı, muhtaç, tam olarak anlayamadığım bir açlık gibi bir şey ve bunun gücü karşısında ağzım kurudu.

"Bıraktığın için teşekkürler," diye fısıldadım, daha yüksek sesle konuşamıyordum. Joe ne cevap verdi ne de kımıldadı.

Ne yapacağımı bilemedim. Eve gitmeye hevesli olduğumu düşünmüştüm ama kaçmak için eline bir fırsat geçmişti ve orada öylece durmuş, bana bakıyordu, gözlerinin arkasında bir şeyler çalışıyordu.

Sonra kabalık ettiğimi fark ettim.

"İçeri gelmek ister misin...?" Tereddüt ettim, sonra bitirdim, "bir şeyler içmek için falan?"

Joe önce cevap vermedi.

Sonra yumuşak bir ses tonuyla, sanki ben orada olmama rağmen kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Zaten benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun," dedi.

Kalbimin daha hızlı attığını hissettim ve fısıldadım, "Joe -"

Joe sözümü kesti. "Yani, yarın sabah hâlâ bir pislik olduğumu düşünmen önemli değil, çünkü şimdi, sarhoş olmana rağmen, seni içeri götüreceğim ve ağrıyana kadar becereceğim."

Joe'nun elimden tutup beni evime çektiğini düşününce kalbim durdu ve nefesim kesildi ki bu kötü bir şeydi. Kapıyı kapatıp kilitlemek için durdu, sonra anahtarlarımı tezgâhın üzerine fırlattı, çantamı kolumdan çekip aldı ve onu da tezgâhın üzerine fırlattı, sonra beni mutfaktan, yemek alanından, açık çalışma odasından geçirdi ve doğruca yatak odama götürdü.

Mücadele etmedim. Odamda durup elimi bıraktığında ve deri ceketini silkip yere bıraktığında bile hiçbir şey yapmadım. Sonra elleri benim küçük kadife ceketime geldi ve onu kollarımdan aşağı çekti.

"Uh..." O yaklaşırken ellerimi gecikmeli olarak kaldırarak mırıldandım, "Joe..."

Ama ellerim onun sert göğsüne çarptı, sonra kollarım arasında ezildi. Joe'nun kollarından biri kalçalarımın dolandı ve beni kendine doğru çekti, diğer eli saçlarımı sıkıca kavradı. Kafa derimde hoşlanmamam gereken ama hoşlandığım yasadışı bir acı hissettim. Çok hoşuma gitmişti. Sadece kafa derimde değil, tüm vücudumda hissettim. Saçımdaki yumruğu başımı geriye doğru çekip yana yatırdı, böylece ağzı sertçe ağzıma indiğinde tam istediği yerdeydi.

Ve orada olmak istedim. İtiraz etmek, itmek, savaşmak gibi başka bir düşüncem yoktu. Sadece orada olmak, ona yaslanmak, kollarını bana dolamak, ellerini saçlarımda ve dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum.

Ağzımı açtım, dili içeri girdi, tadını sevdim, dilini hissettim ve bedenim kollarında sıvılaştı. Parmaklarım onun kalın ve uzun saçlarının arasına girebilsin diye ellerim bedenlerimizin arasından zorla çıktı ve ben onun büyük bedeninin derinliklerine bastırdım. Ne yaptığımı ve kiminle yaptığımı hiç düşünmedim. Hiçbir şeyi düşünmedim. Sadece hissettim ve hissettiğim şey inanılmaz derecede iyiydi.

Öpüşü nazik değildi. Açgözlüydü, talepkârdı ve bu o kadar hoşuma gitti ki, ağzını çektiğinde protesto edencesine miyavladım ama elleri tişörtüme uzanıp onu başımın üzerinden çekip çıkardığında ve fırlatıp attığında itiraz etmedim. İçime girdi, beni çevirdi, yatağa doğru götürdü ve ben de yatağa uzandım. Joe yükseldi, bir baldırımı yukarı çekip botumu, ardından çorabımı çıkardı, sonra diğer baldırına yönelip aynısını yaptı. Gecikmeden eğildi, elleri tokama gitti ve ben iki nefes alamadan tokayı ve kot pantolonumu çözüp bacaklarımdan aşağı indirdi.

Nefes nefese kalmıştım, çoktan tahrik olmuşum. Oturmak için yaklaştım, bu da Joe üzerime geldiğinde onunla çarpıştığım anlamına geliyordu ve işte o zaman gerçekten başladı.

Gömleğini kot pantolonundan çekip çıkardım ve başının üzerinden geçirdim, kolları bana yardım etmek için kalktı. Çekiştirerek çıkardım ve yere fırlattım, sonra elleri tekrar bana geldi ve ağzı, dili, dişleri. Onları ve ağzıma, boynuma, kulaklarıma yaptıklarını istiyordum, harikaydı, vücudum canlıydı, titreyordu, sanki yedi yüz yıllık bir uykudan uyanmıştım ama beni uyandıran şey bir elektrik çarpmasıydı. Aynı zamanda bana yaptıklarını ondan geri almak istiyordum. Ellerimi, tırnaklarımı, ağzımı ve dilimi dokunabildiğim her yerde, tadabildiğim her santimde kullandım.

Çılgıncaydı, neredeyse bir mücadeleydi. Ona doyamıyordum, yeterince alamıyordum. Ne elde edersem edeyim, daha fazlasını istiyordum, içimi oyan, doldurulmaya ihtiyaç duyan bir özlem gibi.

Joe da aynıydı ama daha güçlüydü, onu ne kadar yuvarlamaya çalışsam da beni sırtımda tutuyordu. Bu sırada külotumu çıkardı, sonra sütyenimi indirdi ve meme ucumu sertçe ağzına aldı. Sırtım kamburlaştı, parmaklarım saçlarına dolanırken dili meme ucuma saplandı ve sonra onu şiddetle emdi ve ben buna *bayıldım*.

"Evet," diye nefes aldım ve diğer tarafa geçti, sütyenimin kabını tekrar aşağı doğru sıyırdı ve ilkinde yaptığını tekrarlardı, parmakları diğer meme ucumda ağzının yerini aldı, sıkıştırdılar ve büküler. Sertti ama harika hissettiriyordu ve kalçalarım refleksif bir taleple kalktı.

"Joe," diye fısıldadım, aniden ona içimde ihtiyaç duydum, elim saçlarından çıkıp sırtının zarif derisinden aşağıya, yanına, beline doğru kaydı ama kasıkları çok uzaktaydı.

Tekrar üzerime geldi ve ağzı benimkini başka bir sert, morartıcı öpücükle aldı ve elim onu buldu, kasıklarını avuçladı, onu sert buldu, ağzına doğru inledim ve kalçalarımı salladım.

"Becer beni," diye yalvardım, elimi ona sürterek bacaklarımı açtım.

Tereddüt etmedi, eli benimkini kenara itti ve kot pantolonunu çıkardı.

"Hap kullanıyor musun?" diye sordu, sesi hırçındı.

"Hayır," diye cevap verdim ve sikinin ucunun bana doğru bastırıldığını hissettim. İçimde olmasını o kadar çok istiyordum ki, elim kot pantolonunun içine kaydı ve ısrarlı bir taleple sıkı kıçının etrafında kıvrıldı.

"Siktir et," diye inledi ve derinlere daldı.

İçimi doldururken nefesimi tuttum. Kocaman olmuştu. O kadar büyüktü ki, bu kadar dolu olmak şok ediciydi.

Sonra hareket etmeye başladığında nefes almaya başlamak zorunda kaldım, derinlere daldı, beni tekrar tekrar doldurdu, kaba, sert, neredeyse acımasız, büyük elleri kalçalarımın gitti ve daha derine yerleştirmek için beni kaldırdı. Sonra nefes almıyordum, nefes nefese kalmıştım.

Tırnaklarım sırtına battı, kalçalarım kalkarak daha derine inmesine yardımcı oldu. Baldırlarımdan birini beline doladım, topuğumu sırtına saplayarak kalçalarımı güçlendirdim, diğer bacağım kalçasının etrafını sardı.

"Çok büyüksün," diye fısıldadım.

"Hoşuna gidiyor," diye bariz bir şekilde belirtti ve ben hiçbir yanıt vermedim, veremezdim, o kadar hoşuma gitmişti.

"Daha sert," diye nefes nefese kaldım, daha sert istiyordum, vuruşun hiç durmamasını istiyordum, ama yine de beni daha sert sikemeyeceğini düşünerek bunu talep ediyordum. Beni daha sert sikmesinin imkânı yoktu ama yanılmışım, yapabiliirdi ve yaptı da.

Hızla gelişt, uzun zaman olmuştu, geldiğini hissediyordum ve istiyordum. Uzandım, bir elimin tırnakları sırtını sıyrıyor, diğer elim saçlarında, "Beni daha sert sik, Joe" diye yalvarıyordu.

"Sert seviyorsun," diye mırıldandığında ağzı benimkindeydi, nefesi kesilmişti.

"Evet," diye nefes aldım.

"Güzel," mırıldandı, beni derin derin öptü ve daha sert becerdi.

Oluyordu, hissedebiliyordum ve başladığında ağzımı onunkinden ayırdım, boynumu ve sırtımı dikleştirdim ve gırtlaktan gelen, nefes nefese bir iniltiyle, "Joe, geliyorum," dedim.

"Tanrım," diye ısırıldı Joe, o kadar büyüktü ki, vücudum sarsıldı ve kollarımı onun etrafında sıkarak onu kendime çektim.

Boşalırken onun beni ittiğini hissettim, o muhteşem anın içinde asılı kalmıştım, çok güzeldi.

İtişleri daha da güçlendiğinde aşağı iniyordum, sonra eli kalçamı terk etti, parmakları saçlarıma gömüldü, tekrar yumrukladı ve bükü, ağzı benimkine çarptı ve inledi, kalçaları bir, iki, üç kez benimkine girdi, sonra dördüncüde kendini köküne dikti ve durdu.

Dudakları benimkilerden yanağıma, boynuma kayd, yüzünü gömdü ve derinlerde sabit kaldı. Altında yatıyordum, ağırlığını taşıyordum, sikiyle dolu hissediyordum, vücudundan, sıcaklığından ve

Ağırlığını, sikini. Dünyada ben ve Joe Callahan'dan başka bir şey yoktu ve ben böyle olmasını seviyordum.

Sonra aniden dışarı kaydı ve ağırlığı gitti, sıcaklığı, vücudu, hepsi yok oldu ve yatakta sadece ben vardım.

Ani bir hareketle gözlerimi kırdım, sonra bacaklarımı kapattım, yanıma döndüm, kıvrıldım, gözlerim karanlıkta ona doğru kaydı. Yatağın ayak ucunda durmuş kot pantolonunu düzeltiyordu. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Onu hala bacaklarımın arasında hissedebiliyordum, beynim içki ve seksle bulanıklaşmıştı, bedenim doymuştu. Yere doğru eğildi, sonra doğruldu ve tişörtünü çekti.

Elinin arka cebine gitmesini, cüzdanını çekip çıkarmasını, çevirip açmasını, içinden bir şey çıkarmasını ve cüzdanını cebine geri koymasını dalgın dalgın izledim. Beynim hala harekete geçmemişti, yatağın üzerine eğilip bir elini karnıma koyarken, diğer elinin parmakları yatakta yatan ön kolumun iç kısmına doğru kayarken hareket etmedim. Açık avucuma ulaştığında, parmaklarımı etrafına doladığı bir kartın kenarlarını tenimde hissettim.

Sonra parmak uçlarını kalçamda ve dış uyluğumda gezdirerek, "Beni ara dostum, ne zaman eve bırakmamı istersen." dedi.

Bu ima karşısında vücudum kilitlendi ama soru sormaya ya da karşılık vermeye fırsatım olmadı, ortadan kayboldu ve saniyeler sonra dış kapının kapandığını duydum.

Uzun bir süre yatağında çırılçıplak kıvrılmış yattım, odamdaki hava soğuktu, çünkü az önce yan komşum Joe Callahan'ın, sevmediğim bir adamın, beni o kadar sert sikmesine izin verdiğimi biliyordum ki içim sızladı. Bunu yapması için ona yalvarmışım bile.

Otuz beş yıl sonra ikinci sevgilimi bulmuştum ve bunu sürtük, sarhoş bir bar serserisi gibi yapmışım; hiç tanımadığım ve hoşlanmadığım bir adamın beni alıp eve götürmesine ve canımı acıtacak kadar sert sikmesine izin vermişim. Kahretsin, bunun için uğraşmasına bile gerek yoktu, beni bardan dışarı sürükledi, onu evime kadar takip ettim ve sonra beni odama sürükledi.

Ve bu adamın, Joe Callahan'ın, ona izin vermek istediğimde bana bunu yapabileceğini düşünmesi, onu bana hizmet etmeye çağırması ve sonra , beni çoğunlukla çıplak ve yalnız bırakması ve hatta öpmemesi içime sızdı. Beni terk etmeden önce. Ve onu suçlayamazdım.

Ve bu bilgi, acı ve aşağılayıcı bir şekilde iliklerime kadar işledi. Ön kapının açıldığını duydum ve donakaldım.

Kate evdeydi.

Harekete geçtim, yataktan fırladım, yerdeki giysilerimi karıştırdım, iç çamaşırimi buldum ve çektim. Sonra banyoya koştum, Tim'in bornozunu kapıdaki kancadan çekip aldım ve ilk kez yumuşak, sıcak pazen kumaşın tenimi yaktığını hissederek silkindim.

Kemeri sıkıca bağladım ve saçlarımı yüzümden çekerek, kızımın yaptığı iğrenç eylemi yüz ifademden ya da vücudumun hatlarından okumamasını umarak oturma odasına yürüdüm. Oturma odasındaki televizyonun altındaki DVD saate baktım ve saatin gece yarısını iki geçtiğini gördüm. Sorumluluk sahibi Kate zamanında evdeydi ve sevmek ya da güvenmek istemediğim erkek arkadaşı onu sokağa çıkma yasağına kadar eve getirmişti.

Odasına yöneldim, ılık bir aralık açık olan kapıdan geliyordu.

Kapıda durdum ve usulca çaldım.

"Evet, anne," diye seslendi ve kapıyı iterek açtım ve kollarımı karnıma sararak çerçevesinin içinde durdum.

"Hey bebeğim, iyi vakit geçirdin mi?"

Biriyle mesajlaşıyordu ve onu az önce bırakmış olmasına rağmen Dane olduğunu biliyordum. Başını telefonundan kaldırdı ve bana sırtıttı.

"Evet," dedi usulca, yüzü de bir o kadar yumuşaktı. Oh lanet olsun.

"Dane eğlendi mi?" Ben sordum.

Başını salladı ve tekrar telefonuna baktı. Gönder tuşuna bastı, kapattı ve komodinın üzerine fırlattı.

"Ondan hoşlanıyorum Kate, iyi bir çocuk," dedim, kafasını bana çevirdi ve bir saniye beni inceledi, sonra da bilmediği bir darbe indirdi, indirseydi bu darbe onu çok çabuk keserdi. Kate hissederci. Her şeyi hissederci ama başkalarının acısını kendi acısından çok daha fazla hissederci, bu da benden aldığı birkaç şeyden biriydi.

"Sence babam onu sever miydi?"

Sorusu karşısında irkildiğimi gizledim ve bunu onun sorusunu düşünerek yaptım. Tim ile kızlarımıza karşı her zaman açık ve dürüst olacağımıza dair bir anlaşma yapmıştık. Onlar büyüdükçe düzenli olarak bozduğu bir anlaşma ve hayatın gerçekleriyle ve bunları kızlarına aktarmakta zorlandığını fark etti, çünkü onlar kadındı. Bir anlaşma, ben kadın olduğum için tutabiliyorum.

"Hayır," dedim, yüzü düştü ve devam ettim. "Ama sadece onun küçük kızı olduğun ve hep öyle kalacağın için. Onu sevmezdi, şimdi sevmezdi ama

Çünkü Dane iyi bir ocuk."

Yüzü hafifçe aydınlandı ve "?" diye sordu.

İçeri girdim, ona yaklaştım, elimi başına doladım ve şakağını ağzıma çektim.

"Biliyorum," diye fısıldadım ve bitirmeden önce onu öptüm. "Biraz uyu, tatlım."

Kucaklamamla birlikte vücudu benimkine yaslanmıştı ama "Tamam anne," dediğinde çekildi.

" uykular."

"Sen de."

Yan mutfak kapısına doğru yürüdüm, kapıyı kilitledim, alarmı çalıştırdım ve odama dönüp Tim'in bornozunu giyerek yatağına girdim, o gece olanlardan sonra sıkı uyumanın imkânsız olduğunu düşünüyordum.

Haklıydım.

* * * * *

"Akşam yemeğı için eve!" Kızlar alışveriş merkezine gitmeye hazırlanırken ve ben işe gitmek için hazırlıklarımı tamamlarken odamdan onlara bağırarak emrettim.

Joe Olayı'ndan sonra sabahın geç saatleriydi. Bobbie aramış ve birkaç saat çalışmamı istemişti. Sabrina işten ayrıldığında iyi bir tam zamanlı çalışan bulmuş olabilirdi ama bu yine de yarı zamanlı bir çalışanı olduğu ve benim yerime sevdiği birini bulamadığı anlamına geliyordu ve Bobbie pek fazla insanı sevmediğı için bu muhtemelen biraz zaman alacaktı. Fazla mesai düzenli bir şey olmaya başlamıştı ama bundan şikayetçi değildim.

"İşin ne zaman bitiyor?" Keira bağırarak karşılık verdi.

"Beşten sonra evde olurum," diye cevap verdim, yine bağırarak. "Harika! Görüşürüz Momalicious," diye bağırdı Keira.

"Güle güle Mawdy!" Kate bağırdı.

"Dikkatli ol!" Ben de yatağımın üzerindeki örtülere vurarak karşılık verdim ve küçük, beyaz bir kartvizit havaya uçtu.

Diğer odadaki kapının çarpma sesini duyduğumda durdum ve karta baktım.

Kart tekrar yatağımın üzerine yerleşmişti. Üzerindeki yazıyı gördüm ama bulanıktı çünkü ona bakarken odaklanamıyordum. Dün gece iliklerime kadar işleyen acının ve aşağılanmanın, bütün sabah görmezden gelmek için büyük çaba sarf ettiğim acının ve aşağılanmanın yanmaya başladığını hissediyordum.

Nefesim hızlanmaya başladı ve utanç iliklerime kadar işleyen asidin içine .

Dün gece ne yaptığımı bilmeyecek kadar sarhoş değildim. Akşamdan kalma olacak kadar sarhoş değildim. Durduramayacak kadar sarhoş değildim.

Ama ben . Sadece izin vermekle kalmadım, ve *yalvardım*.

Hiç düşünmeden (sinirlendiğimde hiç düşünmem) kartı kaptım ve hala yerde duran kot pantolonuma gittim. Cebimdeki elliliği çıkardım ve kotu yatağın üzerine bırakıp odamdan çıktım. Sonra yan kapıdan evin içine doğru yürüdüm.

Joe'nun kamyoneti sürücünün yanındaydı.

Onunla yüzleşmeye hiç niyetim yoktu ama bir noktaya değinmek istiyordum.

Müziği duyduğumda posta kutusuna doğru gidiyordum ve yönümü değiştirdim, bahçesinden arabasına doğru yürüdüm, ona bakma fikrimi anında değiştirdim. Garaj kapısının açık olduğunu gördüm, müzik oradan geliyordu. Black Sabbath, Kenzie Elise kadar yüksek değil, sadece duyabileceğim kadar yüksek.

Garajda bir araba vardı, kaputu açıktı. Ne tür bir araba olduğunu göremiyordum, tek görebildiğim Joe'nun arabanın üzerine eğilmiş, motorla uğraştığı idi.

Ona doğru yürüdüm ve yaklaştığımda kafası bana döndü ama gövdesi motorun üzerine eğik kaldı. O anda, daha bir şey söyleyemeden, zaten söylemeyecekti de, durdum ve elimdeki kartı ve elliliği ona doğru fırlattım. Havada uçuştular ama tepkisini görmek için beklemedim, tek kelime etmedim, kartın ve banknotun nereye düştüğüne bakmadım, döndüm ve uzaklaştım.

Çok uzağa gidemedim. Sert bir el üst koluma dolandı ve geri çekildim.

"Ne -?" Sözümü bitirmeden tersledim çünkü beni döndürdü ve garaja doğru çekti. "Bırak beni!" Elini uzatıp şiddetli bir anahtarla bir kordonu çekerek görünüşte iyi yağlanmış garaj kapısının rayları üzerinde gümbürdeyerek aşağı düşmesine neden olurken talep ettim.

Orada, karanlık garajında arabası ve Black Sabbath ile yalnızdık. Ben ve benim aptal sinirim.

"Çek elini üzerimden!" Isırdım, kolumu büküm ve o da bıraktı, beni bıraktı.

Elini üzerimden çekti ama sadece kaldırmak için ve tıpkı bir gece önce yaptığı gibi, parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve diğer kolunu kalçalarıma dolayarak beni vücuduna çekti.

"Sen ne -?" Başladım ama ağzı beni şaşırtan, korkutan ve heyecanlandıran, sonuncusu ilk ikisinden çok çok daha fazla olan cezalandırıcı bir öpücükle benimkine indi.

Bunun olmasını istememiştim, milyon yıl geçse de olmasını beklemiyordum. Aslında, daha sonra geriye dönüp baktığımda, ki bunu çok fazla yaptım, nasıl *olduğunu* bilmiyordum. Ama bir saniye önce beni öpüyordu, bir sonra beni arabasına doğru sürüklüyordu, kaputu tutan çubuğu çekip çıkardı ve kaput aşağı düştü. Ses beni sarstı ama korku ya da şaşkınlıkla değil, heyecanla, Joe kot eteğimi belime kadar çekti, külotumu indirdi ve garajın zeminine düştü, sonra ellerini kıçıma koyarak beni kaldırdı. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve beni arabanın kaputuna yerleştirdi, elleri aramızdaydı, fermuarını çekiyordu, ellerim tişörtünün içinde, teninde geziniyordu.

Sonra içimdeydi, arabasının kaputunda beni beceriyordu, önceki geceki gibi beceriyordu, sert, derin, kaba, şiddetli ve ben buna bayıldım. Onu selamlamak için kalçalarımı kaldırdım, ellerim onu cesaretlendirmek için kıçında kıvrıldı, dilimi ağızımda onunkiyle karıştırdım.

Sonra boşaldım, bir önceki gece kadar sert değil ama farklı, daha keskin, daha kısa, daha iyi değil ama aynı derecede iyi.

Ben boşaldıktan uzun süre sonra kalçaları benimkilere çarptı. Hâlâ beni öpüyordu ve ben onu kollarıma sıkıca kilitlemiştim, ta ki o kendini kabzasına gömene, ağızımda hırlayana ve o hırlamanın tadı beni neredeyse yeniden doruğa ulaştırana kadar.

Tekrar yaptığımı fark ettiğimde içimde dikili kaldı, arabasında, garajında, daha az değil. Başımı başka tarafa çevirdim ama aldırış etmedi. Bu fırsatı dilini boynumda gezdirmek için kullandı ve itiraf etmek beni öldürse de o kadar iyi hissettirdi ki içim ürperdi.

Sonra çekip beni ayağa kaldırdı.

Yana ve yere bakıyordum ama sallanıyordum, dizlerim orgazmdan zayıf düşmüştü ve onun büyük elleri beni sabitlemek için kalçalarımın altına uzandı. Bunda bir şey vardı, şefkatli bir şey, Joe'ya hiç yakışmayan bir şey, bunu kaldıramazdım. Çekip kurtuldum, uzaklaştım, saçlarımı yüzümden çektim, aşağılanmanın ötesindeydim. O kadar ötesindeydi ki, bunun ne olduğunu bile bilmiyordum. Aynı zamanda kendimi harika hissediyordum, elektriklenmiş, canlı hissediyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum ama ondan daha çok nefret ediyordum.

Eğildim ve yerden külotumu kaptım, zihnimi boşalttım, oradan siktir olup gitmekten başka bir şey düşünmüyordum. Onları çektim,

Eteğimi aşağı sıyırdım ve ona bakmadan hızla yan kapıya doğru yürüdüm.

Başaramadım. Bir kolu karnıma, diğer kolu göğsüme dolandı ve beni tekrar vücuduna çekti.

Dudakları kulağımda, "Bu gece seni yatağımda istiyorum, dostum" diye mırıldandı.

Başımı bir kez salladım, sözleri farklı bir yanık gibi içimden geçerken, meme uçlarımı sertleştirirken, bacaklarımın arasını gıdıklarken, dün gece yaşadığım o hissi, o boşluk hissini, o açlığı geri getirirken bile kısa ve öfkeli bir şekilde salladım, daha beş dakika önce onunla birlikte olmuş olmama rağmen.

Kollarından çekildim, uzandım, kapıyı açtım ve doğruca evime koştum.

* * * * *

Yan yattım, geceki yedi yüz elli beşinci pozisyonum olan bir topun içine kıvrıldım.

Oda karanlıktı, gecenin kör vaktiydi ve bir gece önce zar zor uyumuş olmama rağmen, tamamen uyanıktım.

Rahat edemeyince dönüp saate baktım. Sabah saat bir kırk yedi.

Gözlerimi kapattım ve "Siktir" diye fısıldadım.

Joe yan odada yatağında belki de beni bekliyordu.

Odaklanamadığım bir kitapla yatağa girdiğim saat 10'dan şu ana kadar düşünebildiğim tek şey buydu.

Gitmemeliydim, , hatta bile *istememeliydim*.

Bunu bildiğim halde yorganı arkaya attım ve dolabıma gittim. Uzun bir hırka çıkardım, kazağı omuzlarıma atıp odadan çıkarken beynim kendisiyle savaşıyordu.

Önce Keira'nın odasına gittim. O da benim gibi ağır uyurdu. Onu hiçbir şey uyandırmazdı ve beni de hiçbir şey uyandırmazdı, en azından Tim evdeyken, şimdi en ufak bir seste uyanıyordum.

Kapısını itip açtım ve "Keira?" diye fısıldadım.

Yatağına baktım, hareket yoktu.

İçeri girdim. Evin ön tarafındaki oda ona aitti, Kate'in odası ise salonla benimkinin arasına sıkışmıştı. Keira'nın odası kız gibiydi, fırırlı değildi ama pembeler, morlar, papatyalar ve erkek gruplarının ve genç vampirlerin posterleriyle doluydu. Kıyafetleri yere saçılmıştı, masası dağınıktı. Perdeleri çekiliydi ama saçlarının karanlığını görebiliyordum.

Yastık. Tim'in saçları. İkisi de Tim'in saçlarına, Tim'in gözlerine, Tim'in zayıf bedenine sahipti. Şansları yaver gitmişti.

Saçlarına dokunma, yanağından öpme isteğimi bastırdım, odadan çıktım ve koridoru geçerek Kate'in odasına gittim.

Kate de Tim gibiydi, hafif uyurdu. O da Tim gibi endişeliydi, şimdi de benim gibi.

Tim hayattayken hiç endişelenmezdim. Hep birlikte olursak hiçbir şeyin bize zarar veremeyeceğini hissederdim. Darbeler alırdık ama hayatta kalırdık. Bu hissin Tim'in çoğu şeyi halletmesiyle çok ilgisi vardı. Bu duygu artık yoktu çünkü o gitmişti, çoğu şeyle ilgilenmiyordu ve bir daha asla bir arada olamayacaktık.

Kapısını iterek açtım. Kate'in odası kız kardeşininkinden daha farklı olamazdı. Şampanya rengi duvarlar, siyah vurgular, duvarlardaki posterler dışında sofistike. Hiç duymadığım grupların posterleriydi ama her kimlerse kendi müziklerini yazıyor ve kendi enstrümanlarını çalıyorlardı. Zemini temizdi, eşyaları düzenliydi.

Sadece yatağına yaklaştığımda adını fısıldadım. "Kate."

Yastığının üzerinde siyah saçlarını gördüm ve o da hareket etmedi.

Hareket etmesini, sırt üstü dönmesini ve "Anne, sürtük gibi davranmayı kes" demesini istedim.

Uyumadı, uyudu ve ben de kendi haline bıraktım.

Yan mutfak kapısına doğru yürüdüm ve Crocs ayakkabılarımı giydim. Sonra alarmı açtım. Sonra elim kapının koluna giderken, beynimin aklı başında, iyi anne, iyi insan kısmı galip geldi. Kolu bıraktım ve odama doğru yürüdüm ama ayaklarım beni yatak odamın kapısının yanından çalışma odasının arka tarafındaki sürgülü cam kapıya götürdü. Parmaklarımla kapının kilidini açtım, yana kaydurdum ve soğuk gece havasına çıktım. Kapıyı kapattım ve güvertenin basamaklarına doğru yürüdüm, basamaklardan aşağı indim ve çimlere uzandım.

Joe'nun evine döndüm.

Karanlıkta, bunun yanlış olduğunu, aptalca olduğunu, muhtemelen şimdiye kadar uyumuş olduğunu bilerek evine doğru aceleyle ilerledim.

Ama ayaklarım hareket etmeye devam etti.

Onun güvertesi benimkinden daha derindi, daha fazla çıkıntı yapıyordu ama benimki gibi evini boydan boya kat etmiyordu. Benimki dikdörtgen, onunki kareydi. Benimkinin basamakları öndeydi, onunkiler yandaydı ve ben onları koşarak çıktım,

Onları sayarak dört adım attıktan sonra kendimi onun sürgülü cam kapısının önünde buldum.

Işık yanmıyordu. Beni bekliyor olsaydı, ışığı yakmaz mıydı?

O yapardı, herkes yapardı. Bir kadının arabasındaki karı kürüyen hiç kimse, onu ışısız karanlık güvertesinde gizli bir cinsel ilişki için buluşmaya zorlamazdı. Aslında tüm evi karanlıktı.

Gizliydi ama bileğimi burkmamı istemezdi, değil mi?

Hayır, uyuyordu. Gitme vakti geldi.

Dönüp merdivenlere doğru yöneldim ve sürgülü kapının açıldığını duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama ayaklarım kaçışa doğru ilerlemeye devam etti. Neredeyse merdivenlere varmışım ki, belime dolanan bir kolla yakalandım ve onun uzun, sert vücudunun sıcaklığına doğru geri çekildim.

Gürleyen sesi kulağımda yankılandı. "Nereye gidiyorsun, dostum?" "Joe," diye fısıldadım, sesim titriyordu ve daha fazlasını söyleyemiyordum.

Belimi bıraktı ama elimden tutup beni evin içine çekti. Kapıyı sürgüleyerek bana döndü ve eğildi, beni dizlerimden ve belimden kaldırdı, beni oturma odasından geçirdi, koridordan aşağı indirdi ve sağa döndü. Sonra beni yatağına taşıdı ve üzerine attı. Sadece bir kez zıpladım çünkü eğer ikinci bir kez olarsa, vücudu benimkinin üzerine indiğinde bu engellenmişti.

Eli hırkamın omzundaydı ve aşağı doğru çekiyordu. "I -" Ben başladım.

"Kapa çeneni," diye kesti.

"Tamam," diye fısıldadım.

Sonra ağzı benimkine geldi.

* * * * *

Dizlerimin üzerindeydim, Joe altımdaydı, elleri kalçalarımdaydı ve onları yüzüne doğru çekiyordu.

Onun üzerine eğilmişim, ağzı üzerimdeyken aynı zamanda ağzımı ve elimi onun güzel şaftında kullanıyordum ama bacaklarımın arasında ağzıyla yaptığı şey tüm konsantrasyonumu aldı, bu yüzden vazgeçtim ve yaptığım Joe beni geri çevirdi ve beni tekrar yerleştirdi.

Şimdi orgazm içimden geçerken sırtımı dikleştirdim. Kalçalarımı çekiştirdi, ağzı beni çalıştırmaya devam etti, doymak bilmez, doruk noktasını zarifçe uzattı.

İşim bittiğinde bile Joe beni yaladı ve bu o kadar iyi hissettirdi ki, öne eğilip yatak başlığına tutunmak zorunda kaldım yoksa devrilecektim.

Sonra beni hareket ettirdi, beni itti ama gitmeme izin vermedi, beni vücudundan aşağı kaydırды, böylece onun üstündeydim, alnım boynundaydı, elleri tenimde hareket ediyordu.

İşi bitmemişti, bu o kadar şok ediciydi ki rekor bile kırabilirdi. Bana karşı sertleştiğini hissedebiliyordum ve bu imkânsızdı. İçeri girdiğimden (ya da daha uygun bir ifadeyle içeri çekildiğimden, taşındığımın ve yatağına atıldığımın) beri gençler gibi birbirimize girmiştik. Ben dört kez orgazm olmuşum, Joe ise üç. Pozisyonların sayısını unutmuşum, hislerin izini kaybetmişim. Her bitirdiğimizde, elleri ve ağzı üzerimde kalmaya devam etti, o boşluk hissi geri geldi ve doyurulmaya ihtiyacım vardı. Beni bunaltan açlığı, ona olan açlığı doyurmam gerekiyordu. Onu tatmin etmek için her şeyi yapardım ve yaptım da.

Başladıgında hiç utanç hissetmedim. Kendimi bir sürtük, kötü bir anne, berbat bir insan gibi hissetmedim. Çıplaklığım ya da yaptığım şeyden hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda endişelenmedim. Bu çok doğaldı, sanki ben Joe Callahan'ın yatağında olmak için doğmuşum ve bu onun için de doğaldı, sanki Joe Callahan benim içimde olmak için doğmuştu.

Eli yan tarafımdan içeri kayarak göğsümün etrafında kıvrıldığında, onu öpmek için başımı kaldırdım ama çalar saatini gördüm.

"Kahretsin," diye fısıldadım, belki de beni dışarıda yakaladığından beri "Joe," "Daha Hızlı," "Daha Sert," "Evet," ve "Daha Fazla" dışında söylediğim ilk kelimeydi.

Joe pek bir şey söylememişti, ama yine de ağzını çok daha iyi şeyler için kullanıyordu.

Şimdi boynu büküldü ve önce saate sonra da bana baktı. "Ne?"

"Eve gitmeliyim."

"Neden?"

"İki kızım var."

"Saat altıda mı uyanıyorlar?"

Ona gülümsedim ve garip bir şekilde, büyük, sıcak vücudu altında hareketsiz kaldı ve ben gülümsediğimde gözleri ağzıma kaydı.

"Tamam, hayır, uyanık olmalarına imkân yok," diye cevap verdim. "Ama meraklı komşularımız da var."

Gözleri benimkilere kaydı ve eli yanıma, sırtımdan saçlarıma doğru kayarken "Ee?" diye sordu.

"Yani, Tina Blackstone bir sürtük. Beni sabah senin evinden gecelik ve hırkayla çıkarken görse konuşur."

Cevap vermedi ama cevap vermesine de gerek yoktu, yüzü her şeyi anlatıyordu. Bu yüzden onun dile getirmeden tekrarladığı "Yani?" sorusuna cevap verdim.

"*Umurunda* olmadığını biliyorum ama dediğim gibi, iki kızım var. Tina Blackstone konuşursa bu iyi olmaz." Kendimi vücudunun daha da yukarısına çektim ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim, sonra usulca, "Gitmem gerek," dedim.

Elleri saçlarımda dolaştı ve parmak uçları bir anlığına kalçalarımın battı, sonra kolları gevşedi.

Ama o saniye sayılırdı.

Bu çok önemliydi.

Üzerinden sıyrılıp yatağın yanına uzandım ve aniden çıplaklığımın farkına vardım. İç çamaşırlarımı yukarı çekerken ona sırtımı verdim ve geceliğimi başımın üzerinden geçirdim. Hırkamı silkelerken aynı zamanda ayaklarımı büktüm, Crocs ayakkabılarımı düzeltmek için parmak uçlarıma bastım ve sonra kaydırarak giydim.

"Buddy," diye seslendi Joe ve dönüp baktığımda yan yatmış, dirseği yatağın içinde, başı ellerinin arasında, belli ki çıplaklığının farkında değildi ya da en azından bu konuda utangaç değildi.

Onu suçlamadım.

Vücudu kıyafetlerin dışında, içinde olduğundan çok daha güzeldi. Mükemmelliği yara izleriyle bozulmayan, aksine daha çekici hale gelen yüzü gibi, uzun, zayıf, kaslı vücudu da sıkı karın kaslarını çaprazlamasına kesen uzun, pürüzlü beyaz yara ve sağ göğüs kafesi ile omzunun ortasındaki buruşuk, kararmış deri çemberi tarafından bozulmamıştı.

"Buraya gel," diye usulca homurdandı.

Ayaklarım beni ona götürdü, bir dizimi yatağa koydum ve eğildim, gerisini Joe yaptı. Yatağın üzerinde duran eli yukarı kalktı, beni başımın arkasından kavradı ve beni kendine doğru çekti, o kadar yakındı ki, ağzım onunkinin üzerindeydi.

"Bu gece geri dönmeni istiyorum,"

diye emretti. Beni geri istiyordu.

Ağzına karşı gülümsedim.

Bunu yaptığımda gözleri büyüdü, sonra başı öne eğildi. Benimkiler kapandığında onun gözlerini göremedim çünkü beni sertçe, ağzı açık ve çok uzun öptü, yataktan kalktı, diğer kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Üzerine düştüğümde, sırtım yatağa dönük olacak şekilde beni döndürdü ve öpmeye devam etti.

Öpüşleri o kadar güzeldi ki, dudakları dudaklarımdan ayrılana ve yüzü boynumda kaybolana kadar gitmem gerektiğini unutmuştum.

"Meraklı komşularımız yok mu?" diye sordu boynuma.

"Kahretsin!" Bağırdım, onu sırt üstü yuvarladım ve kollarından kurtuldum.

Neredeyse yatağın kenarında ayağa kalkacaktım ki durdum, bir elimi tekrar yatağın içine soktum, bir elimi de yaralı yanağına koydum, eğildim ve ona hızlı bir öpücük verdim.

Sonra ayağa kalktım ve arkama bakmadan odadan çıkıp koridora, oturma odasına, sürgülü cam kapıdan çıkıp evime doğru koştum.

O kadar iyi hissediyordum ki, koşmak yerine atlayabilirdim.

* * * * *

Gün pekmezle kaplanmış gibi geçti.

Biraz kestirmeyi düşünmüştüm ama Joe'dan eve döndüğümde, iki gecedir neredeyse hiç uyumamış olmama rağmen, inanılmaz derecede enerjik olduğumu fark ettim.

Yatağımı soydum. Çamaşırları koydum. Alışveriş listesi yaptım. Faturaları ödedim. Duş aldım ve Tim öldükten sonra bile her zaman yaptığım gibi kendime çeki düzen verdim.

Tim saç kurutma makinesiyle düzeltilmiş saçlarımı severdi. Hafif olmasını tercih etse bile makyaj yapmam hoşuna giderdi. Kıyafetler için çaba göstermem Tim'in hoşuna giderdi. Tim tarihteki en seksi polis karısı olduğumu söylerdi ve bunu öyle bir şekilde söylerdi ki buna tamamen inandığını ve bundan gurur duyduğunu bilirdim. Karakola gelmemden hoşlanıyordu, diğer adamların beni çekici bulmasından zevk alıyordu (ya da en azından bana öyle olduğunu söylüyordu). Ben onunmuşum, bana öyle söyledi ve onda güzel bir şey varmış, bana bunu da söyledi. Asla, bir kez bile, Kate ve Keira ile ağır olduğumda bile, bana güzel olmaktan başka bir şey hissettirmedi.

Bu, o öldükten sonra kendimi yapmaya zorladığım bir şeydi, görünüşümü korumak. Bu onun içindi ama aynı zamanda kendim içindi. Hiçbir şey yapmak istemediğimde pes etmemenin bir yoluydu; pes etmek, boyun eğmek, yenilmek.

Yine de o sabah biraz ekstra çaba gösterdim.

Kızlar kalktı ve onlara krep yaptım. Ev işlerini yaptılar, odalarını temizlediler ve ben de markete gittim. Tim ve Keira'nın favorisi olan pane edilmiş domuz pizolası ve baharatlı pilav yapacaktım. Yapması çok uzun sürüyordu ama Kate de sevdiği için bir ziyafet olacaktı. Gerçi Kate'in favorisi benim de favorim olan deniz mahsullü risottomdu. Bir dergiden aldığım tariflerle başlamışlardı ama yıllar süren denemelerden sonra her ikisini de daha iyi hale getirdim, bu yüzden hepsini kendime ait sayıyordum. Bu benim olayımdı, Tim'in övündüğü başka bir şeydi. Bahçemiz mahallemizin en güzel bahçesiydi (bunu ben bile kabul etmek zorundaydım) ve Tim benim yemeklerimin

bombaydı ve ikisiyle de rahatça övünürdü. İnsanları ağırlamaktan hoşlanırdı ve bunu hep yapardı ama bana hava atmak için olduğunu söylerdi.

Ne yazık ki deniz ürünleri çok pahalı olacağından domuz pirzolası yemek zorunda kalacaktık.

Markete gittiğimde Joe'nun kamyoneti oradaydı. Geri döndüğümde, gitmişti. Bu durum korkudan karnıma ağırlar girmesine ve aptal gibi davranmama neden oldu. Yiyecekleri yerleştirirken, süpürürken, çamaşırları katlarken, çamaşır ve kurutma makinesini doldurup boşaltırken ve ütü yaparken, mutfak penceresine gidip eve gelip gelmediğini kontrol etmek için arabasına bakmak için nedenler buldum.

Ama benim için eve gelmek zorundaydı. Sadece Tim'le birlikte olmuş olabilirdim ama aptal değildim. Joe Callahan gibi bir adam sabahın kadar bir kadını beklemezdi; *onu* yatağına atıp dört saat boyunca onunla seks yapmazdı; özellikle de kadın ona gitmesi gerektiğini söylediğinde refleks olarak bu şekilde tepki vermezdi; ve kendisi istemediği sürece onun geri gelmesini istemezdi.

Kendi kendime bunun beni istediği anlamına geldiğini söyledim. Uygun bir sikiş için değil, burada daha fazlası vardı ve bunu biliyordum.

O acı ve aşağılanma yıkanıp gitmiş, yerine başka bir şey gelmişti. Beklemediğim bir şey, Joe'dan değil, hiç kimseden değil, ama hoşuma giden bir şey.

Tim ve ben evlilik hayatımız boyunca harika seks yaptık. Ben onun ilki değildim, benden önce de bir kızı vardı ama ben sonuncusuydum. Bildiğimiz her şeyi birbirimize öğretmiştik. Açık, dürüst, hatta maceracıydık ve düzenli ve sıkı, saat gibi değil ama spontane, eğlenceli, seksiydi. İkimizin de sağlıklı iştahları vardı, özellikle Tim'in ve onun iştahını karşılamamı seviyordu (gerçi bununla övünmüyordu ya da en azından benim bildiğim kadarıyla).

Ama beni bir arabanın kaputunun üzerinde hiç becermemiştir, bir saniye motor üzerinde çalışırken, bir saniye sonra varoluşu için gerekliymiş gibi benimle sevişmeye devam etmişti. Beni hiç dört saat boyunca, az benim kadar açmış gibi, güzelliğinin bir daha asla elde edilemeyecek şekilde yok olmasından korktuğu için doymak zorundaymış gibi becermemiştir.

Ve bunu şimdi anladım. , anladım.

Artık hiçbir şeyi hafife almıyordum. Karnımı doyuracaktım.

Domuz pirzolarını pişirmek için mutfığa gittiğimde, Joe'nun kamyonetini gördüm ve içime yerleşmek yerine vücudum elektriklendi. Hissettim ki

Ağzının, ellerinin, içime giren aletin hayaleti o kadar güçlüydü ki, dizlerimin bağı çözüldüğünde kendimi ayakta tutmak için tezgâha yaslanmak zorunda kaldım.

Kahretsin, uyuşturucu gibiydi ve bütün gün onu arzuladığımı fark ettim.

Ayrıca ekmek kırıntılarını ve baharatları Ziploc poşetine doldururken, pirzolarlar için ekmek hazırlarken onu sevdiğimi fark ettim.

Karımı küremiş. Beni dışarıda kar kürerken gördü ve Kate ve Dane'e bakmak için bu işi bıraktığımı biliyordu ve benim için karı bitirdi, benim ve kızlarımın arabamızdan çıkmasını güvenli hale getirdi.

Ve prezervatiflerle ilgili konuşmayı hatırladı. Karakterine uymadığını tahmin etsem de, Kenzie'ye davranışını açıklamaya çalışmıştı ve bence çok ileri gitmiş olsa da kızmak için iyi bir nedeni vardı. Ama o agresif ve erkeksi bir adamdı, Kenzie'nin bunu bilmesi gerekiyordu ve o da bununla oynadı. Daha iyi bilmeliydi, bunun olacağını görmeliydi.

Geç saatlere kadar beni bekledi ve gitmemi istemedi.

Fazla konuşmamasını ve yüzünün onun adına konuşmasına izin vermesini seviyordum. Ne kadar iri olduğunu, beni taşıyabildiğini ve taşıdığını, beni kucağına alıp kamyonetine bindirebildiğini ve seviyordum. Bana sert davranmasını seviyordum, hayır, bunu seviyordum. Ben onun çocuklarının annesi değildim. Ben bir kadındım, onun istediği bir kadındım ve bunu açıkça belirtmişti ve ben de bundan hoşlanmıştım.

Bazen bana bakması ve gözlerinde bir şeyler olması hoşuma gidiyordu, tam olarak anlayamadığım bir şey ama her neyse, benimle ilgiliydi.

Ve iyiydi. Bunu biliyordum.

Joe Callahan, Tim Winters'tan daha farklı olamazdı ve şaşkınlığıma rağmen bu benim için sorun değildi. Son iki çılgın günden sonra Joe'nun hayatımın yeni aşkı olacağını düşünecek kadar aptal değildim. Ama bunu istiyordum, onu istiyordum, neler olduğunu keşfetmek istiyordum ve bunu çok istiyordum.

Ve onun evine, yatağına, ona dönmek için sabırsızlanıyordum.

Dane domuz pirzolası yemeye geldi ve sonra Kate'in bulaşıkları yıkamasına yardım etti (Dane için iyi sütunda bir onay işareti daha) ve sonra o ve Kate ödevlerini yapmak için çalışma odasındaki koltuklara yerleştiler. Ben Keira ile oturdum.

Keira televizyon izlerken ben de Dane ve Kate'i izledim.

Birlikte çok sevimliydim. Dane yakışıklı bir çocuktı ve güzel kızıma iltifat ediyordu. Kate'e karşı da nazıktı. Kate konuğurken ona bakışını seviyordum, sanki Kate'in söyleyeceklerini dinlemekten başka bir şey yapmak istemiyormuş gibi. Ama özellikle de Kate onun kendisine baktığını bilmediğinde, sanki o güne kadar gördüğü en güzel şey olduğunu düşünmesi ve şansına inanamaması hoşuma gidiyordu.

Yani, tamam, kızımın erkek arkadaşından hoşlanmışım. Kendi kendime gülümsedim, başımı kitabıma doğru eğdim, tek bir kelime bile okumadım ve karnımdaki o boşluğu hissettim.

Sadece biraz daha bekleyeceğiz.

* * * * *

Bolca siyah dantelle süslenmiş menekşe rengi iç çamaşırlarımı çektim. Aslında külotun kızı tamamen danteldi; sadece ön kısmında dantel kenarlı bir üçgen vardı. Demi-bra'nın dantel kenarı o kadar derindi ki, meme uçlarım görünebiliyordu. Ancak kupun alt kısmı ve askılar mor satendi.

Bunların üzerine siyah saten geceliğimi çektim, dantel ya da başka bir süsleme yoktu. Sütyenimi görebilmeniz için dekolteydi ve hareket edersem külotumu görebilmeniz için yanlarda kalçalarım kadar yırtmaçları vardı.

Bunları öldürülmeden yaklaşık iki hafta önce Tim için almışım ve hiç giymemişim. Onları özel bir durum için saklıyordum, mesela kızlar geceyi ailesinin evinde geçirirken. Seksi iç çamaşırlarımı ve geceliklerimi severdi ve ben de sadece onun için bunları giymeyi alışkanlık haline getirmişim.

O öldükten sonra iç çamaşırlarını atmak istemişim. Şimdi atmadığıma seviniyordum.

Joe'nun evinde Tim'in bornozunu giymek istemediğim gecelikle birlikte gelen siyah saten bornozu çektim. Joe'yla Tim'in bornozu kapıda kalabilirdi. Dışarı soğuk olabilirdi ama Joe o kadar da uzakta değildi.

Karanlık odamdan çıkmadan önce dudağımı ısırdım ve parmaklarımı alyanslarıma götürdüm. Onları hiç çıkarmamışım, hiç düşünmemişim ama şimdi çıkarmalı mıyım diye merak ediyordum.

Gözlerim komodinin üzerindeki resme gitti ve içimde bir şeyin hareket ettiğini, sonra da durulduğunu hissettim. Acı verici değildi. Zaten acı çekmişim, neredeyse bir buçuk yıl boyunca.

Hayat böyleydi.

"Seni her zaman seveceğimi biliyorsun," diye fısıldadım resme.

Resim cevap vermedi ama Tim'in bildiğini biliyordum. Eğer giden ben, kalan o olsaydı bunu onun için de isterdim, ama bu tamamen berbat olurdu. Yine de yalnız kalmasını istemezdim. Heyecanlanmasını, yaşadığını hissetmesini, hayatını yaşamasını ve mutluluğu bulmasını isterdim.

Ama alyanslarımı , buna hazır değildim.

Karanlık eve doğru yürüdüm. Saat çok erkendi, henüz on bir buçuktu ama kızlar dışarıdaydı, çoktan kontrol etmişim. Alarmı devre dışı bıraktım ve kapının önündeki ayakkabı karmaşasına baktım. Hiçbiri kıyafetimi tamamlamayacaktı, bu yüzden ayakkabı giymemeye karar verdim.

Aceleyle arka sürgülü cam kapıya gittim, kapıyı açtım, içinden kayarak geçtim, kapattım ve sonra merdivenlerden zıplayarak indim, bahçede yavaşça koştum, çıplak ayaklarımda bahar çiyinin soğuğu vardı.

Evi yine karanlıktı, dışarıda ışık yanmıyordu ama ben durmadım. Joe'nun güverte basamaklarını hızla çıktım ve daha tepeye varmadan sürgülü cam kapısı açıldı.

İçinde duruyordu, göğsü çıplaktı, kot pantolon giymişti, üst düğmesi açıktı. Ona doğru yürürken nefesim kesildi ve adımlarım yavaşladı.

Önünde durduğumda kapıdan ayrılmadı ve nefesimi tutarak gözlerinin beni boydan boya dolaşmasını izledim.

Sonra kolu dışarı fırladı ve belime dolandı, beni içeri çekti ve kapıyı kapattı.

Parmakları başımın yan tarafındaki saçlarda gezindi ve çenesi aşağı doğru eğilerek yüzünün benimkine yakın olmasını sağladı.

"Bebeğim," diye fısıldadı, "ayakkabı giymiyorsun." Bana

"bebeğim" dedi.

Ve ayaklarımdan üşüdüğünden
endişeleniyordu. Evet, burada bir şeyler
oluyordu.

Onun içinde eridim ve ellerimi boynuna koydum.

"Kıyafetime uygun bir şey bulamadım," diye açıkladım sessizce.

Elini kafa derime bastırdı ve sırtışıını hayranlıkla izledim. Bunu daha önce hiç görmemişim ama uzaktan ve bu kadar yakından inanılır gibi değildi.

Midem alçaldı ama manzaranın tadını çok uzun süre çıkaramadım çünkü parmakları içeri bastırdı, başımı yukarı çekti, ayak parmaklarıma gittim ve beni öptü.

* * * * *

İç çamaşırı boşa harcanmış bir çabaydı. Joe'nun hoşuna gittiğini biliyordum, çünkü gördüğünde hırladı, ama çıkarmadan önce tadını çıkarmak için fazla zaman ayırmadı.

Dün geceki kadar enerjik ve doyumsuzdu ve muhtemelen biraz kestirdiğine karar verdim.

İkinci raunttan sonra daha fazlasını istedim ama beceremedim. Vücudundan kayarak, yanına sokularak, kolumu karnına dolayarak ve başımı omzuna yaslayarak bu noktayı belirttim.

Parmakları kalçamı kavradı.

"Dostum?" diye seslendi.

"Uykum var," diye mırıldandım.

Parmakları kalçamı daha sert kavradı, sonra bana döndü, başım omzundan yastığına kaydı ve diğer kolu bana dolandı.

"Violet."

"Öyle mi?" Fısıldadım.

Konuşmadı ama vücudu garip bir şekilde gergin görünüyordu. Başımı arkaya yatırdım ve ona baktım.

"Joe?"

"Kimse bana Joe demez." "Senin adın bu değil mi?" "Evet."

"mi?" Cevap vermedi.

"Joe ismini sevdim," dedim ona yaklaşarak. Kolları sıkılaştı.

Boğazının dibini öptüm, sonra başım yastığa geri yerleşti ve uykuya daldım.

Üçüncü Bölüm

Bitti

Joe Callahan kollarında Violet ile uyandı.

Böyle bir şey hiç olmadı. Bir kadını evine götürse bile, ki bu nadiren olurdu, kadın geceyi orada geçirmezdi. Yataklarına girdiği daha sık rastlanan durumlarda, kalmasını istemek için ne kadar yaratıcı olurlarsa olsunlar, işi bittikten sonra ayrılırdı.

Onları becerdi; onlarla yatmadı, istisnasız.

Gözlerini açarken çenesini eğdi ve saçlarının yastığın üzerinde hareket ettiğini duydu. Kızın yüzünü gördüğünde, kız ona bakıyordu.

Yüce Tanrım, çok güzeldi.

"Merhaba," diye fısıldadı, sesi muhteşem yüzü kadar uykuluydu ve adam bu tek, sessiz kelimeyi içinde ve aletinde hissetti.

Adam cevap vermedi ve kadın da aldırıyor gibiydi. Ona sokuldu, yüzünü onun boğazına gömdü ama eli göğsüne doğru kaydı, parmakları çenesi boyunca nazikçe ilerledi.

Onun dokunuşunu bağırsaklarında ve sikiinde de hissetti.

Bu bir hataydı. Kocaman, lanet, devasa bir hata. Tıpkı Kenzie gibi ama çok daha kötüsü. Bunu biliyordu, Kenzie'yi evden kovduğu, Violet'e döndüğü, onu o gülünç botları, cehennem kadar seksi geceliği ve eski püskü bornozuyla gördüğü ve onun kim olduğunu, ne olduğunu ve onu istediğini anladığı anda biliyordu. Violet kar kürerken bahçesinde yürüdüğünde ve hiç yapmadığı bir şeyi yaparak kendini açıkladığında anlamıştı. Colt'a onu eve götüreceğini söylediğinde, bunu yaptığında onu becereceğini bildiğinde ve barda onun yanında durup, ona tekrar tekrar verdiği açılışı beklediğinde, çok sevimli görüldüğünde, pipetini emdiğinde ve sonra, Tanrım, lanet olası diliyle bir kiraz sapını düğümlediğinde biliyordu. Onu öptüğü anda onun için yanıp tutuştuğunu, sonra da sertçe öpmesi için yalvardığını biliyordu. Onu 'Stang'ının üzerinde, kontrolsüz, beyni sikiinin içinde siktiğinde anlamıştı. Onu yatağına aldığı ilk gece onun için bahçesini geçtiğinde biliyordu. Onu ilk kez ağzına aldığı anda biliyordu, baştan savma değil, Tanrım, kadın ağzını kullanabiliyordu. Yüzüne boşaldığında biliyordu, hiçbir çekingenliği yoktu, lanet olsun, ama inanılmazdı ve onun kıızıydı. Onun. Her şeyiyle, onun.

Ama en önemlisi, kız ona ilk kez gülümsediğinde anlamıştı.

Bunun bir hata olduğunu biliyordu.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı boğazına doğru ve başını geriye yatırıp biraz yukarı iterek yüz yüze geldi, eliyle çenesini kavradı.

Gitmesi gerekiyordu, oradan siktir olup gitmesi gerekiyordu ama yine de kollarını gevşetmedi.

Sonra bahşış verdi.

"Bu akşam yemeğe gelmek ister misin?" İşte oldu.

"İşim bitti," dedi ve onun göz kırpmasını izledi.

"Ne?"

"Bitti," diye tekrarladı ve kafası yastığa gömülürken şaşkınlıkla yana doğru eğildi.

"Üzgünüm, ben -"

"Bununla iyiydi dostum, ama benden bu ."

Yüzündeki uyku ve seksin yumuşaklığı kaybolup yerini şok ve acı alırken, vücudunun kollarında kilitlendiğini hissetti.

Beyninden talimat almayan kolları gerildi.

"Bitti mi?" diye fısıldadı ve bu kelimedede şok ve acı ağırdı. "Buddy -" diye başladı ama kadın hareket etti.

Kız kollarından kurtuldu ve o kadar hızlı süründü ki, denese bile onu yakalayamazdı, ama denemedi.

Bornozunu çekti, iç çamaşırı ve geceliğiyle uğraşmadı, onları yerden bile almadı, oldukları yerde bıraktı.

"Violet," diye seslendi ama Violet bornozunun kemerini bağladı ve Violet'in koşuşunu izledi, giderken bornoz arkasından dalgalanıyordu.

Sırt üstü yuvarlandı ve ellerini yüzüne götürdü, sürgülü cam kapının açılıp kapanmasını dinlerken ellerini sertçe cildine sürttü.

Kıpırdamadan, sırt üstü, yatağında durmak ve onun peşinden gitmemek ona pahalıya patladı. İçini oyuyordu, acısı çok şiddetliydi. Bundan kurtulmanın tek yolu hareket etmek, onu takip etmek, gidip onu almak, onu geri sürüklemektir.

Ama o acıya katlandı ve olduğu yerde kaldı.

Sonra yana doğru yuvarlandı ve yastığının üzerinde onun lanet saçlarının kokusunu alabildi.

Dördüncü Bölüm

Alışveriş Merkezi

Cal, adını duyduğunda kamyonetin kapısını zar zor kapatmıştı.

Gözleri kaldırıma kaydı ve Colt'un terden sıırıslıklam olmuş bir halde koşudan döndüğünü, Cal'in arabasına doğru dönerken yavaşlayarak yürüdüğünü gördü.

Colt ağır ağır nefes alıyordu ama sert değildi, adam formdaydı, otuz dokuz yaşındaki Cal'dan altı yaş büyük olmasına rağmen. Colt sağlam yapıydı ve öyle de kalmıştı.

"Hey," diye

selamladı Cal.

"Konuşabilir

miyiz?"

Cal, Colt'un yüzünü inceledi ve gördükleri karşısında başını sallayarak Violet'inkine bakmadan kendi evine doğru ilerledi. O sabahdan bu yana iki hafta geçmişti. Ertesi gün gitmiş ve bir daha geri dönmemişti.

Onları içeri aldı ve Cal mutfaktaki buzdolabına gitti. Bir şişe su çıkardı ve Colt'a fırlattı, o da aldı. Sonra kendisi için bir bira çıkardı ve kapağını çevirerek açık çöp kutusuna attı.

Colt biraz su içtikten sonra, "Bir sorunumuz var," diye açıkladı. "Öyle mi?" Cal sordu ve birasından bir yudum aldı.

"Mahallede," diye devam etti Colt ve Cal şaşırmadı.

Tina Blackstone, Cory Jones ile cehennemde yapılmış bir eşleşme gibi bir ilişki yaşamıştı. Bir süredir ara sıra birlikte oluyorlardı, aynı zamanda Cory de ara sıra birlikte olduğu karısına geri dönüyordu. Pek hoş değildi ve gürültülü olabiliyordu, gerçi Cal bunu duymak için pek etrafta değildi. Cal işin Colt'un tarif ettiği gibi bir soruna dönüşmesine şaşırmamıştı. Tina bir kaltaktı ve Cory de bir pislik.

"Ne ?" Cal sordu.

"Ben Violet," diye cevap verdi Colt ve Cal o keskin acının karnını deştğini hissetti.

"Violet?"

Colt kalçasını tezgâha yasladı, başını salladı ve suyundan bir yudum daha aldı, yüzü tek bir duyguya odaklanmıştı: mutsuz.

Elini bırakarak, "Chicago Polisi'nden Dedektif Barry Pryor'dan bir telefon aldım," diye açıkladı.

Sikeyim.

Bilmek istemiyordu ama de sordu, "Violet hakkında mı?"

"Evet," diye başını salladı Colt. "Pryor kocasının ortağıydı."

Siktir!

Geçmiş zaman, bu hiç iyi değildi. "Öyle miydi?" Cal sordu.

"Kocasını öldürüldü, bir suikast. Yerel bir büyük adamı araştırıyordu, çok yaklaştı, yaklaşık bir buçuk yıl önce onu vurdular."

Cal dişlerini sıkı ve ön pencereden dışarı baktı. Bulunduğu noktadan onun evini göremiyordu ama gözlerini oraya dikmişti.

Polis kocası. Öldürülmüş. Bir suikast. Şimdi yalnızdı, kendi lanet olası karını kürüyor ve iki genç kız yetiştiriyordu.

Tanrım, lanet olsun.

Colt ona "Daha bitmedi," deyince Cal'ın gözleri arkadaşına kaydı.

"Yine mi geldin?"

"Pryor, Violet'ın bu adamın çektiğini söylüyor."

Cal'ın tüm vücudu gerildi. Bunu yapabiliirdi, Violet yapabiliirdi. Herkesin dikkatini çekebiliirdi. Bunu biliyordu çünkü Violet onunkini yakalamıştı.

"Gözüne çarptı mı?" Cal alçak bir sesle sordu.

"Evet, bu adam kötü haber. Kendini dokunulmaz sanıyor. Görünüşe göre, Vi'nin kocası onu araştırırken, o da Vi'nin kocasını araştırıyormuş. Onu öğrenmiş, gördükleri hoşuna gitmiş ve ona bağlanmış. Pryor bu adamın Vi'nin kocasına bu yüzden saldırmış olabileceğini düşünüyor."

"Benimle dalga geçiyorsun."

Colt başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Vurulduktan sonra işine karıştı, eğer bu saçmalığa inanabiliyorsan, lanet olası kocasını öldüren vuruş emrini sonra ilgilendiğini açıkça belirtti. O kadar belli etti ki, sağlıksız oldu ve kızlarını toplayıp taşıdı."

Cal birasından bir yudum daha alırken gözlerini Colt'tan ayırmadı ve şimdi onun da mutsuz görüldüğünden şüphelendi, Colt gibi mutsuz değil, çok daha mutsuz.

Elini bıraktığında, "Kasabaya gitti mi?" diye sordu.

"Hayır, ama Pryor ona yakın, ailesi. Kardeşine caddenin karşısında bir polisin yaşadığını söylemiş, kardeşi de Pryor'la konuşmuş, bizi arayıp haber vermesini söylemiş, biz de gözümüzü dört açmışız. Burayı ziyaret etmediğini söylüyor ama kardeşi ve Pryor onunla işinin bitmediğini düşünüyor."

Cal dilini alt dudağında gezdirdi ve sonra dişlerini tekrar sıkı. Colt konuşmaya devam etti. "Gözümüzü dört Cal. Sen oraya gitmelisin, onunla konuş. Alarmı olduğunu biliyorum ama o taşınmadan önce takılmış."

içinde. Bir kez daha gözden geçirmelisin."

Cal, "Böyle bir şey ," diye cevap verince Colt ona bakakaldı.

"Ne?"

"Sistemine bakmama izin vermeyecek." "Cal,

o iyi biri, muhtemelen minnettar olacaktır."

"O benim en büyük hayranım değil."

Colt'un gözleri şaşkınlıkla kısıldı. "Neden olmasın?"

Cal cevap vermedi ve gözlerini Colt'tan ayırmadı.

Colt'un vücudunun alarma geçmesini izledi. "Tanrım, onu

becerdin mi?" Cal hâlâ cevap vermedi.

"Bir polisin dul karısını mı becerdin?" Colt'un sesi inanmaz ve kızgın geliyordu, ama yine de o bir polisti, bunu başka hiç kimse gibi hissetmezdi.

"Bir polisin dul eşi olduğunu bilmiyordum."

"Kahretsin Cal, yerinde kayıp yazıyor," diye kestirip attı Colt, kesinlikle kızgındı. "Seni ilgilendirmez, Colt, bu boku senin gibi görmüyorum."

"Saçmalık."

Öyleydi. Saçmalıktı. Bunu Violet'in gözlerinde, yüzünde, vücudunu tutuşunda, konuşurken sesindeki ölü ifadede görmüştü ve tıpkı Bonnie gibi bunu düzeltmek istemişti. Bonnie'nin durumu farklıydı, hayat onun kötü başlamıştı ama sonunda Bonnie'nin durumu kendi eseriymiş, ona dayatılan bir trajedi değil, kendi yarattığı bir trajediydi. Bonnie'yi düzeltmedi. Denemişti ama başaramamıştı. O noktaya tekrar gelmeyecekti.

Cal, Colt'a "Onu dışarı çıkar," dedi. "Sen ve Feb onu ve kızlarını çağırın, gittiğinde bana haber verin, ben de evini keşfe çıkıp size rapor vereyim. Chip'le onun için bir şeyler ayarlayabilirsiniz."

Colt bu kez cevap vermedi, sadece ona baktı.

"Ben de gözümü dört açacağım," diye bitirdi Cal.

Colt daha önce konuştukları konuya geri döndü. "Onunla

işi bitti mi?" "Ne?"

"Onunla işin bitti mi? Bitirdin mi?" Colt itti. "Evet."

Colt ona tekrar baktı, sonra başını salladı ve bir yudum su içti. Sonra tekrar

Cal'a baktı. "Beni ilgilendirmez ama, adamım, sen lanet olası deli mi?"

Cal'ın vücudu tekrar gerildi.

"Evet, bu seni ilgilendirmez Colt."

"Seni bir süredir tanıyorum, Cal."

"Yine de seni ilgilendirmez."

"Tatlı biri, üzgün olmayı unuttuğunda komik olabiliyor. Kızlarına karşı iyi, harika bir anne ve muhteşem. Kıçı neredeyse Feb'inki kadar güzel."

Bu konuda yanılıyordu. Violet'in götü Feb'inkinden çok daha üstündü. Feb'in tatlı bir götü vardı ama Violet'in tüm vücudu bir erkeğin onu sikmek istemesini sağlayacak şekilde yapılmıştı, bunu o kadar çok istiyordu ki başka bir şey düşünmek zorlaşıyordu.

Hayır, sadece bu değildi, bir erkeğin onu sikmek istemesi için yaratılmıştı ve sikilmek için yaratılmıştı. Göğüsleri, kıçı, amcığı, saf cennet.

"Bunu fark ettim," dedi Cal.

"Yine de onu sikip hayatına devam mı ettin?"

Cal sinirlenmeye başlamıştı. "Dediğim gibi, seni ." İşte o zaman Colt bir hata yaptı.

"O Bonnie değil."

Cal doğruldu ve vücudu daha da gerginleşti. "Bu konu hakkında konuşmayacağız."

Colt aynı fikirde değildi. "Bonnie uzun zaman önceydi."

"Colt, geri çekil, bu senin lanet olası işin değil," diye uyardı Cal, kontrolünü kaybederek.

Colt ona baktı, ağzı sıkı, gözleri öfkeliydi. Sonra Cal'in bir pislik ve aptal olduğunu düşündüğünü belli edecek şekilde başını salladı. Bu Cal'ı kızdırdı ama o buna aldırmadı. Colt'u seviyordu, ona saygı duyuyordu, uzun zamandır onun karşısında oturuyordu, Colt sokağın karşısına taşınmadan önce de onu tanıyordu. Colt Cal'ın kâbusu sırasında bile oradaydı. Cal onu her zaman sevmiş ve saygı duymuştu.

"İçeri girebileceğin zaman sana haber veririm ve çok memnun olurum, sen de tetikte ol," Colt da onu rahat bırakıyordu.

Cal başını salladı.

Colt başıyla onayladı, minnettarlığını ifade eden bir hareketle suyu kaldırdı ve "Görüşürüz," dedi.

Sonra da gitti.

Cal birasını tezgâha koydu ve ikinci yatak odasına doğru yürüdü. Hemen hemen boştu. Babasının hasta olduğu zamanlardan kalma eski tıbbi yatağı oradaydı, başka bir şey yoktu.

Perdeleri açtı ve pencereden Violet'in evine baktı.

Mustang'i orada değildi ama kızının Fiesta'sı oradaydı. Saat dört buçuktu, Violet muhtemelen işteydi ama kızları okuldan eve dönmüştü,

Muhtemelen yalnızdı ve İsa'nın alarminin kapı ve pencereler için programlanmış olduğunu ve kızlarının eve geldiklerinde alarmı çalıştırdıklarını umuyordu.

Evine bakarken kafasını düşünceler dolduruyordu.

Violet'in ölü bir kocası, onu takıntı haline getiren bir pislik ve onu beceren bir komşusu vardı.

Tanrım, ama o bir pislikti. Ona asla dokunmamalıydı.

Evine doğru yürüdü, yan mutfak kapısını açtı ve anahtarı askıdan aldı. Garaj kapısını açtı ve 'Stang'inin arkasına geçerek ekipman kutularını karıştırmaya başladı. Hepsi bok gibiydi, bu yüzden bir yerlerde kullanılmıyor ve arkada duruyordu.

Eve geri döndü, mutfak kapısını kilitledi ve ön kapıdan çıkıp kapıyı kilitledi.

Kamyonetine doğru yürüdü, arabasına bindi ve Indianapolis'e doğru yola çıktı.

* * * * *

Ertesi gündü ve Cal, Colt'un bahçesinde, Colt'un GMC'sinin yanında duruyor ve Colt'la konuşuyordu.

"O boku satın mı aldın?" Colt kaşlarını kaldırarak sordu.

Cal, "Yeni sistem, Chip alıp takabilir," diye cevap verdi. "Birkaç şey sipariş edildi ama yakında gelirler."

"Evi yeniden keşfetmediniz."

"O evde daha önce de bulundum Colt, Williams'lar orada yaşarken milyonlarca kez. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Colt bir süre ona baktıktan sonra başını salladı ve "Chip senin sistemini kurabilecek mi?" diye sordu.

Bu iyi bir soruydu. Cal, Chip'i tanıyordu, kasabada güvenlik sistemi kuran tek çocuktü ve işleri de iyiydi. Ama Cal, Violet'in evi için ciddi ekipmanlar almıştı, normal banliyö halkının alamayacağı ve varlığından bile haberdar olmadığı türden ama onun hizmetleri için para ödeyen insanlar sadece var olduğunu bilmekle kalmıyor, talep ediyorlardı ve hayatlarını işgal eden hasta herifler için buna ihtiyaçları vardı. Chip bununla çalışamayabilir.

"Onunla birlikte üzerinden geçeceğim, bilmediği şeyleri sen Violet'i çıkar, ben de kurayım."

Colt, "O Kenzie Elise değil, Cal, ona en üst modelini aldın, bunun parasını ödeyebileceği şüpheli," diye belirtti.

"Bunu Chip ile halledeceğim."

Başka bir deyişle, Colt'a vermeyeceği sözler için bir bok ödemiyordu.

Colt onu inceledi ve Cal ona izin verdi, sonra Colt tekrar başını salladı. "Vi ile konuşacağım, sonra da Chip ile konuşacağım," dedi Colt.

"Bana haber ver," diye yanıtladı Cal. "Erteleyemeyeceğim bir işim var, yani birkaç gün içinde yine şehir dışında olacağım. Onu listesinin başına koyması ve gelip ekipmanı alması gerekiyor. Eğer içeri girmem gerekiyorsa, bunun hemen olması gerekiyor."

Colt GMC'sinin kapısını açtı ve "Anladım," diye açıkladı, "İstasyona gitmem gerek."

"Evet."

"Sonra görüşürüz."

Cal çenesini kaldırdı ve Colt kamyonetine tırmanırken arkasını döndü. Colt'un bahçesinden geçti ama gözleri Violet'in evindeydi. Çünkü Violet'in kızı, Fiesta'nın arkasına park etmiş olan Mustang'in kapısına poposunu dayamış, gözleri onun üzerinde, evin girişinde duruyordu.

Harika.

Caddeyi geçti, Tina'nın evinin önünden yürüdü ve Violet'in evinin yolunu yarılarmıştı ki, kızı yolun sonuna doğru zıplayarak "Hey, Bay Callahan" diye seslendi.

Tanrım. Ona Bay Callahan dedi.

Çenesini kaldırdı.

"Alışveriş merkezine ," diye bilgi verdi ve onunla konuştuğu ve Violet'in çocuğu olduğu için, normalde yapacağı gibi yanından geçmek yerine durdu.

Cevap vermese de, onun varlığını konuşmaya devam etmesi gerektiğine dair bir işaret olarak algıladı. "Sonra yemeğe, sonra da sinemaya gideceğiz. Annem Sam Amca'nın buradayken verdiği parayı harcayacak."

Cal'ın buna verecek bir cevabı yoktu ve Violet evden çıkana kadar oradan siktir olup gitmek istiyordu.

Ne kadar zamanı olduğunu ölçmek için kızın evine baktı ve büyük kızın dışarı çıktığını gördü, bunun harekete geçmek için sağlıklı bir işaret olduğunu düşündü ama yapmadı. Kendini meraklı hissederek Violet'in kızlarının arasına baktı.

İkisi de Violet'e benzemiyordu. Güzellerdi ama annelerinin gür, kalın, kumrala çalan koyu renk saçlarına, kıvrımlarına ve yeşil gözlerine sahip . Saçları güzeldi, ayrıca kalın ve uzundu. Güzel gözleri ve düzgün vücutları vardı ama

Genç olmalarına rağmen, bir türlü dolmayacaklarını bildiği bir şekilde çok zayıflardı. Babalarına benziyor olmalılar.

Onlar için berbattı. Güzeldiler ve daha da güzelleşeceklerdi ama asla anneleri gibi nakavt olamayacaklardı.

"Sam Amca'nın hediye kartlarını zaten harcadık," diye konuşmaya devam etti genç olan ve Cal'ın gözleri tekrar ona döndü. "Kate ve ben. Bu şortları ve bir sürü başka şey aldım." Şortunu işaret etti ama Cal'ın gözleri şortuna değil, arabaya gitti.

Violet oradaydı ve kışına ve kalçalarına dar gelen ve dizlerinin birkaç santim üstüne oturan o sevimli, küçük kot eteği giyiyordu. Onu bu etekle sikmişti.

İsa.

Elinde anahtarlar, ön kolunda asılı duran cüzdanı, elini omzuna atmak üzereyken hareketsiz kalmıştı. Ona bakıyordu, dudakları ayrılmıştı, yüzü solgundu, gözleri genişti ve o bakışı, onun hareketsizliğini hissetti, göğsünde kilitlendi, iyi hissetmiyordu ve bu duygudan nefret ediyordu.

Mor giymişti, her zaman mor giyerdi. Bu kez açık mor bir bluz giymişti, kolları kısa ve kabarıktı. Gömlek kaburgalarına sıkıca oturuyordu ve göğüslerine de sıkıca oturduğu için göğüs dekoltesini belli ediyordu. Saçları aşağıdaydı, kızları kadar olmasa da uzundu, sutyen askısının hemen üzerine kadar uzatmıştı. Pırıl pırıl ve gösterişliydi ama kat kattı. Ne kadar kalın, ne kadar yumuşak olduğunu biliyordu ve eli onu yumruklamak için kaşınıyordu.

Bunu aklından çıkararak gözleri kızın üzerinde dolaştı ve ayakkabılarında durdu, onlar da mordu, üstünden çok daha koyuydu, iki ince kayış vardı, biri ayak parmaklarında, biri bileğinin etrafında ve ikisini birleştiren bir kayış. Ayağının ortasına kadar uzanıyordu ve üzerinde bir demet çiçek vardı. Ayakkabılar alçaktı, topuklu değildi ve onun üzerinde harika görünüyordu. Topuklu ayakkabı giyen kadınları severdi ama Violet'in üzerindeki mor ayakkabıları hayatı boyunca gördüğü tüm topuklu ayakkabılardan daha çok beğenmişti.

"Hey!" diye bağırdı genç kız, gözleri ona kaydı ve onu yakından izlediğini gördü. Ayrıca onun heyecanlı, genç kız rolünün sadece bir rol olduğunu da gördü. Onun annesini süzdüğünü görmüştü ve daha sonra söyledikleri de bunu doğruluyordu, tıpkı küçük bir entrikacı olduğunu doğruladığı gibi. "Gelmek ister misin?"

"Keira!" diye bağırdı hem büyük kız hem de Violet, büyük kız yüksek sesle, Violet ise bir çırpıda.

"Ne?" diye sordu genç kız, başını annesi ve kız kardeşine doğru çevirirken masum görünmeye çalışarak. "Eğlenecek." Ona baktı ve sırtıttı. "Biz Winters kızları, çok eğlenceliyizdir."

"Eminim Bay Callahan'ın alışveriş merkezine gitmekten daha önemli işleri vardır," dedi Violet ve çantasını omzuna atarak Mustang'e doğru yürüdü.

"Yapacak daha iyi işleriniz mi var Bay Callahan?" diye sordu kız.

Cal sadece ona baktı.

"Alışveriş merkezleri çok eğlenceli," dedi ona.

Cevap çünkü birazcık bile olsa aynı fikirde değildi.

"Akşam yemeği için The Cheesecake Factory'ye gidiyoruz ve orası harika."

Violet, "Keira, cidden, Bay Callahan'ı rahat bırak," diye emretti. "Arabaya bin."

Açtığı kapıda duruyordu, elinde anahtarlar, gözleri kızının üzerindeydi. Diğer kız diğer kapıda duruyordu, anahtarları yoktu ama duruşu ve bakışları annesinin birebir aynısıydı.

"Ve Nicole Bolton'un yeni filmini izlemeye gidiyoruz. *Harika* olacaktı," diye devam etti genç kız, annesini tamamen görmezden gelerek.

"Keira!" Violet sertçe seslendi ve sesi Cal'ı harekete geçirdi.

Hareket etti ve hareket ettiğinde Violet'e doğru ilerledi. Nedenini bilmiyordu ama bunu yaptı ve bunu yaparken Violet'in vücudunun gerginleşmesini izledi ve bunu izlemek çenesinin gerilmesine neden oldu.

Adam ona ulaştığında, kadın ona bakmak için başını geriye doğru eğdi, muhteşem yüzü panikle doluydu ve adam bundan yararlanarak anahtarları parmaklarından çekip aldı.

"Ben sürüyorum."

"Yaşasın!" diye bağırdı genç kız.

"Ne?" Violet fısıldadı.

"Kapıdan çık dostum." Gözlerini kırıştırdı, panik kaybolmuştu, yüzünde şaşkınlık vardı ve adam ona söylediği için olduğu yerde kaldı. "Kucağımdayken araba kullanamam."

Vücudu sarsıldı ve şaşkınlığı geçti, yüzü doğrudan kızgınlığa dönüştü. Kızın yüzündeki bu ifadeyi daha önce kartvizitini ve elliliği ona fırlattığında da görmüştü. Bunu bilmek hoşuna gitmeyecekti ama o zaman da şimdi de sergilediği tavır çok ateşliydi.

"Neden Bay Callahan sürüyor?" sordu büyük kız ve Cal sağına baktığında kızın yoldan çekildiğini ve küçük olanın arabayı ittiğini gördü.

arka koltuğa.

"Bay Callahan -" Violet kızıyla konuşmaya başladı ama Cal onun sözünü kesti.

"Cal," diye kıza döndü ve "Cal," diye tekrarladı.

"Benim kızlarım büyüklerine Hristiyan isimleriyle hitap etmezler," dedi Violet ona, sesi buz gibiydi ve Cal ona döndüğünde yüzü de buz gibiydi.

"Ona Cal Amca diyebiliriz," diye önerdi genç kız, onlara bakabilmek için başını ve omuzlarını sürücü koltuğuna doğru iterek.

Tanrım. Cal Amca, Bay Callahan'dan daha kötüydü.

"Gidebilir miyiz? Gitmezsek filmi kaçıracağız ya da alışverişi kısa kesmek zorunda kalacağız," diye sordu büyük kız, ses tonunda istifa ve sabırsızlık vardı, sonra arka koltuğa itti ve yolcu koltuğunu yerine çekti.

"Evet, yoksa The Cheesecake Factory'de cheesecake yeme şansını kaçıracağız," dedi genç olan, sözlerini bitirirken gözleri onun üzerindeydi, "açıkçası, en iyi kısmı bu."

Cal Violet'e baktı.

"Atla, dostum."

"Ama -"

Violet'e doğru eğildi, Violet kapıya doğru geri çekildi ama o bunu göğsünde hissetmesine rağmen görmezden geldi ve "Violet, içeri gir" diye tekrarladı.

Ona ters ters baktıktan sonra yanından geçip gitti, bunu yaparken ona dokunmamaya dikkat etti. Sonra onun Mustang'in kaputunun etrafında tepinmesini ve kapıyı çarparak arabaya binmesini izledi.

Cal kendini Violet'in arabasına attı ve koltuğu ayarlamak zorunda kaldı, direksiyon neredeyse kasıklarının içindeydi. Violet uzun boyluydu, tıpkı kızları gibi ve daha önce sahip olduğu hiçbir kadına benzemiyordu ama onun kadar uzun değildi.

Kapıyı kapattı ve yerleşti. Yeni Mustang'ler tatlıydı, 68 model GT'si kadar olmasa da yine de tatlıydı. Violet'in giysiler, ayakkabılar, iç çamaşırları ve gecelikler kadar araba konusunda da zevk sahibi olduğunu fark etti.

Anahtarı kontağa soktu ve arabayı çalıştırdı, kükreyerek canlandı, geri vitese taktı ve arabadan indi.

"Hey, Cal, Buckley Oğlanları'ndan tanıdığın var mı?" diye sordu genç kız, Keira, arkasından.

Büyük kız Kate kardeşine, "Yaptığı şeyi yapıyor olması, ünlü olan herkesi tanıdığı anlamına gelmez Keira," diye bilgi verdi.

"Onları tanıyorum," dedi Cal ve iki kızın da nefeslerini tuttuklarını duydu.

Onları tanıyordu. Hepsi küçük pisliklerdi, beş kardeşten oluşan bir erkek grubu, güneşin kışlarından parladığını düşünüyorlardı. Çok para ödemişlerdi ve o da özel bir iş almış, bir etkinlik için onları koruyan bir koruma ekibine liderlik etmişti. Bireysel ve toplu olarak o kadar baş ki, menajerlerinin ona teklif ettiği bir sonraki işi geri çevirdi.

"Gerçekten mi?" Keira nefes

aldı. "Evet," diye yanıtladı Cal.

"Neye benziyorlar?" Keira sordu.

"Bilmek istemezsin," diye yanıtladı Cal.

"Hayır, gerçekten istiyorum. Bilmek istiyorum" dedi ve sesi gerçekten bilmek istiyor gibi çıkıyordu.

"Pislikler", "sikkafalılar" ya da "sikkafalılar" kelimelerini kullanmadan bunu açıklamamanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

"Onlarla tanışsaydın, haklarında pek bir şey düşünmezdin." Bunu sessizlikle karşılayan Cal, dur işaretinde durduğu için, "Nereye gittiğimi bilmem gerekebilir," diye sordu.

"Keystone at the Crossing," diye cevap verdi Kate ve Cal sağına bakınca Violet'in çantasını kucağında tuttuğunu gördü, parmakları çantayı o kadar sıkı kavramıştı ki parmak eklemlerindeki beyazlık görülebiliyordu ve başını çevirip yan camdan dışarı bakıyordu.

Onun orada, arabasında, kızlarıyla, kendisiyle olmasından hoşlanmıyordu. Bunu biliyordu, tıpkı orada olmaması gerektiğini bildiği gibi.

Ama öyleydi, neden öyle olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen. Dışarıda bir pislik olduğu gerçeği dışında, kocasını öldüren ama onu isteyen bir pislik ve Cal'in Violet ve çocuklarının alışveriş merkezine, yemeğe, sinemaya korumasız gitme fikrinden hoşlanmadığı gerçeği dışında.

Yani oradaydı.

"Tamam," diye mırıldandı, arabayı vitesine taktı ve Keystone at the Crossing'e doğru döndü.

"Mawdy, Lucky'ye mi gidiyorsun?" Kate annesine sordu.

Violet yumuşak bir sesle "Hayır, bebeğim," diye cevap verdi ve Cal onun iki kelimesini de göğsünde ve karnında hissetti. Bu tatsız değildi, nostaljikti ve o kadar güçlüydü ki eli direksiyona sıkıca yapıştı.

Annesinin uzun zaman önce ona böyle seslendiğini hatırlıyordu. Kızları buna sahip oldukları için şanslıydı, Violet'in yumuşak sesi, onlara "bebeğim" demesi.

İşin kötü tarafı, babaları onlarla nasıl onlar konuşmadı.

"Neden olmasın?" Keira sordu. "Bana göre değil," diye yanıtladı Violet. "Lucky kıyafetleri içinde çok seksi görünürdün," diye açıkladı Keira ve ardından, "Sence de öyle değil mi Cal?" diye sordu. Ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama cevap vermesine gerek kalmadı, Violet konuştu. "Ben Bay Callahan." "Bana Cal diyebilirler," diye belirtti Cal.

"Sana Cal demeyecekler," diye karşılık verdi Violet.

Başını ona çevirdiğini görmek için kıza baktı, sonra tekrar yola baktı. "Neden olmasın?"

"Büyüklerine saygı göstermeleri gerekiyor."

"Bay Callahan'dan hoşlanmıyorum," dedi Cal

ona. "O zaman sana Cal Amca diyeceğiz," diye araya girdi Keira. "Keira -" Violet başladı.

"Cal da olur," diye Violet'in sözünü kesti Cal, kendisine Cal Amca denmesini de istemiyordu. "Joe, sana Cal demeyecekler," diye tekrarladı Violet.

İşte oradaydı. Joe.

Bunu göğsünde ya da karnında hissetmedi, onun kendisine Joe diye seslenişini aletinde hissetti.

Babasının adı da Joe'ydu, bu yüzden doğduğundan beri herkes ona Cal diyordu. Babasına göre bu lakabı annesi bulmuştu.

Ama Bonnie ona Joe derdi. Bunu yapan tek kişi oydu. Violet'in ona böyle seslenmesi ilk birkaç seferinde onu rahatsız etmişti ama sonra hoşuna gitmeye başlamıştı çünkü Violet' siki içindeyken, meme ucu ağzındayken ya da dili klitorisindeyken bu şekilde inliyordu. Ve hala hoşuna gidiyordu çünkü ona o zamanları hatırlatıyordu.

"Ona Joe mu diyorsun?" Kate konuşmaya girerek sordu. "Herkesin ona Cal dediğini sanıyordum."

Belli ki Kate okulda onun hakkında bir şeyler duymuştu, Cal'ın pek umurunda değildi ama bu yeni bir şey değildi.

Violet cevap vermedi. Tekrar yan pencereden dışarı baktı.

"Sana Joe diyebilir miyiz?" Keira sordu.

"Hayır," diye karşılık verdi Violet.

"Elbette," dedi Cal ve yine neden böyle bir şey yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Harika! O zaman Joe," diye karar verdi Keira.

"Joe'yu severim, Joe havalı bir isim," diye mırıldandı Kate.

Violet iç çekti. Bu onun pes ettiği anlamına geliyordu ve aynı zamanda kızlarına karşı kolay lokma olduğu anlamına da geliyordu. Bunun her zaman böyle mi olduğunu yoksa

Bu, babalarının ölümüne bir cevaptı. Bunun son olduğunu düşünüyordu.

Yolculuğun geri kalanında Keira konuşmayı sürdürdü, Kate arada sırada araya girdi ama Cal ve Violet hiçbir katkıda bulunmadı. Öte yandan Keira'nın Kate'in katkısına ihtiyacı bile yoktu. Kız tam bir konuşmacıydı.

Alışveriş merkezine vardıklarında Cal arabayı park edip indi ve sadece genç kızların sahip olduğu o coşkulu zarafetle arabadan inen Keira için koltuğu yukarı çekti. Kapıyı arkasından çarparken çatıya baktı ve Violet ile Kate'in de dışarıda olduğunu gördü. Violet kapıyı kapattığında kilitleri öttürdü ve Keira koşarak kız kardeşinin yanına gitti, onunla kollarını birleştirdi ve aceleyle alışveriş merkezine gittiler. Belli ki alışveriş yapmak favori eğlenceleriydi. Sanki kızlar metalden yapılmış gibiydi ve alışveriş merkezi onları çeken yüksek güçlü bir mıknatıs gibiydi.

Violet ona bakmadı ve daha sakın bir şekilde binaya doğru yürüdü.

Cal onun yanına düştü. "Buddy

."

Birden durdu ve ona bakmak için başını geriye eğdi. "Seni Colt'la konuşurken gördüm."

Sesi sessizdi ama yumuşak değildi, bir suçlamaydı. Adam bir şey söyleyemeden kadın konuşmaya devam etti.

"Bildiğini biliyorum."

"Biliyorum," diye onayladı.

Bir irkilmeyi bastırdı ve devam etti. "Bize göz kulak olmak senin işin değil." "Violet -"

"Bu senin işin değil."

Haklıydı, değildi ama bu bir sik anlamına gelmiyordu çünkü o bunu yapacaktı. Bunu ona söylemedi, sadece ona bakmaya devam etti.

"Buradasınız çünkü Keira yirmi mil çapındaki herkesle arkadaş olmayı kendine görev edinmiş durumda. Evini özlüyor, evinde tonlarca arkadaş ve ailesi var ve sosyal biri. Bunu yeniden yaratmaya çalışıyor," diye bilgilendirdi Violet onu ama yanılıyordu. Keira tarafından davet edilmişti çünkü kızı onu seviyordu ve Violet'in kocasını özlediğini biliyordu ve Keira annesinin acısını dindirmek için onun yerine geçecek birini arıyordu. Annesi öldükten sonra aynı şeyi babasına da yapmıştı. İşe yaramamıştı ama yapmıştı.

Cal ona bunu da söylemedi.

"Bunu atlatacağız..." elini kaldırdı ve alışveriş merkezini işaret etti, "sonra eve gideceğiz ve sen ilk taşındığımız zamanki gibi ortadan kaybolacaksın. Arabanın içinde parlak bir Ford pikap olacaksın ve hepsi bu. Öyle mi?"

"Hayır."

Adam kadının vücudunun üst kısmının sarsılmasını ve ona bakmasını izledi. Sonra tekrarladı, "Hayır mı?"

"Colt'un bana söylediğine göre, durumunuz aşırı." "Bu seni ilgilendirmez."

"Yan dairede oturuyorsun."

"Yine de seni ." "İki kızın var."

Kızın yutkunuşunu izledi, yüzünde bir şey belirdi ama kız onu sakladı. Korku.

Cal da göğsünün kilitlendiğini hissetti.

"Bu benim işim dostum, insanlar onları güvende tutmam için bana bir sürü para ödüyor," dedi ona.

"Bu senin işin olabilir Joe, ama *bu* senin işin değil." Adam ona doğru eğildi ve kadın da ona ters ters bakarak kendini tuttu.

Sessizce ona, "Aletimi içine soktum," diye hatırlattı. Adam kızın yanaklarına vuran rengi izledi, kız konuşmak için ağzını açtı ama adam devam etti. "Bu beni ilgilendirir."

"Bu çok saçma," diye tısladı.

"Hayır, kesinlikle değil."

"Yardımlarını istemiyorum."

"Çok kötü."

"Joe -"

"Çok kötü."

"Kahretsin, Joe -"

Konuşmayı kesti çünkü adam onun elinden tuttu ve onu da peşinden sürükleyerek yürümeye başladı.

Kızları alışveriş merkezinin kapısında durmuş onlara bakıyordu ve kaldırıma çıktıklarında Violet elini onunkinden çekti.

Cal buna izin verdi. Orada ona ve kızlarına göz kulak oluyordu. Onlara herhangi bir fikir vermek ya da anneleriyle yeniden bir şeyler başlatmak için orada değildi.

Alışveriş merkezine girdiler ve Violet Lucky'ye gitmeyeceğini söylemesine rağmen onları yönlendirdiği ilk yer orası oldu.

Dükkânın hemen içinde durdu, kızlarına baktı ve "İkinizin de burada harcamak için yüz elli dolarınız var" dedi.

Cal bunun sevinç çılgınlıklarıyla karşılanacağını düşünmüştü ama öyle olmadı. Her iki kız da annelerine baktı ve ne hareket etti ne de konuştu. Hatta Keira ani bir rahatsızlıkla ayak bileğini yana çevirdi.

"Alo?" Violet aradı. "Beni duydun mu?" "O para senin için," dedi Kate annesine. "Evet ve onu sana veriyorum," diye karşılık verdi Violet.

Keira, "Büyükbabam o parayı kullanman için Sam Amca'ya verdi," diye araya girdi.

Violet kızına, "İstedığımı yapmam için bana verdi ve ben de bunu yapıyorum," dedi.

Kate kararlı bir şekilde, "Paramızı zaten harcadık," diye cevap verdi.

Violet daha da sert bir şekilde, "Şimdi daha fazla harcayın," diye karşılık verdi. İki kız da yanıt vermedi ve kıpırdamadı.

Hepsi birbirine baktı, sessiz bir anne-kız mücadelesine kilitlenmişlerdi. Cal kimin kazanacağını merak ediyordu ama eğer para yatırması gerekseydi, parasını Kate ve Keira'ya yatırırdı.

Sessiz hesaplaşmayı izlerken Violet'in kızlarından hoşlandığına karar verdi.

"Biliyorum!" Keira aniden haykırarak gergin sessizliği bozdu. "Senin kişisel alışverişin olacağım!" Öne fırladı, annesinin kolunu yakaladı ve çekiştirerek Cal ve Kate'e döndü. "Siz gidip kahve alın. Ben Momalicious'a *harika* bir Lucky bulacağım!"

"Keira -" Violet söze başladı ama Cal Kate'e döndü.

"Gidelim," dedi, başını dükkânın kapısına doğru salladı ve kız ona bakıp dışarı çıkana kadar bekledi.

Cal onu takip etti ve kahve dükkânına doğru arı gibi koşarak giderken yanında yürüdü. Bu alışveriş merkezini avucunun içi gibi biliyordu ve belli ki kahve içiyordu.

Konuşmadı ve garip olmasa da rahatsızmış gibi davrandı. Cal, annelerinden hiçbir şey almadıkları konusunda yanılıyordu. Onun tavrından ve doğal zarafetinden bir parça almışlardı.

Sıranın önüne geldiklerinde Kate üç karmaşık içki sipariş etti ve sonra tereddütle ona baktı.

"Kahve," dedi.

"Americano?" diye sordu tezgâhtar. "Her neyse, sadece kahve."

Bu durum çocuğun kafasını karıştırmış gibi görünüyordu, sonra toparlandı ve "Krema için yer var mı?" diye sordu.

Cal ona öylece baktı, adam telaşlandı, başını kasaya doğru eğdi ve düğmelere basmaya başladı. Sonra bir kâğıt bardak aldı, üzerine bir şeyler yazdı ve diğer üç bardakla birlikte büyük kahve makinesinin yanına koydu.

Kate'in hafifçe güldüğünü duydu ve ona bakarak yine yanıldığını anladı. Violet'in kızları sadece güzel değildi. Kate'in rahatlamış ve gülümseyen yüzüyle güzelden de öteydi. Bir afet değildi ama başka bir şeydi ve bu çok iyiydi.

Kate çantasına uzandı ama Cal mırıldandı, "Hayır."

Kadın adama baktı ve adam ödeme yaparken dudaklarını dişlerinin arasına aldı.

Tezgâhın diğer ucuna yürüdüler, kahvelerini beklediler ve geldiklerinde aldılar.

Kate sessizce ve kibarca ona, "Krema ve şeker şurada," dedi. "Siyah olsun."

"Ah," diye fısıldadı, başını salladı, sonra döndü ve onu geldikleri yoldan geri götürdü.

Yarı utangaç bir şekilde "Dane Gordon'la çıkıyorum" dedi.

Öyle olduğunu biliyordu. Gordon denen çocuğu da tanıyordu. Yakışıklı bir çocuk, sıkı bir soncu. Söylentilere göre henüz üçüncü sınıfta olmasına rağmen üniversiteler onu izlemeye başlamıştı bile. Kate ondan puan almıştı, ama Gordon muhtemelen tam tersini düşünüyordu ve haksız da sayılmazdı.

"Öyle mi?" Kız etmeyince Cal sordu. "O, şey...
senin bomba olduğunu düşünüyor."

Cal cevap vermedi. Kasabadaki çocukların böyle düşündüğünü biliyordu ve düşünmelerinin nedeni birçok ünlü insan tanınmasıydı ama yaptığı iş göz alıcı olmaktan çok uzaktı.

etti. "Okuldan sonra senin yaptığını yapmak istediğini söylüyor."

"Biri ona tam burs veriyor, üniversiteye gitmeli."

Başını salladı. "O da bunu düşünüyor ama.. belki sonra senin yaptığını yapar."

"Akıllıca."

Başını çevirip yukarı kaldırdı, ona gülümsedi ve adam yine yanıldığını anladı. Annesinin gülümsemesine sahipti ve bu da göğsünde kilitlendi, kötü bir şekilde de değil.

"Parası iyi kızım, şikayet etmiyorum ama baktığım insanlar tam bir belası," dedi ona dürüstçe.

"Onunla konuşur musun?" diye sordu, utangaçlığına geri dönmüştü ama cesaretini toplayıp sordu çünkü bu adamdan hoşlanıyordu.

Bu işin nereye varacağını tahmin ediyordu ve şeyi yapmaması gerekiyordu. Violet çok kızacaktı ve bunu yapmak bile *istemiyordu* ama yine de yaptı.

"Kamyonetimi yolda görürsen ve o da buralardaysa, gel." Bu ona bir gülümseme daha kazandı ve "Teşekkürler" diye fısıldadı.

Mağazaya girdikleri anda Keira onları pusuya düşürdü, kolları kıyafetlerle doluydu.

"Ben de *senin* kişisel alışverişçin olacağım!" dedi ona, gözleri parlak ve mutluydu. "Sana *çok* yakışacak bir sürü kıyafet buldum." Kollarındaki yığına baktı ve mırıldandı, "Umarım bedenleri doğru almışımıdır," başını tekrar ona doğru eğdi, "kasadaki adamlar seni gördüler ve tahmin ettiler."

Yüce İsa. Kıyafet denemeye gitmiyordu. Bonnie'nin onun için aldığı deri ceketini hariç, sahip olduğu her şeyi Levi's mağazasından almıştı. İçeri girdi, aldı, denemedi ve siktir olup gitti. Herhalde üç yılda bir alışverişe çıkardı.

"Keira, Joe'nun alışverişten hoşlandığını sanmıyorum," dedi Kate akıllıca kız kardeşiyle paylaşarak.

"Ama bu kıyafetler *harika*. Gömleklerden bazıları gözlerine çok yakışacak," diye yanıtladı Keira.

Cal önce giysi yığınının sonra da Keira'ya baktı.

"Kızım, ben siyah giyerim ve Levi's giyerim."

Onun konuşma şeklini duyan yeryüzündeki diğer insanların aksine Keira caymadı. "Ama Lucky kotları *en iyisi*."

"Levi's giyiyorum."

"Ama Lucky'yi denemedin bile."

"Keira, Levi's giydiğini söyledi," diye girdi Kate.

"Oluyor?" Violet sordu ve hepsi yana baktı.

Yine yanılmıştı, bu sefer kıyafetler konusunda. Violet'in üzerinde daracık, mor, dekolteli bir atlet ve bir kot pantolon vardı ve bu kot pantolon Violet'in üzerinde o kadar güzel duruyordu ki, Violet'in elleri tekrar ona dokunmak ve kot pantolonu üzerinden çıkarmak için başladı.

"Aman *Tanrım*, Momalicious!" Keira ılık attı. "Sana o atletin her renginden almalıyız."

Yanılmamıştı.

Kate mutlu bir gülümsemeyle, "Bu kotlar çok seksi, Mawdy," dedi. Haksız da sayılmazdı.

Violet dönüp bir etikete baktı, sonra tekrar onlara döndü. "Bu kotların fiyatına bir araba alabilirim."

"*Sonsuza kadar* dayanırlar," diye annesine bilgi verdi Keira. "Belki öyle tatlım, ama -" Violet başladı.

Cal, "O kıyafeti sen alma dostum, ben senin için alıyorum," diye söze girdi.

Üç kadın da dönüp ona baktı; Violet'in yanakları renklenmişti; Keira'nın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı (aynı zamanda annesinin de gülümsemesi, ama Cal Violet'i hiç bu kadar büyük gülümserken görmemişti); Kate ise şaşkıındı.

Violet önce tepkisinden kurtuldu. "Joe -"

Onun sözünü kesti. "İyi görünüyor."

"Ama -"

"Al şunu."

"Sanmıyorum -"

Ona doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Cidden dostum, anla şunu. İyi görünüyor."

Kadının gözlerini kapatışını izledi ve yüzündeki ifadeye bakınca keşke çenemi kapalı tutsaydım diye düşündü.

Gözlerini tekrar açtığıında, gözleri boştu.

"Kızlarımın önünde küfürlü konuşmamaya çalışabilir misin?" diye sorarken sesi yumuşaktı.

O cevap vermeden önce Kate konuştu.

"Sorun değil Joe, okuldaki çocuklar her zaman f-bombası atarlar," diye Kate onu temin etti ve Violet bir şey söyleyemeden annesine döndü. "Anne, Joe haklı, bunu almalısın. Sana çok yakışıyor."

Violet nefesini içine çekti ve başını salladı. "Tamam bebeğim, ben bakarım."

"Gidip şu tanklardan biraz daha alacağım," dedi Keira, Cal için seçtiği kıyafetleri kız kardeşinin kollarına bırakırken, kızın elinde iki fincan kahve vardı. "Gardırop zımbaları. Mükemmel, onları her zaman giyebilirsin, yazın, kışın üstlerin ve hırkaların altına..." daha fazla atlet bulma görevine doğru yola çıkarken sesi kesildi.

"Bunları kaldırmamı ister misin Joe?" Kate ona sessizce sordu ve o da başıyla onayladı.

Sonra sonradan aklına gelen bir Geyle, "Sağ ol kızım," diye mırıldandı. Kate, "Sorun değil," diye fısıldadı ve gitti.

Violet ona baktı.

"Bu senin," dedi ve ona bir fincan uzattı.

Fincana baktı, bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra fincanı ondan aldı ve "Gidip üstümü değiştireceğim" diye mırıldandı.

Sonra gitti.

Cal onun mağazada ilerleyişini izledi.

Sonra Cal, kocasının onunla ve çocuklarıyla birlikte alışveriş yapıp yapmadığını merak etti. Adamın bir mağazada elinde kahvesiyle durup kızlarının ne yapacağını bekleyip beklemediğini merak etti. Bu konuda sabırsızlanıp sabırsızlanmadığını, çünkü Violet'in soyunma odasından çıkıp çok tatlı görünerek her şeyi değerli kıldığı zamanlar dışında pek de eğlenceli olmadığını merak etti.

Sonra Cal, biri ona eninde sonunda dayak yiyeceğini söylese, kocasının kızlarının yaptıklarını beklerken sabırsızlanıp sabırsızlanmayacağını merak etti. Cal, kocasının bir pislik olmadığı sürece bunu yapmayacağını düşündü. Her gece kızlarını alışverişe, yemeğe ve sinemaya götürürdü.

Cal tezgâha doğru yürüdü ve Violet ile kızlarını beklemek için tezgâha yaslandı. Tezgâhın başındaki çocuklar dağıldılar, bu Cal'ın başına sık sık gelen bir şeydi çünkü o büyüktü ve olduğu gibiydi. Bu onu rahatsız etmiyordu. Mesleğinin bir getirisiydi bu.

Kahvesinden bir yudum aldı ve iki kızın da mağazadaki yerlerini ve Violet'in soyunma odasının kapısının altındaki ayaklarını işaretledi. Onları takip etmeye devam etti çoğunlukla kulaklarıyla, seslerini dinleyerek, mağazayı ve ötesindeki alışveriş merkezini tararken çıkardıkları sesleri saptayarak.

Tehdit yok, bunu hissedebilirdi, çok fazla pratiği vardı.

Sonra onları tekrar gözleriyle buldu ve sabırsızlıkla bekledi, çünkü yaptıkları şey hiç de eğlenceli değildi.

* * * *

Cal, Violet'in Mustang'ini çekti.

Kot pantolonunu, Keira'nın denemesini istediği bir başka kısa eteği (kot pantolon kadar iyi olmasa da o da güzeldi) ve farklı renklerde aynı atletlerden dördünü aldıktan sonra yadı.

Violet'in en az on iki çift denediği düşünüldüğünde, kızları onları kot mağazasına kıyasla işkence olan bir ayakkabı mağazasına sürükledikten sonra yadı.

ayakkabı. Sonunda asla giymeyeceğine yemin ettiği ama iki kızının da mutlaka sahip olması gerektiğini söylediği bir çift yüksek topuklu sandalet satın aldı. Kızları yine yanılmamıştı. Çok seksiydiler.

Yemekten sonraydı ve Violet'le otoparkta yaptığı konuşmadan sonra yaşadıkları tek aksaklık, ödemeyi yaptığı ve Violet'in onu istemediğini açıkça belirttiği zamandı. Bunu da kızlarının ve garsonun önünde ancak sessiz bir öfke nöbeti olarak tanımlanabilecek bir şey yaparak açıkça ortaya koydu. Diplomat olarak kariyer gereken Keira araya girdi ve annesine Cal'in film ve patlamış mısır parasını ödemesini önererek durumu eşitledi. Violet pes etti ve Cal buna izin verdi ama sadece patlamış mısır yemeye niyeti olmadığı için.

Ve her iki kızın *da şimdiye kadar izledikleri en iyi film* olduğunu ilan ettikleri sıkıcı bir romantik komediden sonraydı. Bunun nedeni çoğunlukla Nicole Bolton'ın kıyafetlerini beğenmeleri ve onun aşkını oynayan aktörün *muhteşem* olduğunu düşünmeleri idi. Cal ve Violet bu konuda sessiz kalmışlardı, ama yine de konuşmalarına gerek yoktu, Kate bile bu konudan bahsediyordu, bu yüzden konuşmak için bir boşluk yoktu.

Cal arabayı park etti, kontağı kapattı, kapısını açtı, vücudunu Mustang'den ayırdı ve Keira için koltuğu öne çekti.

"Teşekkürler Joe!" diye zıpladı ve ona bakmak için başını geriye eğdi. "Yemek için de teşekkürler."

Cal sözlü olarak cevap vermedi, sadece çenesini eğdi.

Ona doğru eğildi ve komplocu bir tavırla fısıldadı: "Eğlenceli olacağını söylemiştim."

Cal eğlenceli olduğunu söyleyemezdi ama sıkıcı olmaktan uzak olduğunu söyleyebilirdi, film hariç.

Keira onun cevap vermesini beklemedi, döndü ve yan kapıya doğru koşmaya başladı.

Kate onu takip etti, annesinin alışveriş torbalarını taşıyor ve "Yemek için teşekkürler Joe," diye sesleniyordu.

Cal çenesini ona doğru kaldırdı, o da el salladıktan sonra koşarak yan kapıya gitti ve kız kardeşinin arkasında gözden kayboldu.

Violet gelip onun önünde durdu.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Anahtarlarım." Cal anahtarları ona vermedi.

Onun yerine gözlerinin içine baktı ve "Söyleyeceğim şey seni kızdıracak" dedi.

Adam onun vücudunu desteklerken dudaklarını birbirine bastırmasını izledi ve sonra "Ne?" diye sordu.

Hiç gecikmedi. "Colt seninle güvenlik sistemin hakkında konuşacak. Chip adında iyi bir adam sistemi güncelleyecek. Benim sisteminiz için tasarladığım şeyi Chip yapamaz, ben yapacağım."

Dudakları aralandı ve ona baktı.

Sonra öne doğru eğildi ve tısladı, "*Değilsin.*" "Dostum, öyleyim."

"Hayır, *değilsin.*"

"Orada durup bana istediğin kadar bağırabilirsin. Bu ." "Yeni bir güvenlik sistemini karşılayamam."

"Kimse bunun için para ödeyeceğini söylemedi."

Ağzı kapandı ve adam onu itmiş gibi ayağının üzerinde bir adım geri attı.

Sonra tekrar yaklaştı, başını geriye doğru eğdi, gözleri kısıldı.

Şüphelendiği gibi, kadın cidden kızgındı.

"Bana yeni bir sistem için ödeme ." "Ben ödüyorum."

" bir şey olmayacak."

"Öyle." Konuşmak için ağzını açtı ama Cal başını eğerek yüzünü onunkine yaklaştırdı ve o önce davrandı. "Sana kazık attığım için bana kızabilirsin, sorun değil, buna hakkın var, sana kazık attım ve yaptığım çok boktan bir şeydi. Ama bakman gereken iki kızın ve yardım etmek isteyen komşuların var. Yardım almamakla aptallık etmiş olmazsın. Kendinizi ve onları güvende tutmak için elinizden geleni yapmazsanız boktan bir anne olursunuz. Bize olanlar oldu. Bitti artık. Şimdi komşuluk yapıyorum, Colt ve ben seni ve kızları güvende tutmak için yardım edeceğiz ve dostum, bunu kabul etmekten başka seçeneğin yok ve bunu biliyorsun."

Orada durdu, hareket etmedi, gözlerini kırpmadı, sadece gözlerinin içine baktı.

Sonra fısıldadı: "Bize ne ?" "Violet -"

"Haklısın," dedi hızlı ve yumuşak bir sesle. "Sen yıldızlar için bir güvencesin ve eğer yardım etmek istiyorsan, bunu kabul etmeliyim. Ama bildiğini düşünmeme rağmen sana söyleyeceğim, bence sen bir pisliksin. Senden sadece hoşlanmıyorum değil, *nefret ediyorum*. Benimle oynamandan *nefret* ediyorum. Bu kadar aptal olduğumdan, oyuna gelmeme izin verdiğimden *nefret ediyorum*. Bunu bilmenden *nefret* ediyorum çünkü

Benim hakkımda bir şey bilmenden nefret ediyorum. Ve senden yardım kabul etmek zorunda kalmaktan da nefret ediyorum." Art arda ölümcül darbelerini indirdikten sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Ama kızlarım için... bunu yapacağım."

Adam daha konuşmadan kadın uzanıp adamın elinden anahtarlarını aldı, sandaletini giydi ve hızla uzaklaştı.

Cal onun gidişini izledi, yan kapının çarpma sesini dinledi ve botlarını incelemek için başını eğdi.

Sonra evine yürüdü, içeri girdi ve bir bira almak için doğrudan buzdolabına gitti. Kapağını çevirdi, çöp kutusuna attı, şişeyi dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Sonra şişeyi önünde tuttu, görmeden etiketi inceledi o.

Sonra şişeyi mutfağın kapısından içeri fırlattı. İçine uçtu oturma odasında duvara çarptı.

Beşinci Bölüm

Daniel Hart

Geç kalıyordum ve bu *berbattı*.

Chip, Joe'nun tasarladığı sistemin tamamını kuramamıştı ve Joe da ayrılmak zorunda kalmadan önce buna yetişememişti.

Feb ve Colt barbekü yapıyorlardı ve Feb'e herkes gelmeden önce gidip yardım edeceğime söz vermiştim. On beş dakika önce orada olmam gerekiyordu, yani Joe'nun gelmesinden on beş dakika önce.

Kızlar her zamanki gibi gitmişlerdi. Keira arkadaşı Heather'la birlikte barbeküye gitmek için geri dönüyordu. Kate, Fulsham's Frozen Custard Stand'de çalışıyordu. Kate'in arabası olmasına aldırmadan onu işe götürüp getiren Dane de gidip onu alacaktı ve ikisi de daha sonra barbeküye geleceklerdi. Colt'a Joe'ya yan kapıyı onun için açık bırakacağımı söylemesini söylemiştim ve Colt belli ki bunu yapmıştı çünkü şimdi yan kapının açıldığını duyuyordum.

Bunu görmezden geldim ve saçımı çok güzel gösteren o yapışkan maddeyle karıştırmayı bitirdim ve sonra ellerimi duruladım. Sonra banyodan yatak odasına geçip takılarımı taktım, gümüş bileziklerimi taktım, gümüş halka küpelerimi taktım, gümüş saatimi taktım. Parfüm sıktım ve yatak odasının kapısına yöneldim.

Joe çerçeveye yaslanmış beni izliyordu.

Onu gördüğümde midem bir anda düğümlendi.

Neden orada durmuş beni izlediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Söylenmesi gereken her şeyin söylendiğini hissediyordum, bu yüzden gözlerinin içine kısaca baktım ve söylenmesi gereken her şeyi söylediğim ve bu konuda oldukça dürüst olduğum için, benimkinden uzaklaşacağını umarak ona doğru yöneldim.

O yapmadı.

Durdum ve ona baktım.

"Konuşmalıyız dostum" dediğinde gürleyen sesi kısıktı. Konuşmak istemediğim için "Lütfen çekil" diye cevap verdim.

"Violet -"

"Çekil."

"Yan oturuyoruz, kadın," diye dikkat .

"Evet ve sen de bu işi halledeceksin, hepsi bu," diye karşılık verdim. Çerçeveden doğruldu ama yolumda kaldı ve "İyiymi" derken sesi yumuşaktı. Ağzımın tükürükle dolduğunu ve sinüslerimin gözyaşlarıyla hissettim ve ikisini de yuttum.

"Çekil yolumdan, Joe."

"İkimiz de onu oraya götüremeyeceğimizi biliyoruz."

Bunu bilmiyordum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bunu sadece o biliyordu.

Ona bunu söylemedim, "Çekil yolumdan" dedim.

"Kahretsin, Violet, böyle olmak zorunda değil."

Başımın sarsıldığını hissettim ama gözlerim ona sabitlenmişti.

"Hayır mı? Öyle düşünmüyor ? İşte burada yanıyorsun." Ona doğru hafifçe eğildim ve devam ettim. "Erkek yanılmaz, erkekler hareket eden her şeyi becerebileceklerini ve devam edebileceklerini düşünürler. Seni eğitmeme izin ver Joe, Kenzie'yle o sahneyi yaşadıktan haftalar sonra Nadia'yı ve Tanrı bilir başka kimleri geçtin ve sonra bana geçtin, bu yüzden bilmelisin ama anlamadıysan diye söylüyorum, kadınlar bu şekilde inşa edilmemiştir."

"Bu senin dünyanın dostum, pek çok kadın bu şekilde yaratılmıştır. Nadia mesela."

Buna bir an bile inanmadım. Bu yüzden

alaycı bir şekilde "Doğru" dedim.

"Doğru," diye cevap verdi.

"Böyle ama inan bana, onunla işin bitti, eve gidip Oreo'larına ağlıyor."

Başını iki yana salladı. "Onu tanımıyorsun."

"Tamam, Kenzie'nin daha fazlasını istediğini biliyorum."

"Kenzie istediğini istedi ve ne olursa olsun elde edeceğini sanıyor, elde edemeyince de öfkeleniyor. Tanrım, kaltak otuz iki yaşında ve dört kez evlendi."

Bu doğrudu, dergilerde bununla ilgili her şeyi okumuştum.

"Dinle," dedim ona, bu konuşmayı bitirip yoluma devam etme zamanının geldiğine karar vererek, "yirmi dakika önce Feb'lerde olmam gerekiyordu."

Joe konuşmasını bitirmemişti. "Seksti. Her zaman seks, sadece seks. Seninle öyle değildi. Kocanı kaybettiğini bilmiyordum. Başına gelenlerden haberim yoktu."

Bana bunun sadece seks olduğunu söyleyerek durumu daha da kötüleştiriyordu. Böyle düşündüğünü biliyordum elbette, sadece onaylanmasına ihtiyacım yoktu.

"Artık biliyorsun, o yüzden yolumdan çekil."

Elini kaldırdı, parmakları boynuma dolandı ve yüzünü yüzüme yasladı.

"Kadın, bu hayatta öğrenmen gerekenler var, tüm arkadaşlara ihtiyacın var. Ben de bunu öneriyorum, tamam mı?"

Tanrım, şimdi de *arkadaşım* olmak istiyordu. Sanki bu boku bir kitaptan okuyor gibiydi, hiç denemeden nasıl en aşağılayıcı olunabileceğini.

Boynumu tuttuğu yerden çektim.

"Siktir git, Joe."

Başını salladı, hala yoldan çekilmedi ve biraz sinirlenmiş gibi görüldüğünü fark ettim.

"Joe -"

"Nerede yaşadığımı biliyorsun. Büyümek ve her şeyi geride bırakmak istediğinde teklifim masada."

Bu kelimelerin birkaç saniye boyunca kafamın içinde dönüp durmasına izin verdim.

Sonra bu kelimelerin kafamı patlatmasına izin vermek yerine, onları bırakmaya karar verdim.

Yine de, kibarca gitmesine izin vermemeye karar verdim. "Bunun olmasını beklerken nefesini tutma. Şimdi yolumdan çekilir misin?"

Beni izledi, o şey, her ne haltsa (ve kendime ne olduğu umurumda değil dedim), gözlerinin arkasında çalışıyordu. Sonra yolumdan çekildi.

Kendimi toparlamakta zorlandım ama yanından geçip çalışma odasına girdim, anahtarlarımı ve barbekü için hazırladığım kekleri alıp koşmadan kapıdan çıktım.

Kendimle gurur duyuyordum.

* * * * *

Cheryl, "Tamam, *bunun* için kış uykusundan çıkacağım," diye açıkladı.

Cheryl'a baktım ve gözlerini takip ederek Joe'nun da mangala katıldığını gördüm.

Kahretsin.

Cheryl ve ben Feb ve Colt'un arka bahçesinde güneşin altında çimlerin üzerinde oturuyorduk. Bacaklarım önümdeydi ve üzerimde Joe ve kızlarla Lucky'den aldığım küçük asker yeşili eteğim ve menekşe rengi atletim vardı.

İnsanlar gelmeden önce birkaç saat boyunca Feb'e yardım ettim; makarna salatası yaptım, dolgulu yumurta hazırladım, domates ve soğanları doğradım, hamburger köftelerini şekillendirdim, cipsleri kaselere doldurdum ve sonra Colt'un kurduğu kenarsız çadırın altındaki bir masaya oturmak için dışarı taşındım. Tüm bunları Feb'in güzel bebeği Jack ve kedisi Wilson dönüşümlü olarak evin içinde koştururken ya da Feb'in ona vermeyi reddettiği ödüller için miyavlarırken ve ayrıca Feb'in Colt'a doğum günü için aldığı sevimli Alman Çoban Köpeği yavrusuna basmamaya çalışırken yaptık.

Bu onların yılda bir kez düzenledikleri, yazın gelişini kutladıkları, barı kapatıp aile ve arkadaşlarıyla güzel bir gün geçirdikleri bir barbeküydü. Barmen Darryl, eşi Phylenda ve çocukları; garson Ruthie; sabahları barı temizleyen Fritz; bazen barın arkasında çalışan ama aynı zamanda garsonluk da yapan Cheryl ve Cheryl'in yedi yaşındaki oğlu Ethan da dahil olmak üzere tüm çalışanları davetliydi. Ayrıca Feb'in kardeşi Morrie, eşi Dee, çocukları Palmer ve Tuesday ile Feb'in anne ve babası Jack ve Jackie de oradaydı. Komşularımız Jeremy ve Melinda, Myrtle ve Pearl de davetliydi (Tina ve Cory davet edilmemişti ama Feb'e göre Cory Tina'yla küs, karısı Bethany'yle dargındı ve Tina da küskünlüğünü sürdürüyordu, ayrıca Feb Tina'dan nefret ediyordu çünkü Tina tam bir sürtüktü). Feb'in en iyi arkadaşları Jessie (ve kocası Jimbo) ve Mimi (ve kocası Al ve çocukları) ve Colt'un ortağı Sully (ve karısı Lorraine) de oradaydı.

Ve şimdi, Joe da öyleydi.

Barbeküde hamburger, sosis ve sosisli sandviçlerle ilgilenen Colt'a doğru yürüdüğünü izledim, bebek Jack Colt'un kalçasını tutuyordu. Adam gibi başlarını salladılar ve sonra Joe ızgaranın yanındaki soğutucuya eğilip kendine soğuk bir bira aldı.

Süper sofistike alarm sistemimle işinin bittiğini tahmin ettim. İyi biri olmalı. Uzun sürmedi; sadece birkaç saat çalışmıştı.

Margaritamı yudumladım, ona ters ters baktım ve Cheryl'a "Oraya gitme" dedim. "Hunh?" Cheryl sordu.

Onu tanı mıyordum, J&J'de birkaç kez görmüştüm, bana bir iki içki hazırlamıştı. Ancak en az otuz dakikadır güneşin altında birlikte oturmuş margarita içiyorduk. Bazı Amerikalı kadın çevrelerinde bu, otomatik olarak kanka olduğunuz anlamına geliyordu.

Bu yüzden tekrarladım, "Oraya gitme. Oyuncu."

"Ve sen bunu biliyorsun...?" Cheryl bunu havada bıraktı, başımı çevirdim ve ona bir bakış attım.

Gözleri büyüdü ve "Seni o tipte biri olarak görmemiştim" dedi.

"Ne tipi?"

"Oynanacak bir tip."

Başımı salladım. "Yatağında iki erkek olduğuna göre, on yedi yaşımdayken bekaretimi alan kocam ve o," başımı Joe'ya doğru eğdim, "değilim."

Bu haber üzerine Cheryl'in gözleri daha da büyüdü.

"Şaka değil mi?" Başımı tekrar salladım. "Şaka değil."

"Vay canına," diye fısıldadı.

"Vay canına doğru," diye karşılık verdim.

"Kocana ne oldu? Boşandınız mı?" "Bir gangster tarafından başından vuruldu."

Ağzı açık kaldı, yüzü soldu ve ona bunu söylediğim için kendimi bok gibi hissettim. Daha önce kimseye böyle bir şey söylememiştim, hatta kimseye söylediğimi bile sanmıyordum. Tim'in ortağı Barry ve Barry'nin karısı Pam tüm aramaları yapmıştı.

"Bir süre önceydi," diye açıkladım, sesim daha yumuşaktı. "O bir polisti."

Yüzündeki şaşkınlık kayboldu, eli dışarı çıktı ve uzaklaşmadan önce dizimi hızlıca sıktı.

"Zor," diye mırıldandı ve ben de bu yetersiz ifadeyi başımla onayladım. "Ne kadar zaman önce?"

"Bir buçuk yıl."

"O zaman çok uzun zaman önce değil."

Ayaklarıma baktım. "Hayır."

"Konuşmak ister misin?"

Ona baktım ve sessizce tekrarladım, "Hayır."

"Sen..."

Cidden, bu kasabadaki insanlar *çok* iyiydi.

Dizini sıkma sırası bendeydi, ben de sıktım ve "Teşekkürler" diye mırıldandım.

Başımı çevirdi ve bakışları Joe'ya gitti. Bakışlarım Joe'dan başka her yere gitti.

"İyi miydi?" diye sordu merakla.

İyi bunun için uygun kelime değildi, aslında bunun için hiçbir kelime yoktu. Bunu ona söylememeye karar verdim, onun yerine

"Evet" dedim.

Başını bana ve yumuşak bir sesle, "Oynamak eğlenceli olacak tatlım, uzun zaman oldu ve yatağında birkaç erkek daha oldu diyelim.

senden daha fazla. Ama sadece..." durakladı, "onunla işin bitti mi?"

Benim onunla işim bitmemişti, onun benimle işi bitmişti ve bu da benim onunla işimin bitmesine neden oldu.

"Evet, işim bitti."

"Sakıncası var mı?" diye sordu.

"Al bakalım," diye davet ettim, ama itiraf etmeliydim ki Joe'nun devam etmemesi gerektiğini bildiğim ve neden ettiğini bile bilmediğim halde devam ettiğini düşünmek canımı acıtıyordu.

Bu seksti, sadece seksti, bunu bana kendisi söyledi. Ben bir yetişkindim, durumu biliyordum. On beş yaşında taptıkları adamı bulamayan kız arkadaşlarım bana yıllardır bu tür hikâyeler anlatıyordu. Anlaşılan Tim öldüğüne göre, bir pislik tarafından becerilme sırası bendeydi.

Ancak Cheryl'den hoşlandığım için, "Ama kalbini kapıda kontrol et" diye ekledim.

Kaşları yukarı kalktı. "Sen mi?"

"Ne?"

"Kalbini kapıda kontrol et."

Başımı tekrar salladım. "Ona aşık olmadım ama bir şeyler olduğunu düşündüm. Ben bir aptaldım. Tim'i kaybetmek..." Dudaklarımı yaladım ve Cheryl ben toparlanıp derin bir nefes alıp sözümü bitirene kadar sessizce bekledi. "Şöyle diyelim, beni aptal gibi hissettirdi çünkü orada hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece seks. Benimle işi çabucak bitti, sadece birkaç gün sürdü ve o benim kapı komşum."

Cheryl "Tanrım" dediğinde bana bakıyordu. "Evet."

Joe'ya dönüp baktı, "Belki de uzak durmalıyım," diye mırıldandı. "Benim tavsiyem de bu olurdu."

Cheryl hâlâ, "Yine de çok seksi," diye mırıldanıyordu ve ben Joe ile beni unutup ona baktım.

Çok güzeldi, sarı saçları omuzlarına gelecek şekilde kesilmişti, sahte göğüsleri, uzun bacakları, kalçalarında çekici bir et vardı. Biraz açık saçık giyinmişti ama bunu başarmıştı ve ona yakışıyordu. Siyah eteği çok kısaydı, beyaz atlet çok dardı, atletin görünen siyah bir sütyen giymişti ve arka bahçedeki barbeküde olmamıza rağmen yüksek topuklu gümüş sürtük sandaletleri giymişti.

Ama ona söylediklerimden sonra Joe'ya bakışı, erkek seçme konusunda o kadar da iyi olmayabileceğini düşündürdü bana.

Merakla Joe'yu incelemeye devam ederek, "O yara izlerinin nasıl olduğunu biliyor musun?" diye sorduğunda bunu doğruladı.

"Hayır. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Hiç konuşmadık." Bana baktı ve sırttı. "Aksiyon adamı mı?"

Daha çok Süpermen gibi ama ona bunu söylemedim, sadece "Evet" dedim.

Bana doğru eğildi. "Tavsiyem, sen istememiş olsan da yine de sana veriyorum, olduğu gibi tadını çıkar. Belli ki iyiydi ve bir kızın biraz alması gerekir. Bunda yanlış bir şey yok." Gözleri Joe'ya döndü, sonra bana geldi. "O kapıyı yeniden açar Vi, içeri gir ve istediğini al. Sana iyi davranan ve daha fazlasını isteyen başka bir adam bulursan, çekip gidebilirsin. Ama o benim ganimet çağırımdı ve yan komşumdu, öyle mi?" Durakladı, başı Joe'ya doğru kaydı ve tekrar sırttı. "Ben olsam bu fırsatı kaçırmazdım."

Bu fikir o kadar mantıksızdı ki yüksek sesle güldüm.

Benimle birlikte güldü ve gülmemiz bittiğinde margarita bardağını kaldırdı.

"Kurudum bebeğim, bir tane daha ister misin?"

Bardağımı ona uzattım. "İyi olur, teşekkürler."

Gözleri avludan tekrar ızgaraya kaydı ve devam etti. "Sanırım bir velet istiyorum." Tekrar bana baktı ve "Belki sen de gelmek istersin?" diye önerdiğinde bakışları hınzırcaydı.

Başımı salladım.

"O tankın içinde çok seksi görünüyorsun," diye teşvik etti.

"Joe tankı gördü. Bu sabah evime geldi ve tankı satın aldığımda da yanımdaydı."

Kafası şaşkınlıkla yana eğildi. "Bu sabah senin evinde miydi?"

"Evime bir güvenlik sistemi kuruyor, benim seçimim değil." Kafası daha da karışmış görüldüğünde içimi çektim ve "Karışık bir durum" diye açıkladım.

"Çift gecelik bir şey olduğunu söylediğini sanıyordum. Seni alışverişe mi götürdü?" "Alışveriş benimle işi bittikten sonra, güvenlik sisteminden önceydi."

Bana öylece bakınca sözümü bitirdim. "Bu uzun bir hikaye, aynı zamanda karmaşık."

Başımı salladı ve ayağa kalkarak, "Ben margarlarımızı ve veledimi alıp geleyim, sen de bana anlatırsın," dedi.

"İlginç değil," diye uyardım.

Yüksek topuklu sürtük ayakkabılarıyla çimenlerin üzerinden bana baktı ve şöyle dedi: "Çok erkek tanıdım, çoğu pislik ve çapkın, bu yüzden biraz deneyimim var, o kadar ki uzman olduğumu söyleyebilirsin. Bir kadını alışverişe götürün ve onunla işi bittikten sonra evine güvenlik sistemi kuran tek bir oyuncu tanımıyorum." Biraz eğildi ve gülümseyerek, "Söylemeliyim ki bebeğim, bu karmaşık iş kulağa çok ilginç geliyor." dedi.

Cevap veremeden uzaklaştı, bir şekilde aptal gibi görünmeden yüksek, çivili topuklu ayakkabılarla çimlerde yürümeyi başardı ve Cheryl'in çok havalı olduğuna karar verdim.

"Momalicious!" Yanımdan bağırıldığını duydum ve Keira'nın bahçeye koştuğunu görmek için döndüm, kolları dönüyor, saçları uçuşuyor, yüzü tamamen gülümsüyordu.

Kendini bana doğru fırlattı ve başka seçeneğim olmadığı için onu yakaladım ve sırt üstü yere düştüm. Yanımdan kaydı ve bana bakmak için bir elinin üzerinde ayağa kalktı.

"Al *şunu!*" diye bağırdı.

"Merhaba, sevgili Keira," diye sözünü kestim ve gözlerim Keira'nın arkadaşı Heather'ı (bu arada, tıpkı bir Heather'a benziyordu, minyon, tonlarca kıvrıkcık kıvrıkcık kızıl saç ve vücudunun her yerinde yaklaşık yedi milyon çil) görmek için yukarı kalktı. İki dirseğimin üzerine çıktım ve "Selam Heather." dedim.

"Merhaba Bayan Winters," diye gülümsedi Heather bana.

"Anne!" Keira dikkatimi ona çekti. "Tahmin et ne oldu?"

"Ne bebeği?"

"Heather'ın köpeği *yavruladı!*" diye bağırdı.

Oh lanet olsun.

Keira her zaman bir köpek istemişti, her zaman. Köpeklerin var olduğunu ve akıllıca İngilizce konuşabildiğini öğrendiği andan beri Tim ve benim yanımdaydı. Tim de bir köpek istiyordu. Kendimi tutan bendim çünkü köpekleri çok severdim ve babam bana dokuz yaşındayken bir tane almıştı ve ben on beş yaşındayken ezilmişti ve köpeğimi kaybetmek hayatımın en kötü günüydü (iki yıl sonra hamile olduğumu öğrendiğimde annem ve babam beni evden atana kadar). Kızımın (ya da Tim'in) böyle bir şey yaşamasını istemedim; ailenizin en sevdiğiniz evcil hayvanını kaybettiğiniz o kaçınılmaz gün. Kalbi benim ve kız kardeşininki gibi kendi iyiliği için fazla büyük olan Keira'yı bu acıdan korumak istedim.

Şimdi saçma geliyordu, ailesinin evcil hayvanından çok daha değerli şeyi kaybetmişti.

"Hepsi beyaz, çok kabarık ve sevimli ve Heather'ın babası bize sadece iki yüz dolara bir tane vereceklerini söyledi!" Keira devam etti.

Ona baktım.

İki yüz dolar mı?

Para durumu düzelmişti, çünkü Bobbie hala yarı zamanlı çalışacak birini bulamamıştı ve bana fazla mesai ödemekte bir sakınca görmüyordu. Onun için yüksek sezondur (Noel dışında, Bobbie dükkanında bir Noel balinası sergiliyordu, sergileri abartılıydı ve orada Noel ile ilgili her şeyi satın alabilirdiniz, bununla tanınıyordu, insanlar komşu eyaletlerden sadece Bobbie'nin Noel saçmalıkları için alışveriş yapmaya ya da sadece etrafta dolaşmaya geliyorlardı). Haftada beş ila on saat çalışıyordum ve bu da bana çok yardımcı oluyordu.

Ama birini bulabilir ve işler değişebilirdi. Beslemek için fazladan bir ağıza ihtiyacım yoktu, köpek bile olsa, *özellikle* de iki yüz dolara mal olan bir köpeğe.

"Bir köpek için çok para," dedim Keira'ya.

Keira, "Onları bundan çok daha fazlasına satıyorlar, bize bir anlaşma yapacak," diye cevap verdi.

Heather'ın orada durduğunun farkındaydım ve kızıma "Bunu sonra konuşalım tatlım" dedim.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi bana. "Ama yavru köpeği birkaç hafta daha alamayacağız ve o zamana kadar harçlığımı biriktirip Kate'le konuşabileceğimi düşündüm. O ve ben yarı yarıya paylaşabiliriz."

Keira'nın bir yavru köpeği süttten kesmek için kaç hafta gerekiyorsa o kadar süre harçlığını biriktirmesine imkân yoktu.

Kate parasını biriktirdi ve tutumlu bir şekilde harcadı. Yaz için Custard Stand'daki işi ekstra para kazanmak için ve çalışılacak havalı bir yer olduğu için aldı. İş alması büyük bir başarıydı. Orada çalışan herkes bunu yapıyordu çünkü çocukların çoğu orada takılıyordu, bu yüzden aslında yaz boyu süren bir parti sırasında külahlar ve dondurmalar yapıyordu. Ama Dane onu her yere götürürken Fiesta'sı neredeyse hiç yola çıkmıyordu, parasını hesabına yatırıyor ve benzin parası bile ödemiordu.

Keira ise parayı su gibi tüketiyordu. Benim fazla mesaim ve Kate'in çalışmasıyla Keira'nın ev işleri artmıştı. Şikayet ediyordu ama bunu yapıyordu çünkü haftalık harçlığını 10'dan

yirmi dolar. Ama Keira'nın parayla olan ilişkisine bakılırsa, harçlığını ona verdiğim anda duman olup uçmaması bir mucizeydi.

"Bunu sonra konuşuruz," diye
tekrarladım. "Anne -"

Bir elimi kaldırdım ve parmaklarımı dudaklarına götürerek sessizce, "Sonra bebeğim," dedim.

Ağır bir iç geçirdi ve parmaklarıma doğru, "Pekâlâ," dedi.

Parmaklarımı ağzından çekip saçlarının arasına soktum ve alnını dudaklarıma götürüp oradan öptüm. Gitmesine izin verdiğimde, kırgınlık olmadığını biliyordum çünkü ayağa kalktı ve beni aynı şekilde öptü.

Tanrım, kızımı seviyordum.

Başını çevirdi, gözleri bir şeye takıldı, yüzü parladı ve "Joe!" diye bağırdı.

Avluya baktım ve Joe'nun, Cheryl'in yanında duran topuzlu bir velet tuttuğunu ve bizi izlediğini gördüm.

Midem yine düğümlendi.

Keira ayağa fırladı, bedenimin üzerinden atladı ve Heather'ın elini tuttu. Sonra Heather'ı avludan Joe'ya doğru sürükledi.

Tamam, kızımı seviyordum ama o bir kaçık ve Joe'ya aşık bir genç kız olmamasını umuyordum. Bu hem Keira hem de benim için kötü olurdu.

"Biraz rahatlamam *lazım*," diyen Feb'in sesini duydum ve gözlerimi Keira'dan ayırıp Joe'nun önünde durdum, Heather'ı yanına getirdim, başını arkaya eğdim ve ona bir şeyler söyledim. En çok da, itiraf etmeliyim ki, gözlerimi Joe'nun çenesini eğip kızına bakmasından ayırdım, bunu yaparken yüzü yumuşuyordu.

Bir elinde diyet kola, kalçasında bebek Jack olan Feb'e baktım. Doğrudum ve kollarımı kaldırdım.

"Onu bana ver."

Jack'i bana uzattı, "Teşekkürler" diye mırıldandı ve yanımdaki çimlere yığıldı.

Jack'i kucağıma oturttum ya da daha uygun bir ifadeyle Jack'in kucağında kıvrınmasına ve oynamasına izin verdim. Çocuk hareketliydi. Feb saçlarını yüzünden çekti ve bir dirseğinin üzerine uzandı.

"Düğün planları nasıl gidiyor?" Ona sordum ve gözleri bana geldi.

"Öğrendiğim bir şey var," dedi. "Bir erkek bir kadına *büyük, en büyük* düğünü istediğini söylediğinde, kadın ona iki seçeneği olduğunu söylemeli, ya düğünü planlayacak ya da Vegas biletlerini internetten satın alacak."

Ona gülümsedim. "Zor iş mi?"

Gözleri kucağımda ellerimi tutarak çömelme hareketleri yapan bebek Jack'e gitti, sonra Morrie bir hikâye anlatırken ona gülümseyen Colt'a kaydı, sonra tekrar bana geldi ve sırtıttı.

"Pek sayılmaz."

Feb'e baktım, sonra da yiyecek, içecek, güneş ışığı ve değer verdiği insanlarla dolu bahçesine baktım. O ve Colt çok zor günler geçirmişlerdi, hatta ulusal haberlere bile çıkmışlardı ve o burada bebeği, erkeği, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte güzel bir hayat yaşıyordu.

Umut. Her zaman umut vardı. Tim'i kaybedince bunu unutmuştum. Aptalca bir şekilde onu bulduğumu sanmıştım ama sonra Joe'nun oyununa gelmiş ve bunu çok fazla abartmıştım. Kızlarım sağlıklı ve mutluydu, erkek arkadaşlarına ve köpeklerine kavuşmuşlardı. Tim gitmişti ama hala güneş, arkadaşlar ve hayat vardı.

Feb'e "Yardıma ihtiyacın olursa," dedim, "hemen caddenin karşısındayım."

"Teşekkürler ama Mimi, Dee ve Jessie de işin içindeyken ihtiyacım olan tüm yardıma sahibim," diye cevap verdi Feb, bebek Jack öne doğru fırladı ve saçımı tutup sertçe çekti. "Tanrım, üzgünüm Vi, o da babası gibi güçlü."

Bebek parmaklarını saçlarımdan kurtardım ve ona gülümsedim. "Hiç sorun değil, nasıl olduğunu unutmuşum," diyerek Jack'e baktım. "Kulağa aptalca geliyor ama hatırlamak iyi hissettiriyor."

"Bunu ancak bir anne söyler. Jessie'nin saçını çekiyor, o da çıldırıyor." Ona gülümsemeye devam ettim ve bunu yaparken yüzünün değiştiğini izledim.

"Çabucak söyleyeceğim Vi, günü mahvetmek istemem. Ama ürkütücü bir psikopatın hayatına karışmasının nasıl bir his olduğunu bilirim. Konuşmak istersen, Colt'tan ya da benden bir şey istersen, biz buradayız. Ne zaman istersen. Nasıl olduğunu biliyoruz ve kızlarınla sokağın karşısında yalnız olman hoşumuza gitmiyor. Colt'un kafasını karıştırıyor, bu adamın her an gelip seninle uğraşabileceğini ve ortalıkta olmayabileceğini düşünüyor. Yani seninle uğraşıyor ya da sen korkuyorsun ya da sadece arkadaş istiyorsun, bunu düşünme, sadece ara. Bu Colt'u daha iyi hissettirir. Endişelenip durmaktansa bir şeyler yapmayı tercih eder. Öyle mi?"

Durumumun onların kafasını karıştırdığını düşünerek kendimi kötü mü hissetmeliyim yoksa şansım yaver gitti ve karşıya taşındım diye iyi mi hissetmeliyim bilemedim.

Bu kadar iyi insanlardan bir sokak ötede.

İyi hissetmeye karar verdim.

"Teşekkürler Feb, çok tatlısın."

"Bana tatlı olduğunu söyleme tatlım, beni arayacağını söyle."

Başımı salladım ve oğlunu göğsüme doğru çektim, kollarımı ona dolayarak sıktım. Sonra başımı eğdim ve siyah saçlı, yumuşak, tüylü bebeğinin tepesini öptüm.

"Ararım," diye mırıldandım Jack'in bebek başına karşı.

"Güzel," dedi Feb usulca ve ben bir nefes aldım, Jack'in bebek başını okşadım ve o kıpırdandı, esaretinden heyecan duymuyordu, ben de onu bıraktım ve ellerini tuttum, Feb "Çöpçatan," diye mırıldandığında tekrar kucagımda zıplamasına izin verdim.

Kafamı kaldırdığımda Keira, Heather ve Joe'yu yan çadırın altında gördüm. Keira'nın elinde benim kek tabağı vardı ve onları Joe'ya doğru itiyordu.

Kahretsin.

Feb'e "O sosyal biri," dedim ve Keira'nın beni işaret edip kekleri göstermesini, sonra da gözlerini devirip "Annemin keklerine bayılırım" der gibi başını geriye *atmasını* izledim.

Kahretsin!

Keklerimin güzel olduğunu ben bile kabul etmek zorunda kaldım. Üzerinde oynadığım bir başka tarif olan sarı kekin içine ezilmiş gurme bitter çikolata çubukları ve vanilya fasulyesi kreması tek kelimeyle orgazmikti. O kadar ki, kremanın çoğunu krema yaparken yediğim için keklere ulaşması bile mucizeydi.

Ama sorun Keira'nın keklerimin cömertliğini paylaşmak istemesi değildi. Kızımın Joe'ya aşık olması da değildi.

Onu benim için istiyordu.

Kahretsin!

Bu beni hem kızdırdı hem de şaşırttı. Tim bir süredir yoktu, bu doğruydı ama *o kadar* da uzun değildi.

Sonra yine hayat değişti, *ben* değiştim ve Tim öldüğünde acımı saklamadım. Kızlar da acı çekiyordu ve onların da bunu saklamak zorunda olduklarını düşünmelerini istemedim. Daha sonra içlerini kemirmesi için bunu gömmelerini istemedim ve garip bir şekilde bunu Tim'e vermemizi istedim. Kızlarımla ve herkesin Tim'i kaybetmenin acısını içimde hissettiğimi bilmesini istedim. İnsanların bunu görmesini istedim çünkü Tim'in kim olduğunu ve benim için ne ifade ettiğini bileceklerdi.

Ölümü bu tür bir acıya neden olacak türden bir adamdı. Çünkü öyleydi.

Ama kızım annesini seviyordu; Keira bu acıyı dindirmek isteyecektir.

Kahretsin!

Feb'e "Keira tam bir kaçık," dedim ve kızımın bir kek alıp kocaman bir ısırık almakta Joe'dan Feb'e baktım.

"Ve Cal iyi bir adam," diye karşılık verdi, yüzündeki ifadeden vücudumun sarsıldığını hissettim ve Joe ile benim hakkımdaki her şeyi bildiğini anladım. Nasıl biliyordu, bilmiyordum. Ama o biliyordu.

"I -"

"Yakında bir gün sen ve ben bir şeyler içeceğiz. Açıklayacağım ve belki açıkladığımda ona bir mola ve ikinci bir şans verirsin."

Mola mı? İkinci bir şans mı? Neden bahsediyordu?

Her şeyden önce, bir molayı hak etmiyordu. İkincisi, ikinci bir şans istemiyordu.

"Şubat -" Ben başladım.

"Feb!" Colt bağırdı. "Bebğim, başka Bud var mı?"

"Sanki isteymişim gibi hissediyorum," diye mırıldandı ve avlunun öbür ucundan, "Evet, garajdaki buzdolabında," diye bağırdı.

Colt kadınına, Feb de erkeğine baktı. Bunun nereye varacağını biliyordum. Adam çimleri biçmiş, çadırı kurmuş ve son iki saattir ızgaranın başında durmuş olsa da ve kadın muhtemelen bunu haftalardır planlıyor ve günlerdir hazırlanıyor, market alışverişini yapıyor, yemek pişiriyor ve etrafta koşturuyor olsa da, içecek soğutucularını kimin dolduracağı konusunda kilitlenmişlerdi. Kadın çimlerde oturmuş mola veriyordu. Adam ise ızgaranın başındaydı ve çoğunlukla orada dikilmekten ibaret olsa da bunu iş olarak görüyordu. Bu yüzden Feb kaybedecekti.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve ayağa kalkarak bana baktı. "Jack'le ilgilenebilir misin? Gidip biraz daha bira almam lazım."

Ona gülümsedim. "Kesinlikle."

"Momalicious!" Şubat uzaklaşırken Keira seslendi. "Joe keklerine bayılıyor!"

Herkes Keira, Heather ve Joe'ya döndü ama ben sadece Joe'nun gözlerini üzerimde gördüm. Keira'ya keklerimi "sevdiğini" söylediğinden şüpheliydim (gerçi en azından beğenmemiş olsaydı hilkat garibesi olurdu, çok lezzetliydi) ve Keira'nın bunu herkese duyurmasından heyecan duyduğundan da şüpheliydim.

Ama her neyse.

Joe'nun gözlerinden kaçındım ve "Mutlu ölebilirim" diye bağırdım.

Sonra Jack'e baktım, gülümserken ona usulca mırıldandım. O da bana gülümsedi ve bir bebek kıkırdaması yaptı, ben de onu ellerimin arasına aldım, bir bebek kıkırdaması daha çıkarırken onu havaya kaldırdım, sonra karnını yüzüme yaklaştırarak bir kıkırdama daha alabilmek için onu kucakladım.

Bebek Jack hayal kırıklığına uğratmadı.

* * * * *

Yarım saat sonra arkamdan "Güzel kekler, dostum," diye bir ses duydum ve önümde, konuştuğum Feb'in bakışlarını omzumun üzerinden yüksek bir noktaya kaldırdığını gördüm.

Joe belli ki oradaydı.

Bana sinsice yaklaşabilmesi berbattı.

"Kahretsin, Scout ayakkabımı kaptı," diye mırıldandı Feb. "Geri döneceğim."

Feb'in avluda koşarak parmak arası terliklerinden birine çok kızmış görünen yavru köpeğin yanına gidişini izledim. Köpek başını ileri geri sallıyor, parmak arası terliği dişlerinin arasına alıyor, sonra bir pençesini ayakkabıya koyuyor ve ağzıyla kayışını çekiştiriyordu.

"Violet."

Gözlerim köpekten Joe'ya kaydı.

"Öyle mi?"

"Sisteminiz hakkında konuşmamız gerekiyor."

Bir şey söylemedim ama uzaklaşmadım da, sadece ona baktım ve bekledim.

"Chip kabloları mahvetmiş, önemli bir şey değil ama biraz daha zaman alacak."

"Her neyse," diye mırıldandım, başka tarafa bakarak. "Sabah yaparım."

"Tamam."

Bir süre sonra, "Görüyorum ki karar vermemişsin" dedi.

Gözlerim tekrar ona döndü ve konuşmak için ağzımı açtım ama "*Anne!*" diye bağırdığımı duydum.

Bu Kate'in bağıışıydı, tizdi ve sesi kanımı buza çevirdi.

Joe'nun yanımda gerildiğini hissettim ve ikimiz de dönüp Colt ve Feb'in evinin yan bahçesinden benim evime doğru baktık. Dane'in sarı pikabı

Ama Kate caddeyi hızla geçerek bana doğru koşuyordu, Dane de peşinden geliyordu.

Kate'e doğru koşmaya başladım ve onunla Colt ve Feb'in ön bahçesinde buluştum. Ben hareket ettikçe Joe'nun arkamda hareket ettiğini hissettim.

Ellerim omuzlarına gitti ve ona yaklaştım.

"Tatlım, neler oluyor?"

Tek söylediği "Veranda" oldu.

Dane onun arkasında durdu ama ben onun ötesine, verandama baktım. Sonra kalbim durdu.

Karşılama paspasımın üzerinde kocaman, gösterişli bir buket mor çiçek vardı - narin menekşelerle karışık güller -. O kadar büyük ve genişti ki, onları sokağın karşısından bile görebiliyordum. Kapının yarısına kadar gelmişler ve kapıyı boydan boya kaplamışlardı.

Daniel Hart'ın kartviziti.

Nerede olduğumu biliyordu.

Ve Kate o çiçeklerin ne olduğunu biliyordu. Tim öldüğünden beri, aylardır her Cumartesi sabahı saat gibi, aynen böyle bir teslimat alıyordum. Çiçekçileri arayıp durmalarını söyledim, onlar da durdular ama sonra yeni bir çiçekçi gönderdi. Sonunda Barry ya da Tim'in diğer polis arkadaşlarından biri Cumartesi sabahı arabamızın önüne oturur ve kızlar görmeden onları alırdı ama ben evi satıp taşınana kadar gelmeyi hiç kesmediler.

Kate'e baktım ve titrediğini gördüm. "Sorun yok, tatlım." "Ama nerede yaşadığınızı biliyor."

"Sorun yok," diye yalan söyledim kızıma ve kızım için.

Bir hareket hissettim ve soluma baktığımda Joe'nun evime doğru yürüdüğünü gördüm. Sonra daha fazla hareket hissettim ve Colt ile ortağı Sully'nin Joe'yu takip ettiğini gördüm.

Kate'e baktım. "Git kendine ve Dane'e bir hamburger al, tamam mı?" "Ama -"

Ona bir gülümseme verdim ve hissettirdiği kadar titrek olmamasını umdum. "Dane bir futbol yıldızı tatlım, yemeğe ihtiyacı var."

"Anne -"

Yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve omuzlarını sıktım. "Git, kız kardeşine göz kulak ol. Tamam mı?"

Bu ona yapacak bir şey, sorumluluk verecek, annesine yardım ettiğini hissettirecek bir şey kazandıracaktı. Kate'in aklı

panikten göreve dönecekti.

"Tamam," diye fısıldadı, gitmesine izin verdim, endişeli görünen Dane'e başımı salladım (bu nedenle Kate'in durumu onunla paylaştığını biliyordum) ve Kate arka bahçeye doğru yürürken onu takip etti.

Dönüp baktığımda Keira'nın bahçede durduğunu gördüm, kucığında Feb'in kıvranan yavru köpeği, gözleri bizim eve kilitlenmişti. Feb ve Cheryl onun iki yanında duruyordu.

"Feb," diye seslendim, gözleri evimden bana kaydı ve başımı Keira'ya doğru eğdim.

Feb başını salladı, kolunu Keira'nın omuzlarına doladı, Keira'nın kaskatı kesilmiş bedenini hareket ettirdi ve onu evin arka tarafına götürdü, Cheryl, Kate ve Dane de onu takip etti.

Onları gözden kaybedene kadar izledim ve sonra evime koştum.

Joe, Colt ve Sully ön kapıda duruyorlardı. Joe'nun parmaklarının arasında küçük beyaz bir kart vardı ama ben bahçeye çıktığımda karttan bana baktı ve ben onların yanında durana kadar koşmamı izledi.

"Bize bunu anlat," diye emretti ben gelir gelmez, kafası çiçeklere doğru sallandı.

"Bugün Cumartesi," diye aptalca
açıkladım. "Ve?"

"Her cumartesi bana çiçek gönderiyor."

Joe'nun ağzı gerildi ve günün parlak güneşi altında bile doğrudan uğursuzluğa kaydı.

"Çiçek mi alıyorsun?" Joe sordu ve ben başımı salladım. "Bu buradaki ilk çiçek," diye cevap verdim.

Gözleri Colt'a kaydı.

"Moratoryum," diye homurdandı ve ben onun bu garip sözcüğü karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Kasabadaki çiçekçileri ararız," dedi Sully çabucak ve ben de o zaman anladım. "Bu işe yaramaz, bunu denedim," diye onları bilgilendirdim, Joe'nun gözleri bana geldi ve ondan kaçmamak için çok uğraştım, çok kızgın görünüyordu.

Joe bana "Eksiksiz olacağız," dedi ve başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım çünkü bunu söyleme şeklinden, yapacaklarından bir an bile şüphe etmedim.

"Bundan sonra ne olacak?" Colt sordu, ben de ona baktım.

"Hediyeler," diye cevapladım, "sonra ziyaretler."

"Ne tür hediyeler?" Colt sordu.

"Her şey olabilir, küçük başladı. Havyar göndermiş gibi, ki bu garipti. O zaman o gönderildisüslü ŞAMPANYA ve Hediye Sertifikalar için güzel

benim ve kızlar için restoranlar. Sonra mücevher göndermeye başladı."

"Pahalı mı?" Colt sordu, ben de başımı salladım.

"Ziyaretler mücevherlerden sonra mı geliyor?" Joe sordu, ben başımla onayladım. "Bokla ne yaptın?"

"Tim'in ortağı Barry'ye verdim. Hepsi hâlâ İstasyon'da." "Ne kadar zamanımız var?" Joe devam etti.

"Bilmiyorum, aylarca sürdü ve sonra kendine gelmeye başladı."

"olduğundan şüphelenme," diye mırıldandı Sully ve haklı olduğundan şüphelendim, aylar olmuştu, ben uzaktaydım, Daniel Hart'ın işleri biraz hızlandırır.

"Onunla konuştun mu?" Joe sordu.

"Sadece geldi, dışarıda arabasında oturdu. Sonra adamı kapıya geldi, kapıyı çaldı. Sonra o gelirdi. Başlangıçta dışarı çıkmadım, kapıyı açmadım. Barry ilk başta onunla konuştu ve işe yaramadı, sonra Barry onunla resmi olarak konuştu ve bu da işe yaramadı. Sonunda onunla birkaç kez konuştum, anlayacağını düşündüm. O da işe yaramadı. Barry yasaklama emri çıkartmama yardım etti ve ondan sonra arabasında oturup sadece izlemeye başladı."

"Onunla şimdi konuşmayacaksın," diye emretti Joe. "Onunla Colt ya da ben konuşurum. Biz burada değiliz, sen evde kal ve polisi ara. Biz buradayız, sen evde kal ve birimizi ara, sonra da polisi ara, anladın mı?"

Başımı salladım.

"Kızlar seninleyken mi geldi?" Joe sordu. "Evet."

Devam etmeden önce Joe'nun yüzünün granit gibi sertleşmesini izledim. "Kızlar evde yalnızken mi geldi?"

Başımı salladım ve "Evet, sonunda taşınmaya o zaman karar verdim," diye tekrarladım. "Siktir," diye mırıldandı Colt.

"Pekâlâ dostum, beni dinle," dedi Joe. "Lanet olası evde kalacaksın, alarmı her zaman açık tutacaksın, kapıları kilitli tutacaksın. Evdeyken bile alarm açık, kapılar kilitli olacak. Bahçende sadece Colt'un ya da benim burada olduğumuzu biliyorsan çalışacaksın. Elinde anahtarlarınla arabana gidiyorsun, gitmeye hazırsın. Evdeyken, işten gelirken, mağazadayken, kışın koltuğa oturur oturmaz ve kapı kapanır arabanın kapılarını kilitliyorsun. Kate'e de aynısını söyle. Eğer gelirse evde kalacaksın. Senin işin bu, tek yapacağın bu, gerisini bana, Colt'a ve polislere bırak. Anladın mı?"

"Yakaladım seni."

"Herhangi bir şey alırsanız, çiçekler, hediyeler, aramalar, telefon kapatmalar, birinin sizi arabanızda takip ettiğini düşünürseniz, birinin sizi izlediğini düşünürseniz, hatta kötü bir his bile duyarsanız, bunu Colt'a veya bana bildirirsiniz. Tamam mı?"

Tekrar başımı salladım ve "Evet" diye fısıldadım.

Joe'nun gözleri yüzümde gezindi ve "O gidecek," dedi. Dudaklarımı yaladım ve hiçbir şey söylemedim.

"Dostum, o ."

"Beni buldu," diye fısıldamaya devam ediyordum ve titremeye başlamıştım.

Joe'nun sesi çok daha az gergin ve korkutucuydu, "Evet, seni buldu. Onun sorunu, senin doğru yere taşınmış olman. Tamam mı?"

"Tamam," dedim ama ona bir an bile inanmadım.

Joe bunu okudu ve yaklaştı. "Seninle uğraşmayı bıraktı, Violet." "Oldukça güçlü," diye fısıldadım, ona bakmak için başımı arkaya eğdim. "O bir erkek, sadece bir erkek."

"Güçlü bir adam."

"Çok farklı güç türleri var dostum."

Uzun boylu, geniş, güçlü, uğursuz Joe Callahan'a baktım ve yüzündeki ifade sözlerinin nüfuz etmesini sağladı.

Yutkundum ve bu sefer çok daha ikna olmuş bir şekilde (ama tam olarak ikna olmadığımı belirtmeliyim) "Tamam" dedim.

Joe kartı tuttu. "Bu ne demek, 'DH'?"

Önce karta, sonra Joe'nun gözlerine baktım. "Bu onun baş harfleri. Daniel Hart."

Joe'nun gövdesi geriye kaydı, gözleri Colt'a kaydı ve yüzü granit değildi, tıpkı gözleri gibi buzdan oyulmuştu.

Colt'a, "Bana Hart olduğunu söylememiştin," dedi.

"Onu tanıyor musun?" Colt sordu ve ben şok içinde Joe'ya baktım, tek kelimelik cevabı içinde çirkin bir yerden geliyor gibiydi.

"Evet."

"Onu nereden tanıyorsun?" Sordum ama Joe bana bakmadı, gözlerini Colt'tan ayırmadı.

"Konuşmamız

lazım." "Joe -"

"Şimdi konuşacağız," dedi Colt üzerimden.

Ben araya girdim. "Bir saniye bekle, Joe -"

Joe beni görmezden gelerek Colt'a, "Hayır, şimdi Vi'nin kablolarını tamir edeceğim, sonra konuşuruz," dedi.

"Ama -"

"Yakaladım," dedi Colt.

Joe Sully'ye baktı. "Sen çiçeklerle ilgilen," dedi Colt'a, "onu buradan götür."

"Dayan!" Ben bağırdım ama Joe uzaklaşıyordu, Sully çiçeklere doğru ilerliyordu ve Colt da kolumu tutmuştu.

"Parti zamanı, Vi," dedi Colt bana usulca ve beni nazıkçe çekerken ona baktım, "bu boku unutmanın zamanı geldi."

"Ama, bilmek istiyorum -"

Colt'un eli beni sıktı, sonra elimi tutmak için düştü ve beni bahçemde gezdirirken hiç durmadan bunu yaptı.

"Bununla uğraşma zamanın geçti. Hart bunu benim şehrimde getirdi, artık bu benim sorunum. Anlaştık mı?"

Ona baktım ve tuhaf bir şekilde hem rahatlamış hem de kızgın göründüğünü gördüm. Rahatlamıştı çünkü artık işime karışmak ve polis olduğu için bu işi halletmek için bir bahanesi vardı. Bu bakışı, bu duyguyu biliyordum, Tim'de de vardı. Tim de komşusunun çılgın bir suç ağası tarafından taciz edilmesine izin vermezdi. Öte yandan, Colt'un kızgın olduğundan şüpheleniyordum çünkü ürkütücü bir psikopatin çiçek göndermesinin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Temiziz," diye fısıldadım ve beni doğru yöne yönlendirdiği ve sığınak aradığım sırada bu kasabadaki bu evin piyasada olmasına izin verdiği için Tanrı'ya kısa bir şükran duası ettim.

"Evime gidiyoruz, sana benim ve Cal'in numaralarını vereceğim. Onları tüm telefonlarınıza, Kate ve Keira'ninkine programlayın. Tamam mı?" Colt bana söyledi.

"Tamam."

Sokağa çıktık ve elimi bıraktı ama kolu omuzlarıma dolandı ve konuşmayı bıraktı.

Ben de "Colt?" diye seslendim.

Caddenin onun tarafındaki kaldırımına çıktığımızda bana . "Öyle mi?"

"Teşekkürler."

Omuzlarımı sıkmak dışında bir cevap vermedi.

Tim'in ondan hoşlanacağını düşünerek ayaklarıma baktım. Ve Colt'un bunu bilmesi gerektiğini düşündüm.

"Kocam Tim, seni severdi."

Colt tekrar bana baktı. "İyi bir zevki görünce ben de ondan hoşlanırdım."

Bu güzeldi, ben de gülümsedim.

Beni bahçesinde durdurdu, evime ve sonra tekrar bana baktı.

"Burada güvendesin

Vi." Umarım haklıydı.

"Bunun için de teşekkürler." Fazla bir şey değildi ama elimdeki tek şey buydu.

Yine de Colt bana daha fazlasını söylememi istediğimi ve ne söylemek istediğimi anladığını belirten bir bakış attı.

Omuzlarımı sıktı ve beni evine götürdü, mutfağında durduk ve bir sürü sayı yazdı.

Eve döndüğümde yaptığım ilk şey numaraları tüm telefonlarımıza programlamak oldu.

Joe'nun bile.

Altıncı Bölüm

Ganimet Çağrısı

Joe, Kate ve Keira'ya etkilenmiş ve şaşırılmış bir sesle, "Çok hızlısınız," dedi. Kate ayak parmaklarına baktı. Keira Joe'ya gülümsedi.

Oturma odamızda duruyorduk ve Joe bize güvenlik sistemimizin incelikleri hakkında bir ders veriyordu ve görünüşe göre kızlar bunu çabucak anladılar.

Roket bilimi değildi ama aynı zamanda bir tuş takımına dört rakam basmak da değildi. Hepimizin sistemi kontrol eden, evde kullanabileceğimiz ve diğerlerini arabalarımızda tuttuğumuz uzaktan kumandalarımız vardı. Ayrıca pencere ve kapılarda sensörlerden daha fazlası, evin her yerinde her türlü açığı gösteren elektrikli gözlerimiz vardı. Çalışma odasındaki masanın üzerinde bulunan bilgisayara bağlanan kameralar vardı ve eğer dışarıda birinin olduğunu düşünürsek, evin her tarafını görebilmemiz için evin dışında çeşitli yönlerde doğrultulmuş bir dizi kamera arasında gezinebiliyorduk. Hava karanlıksa bu kameraları gece görüşüne bile geçirebiliyorduk. Son olarak, uzaktan kumandalarda panik düğmeleri, tüm kapıların yanında yeni tuş takımları, her odamızda yataklarımızın yanında ve çantalarımızda taşımak için GPS'li oldukları için çifte görev yapan küçük düğmelerimiz vardı, böylece Joe veya Colt gittiğimiz her yerde bizi (veya çantalarımızı) kilitleyebilirdi.

Şaka değil.

Elektrikli gözler, gece görüşü, panik butonları ve GPS takibi.

Kırık dökük evimde Buckingham Sarayı'na rakip olduğuna emin olduğum bir sistem vardı ve kızlarımla ben Kraliçe'yi rahat ettirecek bir güvenliğe sahiptik. Korumalarının hiç de beceriksiz olmadığını düşündüm ama Colt ve Joe'ya şöyle bir bakıp "İşe alındınız" diyebilirdi. Bu nedenle uzun zamandır ilk kez kendimi biraz güvende hissettim.

Keira bana "Anne, teşekkür etmek için Joe'ya domuz pirzolası yapmalısın" dedi ve aklım İngiltere Kraliçesi'nden ve güvende olduğuma dair yeni hissimden Joe'ya bakan ve ona "Annemin domuz pirzolası *bomba* gibi" diyen çatlak kızıma gitti. Onun keklerinden *çok* daha iyi."

"Keirry, annemin çikolata parçalı kekleri domuz pirzolasından *çok* daha iyi," Kate fikrini öne sürdü ve Joe'ya baktı. "Kreması yüzünden."

Joe "krema" kelimesini duyunca bana baktı ve midem düğümленince onu özlememe neden olan bir boşluğa düştü. Bu boşluk hissi çok daha kötüydü. İlişkimiz bittiğinden beri vardı. Genellikle geceleri aklım Joe'ya, onun bana yaptıklarına, benim ona yaptıklarına, bundan ne kadar hoşlandığıma ve bu yüzden aklımın başka yöne dönmediğine geldiğinde ortaya çıkıyordu. Sonunda, Joe kadar iyi olmayan vibratörüme uzanmak zorunda kalıyordum ki bu hiç komik değildi. Karanlıkta yatağымda yalnızken hissettiğim o boşluk hissini sevmiyordum. Oturma odamda kızlarım ve Joe'yla birlikte dururken buna hiç ihtiyacım olmadığına emindim. Keira Kate', "Bunu sadece deniz mahsullü risottosunu beğendiğin için söylüyorsun," dedi ve sonra Joe'ya, "Risotto fena değil ama domuz pırzolası

kaya."

"Joe seçmeli," diye karar verdi Kate.

"Joe'nun eve gidip dinlenmesine ne dersin?" Ben önerdim. "Uzun zamandır evde çalışıyor, ayaklarını uzatıp dinlense iyi olur."

"Evet, yarın gelebilirsin," dedi Keira Joe'ya. "Annem genelde Pazar günleri güzel şeyler yapar. Bahçe merkezi Pazar günleri erken kapanıyor, o yüzden vakti var."

"Dane de gelebilir mi?" Kate araya girince içimi çektim ve Dane'in ailesini arayıp yemeğimizi çok fazla yediğı ve bunu yaparken de yemeğimizden çok fazla yediğı için kısmi nafaka isteyip istemeyeceğimi düşündüm. Kızlarım sağlıklı beslenirdi ama Dane'in yeme şekline bakınca erkek çocuğum olmadığına seviniyordum.

"Dane gelebilir," dedim Kate'e. Kocaman gülümsedi ve odasına doğru döndü.

"Şimdi onu arayacağım," dedi hareket ederken, Dane sadece yirmi dakika önce gitmiş olmasına rağmen onunla konuşmak için yanıp tutuşuyordu. Joe'ya el sallayarak, "Teşekkürler Joe," diye seslendi ve koridorda gözden kayboldu.

Keira Joe'dan bana, benden Joe'ya baktı ve o küçük, sinsi kafasının çalıştığını biliyordum. Bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini de biliyordum ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Gidip müzik dinleyeceğim, Buckley Boys'u *değil*," diye Joe'ya güvence verdi. Onları aştım."

"İyi karar," dedi Joe ona ve gözlerim ağzının üzerinde kısıldı çünkü seğirdiğine yemin edebilirdim.

Keira eğilip Joe'nun kolunu okşadı ve gözlerimin hissettim. Sadece Keira korkutucu ve uğursuz bir okşamaya cesaret edebilirdi,

Kolunda sert, kocaman Joe Callahan. O odaya girdiğinde denizci talim çavuşları muhtemelen sinerdi. Keira değil, hayır. Yavru köpeğiymiş gibi kolunu okşadı.

"Harikasın Joe," dedi ona, sesi ağırdı, sanki kör bir insan bile onun son derece soğukkanlı olduğunu hissedebilecekken ona büyük bir onur bahşediyordu.

Joe cevap vermedi ama Keira aldırıyor gibiydi. Döndü ve koridorda kayboldu. Saniyeler sonra bir müzik duyduk, dünyada adalet olsaydı müzikleri yasaklanacak olan başka bir saçma erkek grubu.

Joe, "Senin kızın müzik zevki berbat, dostum," deyince gözlerim ona kaydı.

"Bunu atlatacaktır," dedim kendimden emin bir şekilde değil de umutla çünkü Kate on iki yaşına kadar erkek gruplarına ilgi duymuş, sonra gerçek gruplara geçmişti ama Keira dayanıyordu ve gülün çiçeği solacak gibi görünmüyordu.

Joe oturma odamda durmakta bir sakınca *görmüyordu*, ben de "Ayaklarını uzatman gerekmiyor mu?" diye sordum.

Sonra bir hata yaptı.

Yaptığı hata, "Yarın akşam yemeğine davetli miyim?" diye sormak oldu.

Onu en son yemeğe davet ettiğimde, iyi bir şeylere başladığımızı düşünerek yatağında çıplak olduğumu ve benimle işinin bittiğini söylediğini görünce, bu davetin ikinci kez dile getirilmemesine karar verdim. Kızlarım bunu yapabilirdi ve ben de bundan vazgeçebilirdim. Bana kazık attığı için bu benim hakkımdı. Müthiş bir güvenlik sistemi kurmuş olabilirdi ama bunu ben istememiştim, yani ona hiçbir borcum yoktu.

Ben de "Hayır" diye cevap verdim.

"Ben öyle düşünmüyordum" diye mırıldanırken gözleri yüzümden hiç ayrılmadı.

Kızların duymaması için ona sessizce, "Bu işe karışmak istiyorsan sen bilirsin," dedim. "Ne zaman geri çekilmek istersen, o da senin kararın." Joe cevap vermedi, sadece bana bakmaya devam etti, ben de bitirmeye karar verdim. "Ve bunu takdir ediyorum, kızlarımla arkadaş olmadın, bu hiç hoş değil."

"Onlarla arkadaşlık kuran ben değilim," diye belirtti Joe.

"O zaman onları işten vazgeçiren sen olacaksın."

"Kızlarına karşı bir pislik olmayacağım."

"Annelerine pislik yapmakta bir sakınca görmedin," diye hatırlattım ona.

Kızgınlıktan öfkeye geçişini izledim. Yaklaştı, hem vücudu benimkine hem de yüzü benimkine değdi ve sesi alçaldı.

"İtiraf etmeliyim ki pişman oldum, ağzın tatlı, diğer kısımların daha tatlı," dedi bana. "O zamandan beri davranış şekline bakılırsa, dostum, kendimi bir dünya zahmetten kurtardığımı fark ettim. Tam bir sürtük olabilirsin."

Vücudumun gerildiğini hissettim ama yüzümü ona yaklaştırdım ve onun kadar alçak sesle konuştum. "Hizmetin için teşekkürler Joe, artık gidebilirsin."

"İşte orada," diye mırıldandı Joe, "kaltak."

"Sana inanamıyorum," diye tısladım. "Oturma odamda bana kaltak diyorsun."

"Çünkü öyle davranıyorsun."

"O zaman kendini zahmetten kurtarmanı ve gitmeni öneririm."

Kıpırdamadı, yüzüme bakmaya devam etti ve kendi kendine konuşuyormuş gibi bir ses tonuyla "Acaba buna değer mi?" dediğinde sesi daha da kısıktı.

"Ne?" "Seni

kırmak."

Gözlerimi kırptım ve tekrarladım, "Ne?"

Hiç tereddüt etmeden bana inanılmaz cevabını verdi. "Seni dizlerimin üzerine yatırıp, o kışına kırılana ve kaltağı bırakana kadar şaplak atacağım."

Midem hem çukurlaşıp hem de düğümlenirken nefesimin hissettim.

"Ne?" Tısladım.

"Buna değmeyebilir ama bunu yapmak eğlenceli olurdu."

Dişlerimi sıktım ve içinden "Çık dışarı" dedim.

Dışarı çıkmadı. İri eli ensemdaki saçlarımın üzerinden kalkıp kıvrıldı ve yüzümü daha da yaklaştıracak bir santim yakınına getirdi. O kadar yakındı ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum ama tek görebildiğim benimkilerin içine bakan berrak mavi gözleriydi.

"Durmam için yalvarmanı istiyorum," diye mırıldandı. "Beni durdurmak için her şeyi yap, o kaltağı bırakacağına ve bana karşı tatlı olmaktan başka bir şey yapmayacağına söz ver."

"Çek elini üzerimden," diye fısıldadım çünkü sözleri beni kızdırsa da, çılgınca bir nedenden ötürü onu gerçekten öpmek istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki ağzım kurumuştı ve vücudum onun sıcaklığından uzak durmaktan acıyordu.

"Ben bunu yaparken seninle oyna, seni yalvartırken aynı zamanda kıvrınmanı sağla."

Karnımdaki düğüm çözüldü, bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim ve ona doğru hareket etmemek için kendimi zor tuttum.

"Joe -"

Adını söylediğim anda, eli neredeyse bir refleks eylemi gibi boynumda sıkılaştı.

"Evet," diye fısıldadı ve nefesimi tuttum, "evet "inin ne anlama geldiğini anlamamıştım ama söyleyiş şekli sanki önemli bir şey ifade ediyormuş gibi geldi ve sonra kendi adını mırıldandı, "Joe."

Gözlerim ağzına kaydı ve ona doğru eğilmeye başladım çünkü artık kendimi tutamıyordum. Onu öpmek, ellerimi üzerine koymak zorundaydım yoksa o boşluk hissi içimi kemirmeye başlayacaktı.

Ama beni bıraktı, bir ayağımın üzerinde ilerledim ve ön kapımdan kaybolduğunu görmek için tam zamanında kendimi düzelttim.

"Senden *nefret ediyorum*," diye fısıldadım kapıya ve bunda ciddiydim, vücudum, meme uçlarım sertleşmiş, bacaklarımın arası karıncalanmış, her santim derim elektriklenmiş olsa da başka bir şey hissediyordum.

Çok sonraları, yataktayken, kızlar uyurken ve cansız bir orgazmdan sonra vibratörümü bir kenara bıraktığımda Joe'ya Daniel Hart'ı nasıl tanıdığını hiç sormadığımı fark ettim.

* * * * *

Çığlık sesi beni uyandırdı.

Cory evdeydi.

Bu çok sık oluyordu, Tina Cory'ye bağıırıyordu. Genellikle gündüz saatlerinde oluyordu ama gece olması da alışılmadık bir durum değildi.

Başımı çalar saatime çevirdim ve sinirlerimin alevlendiğini hissettim çünkü bunun gece olması, hatta gece geç saatlerde, mesela on bir gibi olması olağandışı *olmayabilirdi* ama sabahın bir elli üçünde olması olağandışıydı.

"Seni *pislik!*" Tina bağıırdı. "Bana gelmeden önce onu becerdin mi? Hunh? Yaptın mı?"

Tanrım, sanki yatak odamın kapısının hemen dışındalarmış gibi geliyordu.

Bana öyle geliyorsa, Kate ve Keira'ya da öyle gelebilir.

Yorganı arkaya attım, Tim'in bornozunu almak için koştum, silkindim ve arka kapıya doğru hızla yürürken komodinden Joe'nun uzaktan kumandasını aldım.

"Siktir et onu! Sikeyim seni! Ve *onu da sik!*" Tina çığlık attı.

Joe'nun bize öğrettiği gibi alarmı devre dışı bırakmak için uzaktan kumandaya bastım, kapıyı kaydırarak açtım ve güverteme çıktım. Sol tarafıma baktığımda Tina ve Cory'nin bilinmeyen ve tanrısal olmayan bir nedenle onun güvertesinde son dramlarını oynadıklarını gördüm.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Tina, Cory'nin mırıldandığı şeylere çığlık attı (çığlık sırasında Cory'yi hiç duymadım, sadece Tina'yı duydum, sonra yine muhtemelen Tina'yı Bangladeş'te duydular, o kadar gürültülüydü). "Seni *pislik!*"

Merdivenlerden inip kendi bahçeme ve Tina'nın bahçesine koştum.

Konuştuğumda onun yan güverte basamaklarının dibindeydim. "Hey, biraz sessiz olur musun?"

Tina'nın gözleri bana geldi ve sırtı bana dönük Cory döndü.

Cory iyi görünümlü bir adamdı, hakkında yazılacak bir şey yoktu ama çirkin de değildi. Onu itici kılan şey, bilgisiz olduğu ve olabildiğince sık seviştiği sürece ne tür bir boka bulaşması gerektiğini umursamadığı hissine kapılmamdı.

Öte yandan Tina çok güzeldi, koyu kıvrıkcık saçları, mavi gözleri, harika bir teni vardı. Üzerinde biraz fazla kilo vardı ama bunu iyi taşıyor ve kendi avantajına kullanıyordu, bu nedenle iyi görünüyordu ama ne yazık ki bunu biliyordu.

Cheryl'in dediği gibi, kendine bir şeyler almayı seviyordu ve aldığı şeyi kontrol etmeyi seviyordu, bu da Cory'yi bir bakıma onun için mükemmel yapıyordu. Cory karısını seviyordu ama bu Tina için biraz berbat bir durumdu. Onunla çiğneyebileceğinden daha fazlasını ısırmişti ve neden onu tükürmediğini hep merak etmişimdir.

Tüm bunları kesin olarak bilmiyordum, Tina'ya yakın değildim. Arkadaş canlısı olmayan tek komşumuz oydu (hiç). Çoğunu Feb, Myrtle ve Pearl'den öğrenmiştim.

Tina'nın gözleri karanlığın içinden bana odaklandı ve "Sen de siktir git" diye çıkıştı.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Tina'nın vücudunun bir sarsıntıyla doğrulduğunu görünce konuşamadım, omzumun üzerinden baktı ve yüzü soldu, karanlıkta bile bunu görebiliyordum.

Sonra Joe'nun arkamdan gürlediğini duydum, "Onunla bir daha böyle konuşursan Tina, o lanet boynunu kırarım."

Yavaşça döndüğümde onun gerçekten de arkamda, çok yakınımda olduğunu, kot pantolon ve tişört giydiğini ve benim gibi çıplak ayaklı olduğunu gördüm.

Oh, ve oldukça sinirli görünüyordu.

"Cal -" Tina başladı.

"Kapa çeneni," diye hırladı Joe. "Vi'nin senin pis ağzını duymak istemeyen iki kızı var. Bu saçmalığı bir daha duyarsam beni kızdırırsın ve sen beni kızdırmak istemezsin."

"I -" Tina tekrar başladı ama Joe'nun gözleri Cory'ye kaydı.

"Birini seç ya da ikisini de kaybet, ama Tanrı aşkına adam ol. Bir daha kontrolden çıkmasına izin verirken, seni sorumlu tutarım."

"Cal," dedi Cory hızla, ellerini kaldırarak. "Sakin olacağız."

Joe cevap vermedi, vermesi de gerekmiyordu, Tina'nın bile Joe Callahan olan uyuyan devi tekrar uyandıramayacağından şüpheleniyordum.

Sonra Joe, belli ki Tina ve Cory ile işi bitmişti, kolumdan tuttu ve ikimizi de bahçeme doğru çevirdi. Beni arka bahçeme, güverte merdivenlerinden yukarı ve sürgülü cam kapıya doğru götürürken kolumu bırakmadı. Sonra kapımı kapattı, elimden kumandayı aldı ve bazı düğmelere bastı. Sonra beni merdivenlere kadar yürüttü ve tekrar aşağı indirdi.

Evine doğru gittiğimizi fark edene kadar neredeyse bahçesine girmiştik.

"Joe, nereye gidiyoruz?"

"Sen de kapa çeneni," diye homurdandı Joe bana ve göğsümün sıkıştığını hissettim çünkü hâlâ kızgındı ama şimdi bana kızmış gibi görünüyordu.

"Joe -" Başladım ama beni merdivenlerinden yukarı çekti, açık olan sürgülü cam kapısından geçirdi ve kapıyı kapattı.

Sonra beni kapının yanındaki duvara yasladı, vücudu benim alanıma girdi ve yüzüme vurdu.

"Ne düşünüyorsun?" diye homurdanmaya devam ediyordu ve ben ne olduğunu anlamadan zor nefes alıyordum.

Gecenin körüydü. Nasıl oluyordu da bir dakika önce uyurken, bir dakika sonra Tina'nın çılgınlıklarını dinliyordum, bir dakika sonra Joe'nun tehditlerini dinliyordum ve bir dakika sonra onun evindeydim, yüzümdeydi ve bana kızgındı?

Haklıydı, ona karşı bir sürtük gibi davranmıştım ama bu yakınlarda değil, saatler önceydi.

"Joe, eve gitmek istiyorum," dedim sessizce.

İsteğimi görmezden geldi. "Bana ne düşündüğünü söyle."

O anda düşündüğüm şey, belki de talebine cevap vermem gerektiği, belki bu yardımcı olabilirdi, ancak talebini anlamamıştım, bu da bir sorundu.

Bu nedenle, çekingen bir tavırla, "Neyi düşündün?" diye sordum. "Bizim hakkımızda."

"Ne?" Fısıldadım.

"Uykumda sana bir söz falan mı verdim?" Joe kırıptı. "Hayır" dediğimde yine fısıldıyordum.

"Seni sarhoşken becerdim, o kadar da sarhoş değildin dostum, ama kabul ediyorum, sarhoştun. Ve seni arabamın kaputunda becerdim. Ama *sen bana* ulaşmak için iki kez bahçenden geçtin. Bunların herhangi biri benden nasıl bir söze dönüşebilir?"

"Bana hiçbir şey için söz vermedin Joe," dedim ve söz vermediğini o zaman anladım.

"Peki senin ne?"

"Benim yok." Ya da en azından artık yoktu.

Ona gitmem gerektiğini söylediğimde, bana bebeğim dediğinde ve ayakkabı giymediğimden bahsettiğinde gösterdiği refleks nedeniyle bir şeyler okumuştum. Hepsi bu kadardı ve çok üzgün ve yalnız olduğum için görmek istediğim bir şeye şey dışında hiçbir şey yoktu. Söylediğinden başka bir şey olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti.

Sadece seks.

"Evet, öyle," diye kestirip attı Joe.

Başımı salladım. "Hayır, gerçekten bilmiyorum." "Saçmalık."

"."

"Sen istedin diye kızlarına karşı hıyarlık yapmayacağım ve olanlardan bir şeyler çıkardın diye senin pisliklerine katlanmayacağım."

"Tamam," diye hemen kabul ettim.

"Evimden çıkıp senin tavır duvarına çarpmak zorunda değilim."

"Karşılaşmayacaksın," diye söz verdim.

"Orada titreyerek duruyorsun, sana asla zarar vermeyecek olmama rağmen korkudan kafayı yemişsin, bana duymak istediklerimi söylüyorsun. Sana nasıl inanabilirim?"

"Um..." İhtiyatlı davrandım ama "Beni gecenin bir yarısı evine sürükledin" dedim.

Beni evine sürüklemenin son derece doğal bir şey olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyan bir şekilde, "Bu işi çözmemiz gerekiyor," dedi.

"Belki bunu kahve içerken falan yapabilirdik," diyerek dikkatlice bir alternatif önerdim.

"yle mi? Seninle son dört kez konuştuğumda bir sürtük gibi davrandın, bana siktir git dedin, benden nefret ettiğini söyledi, şimdi benimle kahve mi içeceksin?"

"Her Pazar sabahı krep yapıyorum, gelebilirsin," diye teklif ettim.

Aslında yanıma gelmesini istemiyordum, kolumu bırakmasını ve oradan siktir olup gitmek istiyordum.

"Benden korkma, Violet," diye uyardı.

"Korkutucu olduğun zaman bu biraz zor, Joe," diye açıkladım.

Bunu ona söylediğimde hemen beni bıraktı ve geri çekildi. Sonra hırladı, "Evine git."

Orada öylece durdum, karanlıkta ona bakıyordum.

Sonra tereddütle, aptalca bir sesle, "Krep yemeye geliyor musun?" diye sordum.

"Evet dostum, lanet olası krepler için senin evine geleceğim," diye kestirip attı, sesi alaycıydı. "Eminim sabırsızlanıyorsundur."

"Joe -"

"Evine git."

"Joe -"

"Evine git, Violet."

"Kumandama ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Kımıldamadı, ben de kımıldadım, ona doğru temkinli bir adım attım, elimi kaldırdım, avuç iim yukarı bakıyordu. Kumandayı elime vermedi. Onun yerine bir sandalyeye fırlattı ve sonra kollarındaydım ve ağız ağızıma yapışmıştı.

Bunun olmasına izin vermemeliydim, bunu biliyordum ama .

Yaptım çünkü öncelikle beni öpmek istemesi beni çok *heyecanlandırmıştı*. İkincisi, çünkü bu sefer oyununun kurallarını biliyordum. Ve son olarak ve en önemlisi, beni pmesini seviyordum. Haftalardır buna açtım ve geri döndüğümde bunu kabul edecektim.

İlk kez seks yaptığımızda, bu onun kazandığı bir savaşı.

Bu sefer savaşı.

Ona son kez sahip olup olmayacağımı bilmiyordum. nceki seferlerde biraz almama izin vermişti ama çoğu zaman Joe benden istediğini alıyordu.

şimdi istediğimi alacaktım.

Yatak odasına bile gidemedik. Ellerimiz ve ağızlarımızla çok meşguldük, her ikimiz de dokundukça, tattıkça, keşfettikçe ve kıyafetleri çıkardıkça çarpışıyorduk. Her şey hızlı gidiyordu ve Joe kaybediyordu çünkü ben kararlıydım. Bu nedenle Joe avantajı ele geçirdi, bir kolunu belime doladı, alt bedenimi yana doğru itti ve dizlerimin arkasından bir baldırla beni yakaladı ve hemen büküldü. Yere düştüm ama yere çakılmamam için düşüşümü kontrol etti. Sonra onun vücudu benimkini örttü ve avantajımı kaybettim.

"Benim sıram," diye kulağına nefes verdim, eli göğsümün etrafında kıvrılırken elim sert horozunun etrafına sarıldı. "Sırt üstü yatmanı istiyorum."

"Sıradaki," diye homurdandı Joe ve parmağıyla başparmağı meme ucumu yuvarladı. Sırtım dikleşti ama pes etmedim. "Joe, sıra bende."

Meme ucumu çimdikledi ve bu o kadar iyi hissettirdi ki, tüm vücudum sarsıldı.

"Bebeğim, bir sefere beni alabilirsin." "Joe -"

"Bir dakika içinde seni becereceğim. Oynaman için vaktimiz yok." Bu bana iyi geldi ve fısıldadım, "Tamam."

Ağız benimkine yaklaştı ve sikini elime sürttü. Onun sert ve büyük hissini seviyordum. Onu özlemiştim ve elime bastırması onu sıkmana neden oldu, diğer elimin tırnakları sırtındaki kaslara battı ve alçak sesle miyavladım.

"Çok açım," diye mırıldandı, sesi sert ama onaylayıcıydı. "Açlıktan ölüyorum," diye fısıldadım.

"O zaman seni dolduralım." Bu kulağa da hoş geliyordu.

Eli göğsümden ayrılıp yan tarafıma kaydı ve parmakları ikimizin de giydiği tek kıyafet olan külotuma takıldı ve tüm bunları beni derinden öperken yaptı. Külotumu indirirken bacaklarımı kaldırdım, kıkımı yerden kaldırdım ve ayak bileklerime kadar indirdiğinde tekmeleyerek çıkardım. Bacaklarımı indirmekte ve onun için açmakta gecikmedim, aramızda yuvarlandı ve beni doldurmadan önce onları kalçalarına zar zor .

Boynum bükülürken ve parmaklarım kıkına doğru kıvrılırken ağızım onunkinden ayrıldı.

"Joe," diye nefes aldım.

Elini saçlarımda dolaştırdı ve ağzımı tekrar için başımı pozisyonladı. "Adımı söyle dostum, ağzımın içinde söyle," diye emretti. "Sen nasıl istersen," diye kabul ettim o içime girerken. "Ne istersem mi?"

"Sen ne istersen."

"Bana verdiğin sözlere dikkat et dostum, bu bile." "Sadece becer beni, Joe."

Yemin edebilirim, itişlerinin arasında sırtıtışını ağzımda hissettim.

Sonra usulca mırıldandı, "Başardın bebeğim."

Sonra beni becerdi, daha sert ve daha sert, ben boşalana kadar ve , adını ağzına doğru inledim.

* * * * *

Şaşırtıcı bir şekilde, bir sonraki "gidişinde", beni yatağına taşıdıktan sonra, Joe "oynamama" izin verdi.

Harikaydı.

Sonra çaldı ve itiraf etmeliyim ki bu daha da iyiydi.

O kadar muhteşem bir çifte orgazmdan sonra ki, hakkında sayfalarca şiir yazardım, kendimden geçtim.

Uyandım ve saate baktım. Beş on yedi.

Uzun süre uyumamıştım ve daha fazla uyumak istiyordum ama eve gitmem gerekiyordu.

Sırt üstü yatan Joe'ya baktım, kollarından biri altımdaydı ama bana doğru kıvrılmıştı, yan tarafına bastırmıştım ve uyuyor gibi görünüyordu.

Onu uyurken izlemek istiyordum ama seks görüşmesi sırasında buna izin verildiğini sanmıyordum. Bu Tim'le ara sıra yaptığım bir şeydi, çünkü onu çok seviyordum ve uyurken çok tatlı görünüyordu.

Joe sevimli görünmüyordu. Biraz korkutucu ve çok lezzetli görünüyordu.

Ama birini uyurken izlemek aşıkların yaptığı bir şeydi. Biz sevgili değildik. Bu tamamen başka bir şeydi, birini uyurken izlemek gibi yakınlıklar içermeyen bir şey. Bir seks görüşmesi sırasında paylaşılan yakınlıkların oldukça katı sınırları olduğunu düşündüm ve bu durumu bir kez yanlış okumuştum, tekrar yapmayacaktım.

Hareket ettim ve kolu gerildi, gözleri açıldı ve çenesi eğilmeye başladı.

Onunla göz göze gelmedim, sadece sıkı kolunu ittim ve yuvarlanmaya çalıştım.

Bu işe yaramadı.

"Dostum," diye seslendi usulca, sesi sertti.

"Kızların yanına dönmem gerek," diye mırıldandım. "Sonra," diye mırıldandı Joe.

"Gitmem gerek."

Kolu gevşedi, diğer tarafıma yuvarlandım ama sonra diğer kolu beni sardı ve beni önüne doğru çekti.

"Sonra dedim," diye saçlarıma doğru hırladı, sert aletini kırıma bastırdı ve direnen bedenim direnmeyi bıraktı.

İçime doğru iterek beni karnıma doğru döndürdü. Sonra eli arasına gitti ve kasık kemiğimi kavradı, gövdem yatakta ve başım yastıkta kalırken beni nazikçe dizlerime çekti.

Bir süre bu pozisyonu korudum, önce Joe'nun ağzı beni okşadı, sonra Joe arkamda dizlerinin üzerine çöktü ve şaftı beni okşadı.

Sonra, benim işim bittiğinde ve onun da işi bittiğinde, kalçalarını benimkilere bastırarak beni dizlerimden kaldırdı ve karnıma geri götürdü. Vücudu benimkini sadece bir saniyeliğine kapladıktan sonra bizi yanlarımıza doğru yuvarladı, parmakları bacaklarımin arasından karnıma doğru kayarak bir göğsümün altındaki kıvrım boyunca ilerledi.

Kaldırdı ve omzumu öptü, sonra kulağıma, "Artık eve gidebilirsin," dedi.

Kalçalarımın kurtulup uzaklaşmaya başladım ama göğsümün alt tarafındaki parmakları aniden yukarı doğru hareket etti ve kıvrıldı.

"Bunun ne olduğunu anlıyor musun?" diye sordu ve hemen başımı salladım.

Ne olduğunu biliyordum. Seks. Sadece seks. Bir seks çağrısı. Gerçekten iyi bir tane.

"Kamyonum yolda, dostum, yatağıma gelebilirsin."

"Tamam," diye fısıldadım yastığa, gözlerim kapalıydı, bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama Joe beni orgazm etmediğinde ve vücudunu bedenime bastırmadığında, eli göğsümün etrafında kıvrılmadığında, ağzı kulağımda olmadığında düşüneceğime karar verdim.

Hareket etti, bıyıklı çenesi boynumdaki saçları çekerken tenimi sıyırdı ve beni oradan öptü.

Sonra beni bıraktı.

Sonra ona bakmadan (çoğunlukla çıplak olduğum için ama aynı zamanda hakkında ne hissettiğimden emin olamadığım için, öncelikle

Sevmediğim, nefret ettiğim ama düzüşmeye devam ettiğim bir adam tarafından çırılçıplak, iyice sikilmiştım ve kadınlık tarihinin en kısa utanç yürüyüşüyle eve koşmak için bir adamı yatağında, evinde hiç bırakmamıştım, tabii bunu Joe ile yaptığım zamanlar hariç), odasından kaçtım, oturma odasında olabildiğince hızlı bir şekilde geceliğimi, iç çamaşırlarımı ve bornozumu ve oradan cehennem olup gittim.

* * * * *

Aptalca bir şekilde, sonraki birkaç saat boyunca gözlerim yakınlarındaki her pencereye gitti ve dışarı baktım.

Daniel Hart'ın teslimatçıları, arabasını, şoförünü ya da kendisini aramıyordum.

Joe krep yemeye gelir mi diye merak ediyordum.

Kate ve Keira kalktı, ben krep yaptım ve Joe gelmedi. İşte oldu.

Seks çağrısı.

Duş aldım ve bahçe merkezinde öğleden sonra vardiyasında çalışmak için hazırlandım.

Cheryl bana bir kızın biraz almasının yanlış bir şey olmadığını söylemişti. Ve Joe'dan almak güzeldi. Yani hayatımın bir sonraki aşkı o olmayacaktı. En azından artık tamamen yalnız olmayacaktım, eğer kamyoneti yolda değilse. Ve bir gün hayatıma "oraya götürmek" isteyen bir adam girerse, bunu iptal etmenin zor olacağından şüpheliydim.

Harika değildi. Mükemmel değildi. Tim ile yaşadıklarımın sonrasından biraz üzücüydü.

Ama onsuz olduğum yerden daha iyiydi.

Bununla yaşayabileceğimi düşündüm.

* * * * *

Yine de akşam yemeğine kadar diken üstündeydim, kızlar istediğine göre gelir diye düşünüyordum. Domuz pirzolası ya da risotto yapmadım çünkü çalışmak zorunda olduğum için markete gidecek zamanım yoktu. Sadece köfte yaptım.

Ama önemli değildi.

Joe yemeğe gelmedi.

Yedinci Bölüm

Bonnie'den Ziyaret

Cal yatağında uzanmış, penceresi açık, dinliyordu.

Bir buçuk haftadır ortalıkta yoktu, Violet'le işler yoluna girdikten sonraki gün bazı işlerini halletmek için ayrılmak zorunda kalmıştı.

Birlikte oldukları ikinci gece kız arkadaşlarının yanına gitmesi gerektiğini söyleyerek yatağından kaçmadan önce ona gideceğini söylemişti. O gece onunla yatmamıştı, sadece ikinci turlarını bitirdikten sonra gitmesi gerektiğini söylemişti. Gece yarısı bile değildi.

O gün eve geldiğinde kızın arabası yolda değildi ama erkek arkadaşının sarı pikabı ve Kate'in Fiesta'sı oradaydı. Evinin önünden mutfak penceresinden kızları görebiliyordu, gülüyorlar ve yemek yapıyormuş gibi görünüyordlardı. Dane pencereye bakan tezgâhta oturmuş, onlarla birlikte gülüyordu. Eğer gülüyorlarsa, işler yolundaydı. O yokken Colt aramış, artık çiçek olmadığını ve Vi'nin başka hediye almadığını bildirmişti.

Yine de Daniel Hart'ı tanıyordu, adamın istediğini elde edene, gözüne başka bir şey takılana ya da biri ona istediğini yaptırana kadar işinin bitmeyeceğini biliyordu.

Cal sadece gözüne başka bir şeyin takılmasını umuyordu.

Hart, Cal'in kuzeni Vinnie'yi de öldürmüşken, Hart'ın şu anki takıntısının, Hart'ın öldürdüğü bir adamın karısının hemen yanına taşınmasını hayat nasıl sağlayabilirdi, Cal'in hiçbir fikri yoktu.

Cal, Violet ve Hart'ı öğrendiğinden beri amcası Vinnie Senior'u arayıp aramamaya karar vermekte zorlanıyordu. Ama Colt'la konuştuktan sonra, Vinnie'yle konuşmadan önce Hart'ın ilgisini kaybedip kaybetmediğini görmeye karar verdi. Daniel Hart hakkında Vinnie Amca'nın aranması, Sal'in de aranması anlamına gelecekti ve o zaman savaş çıkacaktı. Sal bunun için can atıyordu. Vinnie Amca da öyle.

Vi'nin evinin sürgülü cam kapısının açıldığını duydu ve karanlıkta sırtarak başını salladı.

Sonra yorganı arkaya attı, yataktan fırladı, kot pantolonunu kaptı, çekti ve arka kapısına gitti.

Kadın merdivenlerden inmeden önce kapıyı açmış ve onu güvertede karşılamıştı. Kadın ona bakmak için başını geriye eğdi.

"Merhaba," diye fısıldadı, sanki yatak odasındaymışlar ve kızlarının duymasını istemiyormuş gibi.

"Dostum, içeri gir," diye emretti, uzaktan kumandayı onun elinden aldı, yanından geçti, merdivenlerden indi, bahçelerini geçti, basamakları çıktı ve uzaktan kumandaya bakmadan üzerindeki düğmelere basarak, kapıya yaklaşıp sensörleri tetiklemeden önce alarmı devre dışı bıraktı. Sonra sürgülü cam kapıdan geçip kapıyı kapattı, kilitledi ve evin içine doğru yürüdü. Yan mutfak kapısının kilidini açarak, kapının arkasındaki duvarda bir kancada gördüğü anahtarı aldı ve dışarı çıktı, kapıyı kilitledi ve uzaktan kumandadaki alarmı devreye sokacak düğmelere bastı.

Geri döndüğünde babasının sandalyesinin koluna tünemişti. Üzerinde siyah saten bornozu vardı ama bornozun açıklığından göğüs dekoltesini saran seksi geceliklerinden birinin dantelini görebiliyordu.

"Nereye gittin?" diye sordu adam kapıyı kapatırken. Ona döndü ve kumandayı kanepenin üzerine fırlattı.

"Yanlış odadasınız." "Nereye gittin?" diye tekrarladı.

"Sistemin sıkı Vi, ama bir kapıyı kilitlemeden bırakamazsın. Kilitledim ve yan kapıdan çıktım." Elini kaldırdı, mutfak kapısının anahtarları parmaklarından şingırdadı, sonra onları avuçladı ve kot pantolonunun cebine soktu. "Şimdi, dediğim gibi, yanlış odadasın."

Ayağa kalktı ve fısıldadı, "Bunu düşündüğün teşekkürler Joe."

Tanrım, neden kız onun adını her söylediğinde aleti seğiriyordu? Oturma odasında konuşmayı kesinlikle bitirdiğine karar verdi. Bu yüzden, "Yatağıma gir," diye homurdandı.

"Joe -"

İşte yine oldu.

Kahretsin, onu çözdü ve bunu sadece adını söyleyerek yaptı. "Yatak."

Tereddüt etti ve sonra fısıldadı, "Tamam."

Onun dönüp koridorda yürümesini izledi, sanki dünya zamanı varmış gibi.

Kendini kontrol altına almak için bir saniye verdi, böylece odasına girip geceliğini yırtmadı ve onu yaptığında onu çok korkutmadı.

Sonra onu takip etti.

* * *

"Gitmem gerek," dedi boynuna karşı.

Onun üstündeydi, siki hala içindeydi, hala sertti, bir dakika önce boşalmıştı (daha önce boşalmıştı ama yine de onu bulana kadar sertçe sürdü) ve şimdi gitmekten bahsediyordu.

Bir kolunu kızın beline dolamıştı, diğer eli de saçındaydı ve derdini anlatmak için ikisini de sıkıyordu.

Ama bunu sözlü olarak da yaptı. "Seninle işim bitmedi, dostum." "Gerçekten, Joe, gitmeliyim."

Saatine baktı, gece yarısına yaklaşıyordu.

"Yorgun musun?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi.

Kolları daha da sıkılaştı. "O zaman uyu." "Joe -"

Onu aletinden çekip yanlarına yuvarladı, dizini bacaklarının arasına sokarak kalçasını kalçasına sarmaya zorladı ve bunu sözsüz bir noktaya daha işaret etmek için yaptı.

Onun ne demek istediğini anladı ve boğazına doğru fısıldadı, "Kızlarım yalnız."

"Kapılarınıza ya da pencerelerinize yaklaşan olursa alarminız çalacak, ben duyacağım, Colt da duyacak ve harekete geçeceğiz."

"Ama -"

"Doğrudan merkeze bağlandığından ve Colt'un onlara, sinyali aldıklarında hemen içeri gireceklerini söylediğinden bahsetmiyorum bile."

"Ama, ben -"

Cal bakmak için çenesini aşağı eğdi ve başını geriye doğru eğmesi için saçlarını çekti.

Gözleri onunkilere takılınca konuştu: "Bir an için güvenli olmadıklarını düşündüm, senin yatağında olacağım."

"Emin misin?" diye fısıldadı.

Emin olduğu tek şey, kızın şirret bir noktaya parmak basmak için yatağından sıvışmadığı ya da onu kullanıp eve gidip uyumak için terk etmediği için rahatlamış olduğuydu. Neden rahatladığına dair hiçbir fikri yoktu. Başka bir kadın böyle bir şey yapsa daha az umursamaz, hatta bazılarını teşvik ederdi.

Vi, bu onu .

Ayrıca kızlarına bir şey olmayacağından da emindi. Daniel Hart'ın parası ve gücü olabilirdi ama maaş bordrosunda Cal'ın sisteminden geçebilecek kimse yoktu.

"Eminim."

Vücudu gevşedi, onunkine yerleşti. Adam saçlarındaki elini gevşetti ve kadın yüzünü tekrar adamın boğazına gömdü.

"Tuhaf," dedi usulca ve konuştuktan sonra vücudu tekrar gerildi. Adam onun daha fazla şey söylemesini bekledi ama kadın sustu.

"Garip olan ne?" Cal sordu. "Hiçbir şey," diye çabucak cevap verdi.

"Dostum."

Konuyu değiştirdi, ilk başta konuyu o açmadı ama yine de değiştirdi.

"Eve gitmeden önce biraz uyuyacağım."

"Vi, garip olan ne?"

"Gerçekten, önemli bir şey değildi. Sadece düşünüyordum." "Ne hakkında?"

"Önemli bir değil."

Eli kızın belinden kışına kayd, avuçladı ve bir yandan uyarısını dile getirirken bir yandan da sıktı. "Bir daha sormayacağım."

Bir saniye sessiz kaldı ve sonra iç çekti.

Sonra da boğazına sarılıp "Hem korumalık yapıp hem de nasıl sürekli evde olabiliyorsun?" diye sordu.

"Ne?"

Başını geriye doğru eğdi, böylece adam tekrar çenesini eğdi.

"Yıldızların güvenliğiniz, bu kadar çok buradaysanız onları nasıl koruyorsunuz?"

"Artık koruma işini pek yapmıyorum dostum," dedi ona. "Parası iyiye özel işler yapıyorum. Çoğunlukla onların sistemlerini yapıyorum."

"Sistemler mi?"

"Senin için yaptığım gibi."

"Gerçekten mi?"

"Evet, yani bir hafta boyunca onların pislikleriyle uğraşmak zorundayım, sonsuza kadar değil."

"Yani sadece onların sistemlerini mi kuruyorsunuz?"

"Hayır, kurulumların çoğunu yapmayı da bir süre önce bıraktım. Sadece tasarlıyorum, donanımı kurmak için güvendiğim adamlarla sözleşme yapıyorum ve kablolamayı yapmak için geliyorum."

"Gerçekten mi?" diye tekrarladı sanki bu şaşırtıcı bir şeymiş gibi. "Evet. Bu seni şaşırttı mı?"

"Um... Sanırım değil."

Cal ona doğru yuvarlandı, onu sırt üstü yatırdı ve dirseği yatakta, başı elinde, eğik bir kolun üzerinde ayağa kalktı ve parmaklarını kaburgalarındaki deride rastgele desenlerle gezdirirken onun gölgeli yüzüne baktı.

"Beni çağırıyorlar, evlerini yeniden keşfediyorum, neye ihtiyaçları olduğunu söylüyorum, tasarımı yapıyorum, kurulumu, bakımı ve izlemeyi yapan firmalara teslim ediyorum. Kablolama benim imzamdır, sistemlerim sağlamdır ama kablolamam aşılmazdır. Kimse benim yaptığımı yapamaz, tasarımlarım kapsamlı ve kusursuzdur ancak kablolamam için para ödüyorlar."

"Ama eskiden korumaydınız?"

"Doğal bir ilerleme."

"Oh," diye fısıldadı ama adam daha fazlası olduğunu biliyordu.

"Ne?" diye sordu. Cal sordu, kız cevap vermeyince Cal'ın eli kızın kaburgalarının üzerine geldi ve hafifçe bastırarak "Ne?" diye tekrarladı.

"Madem sadece keşif ve tasarım yapıyorsun, Kenzie'ye nasıl bulaştın?"

İşte o zaman Cal onun tereddütünü anladı.

Adam bir iç çekti, sırt üstü yuvarlandı ve kadın da onunla birlikte yuvarlandı, biraz önce olduğu gibi başı elinde bir dirseğinin üzerine çıktı.

"Pardon, o... mıydı?"

Cal onun sözünü kesti. "Kenzie'nin bir sorunu vardı. Sapık. Kötü bir durum. Adam kafayı yemişti. O dışarıdayken evine girmiş, bilmek istemeyeceğin şeyler yapmış. Güvenliği arttırdılar, adam güvenlikten kaçtı ve yine aynı şeyi yaptı. Sistemlerine bakmam için beni çağırdılar, bazı değişiklikler yaptım. Ben inceleme yaparken o da oradaydı. Bir ünüm var, bunu duymuştu, adamlarıyla konuştu, beni yakın istedi ve onu suçlamadım. Bu adam kafayı yemişti. Üç evi var, bu arada hepsi için yeni sistemler tasarladım, bu adamı yakalayana kadar, onun isteği üzerine onu geri aldım ve bunun için büyük bir ödeme yaptı. Ben bunu yaparken o da ilgilendi. Gerisini biliyorsun."

"İkinizden sonra onu geri almayı bıraktınız mı -?"

"Evet."

"Yani siz, şey... daha önce bu kadar çok yokken onu geri mi alıyordunuz?"

"Kışın Indiana'da takılmam, dostum. Florida'da bir yerim var. Orada takılıyorum. Arada bir kontrol etmek için eve gelirim. Kenzie bana bir mesaj gönderdi, evimde olduğunu biliyordum, bu yüzden o gece evdeydim. Onunla ilgilenmek için eve geldim."

"Oh."

Kadın sustu ve adam karanlıkta bile kadının gözlerinin omzunun yanındaki yatakta olduğunu . Onu becerdikten sonra yanında çıplaktı, konuşuyorlardı, bir kadınla asla yapmadığı başka bir şeydi ve ona dokunmuyordu.

Ve Cal bundan hiç hoşlanmadığını fark etti.

Uzandı ve parmaklarını kızın ön koluna dolayarak göğsüne götürdüğü eline doğru kaydırды ve düz bir şekilde bastırdı.

Bunu yaptığında, gözleri onun yüzüne geldi.

"Onu yakaladılar mı?" diye sordu sessizce.

"Kim?"

"Kenzie'nin sapığı."

"Evet, onu bıraktıktan birkaç hafta sonra. Haberlere çıkmıştı dostum."

"Bunu kaçırmış olmalıyım," diye fısıldadıktan sonra, "Bu insanlarda çok sapıklık olayı görüyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Yardım ediyor
musun?" "Evet."

"Yani bu konuda çok şey biliyorsun."

Elini göğsünde bıraktı ve parmaklarını saçlarının altında, başının boynuyla birleştiği yerde .

"Evet, bebeğim."

Vücudu tekrar onunkine doğru gevşedi. "Onları çok yakalarlar mı?"

"Her zaman."

"Her zaman mı?"

"Evet," dedi ona, bu kadar takıntılı olan insanların bazen çizgiyi aştığını, aptalca ama gerçekten hasta şeyler yaptıklarını ve kendilerini ifşa ettiklerini ama bu arada genellikle takip ettikleri kişiyi dehşete düşürdüklerini söylemedi.

"Daniel Hart'ı nereden tanıyorsun?"

Cal cevap vermekte tereddüt etmedi. "Chicago'da kuzenimi öldürdü."

Cal'ın sözleri karşısında vücudu sarsıldı ve "Ne?" diye fısıldadı.

"Kuzenimi öldürdü. Annem İtalyan'dı, Chicago'luydu, kuzenim bir ailenin içine düştü ve birlikte olduğu aile Hart'ın rakibiydi. Bölge için bir çatışma oldu. Vinnie çatışma sırasında vuruldu."

"Bölgeyi kim aldı?"

"Hart."

"Ah," diye mırıldandığında hece doluydu. Cal ona,

"Mafya bölgeden vazgeçmeyi pek sevmez," dedi.

"Yani..."

"Demek Vinnie unutulmamış." "Ne kadar zaman önceydi?"

"Yaklaşık yedi yıl."

Tekrarladığında hece hâlâ yüklüydü ama bu kez "Oh" diye mırıldandığında farklı bir ağırlıktaydı.

Boynuna baskı uyguladı, dirseği altından kaydı ve yanağını omzuna çekti. Eli göğsünden aşağıya, sonra da kolunun karnına dolanabilmesi için yanına doğru kaydı.

"Kuzenin için üzgünüm," diye fısıldadı onun tenine. Cal cevap vermedi.

"Yakın mıydın?"

Cal buna cevap verdi ama cevabı yetersizdi. Vinnie Junior'la birlikte büyümüş sayılırdı. Vinnie kardeşi gibiydi.

"Evet."

"Özür dilerim."

"Yorgun olduğunu sanıyordum." "Yorgunum."

"O zaman neden uyumadan konuşuyorsun?" "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Bu bir soruydu, dostum. Aklında bir şey mi var?"

Tereddüt etti ve "Yarın Cuma" dedi.

Devam etmeyince Cal "Ve?" diye sordu.

"O zaman ertesi gün Cumartesi oluyor" diye fısıldadığında onu zar zor duyabildi.

Hâlâ boynunda duran elinin parmakları kafa derisine doğru gerildi.

"Çiçekler gelmeyecek."

"Ya gelirse?"

"Colt, yoksa ben hallederim."

Yüzünü onun omzuna bastırdı ve koluyla onu sıktı ama bırakmadı ve "Joe, kızlarımı korkutuyor" diye fısıldadığında nedenini anladı.

"Biz hallederiz dostum."

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Sadece ben olsaydım bununla başa çıkabilirdim ama kızlarımı korkutuyor." Bir nefes aldı, bıraktı ve başı ve kolu tekrar gevşedi. "Havalıymış gibi davranıyorlar ama o çiçekler onları korkuttu."

"Sen de iyi olacaksın, onlar da iyi olacak." "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü başka alternatif yok."

Keskin ve şaşkın bir kahkaha attı ve başını kaldırıp ona baktı. "Biliyor musun, haklısın."

Haklı olduğunu biliyordu, bu yüzden cevap vermedi.

Başını eğdi ve kolu adamın karnından ayrıldı ve sonra ikisi de aniden hareketsiz kaldı. Yanağı adamın omzuna geri dönmeden ve kolu tekrar karnına dolanmadan önce bir dakikalığına askıda kalmış gibi görünüyordu.

Ona bir şekilde dokunacaktı, daha önce yaptığı gibi bir şey yapacaktı, parmaklarını çenesinde gezdirecekti. Ama yapmadı, kendini tutuyordu ve Cal bunun kaybını ve göğsünde kilitli bıraktığı boşluğu hissetti.

"Şimdi susacağım," diye mırıldandı ama sonra "Alarmını kuralım mı?" diye sordu.

"İyi olacaksın."

"Belki de alarmını kurmalıyız." "Seni zamanında eve götüreceğim."

"Emin misin?"

"Uyu hadi."

Tereddüt etti ve sonra fısıldadı, "Tamam."

Bir süre uyumadığını biliyordu ama başka bir söylemedi.

Cal gözlerini tavana dikti ve parmaklarının uçlarını kalçasının ve poposunun derisinde gezdirdi, ta ki vücudunun ağırlığının içine yerleştiğini hissedene kadar.

Sonra tavana baktı ve neden yatakta uzanmış Violet'le konuştuğunu merak etti ve sonra rahatlayıp uyuması için lanet parmaklarının uçlarını kalçasının ve kığının derisinde gezdirdi.

Hiçbir cevap bulamayınca uykuya daldı.

* * * * *

Cal duydu, caddede bir araba kaldırıma şiddetle çarpıyordu ve bedeni sarsılarak uyandı.

Gözlerini açtı, oda karanlıktı ve Vi onun yanında ölü bir ağırlıktı, bacağı kalçasının üzerinde kıvrılmış, kolu karnında ağırlaşmış, alını boynunun yan tarafına bastırılmıştı.

Odasının penceresi hâlâ açıkken dinledi ve bir araba kapısının çarptığını duydu.

Hart olmazdı. Hart açıklama yapmayı severdi, yüzden etrafta kimse yokken karanlıkta iş yapmazdı. Hart da gürültücü ve dolayısıyla özensiz birini göndermezdi.

Uzun zaman olmuştu, yıllar, ama Cal bunun ne olduğunu biliyordu, geleceğini biliyordu ve bunu biliyordu çünkü asidin doğrudan damara enjekte edildiğini hissetmişti.

Sonra kapısı vuruldu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Violet onun yanında irkilerek uyandığında, başı yukarı kalktı, eli saçlarını yüzünden çekmek için kalktı.

Gürültü durmadı.

"Joe," diye nefes aldı, adından korkuyordu.

Elini çenesine götürerek onu kendisine bakmaya zorladı ve başı yastıktan kalktı.

Ağzını onunkine dayadı ve "Sorun o değil bebeğim, sorun yok. Endişelenme. Sen burada kal, ben halledeceğim."

Onu hafifçe öptü, sonra altından sıyrıldı, kot pantolonunu kaptı, çekti ve odasından çıkarken düğmelerini ilikledi.

Bu saçmalığa ihtiyacı yoktu, hiçbir zaman ama en çok da Vi evdeyken. Olmak üzere olanları görmesini ya da duymasını istemiyordu. Cal senaryonun nasıl ve hangi sırayla gerçekleşeceğinden emin olamıyordu ama her zaman aynı sahneler yaşanırdı, her zaman bir teması vardı ve hiçbir zaman hoş olmazdı. Eskiden sık sık olurdu ama sonuncusundan bu yana o kadar uzun zaman geçmişti ki artık bittiğini düşünüyordu.

Ne yazık ki .

Oturma odasındaki lambayı yaktı, kapısına gitti ve gözetleme deliğinden dışarı baktı.

İşte oradaydı, hala kapıya vuruyordu.

Bonnie.

Kilidi açıp kapıyı fırlattı ve Bonnie sarhoş bir halde öne doğru atıldı, kolunu fırlatarak kendini sabitlemek için kapının pervazına tutundu.

Başı geriye doğru eğildi ve ona baktı, onu son gördüğünden bu yana önemli ölçüde kötüleşmiş olmasına rağmen gördüğü şey karşısında şok olmadı. Ancak onu gördüğünde her zaman hissettiği o tanıdık acının karnını yarmamasına şaşırdı.

"Hey Joe," diye mırıldandı, sanki onu daha dün görmüş gibi, yüzünü acayip bir ifadeye büründürerek ve onun adını söylediğini duyunca irkildi.

Cevap vermedi ve onun ötesine bakarak evinin önündeki sokağa park edilmiş eski, hırpalanmış, soluk bir Nissan Sentra gördü. Ön tekerlek kaldırım ile yol arasındaki çimenlikte, kaldırımın üzerinde duruyordu.

Tanrım, bu haliyle oraya kadar gidebilirdi. Elini adamın çıplak göğsüne koydu.

"Arn choo beni içeri alacak mı, da'lin'?" diye mırıldandı ve Cal ona bakarak bir kez daha yüzünü buruşturdu.

Onun dokunuşundan uzaklaştı ama üst kolundan tutup onu içeri çekti. Onu kapının salınımının dışına yerleştirdi ve kapıyı kapattı. Bu hiç de kolay olmadı. Ufak tefekti, içki ve uyuşturucu vücudunu zayıflattığı için şimdi daha da ufak tefekti, ama bu durumdan kurtulmuştu. Cal'ın berbat insanlarla başa çıkma konusunda epey pratiği vardı, bunu fedailik yaptığı günlerde kazanmıştı. Ama Bonnie o kadar kötü durumdaydı ki, ayakta duran bir bez bebek gibiydi.

Onu mutfığa çekti, düğmeyi çevirdi ve tepedeki ışıklar yandı.

"Kahretsin," diye yakındı Bonnie, eli gözlerini kapatmak için havalandı, "çok parlak."

Cal onu tezgâhın yanına yerleştirdi ve gitmesine izin verdi, telefon defterini almak için buzdolabının üstüne uzandı.

Tezgâha doğru eğildi, sonra tezgâhı onun içine doğru kayarken kendisini tutmak için kullandı, elleri tekrar vücudunun yanlarına geldi.

"Lez hava içki," diye önerdi.

"İçkiye ihtiyacın yok," dedi Cal ona, ellerinden uzaklaşarak telefon rehberini tezgâhın üzerine koydu ve taksi listelerine ulaşmak için sayfaları çevirdi.

Bonnie "Her zaman içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeğiydi. Her zaman bir içkiye ihtiyacı vardı.

Yerel bir taksi şirketinin numarasını buldu ve telefonu şarjdan çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ona doğru daha da eğilerek, eğilmesi onu ayaklarından çekince ileri doğru sarhoş bir adım attı.

"Eve gidiyorsun."

"Aww, Joe. Senin için buradayım bebeğim," diyerek daha da öne düştü, yüzü onun göğsüne yöneldi, ıslak ağzı teninde gezindi ve Joe onun ağzının dokunuşunun midesini bulandırmasıyla savaştı. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim," diye mırıldandı.

Midesi kıvrıldı ve parmaklarını tekrar koluna dolayarak onu uzaklaştırdı, bir kol mesafesine getirdi. Kadın ağır bir şekilde tezgâha yaslandı ve adam bir adım daha atarak uzaklaştı.

Ona bakmak için başını arkaya eğdi, bitkin yüzü nerede olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi üzgün ve şaşkıındı. Sonra onun üzerinde çalışmasını ve sonunda ona odaklanmasını izledi.

"Joe," diye fısıldadı.

Bonnie'nin adını söylediğini duydu ve sonra kafasının içinde Violet'in söylediğini duydu. Sadece seviştiklerinde, konuştuklarında ya da ona kızdığında bile değil. Vi ne zaman söylerse söylesin, sikine, bağırsaklarına, göğsüne çarpıyordu ve bu kötü bir şekilde değildi. O ana kadar bunun ona Bonnie'yi hatırlattığını düşünmüştü ama eski karısına bakınca öyle olmadığını anladı. Her neyse, Bonnie'yle ilgili değildi, tamamen Vi'yle ilgiliydi.

Bonnie'ye baktı ve saçlarının uzun ve kısmen kırılmış olduğunu gördü. Doğal sarısı daha açık renge boyanmıştı ve boya işi kötüydü, o kadar kötüydü ki yer yer garip bir yeşil tonu vardı. Yine de uzun zaman geçmişti, kökler görünüyordu, hem de birçoğu. Doğal rengi ortaya çıkmıştı ama içinde gri vardı, sanki olduğundan çok daha yaşlıydı ve sadece otuz sekiz yaşındaydı.

Eskiden nasıl görüldüğünü, aşık olduğu kızı hatırlamaya çalıştı ama ona bakarken, acayip derecede zayıf vücuduna, zayıf yüzüne, gözlerinin altındaki mor-maviye, cildinin altındaki sarımsı renk tonuna, çok fazla sigara içmekten ağzının etrafındaki çizgilere ve buruşuk, ucuz, hatta belki de ikinci el ve temiz olmaktan uzak kıyafetlerine bakarken, eskiden olan Bonnie'yi hatırlayamadı.

Tek görebildiği ve o anda Bonnie'ye bakarken onu ellerinde, vücudunda hissedebildiği Vi'ydi. Bonnie kısaydı, 1.80 boyundaydı. Vi ise beş sekiz belki de beş dokuzu zorluyor olmalıydı. Bonnie her zaman zayıftı ama harika göğüsleri vardı. Şimdi ise sağlıksız tenini fazlasıyla gösteren yıpranmış ve solmuş kaşkorsesinin altında üzgün ve sarkık duruyorlardı. Vi, Cal ona Kate'e hamile kaldığında anlattıklarından biliyordu, Bonnie'den birkaç yaş daha gençti ama iki çocuğu vardı ve hâlâ vücudu inanılmazdı, geniş kalçalar ve memeler, sıkı bir cilt, hafif yuvarlak bir karın. Kocasını kaybetmesine rağmen canlılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Vi, yirmi yıl önce evlendiği ve mutfağında duran bitkin kadınla kıyaslandığında tam bir havai fişekti.

Cal ona tekrar merakla baktı, yıllarca bu boku kafasına taktıktan sonra bile, olanlardan, yaptıklarından sonra, onu neyin çektiğini merak ediyordu

ilk etapta ona. Tüm işaretleri görmezden gelmesine ve boktan bir hayatı onun için, kendisi için iyi hale getirmek için kışını yırtabileceğini düşünmesine neden olan şey neydi? Her zamanki gibi boş çıktı.

Violet, şu anda onun yatağında çıplak yatıyordu, kocasını kaybetmişti ve sık kafalının biri ona hayatı zindan ediyordu ve o yürüyüşlerini kürekle yapıyor, kızlarına "bebeğim" diyor, onları alışveriş merkezine götürüyor ve onlara domuz pirzolası yapıyordu. Hayatı boka sarmıştı ama kızlarını bundan koruyor, onlara komşuların barbekü yaptığı bir kasabada güzel bir ev veriyordu ve kızları yerel futbol kahramanının gözüne girebiliyor ve yatak odalarında trajediden hiç etkilenmemiş normal çocuklar gibi saçma sapan erkek gruplarını dinleyebiliyorlardı.

İçki içmiyordu, sigara ve ot içmiyordu, kokain çekmiyordu, uyuşturucu kullanmıyordu ve paramparça olmuyordu.

Her zamanki gibi Bonnie'yi vurmak istiyordu ama bu sefer Vi'ye geri dönmek istediği içindi.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu ona.

"Ne?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Bonnie, seni eve götürmesi için bir taksi çağırıyorum. Nerede ?"

Ona baktı, biraz sallandıktan sonra, "Eve gitmek istemiyor musun?" dedi.

"Eve gidiyorsun."

Gözlerini kırıştırdıktan sonra tezgâh boyunca ona doğru kayd ve adam bir adım daha geri çekildi.

"Joe."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Bebeğim."

"Lanet olsun, kadın, nerede yaşadığını söyle."

Kadının yüzünün nasıl çalıştığını izledi. Mücadele ediyordu, finali zaten biliyordu. Her seferinde aynı şey oluyordu. Bu sahneyi neden oynadığına dair hiçbir fikri yoktu ve bundan nefret ediyordu. Ama nasıl sonuçlanacağını bilse bile bunu yapacağını biliyordu. Ne olacağını biliyordu.

"Bonnie -"

"Bir oral seks için iki yıl." İşte oradaydı.

Cal gözlerini kapattı.

"Hadi, da'lin'," diye fısıldadı kadın ve adam gözlerini açtığında kadının yine tezgâhın üzerinde kaydığını gördü, çenesi düşük, kirpiklerinin altından ona bakıyordu, tam bir saçmalıklı.

"Eve gitmen gerek."

"İki hun'red için beni kıcımdan becerebilirsin."

Dudağı kıvrıldı ve bunu kaç erkeğe, kaç yabancıya, onunla birlikte olmak için para ödemeye hazır olan herkese kaç kez söylediğini merak etti. Ona baktığında iyi iş yaptığından şüpheliydi.

Sonra hissetti ve soluna baktığında Violet'in koridorda durduğunu gördü, üzerinde onun tişörtü vardı, siyah saçları yüzüne ve omuzlarına dağılmıştı. Tişörtü kalçalarına kadar uzanıyordu ama uzun bacaklarının çoğunu görebiliyordu. Gecenin bir yarısı bile olsa, mutfaktaki üzücü durumun tam tersi, canlı, diri ve seksi görünüyordu.

Ama oturma odasının kapısına yaslanmıştı, gözleri Bonnie'nin üzerindeydi, yüzü solgundu.

Duymuştu.

Cal dişlerini sıktı ve eski karısına baktı.

"Bir seçeneğin var, seni bir taksiye bindirmeme izin verirsin, ben öderim ya da seni Indy'ye götürürüm ve durabildiğim ilk yerde bırakırım."

"Bir arabam var, Joe."

"Kendi eyaletinde araba kullanamazsın." "Eve gitmek istemiyorum."

"Bu senin seçeneklerinden biri değil."

Vücudu sarsıldı ve Vi'nin varlığını geç de olsa hissederek sağına baktı.

"Hey," diye seslendi Bonnie, Violet'e sarhoşça gülümseyerek, "bir pardee var mı?" "Yardım edebilir miyim, Joe?" Vi usulca sordu, oturma odasına girdi ve Cal

ona baktı.

Faydasızdı, oradaydı, duymuştu, artık onu bu sahneden koruyamazdı ama yine de ona yumuşak bir sesle karşılık vermeye çalıştı. "Hayır dostum, yatağına dön."

"İçmek ister misin?" Bonnie Vi'ye sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Vi, yatağa dönmeyip mutfığa doğru ilerlerken gözleri Bonnie'ye takılmıştı.

Bonnie başparmağını kendine doğru salladı. "Ben Bonnie'yim." "Violet," diye fısıldadı Vi, ses tonu belirsizdi.

Bonnie Cal'a baktı. "Shiz preddie, Joe."

Cal, Violet'in ne yapacağını merak ediyordu ama uzun süre merak etmesine gerek kalmadı.

Gerçi tahmin etseydi bile onun böyle bir şey yapacağını milyon yıl düşünse tahmin edemezdi.

Yanına doğru yürüdü ve omzuyla kolunu geriye iterek içine soktu, sonra önünü onun yanına yapıştırdı, ellerini vücudu boyunca kaydırды, biri karnında, diğeri sırtında ve onu sıkıca sardı. Bonnie'nin bu hareketiyle ne demek istediğini bilmiyordu; bu bir iddia mıydı, Bonnie'ye Cal'la ilgili düşüncelerini mi söylüyordu, Cal'a destek gösterisi miydi, yoksa her ikisi de miydi? O anda her ikisi de işine geliyordu ama her ikisi de daha iyiydi.

Onu itmekten başka çaresi yoktu, kolunu omuzlarına dolamaktan başka... Öyle de yaptı.

Bonnie'nin üst bedeni onları içine çekerken geriye doğru sallandı.

Sonra gözleri Cal'inkilere kaydı ve "O senin mi?" diye sorduğunda yüzü inanmaz bir ifadeye büründü.

Bonnie'nin sesi artık sadece sarhoş değil, aynı zamanda şaşkındı, yüzü acı ve belirsizlikle çarpılmıştı. Bunca yıldan sonra bile, bu onun için bir darbeydi. Cal sinirlenerek hayretle gördü ki, o berbat kafasının içinde bir yerlerde, yaptıklarından sonra bile hâlâ ona sahip çıkıyordu.

Cal'ın evinde bir kadın varken oraya hiç gitmemişti. Ama Bonnie bile Vi'nin tişörtünün içinde onun yanına bastırarak sahiplendiğini görüp karşılaştırma yapmayacak, bu sefer sadece hayatını ve vücudunu boşa harcadığı için değil, daha çok berbat geçmişleri yüzünden, ama açıkça çok daha üstün bir modelle değiştirildiği için hayır diyeceğini göremeyecek kadar ileri gidemezdi. Harcanmış olsa bile, o berbat kafasını, eğer parasını öderse, onu hafıza şeridinde bir gezintiye ikna edebileceğini düşünmeye ikna edemezdi. Violet'e sahipken onun ağzını asla istemeyeceğini, aletin içinde olmasını istemeyeceğini bilmeliydi.

Cal cevap vermedi, çok kızgındı ve bu işin bitmesini istiyordu. Bunun yerine, ilandaki numarayı bulmak için tekrar telefon rehberine baktı ve Vi'yi daha da yaklaştırdı.

Bonnie aniden, "Burası benim evim!" kafasını kaldırdı. Gözleri Vi'ye dikilmişti ve öne doğru sallanıyordu.

O da kızdığında bu talimi biliyordu. Uzun zamandır, hatta Bonnie'nin olanlara izin vermesinden önce bile bununla yaşıyordu. Aynaya her baktığında Bonnie'nin ne kadar acımasız ve kontrolden çıkmış bir şekilde sinirlenebildiğini hatırlıyordu.

Cal Violet'i sıktı ve mırıldandı, "Yatağına dön dostum."

Vi kıpırdayamadan Bonnie ileri atıldı ve "Mah house!" diye bağırdı.

Sonra ayakları yere basmaz oldu ve mutfak zemininde elleri ve dizlerinin üzerine düştü.

Violet'in bedeni onun yanında sarsıldı ve geri adım atarak Cal'in gövdesini de kendisiyle birlikte salladı, onu güvenli bir yere götürmek ister gibi görünüyordu ama ayakları sabit kaldığı için sadece gövdesi gitti. Bunların hepsini daha önce görmüştü.

"Siktir," diye mırıldandı, gözleri Bonnie'deydi.

"Joe -" Violet fısıldadı ve onun da Bonnie'yi izlediğini biliyordu. "Mah house!" Bonnie çığlık attı, başı geriye düştü, sırma saçları sürükleniyor. "Mah man!"

Cal taksi çağırmak için telefonun tuşlarına bastı.

Bonnie onlara doğru süründü ve yaklaştığında bir elini kaldırdı. Cal, Violet'i arkasına aldı, kolunu bıraktı ve Bonnie bacaklarına beceriksizce bir hamle yapıp ıskalayınca ona doğru adım attı.

Telefonu kulağına götürdü.

"Onu kaldırmamız gerekmez mi?" Violet fısıldadı, elleri sırtının alt kısmındaydı, parmakları kot pantolonunun bel bandına kıvrılmıştı. O kadar yakındı ki, tişörtünün içindeki göğüslerinin tenine sürtündüğünü hissedebiliyordu.

"Evet, bir taksiye ihtiyacım var, bir bir sekiz Elm. Ön ödemeli, Indy' gidiyor," dedi Cal telefona cevap verdikten sonra.

"Joe -" Violet fısıldayarak yaklaştı.

Bonnie dizlerinin üzerine kalktı, hâlâ sallanıyordu, gözleri yarılmıştı ve Vi'ye dikilmişti. "kokmadığını mı sanıyorsun?"

Cal telefonda, "Yakında buraya gelebilirsin," dedi.

Violet onun arkasından, "Ona yardım etmeliyiz," dedi.

"Benimki gibi kokuyor!" Bonnie ilan etti.

"Bana bir saniye ver," dedi Cal memura ve Violet'e döndü. "Git komodinin üstündeki cüzdanımı getir. Kredi kartıma ihtiyacım var."

Ona baktı ve konuşmak için ağzını açtı. "Yap şunu dostum," diye nazıkçe emretti.

Ağzını kapattı, başını salladı, Bonnie'ye baktı ve sonra hızla odadan çıktı.

"Kimlik kokuyor!" Bonnie onun ardından bağırdı, yana doğru savruldu ve bir elinin üzerine düştü.

"Tanrım, Bonnie, kapa çeneni," diye kırptı Cal.

Bonnie dönüp ona ters ters baktı ve dizlerinin üzerine çökerek bir eliyle tezgâha tutundu ve kendini yukarı çekti.

Bunu yaparken, "Evimde ne işi var?" diye sordu.

Cal cevap vermedi.

Bonnie epey bir çaba sarf ederek ayağa kalktı ve daha yüksek sesle, "Evimde ne işi vardı?" diye tekrarladı.

Violet hızla geri döndü, elinde cüzdanı vardı ve adam cüzdanı ondan aldı, sonra kolunu kullanarak onu tekrar arkasına götürdü. Kadın tekrar pozisyonunu aldı, adamın sırtına yaklaştı, parmakları adamın kot pantolonunun içine kıvrıldı.

Cal kredi kartı numarasını okuyup adresi onayladıktan sonra telefonu kapatmak için düğmeye basarken Bonnie omzunun üzerinden Violet'e baktı.

Tezgâhın üzerine fırlatır fırlatmaz Bonnie ona, "Ahy eve gel, evimde bok var," diye çıkıştı.

Cal kendini kaybediyordu, Vi yatak odasına gitse bile hâlâ duyabilirdi, duvarlar inceydi ve Bonnie'nin sarhoş bir şekilde yere yığılması bir yana, eski karısını görmek bile en kötüsünü görmüştü. Onunla işi bitmişti, tamamen aşmıştı. Neredeyse yirmi yıldır böyleydi.

Bu nedenle, Bonnie'ye "Kadın, burası on yedi yıldır senin evin değil" diye hatırlattığında Violet'ten aldığı yanıtı saklamadı.

"Mah house!" Bonnie, gözleri sarhoş bir şekilde Violet'e kayarak ve odaklanarak ilan etti. "Joe benim adamım."

"Belki de ona kahve götürmeliyiz," diye önerisini kulağına fısıldadı Violet.

"Doan whan kahve. *Dışarı çık!*" Bonnie bağırdı.

Cal Bonnie'ye "Bu evde kimin kalıp kimin gideceğine sen karar veremezsin," dedi ve Bonnie ona odaklanırken gövdesi titredi. Bonnie gözlerini kırıştırdı, şaşkınlık yüzüne vurdu, sonra gövdesi tekrar eğildi ve asıl meseleye, orada bulunma sebebine, buraya gelmesinin tek sebebine döndü.

"Bana para verecek misin, vermeyecek misin?"

"Sana hiç para verdim mi?" Cal sordu ve cevap hayırdı, asla vermedi, bir kez bile, başlangıçta bile. Hayır, özellikle de .

Bonnie, "Paraya ihtiyacım var," diye cevap verdi.

"Evet, biliyorum, neden ihtiyacın olduğunu da biliyorum. Çok çalışmayın ki paramı bu saçmalıklara harcayabileyim."

"Paraya ihtiyacım var," diye mırıldandı.

"Başka yerde bul kadın, bu sana kapıyı son açışım. Bir daha gelersen polisleri çağırırım, seninle onlar ilgilenir."

Gövdesi geriye savruldu ve eli yukarı kalktı, başı titriyordu.

"Joe, polisler, hayır."

"Şaka yapmıyorum."

Eğildi ve kendini tutmak için elini tezgâhın üzerine koymak zorunda kaldı.
"Eve gelmek istiyorum."

"Nerede olduğunu bilmiyorum ama burada olmadığını biliyorum."

Yavaşça gözlerini kırptırdı ve başı yana kaydı, yüzü gevşedi, sonra Cal'ın aşına olduğu başka bir şeyle doldu ve sahnenin bir sonraki kısmına, en nefret ettiği kısma geçtiklerini anladı.

Tezgâha fısıldadı, "Sadece seninle birlikte burada olmaktan mutluydum."

Cal, her seferinde olduğu gibi bu acı gelmediğinde yine şaşırdı.

Geçmişte hiç cevap vermemişti. Bu sefer verdi. "O zaman işi berbat etmemeliydin."

Gözleri tekrar ona döndü. "Nasıl olduğunu biliyorsun, Joe."

"Görebildiğim kadarıyla hâlâ öyle Bonnie."

"Beni düzgün tutmana ihtiyacım var."

"Düzgün olmak istemiyorsun."

"Senin için düz gideceğim, söz veriyorum."

Şimdi *bu* da tanıdıktı ve acının midesine saplanmasına neden oldu ve vücudunun acıyla savaşırken gerildiğini hissetti.

O kadar çok söz vermişti ki, artık şaka gibi gelmeye başlamıştı. Cal onu o karanlık yoldan uzaklaştırmak için canını dişine takmıştı ama o ilk fırsatta yine o yola sapmıştı. Sonunda temiz kalmak için Cal'den daha fazla nedeni vardı, dünyadaki tüm nedenler ve bunu anlamadı, sonra da onu öldürdü.

Violet'in sırtına yaklaştığını hissetti, elleri kot pantolonundan çıkıp yukarı kaydı ve parmakları göğüs kafesinin yanlarından kıvrıldı, kendini sırtına bastırdı ve tutundu.

Kadının yumuşaklığını ve sıcaklığını hissettiğinde Bonnie aniden yok oldu, önündeki sahne eriyip gitti ve zihni tamamen karardı.

O kadar yakındaydı ki saçlarının kokusunu alabiliyor, parfümünün kokusunu alabiliyor, dizlerinin bacaklarına değdiğini hissedebiliyordu. Vi'ye ait olan her şey onun içine doğru bastırılmıştı, yumuşak ve güçlüydü, sanki her iki şeyi de ondan almasını istiyordu, böylece başa çıkabilecekti.

Annesinin o sekiz yaşındayken ölmesi, babasının kendini kaybetmesi ve Bonnie'yi bulup onun pisliklerini üstlenmesiyle geçen hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey vermemişti. Ne yapacağını bilmiyordu.

onunla birlikte. Violet ona verene kadar, annesinden kaldığını, hatta var olduğunu bile unutmuştu.

"Joe, da'lin' -"

Bonnie'den gelen ismi onu odaya geri getirdi.

Sözünü kesti. "Biliyorum, kafan iyi ve muhtemelen uçmuş durumdasın ama o sapkın, lanet beyninde sağlıklı hücrelerin varsa onları ateşlemen gerek çünkü sana söyleyeceklerimi kafana sokman gerek. Sakın geri gelme. Geri dönersen polisleri ararım ve sonra da bu lanet yeri satıp ortadan kaybolurum."

"Joe -"

"Ben sizin için var değilim. Sizin dünyanızda ben on yedi yıl önce var olmayı bıraktım."

"Biz birbirimiz için yaratılmışız, herkes öyle olduğumuzu söylüyor," diye sızlandı Bonnie. "de böyle diyorlardı, Tanrı aşkına, sonra sen onlara farklı."

Kadın yüzünü buruşturdu ve Cal bunu duymazdan gelerek boynunu büküp Violet'e baktı, Violet onun hareketini hissedince bakışlarını Bonnie'den ayırıp onun gözlerine dikti.

"Bırak beni bebeğim, onu dışarı çıkarmam lazım."

Başını salladı, parmakları onu sıktı, vücudu bir saniyeliğine daha derine bastırdı ve sonra geri çekildi.

"Biz birbirimiz için yaratılmışız," dedi Bonnie ona doğru ilerleyip kolundan tutarak ön kapıya doğru sürüklerken.

Kapıya vurduğunda gözleri Violete kaydı. "Onu taksiye bindirip hemen döneceğim."

"Burada olacağım," diye cevap verdi Violet.

Kapıyı açtı ve Bonnie'yi dışarı çıkardı. Sonra onu kaldırıma kadar sürükledi.

Arabayı durdurdu ve ona baktı. "Araban yarın öğlene kadar gitmezse, çektireceğim."

"Kimliği geri almak için ödeme yapamam." "Benim sorunum değil."

Kız ona göz kırptı, sonra tekrar yaptı, sonra adam sarhoşluğun derin ve çirkin bir şeyin içine batarak anlık bir berraklık getirdiğini izledi ve kız fısıldadı: "Benden nefret ediyorsun."

"Evet," dedi Cal ona hiç tereddüt etmeden gerçeği söyleyerek, bunu zaten iliklerine kadar bilmediğine inanmıyordu. ". Senden nefret ettim

On yedi lanet yıl boyunca her lanet gün. Senin hatıran damarlarımda asit gibi dolaşıyor."

Onun yüzünün değişmesini, çökmeye başlamasını, dudaklarının titremesini izledi. "Beni bir zamanlar sevmiştin."

"Artık bilmiyorum."

"Joe -" diye başladı ama bitirmesine izin vermedi.

"Beni hiç umursamıyorsun, senin için yaptığım onca şeyden ve hayatımı mahvetmek için yaptığın onca şeyden sonra, en ufak bir şey bile umurunda değil, geri gelmeyeceksin. Bana hatırlatmayacaksın. Damarlarımdaki asidi harekete geçirmeyeceksin."

Ona baktı, bir zamanlar güzel olan mavi gözleri berraklaşmıştı, sonra başını salladı ve beceriksizce kolunu adamın elinden çekti. Ondan bir adım uzakta durdu, sokağa baktı, dudaklarını ısırdı, vücudu hafif bir rüzgâra yakalanmış söğüt dalı gibi hafifçe sallanıyordu.

Taksi gelene kadar hayatının en uzun beş dakikası geçti. Bonnie'yi arka koltuğa itti, kapıyı çarptı, cüzdanını çıkardı, yolcu tarafındaki camdan içeri eğildi ve bir ellilik çekip şoföre uzattı.

Cal, "Onu eve götürün, evin nerede olduğunu bilmiyor, onu güvenli bir yere götürün, nerede olduğunu biliyorsanız bir sığınak," diye emretti.

"Anladım," başını salladı şoför, Cal geri çekildi ve taksi uzaklaştı.

Cal araba gözden kaybolduktan sonra uzun süre sokağı izledi. O asit hâlâ damarlarındaydı, bunu hissedebiliyordu. Uyandığı ve Violet'in geri döndüğünü öğrendiği anda pompalanmaya başlamıştı ve onu yiyip bitirdiğini hissetmediği tek zaman Violet'in sırtına bastırıldığı zamandı.

Dışarıda uzun süre durdu, görünüşe göre çok uzun çünkü Violet tekrar ona doğru kayd, bu sefer önüne doğru bastırdı ve kollarını tamamen etrafına sardı.

Çenesini eğip kızın kendisine baktığını gördü. "İçeri gel bebeğim," diye fısıldadı.

Ona kızlarına yaptığı gibi "bebeğim" diye sesleniyordu, tatlı, nazik, şefkatli, bu tek kelime Cal'ın derisinin altına giriyor, Cal'ın ona doğrudan vermesini sağlıyordu ve o da gecikmedi ama aynı zamanda hepsini onunla paylaşmadı, yarısını bile.

"O benim eski karımdı."

Violet daha da yaklaştı. "Ben de öyle bir şey düşünmüştüm."

Cal, vücudunu yakıp kavuran toksinin aniden yok olduğunu fark etti, tıpkı Violet'in yüzünün yumuşak olduğunu, gözlerinin karanlıkta onunkileri aradığını fark ettiği gibi. Yargılamıyordu, gözlerinin arkasında hiçbir şey çalışmıyordu, onu, Bonnie'yi, Bonnie'yle nasıl birlikte olabileceğini, az önce tanık olduğu sahneyi merak ediyordu. Sadece ona odaklanmıştı ve Bonnie'nin orada olduğunu bilmesi de bir şeyler olduğunu bilmesi gerektiğinden şüpheleniyordu, bu yüzden Bonnie'nin ziyaretinin ona her zaman enjekte ettiği zehrin yakıcı acısını gidermeye odaklanmıştı.

Bunu da hiç yaşamamıştı ama Vi'den bunu duyunca elini kaldırıp çenesini kavradı, başını daha da geriye eğdi, böylece boynunu büküp ağzını onunkine değdirebildi. Bunu bu gece iki kez yapmıştı, onu hafifçe öpmüştü ve bunu hayatında bir kadına yapıp yapmadığını hatırlayamıyordu.

Bunu yaptığında, kollarından birini onun belinden çözdü ve eli yukarı çıktı, parmağı saç çizgisinden aşağı kayd, sonra tüm parmakları saçlarının içine süzöldü.

Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve adamın ağzına doğru, "İçeri gel Joe," diye seslendi.

Sonra uzaklaştı ama elini tuttu ve onu evine götürmesine izin verdi.

* * * * *

"Siktir," diye fısıldadı Cal, elleri Vi' saçlarında, avuç içleri başının yanlarında, parmakları arkada kıvrılmıştı.

Önünde dizlerinin üzerindeydi, adam ayaktaydı, elleri kalçalarında, kot pantolonunun üzerindeydi, onu çalıştırmaya başlamadan önce sadece aletini serbest bırakmıştı.

Şimdi, eğer durmazsa, onun ağzına boşalacaktı.

Adam çekildi, eğildi ve ellerini kızın çukurlarına sokarak onu yukarı çekti. döndürerek yatağa fırlattı ve üstünü örttü. "Joe, ben -"

Elleri kalçalarını buldu, üzerinde iç çamaşırı vardı, bu yüzden onu çekti, kalçaları sarsıldı ve malzeme yırtılıp bir kenara fırlatıldığında sessizliğe büründü.

Elini sikinin etrafına sardı, ucunu içeri doğru yönlendirdi ve sonra içeri daldı.

Çok kaygan, çok sıkı, ona dokunmamıştı bile, onu öpmemişti, sadece onu yatağın kenarına götürdü, dizlerinin üzerine çöktü, kot pantolonunun düğmelerini açtı,

Elini sikinin etrafına sardı ve onu serbest bıraktı, sonra üzerine indi ve ona kafa vermekten bu kadar açık bir şekilde zevk alması hoşuna gitti.

"Joe," diye nefes aldı onunla dolduğunda.

Onun sikini seviyordu, Tanrım, çok seviyordu ve bunu bilmesine aldırılmıyordu.

Eli kızın saçlarında dolaştı ve ağzını kendi ağzına götürdü, onu öperken sertçe becerdi. Kadın da onu öptü, kalkık bacaklarını kaldırıp adamın yanlarına bastırdı, böylece adam onu daha sert sikip daha da derinlere inebildi.

"Evet bebeğim," diye inledi ağzına doğru, kalçalarını sallayarak onun itişlerini karşıladı.

Ağzıyla mucizeler yaratmıştı. Acele etmezse, adam ondan önce boşalacaktı.

"Buddy, acele et, benimle gelmeni istiyorum."

"Daha sert, Joe."

"Seni ikiye bölerim, daha sert sikerim."

Kolu adamın sırtına dolandı ve parmakları adamın saçlarına kaydılar.

"Bunu kaldırabilirim."

Adam kızın içine daha sert, daha derin, her darbeye nefesini kesecek kadar çok girdi.

"Bebeğim?" diye seslendi.

"Bayıldım Joe," diye fısıldadı, adam buna inanmadı ama kadın onu öperek bunu kanıtladı.

Onun için başladığını hissetti, amcığı kasıldı, onu daha derine çekti ve bu çok iyi hissettirdi, bırakmaktan başka seçeneği yoktu, o da yaptı ve ilk kez bir partnerle aynı anda orgazmı paylaşmayı deneyimledi.

Olağaniüstü bir şeydi.

İşini bitirdiğinde, tüm ağırlığını ona verdi ve sadece nefesinin ağırlaştığını duyduğunda ön koluna geçti.

"Joe -"

Ne yaptığını düşünmeden önce kafasını kaldırdı ve gözleri karanlıkta onunkilere kilitlendi.

"Bana eve gideceğini söylemeyi aklımdan bile , yemin ederim -"

Parmakları tıpkı Colt ve Feb'in barbeküsünde Keira'ya yaptığını gördüğü gibi dudaklarına geldi.

"Bebeğim, rahatla," diye fısıldadı. "Ben de tam iç çamaşırımı yırttığın için sana takılacaktım."

Göğsünün sol tarafında anlamadığı bir şeyin kasıldığını hissetti. Tam olarak acı verici değildi ama kendini belli edecek kadar güçlüydü. Parmakları kızın bileğine dolandı ve elini çekti.

"Sana bir çift daha alacağım."

"Başka bir çifte ihtiyacım yok." Kalçaları hâlâ adamın yanlarındaydı ve daha derine bastırıyordu. "Her neyse, o anıya sahip olmak için kaybetmeye değer. Büyük, kötü, korkutucu Joe Callahan, yıldızlara karşı güvenlik, kontrolü kaybetmek ve iç çamaşırımı yırtmak."

Kalçalarını kızın içine doğru itti ve kızın nefesini emdiğini duydu. "geçilmesinden pek hoşlanmıyorum dostum."

Kollarını ona doladı ve fısıldadı, "O zaman bunu sana kim yaptıysa doğru yapmamış."

Cal cevap vermedi ve o da kollarını bir kez daha sıktı. "Yaklaşık bir saatimiz var Joe, uyumam gerek."

Yine cevap vermedi ama çekip onu yatağa yatırdı. Kot pantolonunu çekiştirerek çıkardı, cebinden anahtarını çıkarıp komodinin üzerine koydu ve kot pantolonu bir kenara fırlattı. Sonra onun yanına uzandı ve yorgani üzerlerine çekti. Kadın onun içine yerleşti, bir bacağını kalçasına doladı, kolunu karnına doladı ve yanağını omzuna koydu.

Karanlık tavana baktı ve onun kendisine doğru gevşediğini hissedene kadar parmaklarını kalçasında ve kıkırda gezdirdi.

"İyi misin tatlım?" diye mırıldandığında onun uyuduğunu sanıyordu.

Bonnie'yi kastetmişti.

Gözlerini kapattı ve eli onun kıkırını avuçladı.

"Uyu artık, Vi."

"Pekâlâ," diye fısıldadı kolunu zayıf bir şekilde sıkarken.

Uykunun onu ele geçirdiğini hissetti ve onu vurması gerektiğini biliyordu. Bu işin bitmesi gerekiyordu. Tekrar başlatmamalıydı, kız bu hale gelmiş olsa bile, bir daha asla başlatmamalıydı.

Ama yaptı ve bitirmesi gerektiğini bildiği halde bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Hem de hiç.

* * * * *

Kadın ondan uzaklaştı ve adam kadının bedeninin yatağını terk ettiğini hissedince gözlerini açtı.

Saate baktı; saat altı kırk yediydi.

Hay sikeyim. Alarmı , uyuyakalmışlardı.

Acele ediyordu, yatağın kenarında duruyordu, elleri tişörtünün üzerindeydi, çekip çıkarmaya hazırdı.

"Bırak onu," diye homurdandı, vücudu sarsıldı ve omzunun üzerinden ona bakmak için döndü.

"Ne?"

"Evde benim tişörtümü giy," diye emretti.

"Evde mi giyeceksin?" diye sordu kafası karışmış bir sesle ve yüzünü ona döndü. "Evet."

"Ama -"

"Sormuyordum," dedi ona. "Evde giy."

"Ben -" diye başladı, durdu, adam yüzünün yumuşamasını izledi ve sonra "Tamam" diye fısıldadı.

Eğilip bornozunu ve geceliğini aldı ve gitmek için döndü. "Dostum."

Geri döndü. "Buraya

gel."

"Joe, geç yattım," dedi ona. "Buraya

gel."

Tereddüt etti, sonra yatağa doğru üç adım yürüdü. Adam uzandı, elini tuttu ve sertçe çekti, böylece ayakları yerden kesildi, elleri ve bir dizi yatağa düştü. Kadın yere düşerken, adam elini bıraktı ve parmaklarını kadının boynuna dolayarak ağzını kendi ağzına çekti.

Onu öptü, dili hoşuna giden bir şekilde onunkine karıştı, sanki bir tür sıcak, seksi üstünlük savaşına kilitlenmişlerdi, kazanan hepsini alırdı ve sonra ağzını bıraktı ama boynunu değil.

"Evimden çıkmadan önce beni öp."

Ağır ağır nefes alıyordu ve "Tamam" diye fısıldadı.

Bir günden kısa bir süre içinde üçüncü kez ağzını onunkine değdirdi.

Sonra dedi ki, "Evine git."

"Bye Joe."

"Görüşürüz dostum."

Adını söylemeden önce kızın dönüp odanın içinde yürümesini izledi.

"Vi."

Döndü. "Evet, Joe?"

Komodinine uzandı ve anahtarlığını parmağına taktıktan sonra ona uzattı.

Hızla geri döndü, anahtarı adamın elinden kaptı, eğildi, parmaklarını adamın yanağına götürdü ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Sonra geri çekildi, ona sırtıttı, sol göğsündeki kasılmayı tekrar hissetti, sonra doğruldu, döndü ve gözden kayboldu.

Sırt üstü düştü ve elleri yüzüne giderek derisini ovuşturdu. Ve yine buna bir son vermesi gerektiğine karar verdi.

Hayatı güzeldi. Bunu rayından çıkaracak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Çok çalışmıştı, böyle devam ederse elli yaşına geldiğinde emekli olup iyi bir hayat sürebilirdi.

Çok seyahat ederdi, hiç evde olmazdı, Indiana'nın lanet kışlarından nefret ederdi, soğuk insanın iliklerine işlerdi. Evi neden orada tuttuğuna dair hiçbir fikri yoktu, sadece ona babasını, annesine dair bazı belirsiz anıları hatırlatıyordu ve bir de Nicky'nin orada olduğu altı ay vardı.

Florida'daki sahil evi hiçliğin ortasındaydı, iki yatak odası vardı, küçüktü, bir markete gitmek için çalılıkların arasından yirmi dakikalık bir yolculuk yapmak gerekiyordu, mükemmeldi. Vi bundan nefret ederdi. Bir keresinde oraya bir kadın götürmüştü, adını hatırlamıyordu, unutmuştu çünkü kaltak iki gün boyunca sızlanmıştı ve sonunda onu bavuluyla birlikte götürmüş, havaalanına bırakmış ve orada bırakmıştı.

İşi, Florida'daki evi, hayatıyla ilgili planı vardı; Violet'in saçmalıklarına, sorunlarına, yüküne, çocuklarına ihtiyacı yoktu. Ölü bir adamla, bir polisle, muhtemelen iyi bir adamla rekabet etmesine gerek yoktu. Kazanamayacağı bir adamla, sadece Violet'i değil kızlarını da kazanamazdı.

Sonra Bonnie'nin, babasının, Nicky'nin tüm hikayesini öğrendiği zaman vardı, tüm bunların ne kadar hastalıklı, ne kadar çılgınca hastalıklı olduğunu. Olaydan sonra onu gören insanların yüzlerindeki ifadeyi dün gibi hatırlıyordu. Şoklarını, iğrenmelerini.

Hayır, Violet'le ilişkisini bitirmesi gerekiyordu. Onunla kesinlikle işi bitmeliydi.

Bunu biliyordu ve ellerini yüzünden çekip yan tarafına döndüğünde, yastığının üzerindeki saçlarını kokladığında hâlâ biliyordu.

Sadece bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Sekizinci Bölüm

İsa'ya Gelin

Mutfak kapısını açtığımda barın üzerinden yemek alanına açılan ön kapıdan Kate ve Dane'in çıktığını gördüm.

"Joe'ya anne," diye seslendi Kate el sallayarak, Dane de el salladı ve sonra kapıdan çıktılar.

Olduğum yerde durup kapıya baktım ve Kate ile Dane'in neden Joe'ya gittiklerini merak ettim. Ayrıca kızımın neden her akşam yemekten önce Joe'ya gidiyormuş gibi beni bu durumdan haberdar ettiğini de merak ediyordum.

"Hey, Momalicious, akşam yemeğinde ne var?" Keira koridorda dolaşıp beni sersemliğimden çekip çıkararak sordu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve evime girdim, çantamı tezgâhın üzerine koydum ve Dane'in ben yokken eve gelme yasağını kaldırdığımdan beri elli bininci kez, Dane'in ben yokken eve gelme yasağını kaldırıp kaldırmamam gerektiğini düşünmeye karar verdim. Yaz olduğu ve Dane'i her gün okulda görmediği için bu Kate'in zorlandığı bir konuydu, bu yüzden ona boyun eğdim ama ancak ikimizi de rahatsız eden dürüst bir seks konuşması yaptıktan sonra. Umarım Kate daha çok ya da en azından hayır diyecek kadar rahatsız olmuştur.

Sonra Keira'nın bana bir soru sorduğunu hatırladım ve ona cevap verdim.

"Bilmiyorum bebeğim, ne istiyorsun?"

"Kızarmış tavuk," diye cevap verdi.

"Bunun için marine etmek gerekir," diye zaten bildiği bir şeyi söyledim.

"Hayır, *Kentucky* Fried Chicken'dan bahsediyorum, Momalicious Fried Chicken'dan değil."

Sırıttı ve kalçasını tezgâha yasladı. "Bahçe merkezinde geçirdiğim zor bir günün ardından, muhteşem anneme kızarmış tavuk pişirtmezdim."

Kahretsin, bir şey istiyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kızıma baktım. "Pekâlâ güzelim, ne istiyorsun?"

Elini göğsüne götürdü. "Ben mi?"

"Dökül."

"Sadece kızarmış tavuk," dedi ve hınzırca gülümsedi. "Bir de şirin, beyaz ve süper kabarık bir Amerikan Husky köpeği."

Köpek. Lanet köpek. Barbeküden beri tek iki yüz dolarlık köpekti.

"Köpek hakkında sonra konuşuruz."

"Anne!" diye bana doğru eğildi. "Haftalar akıp gidiyor. Sadece beş yavruları var ve şimdiden üçünü sattılar."

"Düşünmem için bana biraz daha zaman ver." "Yapamam!"

"Yapabilirsin."

"Anne -"

"Keira."

Göz göze geldik ve kazanacağımı biliyordum, her zaman olduğu gibi. Keira bir sivrisineğin sabrına sahipti. Çok geçmeden oflayıp pufladı, ayağını yere vurdu ve mutfaktan çıkmaya başladı.

"Hey," diye seslendim arkasından telefon çalmaya başladığında. "Kate neden Joe'ya gidiyor?"

"Bilmiyorum!" Keira geri aradı ve ben de telefonu aldım. "Alo?"

Cheryl kulağıma, "Hey bebeğim, bu gece J&J'ye git," dedi. "Ben çıkıyorum ve senin ateşli, kötü çocuk, çapkın, yan komşun sınırların dışında olduğu ve ben de bir erkek arkadaşına özlem duyduğum için, benimle dolaşacak birine ihtiyacım var."

Barbeküden beri Cheryl beni her gün aramaya başlamıştı. Nedenini biliyordum. Bir, iyi bir insandı. İki, benden hoşlanıyordu. Üç, kocamın ölümünün berbat olduğunu biliyordu ve bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Dört, Joe'nun benimle oynamasının berbat olduğunu biliyordu ve bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Beş, Daniel Hart'ın kafamı karıştırmasının berbat olduğunu biliyordu ve bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu düşündü. Ve altı, çok fazla arkadaşı yoktu ve ben bile iyi bir arkadaş olduğumu biliyordum, belli ki öyle olduğumu tahmin ediyordu, bu yüzden onun arkadaşısı olmamı istedi.

Feb bana barbeküden sonraki gün Cheryl'in numaramı istediğini ve Feb'in ona vermesinin sorun olup olmadığını sorduğunu söyledi. Evet dedim ve o günden beri her gün aradı.

"Cheryl -"

"Sen de ateşli olduğun ilk tercihim sen olmazdın, bu yüzden işimi bölebilirsin, ama Colt çalışıyor, bu Feb çocukla evde. Jessie tam bir kaçık ve beni biraz korkutuyor. Mimi'nin çocukları var ve Al bu gece arkadaşlarıyla dışarıda, o yüzden o da içeride. Dee çalışıyor, o yüzden o da yok ve benim de bir gece iznim ve bir bakıcım var, o yüzden sen olmalısın ve bu gece olmalı."

"Cheryl, sana söylemediğim bir şey var," dedim ve buzdolabından bir gazoz alıp yatak odama yöneldim, gazozu patlatarak açtım.

"Ne?" Cheryl sordu.

"Bekle, odama gitmem gerek," dedim sessizce, Keira'nın odasından müzik geliyordu, başka bir erkek grubu çalıyordu, bu yüzden muhtemelen beni duyamazdı ama çok dikkatli olamazdınız.

Cheryl kulağıma, "Ooo, kızlar duymazsa çok çekici," dedi.

Odaman kapısını kapattım, gazozumdan bir yudum aldım ve yatağıma oturdum.

"Joe hakkında."

"Bok gibi ateşli, kötü ocuk, oyuncu, yan komşun mu?"

Telefona bakıp sııttım. "Evet, o."

"Peki ya o?"

"Şey..." Tereddüt ettim, "Tekrar açıldı." "Ne?" Cheryl bağırdı.

"Um..."

"Ne kadar ?" "Ne

kadar?"

"Ne zamandır açık?" Cheryl sabırsızlıktan huysuzlanmaya başlamıştı.

"Barbekü gecesinde beri."

Bir an sessiz kaldı ve sonra yavaşça, "Sen. Sıcıyorsun. Beni." "Hayır."

Bir duraklama oldu ve ardından bir çığlık geldi, "*Neden bana söylemedin?*"

"Ben, şey... o şehir dışına çıktı ve ben, şey... geri döndüğünde hala..."

"Döndü m?"

"Dn döndü." "Hala -

mı?"

"Evet."

"Biliyordum."

"Biliyor

muydun?"

"Kızım, bir erkek o çiçeklerin teslim edildiğı gibi bir şey almaz, bu sadece uygun bir komşu seks çağrısından başka bir şey değıldir."

"Bu hala bir seks ağrısı."

"Saçmalık."

"Hayır, bunu açıkça belirtti. Bu sadece seks."

Telefonda bir "puf" sesi duydum, ardından "Evet, doğıru" dedi.

"Çiçekler teslim edildiğinde Colt da gerginleşti," diye hatırlattım ona.

"Evet, Colt aynı zamanda yirmi yıl boyunca Feb'e ve kendisine hasta ve çılgınca şeyler yapan tüm pisliklerin pisliğine sahipti, bu yüzden acınızı başkaları gibi bilmiyor."

Cheryl de biliyordu, o da o karmaşaya karışmıştı, yirmi yıl boyunca değil ama iyi bir şekilde de değil, o iyi bir yol olduğundan değil, belki deli adamın kurşunlarla delik deşik olması dışında. Birkaç gece önce bana her şeyi anlatmıştı. Bu kadar çabuk toparlanmasına şaşırmıştım. Bir yıldan fazla olmuştu ama yine de haklıydı. "Hasta, çılgın bir şeydi" ve o diğer tarafa geçmeyi başarmıştı.

Yine de Cheryl hayatında başka şeyler de paylaşmıştı, bu yüzden onun bir savaşçı olduğu izlenimini edindim.

Cheryl kulağıma, "Bok gibi seksi, kötü çocuk, çapkın, yan komşun senin acını bilmiyor," diye devam etti. "Biri onun kadını becerdiğinde alfa erkeğine dönüşüyor."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve "Ben Joe'nun kadını değilim" diye fısıldadım. "Bebeğim, ciddi mi? Uyan artık."

"Ben ."

"Pekala," dedi, "söyle bana, nasıl değilsin?"

"Şey, bana teklif etmedi," diye başladım. "Seni becerdi mi?"

"Um... evet."

"Bu bir erkekle çıkmak demek," diye açıkladı. "Sıradaki."

Kıkırdamaya başladım. "Cheryl, gerçekten, hiç söz vermedi."

"Asla vermezler."

"Tim yaptı."

"Tim on sekiz yaşındaydı, iyi bir çocuktü ve kaltağını hamile bıraktı. Sadece Ethan'ın sık kafalı babası gibi düzgün olmayan adamlar, bu bok vurduğunda kaçarlardı. Sen şanslısın."

Bunu biliyordum, hem de çok iyi

biliyordum. "Neyse, başka ne var?"

Cheryl zorladı.

"Onunla tanıştın, seninle nasıl olduğunu bilmiyorum ama o oldukça dürüst biri ve bunu açıkça belirtti. Kamyoneti yolda, yatağına hoş geldim. Bunun dışında, olmaz. Onu yemeğe, krep yemeye davet ettim, hatta kızlar bile yemeğe davet etti. Hiç gelmedi."

"Seni alışveriş merkezine götürdü."

"Keira tarafından shang hai'lendi."

"Kızım, piyasadan çekileli çok oldu. Bir adamla evlenirsen, yasal olarak seninle alışveriş merkezine gelmek zorunda kalır. Kızın tatlı, sevimli ve komik ama bu dünyada hiçbir erkek, birlikte olmak istediği biri yoksa ya da TV'lerde boktan bir indirim yoksa alışveriş merkezine . Tatlı, sevimli, komik bir genç kız ona sorar ya da sormaz. Ve bu Tanrı'nın *dürüst* gerçeği."

Dudaklarımı yaladım ve dün geceyi düşündüm. Joe'nun beni güvertede nasıl karşıladığını, sanki gelmemi bekliyormuş gibi, bir buçuk hafta sonra beni görmek için benim onu gördüğüm kadar endişeli olduğunu düşündüm. Joe'nun kızlarım için daha güvenli hale getirmek için evime nasıl geri döndüğünü düşündüm. Üzücü, korkutucu, sarhoş ve kafası güzel eski karısıyla yaşadığı o üzücü, çılgın, çirkin dramı, nasıl olduğunu ve sonrasında onunla birlikte olmama nasıl izin verdiğini düşündüm. Onun tişörtüyle eve yürümemi nasıl istediğini düşündüm. Eğer bu bir şey ifade etmiyorsa, bana kıyafetlerini vermesi, hatta onları giymemi istemesi bile bir şey ifade etmiyordu. Ve Cheryl'in söylediklerini düşündüm.

Ve oraya bir daha gidemedim.

"Cheryl," dedim usulca, "oraya bir gidemem."

"Bebeğim -"

"Hayır, yapamam. Tamam mı? Olan bu, hepsi bu ve artık ne olduğunu bildiğim için bunu sorun etmiyorum. Hayatımı yaşıyorum ve bazı zamanlar yalnız değilim ve seks harika ve sadece buna katlanabilirim. Başka bir şey o zaman gelir. Joe anlaşıyor."

"Başka bir şey gelirse Joe'nun kafası patlar."

Bunun doğru olduğundan emin değildim. Joe'nun omuz silkip, "Hayatının tadını çıkar dostum," deyip çekip gitmeyeceğinden emin değildim. Bundan hiç emin değildim.

Bu yüzden olduğum yerde kalmalı ve bir daha oraya gitmemeliydim. "Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?"

Cheryl sessiz kaldıktan sonra "Bu gece benimle geliyor musun?" diye sordu. Zaten kızlar uyuyana kadar Joe'lara gidemezdim, bu yüzden "Evet, tabii, kulağa eğlenceli geliyor" dedim.

"Çok olacak. Sekiz buçukta orada buluşalım mı?"

"Harika."

"Harika, bkz. sen sonra ve... elbise Aşağı, Bebeğim, I Yapma.
ihtiyaç rekabet."

"Kapa çenenin, sen harikası."

"Ben bir sik mıknaşısıyım."

"Sana iyi bir tane bulacağız."

"Umarım onları fark edebilirsin çünkü ben fark " dedi ve sözlerini "sonra" diye bitirdi.

"Güle güle."

Telefonu kapattı ve ben de yatağımdan kalktım. Sodomdan bir yudum daha alarak odaya geçtim, kapıyı açtım ve bağırdım, "Keira! Benimle KFC'ye geliyor musun?"

"Evet!" Keira da bağırdı.

Telefonu mutfaktaki şarj aletine taktım, çantamı aldım, Keira mutfığa gitti ve kızımı kapıdan dışarı çıkardım. Mustang'ime binerken Joe'nun evine hiç bakmamayı başardım, arabayı kenara çektim ve uzaklaştım.

* * * * *

Banyo aynasına baktım ve Cheryl'in bana kızmayacağını umdum.

Şık giyinmemeye ama çaba göstermeye karar verdim. Nedenini bilmiyordum, sadece KFC'den sonra (Dane'in kovanın büyük çoğunluğunu yemesiyle ki bunu yapacağını biliyordum ve ayrıca neden bütün bir kovayı satın aldığımı da), çaba gösterme dürtüsüne kapıldım. Tim ölmeden önce (cenaze töreni için giyinmek dışında) kendimi süsleyebileceğim, biraz daha güzel bir şeyler giyebileceğim ve bir süreliğine kendimi iyi hissedebileceğim hiçbir şey yapmamıştım, ben de yaptım.

Ancak Cheryl arka bahçedeki barbeküde sivri topuklu sürtük sandaletleri giyseydi, benim çabamın yanında sönük kalacağını düşündüm.

Dudak parlatıcımı bitirdim ve çalışma masama doğru yürüdüm, takılarımı seçip taktım. Sonra telefonuma baktım.

Hazırlıklarına başladığımdan beri yaklaşık iki düzine kez telefonuma baktım, arama yapıp yapmamakla mücadele ettim.

Sonra *siktir et* diye düşünerek kaptım.

Telefon rehberine gittim, aşağı kaydardım, Colt'un bana verdiği ve "Joe'nun Cep Telefonu" olarak programladığım numarayı buldum ve go tuşuna bastım.

Üç kez çaldı.

Sonra Joe'nun "Yo" diyen gürültülü sesiyle cevaplandı. "Joe?"

Sessizlik sonra, "Vi."

"Hey."

"Naber dostum?" "Um..."

Bilmek istiyordum, neden kızıma ve erkek arkadaşına sormadım bilmiyordum ama çoğunlukla sormadım çünkü o bilgi vermedi ve genç kızıma karşı çok meraklı olmamaya dikkat ettim ama yine de bilmek istiyordum.

"Vi," diye seslendi Joe kulağıma.

"Kate ve Dane bugün neden geldiler?"

Joe cevap vermekte tereddüt etmedi. "Dane ne iş yaptığını öğrenmek istedi." "Ne?"

"Kate alışveriş merkezinde benimle konuştu, Dane'in işimle ilgilendiğini söyledi. Gelecek yıl son sınıf öğrencisi olacak, geleceğini düşünüyor."

"Oh," diye mırıldandım, Dane'in iyi bir çocuk olduğunu, geleceğini düşünmek için zaman ayırdığını ve bu konuda bir uzmanla konuşacak kadar zeki olduğunu bir kez daha düşündükten sonra saate baktım, saatin sekiz yirmi beş olduğunu ve oradan çıkmam gerektiğini gördüm ve "Peki, teşekkürler," diye mırıldandım.

"Violet."

"Öyle mi?"

"Bu mı?"

"Evet."

"Her şey yolunda mı?"

"Um..." Taktığımdan farklı bir yüzükte karar kıldım, taktığımı çıkardım ve diğerini taktım ve "Evet, tabii, neden?" dedim.

"Dikkatin dağınık görünüyor."

"Ben bir anneyim, her zaman dikkatimiz dağınıktır."

"Bazı zamanlar dikkatinin dağılmadığını biliyorsun, dostum."

Hareket etmeyi bıraktım ve aynı zamanları hatırlayarak bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim.

"Joe," diye fısıldadım.

"Aklında ne var?"

Seks partnerleri, seks partnerlerinin aklından geçenleri umursar mıydı? "Um..."

"Vi," diye gürleyen sesi bir uyarıydı. İkinci kez sormayı pek sevmediğini fark ettim.

"Keira bir köpek istiyor." Ağzımdan kaçırdım. "Yine mi geldin?"

"Keira bir köpek istiyor. Hep bir köpeği olsun istemişti. Arkadaşı Heather'ın köpeğinin yavruları olmuş, çok pahalı bir cinsmiş ve Keira da bir tane istiyor."

"O zaman ona bir köpek al."

"İki yüz dolara mal oluyolar, beslemek için fazladan bir boğaz ve kafamda bir deliğe ihtiyacım olduğu gibi veteriner faturalarına da ihtiyacım var."

Bu tam bir sessizlikle karşılandı. Sessizlik o kadar büyüktü ki beni korkuttu ve mücevher kutumu rastgele karıştırmayı bırakıp sessizliğin katıksızlığını dinledim.

Sonra Joe usulca, "Bu köpek maması, dostum," dedi. "Biliyorum."

"Bu besleyecek fazladan bir boğaz değil." "Um..."

"Canın mı yanıyor?"

"Ne için acıyor?"

"Para."

Yutkundum, bunun kesinlikle seks çağrısı bölgesi olmadığını düşündüm. "Biz iyiyiz."

Yine o mutlak sessizlik.

Sonra da "Saçmalık" diye mırıldandı. "Hayır, biz iyiyiz."

"Bu gece buraya geldiğinde konuşuruz."

Konuşacak mıyız?

"Joe -"

"Gömleğimi üzerine giy, bebeğim" diye emrettiğinde sesi alçaldı.

Midem hoş olmayan bir şekilde altüst oldu ve "Geri mi istiyorsun?" diye fısıldadım. "Hayır, seni yine içinde becermek istiyorum."

Karnım tekrar, bu sefer hoş bir şekilde döndü ve "Tamam" diye fısıldadım.

"Geceliklerinden daha iyi."

"Beni hiç geceliklerimden biriyle becermedin," diye hatırlattım ona. "Her zaman çıkarırsın."

"Deri, dantelden daha iyi hissettiriyor, dostum." "Oh."

"O şeyler çok tatlı ama çıplak daha iyi görünüyorsun."

"Oh."

Vay canına.

Çıplak halimin geceliklerimden daha iyi göründüğünü mü düşündü? Vay be.

"dağıtan başka bir şey var mı?" diye sordu.

Bana öyle geldi ki, konuşmak istiyordu. Bana öyle geliyordu ki, zihnimdeki sürekli anne yükünü almak istiyordu, eskiden Tim'le paylaşabildiğim, çok uzun zamandır tek başıma taşıdığım bir yükü.

Bana öyle geldi.

Yine de muhtemelen öyle görünmesini istedim.

"Ben yokken Dane'in burada bulunma yasağını kaldırmam ve bunun doğru bir şey olup olmadığını merak etmem dışında, hayır."

"Dün gece eve geldiğimde evinize baktım. Çocukların hepsi mutfaktaydı, yemek yapıyorlardı ve gülüyorlardı. En azından dün gece iyiydin."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Joe'nun evime bakıp çocukları gülerken görme düşüncesi hoşuma gitti. Bu iyi hissettirdi.

Joe devam edene kadar iyi hissettirdi. "Yine de ergen bir çocuk olduğu için iki dakikada bir kızın pantolonuna girmeyi düşünüyor."

Bu kötü

hissettirdi.

"Joe!"

"Gerçekçi ol dostum, bunu bilmelisin ve onunla prezervatifler hakkında konuşmalısın."

"Onunla zaten perhiz hakkında konuştum."

Joe bir kahkaha patlattı ve ben donup kaldım, kahkahanın zenginliğini dinledim. Onun güldüğünü hiç duymamıştım. Gülebildiğinden bile emin değildim. O benim ateşli, kötü çocuk, çapkın, yan komşum, yıldızların güvenlik görevlisi ganimetçimdi. Ciddi, korkutucu, sert, uğursuz, alfa erkeğiydi. Böyle erkekler *gölmezdi*.

Kahkahası dindiğinde, sorduğu sorunun tınısını hâlâ duyabiliyordum. "Ailen seninle perhiz hakkında konuşuyor mu?"

"Annem asexual. Sanırım babam Sam ve beni kaçırdı." "Herkesin annesi asexüeldir."

"Annem gibi değil. O tek bir duyguya, onaylamamaya programlanmış bir robot."

"Annenle yakın olduğunuzu görüyorum."

"Bana bir Noel kartı bile göndermiyor."

Yine bir sessizlik oldu, bu sefer garip bir şekilde ağırdı ve sonra "Bir bok yok mu?" diye sordu.

"artık. Onun benimle ya da kızlarımla hiçbir ilgisi yok."

"Bu çok boktan."

"Evet."

"Ona bir tane gönderdin mi?"

"Her yıl ama sadece babama biraz benzediğim için çünkü diğer alışverişlerinin yanı sıra annemden saklayabileceği hediyeler de alıyor."

"Ailen biraz görünüyor, dostum." "Ben

Amerikalıyım, Amerikan tarzı bu."

"Doğru anladım," diye mırıldandı.

Ailesi hakkında sorular sormak istedim. Annesinin İtalyan ve Chicagolu olduğunu biliyordum ama Chicago'da çok sayıda İtalyan vardı, bu yüzden dünyanın en iyi pizzasını orada yapıyorlardı (İtalya'ya hiç gitmediğim için İtalya dışında olduğunu tahmin ediyordum). Ondan bahsederken "öyleydi" dedi, bu da bana onun artık buralarda olmadığını düşündürdü. Ayrıca yakın olduğu Vinnie adında öldürülmüş bir kuzeni vardı ve cinayetten önce mafyadaydı. Bu biraz korkutucu bir bilgiydi ve özellikle Daniel Hart işin içinde olduğu için bunu görmezden gelmeye çalışıyordum. Tek bildiğim buydu.

Ama bunu sormak bana düşmezdi ve Cheryl'in yanına gitmem gerekiyordu. Artık resmen geç kalmıştım.

"Joe, gitmeliyim."

"Pekâlâ Vi," diye veda etmeye başladım ama o devam etti. "Dane'i tekrar göreceğim, konuşacağız."

Gözlerimi kırıştırdım ve "Ne hakkında?" diye sordum. "Saygı hakkında."

"Saygı mı?"

"Kadına saygı. Onunla ilgilenmek." Yine donup kaldım.

Sonra fısıldadım, "Joe -"

"Başınıza gelenlerden pişman olmadığınızı düşünün, Kate'i yakaladınız, ama onlar için bu boktan durum farklı olabilir, bu konuda bilgi sahibi olmalılar. Öyle mi?"

Neden bu kadar iyi davranıyordu? Ve gülüyordu?

Ve her şeyle ilgileniyorsun?

Cevap bulamadım çünkü Joe konuşmaya devam ediyordu. "Bu arada Vi, doğum kontrol hapı kullanmadığını söylemiştin ve biz de -"

"Ben, uh... ilk seferden sonra geri döndüm, biz, uh..." Tanrım, ne kadar utanç verici. "Her neyse, endişelenme. Her şey yolunda."

Ne kadar eğlenceli, sevgilime düzenli adet gördüğümü söylemek.

"İyi haberlerim var bebeğim." diyerek utancımı yarıda Peki neden bana daha sık "bebeğim" diyordu?

Şikayetçi değildim ama seks aramalarında tatlı sözler kullanılır mıydı? Cheryl'e sormam gerekiyordu, ben de tekrarladım,

"Joe, gitmeliyim."

" gece yan kapıyı kullan, kilitle."

"Tamam."

"Sonra görüşürüz."

"Güle güle."

Telefonumu kapattım ve ona baktım.

Bu seks çağrısı işi için kale direklerini değiştirip durdu. Akşam yemeğine hayır deyip, kızımın erkek arkadaşıyla prezervatifler ve "kadınına" saygı hakkında nasıl konuşabilirdi?

Mantıklı gelmiyordu ve yatak odamda durup bunu düşünecek ne zamanım ne de tecrübem vardı. J&J'ye gitmem gerekiyordu.

Ve her neyse, Cheryl cevapları biliyordu.

* * * * *

Banyodan bara geri döndüğümde Cheryl' oturduğunu, önünde taze bir içki, boş taburemin önünde taze bir içki ve arkasında duran son derece çekici, uzun boylu, koyu sarışın bir adam gördüm. Taburesinde iki büküm olmuş, adama bakıyor ve sohbet ediyordu.

Kıyafeti konusunda yanılmamıştım; beni kesinlikle soluk gösteriyordu. Sergilediği göğüs dekoltesi ve bacaklara bakılırsa hiçbir erkek bana bakmıyordu. Aslında iki erkeğin onun etli görüntüsünden büyüledikleri için masalara girdiklerini görmüştüm.

Birkaç kişinin yanından geçtim, yerime oturabilmek için Cheryl'ın konuştuğu sarışın adama yaklaşmak zorunda kaldım. Yanından geçerken bana baktı, güzel, koyu kahverengi gözleri olduğunu ve yakından biraz daha çekici olduğunu gördüm ve tabureme kaydım.

"Hey," dedi ve onun da hoş, derin bir sesi olduğunu duydum. "Merhaba," diye cevap verdim.

Bana bakmaya devam etti ve ben de ona gülümseyerek Cheryl'ın bizi tanıştırmasını bekledim. Gelmeyince ona baktım ve Colt'un barın ucuna doğru baktığını gördüm (Colt her zaman barın son taburesinde, duvara en yakın yerde oturduğu için ben de öyle düşünmüştüm, ofis onun arkasındaydı). Küçük, sinsi bir gülümseme takınmıştı ve adam konuştuğunda neye gülümsediğini görmek için omzumun üzerinden bakmak üzereydim.

"Ben Mike."

Ona baktım ve "Violet" dedim.

"Biliyorum, Cheryl bu gece seninle dışarıda olduğundan bahsetti." "Ah," dedim çünkü buna verilecek gerçek bir yanıt yoktu.

Kızılıcak suyumu ve votkamı aldım ve pipeti emdim.

Konuşmaya devam etti. "Colt'la çalıştığım için seni tanıdığımı da bilmelisin."

İçkimi bıraktım ve "Ne?" diye sordum.

"Ben bir polisim. Teğmen Mike Haines."

"Uh..."

"Sorun değil Violet, sadece daha sonra anlaşmanı bildiğimi öğrenmeni istemedim. Berbat olurdu, bir konuşma yaptık, bundan bahsetmedim ve sonra her şeyi bildiğimi öğrendin. Hıyarın teki olduğumu düşünürdün, o yüzden en iyisinin bunu açıklamak olduğunu düşündüm."

Bu çok hoştu, ben de gülümsedim ve "Teşekkürler" dedim.

O da gülümsedi ve "Umarım tuhaf değildir. Sen onları tanımadan birinin seni tanımasının ne kadar tuhaf hissettireceğini hayal bile edemiyorum. Seri katil turistler bara geldiğinde Feb'in bununla nasıl başa çıktığını bilmiyorum."

Feb bundan bana Myrtle'ın evindeki Noel partisinde bahsetmişti. İşlerinin kötü gittiğini duyan ve bunu yayınlanan kitapta okuyan insanların bara nasıl geldiklerini anlatmıştı. Ortalık sakinleşmeye başlamıştı ama ilk başlarda sürekli oluyordu ve ne o, ne Colt, ne de kasabadaki hiç kimse bundan hoşlanmıyordu.

"Ne yazık ki, sanırım buna alıştı," dedim ona.

Tekrar gülümsedi ve bu sefer hoş bir gülümsemesi fark ettim, aslında gerçekten hoş bir gülümsemeydi. "Evet."

"Her neyse, dürüst olduğun için teşekkürler."

Mike bana, "Colt konuşmaz, sadece işler sarpa sararsa diye bize bilgi verdi," diye güvence verdi.

Ben de tekrar gülümsedim ve "Bilgilendirildiğine sevindim" dedim. "İşler sarpa sardı mı?"

Başımı salladım. "Çiçeklerden beri mi? Hayır."

Konuşmamız boyunca sessiz kalan Cheryl aniden ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. Siz ikiniz konuşun." Yukarı baktı

Mike ve dedi ki, "Taburemi alabilirsin. Dönmeden önce odayı gezeceğim. Colt sana tam bilgi vermediyse diye söylüyorum, bahçe merkezinde çalışıyor ve iki kızı var. Çok güzeller, iyi çocuklar. Ve o iyi biri, bu yüzden onu becerirsen, benim bok listemdesin." Sonra da

"Bir oğlu ve bir kızı var ve bekâr. iki ay önce sonuçlandı, boşanmayla ilgili ne olduğunu bilmiyorum, Colt'u sorguladım, sıkı sıkıya kilitliydi, Şubat da. Ortak velayet. Çocuklarıyla tanışmadığım için onlara kefil olamam, serseri olabilirler. Dikkatli olun." Bu bilgileri paylaştıktan sonra benim omzuma, Mike'ın da koluna vurdu ve "Flört etmeye başla" diye emretti. Sonra da uzaklaştı.

Onun hareketini izledim ve ağzım açık bir şekilde yaptım. Ağzımın açık olduğunu biliyordum ama kapatacak gücü kendimde bulamıyordum.

Mike taburesini alıp bana doğru eğildi, ben de gözlerimi ona çevirdim.

"Rahatla, Violet," elini dizime koydu, sıktı ve sonra

"Eğer istersen flört varım ama sadece konuşabiliriz de."

"Nasıl flört edileceğine dair hiçbir fikrim yok," diye ağzımdan kaçırdım. "Lisedeki erkek arkadaşım ile evlendim."

Sırıttı ve onun da hoş bir sırıtışı olduğunu fark ettim, hoştan da öte, şeytani bir sırıtıştı, sonra "Öğrenmek ister misin?" diye sordu.

Teğmen Mike Haines'in, bir oğul, bir kız, ortak velayet, J&J's Saloon'da bana nasıl flört edileceğini öğretmesi fikrine güldüm ve "Tabii, hadi bakalım, nasıl flört ediyorsun?" dedim.

"Sert çekirdekli şeyleri mi yoksa ince şeyleri mi istiyorsun?" diye sordu.

Bardağımı elime aldım ve pipeti dudağıma dayadım, tüm bu süre boyunca ona baktım ve maceracı olmaya karar verdim. "Sert çekirdek."

Sonra dilimin ucuyla pipetimi yakaladım, biraz içki emdim ve gözlerinin ağzımın bu hareketini izlediğini gördüm.

Sonra gözleri tekrar benimkilere döndü ve mırıldandı "Tam bir palavracısın." İçkimi salladım ve "Ne?" diye sordum.

"Pipet hilesi," başını içkime doğru eğdi, "gelişmiş flört," onaylayarak bitirdiğinde önce içkime sonra ona baktım, "dil, hoş bir dokunuş."

Birden kendimi tuhaf hissettim ve pipetimi tekrar dudaklarıma götürerek "Hımm..." diye mırıldandım, sonra bir yudum daha alarak ne diyeceğimi bilemediğim gerçeğini örtbas ettim.

Mike devam etti. "Bir sonraki yapacağın şey kirazın sapını dilinle düğümlemek olacak."

Kızılıcak suyum ve votkamı içerken boğuldum.

Mike bir elini sırtıma koydu, neredeyse iki kat eğilmiş bir halde derin nefesler almaya çalıştığım ve hâlâ boğulmakta olduğum düşünülürse bunu yapmak kolaydı.

"Hey, iyi misin?"

Ayağa kalktım, bardağımı barın üzerine koydum ve göğsümü sıvazladım. "Sadece... yanlış tüpe girdim," diye nefes nefese kaldım.

Mike, "Bir yudum daha al, faydası olur," dedi, tavsiyesine uydum ve haklıydı.

Bardağı tekrar bardağın üzerine koydum, ona baktım ve tereddütle, "Yani, şey... flört sorusu" dedim.

"Ateş et."

"Kaç yaşında olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?" "Hayır," diye gülümsedi.

Cevap vermeyince gülümsedim ve "Kaç yaşındasın?" diye sordum. "Kırk."

"Tamam, otuz beş yaşındayım."

Bir komut üzerine "Doğru" dediğinde hâlâ gülümsüyordu.

Devam ettim. "Yani bizim yaşlarımızda kiraz sapını düğümleyerek flört etme numarasının hâlâ işe yaradığını mı söylüyorsun?"

"Tatlım, yüz iki yaşında olacağım ve bu Viagra gibi işe yarayacak."

Kahretsin!

"Neden?" diye sordu, beni dikkatle izliyordu.

"Sadece şu, sizin bunu on dokuz, belki yirmi yaşında aştığınızı ."

"Hayır."

Buna inanamıyordum. J&J'de birlikte olduğumuz *süre* boyunca Joe'yla flört etmiştim. Beni eve götürüp sikebileceğini düşünmesine şaşmamalı.

"Violet, iyi misin?"

"Hayır," dedim Mike'a. "Kısa bir süre önce bir adam bana dilimle kiraz sapı bağlamam için elli dolar ödeyeceğini söyledi. yaptığını sanmıştım."

Mike sırtıttı ve "Üzgünüm hayatım, değildi" dedi.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Sen mi yapıyorsun?"

"Evet," dedim ona. "Pek etkilenmişe benzemiyordu."

"Oh, etkilendi," diye beni temin etti Mike.

Beş dakika geçmeden beni bardan çıkarıp eve götürdüğü ve becerdiği için öyle olduğunu tahmin etmiştim.

Tanrım, aptalın tekiydim. "Elliği aldın mı?"

"Sayılır... ertesi gün biraz kavga ettik ve ben bunu onun yüzüne fırlattım."

Mike bir kahkaha patlattı.

"Ne?" Kahkahalarından beni duyabileceğini düşündüğümde sordum.

Eğildi. "Ertesi gün mü?" Neyi ya da verdiğimi sandığını, aslında neyi verdiğimi anladığımda başını salladı ve sonra fısıldadı, "Sevgilim."

"bir aptalım, değil mi?"

"Tanrı'nın dürüst gerçeği mi?"

diye sordu. "Vur bana," dedim

ona.

"Beni sıkıştırdın, Şubat'ta eve döndüğümde beri bu şehirde gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüm. Şimdi çok tatlı olduğunu ama yine de güzel olduğunu düşünüyorum. Düşünmediğim şey ise senin bir aptal olduğun."

Dudağımı ısırdım ve sonra "Teşekkürler" diye fısıldadım.

"Sana elli dolar vermeyeceğim ama yarın akşam seni yemeğe götüreceğim, dilinle bir kiraz sapını düğümleyeceksin," diye teklif etti ve vücudumun hareketsiz kaldığını hissettim. "Gerçi bilmen gerekir, bilmiyorsun, yine de seni yarın akşam yemeğe götüreceğim."

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" Moronca sordum.

"Evet," diye cevap verdi sessizce, bana kendimi aptal gibi hissettirmeden.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Ondan hoşlanıyordum ama Joe farklı davranıyordu ve Cheryl'la orada olmadığımızı, Mike geldiğinde bir içki içip ikinciye geçtiğimizi, Cheryl'ın bardaki herkesi tanıdığını ve beni hepsiyle tanıştırdığını, dolayısıyla ona Joe hakkında soru soracak zamanım olmadığını düşünürsek, Joe hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Ancak Joe, Joe hakkında ne düşünmem gerektiği konusunda netti ve Joe'nun çoğu konuda oldukça net olduğunu görünce, Joe hakkında farklı düşünmem gerekip gerekmediği konusunda da Joe'nun net olacağını düşündüm.

Mike yakışıklıydı, hoştu, komikti, harika bir gülümsemesi ve şeytani bir sırıtışı vardı ve benim güzel olduğumu düşünüyordu.

Ben de "Tamam." dedim.

"Hatırlat bana," dedi ve ben gözümü

kırptım. "Hatırlatmak mı?"

"Yarın akşam seni eve götürdüğümde öpmeme izin ver, Colt'a masama düşen davayı aldığı için teşekkür edeyim, o bu gece çalışacak ve ben de burada seninleyim."

Yanılmışım. Mike yakışıklıydı, komikti, benim güzel olduğumu düşünüyordu ve gerçekten çok hoş biriydi.

"Çocukların holigan mı?" Ben sordum, o da gülümsedi.

"Evet, terör. ve çoğu zaman arkadaşlarıyla birlikte evden dışarı çıktıkları iyi oldu, artık diğer insanlara terör estirebilirler. Senin kızların mı?"

"Kate fena değil ama bir oğlana sarılmış durumda, yani oğlanın özü atmosfere karışmadığı sürece var sayılmaz. Keira tam baş belası ama en azından baş belası olurken komik de olabiliyor."

"Gençlere benziyor."

"Uyarmalısın, Keira da erkek gruplarını dinliyor," diye irkilmesini izledim ve gülmekten kendimi alamadım.

"Oğlum Jonas bir müzik grubunda. Davul çalıyor," diye bilgi verdi. "Ouch."

Başını salladı ve ekledi, "Gürültülü."

"Yine ah."

Bardağımı elime aldım ve bir yudum daha aldım, gözleri bardağa kaydı ve "Bir tane daha ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve "Buraya arabayla geldim." dedim. Sonra ona doğru eğildim ve komplocu bir tavırla, "Söylentilere göre bu barda polisler takılıyormuş. Bir kızın çakırkeyif olup sonra da arabanın direksiyonuna geçmesi iyi olmaz."

O da daha yakına eğildi ve sırtarak, "Evet, o söylentiye ben de duydum ve polisler bu tür şeylerden hiç hoşlanmaz. Ama sana bir içki ısmarlarsam, Cheryl ile sana bir taksi çağıracağıma söz verir misin?"

Pipetimi emerken başımı salladım, ağzımı izledi ve sonra başını sallayarak "Flört dersleri, sık beni" diye mırıldandı.

"Flört etmiyorum," dedim ona.

"O zaman tatlım, sen doğuştan yeteneklisin."

Cevap vermedim çünkü gözlerinin barın arkasına gittiğini izledim, çenesini salladı ve başını bana doğru eğdi, bunun benim için sözsüz bir içki siparişi olduğundan şüphelendim. Gözleri tekrar bana döndü ama sonra omzumun üzerinden geçti ve biraz doğruldu. Bir şeye odaklandı ve sonra bana baktı.

"Violet, Joe Callahan'ın bana kafamı koparmak istemiş gibi bir nedeni var mı?"

Vücudumun gerildiğini, göğsümün genişlediğini hissettim ve "Ne?" diye fısıldadım.

Gözleri omzumun üzerinden geri döndü ve "Bir şeyler görüyor olmalıyım" diye mırıldanırken bedeninin gevşemesini izledim.

Omzumun üzerinden baktığımda Colt'un taburesinin boş olduğunu gördüm, yanındaki de öyle. Tanımadığım bir grup insan barın sonunda toplanmıştı. Joe yoktu.

Mike, "Cal'ın senin yardım ettiğini biliyorum, o senin komşun," dedi ve ben de ona döndüm. "Az önce orada olduğuna yemin edebilirim, kızgın görünüyordu."

"Orada değil miydi?"

"Oradaydı, şimdi yok. İnsan hızlıdır, hep "

Joe'nun orada olduğunu düşününce dudaklarımı yaladım, sonra ısırıldım ve Mike'ın bakışları daha da yoğunlaştı. "Bana o şekilde bir nedeni var mı?"

Gözlerinin içine baktım ve en beri bana karşı dürüst olduğunu hatırladım. O da aynı şeyi hak ediyordu.

"Joe ve ben karmaşık insanlarız." "Ona Joe mu diyorsun?"

"Evet."

"Kimse ona Joe demez."

Omuz silktim.

"Ne kadar karmaşık?" diye sordu.

"Gerçekten bilmiyorum ama sanırım sonuçta pek değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Dürüstçe mi?" diye sordum ve o da başını salladı. "Keşke bilseydim. Ama bilmiyorum. Tek , güvenlik konusunda iyi davranıyor, kızlarımı güvende tutmaya yardımcı oluyor ve o ve ben çok iyi tanımlanmıyoruz."

"Çok iyi tanımlanmamış mı?" "Hiç de değil."

"Cal'a benziyor," diye mırıldandı ve tenimde bir ürperti dolaştı, o kadar soğuktu ki titredim. "Bu senin için sorun değil mi?" Mike devam etti.

"Pek sayılmaz."

"Tanımlanmasını mı istiyorsun?"

"On yedi yıl boyunca net bir şekilde tanımlamıştım. Mükemmel değildi ama oldukça iyiydi. Yani, evet, tanımlanmış istiyorum."

"Seninle dalga geçmiyorum Violet, yemin ederim, ama Cal'in tanımla ilgisi yok."

Bunu biliyordum ama teyit edilmesi çok kötü oldu.

"Bana öyle bir izlenim verdi," dedim Mike'a.

Mike'ın çenesi sertleşti ve içkim Darryl tarafından oraya yerleştirilirken bara baktı. Cüzdanını çıkardı, barın üzerine banknot bıraktı, Darryl'e başıyla onay verdi ve ben de boş içkimi yeni içkimin yanına koymadan önce son yudumumu aldım.

"Mike?" Seslendim ve gözleri bana kayd. "Öyle mi?"

Derin bir nefes aldım ve "Tanımlama konusunda nasılsın?" diye sordum.

"Tanımlanmayı severdim. Karım, bir polis maaşıyla alamayacağım tasarımcı el çantalarını seviyordu, kredi kartı faturalarımız, onunla ne kadar konuşayım, her ay tavan yapıyordu. Ev, yeterince büyük değildi. Araba, yeterince sportif değil. Bir polisle evlendi, ne elde edeceğini düşündü bilmiyorum, özellikle de çalışmaya ihtiyacı olmadığını düşünürken. Yani onun tanımladığı şey benimki değildi. Ama evet, sonuçta tanımlı olmak tanımsız olmaktan çok daha iyidir, yeter ki iki kişi de gittiği yere varsın."

"Tasarım çantaları severim," dedim ona.

"Harika," diye mırıldandı.

"Yine de çalışıyorum."

Bana baktı.

"Ve tabii ki kızlarımın yemek yemesini ve eğer başarabilirsem en küçük kızımın hep istediği köpeğe sahip olmasını istiyorum ve bunlar bir el çantasından daha önemli."

Bana bakmaya devam etti ve sonra usulca "Evet" dedi.

"Bu arada, bütün kadınlar tasarım çantalardan hoşlanır," dedim ve içkimi alıp bir yudum aldıktan sonra sözümü şöyle bitirdim: "Seni uyarayım. Eğer onlardan hoşlanmayan bir kadın ... yandın demektir."

Sırıttı ve "Hepsinin ayda bir tane mi ihtiyacı var?" diye sordu.

Neyse ki eğilip derin bir nefes almam gerekecek kadar değil ama yine içkimi yudumlarken boğuldum ve "Ayda bir tane mi alıyordu?" diye sordum.

"Ayakkabılara girmeyeceğim."

"Tabii, Ivana Trump olsaydım ayda bir tane isterdim." "Ben Donald değilim."

"Onlar da boşandı."

Bir kahkaha patlattı ve ben de onunla birlikte güldüm, bu gülme iyi hissettirdi, uzun zamandır böyle gülmemiştim ve bu kadar çok gülümsememiştim. Gülmek özellikle iyiydi çünkü gülerken yüzü daha da yakışıklıydı.

Bir süre konuştuktan sonra Cheryl geri geldi, gezisinden bir şey çıkmamıştı. Bardaki tüm erkeklerin nasıl ezik olduğu hakkında bilgi vermeye başladı ve Mike akıllıca hareket etme zamanının geldiğine karar verdi. Adresimi ve telefon numaramı aldı ve ertesi gece saat yedi buçukta beni almak için evime geleceğini söyledi.

O da eğildi, eli boynuma dolandı ve kendi eliyle ağzıma dokundu, sonra dudakları kulağıma gitti ve "Yarın gece daha iyi olacak tatlım, söz veriyorum" diye fısıldadı.

Sonra ben daha bir şey söyleyemedim, ki karnımdaki küçük bir çarpıntıya odaklandığım için bunu yapacak gücü kendimde bulamadım, beni bıraktı ve gitti.

"Bir yıldır bu şehirde yaşıyorum, hiçbir şeyim yok. Sen ise birkaç aydır buradasın ve iki seksi adam peşinde," diye söylenen Cheryl otururken, "Dee, ben kuruyum!" diye bağırdı.

"Cheryl, mahvoldum," dedim ona. "Joe buradaydı."

Gözleri bana geldi ve dedi ki, "Elbette bebeğim, onu gördüm, neden Mike'ı etiketlediğimi düşünüyorsun? Mike her zaman gelir, senin onun tipi olduğunu kesinlikle biliyordum. Çöpçatan olarak hizmetlerimi satmalıyım."

söylediklerinin ilk kısmını sindirmeye çalışıyordum. "Joe'yu gördün mü?"

"Evet, sen banyodayken içeri girdi."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Ve İsa'ya gelme şansımı kaçırayım mı? Hayatta olmaz!"

Dee, Cheryl'ın içkisini önüne koydu ve uzaklaştı. Cheryl pipeti dudaklarına götürdü ve kocaman bir yudum emdi.

"İsa'ya gelmek mi?" Yudumlarım sordum.

İçkisini barın üzerine koydu ve bana döndü. "Evet, senin seksi bir adamla flört ettiğini görürse ya malını korumak için harekete geçer ya da kenara çekilir. Her iki durumda da nerede durduğunu ve ne yapman gerektiğini biliyorsun. İsa'ya gel."

"Yani, bunu sen mi ayarladın?"

"Ben senin arkadaşın mıyım?"

"Bilmiyorum, Joe'nun kafasının patlayıp

patlamamasına bağlı." "Patlamasını istemiyor musun?"

"Cheryl, kızgınken onun yanında bulunmadın, biraz korkutucudur."

"Fiziksel olarak mı?"

"Pek sayılmaz, eğer cinsel açıdan fiziksel olarak kastetmiyorsanız, o zaman cevap evet, çok fazla, ama bu iyi kısmı."

Sırıttı. "Umarım olur. Eğer olmazsa, Mike iyi biri, aynı zamanda hoş biri, aynı zamanda ateşli ve umarım onunla seks yapmak da iyi bir şeydir, yani her halükarda sen kazanırsın."

Bu konuda yanılmıyordu ama bir şekilde yanıldığını hissediyordu.

İçkimi biraz daha geri çektim, Mike'ın Joe'yu gördüğünde baktığı yere baktım ve Colt'un yanındaki taburede oturan tanımadığım birini gördüm. Joe'yu ve o gece tişörtüyle oraya gittiğini, Mike'ı ve randevumuzu düşündüm.

Ve Daniel Hart çocuklarımın babası olan sevdiğim adama suikast düzenleyerek hayatımı paramparça etmeden önce hayatımın ne kadar daha az karmaşık olduğunu düşündüm.

Sonra içimi çektim ve biraz daha içtim.

* * * * *

İkimiz de hafif çakırkeyif olmamıza rağmen, iyi vatandaşlar olarak (ve gerçekten de polislerin uğrak yeri olan bir barda içki içerek) Cheryl ve ben eve taksiyle döndük. Önce beni bıraktılar.

Çantamdan kumandamı çıkardım, alarmı devre dışı bıraktım, yan kapıdan girdim, kilitledim ve alarmı tekrar çalıştırdım. Önce uyumakta olan Keira'yı, sonra da yine uyumakta olan Kate'i kontrol ettim.

Odama doğru giderken çantamdaki cep telefonum çalmaya başladı.

Mutfak tezgahına doğru yürüdüm, çıkardım, ekranda "Joe's Cell" yazdığını gördüm ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Sonra telefonu kaydırarak açtım, kulağıma götürdüm ve zorla "Alo" dedim. "Kaldır kışını da buraya gel."

"Joe -"

"Şimdi, dostum."

Sonra hiçbir şey duymadım, bağlantıyı kesmişti. Kulağımda ölü bir telefonla mutfağımın karanlığında donup kalmıştım ve belki de Cheryl'ın İsa'ya gelme fikrinin o kadar da iyi bir şey olmadığını düşünüyordum.

Belki de kendimi yatak odama kapatmalıyım diye düşünüyordum ama Joe sadece nerede yaşadığımı bilmekle kalmıyordu, yan evde yaşıyordu ve alarm sistemimi kurmuştu ve büyük olasılıkla onu nasıl atlatacağımı biliyordu.

Hem neden endişeleniyordum ki? Bunlar *onun* kurallarıydı. Onu yemeğe davet etmiştim, o da benimle işinin bittiğini söylemişti. Ne yani? Biri beni yemeğe çağırdığında gidemeyecek miydim, çünkü Joe'nun benimle işi bitmemiş miydi?

Alarmı devre dışı bırakmak için uzaktan kumandadaki düğmelere bastım, anahtarlarımı aldım, kapının kilidini açtım, evimden çıktım, kapıyı kilitledim ve alarmı çalıştırdım. Evimle garajım arasında yürüdüm ve Joe'nun güvertesine doğru sağa döndüm.

Bahçesine girdim ve neredeyse düşüyordum.

Karanlıkta güvertesinde durmuş, kalçasını korkuluklara dayamış, ayaklarını bileğinden çaprazlamış, kollarını kocaman göğsünde kavuşturmuş beni bekliyordu. Üzerinde siyah bir tişört (başka bir şeyi yok gibi görünüyordu), kot pantolon (kot pantolondan başka bir şeyi de yok gibi görünüyordu) ve botlar (muhtemelen motosiklet botları, onu giyerken gördüğüm tek şey buydu) vardı.

O kıpırdamadan önce dört basamağın ikisini çıktım, eğilip elimi tuttu, sonra beni kalan iki basamağa öyle hızlı sürükledi ki neredeyse yine takılıp düşüyordum. Sonra beni evine soktu ve bıraktı, cam kapıyı kaydırarak kapattıktan sonra bana döndü.

"Joe -"

"Bu oyunu sık oynar mısın, dostum?"

"Ne?"

"Taburenizin , sarhoş ve sevimli, pipetinizi mi emiyorsunuz?" "Yanlış düşünüyorsun."

"Öyle mi? Sen de benimle aynı şekilde oynadın."

Korkumun bir kısmının kaybolduğunu, yerini öfkenin hissettim. "*Seninle oynadım mı?*"

"Geri sarılmış bir film izliyormuşum gibi hissettim." Öne eğildim ve tısladım, "*Seni pislik!*"

Hareket etti ve Mike haklıydı, çok hızlıydı. Ne olduğunu anlayamadan duvara yaslanmışım.

Öfkem erken öldü ve tekrar korkmaya başladım. "Joe -"

"Bu gece seninle oynuyorum" derken elleri sırtımda dolaşüyor ve kıcıma doğru iniyordu.

"Hayır!" diye bağırdım. "Joe, beni dinle, ben hiç flört etmedim." "Bebeğim, sen tanıdığım en iyi flörtçüsün."

"Evet, biliyorum, bu gece öğrendim," dedim ona, ellerimi göğsüne koyup ayak parmaklarımda doğruldum. "Dinle, Mike bana kiraz olayını ve pipet olayını anlattı. Seninleyken sadece sarhoştum. Onunlayken sadece içkimi yudumluyordum."

"Kiraz olayını onunla mı yaptın?" diye hırladı.

"Hayır!" Tekrar ağladım. "Az önce bana anlattı, şey... erkekler yüz iki yaşında bile böyle... şey, böyle."

"adamları bilirsin."

"On beş yaşımdan beri aynı adamla birlikteyim. Tim bundan hoşlanıyordu. On altı yaşından beri benimle birlikte olduğu için hiç büyümediğini sanıyordum. Yani, kiraz sapıyla bunu yapmak zor değil. Direk dansı gibi bir şey değil."

Joe sessizdi.

"Her neyse, hiç flört etmek zorunda kalmadım," diye devam ettim. "Tim lisedeyken kafeteryada öğle yemeği sırasında bana çıkma teklif etti. Kötü pizza ve çikolatalı süt alıyordum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Joe sessiz kaldı.

"Joe," diye fısıldadım, ellerim boynuna doğru kayarken, "seninle oynamadım. Kimseyle nasıl oynayacağımı bilmiyorum."

"Sana çıkma mı

teklif etti?" Oh

kahretsin.

Gözlerimi kapattım.

"Sana çıkma teklif etti," dedi Joe usulca.

Gözlerimi açtım ve fısıldadım, "Joe -" "Ve sen gidiyorsun."

"Joe -"

"Ne zaman?"

"Yarın gece."

"Pazar günü

ayrılıyorum." "Ne

kadarlığına?"

"Bir hafta, belki iki, toplantılar devam ediyor."

"Oh."

Elleri kıcımdan kalçalarımın doğru kayarken hafifçe eğildi, sonra yukarı çıkıyordum, bacaklarımı ayırdı ve elleri kıcıma geri kayarken onları kalçalarına sardım ve kollarım omuzlarına dolandı. Beni taşıyarak koridorda yürümeye başladı.

"İki hafta boyunca sana doyamadan " "Joe -"

"Seninle işi bittikten sonra bana gel." Tanrım,

neden bu kadar berbattı?

"Joe, ben -"

Bir dizini yatağına koydu ve sonra sırtım yatağına dönüktü ve üzerimdeydi.

"Ya sen bana gelirsın ya da ben sana gelirim. Dostum, kızların evdeyken seni becermemi istiyorsın evde kal. İstemiyorsın, güvertemin basamaklarında ayak seslerini duyuyorum."

"Sormuyorsun değil mi?" diye sorduğumda eliyle bluzumu kot pantolonumdan çekti.

"Hayır" diye cevap verdiğinde parmakları sütyenimin kabını aşağı doğru çekti.

"Joe -" Başparmağı meme ucumun üzerinden geçtiğinde fısıldadım ve sadece bunu hissettim ve ne hakkında konuştuğumuzu unuttum.

"Vi," diye seslendi ve gözlerimi kapattığımı fark edip açtım ve ona odaklandım. "Komodinimin üzerinde beş yüz dolar var, sabah eve gittiğinde alırsın."

Bedenim onunkinin altında

hareketsiz kaldı. "Ne?"

"Keira'nın köpeğı ve yemeğı için."

"Köpek sadece iki yüz dolar." "O zaman bir sürü yiyecek alabilirsin."

"Joe, bunu yapamazsın."

"Köpeğı ona sen almayacaksın, yarın onunla konuşacağım, köpeğın nerede olduğunu öğreneceğım, köpeğı ve mamayı ben alacağım."

"Bunu yapamazsın."

Başparmağı bir kez daha kaydırdı ve dudağımı

ısırdım. "Bir köpek istiyor," dedi.

"Ama -"

"Bebeğım, babasını kaybetti, lanet olası bir köpek almalı." Yutkundum ve bedenim onunkinin altında gevşedi.

"Biliyorum," fısıldadım ve biliyordum, konuyu açtığı andan beri biliyordum.

"O zaman parayı al, ona lanet olası köpeğı al."

Elimi yaralı yanağına götürdüm ve başparmağımı elmacık kemiğı boyunca gezdirdim.

"Sana geri ödeyeceğım," diye söz verdim.

"Bu Keira için, Keira için ödeşme yok. Benden şey istersen, ödeşmeyi konuşuruz."

"Joe -"

Ağzı benimkine geldi. "Konuşma bitti artık."

"Joe -"

"İki haftalığına gitmiş olabiliriz, sevişmemiz
lazım." "Joe, lütfen."

"Ne?"

Başımı eğdim ve ağzım kulağına gelene kadar burnumu çenesi boyunca
kaydırdım ve "Köpek için teşekkürler" diye fısıldadım.

Benim ağzım onun kulağındayken, o da benim ağzıma fısıldadı, "Kapa
çeneni, dostum."

Sonra parmağı başparmağıyla buluştu ve göğüs ucumu çimdikledi ve
zihnim yine karardı.

Dokuzuncu Bölüm

Ziyaretçi

Yatağında sırt üstü uzanmış tavana bakıyor ve diğer odadan gelen televizyon sesini duyuyordum. Kate, Dane ve Keira, anlayabildiğim kadarıyla çok fazla patlamanın olduğu bir film izliyorlardı.

Cep telefonum karnımın üzerindeydi, elim telefonun etrafında kıvrılmıştı ve iki seçeneğim vardı. Ya Joe ile olan ilişkiyi bitirmek için *aramalıydım* ya da sadece Joe ile konuşmak için *aramalıydım*.

Gözlerimi kapattım.

İşler daha garip ya da daha berbat hale gelemezdi. Artık perşembe günüydü.

Cumartesi günü, gün içinde kızlarla konuşmak ve onlara bir randevuya çıkacağımı söylemek zorunda kalmıştım. Ne kadar istesem de tanımadığım bir adamla kapıdan çıkıp "Sonra görüşürüz!" diyemezdim. Annem ve babamdan, babasız anneme, annemin biriyle çıkmasına geçişi mümkün olduğunca sorunsuz hale getirmek için elimden yapmalıydım, her ne kadar bu imkansız olsa da.

Yine de denemek zorundaydım.

İkisi de karşımdaki barda taburelere otururken ben mutfak tezgahında durdum ve onlara Teğmen Mike Haines adında bir adamla tanıştığımı ve bir randevuya çıkacağımızı söyledim.

İkisinin de kızacağını tahmin ediyordum. Babalarını seviyorlardı ve onları da yanımda sürükleyerek hayatıma devam edeceğim zamanın gelmesine çok sevineceklerini hayal bile edemezdim.

Kate'in "Bu harika, Mawdy." demesini beklemiyordum. Ama

Keira'nın "Peki ya Joe?" diye çıkışmasını bekliyordum. O da

öyle yaptı.

Gözlerimi kapattım ama Kate Keira'ya "Peki ya Joe?"

Keira Kate'e, "Joe çok seksi," diye karşılık verdi.

"Evet, çok seksi biri, yani? Annem temiz giyimli erkekleri sever," diye karşılık verdi Kate ve bu doğrudu, Tim temiz giyimli bir erkekti ve Tim hoşlandığım tek erkek olmuştu. Yine de bu doğru sayılmazdı, Joe hiç de temiz biri değildi.

"Joe bize akşam yemeği ısmarladı, anneme Lucky'lerle harika görüldüğünü söyledi ve bize elektrikli gözler verdi," diye karşılık verdi Keira ve Kate ağzını açıp

Keira konuşmasını şöyle bitirdi: "Ve onun keklerini seviyor."

Kate, "Belki bu Mike denen adam da onun keklerini beğenir," diye önerdi.

Bu noktada, kızlarımın hayatımdaki erkeklerin keklerimi beğenmesi hakkında konuşmaları konusunda kendimi garip hissediyordum, bu yüzden araya girdim. "Kızlar -"

Keira bana baktı ve "Seni Joe ile seviyorum" dedi.

Kate Keira'ya doğru eğildi ve "Joe'yla birlikte değil," dedi.

Keira'nın kafası Kate'e döndü ve o da, "Olabilir. Ondan hoşlandığını söyleyebilirim."

"Pekâlâ," diye araya girdim, "yeter. Bu bir randevu, sadece bir randevu, Mike'la. Joe, Keira bebeğim," en küçük çocuğuma baktım, "şimdilik bu konuyu kapatalım."

Keira inatla, "Senden hoşlanıyor," dedi.

"Ben de ondan hoşlanıyorum," diye kabul ettim ve şaşırtıcı bir şekilde bu doğrudu. "Bize karşı çok iyi davrandı ama bunu her seferinde bir gün yapacağım ve siz kızların da bunu yapmama izin vermenize ihtiyacım var." İki kolumu tezgâha dayadım ve sesim daha kısık bir şekilde sözümü bitirdim. "Sizin için ve kendim için iyi seçimler yapmak için elimden geleni yapacağım ama bunu yaparken bana güvenmenize de ihtiyacım var. Bunu yapacağıma güvenebilir misin?"

"Evet, Mawdy," dedi Kate hemen ama bunu hemen söylerdi. Bana güveniyordu, tıpkı babasına güvendiği gibi, ikimize de dolaylı olarak güveniyordu.

Keira bana ters ters baktı. "Joe'dan hoşlanıyorum."

"Joe'dan vazgeçebilir misin?" Kate ağladı ve Keira bakışlarını kız kardeşine çevirdi ve sonra karnıma bir yumruk gibi çarpan bir şey söyledi.

"Anneme ve bize, bizim ona duyduğumuz ihtiyaçtan daha fazla ihtiyacı var. Bir aileye ihtiyacı var. Orada tek başına, kimsesi yok. Biz birbirimize sahibiz." Bana baktı ve "Birine ihtiyacı var. Bunu söyleyebilirim."

"Bebeğim," diye fısıldadım, gözlerimdeki yaşların sızısını hissederek.

Taburesinden zıplarken elini kaldırdı. "Mike'ınla git, benim için sorun yok," bana baktı ama vücudu başka yöne dönmüştü, "ama ben hâlâ Joe'dan hoşlanıyorum."

Sonra koridordan odasına doğru yürüdü ve kapısını kapattığını duydum.

Yüzü düşünceli bir ifadeyle kız kardeşinin ardından bakan Kate'e baktım.

"Katy tatlım?" Aradım ve bana döndü. "Kate ile aranız gerçekten iyi mi?"

Mike'la çıkmamı mı? Yani, siz kızlar ve babanız -"

Kate sözümü kesti. "Babamla Rico'lara gitmeni ve eski evimizde olmamızı, büyükannem ve büyükbabamın da sokağın aşağısında olmasını istemezdim diyemem ama..." başını salladı ve başka tarafa baktı ama sözünü bitirmeden önce gözlerinde parlayan yaşları gördüm, "her neyse."

"Katy."

Bana bakmadan taburesinden kaydı ve "İşe gitmek için hazırlanmam lazım" diye mırıldandı.

"Kate -"

Durdu ve bana döndü. "Sen Mike'la dışarıdayken Dane gelebilir mi?"

"Elbette, bebeğim."

Yani, başka ne diyebilirdim ki?

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve sonra koridora yöneldi.

Başımı eğdim ve kollarımın arasından göbeğime baktım, daha iyi olabilirdi düşündüm.

Keira'nın Joe hakkında söylediklerini de düşünüyordum.

Sonra telefon çaldı. Aklımı düşüncelerimden uzaklaştıracak bir şeye sahip olduğum için mutlu bir şekilde doğruldum, telefona doğru yürüdüm, aldım ve kulağıma götürdüm.

"Alo" dediğim anda, diğer uçtaki her kimse telefonu kapattı.

* * * * *

Ben bahçe merkezindeyken Mike aradı ve Costa'da rezervasyon yaptırdığını ve güzel giyinmem gerektiğini söyledi.

Bu bir mucizeydi. Costa's hakkında çok şey duymuştum ve herkes harika olduğunu söylüyordu (Feb özellikle bayılıyordu, birden fazla kez bahsetmişti, ama sonra Feb'in yemeklerini sevdiğini fark ettim) ama orada bir masa bulmak kolay değildi, özellikle de kısa sürede.

Mike'ın beni arayıp giyinmemi söylemesi de çok hoştu. Belli bir karısı vardı ve ne yapacağını biliyordu (Bonnie'nin eski karısı olduğunu ve en az on yedi yıl önce ayrıldıklarını düşünürsek, Joe'nun bilmediğinden şüphelendiğim bir şeydi bu, eğer doğru okuduysam, bildiğim kadarıyla beş eski karısı olabilirdi). Mike'la başlayıp Joe'yla biten çift katlı gecem için şimdiden paniğe kapılmıştım. Kıyafetim hakkında endişelenmeme gerek yoktu.

Eve gitmek, süslenip püslenip bir randevuya çıkmak iyi hissettiriyordu. Bunu bir yetişkin olarak hiç yapmamıştım, aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Tim'in çok seksi bulduğu yapışkan lavanta rengi elbisemi ve o zamana kadar kutusundan çıkmamış olan yeni yüksek topuklu sandaletlerimi giydim. Onları giymek için bir nedenim olması hoşuma gidiyordu, iyi hissettiriyordu.

Yine de, randevunun berbat geçmesini umuyordum, bu da hayatımı kolaylaştıracaktı çünkü yürümediği takdirde Mike'la olan ilişkiimi bitirebilirdim.

Ama randevu berbat değildi. Mike beni aldı ve bir kez daha çok yakışıklı olduğunu fark ettim ama bu sefer iyi giyindiğini de fark ettim (blazer ceket, gömlek ve kot pantolon, şık bir gece olması gereken bir şey için gündelik ama bunu başardı çünkü iyi bir vücudu vardı, geniş omuzlar, zayıf kalçalar, uzun bacaklar, Joe kadar uzun değildi ama sandaletlerimle bile benden uzundu ve bu bir şey söylüyordu). Ve randevu güzeldi çünkü Mike bardaki gibiydi, konuşması kolaydı, çok gülümsüyordu, alay ediyordu, flört ediyordu, gülüyordu ve beni güldürüyordu. Benden hoşlanıyordu ve bunu belli etmiyordu, bu da yüksek topuklu sandalet giymek için bir nedene sahip olmaktan daha iyi hissettiriyordu.

Ve yemekler harikaydı.

Mike'la restoranda birlikte olmak ne kadar kolaysa, eve dönerken de o kadar tedirgindim, yani eve vardığımda enkaz halindeydim. Birincisi, beni öpeceğini söylemişti ki bu şu anlama geliyordu; ikincisi, evde beni biriyle öpüşürken görmek istemediğim çocuklarım vardı ve sonuncusu da yan odada beni biriyle öpüşürken görmek istemediğim bir seks arkadaşım vardı.

Ama Mike'ın buna da bir cevabı vardı. Arabadan indi ve ben inerken yanıma geldi, sonra elimi tuttu ve beni kapıya kadar götürmedi. Beni evimle garaj arasındaki açık alana götürdü, gerçekten bakmak isteyen biri dışında kimsenin göremeyeceği bir yere.

Sonra beni kollarına aldı ve öptü.

İlk başta hayal kırıklığına uğradım. Çok geçmeden Mike'ın Joe gibi sert ve talepkâr öpüşmediğini fark ettim. Tim gibi de öpüşmüyordu, ateşli ama tatlı ve tanıdık. Mike gizli öpüşen biriydi. Yavaş ve yumuşak başladı ve sıcaklığı arttırdı. Ne olduğunu anlamadan, eli kıcımdaydı, beni kalçalarına doğru çekiyordu, diğer kolu omuzlarıma dolanmıştı ve ona yapışmışım, sert vücudunu, öpücüğünü, kolunu ve elini ve dilinin ağzımda ne yaptığını hissediyordum ve *her yerde* hissediyordum.

Kendini geri çekti ve ellerimin saçlarında olduğunu fark ettim, her ikisi de kulaklarının arkasındaydı ve onları bana tutunması için oraya koyduğumu fark etmemiştim.

"Colt'a teşekkür etmeyeceğim," diye mırıldandı. "Bundan sonra ona bir şişe burbon alacağım."

"Mike -"

"Seni tekrar görmek istiyorum, tatlım."

Nedense hemen "Tamam" diye cevap verdim.

Gülümsedi ve *harika* bir gülümsemesi vardı, daha da *harika*. "Ne zaman?" diye sordu.

"Ne?"

"Seni ne zaman görebilirim?"

"Um... beni ne zaman görmek istiyorsun?"

"Çarşamba gecesi evime geliyorsun. Sana yemek yapacağım." "Tamam,"

dedim tekrar ve yine anında söyledim, öyle olmasına rağmen

İlk randevudan sonra Joe'nun da oltaya takılmasıyla evinde yemeğe tamam demek çılgınca bir konuşmanın ötesindeydi.

Sonra beni tekrar öptüğünde tüm bunları düşünmeyi bıraktım. İkinci seferde ateş daha da yükselmişti, ısıyı çok daha hızlı artırabilirdi ve öyle de yaptı.

Sonra beni kapıma kadar geçirdi, Kate (kibar olmaya çalıştı ve başardı), Dane (Mike'ın polis olmasının "çok havalı olduğunu düşündü, dostum") ve Keira (onu camın altındaki bir örnekmiş gibi inceledi ve çok ilginç bir örnek değildi) ile tanışacak kadar uzun süre içeri girdi.

Ona kapıyı gösterdim, Keira baş belası olduğu için özür diledim ve o da sırtarak çenemi avuçladı ve "Çarşamba" diye fısıldadı.

Başımı salladım, dizlerim biraz titriyordu ve o da gitti.

Çocuklara çok geç saatlere kadar ayakta kalmamalarını söyledim ve odama gittim.

Kapımı kapatıp çantamı yatağın üzerine attıktan sonra sandaletlerimi çıkarmak için oturduğumda, çantamdaki cep telefonum çaldı. Çıkardım ve ekranda "Joe'nun Cep Telefonu" yazıyordu.

Gözlerimi kapattım, nefesimi içime çektim ve kendimi bir sürtük gibi hissettim. Bunun başlıca nedeni bir sürtük gibi davranıyor olmamdı.

Telefonumu açtım, kulağıma götürdüm ve "Alo" dedim.

"Şu ayakkabıları şuraya giy."

"Joe -"

"Elbise de öyle."

Midem bulandı.

"Hayır," diye emretti Joe, "elbiseyi çıkar, sadece

ayakkabıları giy." "Joe -"

"Görüşürüz, dostum."

Joe'nun beni Mike'la çıkarken izlemesi hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Belki bizi öpüşürken görmüştür diye de endişeleniyordum. Bir adamla öpüşüp, bir sonraki adam arayıp seks görüşmesi için hangi ayakkabıyı giymem gerektiğini söylemeden önce zar zor oturmam hakkında ne düşüneceğimi biliyordum.

Yine de ayakkabıları giydim.

Ve bir sürtük olarak, onları giyerken Joe'nun becerme şeklinden memnun kaldım.

* * * * *

Ertesi sabah ben eve gitmeden ve Joe şehirden ayrılmadan önce yeni bir şey oldu.

Kızlar gittiğimi anlamadan önce evde olmak için beni kalkmam gerekenden çok daha erken uyandırdı ve beni elleri ve ağzıyla uyandırdı. Onları daha önce hiç kullanmadığı gibi kullandı, sert değil, talepkar değil, açgözlü değil ama nazık, şefkatli, cömert, zaman ayırdı ve benim de aynısını yapmama izin verdi.

Ve ikimiz de doruğa ulaştıktan sonra, dört uzvum da ona sarılmıken ve içime girip çıkarken beni usulca öperken, Joe Callahan'ın benimle sevitiğini fark ettim. İlk defa beni sikmedi, benimle seviti.

Dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha iyi olduğunu söyleyemem, ikisi de harikaydı, ancak kafa karıştırıcı olsa da güzel ve hoş bir değiiklikti.

Bunu yapabileceğini dnmemitim ve yaptığını bilmek ileri çok ama çok daha kötü hale getirdi.

"Eve gitmeliyim," diye fısıldadım ağzına karşı.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Bir elimi saçlarının arasından geçirip yara izli yanağından aşağı indirdim, parmaklarım orada durdu ama baparmağım alt dudağında gezindi.

"Korkunç güzelsin," dedim kendimi tutamayarak, gözleri yoğunlaştı ama başını salladı.

Sonra dedi ki, "ok güzelsin dostum." Oh Tanrım.

Elim yüzüne doğru gerildi ve "Joe" diye nefes aldım.

"Evine git, Vi."

"Joe -"

Beni sessizce öptü ve sonra mırıldandı, "Kızlarınıza gidin." Başka seçeneğim yoktu, ben de "Tamam." dedim.

İçimden ıktı, yuvarlandı ve ben de yataktan yuvarlandım.

İ amaırımı çektim, bir gece önceki tirtn çektim (onu da alıyordum, kaçırmazdı, milyonlarca tirt vardı), elbisemi ve ayakkabılarımı aldım, yatağa geri döndüm, eğildim ve onu öptüm.

"Eve sağ salim dn," diye fısıldadım. "Sonra," diye cevap verdi.

Sonra kendimi sakın bir şekilde odasından çıkmaya zorladım.

* * * * *

Mike beri her gün aradı. Fazla konuşmuyordu, ya işle meşguldü ve uzun konuşamıyordu ya da çocukları yanındaydı.

Ama söylediği şey güzeldi.

Çarşamba günü öğleden sonra aradı ve çalışması gerektiği için iptal etmek zorunda kaldığını söyledi. Bu konuda mutlu görünmüyordu.

Ne hissedeceğimi bilemedim.

Biraz rahatladım. Hayal kırıklığına uğradım, kesinlikle. Kafam karıştı, kesinlikle.

* * * * *

Joe hiç aramadı.

* * * * *

Ama telefonu kapatan kişi yaptı. Her gün arayıp kapatıyorlardı.

Aradıklarında Keira cevap verip telefonu kapattığında endişelendim çünkü Keira bana bunun ilk olmadığını ve Kate'in de birkaç kez telefonu kapattığını söylemişti.

Colt'u aradım ve ona takılmalardan bahsettim, o da ilgileneceğini söyledi.

Daniel Hart hiç arayıp kapatmamıştı. Öyle bir tipe benzemiyordu. Ve bu nedenle, bu beni korkutuyordu. Korkmanın hiçbir mantığı yoktu. Kate ve Keira'nın okulundan bir çocuk olabilirdi. Belki Keira'nın merhaba demeye cesaret edemeyen bir hayranı vardı. Ya da belki de bunun komik olduğunu düşünen aptal bir çocuktü.

Ama içimde kötü bir his var.

* * * * *

Bu yüzden Daniel Hart'ın bir sonraki adımda ne yapacağından korkmama ve psikopatlardan ya da belki de aptal çocuklardan gelen telefonları kapatmama gerek yoktu.

Joe'nun seks arkadaşı olurken Mike gibi beni güldüren, benimle gülen ve iyi öpüşen hoş, yakışıklı bir adamla çıkmaya ihtiyacım yoktu.

Ben bir anneydim. Örnek olmam gerekiyordu. Ve kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bu nedenle, Joe gittiği ve beni kızdırmak için etrafta olmadığı için, Joe'nun gitmesi gerektiğine karar verdim.

Harikaydı ve buna bayıldım, onunla kavga etmek bile beni ne kadar delirtmiş olsa da buna bayıldım. Beni korkutuyordu ama aynı zamanda yaşadığımı hissettiriyordu.

Onun gibi biriyle tanışmamıştım ve Tim'le bile bu kadar canlı hissetmemiştim.

Tim memnuniyet ve mutlulukla ilgiliydi. İniş çıkışlarımız oldu, kavga ettik ama çoğunlukla hayat dengeli ve güzeldi. Ona, hayatımıza, ailemize inanıyordum ve o da tüm bunlara inanıyordu ve bana inandığından şüphe etmem için hiçbir neden vermedi. Kızlar ve ben, biz onun dünyasıydık ve bunu bize .

İstikrarlı, güçlü ve güzeldi. Joe'nun hız treninde yaptığı gibi kötü bir yolculuk değildi.

Ama o hız trenleri her zaman parktaki en iyi sürüşlerdi.

Yine de bunun benim için ve kızlarım için doğru olmadığını biliyordum.

O yüzden gitmesi gerekiyordu.

* * * * *

Elim telefonumda kıvrılmış bir şekilde yatağıma uzandım ve Joe ile olan ilişkiyi bitirmek için bir arama yapmam gerektiğine karar verdim.

Telefonu kaldırdım, kaydırarak açtım ve "Joe'nun Cep Telefonu "na geldim, derin bir nefes aldım, gözlerimi sıkıca kapadım, açtım ve "Başla "ya bastım.

Telefonu kulağıma dayadım.

İki kez çaldıktan sonra Joe, "Yo."

dedi. "Hey."

"Dostum."

Gözlerimi tekrar sıkıca kapattım.

Bana "dostum" demesi çok hoşuma gidiyordu, belki "bebeğim" demesinden bile daha çok.

"Ne ?" diye sordu.

"Um..." Daha fazlasını söyleyemezdim. İstiyordum... hayır, , *ihtiyacım vardı.* ama yapamadım.

Bir tereddüt oldu, sonra usulca, "Bebeğim."

Hayır, yanılmışım. "Bebeğim "i daha çok seviyordum. "Bir şey mi oldu?" diye sordu, sesi hâlâ yumuşaktı. "Ne oldu?"

"Sana ulaştı mı?"

"Kim?"

"Hart."

Kahretsin, benim için endişeleniyordu.

"Bilmiyorum," dedim ona. "yaşıyoruz."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Colt'a söyledin mi?" "Evet."

"Bana söylemedi."

"Oh."

Joe, "Onu arayacağım," dedi ve sonra, "Colt ne dedi?" diye sordu. "Araştıracakını söyledi."

"Hepsi bu mu?"

"Araştırmanın ne anlama geldiği konusunda ayrıntıya girmedim." Joe kesin bir tavırla, "Ayrıntıları öğreneceğim," dedi.

Evet, benim için endişeleniyordu. Tamam, evet, ondan hoşlandım. Kahretsin.

"Telefonları kızlar mı alıyor?" Joe sordu.

"Evet."

"Kahretsin," diye kestirip attı, sesi artık kızgın geliyordu. "Korktular mı?"

"Sanırım biraz endişeliler, bu yeni bir şey, daha önce hiç olmamıştı."

"Hart'ın tarzı değil."

"Bunu tuhaf ve korkutucu yapan da bu."

Bir duraksama oldu ve sonra sessizce, "İyi olacaksın dostum," dedi.

"Başka seçeneğim yok."

"Doğru" demeden önce kısa bir süre güldü.

Cevap vermedim.

Şaşırtıcı bir şekilde Joe aradı. "Bu yüzden mi aradın?" Hayır, bu yüzden değil.

"Evet," diye yalan söyledim çünkü korkmuştum. Bunu daha sonra, Kate, Keira ve ben tatile çıkmadan önce posta kutusuna koyacağım bir notla yapacaktım (tatile çıkmamız için param olduğundan değil ama belki bir böbreğimi falan satabilirdim). "Muhtemelen meşgulsündür, gitmene izin vermeliyim."

"Vi, Los Angeles'ta araba kullanıyorum. Kulağıma yapıştırılmış bir cep telefonum yok, beni tutuklayabilirler."

Düşünmedim. Düşünseydim bastırırdım. Bu yüzden, düşünmeden, kıkırdama içimden kayıp gitti.

Joe Callahan, sert adam, alfa erkeği bir şaka yaptı. Ve komik bir espriydi.

Kıkırdamayı bıraktığımda ona "Tutuklanmanı istemem" dedim.

"Ben de , berbat bir şey." Bu beni şaşırttı.

"Tutuklandınız mı?"

"Hayat zor, dostum, eski karımın sarhoş ve kafayı bulmuş bir halde yerde süründüğünü gördün."

Tavana göz kırptım.

Önce şaka yapıyor, sonra paylaşıyor. Ondan önce, iki haftalığına benden uzak kalmaya gitmeden önce, benimle sevişti, yavaş ve tatlı.

Bununla ne yaptım ben?

"Ben büyüdüm, o büyümedi," diye paylaşmaya devam etti. "Yani çocukken tutuklandınız mı?"

"İslahevi benim ikinci evimdi."

"Vay canına."

"Evim evim güzel evim değildi, dostum. Dediğim gibi, berbatı." "Özür dilerim," dedim usulca.

"Değilim, bana bir ders verdi, hayat bu, öğrenirsin ya da ölürsün."

Tanrım, şimdi bir bilge gibi davranıyordu ve bunda da iyiydi.

"Keira köpeğini aldı mı?" Joe sordu.

"Gelecek hafta," dedim ona. "Henüz tamamen sütten kesilmediler ama onlara parayı verdik ve o da istediğini seçti. Çok sevindi, sabırsızlanıyor. O kadar sabırsızlanıyor ki, Keira'nın odasında bir köpek mama kabı, bir köpek su kabı, bir köpek yatağı ve garajda dört tane kocaman köpek maması torbası var."

"Kulağa hoş geliyor."

"O köpek öyle ayarlanmış ki, hiç komik değil. Küçük bir şey. O yavru köpek mamasını bitirmesi bir yılını alır. Umarım ayakkabılarımı yemez. Feb'in yavru köpeği onun bütün ayakkabılarını yiyor."

"Bir saniye bekle, anahtarları valeyeye vermem lazım" demeden önce, ondan daha önce hiç duymadığım ve hoşuma giden başka bir şey olan yumuşak kahkahasını duydum.

"Vale mi?"

"Evet, otelde." "Oh."

Joe'nun valesi olan bir otelde kalacağı düşüncesi beni şaşırtmıştı. Daha çok ıssız bir otoyoldaki bir motele benziyordu, arabanızın ön kapınızın önünde olduğu, hızlı bir kaçış için hazır bir yere.

Bekledim, Joe'nun anahtarlarını bir valeyeye verirken çıkardığı sesleri dinledim, sonra Joe, "Geri dön," dedi.

Geri dönmesi hoşuma gitti, ayrıca beni hatta tutmak istemesi de hoşuma gitti, bu yüzden "Merhaba" dediğimde bunu yumuşak bir şekilde söyledim.

"Tanrım," diye
mırıldandı. "Ne?"

"Odama gittiğimde ne yapacağımızı konuşuruz," dedi gizemli bir şekilde ve devam etti. "Garajından bahsetmişken, Mustang'ini oraya park etmeye başlamalısın."

"Ne?"

"Senin 'Stang, dostum, güzel araba. Ona iyi bakmalısın. Dışarıda bir yere park etmelisin."

"Yapamam."

"Garajınız dolu, boşaltmalısınız."

"Hayır, yani kapı açılmıyor, . Garaj kapısı açıcısında bir var."

Bir saniye hiçbir şey söylemedi, sonra "Eve gidince bakarım" dedi.

Nefesimin kesildiğini hissettim ve gözlerimi tavana
diktim. Kızıma bir köpek aldı.

Benimle sevişti.

Güldüğünü ve şaka yaptığını duymuştum.

Garaj kapıma bakacaktı ve kızlar hakkında konuştuğumda beni dinledi ve tavsiyelerde bulundu.

Ve beni hatta istedi.

Ve yine kızıma bir köpek aldı. Ve bunu babasını kaybettiği için yaptı.

"Violet?"

"Ne?" Fısıldadım. "İyi
misin?"

"Evet," diye yalan söyledim ama inanmıyordum. Ona inanmak istiyordum, gerçekten inanmak istiyordum ve o da bana inanmam için çok şey veriyordu.

"?" "Evdeyim."

"Evet bebeğim, ama sen
neredesin?" "Yatak odamdayım."

"Nerede?"

"Yatak odamın neresinde?"

"Evet."

"Yatağında."

"Kapı kapalı mı?"

"Um..." Çocukların izlediği filmde gelen patlamaları susturmak için kapattığım kapıya baktım ve biraz şaşkın bir şekilde "Evet" dedim.

"Kot mu giyiyorsun yoksa o tatlı eteklerinden birini mi?" Tanrım, artık kafam karışmamıştı.

"Joe -"

"Bebeğim, cevap ver bana."

"Bir etek," diye fısıldadım. "Yukarı çek."

"Joe -"

"Vi, yukarı çek."

"Odanızda mısınız?"

"Evet."

"Joe, ben hiç-"

"Seninle konuşacağım bebeğim, şimdi benim için eteğini yukarı çekmeni istiyorum" dediğinde sesi seksi bir şekilde alçaktı.

Dudağımı ısırdım ve telefonu omzumun kıvrımına sıkıştırdım, sonra eteğimi yukarı sıyırdım.

"Tamam," diye fısıldadım. "Tamam mı?"

"Evet."

"Kalçada mı?"

"Evet, Joe."

"dostum, elini külotuna sok."

Tanrım, boşalacaktım ve daha kendime bile dokunmamıştım.

"Violet?" diye seslendi.

Elimi külotumun içine soktum.

"Joe," diye fısıldadım parmağım klitorisime çarptığında ve onun hissi içimde kayarken.

"Tanrım," diye mırıldandı, sesi hırçındı.

"Sen -?"

"Hayır, seni dinlemek istiyorum."

"Bunu yalnız mı yapmamı istiyorsun?" "Ben buradayım, bebeğim."

Parmağımı yuvarladım, boynum büküldü ve boğazımdan bir miyavlama sesi çıktı. "İşte bu," diye mırıldandı. "Ağzımı orada düşün."

Parmağımı yuvarlamaya devam ettim, onun ağzını düşündüm ve "Joe" diye inledim. "Tanrım, dostum, sesin şimdiden yakın geliyor."

Öyleydi. Bu çok ateşliydi. Daha önce hiç bir şey yapmamıştım.

Ve her neyse, onun ağzını orada düşünmek, telefonda sesini duymak işe yaradı.

"Sesini seviyorum," diye fısıldadım, sonra kalçalarım titredi ve nefes almadan önce tekrar inledim, "Keşke burada olsaydın."

"Benim kadar değil, kulağa çok hoş geliyor bebeğim, bunu görmek isterdim."

Cevap vermedim, sadece parmağımı bastırıp yuvarladım ve kalçalarımı

o.

"Bir dahaki sefere yatağıma girdiğinde bunu benim için yap," dedi. "Sanmıyorum -"

"Parmağını içeri sok." diye emretmek için sözümü kesti. "Yaptığım şeyi seviyorum."

"Dediğimi yap Violet, parmağını içeri kaydır." "

Yuvarlanmayı bıraktım ve parmağımı içeri kaydardım. Bu benim ilk seferim değildi. Yapmıştım ama uzun zaman olmuştu ve hissettirmişti. "Ne kadar ıslaksın?" Joe sordu.

"Çok."

"Tanrım, senin o amcığını özledim," diye homurdandı.

"Joe," diye nefes aldım, hırıltısı karşısında kasıldığımı hissediyordum. "Kendini boşalt, bebeğim."

"Tamam," diye fısıldadım.

Benimle konuştu ve boşaldım, yüksek sesle değil, sessiz, ama iyi hissettirdi ve o da duydu.

Sonra elimi külotumdan çıkardım, eteğimi aşağı çektim ve yanıma yuvarlandım, bacaklarımı kıvırdım ve garip bir şekilde bunun aramızda geçen en samimi şeylerden biri olduğunu hissettim ve o bir kıtanın çoğundan uzaktaydı.

"Eve ne zaman geliyorsun?" Yumuşakça sordum.

"Yakında, toplantıları ikiye katlayarak, Cumartesi'ye kadar evde olurum." "Güzel," diye fısıldadım.

"Nasıl hissediyorsun?"

Yastığıma gülümsedim ve sessizce "Güzel" diye cevap verdim.

"Şu anda parmaklarını yalayarak temizlemek istiyorum." Boğazımdan bir miyavlama daha kaydı ve o zaman tekrar hırladı, bu sefer anlaşılmas bir şekilde.

"Anne!" Keira'nın çığlığını duydum, vücutum yatakta sarsıldı ve dik oturdum.

"Ne oluyor lan?" Joe kulağıma sordu.

"Anne!" Keira tekrar çığlık attı, bu sefer daha yakındı. "Aman *Tanrım!*" Kate bağırdı.

"Tanrım, Joe," diyerek bacaklarımı yataktan attım ve kapıya doğru koşmaya başladım.

Joe aceleyle, "Colt'u ara," diye emretti. "Tamam."

"şimdi, dostum, hemen şimdi."

"Tamam," diyerek telefonumu kapattım ve kapımı açtım.

Keira kapının dışındaydı, eli kapı tokmağına doğru kalkmıştı.

"Anne!" diye bağırdı yüzüme doğru.

"Ne, bebeğim, ne?"

"Kapı... o kapıda." Kadın mı?

Oturma odasına baktığımda Kate ve Dane'in pencereden dışarı baktıklarını gördüm.

Kate bana baktı ve nefes aldı, "Aman Tanrım."

Onu duyamadım, sadece dudaklarını okudum.

"Pencereden uzaklaşın," diye emrederek pencereye doğru koştum ama kımıldamadılar, ben de Kate'in önüne geçip dışarı baktım.

Sonra nefes aldım, "Aman Tanrım."

Kenzie Elise kapıda duruyordu. Üzerinde benim kanepemden daha pahalıya mal olmuş gibi görünen dökümlü, yırtık, kolsuz bir tişört, dar bir kot pantolon ve yüksek topuklu, platformlu, parlak boz kahverengi ayakkabılar vardı. Uzun ilek sarısı saçları *oraya* kadar uzanıyordu ve Mike'la randevumda yaptığımdan daha fazla makyaj yapmıştı.

"Sizce yanlış evi ve Bay arıyor olabilir mi? Callahan?" Dane önerdi.

Yanlış eve gitmemişti ama bu Joe'yu aramadığı anlamına gelmiyordu.

Elini kaldırıp zile basışını izledim ve sinirli halinden bunun ilk kez olmadığını tahmin ettim. Mükemmel bir dünyada, Joe'dan daha yüksek sesli, örneğin telefonda seks yaparken duyabileceğiniz bir kapı zili takmasını isteyecek konumda olurdum.

Döndü ve gözleri pencerede bize takıldı, döndüğünde mutlu görünmüyordu ve bizi gördüğünde daha az mutlu görünüyordu.

Pencereden atladım ve kapıya doğru gittim.

"Eğer Joe'yu arıyorsa, ona Barış Gönüllüleri'ne katıldığını söyle," Keira çabucak, durumu tahmin etmişti ve Kenzie'nin Joe için yaptığı teklife müdahale etmek istediği belliydi, temiz bir girişimde bulunduğumdan emin olmak istiyordu.

Kızıma bir bakış attım, alarm panelindeki gerekli düğmelere bastım ve sonra kapıyı açtım.

Bunu yaptığımda Kenzie burnunun ucuyla bana baktı. Aslında başını değil, gözlerini eğerek, platform topuklu ayakkabılarının yüksek boyundan burnunun ucuyla bana baktı.

"Merhaba," dedim, sanki o ya da başka bir ünlü film yıldızı her gün kapıma geliyormuş ve onu son gördüğümde neredeyse çıplak ve yerde sürünmüyormuş gibi.

"Cal burada mı?" diye sordu.

Lanet olsun. Joe'yu aradığını biliyordum. "Hayır, o Los Angeles'ta," dedim ona.

"Joe'nun nerede olduğunu nereden biliyorsun?" Keira sordu ve arkama baktığımda Keira, Kate ve Dane'in arkama yakın bir yerde toplandıklarını gördüm. Keira bana bakıyordu; Kate ve Dane ise Kenzie'ye.

"Bana söyledi," dedim Keira'ya. "Ne zaman söyledi?" Keira sordu.

O anda daha az zeki bir kızım olması için para ödeyebilirdim.

"Ona Joe mu diyor?" Kenzie sorusuyla sözümüzü kesti ve ona dönüp baktım çünkü sesi biraz kızgın geliyordu ve ona Keira'ya ters ters bakıyordu.

"Evet, hepimiz ona Joe diyoruz," diye paylaştı Keira. "Ya da en azından annem, Kate ve ben öyle diyoruz. Dane ona Bay Callahan diyor."

Kenzie'nin gözleri bana geldi ve haklıydım, kızgındı.

"Kimsenin ona Joe demesine izin vermiyor."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Keira önce davrandı. "Ona Joe dememize izin veriyor, bu hoşuna gidiyor."

Müdahale etmenin bir yolunu bulmak için beynimi zorladım ve aptalca bir teklifte bulundum: "İçeri gelip bir gazoz ya da bira içmek ister misiniz?"

Bana hançer gibi baktı ve "Konuşmamız gerek" dedi.

Ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyordum, biliyordum, her neyse, bu konuda konuşmak istemiyordum ama kapıyı da tam olarak kapatamıyordum.

Çünkü onlar hiçbir Şey bilmiyorlardı ve ben de bilmelerini istemiyordum.

Bu yüzden, "Tamam, içeri gelin," diye davet ettim ve sonra yoldan çekildim. Gözleri Kate, Dane ve Keira'yı taradıktan sonra tekrar bana döndü.

"Yalnız."

Evime baktım. Onu yatak odasına gtrmediğim sürece evimde yalnız kalabileceği pek bir yer yoktu.

Sonra güverteye açılan sürgülü cam kapıyı gördüm. Güzel bir geceydi, bunaltıcı değildi, taze ve sıcağı. Güverte mükemmeldi.

"Gidip güvertede oturalım," dedim ve kolumu sallayarak yolu gösterdim. Bacakları (daha doğrusu kemikli bacakları) ve sallanan kalçalarıyla içeri girdi ve sanki kızların ve benim soluduğumuz havaya uzun süre maruz kalması onu kirletecekmiŐ gibi evimin içinde yürüdü.

Arkasından yürüdüm ve ocuklara "Filminize geri dnn" diye emrettim. "Anne -" Keira başladı.

"Hadi Keirry, filmi bitirelim," diye ısrar etti Kate, gözleri benim üzerimdeydi, kız kardeşini tuttu ve kanepeye doğru çekmeye başladı.

En büyük çocuğuma bir gülümseme attım, bana akly başında bir kız verdiği için Tanrı'ya sessizce dua ettim ve Kenzie'nin arkasından koştum.

Kapıyı kendisi çekip açtı ve dışarı ıktı, Tim'in üç yıl önce sezon sonu indiriminden bana aldığı ferforje mobilyalara doğru ilerlerken ayak sesleri gvertemin tahtasında yankılanıyordu. Mobilya harikaydı; yuvarlak bir masa, sallanan geniş, rahat sandalyeler ve büyük bir Őemsiye. İki tane de Őezlong vardı. Hepsinin üzerinde zarif, özel dikilmiş gri yastıklar vardı.

Bana ya da bahçeme bakmadan büyük, kambur, tasarım çantasını masanın üzerine bıraktı ve karıştırmaya başladı.

Sürgülü cam kapıyı kapattım ve ona yaklaştım, tırnaklarından uzakta durdum.

Altın bir kutu çıkardı, bir sigara Őeėti, kutuyu çantasına geri koydu ve sigarayı dudaklarına götürerek zarif, ince, altın bir çakmakla yaktı.

Sonra bir duman çıkardı ve gözlerini imlerine dikti. Ona söyleyecek bir Şey bulamayınca gvertemin etrafına bakındım.

Bah merkezinde, markette, çamaşır yıkıyor, t yapıyor, yemek pişiriyor, evi temizliyor, pahalı köpek mamaları ve su kapları alıyor, Joe ile uyuyor ya da sadece uyuyor olmasaydım, bahçemde olurdum.

Patronum Bobbie alışanlara büyük indirimler yapıyordu ve ben de kısıtlı btemizle bundan olabildiğince yararlandım. Kardeşimin bana verdiğİ paranın bir kısmını bunu arttırmak için kullandım ama çoğunu kötü günler için bir kenara sakladım. Ama kendi adıma konuşacak olursam, bahçemde hiç de fena değildim.

Evin n tarafındaki tüm pencerelerde çiçeklerle dolu pencere kutuları ve aşağıya doğru uzanan yeşillikler vardı. Arabamın bir tarafında ve arabadan eve paralel uzanan n yürüyüş yolunun birleştiğİ yerde bölünmüş parmaklıklı it blmlerim vardı. itlerin etrafına yemyeşil, uzun otlar ve Indiana toprağınİ güzelce dolduran yere yakın çiçekler ekmiştim. n kapının yanında filizlenen bir asma sepetim vardı ve n yürüyüş yolu canlı, sağlıklı yatak bitkileriyle kaplıydı. Her şey harika görünüyordu.

Arka taraf daha iyiydi. imler sadece şimdi ama gbrelemiş ve yabani ot ilacı sürmüştüm ve parlak, zengin yeşil, kalın ve gr görünüyordu. Ama asıl gösterişli olan mobilyalarıyla güverte idi. Her boyutta bir sürü pişmiş toprak saksı almıştım ve her yerde her renkten ve çeşitten çiçeklerle doluydular. Rastgele görünüyorlardı ama gördüklerimiz hoşuma gidene kadar onlarla oynayarak yıllar geçirdim.

Ve çok güzel görünüyordu. ieklerle aram iyiydi, hep yleydi. Tim lmeden önce bir ieki dükkanında yarı zamanlı bir işim vardı çünkü çiçekleri seviyordum. Bobbie bahçe merkezindeki sergileri benim yapmama izin verdi ve herkes onlardan bahsediyordu. Hatta bir hafta önce bir müşteri yanıma gelip bahçesine bakmam için para teklif etti, umutsuz olduğunu ve bahçe konusunda yönlendirilmeye ihtiyaı olduğunu söyledi. Gelecek hafta izin günümde onun evine gidecektim.

"Cal'i mi sikiyorsun?"

Başladım ve o konuştuğunda gözlerim Kenzie'ye kaydı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Joe'nun bu tür bilgilerin onu ilgilendirmediğini göz ardı edilemeyecek bir şekilde açıkça belirttiğİ düşünülürse, sorusu meraklı, kaba ve biraz da psikopataydı.

Joe'nun onun hayatına sızmasının hoş karşılanmayacağını göz ardı edilemeyecek bir şekilde açıkça belirttiğİ düşünülürse, o neden oradaydı?

Ve her neyse, evde çocuklarım vardı. Deli miydi?

Eve dönüp sürgülü cam kapıdan içeri baktım. Çocuklar yüzlerini cama dayamamışlardı, bu iyi bir şeydi ve umarım duymuyorlardır.

"Onu beceriyorsun," diye devam etti Kenzie ve ben tekrar ona baktım. "Bana neden burada olduğunu söyler misin?" diye sordum.

Bir kolunu kaburgalarından kavuşturmuş, diğer dirseğini bileğine dayamış ve sigaralı elini havaya kaldırmıştı. Elini yüzüne götürdü, bir nefes çekti ve dumanı dışarı verirken elini dışarı doğru salladı.

Sonra beni tepeden tırnağa süzdü.

"Derdi ne?" diye sordu ama orada tek kişi olmama rağmen bana sorduğunu düşünmüyordum ve devam ettiğinde haklı olduğumu anladım. "Sen şişmansın."

Vücudumun katılaştığını hissettim.

Şişman değildim. Tamam, zayıf değildim ya da onun gibi bir deri bir kemik de değildim ama şişman olarak da tanımlanamazdım.

"Ben şişman değilim," dedim.

Alay etti ve sigarasından bir nefes daha çekti.

Bu kadarı yeterdi. Aslında kapıyı suratına çarpmalıydım. "Dinle, eğer sana bir konuda yardımcı olamayacaksam, belki sen -" "Vi?"

Arkamı döndüğümde Colt'un güvertenin ucunda durup bize baktığını gördüm.

"Hey Colt," diye seslendim.

Gözleri Kenzie'ye kaydı, yüzünde tanıdık bir ifade gördüm ama o ... Sonra gözleri tekrar bana döndü.

"İyi misin?" diye sordu, güverteden merdivenlere doğru yürürken rozetinin kot pantolonunun kemerinde olduğunu gördüm.

Merdivenleri koşarak çıkarken ona "Ben iyiyim," dedim. "Ben sadece -"

"Merhaba," diye nefes aldı Kenzie ve başımı çevirip ona baktığımda, Colt'a tonlarca krem şanti, fındık ve vişne içeren sıcak bir dondurmaymış gibi baktığını gördüm.

"Hey," diye cevap verdi, ona zar zor baktı ve gözleri bana geldi. "Cal aradı, kızların çılglık attığını söyledi?"

Joe benim için Colt'u aramıştı. Midem küçük bir takla attı.

"Um... kapıda bir film yıldızı olduğu için biraz heyecanlandılar."

Colt'un gözleri Kenzie'yi bir kez daha süzdükten sonra bana döndü.

"Cal'ı arasan iyi olur. Senin şeyinle ilgili bir şey olduğundan endişeleniyor," dedi Colt bana.

Benim için endişeleniyordu. Midem küçük bir takla daha attı.

"Ben Kenzie Elise," diye araya girdi Kenzie ve ben tekrar ona baktım.

"Kim olduğunu biliyorum, yaklaşık on dakika önce Vi'nin evini arayıp durduğunu öğrendim," dedi Colt ona, bu haber karşısında ağzım açık kaldı ve deli *olduğunu* anlayarak Kenzie'ye baktım. "Senden bunu yapmayı bırakmanı istemek zorundayım," diye devam etti Colt.

"Numaram sende var mı?" Sordum ama beni görmezden geldi, gözleri Colt'a yapışmıştı.

Kenzie Colt'a, "Cal'ı arıyorum," dedi.

"Numaramı nereden buldun?" Sordum ama Colt konuştuğu için cevap vermedi.

"Onunla konuşmak istiyorsan, kız arkadaşını ararsın. Vi'nin evini arayıp telefonu kapatmazsın."

Sevgilisi mi? Ne kızı? Joe'nun bir kızı mı vardı?

Kenzie'nin numaramı nasıl aldığını öğrenmeyi unutmuştum, elimdeki daha acil mesele Joe'nun bir "kıza" sahip olmasıydı.

Kenzie Colt'a, "Lindy ona mesajlarımı vermeyecek," dedi.

"Cal'a sekreterinin işinin söyleyeceğim." Joe'nun sekreteri mi vardı?

Joe'nun vale park yeri olan otellerde kaldığını ve bir sekreteri olduğunu?

Colt, "Violet'le bir işin yoksa, buradan uzaklaşman iyi bir fikir olabilir," diye emretti ama bunu bir öneriymiş gibi yaptı ama bu tam olarak inkâr edemeyeceğin bir öneriydi. Kenzie bunu reddetti. "Onunla konuşmam önemli."

Colt ona birkaç saniye boyunca ne yapacağını bilemiyormuş gibi baktı ama aklına gelen şey pek de fazla değildi. Sonra elini kotunun arka cebine attı, telefonunu çıkardı, çevirerek açtı ve birkaç tuşa bastı.

Sonra telefonu kulağına götürdü, telefon çalarken gözlerini güverteden ayırmadı ve şöyle dedi: "Evet Cal, Colt. Kenzie Elise'in Vi'nin güvertesinde durması dışında her şey yolunda. Seninle konuşmak istiyor." Bir saniye geçtikten sonra Colt güverteye bakarak sırtıttı ve "Tamam, bağlarım," dedikten sonra Kenzie'ye telefonunu uzattı.

Kenzie telefonu alıp kulağına götürmeden önce ikimize de bakmadı.

"Sana *Joe* demesine izin mi veriyorsun?" diye sordu selam vermeden, ki şahsen ben bunun bir hata olduğunu düşündüm.

Duraklamasını, dinlemesini, yüzünün normal solgunluğundan daha da solgunlaşmasını izledim (işte, Joe'ya çıkışmasının bir hata olduğunun kanıtı) ve sonra

"Başka bir durumum var ve sadece sen bana yardım edebilirsin" demeden önce iki büküm oldu, sonra yine durakladı, "Onu istemiyorum, seni istiyorum."

Bunun da bir hata olduğunu düşündüm. Joe, Kenzie'nin istediği şeyi istediği zaman elde edebileceğini düşünmesinden pek hoşlanmadı.

Bir süre daha sessiz kalmasını izledim, sonra "Hayır" dedi, bir duraksama daha oldu ve tısladı, "Bana yardım etmeyeceğine inanamıyorum!" Gözleri bana döndüğünde bir duraklama daha oldu ve "Hiç sanmıyorum!" diye tersledi. İki saniye kadar dinledikten sonra telefonu kulağından çekip bana doğru uzattı ve "Seninle konuşmak istiyor" diye ısırdı.

Colt'un telefonunu aldım, önce ona sonra Colt'a baktım, sonra kulağıma götürdüm ve "Bana şişman dedi" diye duyurdum.

"Buddy -"

"Benim kendi sapığım var, Joe. *Seninkiyle* uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum." Bir kahkaha patlattı ve ben hiçbir şeyin komik olduğunu düşünmedim.

"Senin film yıldızı sapığın güvertemde dikiliyor, bana şişman diyor ve evimi arayıp telefonu kapatıyor. Bu hiç komik *değil*."

Joe'nun kahkahası kayboldu, sustu ve sonra yumuşak ama korkutucu bir sesle, "Ne?" dedi.

"yapan senin film yıldızı sapığın."

Joe, "Colt'u telefona ver," demeden önce sessizlik olmadı. "Ne?"

"Ver şu lanet telefonu Colt'a," diye kestirip attı.

Joe'nun sesi çok kızgın geldiği için telefonu Colt'a vermeye karar verdim ve onunla daha fazla konuşmak istemediğimden emin oldum.

Colt telefonu kulağına götürdü ve "Evet?" dedi, sonra bir süre dinledi ve "Anladım. Sonra görüşürüz." Telefonunu kapatıp kot pantolonunun içine soktu ve Kenzie'ye baktı. "Cal beş dakika içinde Vi'nin arazisinden çıkmadığınızı söylüyor, Marco adında birini arıyor. Bunun ne anlama geldiğini bildiğini söyledi."

Kenzie'ye baktım ve bunun ne anlama geldiğini bildiğini hemen anladım. Yüzünün rengi tamamen ağarmış, gözleri büyümüş, dudakları aralanmış ve korkmuş görünüyordu.

Sonra sigarasının izmaritini hızla bahçeme fırlattı, çantasını kaptı ve merdivenlere doğru tepindi.

"Bayan Elise," diye seslendi Colt ve Elise döndü, ayağı basamakta, eli parmaklıkta ona baktı. "Vi'yi bir daha aramayacağınıza ve ziyaret etmeyeceğinize dair güvence verebilir misiniz?"

"Evet, her neyse," diye mırıldandı ve yoluna devam etti.

Colt tekrar, "Bayan Elise," diye seslendi, tamamen ona doğru döndü ve şimdi çimlerimde duran Kenzie durup ona baktı. "Ne olursa olsun olmaz. Artık aramak yok, ziyaret etmek yok. Tamam mı?"

"Evet, doğru. İyi," dedi ve bana baktı. "İyi, söyle ona artık onu da seni de rahatsız etmeyeceğim. Tamam mı?"

Benden gerçekten bir cevap istediği ortaya çıkınca, "Tamam" dedim.

"Marco'yu aramadığından emin ol yeter," dedi bana.

onun için önemliydi, ben de başımı salladım.

Uzaklaşmaya başladı ama geri dönüp bana baktı ve baktığında değişmişti.

Onunla ilgili her şey . Artık korkmuş görünmüyordu, kaybolmuş ve korkmuş görünüyordu, farklı türde bir korku, daha kötü bir korku. "Kendimi güvende hissetmemi sağladı," dedi sessizce, dürüst ve açık itirafına göz kırptım ve o konuşmaya devam etti. "Kendimi pek güvende hissetmiyorum, hiçbir zaman, gerçekten.

Cal kendimi güvende hissetmemi sağladı."

Yine bir cevap bekliyormuş gibi görüldüğünde, "Öyle bir hali var," diye cevap verdim.

"O bana aitti, kendimi her zaman güvende hissedirdim."

O anda ne demek istediğini çok iyi anladığımı fark ettim.

Parmaklıklara doğru yürüdüm, ona baktım ve "Joe'nun herhangi birine ait olabilecek türden bir adam olduğundan emin değilim, Kenzie" dedim.

Bir an bana baktı ve bunu yapış şeklinden onun için gerçekten üzüldüğümü hissettim.

"Ona Joe diyorsun, o sana ait," diye fısıldadı ve ben bir şey söyleyemeden ya da sözlerine karnıma yumruk yemiş gibi hissetmekten başka bir tepki veremeden döndü ve süslü, parlak, platformlu ayakkabılarının parmak uçlarında zarif bir şekilde çimenliğimde ve evin etrafında koştu.

Colt'un kolunun omuzlarıma dolandığını hissetmeden önce birkaç saniye eskiden olduğu boşluğu izledim ve ona bakmak için başımı çevirdim.

"Bu biraz üzücüydü," dedim ona.

Evin yan tarafına, sonra da bana baktı. "Her şeye sahip olan ama aslında hiçbir şeyi olmayan kadın."

İçimi çektim ve sonra başımı salladım. Colt kolunu bıraktı, koşarak merdivenlerden indi ve sigara izmaritini almak için bahçeme doğru yürüdü.

Bana baktı. "Ne yazık ki bu bahçeni mahvediyor, bebeğim. Çok güzel çiçekler yapıyorsun."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler."

"Bunu dışarı atacağım," dedi ve izmariti kaldırdı. "Şimdi iyi misin?" "İyiyim Colt, geldiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen Vi," dedi ve gitmek için döndü.

"Görüşürüz." "Hoşça kal Colt, Feb'e selamımı söyle ve Jack'i benim için gıdıkla."

Evin köşesini dönerken "Tamam," diye seslendi.

Ben de bir süre arkasından baktım. Sonra eve girdim ve tüm çocuklar mutfığa doğru yürümemi izledi.

"Gitti mi?" Kate sordu.

"Evet," diye cevap verdim, buzdolabından bir şişe ucuz beyaz şarap çıkardım ve ucuz beyaz şarabın tam da bunun için yaratıldığını düşündüm.

"Ne istiyormuş?" Keira sordu. "Joe," diye cevapladım.

"Ve?" Keira sordu.

Tirbuşonu buldum ve barın ağzından Keira'ya baktım. "Joe onu istemiyor."

"*Katil!*" Keira tısladı, yumruk yaptığı elini bir kamyoncunun korna çalmasını sağlamak için kullanacağınız türden bir hareketle pompaladı.

Kate'e baktım. "Sence suyun içinde bir şey mi var yoksa sadece dokundu mu?"

Kate, "Çok ," dedi, Dane güldü ve filmi yeniden başlatmak için oynat düğmesine bastılar.

Kendime bir kadeh şarap doldurdum ve elimde telefonumla güverteme geri döndüm.

Telefon çaldığında kıcıımı koltuğa zor dayamıştım, ekrana baktım ve arayan Joe'ydu.

Kaydırarak açtım ve kulağıma götürdüm.

"Merhaba." "Gitti mi?"

"Evet, drama bitti." Cevap vermeyince ben de "Marco kim?" diye sordum. "Menajeri," diye cevapladı Joe.

"Ondan oldukça korkmuş görünüyor," dedim.

"Korkmak için bir nedeni var."

"Ne sebeple?"

"Onun yüzünden bu halde. Onun sorunu, şeytanla bir anlaşma yapmış olması."

"Şeytanla anlaşma mı?" "Marco kötü haber," dedi Joe bana. "Nasıl kötü haber?" diye sordum.

"Kötü haber, kız çizgiyi aşıyor, adam onu geri çekiyor ve bu konuda hiç hoş değil."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu, yüzün solgun, dudakların ayırık, gözlerin iri olması kulağa hiç hoş gelmiyordu.

"Ne?" Fısıldadım.

"Fiziksel olabilir, dostum."

"Fiziksel, yani onu *dövüyor* mu?"

"Evet," diye yanıtladı Joe. "Kız onun para ineği. Yaptığı her şeyin kaymağını yiyor, iyi bir hayat yaşıyor. Kız bu gemiyi sallayabilecek bir şey yaparsa, adam bundan hoşlanmaz ve bunu nasıl yapması gerekiyorsa öyle yapar."

"Bu korkunç."

"Evet, ama bu ne senin ne de benim sorunum. Bu onun yaptığı bir anlaşma."

Aklıma bir fikir geldi ve "Onunla sorun yaşadığında neden daha önce Marco'yu aramadın?" diye sordum.

"Sadece bendim, bununla başa çıkabilirdim ve onun yüzüne vurmasından sorumlu olmak istemedim. Seninle ve kızlarla uğraşıyordu, bunu benimle ilgili yapmıyordu, seni de bu işin içine sürüklüyordu. Demek *istediğimi* anlatabileceğimi sanmıştım. Ama yapamadım. Seninle ve kızlarla uğraşıyor, ciddi olduğumu bilmesi gerekiyor. Artık biliyor."

Şarabımdan bir yudum aldım ve çok kısa bir süre öncesine kadar, Tim eve gelip gördüğü bazı şeylerden bahsettiğinde bile dünyamın küçük bir iyilik balonu olduğunu düşündüm. Şimdi Tim olmadan bu baloncucu güçlü ve dirençli tutmak için onu delmeye devam eden şeyler korkutucu bir çılgınlıktı.

"Buddy?"

"Öyle mi?"

"Sen iyi misin? Sana başka bir şey söyledi mi?"

Evet, . Joe'nun bana ait olduğunu söyledi. Ama bunu ona söylemeyecektim.

"Hayır, sadece izmaritini bahçeme attı ve gitti." "Kahretsin, ne kaltak ama," diye mırıldandı.

"Sorun değil, Colt halleder."

İçini çekti ve "İyi adam" dedi. "Joe mu?"

"Evet, dostum?"

"Marco'yu arar mıydın?"

"Evet" diye cevap vermeden önce tereddüt etmedi.

Bu beni hem şok etti hem de hayal kırıklığına uğrattı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Ama -"

"Bebeğim, o seni arıyordu ve kızlar toparlanıp çıldırıyorlardı. Durdurulmalıydı, bu benim son seçeneğimdi. Beni zorladı."

"Joe -"

"Beni zorladı, Vi. Bu saçmalıkları kendi kendine yaptı. Bir adamı köşeye sıkıştırırsan, kurtulmak için yapması gerekeni yaptığında sonuçlarına da katlanmak zorunda kalırsın."

Yine bilge olmaya başlamıştı.

Ve o zaman anladım ki Joe'yu köşeye sıkıştırmamıştı. Kızları ve beni oraya fırlattı. Joe, Marco'nun dikkatini çekmek için yaptığı şeyi yaparken onu tehdit etmemişti. Bununla başa çıkabileceğini düşünmüştü ve az önce yaptığı gibi onu korkutmak istememişti. Ama ben ve kızlar için büyük silahlarını çıkardı.

Bunu büyük bir şey haline getirmek istemiyordum, aynı hatayı yapmak ve inanmaya başlamak istemiyordum ama bana başka seçenek bırakmıyordu.

Şarabımdan bir yudum daha aldıktan sonra konuyu değiştirdim çünkü bu tür konular telefonda konuşulmazdı.

"Los Angeles'tan buraya kadar uğraştığın için teşekkürler." "Bana teşekkür etme, orada olmasının sebebi benim."

"Sana aşık olduğun için buradaydı. Seksi olman senin suçun değil."

Yumuşak kahkahasını tekrar duydum, tekrar hoşuma gittiğine karar verdim, sonra "Bebeğim, beni öldürüyorsun" dedi.

"Seni nasıl öldürüyorum?"

"Ödeşmek için yeterince yakın olduğumda tatlı ve komik olabilirsin."

Midem bulandı ve çarpınan kalbimi kontrol etmek için nefesimi çektim.

"Ödeşme nedir?" Fısıldadım.

"Yatağında tatlı ve komik ol, sana göstereceğim."

"Joe -"

Sözümü kesti. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Güvertemde ucuz beyaz şarap içiyorum. Ne yapıyorsun?" "Gidip yemek almam lazım."

"Oh, tamam, gitmene izin vereceğim." "Tamam, dostum."

"Cumartesi dönüyor musun?"

"Evet."

"Görüşürüz o zaman."

"Kesinlikle."

İç çektim ve bu mutlu bir iç çekmeydi çünkü onu görecektim, görmemi istiyordu ve Cumartesi gününe sadece bir gün vardı.

"Hoşça kal Joe," dedim usulca.

"Görüşürüz dostum," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle.

Telefonumu kapattım ve sonra onunla alnıma vurdum.

Tabii ki her şeyi bitirmek için onu aramıştım ama bunun yerine konuştuk, telefonda seks yaptık ve bana ona inanmam için bir düzine neden verdi. Sonra, başka telefon görüşmeleriyle bana inanmam için daha fazla neden verdi.

Telefonu masaya bıraktım ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

Cheryl'i aramalıydım ya da Feb'le konuşmalıydım ya da Chicago'daki arkadaşlarımdan birini aramalıydım.

Ama geç olmuştu ve geç saatte aramak kabalıktı, özellikle de yapmam gereken konuşma muhtemelen saatler sürecekti.

Bu yüzden ayaklarımı sandalyeye uzattım, muhteşem çimenlerime ve güzel saksılarıma baktım ve şarabımı yudumlarken Cumartesi gününün neler getirebileceğini görmeye karar verdim.

Onuncu Bölüm

Konuşmalar

Cal kamyonetini arabasına doğru çevirdi ama Vi'yi caddeden aşağı inerken görmüştü.

Bronzlaşmış bacaklarını gösteren çok kısa bir şort, daha da bronzlaşmış tenini gösteren koyu mor bir atlet giymiş ve saçlarını başının arkasında atkuyruğu yapmış, ön bahçesinde çalışıyordu. Yan evde kendisi olmadan bahçede çalışmasına kızabilirdi ama Colt'un çimleri biçtiğini de görmüştü, bu yüzden onun güvende olduğunu biliyordu.

Arabasını park ettikten sonra başını ona çevirdi ve kadının her ne yapıyorsa onu bırakıp kendi tarafına baktığını gördü. Kolunun arkasını alnına götürdü, elinde bir şey vardı ve bahçe eldivenleri giymişti.

Çantasını aldı ve kamyonetten indi. Kapıyı çarptıktan sonra gözleri tekrar ona döndü ve kadın ona doğru yürüyordu. Arabasını karşıya geçirmiş, adamın bahçesine girmişti ve bahçe aletiyle eldivenlerini kaybetmişti.

Ön kapıya yöneldi ve onun gelmesini bekledi.

Bir adım ötede durdu ve başını arkaya eğerek ona baktı, elini gözlerini güneşten korumak için kaldırdı.

"Merhaba," dedi usulca.

"Kızlar nerede?" Cal sordu.

"Alışveriş merkezinde," diye yanıtladı Vi.

Cal cevap vermedi, kapısına döndü, kilidini açtı, içeri girdi ve çantasını yere fırlattı. Sonra kapıya doğru uzandı ve onu içeri çekti, kapıyı arkasından çarptı ve onu kapıya yasladı, başı ağzını almak için çoktan aşağıya inmişti, kolları onu kendisine doğru ezmek için hareket ediyordu.

Onunla buluştu, ağızları ve vücutları çarpıştı, en az onun kadar buna açtı. Onu kapıdan uzaklaştırdı ve odanın diğer ucundaki kanepeye götürdü, elleri Vi'nin şortunda, Vi'nin elleri de onun kot pantolonunun fermuarındaydı. Ağızları hâlâ birbirine değiyordu, Vi zaman kaybetmedi, onu serbest bıraktı, eli sert sikinin etrafına dolandı ve okşamaya başladı.

Adam onun şortunu ve iç çamaşırını çekerek indirdi, kadın şorttan çıktı ve adam onu kanepeye geri iterek aşağıya doğru takip etti.

Onu yuvarlamaya çalışırken dikkatini dağıtmak için dilini boynunda ve tırnaklarını sırtında kullandı, ancak bir elini kıkından uyluğunun arkasından dizine kaydırđı, kavradı, bacağına dışarı çekti ve kalçasına sardı.

"Üstünü istiyorum," dedi kulağına, sesi bir iniltiye dönüşen bir talepti çünkü eli bacağından aralarına gitti, böylece parmağını klitorisine bastırabildi. Bunu yaptığında, inlemeyle birlikte diğeri bacağına altından kaydırđı ve kalçasına doladı.

"Sana biniyorum, dostum."

"Hiç adil değil, her zaman en üstte sen olursun." "Her zaman değil."

"Çoğu zaman."

"Bu gece üstünü alabilirsin." "Söz mü?"

"Evet."

Ağız onunkine geldi, gözleri gülümsedi, sonra onu öptü ve Vi ile her zamanki gibi ıslak olduğunu hissetti, kontrolü kaydı ve klitorisindeki parmağını amındaki sikiyle değiştirdi.

"Joe," diye onun ağızına doğru nefes aldı, onun adını dudaklarına doğru soluması onu daha sert bir şekilde içine girmeye zorladı ve "Evde olmana sevindim," diye .

Evet, evdeydi ve bu harika hissettiriyordu.

Adam ona sertçe bindi ve kadın kalçalarını kaldırarak onu karşıladı, bacakları adamın kalçalarına sıkıca , tırnakları adamın sırtına battı ve adam kadın boşalana kadar, hatta daha uzun süre, kadın boşalana kadar ona bindi.

Adam kadının içine gömülü kaldı, yüzü boynundaydı, kolları ve bacakları etrafına sarılmıştı ve kadının nefesi düzene girerken onu dinledi.

Sonunda, Vi çok uzun süre sessiz kalamayacak gibi görüldüğü için, "Uçuşun nasıldı?" diye sordu.

"Erken," dedi Cal boynuna doğru ve devam etti,

"uzun." "Los Angeles'a hiç gitmedim."

"Pek bir şey kaçırmıyorsun, dostum." "Eğlenceli olduğunu duydum."

Başını kaldırdı ve ona baktı, at kuyruğu kanepenin üzerine yayılmıştı, ağız şişmişti. Tanrım, çok güzeldi.

Kalçalarını bastırdı, dudaklarının aralanışını ve göz kapaklarının inişini izlemekten zevk aldı ve sonra ona, "Hiç eğlenmek için oraya gitmedim," dedi.

Ona gülümsedi ve parmaklarını boynuna dolayabilmek için kolu sırtından ayrıldı.

"Sen de denemelisin."

"Eğlenmek için pek bir şey yapmam."

"Bunu sen de denemelisin," dedi usulca, parmakları çenesini okşamak için yaklaşıırken.

Cevap vermedi, sadece sözlerinin tonunun ve dokunuşunun izin verdi.

Evet, evdeydi.

Bunu hiç düşünmedi, aklından bile geçirmedi. Hayatını yaşadı ve olması gereken yere gitti.

Ama Vi kanepesinde otururken, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez evde olmanın güzel olduğunu fark etti.

"İşlerinizin çoğu orada mı?" diye sordu.

"Evet."

"Neden oraya taşınmadın?"

"Çünkü Los Angeles deliliktir, meyve ve yemişlerle doludur. Indiana ise akıl sağlığı, et ve patates. Ben et ve patates adamıyım."

Konuşurken adamın ağzını izledi ve "Evet, meyveler ve kuruyemişler ara sıra iyidir ama et ve patatese ihtiyacın var" dediğinde gözleri onunkilere geldi.

Ona gülümsedi, o da gülümseyerek karşılık verdi ve başını kaldırarak onu nazikçe öptü, bu iyi bir şeydi, onu aynı şeyi yapmak için başını eğme zahmetinden kurtardı.

Sonra bir telefon çaldı ve başı tekrar kanepeye döndü ama yana doğru kıvrıldı.

"Bu benim cep telefonum," dedi ona.

Cal bir kolunu uzatıp Sam'in şortunu yakaladı ve yerde sürükledikten sonra Sam'in telefonunu çıkardı. Telefona baktı ve ekranda "Sam'in telefonu" yazıyordu.

"Sam," dedi ona, gözleri büyüdü, telefonu elinden kaptı, kaydırarak açtı ve kulağına götürdü.

"Sam!" diye bağırdı yüksek sesle. "Naber, küçük kardeşim?"

Kardeşi. Belli ki önemseydi kardeşiydi çünkü hâlâ onun altında yatıyordu, aleti içindeydi ve unutmuş görünüyordu.

Adam dışarı kaydı, kadının çenesi eğildi, yüzü yumuşadı, dudakları aralandı ve adam ona sırtıttı çünkü tüm bunlar ona bir şeyler hatırlattığını ve kadının onu olduğu yerde sevdiğini gösteriyordu.

"Ne?" dedi telefona dikkati dağılmış bir şekilde. "Üzgünüm, evet, buradayım."

Cal vücudunda aşağı doğru hareket etti, atletini göğüslerinin altından yukarı çekti ve sonra ağzını kaburgalarına dayadı.

Parmakları onun saçlarına kaydı.

"Ne?" diye tekrar sordu, ağzı daha da aşağı indi ve "Evet, her şey yolunda. Sen?" Adam diliyle göbeğinin etrafında dolaştı, kadın karnını ve nefesini içine çekti ve boğuk bir sesle, "Bir saniye bekler misin?" dedi. Kadın adamın saçını çekiştirdi ve adam başını kaldırdığında kadının elinin telefona kıvrılmış ve yüzünden olduğunu gördü. "Kes şunu, Joe."

"Tadın güzel dostum."

Gözleri büyüdü, sonra daraldı ve tısladı, "Dur."

Adam daha da aşağıya, kadının bacaklarının arasına kaydı, kadın kaçmak için çabaladı ve adam kadının kalçalarını yakaladı, onu altına çekerken bir yandan da yükselip vücuduyla onu sardı.

Ağzını onunkine dayadı ve fısıldadı, "Tamam bebeğim, duracağım."

"Teşekkür ," diye tersledi, gözleri hala kısıktı, adam ona tekrar sırttı ve telefonu tekrar kulağına götürdü. "Geri döndüm," dedi ve ona baktı. "Hayır, bir şey yok, sadece sinir bozucu bir komşu." Cal usulca güldü ve ağzını teninde gezdirebilmek için yüzünü onun boynuna dayadı. "Ne?" diye sordu. "Şaka değil!" diye bağırdı. "Evet, kesinlikle, *kesinlikle*." Bir saniye sessiz kaldıktan sonra sordu: "Mel de mi? Oh, Sam, kızlar çok heyecanlanacak." Bir duraklama daha ve sonra, "Ne kadar sürer?" Başını kaldırdı, biraz yana kaydı, kanepede bir dirseğinin üzerine yerleşip onun konuşmasını izlerken kot pantolonunu düzeltti ve "Hepsi bu mu?" dedi. Gözleri ona kaydı ve devam etti. "Sadece bir hafta sonu olsa bile bunu kabul edeceğiz." Bir duraklama daha ve sonra, "Evet." Bir duraklama daha. "Tamamdır, kesinlikle geleceğim. Kate kendinden geçecek, yıllardır benim deniz mahsullü risotto'mu yememişti. İstedığınız başka bir şey var mı?" Kate dinledi, yüzü değişti, gözleri odaklanmadı ve yüz hatlarına bir bakış yerleşti, sevgi, gün gibi ortadaydı, kardeşini seviyordu, bunu saklamaya çalışmadığı belliydi ve "Evet, aile zamanı yapabiliriz, emin olabilirsiniz." dedi.

Cal elinin yüzüne doğru hareket ettiğini, sonra çenesini kavradığını, başparmağının elmacık kemiğini okşamak için dışarı çıktığını ve gözlerinin ona kaydığını izledi, o sevgi hala orada parlıyordu ve o kasılma onu tekrar göğsünün solundan vurdu, bu sefer öncekinden daha güçlü, neredeyse acı verici. Kız ona odaklanmıştı ama yüzündeki ifade değişmemişti.

"Evet, o zaman görüşürüz," diye fısıldadı, gözleri hâlâ Cal'ın üzerindeydi. "Sabırsızlanıyorum Sam." Dinlemek için durakladı ve sonra, "Ben de seni seviyorum... Mel'e sevgilerimle. Hoşça kal."

Telefonu kapattı ve Cal, "Dur tahmin edeyim, kardeşin şehre mi geliyor?" diye sordu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "O ve kız arkadaşı, Mel. Gelecek hafta sonu."

"Haberler iyi,
dostum."

"Kesinlikle."

Uzanıp yerden külotunu aldı ve bacaklarını, sonra da kalçalarını kaldırıp külotunu giyerken adam yana kaydı. Bacakları tekrar kanepeye yerleşir yerleşmez, adam alt bedenini tekrar onunkinin üzerinde döndürdü ve gözleri onun yüzüne geldi.

"Sizinkilere yakın mı?" Cal kendini sorarken buldu ve sonra kızın kahkahalar atmasını izledi. Sorduğu soru o kadar komikti ki, Cal'ın içine doğru yuvarlandı, kollarını ona doladı, vücudu kahkahalarla sarsılırken bir yandan da yüzünü Cal'ın göğsüne bastırdı.

"Vi," diye seslendi.

Yüzünü geri çekti ve başını arkaya eğdi. "Bu çok komikti."

"Anlayabiliyorum."

Ona sırtıttı. "Cevabım hayır, Sam aileme yakın *değil*. İkimiz de değiliz. Ben çünkü on yedi yaşında hamile kaldım ve bebeğin babasıyla evlendim, sonra da beni evlatlıktan reddettiler. Sanırım benim hamile kalmamdan çok Tim'den hamile kalmam sorun oldu. Tim annemin mükemmel bir eşleşme fikri değildi. Tim'in babası itfaiyeci, annesi ise hemşire yardımcısıydı. Benim babam bir bankada memurdu ve annem de öğle yemeği yiyen bir kadındı, hala da öyle."

Bu onu şaşırtmıştı. Onda paradan geldiğini ima eden hiçbir şey yoktu.

"Sam tam bir cehennem zebanisiydi," diye devam etti. "Beş yaşındayken isyan etmeye başladı ve Mel'le tanıştıktan birkaç yıl sonrasına kadar durmadı ve Mel onu sakinleştirmek için yeterince zaman buldu. Yine de benim hatam Sam'in sayısız hatasından daha kötüydü, bu yüzden anneme göre ben her şeyi berbat ettikten ve o da bana sırtını döndükten sonra Sam'in hayatında kalmayı kendine görev edindi. Çoğunlukla babamla iyi geçindiği için buna katlanıyor. Sanırım bunu yapıyor çünkü aptal değil ve ne zaman ne yapacağını biliyor."

jölesine salyalarını akıtıyor, birinin gelip onu ziyaret etmesine ihtiyacı var, böylece şikayet edebileceği biri olacak."

Cal ona baktı ve zihninin on yedi yaşında, hamile, muhtemelen korkudan aklını kaçırmış ve annesinin ona sırtını dönmüş halini düşündüğünü fark etti.

Sonra akli kanepesinde yatan, onun gibi giyinen, onun gibi çalışan, onun gibi ev yapan ve onun gibi iki kız çocuğu yaratıp büyüten ve şimdi tek başına devam eden kadına gitti. Bir annenin tüm bunlarla gurur duymayacağına inanamıyordu.

"Zor olmalı dostum," dedi yumuşak bir sesle ve kızın başı yana eğildi.

"Ne?"

"On yedi yaşında bir hayat kurmak."

Başını salladı, gözleri daldı ve "Tim'in ailesi benimkiler gibi değildi" derken yüzü yumuşadı. Ona baktı ve devam etti. "Onu sevdiler, beni sevdiler, doğru şeyi yaptığımızı düşündüler, ama çok erken. Ailem beni evden kovduğunda beni yanlarına aldılar. Onların arka bahçesinde evlendik, görebileceğiniz en tatlı düğündü." "Bunu annesi yaptı" dediğinde sesi kısıldı. Devam ederken yüzü hâlâ anıların etkisiyle yumuşaktı. "Tim üniversiteye giderken biz onların garajına taşındık. Orayı televizyon odası olarak hazırlamışlardı ve biz taşınabilelim diye yatak odasına çevirdiler, bana yardım ettiler, Tim'e yardım ettiler, Kate'e baktılar, her şeyi yaptılar. Birkaç yıl sonra, arka tarafa kendi yatak odaları, banyoları ve oturma odalarının olduğu büyük bir ek bina inşa ettiler ve evin geri kalanını bize verdiler. Keira doğduktan birkaç yıl sonrasına kadar taşınmadık. Tim okulu bitirmiş, üniformasını giymişti ve o zamana kadar bir ev için peşinatımız vardı. Onlardan bir blok aşağıya taşındık. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri neredeyse her gün hayatımızdaydılar."

Cal, ailesinin onu evden atmasından sonra zor günler geçirmediği için rahatlamış olsa da, bu konu hakkında, kocası hakkında, hayatı ve sesinin kısılmasına ve yüzünün yumuşamasına neden olan anıları hakkında konuşmak istemiyordu.

İstemese de yine de "Onlarla hâlâ yakın mısın?" diye sordu.

Yutkundu ve hüzün yüzündeki yumuşaklığı silip süpürdü. Onunla ilk tanıştığı zamanki gibi görünüyordu, bir süredir görmediği, hoşlanmadığı bir . Sokağın aşağısında olmalarını özlüyordu ama en çok da eski hayatını özlüyordu.

"Arıyorlar, özellikle kızlar, haftada birkaç kez," diye cevap verdi. "İlk taşındığımızda onlarla çok konuşuyordum ama artık tam zamanlı çalıştığım için pek sık görüşemiyoruz. Yani, hayır, artık yakın değiliz. Chicago'ya gitmeye hevesli değilim ve onlar da seyahat etmeyi sevmiyorlar, bu yüzden sadece iki kez ziyaret ettiler."

"Chicago sadece dört saat uzaklıkta," diye Cal.

"Chicago Daniel Hart'ın yaşadığı yer."

"Oraya gitmenden bahsetmiyordum, dostum."

Kadın başını salladı. "Yılda bir kez Florida'ya giderler, Joe. İki haftalığına. Ocak ayında. Giderken ve dönerken uğrarlar. Tek yaptıkları bu. İkisi de hala çalışıyor, ikisi de tam zamanlı çalışıyor ve öyle değiller. Mahallelerine, bildikleri şeylere bağlılar. Tim ve ben daha uzağa değil de aşağı mahalleye taşındığımızda rahatlamışlardı. Tim onları almaya gitmediği sürece on beş dakika bile onların konfor alanının dışında olacaktı. Sorun babasında değil, annesinde. Sessiz, gerçekten utangaç, bildiklerini seviyor, gerisi onu korkutuyor sanırım."

Cal bunu anlamamıştı. Annesiyle birlikte öldüğü için aileler hakkında pek bir şey bildiğini söyleyemezdi ama Vinnie Amca, Theresa Teyze ve çocukları Vinnie Junior, Carmela, Benny ve Manny ile yeterince zaman geçirmişti ve işiniz altı eyalet ötede olsa bile gürültücü ve işinizin içinde olduklarını biliyordu. Carmela kocasıyla birlikte Kaliforniya'ya taşınmıştı ve Vinnie Senior ile Theresa Teyze onu ziyaret etmek için her bahaneyi kullanıyorlardı. Carm'in ilk çocuğu ilk dişini kaybettiğinde, lanet bir uçağa bindiler.

Annesi öldüğünde de onu yanlarına almışlardı. Ondan önce bile Chicago'dan ziyarete geliyorlardı, Vinnie Senior kız kardeşine yakındı, ondan uzun süre ayrı kalmayı sevmiyordu. Ama Cal'in annesi öldüğünde ve babasının durumunu anladıklarında, ziyaretleri daha sıklaştı ve sonunda gelip onu aldılar ve Chicago'ya götürdüler. Vinnie Senior, Vinnie Junior arabadayken, hafta sonu için onu almak üzere bir Cuma günü yola çıkıyor, okula dönmek zorunda kalmadan önce evde olması için onu bir Pazar günü geri getiriyordu.

"Şey..." diye tereddüt etti, adam ona odaklandı, dudağını ısırdı ve "Ailen yakın mı?" diye sordu.

"Annem ve babam öldü," dedi ve onun yumuşak bir nefes alışını dinledi.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Joe," diye fısıldadı.

Bunu kaldıramadı, adını söylediğinde sesindeki hüznü duymayı. Bunu kaldıramazdı çünkü bundan hiç hoşlanmamıştı.

Aniden ayağa kalktı, onu da yanına alıp üzerine oturttu, sonra ellerini kışının üzerinde gezdirdi ve konuyu değiştirdi.

"Kanepemde oturarak garaj kapını tamir ettiremezsin."

Ellerini adamın boynuna koydu ve yüzünü inceledi. Sonra başparmağını çıkarıp çenesinin altını okşadı.

"Evet," dedi usulca, bıraktı ve bu hoşuna gitti, Vi onun yüzünü okudu ve bırakması gerektiğini anladı, sonra sordu, "Ama senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Ateş et."

"Sam'le konuşacak mısın?"

Vücudunun gerildiğini hissetti ve elleri onun kışının etine doğru büküldü.

Kardeşiyle konuşmak istemiyordu.

Onun derisinin altına doğru ilerliyordu. Her gün daha da derine iniyordu, onunla birlikte olmasa bile. Bir işte çalışıyor, bir toplantıda oturuyor ve Kate'in ne yaptığını, çalışıp çalışmadığını, ne giydiğini, çocuklarının nerede olduğunu, güvende olup olmadıklarını merak ediyordu. Dane'in ergenlik çağındaki çocuğunun ellerini Kate' uzak tutup tutmadığını ve bunu yapmazsa boynunu kıracağını düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Keira'nın kendisine dostça davrandığı gibi herkese dostça davranıp davranmadığını merak ediyor ve Keira'ya bulaştığı takdirde kendisinin de boynunu kırmak zorunda kalacağı hasta ruhlu bir sübyancıyla sohbet etmediğini umuyordu.

Bunlar Cal'in her zamanki düşünce biçimleri değildi.

Geceleri daha da kötüydü, uyumaya çalışırken Vi'yi başka şekillerde düşünüyordu, onun ellerini, ağzını, kokusunu. Tanrım, bazı geceler Vi düşüncelerinde o kadar gerçek oluyordu ki, saçlarının kokusunu yastığında duyabiliyor, kışını o anki gibi ellerinin arasında hissedebiliyor, adını söylediğini duyabiliyor, vücudunun uykuda ağırlaştığını hissedebiliyordu.

Keira'nın uzaktaki çığlığını, Kate'in bağırışını ve Vi'nin sesindeki korkuyu duyduğunda, o kadar uzakta ve bir şeyler oluyorsa müdahale edemeyecek kadar güçsüz olduğu için neredeyse derisinden çıkacaktı. Ve en son ne zaman Kenzie'nin telefonu kapattığını duyduğunda olduğu kadar sinirlendiğini hatırlamıyordu, hayatındaki şeyler onunkileri de etkiliyordu ve yine o kadar uzaktaydı ki, lanet olası telefonda Colt'la uğraşıyordu.

Bundan hoşlanmamıştı, bunların hiçbirinden.

Vi'den önce hayatı düzenliydi. Bu hoşuna gidiyordu.

"Joe," diye seslendi adam cevap vermeyince ve ona odaklandı. "Bir şey söylediğimi unut. Söylemene gerek yok."

İstemiyordu ama yapacağını biliyordu. İşin boktan tarafı da buydu.

"Onunla ne hakkında konuşmamı istiyorsun?"

"Sadece..." ondan uzaklaşmaya başladı ve "boş ver, önemli bir şey değil" mırıldandı.

Adamın elleri kadının kalktı, çaprazladı ve onu kollarının arasına alabilmek için etrafından dolaştı.

"Ne istiyorsun?"

"Ben..." diye başladı, sonra durdu, başka tarafa baktı ve dudağını ısırıldı. "Bebeğim, Tanrı aşkına -"

Gözleri tekrar Cal'inkilere kaydı ve "Hart'ın etrafında dolanıyor" dedi.

Cal'ın kolları kasılırken, içini çok kötü bir his kapladı.

"Ne?"

"Sam, Hart'ın etrafında dolanıyor. Ne yaptığını bilmiyorum ama Tim'e yakındı ve bana da yakındı ve Tim'e ve bana olanlar onu çok etkiledi. O -"

Cal onun sözünü kesti. "Bu çok ."

Vücudu sarsıldı ve sonra, "Biliyorum ama -"

dedi. "Bu sadece saçmalık değil, aynı zamanda aptallık."

Bu kez vücudu adamın kollarında sıkılaştı ve gözleri kısıldı. "O aptal değil, o benim kardeşim ve o -"

"Burnunu sokmaması gereken şeylere . Tanrım, Vi, Hart onu çiğneyip tükürecek."

Yüzü acıyla buruştuğu ve vücudu burkulduğu, elleri boynundan göğsüne doğru gidip onu itmeye başladığı anda her şeyi ettiğini anladı.

Onu bıraktı ama dönerek sırt üstü yere düştü ve adam da onun üzerine düştü. "Buddy -"

"Bunu biliyorum Joe," diye fısıltıyla araya girdi. "Hart'ın ne yapacağını çok iyi biliyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı Cal.

"Bu yüzden Sam'le konuşmanı istiyorum. Bu bir iyilik. Ona durmasını söylemeni, olanları açıklamayı istiyorum. Polislerin ilgilenmesine izin vermesini sağla."

Cal hemen, "O burada, sen buluşmayı ayarla, ben konuşacağım," dedi.

Çenesi sarsıldı, sonra gözlerini kırıştırdı.

"Ne?"

"O buraya geldiğinde, sen ayarla, ben ."

Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bir saniye ona baktı.

Sonra nefes aldı, "Gerçekten mi?"

"Evet."

Vücudunun altında gevşediğini ve kolunun etrafında kaydığını hissetti, diğer eli boynundan yukarı ve saçlarına doğru kayarken, bacağı uyluğunu sarmak için altından hareket etti.

"Teşekkürler, Joe."

Konuştuğu anda anlamıştı. İhtiyacı olan tek şeyin bu olduğunu biliyordu, kolları ve bacakları ona sarılmışken o iki yumuşak kelime ve Tanrı yardımcısı olsun, onun için her şeyi yapardı.

Tanrım, boku yemişti.

"Garajına bakmam gerek," dedi ona.

Onu kanepesinde becerdikten ve garaj kapısı açıcısını tamir edebilmek için hayatını onunla paylaşmasını dinledikten sonra kollarından ayrılıyordu.

Evet, becerdin.

"Tamam," diye fısıldadı.

Ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti. Kız şortunu çekip at kuyruğunu düzeltene kadar bekledi ve birlikte evine doğru yürüdüler, Vi bahçesine, Cal garajına gitti.

Yirmi dakika sonra, kamyonetinde hırdavatçıya gidiyor ve ona yeni bir garaj kapısı açacağı alıyordu.

* * * *

Cal, Fiesta'nın arabayı çekişini izledi.

Keira kapıdan çıkıp ona doğru koşmaya başladığında Kate ancak durabilmişti, saçları uçuşuyor, kolları Colt ve Feb'in barbeküsünde annesine koşar gibi dönüyordu.

"Joe!" diye bağırdı.

Vi'nin garajında bir merdivenin üzerindeydi, yeni garaj kapısı açıcısını kuruyordu merdivenin yanında durmuş ona gülümseyen Vi'nin kızına baktı. Bunu yaparken, Vi'nin adını söylediğini duymaktan daha iyi olan tek sesin Keira'nın adını söylediğini duymak olduğunu düşünüyordu.

"Hey kızım."

"Bir köpek alıyorum!" diye duyurdu.

Cal kollarını indirdi ve "Ne tür?" diye sordu.

"Amerikan husky."

Cal, bunun doğru olup olmadığına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, "İyi cins," dedi.

"Biliyorum!" diye bağırdı sanki karşısında o yokmuş gibi. "Onları internetten araştırıyordum." Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve yüksek sesle fısıldadı, "Gerçi çok havladıkları yazıyor. O kısmı henüz anneme söylemedim."

"Hey Joe," dedi Kate, partilerine katılarak. "Kate."

Gözleri garajın girişindeydi, sonra ona geldi ve "Kapıyı açmışsın" dedi.

Kapı açık olduğu için Cal cevap vermedi, bu yüzden onun bir cevaba ihtiyacı olmadığını düşündü.

Kate ona, "Buraya taşındığımızda annem sonsuza kadar o kapıyı açmaya çalıştı," dedi.

"Öyle mi?" Cal kollarını kaldırdı, başını arkaya eğdi ve açıcıya geri döndü.

"Ne yapıyorsun?" Keira sordu ve Cal kollarının arasından Keira'ya baktı.

"Yeni bir garaj kapısı açacağı takıyorum."

Keira ve Kate birbirlerine baktılar. Keira kocaman sırtıttı. Kate'in gözleri tekrar ona döndü ve düşünceli görünüyordu.

"Sorun değil Joe," dedi usulca, gözleri tavana kaydı, sonra ona baktı ve sözlerini bitirdi, "teşekkürler."

"Lütfen bana alışveriş merkezinde Indianapolis nüfusunun geri kalanının satın alabileceği kadar giysi ve ayakkabı bıraktığınızı söyleyin ki insanlar Goodwill'den aldıkları yırtık pırtık, tasarım olmayan giysilerle dolaşmasınlar," diye şaka yapan Vi onlara doğru yürüyünce Cal tekrar kollarını indirdi.

Keira annesine, "Ekonomiye yardımcı olmak için üzerimize düşeni yapıyoruz," dedi. Vi durdu ve kızına baktı. "Ne aldın?"

"Çok *seveceğiniz* bir çift şort ve *harika* olan yeni bir çift parmak arası terlik ve şu aksesuar mağazasında iki alana bir bedava kampanyası vardı, ben de dört tane aldım ve iki tanesi bedava oldu, bir sürü bilezik ve kolye. Çok güzeller. Onları ödünç alabilirsin," diye yanıtladı Keira.

Vi bir süre en küçüğüne baktıktan sonra en büyüğüne baktı. "Ne aldın?"

"Hiçbir şey," diye sırtıttı Kate, "Keira'nın eşyalarını ödünç alacağım."

"Sen değilsin," diye tersledi Keira. "Annem ödünç alabilir ama *sen* ."

Vi'nin gözleri Cal'a kaydı ve başını salladı, sonra tekrar Keira'ya döndü. "Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Keira.

"Evet," dedi Kate.

Vi kimin yalan söyleyip söylemediğini hemen anladı ve kendisine karşı dürüst olan kişiye bakarak Kate'e "Neden?" diye sordu.

Kate, "O ve Heather, ben ve Dane'le birlikte Jody'nin evindeki partiye gitmek istiyorlar," diye cevap verdi.

Vi'nin bakışları Keira'ya kaydı. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum." "Anne," diye sızlandı Keira.

"Sen gelmiyorsun, o birinci sınıflar ve son sınıflar için." "Kate ikinci sınıf öğrencisi," diye karşılık verdi Keira.

"Kate artık birinci sınıfta, okul bitti," diye karşılık verdi Vi. "Yaşıma göre büyüğüm," diye karşılık verdi Keira.

"Tatlım, on dört yaşındasın, on ikiye giriyorsun. On ikide kırk beş olacaksın. Kızlığa kilitlendin. Evlenip altı çocuk sahibi olduğunda duvarlarında papatyalar olan bir evde yaşıyor ve pembe taytlar giyiyor olacaksın," diye cevap verdi Vi.

"Altı çocuk yapmayacağım," diye tersledi Keira, kız olduğunu ve ölene kadar da öyle kalacağını inkâr edecek kadar aptal değildi.

"Ve sen de o partiye gitmiyorsun," dedi Vi yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla, Keira'nın yüzündeki ifadeden bunun tartışmanın sonu olduğunu anlamıştı ama Vi işi olurluna bırakmayacaktı ve ikisine de "Bilin bakalım önümüzdeki hafta sonu kasabaya kim geliyor?" dedi.

"Sam Amca!" Keira hemen tahmin ederek ve aynı zamanda tavrını hemen kaybederek bağırdı.

Vi gülümsedi. "Ve Melissa."

"Bu *harika!*" Kate bağırdı.

Vi Kate'e döndü. "Bebeğim, Sam ve Mel senin odanda kalabilirsin diye Keira'yla birlikte onun yatağında yatabilir misin?"

"Elbette," diye hemen kabul etti Kate, yüzü aydınlıktı, ağzı gülümsüyordu, belli ki amcasını annesinin ağabeyini sevdiği gibi seviyordu.

"Bu *çok havalı!*" Keira duyurdu.

Vi bir kolunu Keira'nın beline doladı ve onu bırakmadan önce sıkarak, "Kesinlikle öyle tatlım. Şimdi git çantalarını al, eve götür ve Joe'yu yalnız bırak, tamam mı?"

"Evet," dedi Keira önce annesine sonra da Cal'a sırtarak, "Görüşürüz Joe."
"Görüşürüz," diye yanıtladı Cal.

Keira havalandı ve Kate eve doğru ilerledi ama Cal'a bakıyordu. "Kola ya da başka bir şey ister misin Joe?" diye sordu.

"Kulağa hoş geliyor," diye cevapladı Cal, beyninin sessiz Kate'in ona Joe diye seslenmesini, gürültülü Keira'dan daha çok sevip sevmediğine karar vermeye çalıştığı gerçeğini görmezden gelerek.

Kate, "Ben bakarım," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

Cal, Kate'den Vi'ya baktı, Vi gözlerini tavana dikmişti. "Bu ne mal oldu?" diye sordu garaj kapısı açıcısına.

"Sen, bu gece yatağında, elin bacaklarının arasında," diye sessizce cevap verdi Cal ve gözleri onunkilere kaydı.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Beni duydun."

Arabaya doğru baktı ve Keira'nın yolun sonunda çantalarını taşıdığını ve sokağın karşısında, kucağında Jack olan ve ön bahçesinde Myrtle'la konuşan Feb'e el salladığını gördü. Sonra Vi ona baktı ve merdivene yaklaştı.

"Bir garaj kapısı açacağı için cinsel iyilik mi istiyorsun?" diye sordu, sesi biraz kızgın ama daha çok inanmamış gibiydi.

Cal dikkatini açıcıya çevirdi. "İşi ben yaparım, geri ödemeye ben karar veririm."

"Ben senin ganimet çağrınım Joe, fahişen değil."

Onun sözleri, beklenmedik sözler, onu çok sözler karşısında Cal dikkatini tekrar Vi'ye çevirdi.

"Benim ganimet çağrım mı?" diye sordu sessizce. "Evet."

"Ganimet çağrısı mı?" diye tekrarladı.

"Evet," diye tekrarladı ve onun da kızgın olduğunu gördü ama kendisi kadar kızgın olmadığını tahmin etti.

Elindeki tornavidayı merdivenin tepesine koydu, aşağı indi ve ona yaklaştı. Geri çekilmedi ama yine de ya tavırları onu aptal yaptığı için ya da omurgalı olduğu için hiç geri çekilmedi. Her ikisi de olduğunu düşündü.

"Seks çağrısı mı?" diye tekrar sordu, sesinin tonunu anlamasını umarak.

O yapmadı.

"Evet," diye bir kez daha tekrarladı.

O zaman onu inceledi, nedenini bilmiyordu ama sırf onu daha da kızdırmak için, "İstediğim şey bu olduğu için kızgın değilsin, o kadar çok istiyorsun ki bana vermek için sabırsızlanıyorsun," dedi.

Onu daha fazla kızdırma çabasında başarılı oldu, gözleri kısıldı ve ona daha yakın eğildi ve tısladı, "Sana inanamıyorum."

"Telefonda söylediğimden beri bunu düşünüyorsun."

Kızın gözleri büyüdü, sonra dişlerini sıkarak kontrolü ele geçirmeye çalışmasını izledi ama adam ona zaman tanımayacak kadar öfkeliydi.

Bunun yerine, yüzüne bakmak için belinden eğildi ve ona bilgi verdi, "Dostum, elimizdeki şey neyse o. İstedğin bu olmayabilir ama kabul etmelisin ki bu iyi bir şey. Bu bir seks görüşmesi değil ve bunu söylemen beni kızdırıyor ve lanet olası garajında lanet olası bir merdivenin üzerinde olduğumu, seninle lanet olası bir seans satın alabilmek için lanet olası bir kapı açacağı kurduğumu düşünmen beni kızdırıyor."

"Sen de öyle demiştin," diye suçladı.

"Ödeşme olarak istediğim şey bu, sana açıkça söyledim. Ben de sana söyledim, senin için bir şey yaparsam, ödeşiriz. Senin için bir şey yap, ben de öyle yaptım. Bu fikir hoşuna gitmedi, seni rahatsız etti, tek yapman gereken söylemek."

"Yani ne zaman benim için bir şey yapsan, karşılığını alacak mısın?"

"Dostum, hayat böyle. Her zaman teraziyi dengelemek için çalışırsın. Birine bir şey borçlu olmak istemezsin, sadece kafanda ona borçlu olduğunu düşünsen ve o bunu umursamasa bile. Bu sizi mahveder. Bu yüzden teraziyi dengelemek için geri verirsiniz."

Yüzünün değişmesinden onu yakaladığını anladı, anlayışla başını sallamadı, onun yerine daha sinirli görünüyordu çünkü haklıydı.

"Bununla birlikte," diye devam etti, "bunu satın alır ve hiçbir şey için takardım, arabana bakman gerekiyor ve Kate'in de onunkinden buz kazımasına gerek yok. Bunu yapmama izin vereceğini ve terazinin dengede kalacağını bilseydim, hiçbir şey söylemezdim. Ama bunu yapmama izin vermedin, biliyorum çünkü o lanet şeyin ne kadar tuttuğunu sordun."

Ona ters ters baktı, daha da sinirlenmişti çünkü adam yine haklıydı.

Sonra konuyu değiştirdi ve adam onun da kendisini daha fazla kızdırmaya çalıştığını anladı.

"Eğer bir seks çağrısı değilsem, neyim?"

Omzunun üzerinden bakınca Keira'nın avluda zıplayarak çantalarını salladığını ve evin ön kapısına doğru gittiğini gördü.

Sonra Vi'ye baktı ve "Tanrım, Vi," diye mırıldandı. "Hayır, bilmek istiyorum, elimizde ne var?" "Bu bir ganimet çağrısı değil."

"Bunu zaten söylemiştin."

Cal ona ters ters baktı ve o da bunu kabul etti, sessizce bir cevap bekledi.

"Ben senden zevk alıyorum, sen de benden, iyi olduğu sürece." diye cevap verdi. " bu mu?" diye sordu, yüzü dikkatle kontrol ediliyordu, vücudu gergindi,

Adamın sözlerine verdiği tepkiyi gizlemeye çalışıyor ve bunu yaparken adamın onun da sinirlerine dokunduğu gerçeğini gizlemeyi .

Kahretsin.

Buna bir daha asla başlamamalıydı.

"Anlaştığımızı sanıyordum dostum," diye cevap verirken sesini yumuşatmaya zorladı.

Bir süre onun gözlerini tuttuktan sonra uzaklaştı ve mırıldandı: "Evet, öyle yaptık."

Yan kapı açıldı ve Kate, "İşte kolan, Joe," diye seslendi.

Cal, Vi'den Kate'e baktı ve Kate'in de annesinin yürüyüşünü aldığını gördü, soğukkanlı, sakın, bilinçsizce kalçalarını oynatıyor, kıcını sallıyor, vücuduna hiçbir genç kızın sahip olmaması gereken bir şekilde sahip oluyordu. Dane muhtemelen onun koridorda yürüdüğünü görmüş ve bunu yapacağını biliyordu.

Ya da onun gülümsemesini görmüştü.

İlk fırsatta Dane ile sohbet ediyordu. Ona ulaştı ve kolayı uzattı.

"Teşekkürler kızım," diye mırıldandı Cal.

"Sandviç ister misin?" diye sordu. "Hindi ve biftek var." Vi'nin çocukları kibardı. Cal şaşırmadı.

"Ben iyiyim."

"Bir tane istiyorsan ara," dedi, annesine baktı, ona küçük bir gülümseme verdi ve sonra uzaklaştı.

"Yapacak işlerim var," diye mırıldandı Vi ama Cal elini uzatıp onun kolunu yakaladı.

Kadın ona döndüğünde, "Daha işimiz bitmedi dostum," dedi.

Ona baktı ve cevap verdi, "Bu gece geleceğimi sanmıyorum, Joe. Düşünmem gereken şeyler var."

Onun ne düşündüğünü biliyordu, bu ilişkiyi bitirmeyi düşünüyordu. Yapması gerektiğini de biliyordu ama yapmadı, yapması gerektiğini biliyordu ama hazır değildi.

"Vi."

Dikkatle kolunu adamın elinden çekti ve "Bir süre şehirde olacak mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Sonra konuşuruz," dedi sessizce ve uzaklaştı.

Ona izin verdi. İzin verdi çünkü Colt şimdi Feb ve Myrtle'la birlikte caddenin karşısındaydı ve Jack'i Feb'in elinden almıştı. Bebeği önüne yakın tutuyordu, iki kolu da çocuğa sarılmıştı ama gözleri Cal'deydi. Feb'inkiler de öyle. Myrtle fark etmemişti, çene çalmakla meşguldü.

Cal kolayı açtı, bir yudum aldı ve bir kenara koydu.

Sonra merdivene geri döndü.

On beş dakika sonra, koyu mavi bir Chevrolet Equinox kaldırıma yanaştığında ve Mike Haines aşağı atladığında garaj kapısının önünde durmuş kumandaları kontrol ediyordu.

Cal onu izledi, ağzı gerildi, Vi'nin yolunda yürürken Mike'ın gözlerinin üzerinde olduğunu gördü ve Mike'ın ağzının da gerildiğini fark etti.

"Cal," diye selamladı

Mike. "Mike."

Vi yan kapıdan çıktı, gözleri ikisinin arasında gidip geliyordu, bu sahneden rahatsızdı ve hazırlıksızdı.

Mike Vi'ye döndü, onun kendilerine doğru yürümesini izledi ve yumuşak bir sesle, "Selam tatlım," dedi.

"Merhaba," diye cevap verdi ve Cal midesinin sıkıştığını hissetti.

"Bu gece için planın var mı?" Mike Vi'ye sordu ve Cal Vi'nin gözlerinin Mike'a yapışıp kalışını izledi.

"Hayır, neden?" diye sordu.

Mike, "Akşam yemeğini bu geceye erteleyelim diye düşündüm," diye cevap verdi ve Cal, o tam orada dururken bunu yapan pisliğin bir şey anlatmaya çalıştığını biliyordu.

"Um..."

"Benim , saat altıda," dedi Mike bir şekilde, onun cevap vermesini beklemeden. "Adresim hâlâ sende mi?"

"Evet."

Mike yine yumuşak bir sesle, "Güzel," dedi ve elini kızın çenesine götürdü. "Bulmakta sorun yaşarsan beni ara, olur mu?" Kadın başını salladı, Mike eğildi ve ağzını onunkine değdirdi.

Cal göğsünde yanan sıcaklığa karşı vücudunu çeliğe kilitledi.

Mike başını kaldırdığında Vi'nin gözleri Cal'a kayd, dudaklarını birbirine bastırdı ve tekrar Mike'a baktı. "Um... Mike -"

"Saat altıda."

"Um -"

Elini bıraktı ve onun sözünü kesti. "Görüşürüz o zaman." Dönüp Cal'a başını salladı, Cal da ona başıyla karşılık verdi ve Mike cipine doğru ilerledi.

Vi Cal'ı izledi.

Cal kumandaları test etmeye geri döndü ve kapı . Sonra onun "Mike!" diye bağırdığını duydu.

Cal önce Vi'ye, sonra da arabasının arkasında duran Mike'a baktı. "Evet?" Mike geri seslendi.

"Bir şey getirmemi ister misin?" Vi de meramını anlatmak için sordu ve Mike gülümserken göğsündeki yanma daha da arttı.

"Sadece sen, tatlım."

"Tamam, sonra

görüşürüz." "Sonra

görüşürüz."

Mike cipine bindi ve uzaklaştı. Vi sokağı izledi.

Cal garaj kapısını kapattı.

Sonra Cal ona, "Dostum, kumandaların." dedi.

Ona baktı ve doğrudan, "Umurunda bile değil, değil mi?" diye sordu.

Çok fazla umursuyordu.

"Biz o değiliz," diye hatırlattı ona.

Ona baktı ve adam bunu gözlerinin arkasında gördü. Hayal kırıklığı, hatta acı... Neredeyse ona dokunmak için elini kaldıracaktı ama zamanı yoktu.

Geri çekildi ve fısıldadı, "Doğru."

O bir pislikti, Tanrım, o bir pislikti, onu serbest bırakmalıydı.

Ama bir türlü yapamıyordu.

Dönmeye başladı ama adam ona seslendi, "Vi," gözlerini onunkilere kaldırdı ve uzaktan kumandaları uzattı, "kapı çalışıyor, bunlar senin uzaktan kumandaların, biri senin için, biri Kate için."

Ne hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi adamın elindeki kumandalara baktı ama her ne iseler ödünü kopardı.

Sonra kumandaları aldı, sesi düzdü, "Teşekkürler" diye fısıldadı.

"Buddy -"

"Sonra görüşürüz," dedi çabucak.

"Vi."

Daha fazla bir şey söyleyemedi, kadın soğukkanlı ve sakin bir şekilde uzaklaştı, kalçaları hareket ediyordu, kızı sallanıyordu ve adam yan kapı kapanana kadar onu izledi.

Sonra garaj kapısına baktı. Sonra evine doğru yürüdü.

* * * * *

Cal alacakaranlıkta güvertede oturmuş, ayaklarını parmaklıklara dayamış, dizlerini kırmış, bahçesini görmeden bakıyordu, elinde ikinci birası vardı.

Vi'nin Mustang'i gitmişti, Mike'ın evindeydi.

Birasından bir yudum aldı, sonra onu duyarak yana baktı ve sonunda Colt'un evin etrafında döndüğünü görerek bekledi.

"Hey," diye Colt.

"Hey," diye yanıtladı

Cal.

"Arkadaş ister misin?" Colt merdivenlerden çıkarken sordu.

Cal yaptı. Arkadaş istemiyordu. Colt her ne hakkında konuşmak için geldiyse o konuda da konuşmak istemiyordu. Ama düşünceleriyle, Mike'ın evindeki Vi'nin düşünceleriyle, Mike'ın Vi'nin üzerindeki ağzının düşünceleriyle, elleriyle, Cal'in kafasını kurcalayan düşüncelerle yalnız kalmak istemiyordu.

"Hayır," dedi Colt'a. "Bira buzdolabında," diye teklif etti, "bana bir tane getir."

Colt, "Yakaladım," diye mırıldanarak kapıyı açtı ve içeri girdi. Cal önce kendi bahçesine, sonra da Vi'ninkine baktı.

Yazın çimlerini biçmesi için bir servise para ödüyordu, hepsi bu. Yeşildi çünkü burası Indiana'ydı ve düzenli olarak gece yağmurları ve rastgele gündüz fırtınaları oluyordu ama Vi'ninki kadar sağlıklı değildi.

Vi'nin servise ödeme yapacak parası yoktu. Ama mülklerini sınırlayan küçük hendekte onun çimenlerinin nerede bittiği ve onunkilerin nerede başladığı görülebiliyordu. Onunki daha yeşildi, yabani ot yoktu, sıkı. Onun güvertesinde şemsiyeli süslü bahçe mobilyaları vardı, onunki gibi beyaz, plastik sandalyeler değil. Her tarafta irili ufaklı saksılar dolusu çiçek vardı, parlak renkler, canlı, hayat dolu.

Cal kendini bildi bileli orada yaşayan Williams'lar evleriyle gurur duyuyorlardı. Evlerine iyi bakmışlar, arka tarafa ek bina yapmışlar, güverte koymuşlar, banyoyu ve mutfığı yenilemişler, alarm taktırmışlardı. Yaşlı Dec Williams öldüğünde, karısı Martha çocuklarına ve torunlarına yakın olmak için Bloomington'a taşındı ve elli yıldır yaşadığı evi Vi'ye sattı.

Dec ve Martha evlerine ne kadar iyi bakıyorlarsa, Vi o kadar iyi bakıyordu. Colt geri geldi, Cal'ının yanındaki başka bir plastik sandalyeyi sıyırdı ve Cal birasını aldı. Cal birayı aldı, son damlasını da içti ve şişeyi güverteye bırakırken Colt oturup ayaklarını korkuluklara uzattı, dizleri Cal'inki gibi bükülmüştü.

"Hava güzel," dedi Colt.

Cal cevap vermedi. Sıcak bir akşamdı ama nem yoktu, gün güneşliydi, bulut yoktu, hafif bir esinti vardı. Cevap vermesine gerek yoktu.

"Düğüne geliyor musun?" Colt sordu.

"Evet," diye yanıtladı Cal, düğüne gitmeyi kafasında bir delik açılmasını ister gibi istemesine rağmen. Yine de Colt ve Feb'i gidecek kadar seviyordu. Onu orada istiyorlarsa, o da orada olacaktı.

"Feb'e söyleyeyim, bu düğünde yaşıyor ve nefes alıyor, LCV yapmadan gelersen kafası patlayabilir."

Cal'ın söyleyebildiği kadarıyla Feb oldukça rahattı. Geldi ve ona geldiğini haber vermedi, daha az umursamazdı.

"Audrey'i tanıyor musun?" Colt sordu ve birasından bir yudum alırken Cal'ın gözleri arkadaşına kayd.

Yutkundu ve birayı indirdi. "Kim?"

"Audrey Haines."

İşte oradaydı. Lanet olsun.

"Hayır," diye yanıtladı Cal.

"Tam bir kaltak," dedi Colt, "tembel kaltak. Mike yıllarca kendini yıprattı, bir süre yan işlerde, güvenlik işlerinde çalıştı, sonra dedektif oldu ve yokluk çekmeye başladı, hatta çocuklarını bile yokluk çektirmek zorunda kaldı, böylece tasarımcı eşofmanıyla kışının üstünde oturup o kocaman evde pembe dizi izleyebildi. Vazgeçti; boşanma iki ay önce kesinleşti. Tüm departman kutladı. Böyle iyi bir adamın eve dönüp bu boku yemesine gerek yok."

Cal cevap vermedi.

"Vi'den hoşlanıyor," diye devam etti Colt.

Cal birasından bir yudum aldı. Bunun da bir yanıtı ihtiyacı yoktu. Cal, Mike'ın Vi'den hoşlandığını biliyordu, nedenini de biliyordu, üstelik Mike bu gerçeği Cal'a açıkça belirtmişti.

Colt sessizliğe gömüldü ve ikisi de bira içerken Cal'ın bahçesini düşündü.

Sonunda Colt devam etti. "Melanie'yi tanıyordun."

Cal biliyordu, Colt ve o taşındıklarından beri onun karşısında . Colt'un eski karısı Melanie güzel, utangaç, tatlı ama hayattan korkan biriydi. Cal neden ayrıldıklarını hiç bilmiyordu, sormamıştı ama ne kadar güzel olursa olsun, bu saçmalıklarla uğraşmanın eskidiğini düşünmüştü.

"Evet, o nasıl?" Cal sordu, çünkü Melanie, Feb ve Colt ile Denny Lowe'un Melanie'yi kaçırıp onu, Feb'i ve Susie Shepherd'ı rehin tuttuğu sahnede yakalanmıştı.

Bu onun için pek bir şey ifade etmiyordu ama Cal Susie'nin bu işe bulaşmış olmasından memnundu. Onu becermişti, bir gece geçirmişlerdi, kız iyiydi ama işi bitmişti ve adam ikinci kez istemediğinde neredeyse Kenzie gibi davranmıştı. Aradaki fark, Susie bir şey istediğinde sinir bozucu değildi, tam bir orospuydu. Böyle davranarak istediğini elde edeceğini nasıl düşünmüştü, hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen babası onu çok şımarttığı içindi. Belki de psikopat bir seri katil onu vurduğunda hayatına bir göz atacağını düşünmüştü. Susie yapmadı. O hâlâ bir kaltaktı, bu yüzden de bildiği kadarıyla hâlâ yalnızdı.

Colt onun sorusunu "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Biraz zaman aldı ama aylardır ondan haber alamasam da kendini toparladı. Jack doğduğu ve düğün için haber alacağımı da sanmıyorum."

Cal aynı fikirde değildi. Melanie dayanacak bir tipe benzemiyordu. Cal eski sevgilisinin de öyle olmasını diledi.

"Neden ayrıldığımızı biliyor musun?" Colt sordu, Cal ona baktı, kaşlarını kaldırdı ve Colt devam etti. "Onu düzeltemedim."

Cal nefesini burnundan çekti ve "Colt" diye mırıldanarak başka tarafa baktı. "Denedim dostum, yıllarca, yıllarca denedim. Bir çocuk sahibi olmayı o kadar istiyordu ki, Tanrım, kafayı buna takmıştı. Feb'in şehre nefret ederdi, beni , Feb buradayken çok gerilirdi. Melanie benim başıboş."

Feb ve Colt lisede ve sonrasında birlikte olmuşlardı. Ayrıldıklarında herkes, hatta o zamanlar genç, belki on altı yaşında olan Cal bile şaşırılmıştı. Sağlam görünüyorlardı, tanıdığı herkesten daha sağlam. Ve Feb muhteşemdi.

Bir yandan, Şubat'ın Colt'un eski sevgilisi olması ve aralarındaki geçmiş nedeniyle Melanie'yi suçlamıyordu. Öte yandan, Colt Colt'tu ve bu tür şeyler Colt'un işi değildi ve bunu herkes biliyordu, bunu en çok bilmesi gereken kişi de Melanie'ydi.

"Berbat," diye mırıldandı Cal.

"Hayır," diye mırıldandı Colt, gözleri bahçedeydi, birasından bir yudum aldı, sonra devam etti. "Kaçmadı, bu saçmalıkla bir ömür geçirirdim ve Şubat'ım olmazdı."

Şaşırان Cal, Colt'a baktı. Bu soğuktu, Colt öyle biri değildi.

Colt konuşmaya devam ederken gözlerini Cal'ın bahçesinden ayırmadı. "Yıllarca bu saçmalıkla uğraştım, düzeltmeye çalıştım, o lanet kafasının içinde ne olduğunu anlamak için kıcıımı yırttım, nerede yanlış yaptığımı merak ettim," Colt'un gözleri Cal'a kaydı. "Sonra düzeltilmeye ihtiyacı olmayan bir kadın buldum, artık değil ve şimdi hayat çok tatlı."

"Colt -" Cal başladı.

"Mike ondan hoşlanıyor Cal, ama Vi senden hoşlanıyor."

"Tamire ihtiyacı olmadığını düşünüyorsan yanıyorsun," dedi Cal ona.

"Yama işi dostum, büyük tamirat değil. Ben de o işlerden geçtim. uzun sürmez ve çabaya değer."

Cal bahçeye baktı ve birasından bir yudum daha aldı.

"Biz kendi işimizi yaparız," diye devam etti Colt. "Gün Feb'le benim yatağında başlıyor, sonra kendi yolumuza gidiyoruz ve Cal, dostum, günün sonunda onun tekrar benim yatağıma gireceğini bilmenin ne kadar tatlı olduğuna inanamazsın."

Cal, Colt'un buna sahip olmasından memnundu. Onun gibi iyi bir adam bunu hak ediyordu. Feb gibi iyi bir kadın da bunu hak ediyordu.

Ama Bonnie'yle yaşadıklarından sonra Cal ne istediğini düşünmeyi bırakmış, aklı tamamen oyunun sonuna odaklanmıştı. Erken emekli olacak, kendi şirketinde kendi işini yapacaktı. Yol boyunca ve olmak istediği yere ulaştıktan sonra kadınlardan nasibini alacaktı ama büyürken istediği tek şey bir aileydi ve Bonnie'nin yaptığı gibi, oraya geri dönmeyecekti. İlk seferinde çok fazla şey vermişti, içi boştu.

Bunu Colt'a söylemesinin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden Cal sessiz kaldı. Colt onun ipucunu almadı.

"Garaj kapısı açıcısını tamir etmişsin." "Evet."

"Tekrar açıldı mı?"

Bu onu ilgilendirmezdi ama Cal tekrarladı, "Evet."

"Onu serbest bırak, Cal."

Cal, Colt'a baktı ve onun bu tavrı karşısında çoğu erkek irkilirdi. Colt sadece onun bakışlarını tuttu.

Cal sessiz kaldı.

Colt sessizce, "Onu serbest bırakmalısın," diye tekrarladı. "Seni ilgilendirmez, Colt."

"Mike'la işler yolunda giderse, ikisi için de iyi olacak."

Cal bunu biliyordu, Haines'i iyi olmasa da tanıyordu. Haines iyi bir adamdı. Haines onun karını küzerdi. Karısı o kadar büyük bir orospuydu ki, Haines Vi'de sahip olduğu şeyin kıymetini bilir ve bunu ona hissettirirdi.

Cal gözlerini kaçırdı ve bahçesine baktı.

"Bir dakika içinde oturup bira içeceğiz. Şimdi sana söylüyorum, onun yan komşun olması, sana ilgi duyması ve bunun nereye varacağını görmek için çaba harcamaman delilik. Sen ona iyi gelirsin ama daha iyisi, o da sana iyi gelir. Bu çabayı göstermek istemiyorsan, sen bilirsin, ama onun kafasını karıştırmayı bırakıp hayatına devam etmesine ve çaba gösterecek birini bulmasına izin ."

Colt konuşmayı bıraktığında Cal bahçesini düşünmeye devam etti. Bir süre sonra, "Bitirdin mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Colt.

Cal hiçbir şey yapmadı, başını bile sallamadı. Sadece bahçesine baktı ve birasından bir yudum daha aldı.

Colt da aynısını yaptı.

* * * * *

Mike'ın konağına doğru yürüdüm, yeni inşa edilmişti ama o kadar da yeni değildi. Ağaçlar biraz dolmuştu, birkaç yıl olmuştu; seçici bir gözle belki beş, belki birkaç yıl daha fazla olduğuna karar verdim.

Burası bir siteydi, birkaç müstakil ya da dubleks ev vardı ama çoğunlukla sıra evlerden oluşuyordu. Mike'ın sırasının ortasında Mike oturuyordu. Ön tarafta iki arabalık dar bir garaj vardı, evin çoğu garajın üstündeydi ama yan taraflarda da odalar vardı.

Kapıyı çaldım ve Mike'ın cevap vermesi için fazla beklemedim.

"Selam tatlım," dedi ve kenara çekilip beni içeri aldı.

"Merhaba," diye cevap verdim, yanından geçerken.

Kapıyı kapattı, aynı anda ona baktım, kolu beni belimden kavradı, vücuduna çekti ve başı aşağı indi.

Belli ki gizli öpücükleri ilk buluşmaya ya da belki özel günlere saklamıştı. Bana gizli bir öpücük vermedi, sabırla sıcaklığı arttırdı. Ağzı benimkinin üzerinde açıldı, dili içeri kaydı ve aslında bir öpücük Molotof kokteyli fırlattı ve ben de tutuştum.

Başını kaldırdığında, kendimi önüne ve iki elim yine saçlarındaydı.

"Vay canına," diye nefes aldım.

Gülümsemi, ona ağırlığının daha fazlasını verdim, bu kadar sevdim ve o da aldı, gülümsemesi daha da genişledi.

Sonra da tam bir sürtük olduğumu düşündüm.

"Çarşamba için üzgünüm," dedi.

"On beş yıl polis eşiydim, ne yapacağımı bilirim," dedim. "Erkeğin seni çok ekliyor mu?" Mike sordu.

Başımı salladım. "Hayır, ama işini seviyordu, sadece polis olmak istiyordu ve bu onun için önemliydi. Onun için önemli olduğu ve bunu çok fazla alışkanlık haline getirmediği için, çalışmak zorunda kaldığında sinirlenmedim. Başa çıkmayı öğreniyorsunuz ve iki çocukla her zaman yapacak bir şeyler olmuyor değildi."

Kolunu sıktı ama cevap vermedi. Sonra gitmeme izin verdi ama çantamı aldı, küçük fuayedeki bir sandalyenin üzerine attı ve beni sol taraftaki mutfığa götürdü.

Dünyanın en harika mutfığı değildi. Benimki çok büyük değildi ama uzundu ve çok fazla tezgah alanı vardı. Onunki daha yeniydi, daha iyi aletleri vardı, u şeklindeydi, küçüktü ve boktan bir tezgah alanı vardı ama onu kim tasarladıysa elindeki alanla yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. Tonlarca dolap vardı; tezgâha yerleştirilmiş beş gözlü bir ocak; bir üniteye yerleştirilmiş duvar fırını, üzerinde bir mikrodalga fırın, aletlerin altında ve üstünde dolaplar; bir tabura yetecek kadar yiyecek alabilen çift kapılı kocaman bir buzdolabı; ve evin ön tarafına bakan cumbalı pencerede oturan küçük bir masa vardı.

"Et yiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel." Tezgâhın üzerindeki bir şişe şaraba yöneldi. "Kırmızı içer misin?" Ona sııttım. "Evet."

O da sııttı. "Güzel."

Ben "Ne zamandır buradasın?" diye sorarken o şarabı açtı.

"Evi benim payımla aldım. Audrey ve ben boşanmadan önce sattık, benim almamı istemedi ve parası yetmedi. Yaklaşık dokuz aydır buradayım."

"Beğendin mi?"

"İşe daha yakın bir yerde yaşamayı tercih ederim ama üç yatak odasına ihtiyacım var ve burada da var, şehirde bana ve çocuklara uygun bir yer bulamadım."

"Audrey... şey... nerede yaşıyor?"

"Şehirde bir daire. İki yatak odası var, çocuklar bundan nefret ediyor, paylaşmak zorundalar. Jonas on dört, Clarisse on iki yaşında, paylaşmak için çok büyükler..." diye devam etti ve sözlerini bitirmeden önce bana bir kadeh şarap uzattı. "Evden aldıklarını yaklaşık bir ay içinde bitirdi. Yepyeni bir Mercedes kullanıyor ama iki odalı bir çöplükte yaşıyor, buna inanabiliyor musun?"

Başımı salladım, bu saçmalığa inanamadım, o ve çocukları için mutsuz düşünceler düşündüm, şarabımdan bir yudum aldım ve hemen ucuz olmadığını fark ettim.

"Tatlım," diye seslendi ve ben de ona odaklandım. "Tam velayet için gittiğimi bilmelisin. İki hafta önce avukatımla konuştum."

Bunu bir uyarı gibi söyledi, sanki bunun kötü bir şey olduğunu düşünmemi bekliyormuş gibi.

"Güzel," dedim ona.

Gözleri yüzümde geziniyordu, içlerinde bir şey çalışıyordu, ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama Joe beni inceliyor gibi değildi. Gördüğü her şeyin iyi olduğunu düşündüğünü açıkça görebiliyordum.

Midemin bulandığını hissettim.

Gözleri benimkilere takılınca, "Birazdan yemek yiyeceğiz. Evi görmek ister misin?"

"Tamam."

Elimi tuttu ve beni mutfaktan dışarı çıkardı. "Bir HOA'mız var, yeşil alanla ilgileniyorlar, sizinkine benzemiyor," dedi, beni fuayeden bir koridora çekti ve bana baktı. "Yine de seni işe almalılar."

Sessiz bir iltifattı, coşkulu değildi ama etkiliydi.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, karnım yeniden çırpınmaya başlamıştı.

Bana arkadaki oturma odasını gösterdi, evin uzunluğu boyunca uzanıyordu ve çok büyüktü. Bir tarafta dört kişilik bir yemek masası vardı ama masayı büyütmek için yapraklar kullanıldığını görebiliyordunuz, duvarda iki sandalye daha vardı. Geri kalanı aile mobilyasıydı, büyük sekiyonel kanepeler, birkaç yatar koltuk, rahat, sağlam ama çekici. Çocuklarınızla uzanıp televizyon izleyebileceğiniz şeyler. Çocukların ve Mike'ın fotoğrafları ve diğer insanların, anne babasının (bunu söyleyebilirim) ve diğerlerinin, belki kız kardeşlerinin, erkek kardeşlerinin, onların ailelerinin, arkadaşlarının fotoğrafları vardı ve her yerde bunlar vardı. Kitap, DVD, müzik, oyun rafları ve büyük, düz ekran bir TV, içecek koymak için her yerde masalar, güzel bir müzik seti vardı. Biri yemek masasının yanında, diğeri oturma odasında olmak üzere iki pencere, Fransız

Ortada kapılar ve yanlarında bir güverteye açılan uzun, ince pencereler vardı. Güvertede büyük bir elektrikli ızgara ve iyi mobilyalar görebiliyordum, fena büyüklükte olmayan bir avluda bir köpek yatıyordu, golden retriever, kapılara bakıyordu, dili sarkıyordu, misafir olduğunu biliyordu, selam verebilmek için içeri alınmayı bekliyordu.

Etrafıma baktığımda Mike'ın çaba gösterdiğini gördüm. Burası, çocuklarını onunla vakit geçirmeye geldiklerinde götürdüğü bir bekâr evi değildi. Burası onların eviydi, dinlenebilecekleri, rahat ve güvende hissedecekleri bir yerdi. Bir erkeğin böyle bir yapabileceğini bilmiyordum ve bunu bildiğim için bir şeyin bu kadar çekici olabileceğini de bilmiyordum. Ama öyleydi.

"Köpeğiniz var mı?" Ben sordum.

"Boşanırken Layla'nın velayetini aldım."

"Layla mı?"

"Clapton. Harika şarkı," pencereden dışarı baktı, "harika köpek."

Haklıydı, harika bir şarkıydı. İyi bir müzik zevki vardı.

Pencereden dışarı baktığımda Layla'nın kapıda olduğunu gördüm, dili hâlâ sallanıyordu ve kuyruğu çok sert sallandığı için vücudu titriyordu.

"Köpek hapishanesine girecek bir şey mi yaptı?" Ben sordum. Mike bana baktı ve "Pardon?" diye sordu.

"Bahçede, bir misafir var, belli ki cezalandırılıyor."

Bana sırtıttı ve başını salladı. "Çok heyecanlı. Senin üzerine atlamasını istemedim," başını yana eğdi ve sözlerini şöyle bitirdi, "en azından benim sana atlama şansım olana kadar."

İşte yine o çırpınış.

"Patlamadan önce onu içeri almalısın," diye önerdim.

"Köpekleri sever misin?"

"Onları seviyorum, Keira gelecek hafta ilkinin alacak. Bir Amerikan husky'si."

"Altına gitmelisin," diye öğüt verdi, kapıya doğru yürürken Layla onu izliyor ve volta atıyordu, kuyruğu hâlâ sallanıyor, dili hâlâ dönüyordu.

"Keira'nın gönlü var," diye cevap verdim, kapıyı açtı ve Layla içeri daldı. Babasıyla hiç ilgilenmeden doğruca bana doğru koştu ve yanıma gelir gelmez zıpladı, burnuyla bana vurdu, arka ayakları zıplıyor, ön ayakları göğsümü pençeliyordu.

"Layla, eğil," diye emretti Mike, derin sesi emrediyordu ve Layla hemen itaat etti ama yine de başıyla bacaklarıma vurdu, vücudu

Mike'ın güzel halısına şarabımı dökmemeye çalışarak başını okşarken üzerine eğilmiş olmama rağmen titriyor ve hareket ediyordu.

Mike bana dönerek, "Kokuna alışır alışmaz sakınlesecektir," dedi.

"O iyi," diye ona güvence verdim.

Elimi tuttu ve beni Layla'dan uzaklaştırıp oturma odasından çıkararak koridordan aşağıya, şimdi garaja açılan bir kapı, yarım banyoya açılan bir başka kapı ve bir dizi merdiven olduğunu gördüğüm fuayeye doğru yönlendirirken doğruldum. Layla takip etti ya da şöyle demeliyim, sonunda kafiye önderlik etti, merdivenlerde önümüze geçerken beni Mike'a çarptı, sonra tepede durdu, varışımızı bekledi, dili hala dışarıdaydı, yüzü "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye köpekçe bir soru soruyordu.

En tepeye çıktık ve Mike bana Jonas'ın odasını gösterdi, Layla hevesli bir tur rehberiymiş gibi içeri girip koşturuyordu ve oğlunun belli ki müzikle ilgilendiğini gördüm. Odada bir bateri seti ve sehpa da bir gitar vardı ve duvarlardaki grup posterleri görünmüyordu. Yatak toplanmamıştı ve çekmeceler açıktı, içinden giysiler dökülüyordu.

Mike bana, "Odasını toplamayı pek sevmez," dedi.

"Yetişkin Erkeklerin El Kitabı'nda da yer aldığına göre bunun Genç Erkeklerin El Kitabı'nda da yer aldığını tahmin ediyorum. Onları erken eğitmek gerek."

Mike kıkırdadı ve bana Clarisse'in odasını gösterdi, Layla yine yatağın üzerinden bile geçiyordu, ki yatak yapılmıştı. Kızının odası Keira'ninkinin neredeyse aynısıydı ama pembeler ve morlar yerine maviler ve sarılar, papatyalar yerine kelekler vardı ve erkek grubu ve genç vampir posterlerinin karışımı yoktu, sadece genç vampirler vardı.

Mike'a baktım. "Silahına gümüş mermi mi dolduruyorsun?"

"Clarisse bana bunun sadece kurtadamlar üzerinde işe yaradığını söyledi."

Bir kahkaha patlattım ve Mike bana gülümseyerek kolunu omuzlarıma doladı, sonra da bana daha fazla rafı olan daha küçük bir odayı gösterdi; yüksek arkalıklı, siyah deri bir döner koltuk, üzerinde bir bilgisayar ve gömme dolap bulunan büyük bir masanın önünde duruyordu. Köşede rahat görünümlü bir koltuk, yanında bir masa ve ayaklı bir lamba vardı. Kendisi ve çocuklar için bir çalışma odası, ev ödevlerini yapmak ya da kitap okumak için özel bir yer. Güzel bir yerdi.

Sonra beni oradan çıkardı ve koridorun sonuna götürerek odasını gösterdi.

Bu daha güzeldi. Daha fazla Fransız kapısı vardı, küçük, özel bir güverteye açılıyordu. Oda çok büyüktü, yatağı da öyleydi ve yatağı çok havalıydı, koyu ahşap, ağır bir kızak yatak ve boz kahverengi, taba rengi ve çikolata desenli bir yorgan. Layla burada tur rehberliği yapmadı. Mike'ın odasına vardığında doğruca yukarı koştu ve yatağa atladı, karnının üzerine yerleşti, başı patilerinin üzerindeydi.

Köpeğin Mike'ın yatağında ona katılma davetini görmezden geldim ve Mike bana gömme dolap olduğunu söyledi ve çift lavabolu, ayrı küvetli ve duşlu ana banyoyu gösterdi. Banyo çoğu banyodan daha büyüktü, ovaldı ve basamaklı bir platformun üzerinde duruyordu. Banyo bu evi satın almam için yeterliydi. Harikaydı, bir kadının rüyasıydı.

Beni dışarı çıkardı ve yatak odasını gezdirdiği için kendimi tuhaf hissediyordum. Lise yıllarımdan beri ikinci bir randevuya çıkmamıştım ama bunun alışılmadık olduğunu düşünüyordum.

Kendimi o kadar tuhaf hissediyordum ki, "Ne güzel bir yatak," demeden önce düşünemedim. Mike, "Audrey o yatak için altı bin dolar ödedi," diye cevap verdi.

Durdum ve ona baktım. "Ne?"

"Evet, altı bin dolar. O yatağı çok severdi. Benim için pek bir şey söylemez tatlım ama parasını ben ödediğim için ve onun da sevdiğini bildiğim için ve onu satıp o pastayı geri kazanmamızın imkanı olmadığı için boşanırken onu mutlaka aldım. Boşanmamız pek hoş olmadı, benimle her konuda kavga etti, dayanacak hiçbir zemini yoktu, büyük kaybetti," gülümsedi, "lanet yatağını kaybetti."

Parasını ödediği ve alması gerektiği için ve harika bir yatak olduğu için ona gülümsedim.

"Her neyse, Clarisse ve benim bir şeyimiz var, Cuma Gecesi Korku Film. Cuma günleri benimle birlikte oluyor, korku filmleri izliyoruz, bir kase patlamış mısır, bir küvet dondurma." Başını düz ekran bir televizyonun kurulu olduğu duvara doğru eğdi. "Jonas bile arada bir bize katılmaya tenezzül ediyor. Yatak Korku Film. Cuma Gecesi için mükemmel."

Mike'ın tanımadığı kızıyla Cuma Gecesi Korku Film. izlediğini, on iki yaşında bir kızın büyük, uzun, güçlü, yakışıklı babasına sarılıp korku filmleri izlediğini düşündüm ve karnımda bir çarpıntı olmadı. Gözlerim doldu ve başka tarafa baktım.

"Hey," diye Mike.

Şarabımdan bir yudum aldım ve duvara baktım.

Eli çeneme geldi ve beni ona bakmaya zorlarken "Hey," diye tekrarladı.

"Banyonuzu kullanabilir miyim?" Burnuna bakarak sordum.

"Yapabilirsin, bana bak ve gözlerinde neden yaş olduğunu söyle."

Gözyaşlarımı kırptırdım, yutkundum, sonra ona baktım ve "Özür dilerim" diye fısıldadım.

"Ne hakkında?"

"Artık pek olmuyor, ama olduğunda beni sarsıyor, her zaman," gözlerimi sıkıca kapattım, sonra açtım ve "her zaman" diye tekrarladım.

Şarap kadehini tutan eli sırtımın alt kısmına doğru kıvrıldı, beni kendine çekti ve usulca sordu: "Artık pek olmayan şey nedir?"

Başımı salladım, boştaki elimi omzuna koydum, bardağı tutan elimi de beline götürdüm. Çocukları ve eski sevgilisi hakkında paylaşımda bulunma ve bu konuda tamamen dürüst olma konusunda hiç de tereddütlü görünmüyordu.

Ben o kadar kolay bulmadım.

Ama bana verdiği için geri vermem gerektiğini düşündüm ve bunu düşündüğümde Joe'nun bana tartılardan bahsettiğini hatırladım.

Onları dengeliyorum.

Kahretsin, Joe benim iyiliğim için fazla akıllıydı ve haklı olduğunda beni kızdırıyordu.

"Sadece bu..." Nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sözümü yarıda kestim: "Bazı şeyleri hatırlıyorum. Mesela kızlarım bir daha asla babalarına sarılıp film izleyemeyecekler."

Yüzü değişti, nazikleşti, eli çenemde gerildi ve "Tatlım" diye fısıldadı.

Başımı tekrar salladım. "Sorun yok, sorun yok. Özür dilerim. Sorun değil, sadece şunu söylemeliyim ki Clarisse'le birlikte olmanız iyi bir şey."

"Evet," diye cevap verdi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, "ama bir dahaki sefere normalden çok daha fazla şey ifade edecek."

Çoğunlukla gerçekten iyi bir adamın kollarında olduğumu düşünerek dudağımı ısırdım.

Mike hemen bir konu değişikliğine ihtiyacım olduğunu anladı ve "Burayı neden aldığımı görmek ister misin?" diye sordu.

"Elbette."

Beni bıraktı, elimi tuttu ve beni Fransız kapılarına ve beyaz boyalı, ahşap balkona götürdü.

Orada birkaç Adirondack sandalye vardı, onlar da beyaza boyanmıştı, altlıkları yoktu. Aşağıdaki bahçesinin etrafı, işini komşulardan korumak için yüksek bir çitle çevriliydi.

Ama beni neden yatak odasına getirdiğini, çitlerle çevrili bahçesinin ötesinde, düz, dümdüz bir mısır tarlası gördüğümde anladım; mısırlar diz boyu uzamıştı. Onun ötesinde sık ormanlar vardı. Tam ortasında, beyaz ahşap işçiliğine sahip sarı bir çiftlik evi, etrafı çevrili bir sundurma ve her tarafı yeşil çimenlerle kaplı kırmızı bir ahır, birkaç çakıllı yol, üzerinde salkımların büyüdüğü beyaz bir çardak, sarmaşıklarla dolu bir üzüm çardağı vardı.

Manzarayla ilgili bir şey beni hayrete düşürdü. Pek çok çiftlik evi görmüştüm ama bu, yüksekteki manzaramızdan mükemmel görünüyordu. Sundurma çatısını tutan direklerin köşelerinde karmaşık, dantelli ahşap işçiliği vardı; çimenler benimkiler gibi yeşil ve sağlıklı görünüyordu; ve büyüyen mısırın geniş yapraklarıyla dolu bozulmamış sıralar, hem dikenli hem de eğimli, hepsi zarif bir şekilde bakılmış ve işlenmiş, bu çiftçilerin evlerini, çiftliklerini sevdiklerini gösteriyordu, gurur derindi ve görmek inanılmazdı.

Pek çok insan bunun pitoresk olduğunu ya da en azından güzel olmadığını düşünmez. Bir plaj ya da dağ manzarası değildi ama bence muhteşemdi. Bir Adirondack sandalyede oturup şarap içebilseydim ve bu manzaraya bakabilseydim bu evi satın alabilirdim.

"Bu kasabada büyüdüm ve lisedeki kız arkadaşım da bu çiftlikte büyüdü," dedi Mike ve başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin çiftlik evinde olduğunu gördüm. "Notre Dame'da tanıştığı bir adamla evlendi ve Washington'a taşındı. Şimdi o çiftliği kardeşi işletiyor." Bana baktı. "O çiftliği hep sevmişimdir."

"Çiftçi mi olmak istiyordun?" Ben sordum.

"Yok artık," diye sırtıttı, "yine de çiftliğini sevdim. Ailesi de harikaydı. Ve bir kız kardeşi vardı..." konuşmayı kesti ve ben daha fazlasını söylemesini bekledim. Yüzü düşünceli bir hal almıştı ve paylaşmayı umursamıyor gibi görüldüğünden ve , paylaşmak istemediğini anladım ve konuyu değiştirdim.

"Audrey ile nasıl tanıştınız?" Korkuluklara yaslanarak sordum, o da konuşmaya geri döndü ve benimle birlikte yaslandı.

"Kör randevu."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye tekrar sırtıttı, "bir arkadaşım onun bir arkadaşıyla çıkıyordu. Anlaşabileceğimizi düşündüm." "Belli ki ."

Cevap vermedi, tekrar çiftlik evine baktı, şarabından bir yudum aldı, yüzü tekrar dalgınlaştı ve bunun ne anlama geldiğini okuduğumu düşündüm.

"Ondan gerçekten hoşlanıyordun," dedim usulca, zorlamak istemeyerek. Mike'ın gözleri bana geldi. "Audrey mi?"

"Hayır, lisedeki kız arkadaşın." Bir kahkaha patlattı.

"Ne?" Gülmesi büyük ölçüde bittiğinde sordum.

"Debbie çok tatlıydı ama kariyerine önem verirdi. Burada yaşamaktan nefret ederdi, gitmek için sabırsızlanırdı, sık sık geri gelmezdi. Çocuk istemiyordu, avukat olmak istiyordu ve oldu da. Kardeşi bana onun bir köpekbalığı olduğunu söyledi. Çok para kazanıyor, haftada seksen saat çalışıyor, işinde yaşıyor ve nefes alıyor. Onu birkaç yıl önce Noel'de gördüm, annesiyle marketteydi ve elinde Blackberry'si vardı, tatil için evdeyken insanlara e-posta gönderiyordu, annesiyle dışarıdaydı, yumurta likörü alıyordu. Cidden tatlım, bu benim tarzım değil."

"Peki Audrey senin olayın mıydı?"

Yüzündeki mizah ifadesi kayboldu ve "Bunu bilmek istemezsin" dedi.

"Bana söylemek istemediğin sürece biliyorum." "Violet -"

"Mike, tatlım, az önce yatak odanda neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Bana eski karından bahsetmekte özgürsün."

Gülümsedi, şarabından bir yudum daha aldı, sonra bir kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı ve beni istediği yere getirdiğinde kolunu orada bıraktı.

"Yalan söylemeyeceğim, geriye dönüp baktığımda bana bir sürü sinyal verdi. Ama komik olabiliyordu, lanet olsun, komik olabiliyordu. Başlangıçta Audrey'e güldüğüm kadar hiç gülmemiştım, hayatımın kahkaha olacağını düşünmüştüm. Muhteşemdi ve beni güldürüyordu, ben de buna odaklandım ve sinyalleri görmezden geldim. Her şey altı ay sonra, balayımızdan döndükten sonra başladı; bu arada Audrey'nin talep ettiği her şey dahil tatil bir servete mal olmuştu. Yirmi dört yaşındaydım, ailem ödememe yardım etmek zorunda kaldı."

Bu bilginin aklımda yer etmesine izin vermek için durakladı, devam etmesi için başımı salladım ve o da devam etti.

"Dairemize taşınmıştık ama o daha büyük, daha özel, havuzlu bir site içinde başka bir daire istedi. Bunu karşılayamazdım ama onu seviyordum, bu yüzden kira kontratı biter bitmez onu yeni dairesine taşıdım. İki ay sonra, satın almak istediği bir ev buldu ve oradan devam etti. Bunu benden hiç saklamadı, sadece eninde sonunda ihtiyacı olana sahip olacağını ya da sahip olduklarıyla mutlu olacağını ya da en azından sadece bana sahip olduğu için mutlu olacağını düşünmek istedim. Ama hiç öyle olmadı."

Audrey Haines'in her türlü aptal olduğunu düşünerek elimi göğsüne koydum, kolu beni sıktı ve konuşmaya devam etti.

"Çocuklara gelmeden önce bitirmeliydim ama bitirseydim," diye omuz silkti, "çocuklarım olmazdı."

"Buna değer o zaman," diye mırıldandım. "Kesinlikle," diye gülümsedi.

Layla, yatakta kamp yapmanın ona katılmamız gerektiği anlamına geldiğine dair ipucu vermeyi bitirdi, dışarı çıktı ve bacaklarımıza kafa atmaya başladı.

Mike, "Yemek yapmaya başlamalıyım," dedi ve var olduğunu hatırlayarak büyük, güçlü elinin kulaklarının arkasını kaşımamasından dolayı kendinden geçmiş gibi görünen köpeğini sevmeme izin verdi.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordum ve Layla'ya doğru eğilmiş halde kaldı ama gövdesini bükerek bana baktı.

"Kızlarınız için hep yemek mi yaparsınız?" "Çoğunlukla, evet."

"O zaman hayır."

İşte yine göbek çarpıntısı.

"Çocukların buradayken hep yemek mi yaparsın?" diye sordum. "Evet."

"O zaman yardım edeyim."

Layla'yı şakacı bir şekilde itti ve bana doğru geldi, eli boynumda kıvrıldı, boynu bükülürken üst bedenimi kendine doğru çekti, böylece yüzü benimkine yaklaşabildi.

Yaklaştığında, "Senden hoşlanıyorum, Violet," diye fısıldadı. "Ben de senden hoşlanıyorum Mike," diye fısıldadım.

Sırıttı, alnını bir saniye benimkine dokundurdu, sonra dudaklarını bir saniye benimkine dokundurdu ve "Hadi gidip yemek yapalım" dedi.

* * * * *

İyi bir baba olan Mike nasıl yemek yapılacağını biliyordu. Fırında graten patatesler çoktan pişmişti, Londra usulü ızgara ve yeşil fasulye yapmıştı ve yanında da taze ekmekler vardı.

Layla çoğunlukla Mike'ın ayaklarının üzerinde yatarken onun mutfak masasında yemek yedik ve sonra bulaşıkları birlikte yıkadık. Bulaşıklardan sonra Mike, gurme vanilyalı dondurma üzerine karamel ve çikolata şurubundan oluşan dondurmalar yaptı, üzerine krem şanti ve pralin serpti. Basit ama kesinlikle lezzetli oldukları için bunu not aldım. Kızlarım bunlara bayılırdı.

Bunları kanepede yedik, Layla yanımda oturuyordu, başı yanımdaki koltukta, gözlerini kırıştırarak bana bakıyor, dondurmaya ihtiyacı olduğunu yoksa öleceğini söylüyordu.

Mike fark etti ve onu geri çağırdı. Sinirli bir iniltiyle pes etti ve ayaklarımın dibine uzandı.

Akşam yemeği ve tatlı boyunca sohbet ağır değildi, hayat hikayelerimizi paylaşmadık ve ben yine gözyaşı dökmedim. Konuştuk (çoğunlukla çocuklarımız hakkında), güldük (çoğunlukla çocuklarımız hakkında) ve bir kez daha uyumlu ve etrafta olması kolay biri olduğunu kanıtladı.

Sonra kasemi aldı, şarap kadehlerimizi doldurmamı emretti ve odadan çıktı. Dediğini yaptım ve geri döndüğünde bir yudum alıyordum. Yanıma oturdu, kadehimi elimden aldı, sehpanın üzerine koydu, ellerini çukurlarıma koydu, kışımı kucağında sürükledi ve sonra sırtüstü yattım ve o da üstümdeydi.

Sonra onun kanepesinde öpüşüyorduk.

Kendimi bu durumlara nasıl soktuğumdan emin değildim; o sabah Joe'yu kanepesinde beceriyor, o akşam Mike'la onun kanepesinde öpüşüyordum. Ama bunlardan kaçınmak için pek bir şey yapmadığımdan emindim. Bunun nedeninin kısmen, her ikisinin de kendi tarzlarında oldukça muhteşem olmaları olduğunu düşündüm. Diğer kısmı ise her iki erkekle de birlikte olmaktan hoşlanmamdı. Tamamen farklı şekillerde hoşuma gidiyordu ama yine de hoşuma gidiyordu.

Ağzı benimkinden ayrıldı ve yüzü boynumda kayboldu. Dilinin kulağımın arkasından boynuma doğru ilerlediğini ve orada durduğunu hissettim ve ben titrerken, "Bu gece kızların nerede?" diye sordu.

"Evde, umarım erkeklerle ve fiçılarla çılgın bir parti vermiyordur."

Başını kaldırdı ve bana baktığında sırtıyordu. "Bu onların yapacağı bir şey mi?"

"Kate, hayır, Keira, evet, fiçilerin var olduğunu anladığında. Kate evin içinde koşturup insanları dışarı çıkarmaya ya da ortalığı temizlemeye çalışırdı.

Biri bardağı kıracak ya da televizyonu devirecek diye sürekli endişelenirdim. Keira mutfaktaydı, dünya umurunda değildi, biralara ateş ediyordu."

"Öyle mi?" diye sorduğunda hâlâ sırtıyordu.

Ben de sırttım ve başımı salladım. "Hayır, ikisi de iyi çocuklar. Kate bu gece arkadaşlarıyla dışarıda olan Dane'e, Keira da üç ilçedeki herkese mesaj atarken muhtemelen film izliyorlardır. Ama Keira'yı tanıyorum, öyle bir gün gelecek ki evim 80'lerin Brat Pack filminin ertesi günü gibi görünecek."

"*Tuhaf Bilim*," dedi gülümseyerek.

"*Sixteen Candles*," diyerek onu geçtim.

"Eve gitmen mi gerekiyor?" diye sordu ve ben de raflarındaki saate baktım.

Saat sekiz buçuktu. Eve gitmem gerekmiyordu ve her ne kadar beni berbat bir insan yapsa da, çok fazla sevdiğim Mike'la kanepede oturmak o kadar kafa karıştırıcıydı ki bir milyon yıl geçse de çözemezdim, Joe beni izliyordur diye eve geç gelmek istiyordum.

Ona dönüp baktığımda "Hayır," diye cevap verdim.

"Güzel," diye mırıldandı ve başı tekrar aşağı indi.

Daha fazla öpüştük ve ağırlaştı, çünkü ikimiz de bundan hoşlanıyorduk, ama ilerleme yavaş, doğaldı, garip bir şekilde sanki daha önce yüzlerce kez kanepesinde oynamışız ve bunu yaptığımızda, her zaman dünyadaki tüm zamana sahip olduğumuzu biliyorduk. Bu Joe'dan bir değişiklikti, hoş bir değişiklikti ama bana Tim'i hatırlatıyordu, o da acele etmiyordu ve ben de bundan hoşlanıyordum.

Sonunda Mike'ın eli göğsümün etrafında kıvrıldı ve başparmağı bluzumun kumaşı üzerinden meme ucuma kaydı.

Dudaklarına karşı nefesimi içime çektim ve ellerine bastırmak için sırtımı dikleştirdim.

"Tatlım," diye seslendi Mike ve gözlerimin kapalı olduğunu fark edip açtım.

"Öyle mi?" Fısıldadım, gözleri yumuşadı, göz kapakları indi ve başparmağı meme ucumdan geri kayarken ağzı benimkine dokundu ve tekrar içime çektim.

"Seni becermek istiyorum tatlım," dedi sessizce ve ben nefesimi tuttum, onu hem istiyor hem de istemiyordum, ikisi de aynı maksimum güçteydi.

Devam etti. "Ya burada ya da seni yatağıma götürürüm. Ama bunu yapmadan önce konuşmalıyız."

"Tamam," diye fısıldadım, bu konuşmadan emin değildim çünkü bu konuşmanın ne hakkında olacağından oldukça emindim.

Eli göğsümden ayrıldı ve yan tarafına düştü, kolunu bana doladı ve bir dirseğinin üzerine kalktı, başı elindeydi ve uzun bacaklarını benimkilere dolayarak bana . Ben de dirseğimin üzerine çıkmaya karar verdim ve diğer elimi göğsüne koydum.

"Buna hazır mısın?" diye sordu usulca ve ben gözlerimi kapattım, nefesimi burun deliklerime çektim ve onun gerçekten iyi bir adam olduğunu hatırladım.

Gözlerimi açtım ve "Bilmiyorum" diye cevap verdim.

"Hızlı gidebiliriz, yavaş gidebiliriz, ikisiyle de iyiyim. İyi olmadığım şey, sen yavaş gitmek istediğinde bizim hızlı gitmemiz ama senin bir şey söylememen, tamam mı?"

Başımı salladım.

Sonra tekrar konuştu ve tüm vücudum kaskatı kesildi çünkü söylediği şey, söylemek istediğini bildiğim kısmı başlattı.

"Paylaşmayı da pek sevmem."

"Ne?" Ne demek istediğini çok iyi bildiğim halde sordum. "Cal bugün senin evindeydi."

Kahretsin/

Rahat olmaya çalıştım. Sanki 1890'daydık ve kimsenin ayak bileklerimi görmediğinden emin olmam gerekiyordu. Bugünlerde kadınlar da erkekler gibi sahaya çıkıyordu.

Değil mi?

"Evet, ," diye onayladım, o oradaydı, Joe oradaydı ve Mike beni yemeğe davet ettiğinde ben de oradaydım.

"Orada ne yapıyordu?" "Garaj kapısı açıcımı tamir ediyordu."

"Evinizin etrafında çok şey yapıyor mu?"

"Um... sadece alarm sistemi ve garaj." "İşler hala karışık mı?"

Bu sorunun cevabı, her zamankinden daha fazla.

Ancak o sonra Mike beni Joe'nun önünde evine davet ettiğinde Joe gözünü bile kırpmadı, umurunda bile değildi, belki de değillerdi.

Aklımın bir köşesinde ve kalbimin derinliklerinde biliyor olmama rağmen henüz itiraf etmek istemiyordum.

Ayrıca, işleri karmaşık hale getirmediğimde, olması gerekenden ve o anda kaldırabileceğimden çok daha fazla acı vereceğini de biliyordum.

Mike iç çekerek, "Seni yaraladı," dedi. "Ne?"

"Cal, seni yaraladı. Kadınlar onun yanında böyle oluyor."

"Öyle mi oluyorlar?"

"Evet, tüm tarih... kadınlar bu bayılır." "Ne geçmişi?"

Mike bana baktı ve sonra "Bilmiyor musun?" diye sordu. "Neyi bilmiyorum?"

"Cal, karısı, babası ve çocuğu hakkında."

Vücudumun seğirdiğini hissettim ve "Onun çocuğu mu?" diye fısıldadım. Mike bir an bana baktıktan sonra "Siktir" diye mırıldandı. "Neyi sikeyim?"

Mike cevap vermedi.

Bir elimin üzerinde ayağa kalktım ve ona baktım. "Neyi sikeyim Mike?"

Mike da ayağa kalktı, sonra kolunu bana dolayarak beni kanepenin daha da yukarısına, kolçağa doğru çekti. Kanepeye yaslandı ve beni kollarına çekti, göğsüm onun göğsüne bastırdı, eli saçlarımdaydı.

Sonra söylemek istemediğini bildiğim bir şekilde, "Bu hikâye 'burg lore', yani biri size anlatacak, ben de olabilirim," dedi.

Bekledim.

Mike tekrar konuştu. "Feb ve Colt'un hikâyesini biliyor musun? Lisedeyken, hatta daha önce, herkes onların birlikte olmak için doğduklarını söylerken nasıl büyük bir olay olduklarını?"

Başımı salladım.

"Cal ve eski karısı Bonnie de öyleydi."

Gözlerimi kırıştırdım, buna bir an bile inanmadım. Uzun boylu, iri yarı, güçlü, inanılmaz güzellikteki Joe'ya, parasını ödediği takdirde onu götten alma fırsatını sunduktan sonra yere yığılan bir deri bir kemik kalmış, sırık gibi kirli saçlı, pis sürtük giysili Bonnie'ye değil.

"Bu doğru olamaz, Bonnie ile tanıştım, o -"

Mike'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce konuşmayı kestim. "Bonnie ile tanıştın mı?"

"Evet."

"Cal'ın Bonnie'si mi?"

Onu bu şekilde düşünmek hoşuma gitmiyordu ama yine de "Evet" diye cevap verdim. "Tanrım, onunla nasıl tanıştın?"

"Onun evindeydim, o da geldi."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Başımı salladım ve "Hayır" dedim. "Bonnie olduğuna emin misin?"

Başımı salladım ve "Evet" dedim.

Mike gözlerini kaçırdı ve "Tanrım" diye mırıldandı.

Kafam karışmıştı ve nedenini açıkladım. "Hoş değildi ama bunun çok sık yaşandığı izlenimini edindim. Para istiyordu."

Mike bana baktı ve kızgın görünüyordu. Onu daha önce hiç kızgın görmemiştim ve bu biraz korkutucuydu. Joe'nun kızgınlığı kadar değil ama yine de oldukça korkutucuydu.

"Cal'ın evine geldi ve *Cal*'dan para mı istedi?" "Sarhoştu ve kafası iyiydi, tam bir karmaşaydı."

Mike, "Uyuşturucu için para istedi," diye tahmin etti. "Ya da içki."

"Hayır Violet, uyuşturucu için para istedi," dedi Mike kararlı bir şekilde ve ben ona baktım.

"Tamam," diye yavaşça cevap verdim.

Mike bana, "O bir keş," diye bilgi verdi.

Bu şaşırtıcı değildi, kesinlikle rolüne uygun görünüyor ve giyiniyordu, rolünü oynamasından bahsetmiyorum bile.

"Sanırım öyle."

"Hayır, *öyle*. Ansiklopedide keş kelimesine bak tatlım, Bonnie Wainwright'ın resmi orada. O kaltak yıllardır berbat durumda."

Mike'ın herhangi birinden gelişigüzel bir şekilde kaltak diye bahsetmesi karakterine aykırı görünüyordu, bu yüzden korkmaya başladım.

"Belki de bana hikayeyi anlatmalısın," diye önerdim.

"Şarabımızı al tatlım, ihtiyacımız olacak," diye emretti Mike, bunu iyiye işaret olarak algılamadım ama kollarından sıyrıldım, sehpadan şarabımızı aldım ve geri döndüm, onunkini ona verdim ve benimkinden bir yudum aldım.

Mike bir bacağına altına kaydırıp, böylece bir ayağı yerde, kalçası koltuğun üzerinde açılı, ben çoğunlukla kucağında, kısmen bacaklarının arasında, diğer bacağı kanepenin uzunluğunda, hala her iki bacağıma da dolanıyordu.

Bu rahat bir pozisyondu, bir güvenlik ve beraberlik pozisyonu. Mike'ın hikâyesi için hazırlanırken bunu fark etmemiştim.

"Dediğim gibi," diye başladı, "Bonnie ve Cal, tıpkı Feb ve Colt gibi birlikteydiler. Ama Bonnie'nin babası pislğin tekiydi. Kilisede büyük bir adamdı.

Ama o kadar da kutsal değil, eve gidip karısını ve çocuğunu dövmedi."

Gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim.

"Evet, normalde berbattır ama bu kötüydü, hem *de çok kötüydü*. Pislik bunu saklamaya çalışmadı. Her ikisi de düzenli olarak gözleri morarmış, dudakları yarılmış ve şişmiş, kolları askıda, topallayarak, kendilerini komik bir şekilde tutarak dolaşıyorlardı. Tanrım, ben , okulda Cal'dan bir sınıf öndeydim, aynı kiliseye gidiyorduk ve onları her zaman görüyordum ve evde ne yakaladıklarını ben bile biliyordum."

Gözlerimi açtım ve ona baktım.

Mike konuşmaya devam etti. "Herkes biliyordu ama o ikisi çok korkaktı, asla polisi aramadılar, eğer rapor etmezlerse kimse bu konuda bir bok yapamazdı ve yapmadılar. O zamanlar çok güzeldi Bonnie, Tanrım, çok güzeldi. Bütün erkekler öyle düşünüyordu, hatta gençken, ortaokuldayken bile. Ama Bonnie'nin gözü sadece Cal'deydi, Cal'in gözü de Bonnie'deydi. Gençken başladılar, on iki, on üç, o civarda yerde. Hiç ayrıldılar. Hep birlikteydiler, Cal ve Bonnie, birlikte olduktan sonra, birini diğeri olmadan gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

Mike durakladı ve ben hiçbir şey söylemedim çünkü hiçbir şey söyleyemedim, o da devam etti.

"Cal onu babasından kurtarmak için çaresizdi, onu çılgına çevirdi, taşkınlık yaptı, pislik yaptı, başını belaya soktu, hem de çok. Bonnie onunla değildi, Cal kuzeniyle birlikteydi. Ama Bonnie başka bir şeydi. Liseye başlar başlamaz çılgına döndü. Parti yapıyor, sürekli dışarı çıkıyor, okulu asıyor, içiyor, esrar içiyor, evi unutmak için her şeyi yapıyordu. Bununla başladı, daha da kötüye gitti, asit, kokain, crack, eline ne geçerse. Cal onun erkek arkadaşıydı ve korumasına dönüştü. Kendine çeki düzen verdi, onu gitmek istediği yere götürdü, hayatının en güzel anlarını yaşarken ona göz kulak oldu ve güvenli bir şekilde eve getirdi. Sanki onun bu kaçışa, isyana ihtiyacı olduğunu biliyordu ve ona verecek ama bunu yaparken güvende olduğundan emin olacaktı. Mezun olur olmaz evlendiler. Aynı gün evlendiler. Doğruca Tennessee'ye gittiler ve yaptılar. Geri dönüp Cal'ın babasının yanına taşındı. Bildiğim kadarıyla eve hiç dönmedi. İstese bile Cal izin vermezdi. Her şeyi bu pislikten korumak ve temizlemek içindi, sanki nefes almasının tek nedeni buymuş gibi davranıyordu."

Ağzım kurumuştı ve gözümü kırpmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Donup kalmıştım, Mike'a bakıyordum ama o henüz bitirmemişti. Yarisına bile gelmemiştir.

"Cal'ın babası bir enkazdı, Cal çocukken karısını kaybetmişti. Karısı öldüğünde yaşama isteğini de kaybetmiş. Çoğu zaman sarhoş olduğu için mucize eseri bir işte çalışabiliyordu. Yine de onu seviyordu, insanlar hala bunun hakkında konuşuyor, özellikle Cal ve Bonnie'ye olanlardan sonra, Joe ve Cal'in nasıl aynı kumaştan kesildiklerini, tek kadınlı erkekler olduklarını. Joe Angela'yı kaybetti ve dünyası başına yıkıldı, çıkış yolunu kazacak gücü yoktu. Cal her şeyini kaybetti ve kendini kurtardı, çekip gitti ama asla geri dönmeyecek."

"Her şeyini mi kaybettin?" Fısıldadım.

Mike başını salladı. "Evet. Cal Bonnie'yi babasının evine taşıdı, o sırada babası hastaydı. Kanserdı. Yıllardır günde iki paket sigara içiyordu. Cal iki işte çalışıyordu, belki de üç. Fedailik, alışveriş merkezinde güvenlik, yapabileceği her işi yaptı. Özellikle de Bonnie kendini toparlayıp hamile kaldığında ve Nicky doğduğunda."

"Nicky?"

"Oğulları. Joe'nun evde hasta olması, Cal'in Bonnie ve Nicky için kıcını yırtması ve babasının sigortasının bok gibi olması dışında her şey iyi olabilirdi. Joe, Bonnie ve çocukla birlikte o evde ölüyordu. Bonnie arabadan düştü, Cal onu tekrar arabaya bindirdi, Bonnie tekrar düştü, Cal onu tekrar arabaya bindirdi. Acımasızdı ama asla pes etmedi."

"Boşandılar," dedim, boşanmış olsun ya da olmasın, Joe bir çocuktan hiç bahsetmemiştir, oğlundan ve ona sahip olduğu korkusu ruhumu ele geçirmişti, o enkaz kadın Joe'nun oğlunu büyütüyordu.

"Evet," diye kestirip attı Mike. "Onu vurdu. Eve geldiğinde polisleri evin her yerinde bulduğunda onu vurmuş. Kendinde değildi, babasının ilaçlarını aldı, ne kullandığını bile bilmiyorum, muhtemelen ağır kesici, kafayı buldu, bir nedenle bebeğine banyo yaptırmaya karar verdi ve sonra onun küvette olduğunu unuttu -"

Vücudumdaki her hücreye sızan acı, ıstırap verici bir . Bunun nereye gittiğini biliyordum ve "*Yapma!*" diye bağırmadan önce durduramadım.

Mike'ın kolu bana sarıldı ve sesi kısıldıkça daha da .

"Evet tatlım, Nicky küvette boğulmuş. Ole Joe onu buldu, Bonnie'nin durumunu gördü, polisi aradı ama çok kötü bir manzaraydı, sağlık açısından o kadar kötüydü ki kalp krizi geçirdi. Polisler eve gelmeden önce ölmüştü. Cal geldi, çocuğu ölmüştü, babası ölmüştü ve karısı kasıtsız adam öldürmekten tutuklanmıştı."

Başımı sallıyordum ama Mike konuşmaya devam etti.

"Colt ihbarı aldı. Olay yerine ilk giden oydu."

"Lütfen Mike," diye fısıldadım, arkamı döndüm, bardağımı sehpaye koydum ve Mike bana doğru eğildi, bardağını benimkinin yanına koydu ve kolları beni tekrar kendisine çekti.

Kolları güçlüydü, bu daha iyi bir güvenlik ve pozisyonuydu ama Joe, Bonnie, oğlu, babası hakkında duyduklarımın sonra *hiçbir* şey fark etmemiştim. Asla durduramayacağımı hissettiğim bir şekilde titriyordum.

"Berbattı. Tamamen," Mike'ın sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Fazla değil, cezai ihmali olduğu için hapis yattı. Cal onu içerideyken boşadı. Her şeyin bittiğini sanmışım, en azından onun için. Geri döndüğüne dair hiçbir fikrim yoktu, neden dönsün ki? Geri dönmesi, para istemesi, bu sadece değil, düpedüz zalimlik. Babası ölüyordu ama , aslında onu öldürmüştü. Onun çocuğu, kahretsin. Onun çocuğu. Cal'ın oğlu. Tamamen boku yemiş."

Ona baktım ve Tanrı'nın dürüst gerçeğini fısıldadım, "Kadınlar bu boku sevmez, Mike."

Kollarını bir kez daha sıktı ve "Hayır tatlım, kastettiğim bu değildi. Onlar kırık adamı, kanayan kalbi severler, onu düzeltebileceklerini düşünürler."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Şimdi biliyorsun, düzeltmek ister misin?"

Gözlerim Mike'ın omzunun üzerinden kaydı ve penceresinden dışarı baktım.

Bu kabus belli ki on yedi yıl önce yaşanmıştı. Joe'nun bunu yaşamasından nefret ediyordum, damarlarımda asit varmış gibi hissediyordum, bundan çok nefret ediyordum.

Ama biliyordum ki, Joe'nun hali, görünüşü, davranışları, muhtemelen benden önce bunu bilen ve onu düzeltmeye çalışan pek çok kadın vardı.

Joe düzeltilemezdi.

Mike, babası gibi tek kadınlı bir adam olduğunu söyledi. Onun için her şeyi yapmış. Onu güvende tutmuş, doğru yolda tutmaya çalışmış ve bebeğini öldürüp aslında babasını da öldürdüğünde kapıyı suratına çarpmak yerine onu taksiye bindirecek kadar iyi davranmış.

Tek kadınlı bir adam, sadece yanlış kadını seçmişti, *gerçekten* yanlış olanı.

Joe hiçbir zaman düzelmeyecekti, düzelmek istemiyordu ve bu yüzden de düzelmeyecekti.

"Violet," diye seslendi Mike ve ben ona baktım. "Hayır," diye cevap verdim, "Joe'yu düzeltmek istemiyorum."

Bu bir yalandı, istiyordum, gerçekten istiyordum, o kadar çok istiyordum ki ağzımda tadını alabiliyordum, karnımı oyduğunu hissedebiliyordum, tıpkı ona duyduğum açlık gibi.

Yapamayacağımı biliyordum.

Mike'ın eli yüzüme geldi, parmakları çenemin etrafında kıvrıldı, başparmağı yanağımdaydı, ağzının benimkine dokunabilmesi için onu yaklaştırmak için kullandı, sonra beni nazıkçe bir santim uzaklaştırdı ama eli yüzümden ayrılmadı.

"Sanırım havayı bozdum," diye mırıldandı.

Ona zayıf bir gülümseme verdim ve "Evet" diyerek kabul ettim.

"Kötü bir şey değil tatlım, çünkü ben de senin zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorum." Zayıf gülümsemem kayboldu ve tekrar kabul ettim,

"Evet."

"Bu süre zarfında yanında olmamı ister misin?"

Gözlerimi kapattım ve alnımı omzuna koydum.

Sonra bencilce ve aptalca fısıldadım, "Evet, Mike, istiyorum, eğer yanında olmak istersen."

Vücudunun benimkine karşı gevşediğini hissettim ve mırıldandı, "Güzel, çünkü etrafta olmak istiyorum."

Başımı kaldırdım, havanın yeniden değişmesini istiyordum, eskiye değil, boğulan bebekleri ya da Joe'nun kırık kalbini içermeyen normal, akli başında bir şeye.

Bu nedenle "Film izlememizin bir sakıncası var mı?" diye sordum.

"Sadece bunu yaparken bana sarılmazsan sorun olmaz." "Sanırım bunu yapabilirim" dediğimde gülümsemem daha az zayıftı. "O zaman git ne izlemek istediğini seç."

Ona gülümsemeye devam ettim ve uzaklaşmaya başladım, sonra tekrar ona döndüm. "Mike?" Gözleri benimkilere takılınca seslendim.

"Neredeyse kucağımdasın tatlım," diye cevap verdi sırtarak. "Benim saçmalıklarına için teşekkürler," diye fısıldadım.

Yüzü yumuşadı ve eli çenemin etrafında kıvrılmak için geri geldi. "Yavaş öğrenen biriyim, üzücü ama gerçek, ama öğrendiğim bir şey var, bokuna katlanmaya değecek kadınlar ve değmeyecek kadınlar var. Sanırım sen ilk kategoridesin."

"Bilmiyorum, çok sinirliyimdir," dedim dürüstçe. "O zaman seni kızdırmamaya çalışacağım."

"Bu tavsiye edilir."

Sırıttı, beni tekrar hafifçe öptü, elini yüzümden çekti ve "Git bir film seç" dedi.

"Tamam," dedim, kalktım, bir film seçtim, Mike filmi koydu ve izlerken kanepeye sarıldık.

Film iyiydi ve Mike'a ait olduğuna göre belli ki beğenmişti.

En güzel yanı, kanepede sırtım ona dönük, başım pazusunda, kolu belimde, bacaklarımız birbirine dolanmış, hiçbir şey yapmadan, film izleyerek, bir aile odasında, bir aile evinde, kanepenin kenarına uzanmış bir köpekle birlikte olmaktı.

En iyi kısmı buydu.

Ve bunu sevdim. Hatta Joe ile yapmayı tercih ettiğimi itiraf ettiğim gibi Mike ile yapmayı da sevdiğimi itiraf etmek zorunda kaldım.

Ama Joe sarılıp film izlemedi, yemek yapmadı ya da köpeği olmadı. Ve Joe asla yapmazdı.

* * * * *

Gece çöktüğünde Cal hâlâ güvertedeydi ve Violet'in Mustang'inin sesini duydu.

Sanki onu kızdırmak için yapıyormuş gibi, garajı kullanmadı.

Yan kapının açılıp kapandığını duyduğunda güvertede kalıp bir yudum daha bira içti, hangisini içtiğini bilmiyordu, saymayı unutmuştu.

Olduğu yerde kaldı, karanlığa baktı, kızın o gece ona gelmeyeceğini biliyordu, uzun zamandır evde olduğu ilk gece kız onun yatağında değildi.

Bir süre sonra, bir bira daha almayı ya da burbon içmeyi düşünüyordu ki, yan kapının açıldığını ve anahtarların kilitlemek için şingirdediğini duydu.

Bekledi ve kızın ayaklarının güvertenin merdivenlerine çarptığını duyunca yana baktı.

Ona doğru yürüdü ve Colt'un saatler önce boşalttığı sandalyenin yanında durdu.

"Sakın ," diye uyardı.

Kadının ne söylemesini istemediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama "Dostum, tek kelime etmedim" diye cevap verdi.

Tereddüt etti, sonra onun yanına oturdu, bacaklarını kaldırdı ve ayaklarını korkuluklara uzattı.

Kıyafetleri içindeydi, kot etek, diğerinden daha dar, aslında yanlarından aşağıya kadar dardı, önü yırtmaçlıydı. O

Üzerinde küçük mor bir bluz vardı, yakası genişti, göğüs dekoltesini değil göğsünü gösteriyordu ve boldu ama belinden kıvrılıyordu. Yalınayaktı.

İyi bir gece geçirip geçirmediğini sormasına gerek yoktu, zaten sormazdı da. Altıya çeyrek kala ayrılmıştı, gece yarısına yakın olmalıydı, belki de daha sonra. İyi vakit geçiriyorsanız yemek yemek ve her türlü pislği yapmak için bolca vaktiniz vardı. Vi o kadar uzun süre evinde kalırsa ne yapacağını biliyordu, Vi o kadar uzun süre evinde kaldığında tam olarak ne *yaptığını*. Haines'in de bundan çok uzak olmayacağını tahmin ediyordu, bildiği tek şey, Vi onu becermesine izin verseydi, şu anda yanında oturuyor olmayacağıydı.

Cal rahatlamış hissetmek istemiyordu ama bu rahatlamadığı anlamına da gelmiyordu. Bir kez olsun sessiz kaldığı için mutlu görünüyordu ama Cal değildi.

Son birayı da içti ve elini bıraktı. "Haines'e temiz bir koşu vermeli."

Kadının başını kendisine doğru çevirdiğini görmekten ziyade hissetti ama kadın konuşmadı. "Bunu yapmayacağım dostum," dedi karanlık bahçesine.

"Hoşuna gitmeyebilir

Elimizde ne var, ama ben biliyorum."

"Joe," dedi usulca ve bunu söylediğinde neden yatağında değil de güvertesinde oturduklarını merak etti.

Ona döndü. "Hoşuna gitmiyorsa, buna son verecek olan sensin."

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra sessizce, "Yorgunum Joe," dedi.

Yüzünü bahçesine döndü. "O zaman yatağına git."

Tereddüt etti, sonra hareket etti ama ayaklarının merdivenlerden aşağı indiğini duymadı, sürgülü cam kapısının açıldığını ve sonra kapandığını duydu.

Olduğu yerde oturup bahçesine baktı ve bunu uzun süre yaptı. Sonra uzandı, sandalyesinin yanında birikmiş olan iki bira şişesini aldı, bir tane daha almaya gittiğinde onları içeri alma zahmetine katlanmadı. Evine, mutfağına gitti, şişeleri çöpe attı ve odasına gitti.

Violet onun yatağındaydı. Adam içeri girdiğinde kıpırdamadı, giysilerini çıkardığında da kıpırdamadı ama adam yatağına girdiğinde boğazından bir ses çıkarıp kıpırdandı. Sonra sırt üstü yattı, Violet sırtı ona dönük bir şekilde kıvrılmıştı ve yine kıpırdamadı.

Onun düzenli nefes alışını dinledi.

Kahretsin, yatağında uyuyordu, onu beklemiyordu, arkasını dönüp sohbet etmek, sikini yalamak ya da ona binmek üzere değildi. Uyuyordu.

Günün sonunda tekrar yatağıma gireceğini bilmenin ne kadar tatlı olduğuna inanamazsın, demişti Colt.

Cal gözlerini kapadı ve Vi'nin içine doğru yuvarlandı, bir kolunu karnına doladı ve onu vücuduna çekti, Vi'nin kendi tişörtlerinden birini giydiğini fark etti.

Boynunu eğerken saçlarını kokladı ve burnunun köprüsü tepesine dayandı.

"Joe?" diye seslendi, onu uyandırmıştı ama sesi hâlâ yarı uykulu geliyordu. "Uyumaya devam et, bebeğim."

"Tamam," diye fısıldadı ve vücudu onunkine yerleşti.

Neden orada olduğunu bilmiyordu, neden sürekli geri döndüğünü bilmiyordu, Haines gibi iyi bir adama sahip olabileceğini bilmiyordu, neden Haines'in evini terk edip gecesini Cal'in yatağında sonlandırdığını bilmiyordu.

Ve umursamadı.

Oradaydı.

Cal ona doğru bastırdı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

On Birinci Bölüm

Büyük Mor Fiyonk

Uyandım, gözlerimi açtım, başımı kaldırdım ve Joe'ya baktım.

Bunu yaptığımda çenesini eğdi ve güzel, berrak, gök mavisi gözleri benimkilerle kilitlendi.

Tamamen uyanıktı.

Yan tarafına bastırılmıştım, kalçam onunkinin üzerine atılmıştı ve kolu belime dolanmıştı. Diğer kolu eğikti ve başı elinin üzerinde duruyordu.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Önce saate sonra bana baktı. "Sırt

üstü yatıyorum, dostum."

Gözlerimi kapattım ve başımı eğerek yüzümü göğsüne gömdüm. Ne yapıyordum ben böyle?

Bilmiyordum ama ne yapacağımı biliyordum.

Yüzümü hareket ettirdim, böylece ağzım onun üzerindeydi. Sonra vücudumu onunkinin üzerine gelecek şekilde hareket ettirdim. Yaptığım şeyden giderek daha fazla zevk alarak aşağı kaydım, hedefime yaklaştım ama beni yukarı çekti, böylece onunla yüz yüze geldim.

"Ağzını bana saracak mısın?" diye sordu. "Evet," diye cevapladım.

Elleri üzerimdeki tişörtü çekiştiriyordu.

"Sikimi yala bebeğim, bunu çıplak yapacaksın."

Kıpırdandım, sözleriyle bacaklarımın arasında heyecan birikti, sonra oturdum, hala ona yaslandım ve o izlerken tişörtünü çıkardım. Sonra yana kaydım, külotumu indirip tekmeledim, sonra tekrar üzerine çıkıp aşağıya baktım.

"Mutlu musun?" diye sordum.

Elleri kaburgalarımda gezindi ve sırıttı. "Evet."

"Devam sakıncası var mı?" Ben sordum.

"Buyurun," diye davet etti Joe.

Başımı salladım.

Sonra ona ağzımla saldırdım, sonra yakın olduğunu anladığımda, çünkü izleyebilmek için saçlarımı tutan elleri yumruk oldu, onu serbest bıraktım ve kendimi onun üzerine konumlandırımdım. Elimini etrafına sardım

Aletini içeri yönlendirdim ve sonra bir elim kaldıraç için yatakta, diğeri temas için göğsünde olmak üzere ona bindim. Her iki eli de kalçalarımıdaydı, ikna ediyor, cesaretlendiriyordu.

"Acele etme Vi, ben devralıyorum," diye uyardı derin sesi boğuklaşarak.

"Hayır değilsin, bu benim sıram."

"Sıra sana parmaklarımla ya da ağzımla gelecek, sikimle değil, acele etme."

Onun sikinden istiyordum, bu yüzden daha sert sürdürdüm ve o da

inledi. "Tanrım, dostum, bu hiç yardımcı olmuyor."

Eğildim ve onu öptüm, hala hareket ediyordu, Joe bir elini aramıza kaydırды ve bir parmağını klitorisime sertçe bastırdı, sonra o parmak yuvarlandı.

Anında boşaldım, adını ağzına doğru inledim.

"Tanrıya şükür," diye inledi ve sonra kalçaları yukarı kalktı ve o da boşaldı.

Üstüne yığıldım ve her iki kolu da beni sardı, biri saçıma gitti, yüzümden uzaklaştırdı, sonra saçıma dolandı ve orada kaldı.

"Eve gitmelisin bebeğim," dedi ama beni kollarının arasında kilitli tuttu.

"Bir dakika içinde."

"Vi, kızlar."

"Yazın geç saatlere kadar uyurlar. Keira bazen on bire kadar uyuyor."

Kollarıyla beni sıktı. "Tatlım, komşular."

Gözlerimi kırptım ve boynuna bakan gözlerim hiçbir şey görmedi. Bana hiç "tatlım" dememişti.

Kendimi toparladım ve fısıldadım, "Joe, bebeğim, bir dakika içinde."

Kollarıyla beni bir kez daha sıktı ve "Benim umurumda değil" diye mırıldandı.

değildi, sırttım.

Sonra Joe ile birlikte, oğlunun öldüğü, babasının öldüğü ve eski keş karısının ihmalkârlıkla kasıtsız adam öldürme suçu işlediği evde, yatağında yattığımı düşündüm.

Nasıl burada olabilirdi, bilmiyordum, hayal bile edemiyordum.

Ama ondan orada nefret ettim. O evi satmalıydı. Neden satmadı ve bir daha geri dönmedi, hiçbir fikrim yoktu.

Sonra orada ne yaptığımı merak ettim.

Ama biliyordum. Aptal ben, dün gece Mike'la harika bir geceden sonra eve geldim, harika, *en iyisi*, çantamı bıraktım, odama gittim,

Ayakkabılarımı giyip yorganımın üstüne uzandım, tavana bakıp Mike'ı düşünürken zihnim isteğim dışında değişti ve Joe'yu düşünmeye başladım, burada, bu evde, bu lanet olası evde, trajedi anılarıyla doluydu ve yapayalnızdı.

Onu düzeltemezdim, bunu biliyordum ama burada bunu yapmaya çalışıyordum.

Joe'nun eli saçlarımın arasında gezindi, sonra parmak uçları saç çizgime geldi ve tekrar yaptı, ağzı kulağıma ulaşabilsin diye boynunu bükerken elini geri çekti.

"Kaliyorsun dostum, seni yemeyi düşünüyorum," diye mırıldandı. Titredim.

Hiç bırakmadı ama ben aldırmadım, hem de hiç, acayip bağımlıydım.

Başımı kaldırdım ama Joe'nun eli saçlarımdan ayrılmadı.

"Geri dönmeliyim," dedim, . "Evet," diye cevap verdi Joe, "dönmelisin."

Hala hareket etmedim. Joe da öyle.

"Vi," diye seslendi.

"Ne?" Ben

sordum.

Yavaşça

gülümsedi.

Sonra beni sırt üstü yatırdı.

Bir süre sonra neden hep üstte olmak için sızlandığımı anlamadım. Sırt üstü yatmak gayet iyiydi.

* * * * *

Joe'nun yatağından kaydım ve tişörtünü çektim.

"Dostum, tişörtlerimi çalmaya devam edersen, hiç kalmayacak."

İç çamaşırlarımı kaptım ve içine girdim, başımı kaldırıp ona baktım.

"İlkin bana sen vermiştin," hatırlattım.

"Sonraki ikisini sen çaldın," diye karşılık verdi.

"Sadece bir tane çaldım."

"İki numara giyiyorsun."

Takip ettiğine inanamadım.

"Keira ve Kate'i sana yenilerini almaları için alışveriş merkezine göndereceğim." "Tanrım, bunu yapma. Kim bilir neyle dönecekler."

Giysilerimi topladım, koluma sıkıştırdım ve yatakta ona baktım, yaralı göbeği ve göğüs kafesi ortadaydı, ama göğsü de öyleydi. Çarşaf beline kadar çekilmiş olsa da güzeldi, hepsi, çok güzeldi. Öyle olmasaydı manzara daha güzel olurdu.

"Yönlendiriliyorlar," dedim ona.

"Seninle alışveriş merkezindeyken Keira benim için bir sürü şey seçti. Tişörtlerden birinin lanet olası çiçekler vardı."

Joe'nun üzerinde çiçekler olan bir tişört giymesi fikri beni küçük bir kıkırdamaya itti.

"Ve pembeydi," diye bitirdi Joe ve içimden daha büyük, daha yüksek sesli bir kıkırdama koptu.

Kıkırdamayı bıraktığımda ona "Pembe sana çok yakıştırdı," dedim. "Şanslısın ki kolumun ulaşamayacağı bir yerdesin dostum, yoksa kışını tekmelerdim." Ona sııttım ve sonra ağzımdan kaçırdım, "Bugün Pazar."

"Yani?"

"Pazar günü krep günü."

Yüzü kapandı ve "Dostum" diye mırıldandı.

"Teklif masada Joe. Tek söylediğim bu," dedim ona hızla, yaklaştım, bir elimi yatağa koydum ve ağzımı onunkine değdirdim ama hafifçe geri çekildiğimde, "ve çok iyi krep yaparım," diye bitirdim.

Sonra elimden geldiğince hızlı bir şekilde doğruldum ve odadan çıktım. İşte yine aptal gibi davranıyor, Joe'yu düzeltmeye çalışıyordum.

Evin içinde ilerlerken ona bakmamaya çalıştım ama ne kadar çabalasam da muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmedini gördüm. Düzenliydi, hatta temizdi, gerçi Joe'nun temizlik yaptığı düşüncesi bir kıkırdamaya daha değerdı, bu doğruydu. Ama eskimiş ve sıkıcıydı, on yedi yıl öncesine göre çok daha eskimişti. Joe'nun annesi öldüğünden beri evin değişmediğini düşündüm, ne zamandı bilmiyorum ama görünüşe bakılırsa bu çok uzun zaman önceydi.

Onun sürgülü cam kapısına gittim ve dışarı çıktım, güverteden aceleyle geçtim, merdivenlerden indim ama bir hareket yakaladım. Joe'nun bahçesine, benim bahçeme baktım ve Tina Blackstone'u bahçesinde gördüm, gecelik ve bornoz giymişti, güvertesindeki büyük, yarım varil, ahşap küvetlerindeki çiçekleri suluyordu.

Çiçeklerini suluyordu ama gözleri çiçeklerinde değil, bendeydi ve bir metre ötede bile ağzının açık kaldığını gördüm.

Kahretsin!

Ona rahatça el salladım, Joe'nun tişörtünü giymeyi çok geç düşündüm, çünkü kendi kıyafetlerimle olsaydım Joe'nun evinde olduğumu, Joe ile seks yaptığımı bilmeyecekti, ama şimdi bilmeden edemezdi. Bunu kaçıramazdı.

Ama kim Tina'nın bir Pazar sabahı saat sekizden önce bahçesinde çiçeklerini sulayacağını düşünebilirdi ki?

Çiçekleri güzeldi ki bu şaşırtıcıydı, yeşil bir parmağı olan ya da umursayan bir tipe benzemiyordu. Benimkiler kadar güzel değillerdi ama yine de güzellerdi. Yine de, bugün Pazar'dı. Joe'dan önce ben bile Pazar günleri saat sekizden önce dışarı çıkıp çiçeklerimi sulamazdım.

Yan kapıma yöneldim, anahtarı ve uzaktan kumandayı çıkarmak için kot eteğimi karıştırdım, sensörlerimin kapanması için uzaktan kumandaya vurdum ve sonra anahtarım ile boğuştum. Tina'yı görmek beni tuhaflaştırmıştı ve şu anda herkesin beni göreceğinden emindim.

Eve girdim, alarmı yeniden kurdum ve odama doğru ateş ettim.

Sonra duş aldım ve güne hazırlandım. Bahçe merkezinde öğleden sonra vardiyam vardı ve programı değiştirmek için Bobbie'yle konuşmam gerekiyordu, böylece önümüzdeki hafta sonu Sam ve Melissa'ya izin verebilecektim.

Çamaşırlar yıkandıktan ve ben e-postalarımı kontrol ettikten sonra Kate ve Keira kalktılar. Hala pijamalarıyla bardaki taburelerde oturuyorlardı. Kate büyük bir tişört ve bol bir pijama altı giymişti. Keira'nın üzerinde ise bir kaşkorse ve bir çift bol pijama altı vardı. Kate'in saçları dökülmüş ve uykudan dolayı kısmen karışmıştı. Keira'nın saçları başının tam tepesinde dağınık bir at kuyruğu şeklindeydi. Keira garip bir guruldama sesi çıkardığında ben ocağın başında ilk parti krepleri çeviriyordum.

Portakal suyundan boğulduğunu düşünerek ona döndüm ama elinde bir alarm kumandası vardı ve gözleri yan mutfak kapısında idi.

Taburesinden fırladı, uzaktan kumandadaki bazı düğmelere bastı ve "Joe!" diye bağırdı.

Kapıya doğru döndüm ve elimde spatulayla kapıya bakarken Keira kilidi açtı, kapıyı çekti ve Joe orada duruyordu. Onu kapının penceresinden görmüştüm ama orada tüm vücuduyla durduğunu görünce zaten durmuş olan nefesim kaçtı.

"Neden burada olduğunuzu bilmiyorum ama annemin kreplerinden yemelisiniz. Onun keklerinden daha güzeller," diye duyurdu Keira.

"O kadar iyi mi?" Joe gözlerini benden ayırmadan sordu.

Keira onun elini tuttu ve "Evet, kesinlikle," diye yalan söyleyerek onu içeri çekti. "Hey Joe," diye selamladı Kate.

"Selam kızım," diye karşılık verdi Joe.

"Benim tabureme oturabilirsin," diye teklif etti Keira.

Kate, "Masaya oturalım, kadar kalabalık olduğumuza göre ben tabakları getireyim," diye karar verdi.

"Kız -" Joe bağıladı ama Kate harekete geçmişti ve Keira Joe'nun elini bırakmış, Kate'e yardım etmek için mutfığa doğru ilerliyordu.

Hâlâ Joe'ya bakıyordum.

Joe yanıma gelirken kızlar tabakları, çatal bıçakları, peçeteleri, tereyağı ve akçaağaç şurubunu dengeleyerek odadan çıktılar.

"Kızlarınız krepleri devralabilir mi?" diye sordu, yüzü ciddiydi ve bunu görünce içimden çirkin bir şey geçti.

Başımı salladım.

"Kate," diye seslendi yemek alanına bakarak, "buraya geç, tamam mı?"

Barın açıklığından Joe'ya, sonra bana ve Joe'ya başını salladı.

Joe spatulayı elimden aldı, tezgâhın üzerine koydu sonra elimden tutup beni yatak odama sürükledi.

Kapıyı kapattı ve bana baktı.

Sonra elini birden kaldırdı ve omuzlarımla boynumun birleştiği yere yerleştirdi.

"Buraya krep yemeye gelmedim," dedi

bana. Ona bakarak başımı salladım.

"Ama ben krep yemeye

kalıyorum." Yine başımı

salladım, hâlâ bakıyordum.

"Dışarı çıktım, evinize baktım, ön kapınızın merdivenlerinde bir kutu vardı."

Lanet olsun. Biliyordum.

"Beyaz mı?" Ben sordum. "Büyük mor fiyonk?"

Yüzünün sertleşmesini izledim, sonra başını salladı. "Büyük yay, büyük kutu." "Gitti mi?"

"Evet, evimde. Adı Colt." Tekrar

başımı salladım.

"Bu onun şeyi mi?" Joe sordu.

"Evet."

"Bugün Pazar," dedi bana.

"Evet."

"Hiç Pazar günü bir şey yaptı mı?"

"Hayır." Elleriyle beni sıktı ve ben de "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Bilmiyorum." Beni dikkatle izliyordu, sonra sordu, "Ne kadar katı Şu anda iyi misin?"

"Pek değil."

Tereddüt etti, sonra başını salladı ve "" dedi.

"Neden?"

"Sonra görüşürüz."

"Hayır, bir anda başıma gelmesini istiyorum ki bununla başa çıkıp yoluma devam edebileyim, yayılmasını değil. Yaymak kötüdür, bu yüzden korkmuş olsam da bilmek istiyorum."

"Emin misin?"

Başımı salladım.

Boynumdaki elleri çeneme doğru kaydı ve beni kendine çekti, kendisi de yakın olmak için çenesini eğdi.

Joe bana "Kutu sensör menzilinin dışındaydı,"

dedi. "Ne?" diye sordum. Ben sordum.

"Kutu sensör menzilinin dışındaydı. Sensörleri ayarladım, böylece biri kapıya yaklaşırsa bile, evde biliyorsun, ön alarm çalıyor, böylece farkında oluyorsun. Unutmayın, bunu size söylemiştim."

Başımı salladım, hatırladım.

"Uyku alarmını kurmuşsun, sanırım dün gece bana geldiğinde de kurmuştun..." Bunu havada bıraktı ve ben yine başımı salladım.

Sensörler için bir sürü ayarı vardı, bunlardan biri uyanık olduğumuz ama evde olduğumuz zamanlar içindi, böylece diyelim ki postacı geldi ya da belki Kenzie Elise, ön alarm çaldı diye yerimizden fırlamadık. Ancak gecenin bir yarısı kimse kapımızda pusuya yatmamalıydı, bu yüzden onun uyku ayarı dediği bir şeyimiz de vardı. Bizim duyabildiğimiz, Joe ve Colt'un da araştırabilmeleri için (ve kötü adam anlayıp uzaklaşabilsin diye) duyabildiği bir alarm çalıyor, ancak yalnızca kapılar ve pencereler kırılırsa ya da içimizden biri mesajın gönderilmesi için zamanlayıcı dolmadan alarmı kapatmazsa merkeze bir mesaj gönderiyordu.

Joe devam etti. "Biri yaklaşırsa sensörler devreye girerdi. O kutuyu oraya kim koyduysa sensörlerin nasıl ayarlandığını biliyor."

"Ama onları görebiliyorsun," diye hatırlattım ona.

"Kutu sensör menzilinin hemen dışındaydı," diye tekrarladı. "Bunu sen söylemiştin."

"Onları görebiliyorsun dostum ama menzili göremiyorsun." Bunun ne anlama geldiğini fark ederek nefesimi içime çektim.

"Bu bir mesaj Vı," diye fısıldadı Joe, sanki fısıldamak darbeyi yumuşatacakmış gibi. "Sana sistemimi bildiğini söylüyor."

Başka bir deyişle, Daniel Hart bana ulaşabileceğini söylüyordu.

"Joe," diye fısıldadım.

Joe, "Bunu atlayamaz," dedi.

"biliyorsa atlatabilir." "Atlayamaz."

"Ama Joe, o biliyor -"

"Vi, benim sistemimi atlatmak için tüm ilçenin elektrik şebekesini kapatması gerekir."

Ona göz kırptıktan sonra "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet. Şu Chip'in berbat ettiği kablo mu?" diye sordu ve ben yine başımı salladım. "İşte böyle," diye gizlice sözlerini bitirdi, onu Yıldızlara Güvenlik yapan deliliğinin yöntemi konusunda beni daha fazla aydınlatmadı.

"Neden haftalardır hiçbir şey yapmadı da şimdi bir kutu?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Joe.

"Kızlarıma söyleyeyim

mi?" "Bilmiyorum."

Her şeyi biliyordu, bilmiyor olabilirdi ama bir fikri vardı.

"Çocuklarla neyin doğru olduğunu asla bilemezsin, sadece kanatlanırsın, ne düşünüyorsun? Kızlara söyleyeyim mi?" Bastırdım.

İçini çekti ve elleri çenemden boynuma ve sırtımdan aşağıya doğru kayarak beni kollarının arasında gevşekçe tuttu.

"Akıllılar, durumun farkındalar, seni seviyorlar. Onlara ipucu vermediğin için kızacaklarını düşünüyorum dostum."

Başımı salladım. Haklıydı, her ne kadar bir anne olduğum ve onları zaten olduğundan daha fazla korkutmak istemediğim için bunu yapacağımdan emin olmasam da.

"Kutunun içinde ne vardı?" Ben sordum.

"Açmadım, Colt almaya geliyorOna karşı yasaklama emrin var; sana hediye göndermemeli. Illinois'de RO'nuz var, Colt'la RO'nun Indiana Eyaleti'nde yürürlükte olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor, muhtemelen öyledir. Bu konuyu daha sonra konuşacağız ve kutuyu inceleyecekler, belki bir parmak izi kaldırabilirler, RO'yu ihlal ettiği için ona baskı yapabilirler."

"Hart parmak izleri konusunda böyle bir hata yapmaz."

Joe iç çekti, kollarıyla beni hafifçe sıktı ve sonra "Biliyorum" dedi.

Kollarının arasında durdum, hem bunun tekrar *başlamasına* ve asla geçmeyecekmiş gibi görünmesine kızgındım hem de korkuyordum çünkü bu geri dönmüştü, buradaydı, bu güvenli küçük kasabadaydı ve asla geçmeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Deniz ürünleri için geleceğim, dostum," dedi.

Joe'ya odaklandım ve göz kırptım.

"Ne?"

"Kardeşin ve onun kadını, sen deniz ürünlerini bok ediyorsun, ben burada olacağım."

Kendisini bir aile yemeğine mi davet ediyordu?

"Um..." Mırıldandım.

"Akşam yemeğinde onu tanıdım, güzel bir gece geçirdik, J&J'ye geçtik. Ona bilardo oynamayı teklif ettim, konuştuk."

Oh. Aile yemeğinin bir parçası olmak istemiyordu, ondan yapmasını istediğim iyiliği yapmayı düşünüyordu.

Bu hem hoş hem de hayal kırıklığı yaratıcıydı. "Tamam, cumartesi günü yaparız." "Ben burada olacağım."

Tekrar başımı salladım ve ona "Tina Blackstone bu sabah beni evinizden çıkarken gördü" dedim.

Bir saniye bana baktıktan sonra "Harika" diye mırıldandı.

Başımı yana eğdim ve "Umursamadığınızı sanıyordum?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve şöyle dedi: "Yapma ama sen yapıyorsun ve bu da o kaltağın evine gidip ona gününü göstermem gerektiği anlamına geliyor. Ondan hoşlanmıyorsan, oraya gidip ona gününü göstermek istemezsin."

"Onun için hazırlar mısınız?"

"Ona çenesini kapalı tutmasını yoksa beni kızdıracağını söyle. Bunu onun için açıkla," diye açıkladı.

Ona baktım, ellerimin dayandığı tişörtünün altındaki sert, sıcak göğsünü hissediyordum ve aynı anda hem bu kadar bağımsız hem de bu kadar ilgili olabilmesinin bir mucize olduğunu düşünüyordum. Beni ve kızları çeşitli şekillerde koruyor, bizimle başka şekillerde ilgileniyor ve aynı zamanda, garip bir şekilde, kendini ayrı tutuyor ve gerçekten orada olmuyordu.

Birdenbire "Duvarlarınız ince mi?" diye sordu.

"Ne?" Garip sorusu karşısında kafam karışmış bir şekilde karşılık verdim.

Başını benim odamı evin geri kalanına bağlayan duvara doğru eğdi. "Benim evimde, dostum, duvarlar kağıt inceliğindedir. Burası da öyle mi?"

Omzumun üzerinden duvara baktım.

Odam bir eklenti olarak inşa edilmişti, bu nedenle yan duvar evin arka duvarıydı. Evin geri kalanında duvarlar kağıt inceliğindeydi. Eğer mutfakta ya da oturma odasındaysam, kızları odalarından duyabiliyordum. Eğer ben

odamda hiçbir şey yoktu, Kenzie Elise kapı zilini çaldığında da görüldüğü gibi.

"Bu bir uzatma," dedim ona.

"Bunu biliyorsun, Vi," dedi bana.

"Bu duvar oldukça sağlam."

Önce duvara sonra bana baktı ve başını salladı. "Neden?"

"Kızlarının içeri girdiğimi duymasını istemiyorum. *Gerçekten* seni becerdiğimi duymalarını istemiyorum."

Nefesimin kesildiğini

hissettim. Sonra fısıldadım,

"Ne?"

"Seninle oyun oynuyor, birincisi, kızlarını burada yalnız bırakmak istemezsin, ikincisi, onları burada yalnız istemiyorum. Bu yüzden sana gelmek zorundayım."

Ve işte yine oradaydı, bağımsız ama ilgili. Bir mucize.

"Joe -"

"Saat kaçta uyuyorlar?" "Joe -"

Gevşek kolları sıkılaştı. "Saat kaç dostum?"

Peşini bırakmayacaktı, ben de cevap verdim: "On, ama on bire kadar çıkmıyorlar. Yani Keira öyle. Uyumayı seviyor ve hemen uykuya dalıyor. Kate bir süre Dane'e mesaj atıyor ve müzik dinliyor ama genellikle on birde çıkıyor."

"On bire kadar bekleyeceğim." "Joe -"

"Uzak durmamı mı istiyorsun?" diye sordu ve ben , istemediğimi biliyordum, ki bu tamamen berbat bir durumdu.

"Hayır."

"Sürgülü cam kapının anahtarı var mı?"

"Vardı ama kaybettim."

"Bul onu," diye emretti.

"Tamam," diye fısıldadım, Yılın Annesi adaylığımı çöpe attım.

"İçeri gireceğim, beni duymayacaklar. Onlar kalkmadan gitmiş olacağım. Burada olduğumu asla anlamayacaklar," diye garanti verdi Joe.

Bunun doğru olduğunu anladım. Uyanıkken bile, Joe bana sinsice yaklaşabilirdi.

"Tamam."

Sesi alçaldı ve kısıldı, sanki söylediklerini zorlayarak söylüyordu ve itiraf ettiğinde nedenini anladım, "Bu saçmalıktan hoşlanmıyorum, Vi. Yan komşumuz uyuyor, kızlar buradayken bir serseri evine gelip hediyeler bırakıyor."

Kahretsin, bu müstakil olduğundan çok daha karmaşıktı.

Neden bana sürekli karışık sinyaller veriyordu? Bu beni deli ediyordu.

"Ben de bilmiyorum," diye

kabul ettim. "Yani, burada

işimizi yapıyoruz."

"Tamam."

Kapıya baktı. "Kızlarla nasıl oynayacaksın?"

Derin bir nefes aldım ve sonra bıraktım. "Henüz bilmiyorum. Bunu gerek."

Başını salladı, bana sessiz kalacağını söyledi ve sonra "Krep" dedi.

"Evet."

Gitmeme izin verdi, elimi tuttu ve beni odamdan dışarı çıkardı.

* * * * *

Arabamda oturdum, kapılar Joe'nun bana emrettiği gibi kilitliydi Bobbie'nin Bahçe Merkezi'ne baktım.

İşe erken gitmiştim ve aklımda çok şey vardı, işe başlamadan önce halletmem gereken çok şey vardı.

Daha önce Joe ve ben odamdan çıkarken pişmekte olan pastırmanın kokusunu almıştık. Koku beni çarptı; duygusal bir çarpmaydı, anlık ve sert.

Tim öldüğünden beri, kızlarla ben pastırma değil krep yedik, krepler bizi doyurmaya yetti.

Tim hayattayken krep pazarında domuz pastırması yedik çünkü Tim domuz pastırmasını severdi ve krepler onu doyurmaya yetmezdi.

Kızlar Joe için pastırma yapmışlardı.

Joe ile yatak odamda sohbet etmem normal değildi, aslında hiç olmamıştı ama kızlar yorum yapmadılar. Soru sormadılar. Sadece bize baktılar, benim ya da Joe'nun paylaşmasını beklediler. Biz paylaşmadık ve şaşırtıcı bir şekilde onlar da bunu görmezden geldiler.

Sam oradayken olduğu gibi, Joe Tim'in yerini aldı ve bu beni de çok etkiledi. Dakikalar sonra bu beni daha da çok etkiledi çünkü kızlar yine aldırıyor gibiydi.

Joe her zaman orada oturuyormuş gibi davrandılar. Bu garip ya da rahatsız edici bir durumuŒ gibi davranmadılar. Hareketliydiler, konuşkandılar, umutsuzca değil, doğal olarak, Kate bile.

Yemeğe oturduğumuzda bunu sevdiğimi fark ettim, tıpkı Tim hayattayken Pazar günleri krep yemeyi sevdiğim gibi. Aile masanın etrafında oturur, yemek yer, yaşadıkları haftadan ve gelecek haftadan bahsederdi.

Joe da rahat görünüyordu. Joe konuşkan değildi ama çoğunlukla sözsüz bir şekilde kızları bunu yapmaya teşvik ediyordu.

Keira'nın benim için Joe'yu tasarladığını biliyordum çünkü ondan hoşlanıyordu ve ondan hoşlandığını bilmesini istiyordu. Bu nedenle Joe ile güneşin altındaki her konu hakkında çoşkuyla sohbet etti. Bu konuların hiçbiri Joe'nun ilgisini çekmiyordu,  ekemezdi, genç kız meselesiydi, ama çekmediğini de asla belli etmiyordu.

Beni şaşırtan Kate oldu. Sevdiği bazı gruplar hakkında konuşmaya başladığında Joe ona müziklerini bildiğini, Buckley Boys gibi onlarla tanışmadığını ama Kate'in sevdiği grupları dinlediğini söyledi. Kate'in zevkini beğendiğini söyleyebilirdim ve Kate'in de bu müziği beklediğimden daha çok sevdiğini söyleyebilirdim. Bu müziği gerçekten seviyordu ve Joe da bu müziği sevdiği için onunla bunu paylaşmaktan zevk alıyordu. Ama daha fazlası vardı, Joe'nun onun zevkini onaylamasını övgü olarak kabul gibiydi ve bunun altında  i ek açtı, bunu kreplerin üzerinde yaptığını gördüm.

Joe gitti, bulaşıkları yıkadık ve kızlar güne hazırlanırken ben de sürgülü cam kapının anahtarını aradım. Anahtarı mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesinde buldum, anahtarlar yan kapının yanındaki kancaya asıldığı için oraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Keira'nın suçlu olduğundan şüpheleniyordum çünkü o her zaman  yleydi.

İşe gitmeden önce Joe'nun yerine götürdüm.

 n kapısını çaldım, eğer biri izliyorsa, bunun dostça bir komşu ziyareti olduğu izlenimini vermek istiyordum, arka tarafa gizlice girdiğimde biri tarafından yakalanmak yerine, ki bu çok dostça bir komşu ziyareti olduğunu gösterirdi.

Joe kapıyı açtığında üzerinde bol bir atletik şort ve pahalı görünen koşu ayakkabılarından başka bir şey yoktu ve çok terliyordu. Elimini tutup beni evin içine çekerek ve kapıyı çarparak komşuluk ziyareti planımı mahvetti.

Oturma odasında daha önce fark etmediğim bir sürü ağırlık gördüm, odanın ortasına çekilmiş bir ağırlık sehpası. Egzersiz yapıyordu.

Um... *yum*.

Banktan ona baktım ve anahtarı aramızda tutarak, "Anahtar," dedim.

Eli anahtarın üzerine kapandı, diğer eli ensemden yakaladı, başı aşağı indi ve beni sert ve uzun bir şekilde öptü.

Başını kaldırdığında ellerim terden kayganlaşmış göğsünde, ağır ağır nefes alıyordum.

"Harika krepler, dostum," diye mırıldandı, sonra beni bıraktı, arkasını döndü ve sanki az önce dizlerimi zayıflatan ve nefesimi kesen kocaman bir öpücük kondurmamış gibi mutfağa doğru yürüdü.

Anahtarın mutfak tezgahına çarptığını duyduğumda kafamı toparlamaya ve vücudumu kontrol altına almaya çalıştım, ağırlık tezgahına geri döndü ve bir şişe su aldı. Uzun bir yudum almak için başını arkaya eğdi ve mutfağına doğru yürüdüm, ellerimdeki teri yıkadım ve sonra ön kapıya doğru yürüdüm.

"Hoşça kal Joe," diye seslendim, elim kapıdaydı ve gözleri bana çarptı. "Bu gece dostum," diye veda etti.

Başımı salladım ve arabama doğru yürüdüm.

Derinlere iniyordum ve bunu biliyordum. Ondan hoşlanıyordum ve onunla her birlikte olduğumda daha da hoşlanıyordum. Şimdi de kızlarımın ondan hoşlanmasından hoşlanıyordum.

Ama başka bir adamla çıktıktan sonra onun yatağında uyumamdan mutlu olan Joe için, mutlu , canımı yakan bir şey için, bu işin gidebileceği yer orası değildi.

Ve onu düzeltmediğim sürece asla oraya gitmeyeceğini biliyordum ve onu nasıl düzeltereğime dair hiçbir fikrim yoktu ama denemenin daha da kalp kırıcı olacağına dair güçlü bir şüphem vardı çünkü ne denersem deneyeyim başarısız olduğumdan şüpheleniyordum. Hatta başarısız olduğumda bu sadece benim için değil, Joe'nun pastırmasını pişirirken çok şey söyleyen kızlarım için de yıkıcı olabilirdi.

Çantama baktım, elimi uzattım ve cep telefonumu çıkardım.

Sonra beni kötü bir insan yapan aptalca, çılgınca, bencilce şeyler yapma yoluma devam ettim.

Kaydırarak açtım, "Mike'ın cep telefonu "na geldim, beni ilk kez aradıktan sonra telefonuma programladığım bir numaraydı bu. Sonra git tuşuna bastım.

Mike telefon bir kez, sadece bir kez çaldı. "İyi misin?" diye sordu selamlamak için.

Kutuyu biliyordu.

"Kutuyu biliyorsun," dedim sadece onaylamak için.

"Colt aradı. Şu anda merkezdeyim. Parmak izi için inceliyorlar."
Kahretsin. İzin gününde istasyona gitmiş çünkü kutumu duymuş.

"Bir şey buldular mı?" Ben sordum.

"Birkaçını kaldırmışlar, sisteme girmeleri lazım."

"Tamam."

"İyi misin?" Mike tekrarladı. "Hayır."

"Tatlım" dediğinde sesi nazikti. Telefona doğru iç
çektim.

"Şimdi neredesin?" diye sordu. "Ne?"

Ben de sordum.

"Gelip seni alacağım. Öğle yemeği ya da Mimi'de kahve falan içeriz."

Yalnız kalmamı istemedi ve korktu, iyi bir adam, iyi bir adam, belki de harika bir adam olduğunun daha açık bir kanıtı. Kafamın nerede olduğunu anlayıp Joe'nun deyiimiyle ona "temiz bir kaçış" verene kadar onu serbest bırakmak yerine ipte tutarak berbat bir insan olduğuma dair daha net bir kanıt.

"Bahçe merkezindeyim, öğleden sonra vardiyam var," dedim ona.

"Bu gece geleceğim," dedi.

Gözlerimi kapattım ve tekrar iç çektim.

Kahvaltı masasında Joe'ya, yemek masasında Mike'a ihtiyacım yoktu.

Dahası, kızlarımın buna ihtiyacı yoktu.

"Bildiğim kadarıyla iki kız da bu gece evde Mike ve buna hazır olduklarından emin değilim," dedim usulca.

"Karar senin tatlım, ama arkadaş istersen ya da konuşmaya ihtiyacın olursa beni nasıl bulacağını biliyorsun."

"Teşekkürler... aslında bu yüzden arıyorum." "Öyle mi?"

"Şey," diye başladım, "bakın, kızlara kutudan bahsetmedim ve bahsetmeli miyim bilmiyorum. Çiçekleri gördüler ama kutuyu bilmiyorlar. Çiçeklerden korktukları ilk andan sonra iyi davrandılar ama bunun onları rahatsız ettiğini biliyorum. Bir süredir hiçbir şey olmadı ve Chicago'daki evimizde çiçekler, hediyeler ve ziyaretler düzenliydi. İşlerin kötüye gittiğini düşünebilirler ve şey..." Gözlerimi tekrar sıkıca kapattım, sonra açtım ve sözümü bitirdim: "Ben bir anneyim Mike, onların bu konuda endişelenmelerini istemiyorum ama ben

Uyanık olmayı unutmalarını ya da bunu onlardan sakladığım için bana kızmalarını istemiyorum. Yetişkin değiller ama artık genç de değiller. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Mike hemen, "Onlara söyleme," dedi ve Joe'nunkiyle çelişen bu tavsiyeye göz kırptım.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Audrey'yle böyle bir şey olsa Jonas'a söyledim ama Clarisse'e söylemem mümkün değil."

"Neden olmasın?"

"Güçlü olduğunuzu bilin, güçlü kızlarınız olduğunu anlayın, hepiniz çok şey yaşadınız. Ama kızlar kızdır, erkekler de erkek. Jonas, çok fazla olmasa da annesine bakmak için üzerine düşeni yapmak isteyecektir. Erkek olmayı öğrenmesi gerekiyor ve böyle bir şeyle karşılaşacak kadar şanssızsanız, bu şekilde öğrenirsiniz. Clarisse'in kelebekler ve genç vampirler hakkında düşünebildiği sürece kafasının kelebekler ve genç vampirlerle ilgili düşüncelerle dolu olmasına ihtiyacı var."

Kate ve Keira'nın Tim için olduğu gibi, Clarisse de babasının küçük kızıydı. Midemin bulandığını hissettim.

Ama ben "Bu biraz cinsiyetçi Mike." dedim.

Alınmadı, çünkü benimle aynı fikirde değildi ve haklı olduğunu düşünüyordu.

Bunu biliyordum çünkü kararlı bir şekilde "Bu iş böyle tatlım" dedi.

Aklıma geldikçe cevap vermedim. Ona sormuştum çünkü o Mike'tı, o bir ebeveyndi ama aynı zamanda ona sormuştum çünkü onun fikri muhtemelen Tim hayatta olsaydı onun fikrinin ne olacağıyla aynı olacaktı. Kızlarımı Joe gibi tanımıyor olabilirdi ama Tim'in ne yapacağını bilmek benim için önemliydi ve Mike da bana bunu söyledi. Bunu bilmek güzeldi ama şimdi kızlarla ne yapacağım konusunda kafam her zamankinden daha karışıkta çünkü bilsem bile aynı fikirde olduğumdan emin değildim. Tim'in düşündüğü her şeye katıldığım da söylenemezdi.

Mike devam etti. "Ama senin kızları tanımıyorum. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın ve Vi?" diye seslendi ve konuşmayı kesti.

"Öyle mi?"

"Ne yaparsan doğru olacak, tatlım."

Gözlerimin dolduğunu hissettim çünkü bu, sadece bu, tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi ve "Teşekkürler tatlım" diye fısıldadım.

"Seni görmek, iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bugün bir ara Bobbie'ye uğrarım."

"Tamam," diye kabul ettim hemen, bencilce ve aptalca.

"Bu hafta çocuklar var, ama her zaman her yerdeler, bu yüzden seni bu hafta bir gece Frank'e götürebilirim."

"Programımı bilmiyorum, kardeşim ve kız arkadaşı önümüzdeki hafta sonu şehre geliyorlar ve Bobbie'den bir değişiklik yapmasını isteyeceğim."

"Öğren, uğradığımda bana söyleyebilirsin."

"Tamam," diye kabul ettim, yine hemen, bencilce ve aptalca, sonra da "İşe gitmem gerek," dedim.

", gitmene izin vereceğim," dedi ve sonra yumuşak bir sesle, "Dayan tatlım," dedi.

"Denerim."

"Görüşürüz, tatlım."

"Görüşürüz, Mike."

Telefonumu kapattım ve alnıma vurdum.

Sonra çantama attım, kapılarımı açtım ve aceleyle işe gittim.

* * * * *

İşten sonra J&J'ye girdim.

Kızlarım akşam için dışarıdaydı, Kate Dane'le, Keira ise arkadaşlarından birinin babasının bir grup kızı götürecek kadar çılgın olduğu bir son dakika filmini planlayan bir grup arkadaşıyla. Bahçe Merkezi'nde Mike'ı ziyaret ettim ve Salı günü için akşam yemeği ayarladık. Bobbie hafta sonu için bana izin verdi, zaten Pazar günü izinliydim ve bana çok güvendiğini biliyordu. Ben hiçbir şey istemedim, o da programı yeniden düzenledi ve bana ihtiyacım olan zamanı verdi.

Artık gecem berraktı ve bir kız arkadaş tavsiyesine ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Eve gidip bir kadeh şarap içmeyi ve Chicago'daki arkadaşlarımdan birini aramayı düşündüm. Açıkçası onlara daha yakındım, ancak işim tam zamanlıya geçtiğinde, fazla mesaiden bahsetmiyorum bile, e-posta, mesaj ve telefon görüşmeleri yoluyla iletişimimiz de kesilmişti. Ama beni tanıyorlardı, çoğu uzun zamandır tanıyordu ve iyi tavsiyeler veriyorlardı.

Ama hepsi de Tim'i tanıyor ve seviyordu ve benim hayatıma devam etmem konusunda ne hissedeceklerinden, özellikle de bunu nasıl yaptığımdan emin değildim. Onlar benim arkadaşlarımdı, yardım etmek isterlerdi, bunu biliyordum ama bunu yapamazdım. Bunu, neler olduğunu, nasıl davrandığımı paylaşamıyordum ve nasıl tepki vereceklerinden ve benim hakkımda ne düşüneceklerinden endişeleniyordum.

Ve Joe'yu tanımıyorlardı.

Feb, baldızı Dee ve Cheryl, Darryl gibi çalışıyorlardı ve hem Feb hem de Cheryl'in orada olması beni rahatlatdı. Mükemmeldi.

"Numaralar nasıl bebeğim?" Colt'un barın sonuna doğru yürüyüp onun boş taburesinin yanındaki tabureye otururken Cheryl seslendi.

"Akıl hastası," dedim ona dürüstçe, gözleri büyüdü, Dee ve Feb de bana bakıyordu ve bunu söylediğim anda bir grup olarak barın benim tarafıma geçtiler.

J&J'de bir Pazar günüydü, yazın bir Pazar günü. İçeride birkaç kişi vardı, çok değil, yaz ve güneşli olması umurlarında olmayan müdavimler. Her zamanki gibi uzun bir süre için kamp kurmuşlardı.

"Bir içki ister misin?" Dee barın benim tarafıma geçtiğinde bana sordu.

"Diyet kola," diye cevap verdim.

Cheryl bana dikkatle bakarak, "Kızım, yüzün tekila içtiğini söylüyor," dedi.

"O kadar kötü mü?" diye sordum.

Feb dirseklerini bara dayadı ve gözlerimin içine baktı. "Ne oldu Vi? Kutu yüzünden mi?"

Colt, Feb'e kutudan da bahsetmişti. Hiç şaşırmadım. Tim bana işle ilgili her şeyi anlatmıştı. Buna izin verilip verilmediğini bilmiyordum ve hiç sormadım çünkü durması gerektiğini düşünmesini istemiyordum ama söylediği hiçbir şey hakkında kimseye tek kelime etmedim. Gördüğü pislikleri, insanların yaptığı pislikleri bırakması gerekiyordu ve ben de onu emip çıkarabilecek, kendimi kurulamanın bir yolunu bulabilecek ama onun temiz hissederek işine geri dönmesini sağlayacak bir süngerdim.

"Hayır, pek sayılmaz, bu..." Üçüne de baktım. Dee'yi o kadar iyi tanımıyordum ama ona çekip gitmesini söyleyemezdim. Burası onun barıydı.

Ama artık kafamın içinde kilitli kalamazdım.

Kapının kilidini açıp dışarı çıkmam gerekiyordu ama bunu yapmadan önce yönlendirilmeye ihtiyacım vardı.

Dee diyet kolamı barın üzerine koyar koymaz konuşmaya başladım ve onlara Joe ve ben; Mike ve ben; Joe ve kızlar; Mike ve evi, köpeği ve iyi bir adam olmak; Joe'nun korkunç geçmişi ve berbat durumumuz; Mike'ın o kadar da korkunç olmayan ama yine de harika olmayan geçmişi ve kafa karıştırıcı durumumuz hakkında her şeyi biraz açık bir şekilde anlattım.

Konuşmam bittiğinde üçü de bana doğru eğilmiş, kollarını bara dayamıştı.

Cheryl, konuşmayı kestiğim anda, "Komşuyu kaybet," diye tavsiyede bulundu.

Feb'in başı ona döndü, Cheryl Dee ile onun ortasında omuz omuza sıkışmıştı ve "Ne?" diye sorduğunda kaşları havaya kalktı.

"Değmez," dedi Cheryl, "oradaydım, bunu yaptım, lanet tişörtü aldım ve uymadı, ben de o orospu çocuğunu dışarı attım."

"Cal iyi bir adam," dedi Feb.

"Evet, öyle ve bunu kanıtlıyor. Yine de berbat durumda ve bir adam on yedi yıl boyunca berbat durumda kalırsa Wonder Woman bile onu düzeltemez," diye cevap verdi Cheryl.

Dee, "Bu hikâyeyi duydum ve Cheryl, kızım, kabul etmelisin ki böyle bir şeyin onu on yedi yıl boyunca mahvetmesinin bir nedeni var," diye araya girdi.

"Evet, demiyorum. Hikaye kalbimi kırdı ve adamı çok az tanıyorum. Ama Vi'nin başka öncelikleri var ve ben de İsa'ya gelişini organize ettim, Mike'ın onun önünde çıkma teklif etmesinden bahsetmiyorum bile. Hiç tepki vermedi, kızın sahada oynamasından memnun, öyle bir adam mı?" Cheryl elini uzattı. "Kendi deliğinde sıkışıp kaldı ve *hiçbir yere* gitmiyor," diye iddia etti.

Feb'in gözleri bana döndü. "İyi bir kadın çaba gösterir, Cal'i tanırса çok iyi bir ödöl alabilir."

Cheryl, "Onun da kalbi kırılabilir," diye karşılık verince Feb ona baktı.

"Bence bu Bonnie ile yaptığı , eğer iyi bir kadına sahipse, Bonnie'ye verdiği enerji ona ve çocuklarına döndü ve bu iyi şeyler içindi, bir keşi temiz tutmak gibi bir şey için değil, Cheryl, hayal edebiliyor musun?" Feb sordu.

"Evet, yapabilirim ve yaptım ve bu hayal gücü değil, Feb, güven bana bebeğim, bu fantezi dünyası," diye karşılık verdi Cheryl.

"Morrie Cal'i seviyor," dedi Dee. "Jack de öyle. Jack onun bir bok olmadığını düşünüyor. Bir keresinde Cal'in çocukken bile çok zeki olduğunu, neredeyse bir dahi olduğunu söylediğini duymuştum. O kadar zeki bir çocuğun bir ayyaş tarafından büyütölmesinin yazık olduğunu söylemişti. Cal'in daha iyi büyüdüğünü, şu anda farklı bir yerde olacağını söyledi."

Bu beni hem şaşırttı hem de şaşırtmadı. Joe'nun görüldüğünden daha fazlası olduğunu sezmiştim çünkü çok akıllıydı, bir sekreteri vardı, arabasını rahatça valeyeye park ediyordu, Florida'da bir yeri vardı ve herkes ne tür müşterileri olduğunu biliyordu. Böyle insanlar sistemlerini kurması için sıradan bir adam çağırılmazlardı. En iyisini çağırırlardı çünkü en iyisine para ödeyebilecek durumdaydılar.

"Bunun konuyla ne alakası var?" Cheryl sordu. "Morrie ve Jack de Mike'tan hoşlanıyor."

Dee, "Sadece gerçekleri söylüyorum," diye cevap verdi.

"Gerçek şu ki, o çok seksi. Gerçek şu ki, Vi'ye karşı, onunla ve kızlarıyla ilgilenmek için her şeyi yapmasına izin verecek kadar derin bir şeyler hissediyor. Ve gerçek şu ki, yapmasına izin vereceği şey Vi'nin ihtiyacı olan şey değil." Cheryl, Dee'ye karşılık verdi ve bana baktı. "Tek bir hayatın var ve o bebekleri doğurduğun anda kendine bu tek bir öncelik verdin. *Kendine* iyi bakacaksın. Sen kendine bakarsan, o kızlar için gerisi çorap söküğü gibi gelecektir. Seni izleyerek, kendilerini ilk sıraya koymaları, huzurları için doğru olanı yapmaları, neye ihtiyaçları olduğunu bulmaları ve daha azına razı olmamaları gerektiğini öğrenecekler. Bu konuda bana güven Vi, çünkü ben bu kabusu yaşadım. Hayatını başkası için yaşayamazsın, dışarı çıkıp kalbi kırılmış tüm erkekleri tamir edemezsin. *Kendin* için yaşaman gerekirken başkası için yaşamak budur." Bana daha da eğildi ve yumuşak bir sesle, "Buraya sorunun cevabını bilerek geldin bebeğim ve bunu biliyorsun. O çok seksi, seni iyi hissettiriyor ve bunu sana düzenli olarak veriyor. Hoşuna gidiyor ama alacağın tek şey bu ve bir zamanlar her şeye sahiptin, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsun ve daha azına razı olmayacağını da biliyorsun."

Sessizce ona baktım. Konuşmaya katıldığımdan değil ama söyleyecek bir şeyim yoktu.

Çünkü onun haklı olduğunu biliyordum.

Konuşmaya devam etti. "Onunla istediğin kadar oyna, zamanın dolduğunda içgüdülerin sana söyleyecektir. Ve Mike'ı o ipte tutarak doğru yapıyorsun. O da ateşli ve muhteşem ve sen kafanı toplarken onun yoluna devam etmesini istemezsin. Onu kendine çekmeye hazır olduğunda tam olması gereken yerde olmasını istiyorsun."

"Bu çok bencilce," diye fısıldadım.

"O *seni* kolluyor. Bu konuda bencilce bir şey yok ve dürüst olursan, skoru biliyor ve sana açıkça buralarda takılmak söyledi. Ve bunu istiyor çünkü aptal değil. Senin nasıl bir kadın olduğunu biliyor ve sonunda onunla ve köpeğiyle birlikte o büyük, altı bin dolarlık yatakta olacağını biliyor ve beklemekten mutluluk duyuyor. Seksi komşunuz, gözünün önünde size çıkma teklif eden bir adamdan çekinmiyorsa, bu size Mike hakkında ne anlatır?" Cheryl bir soruyla bitirdi.

Dudaklarımı yaladım, başımı öne eğdim ve diyet kolama baktım çünkü bunun bana Mike hakkında ne anlattığını biliyordum. Cheryl haklıydı. Bütün bunları biliyordum.

bara girmeden önce.

"Evet," dedi Cheryl nazikçe, eli barın üzerinde duran benim elimi tutuyordu. Elimi sıktıktan sonra, "Muhtemelen araba kullanıyoursundur ama Reggie'yi arayıp bize pizza getirmesini söyleyeceğim. Karnını pizza ile doldur, karışıma biraz votka da ekleyebilirsin ve votkaya ihtiyacın var. Cheryl'in siparişleri."

Bu cümleyi söyledikten sonra uzaklaştı ve telefona doğru yöneldi. Beni izleyen Feb'e baktım ama Dee konuştu.

"Tüm bunlar için üzgünüm Vi. Görünüşe bakılırsa pek çok kadın bunun harika bir sorun olduğunu düşünür. Ama seni yiyip bitirdiğini söyleyebilirim."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Beni yemekten daha fazlasıydı.

Bunu anlatmak için başımı salladım ve "Evet" dedim.

"Konuşmak istiyorsan, Feb'ten numaramı al. Ne zaman istersen, tatlım, tamam mı?" Tekrar başımı salladım ve o da bana doğru eğildi. "Ciddiyim, tamam mı? Şehirde yeni olmak ve etrafında kız arkadaşlarının olmaması eğlenceli değil. O yüzden kızlara ihtiyacın var ve ben de onlardan biri olmaktan mutluluk duyarım. Tamam mı?"

Ona gülümsedim çünkü bu iyi hissettiriyordu ve haklıydı, kızlara ihtiyacım vardı ve "Harika" dedim.

O da gülümsedi, Feb'e bir bakış fırlattı ve barın etrafında yürüdü, boşları toplayabilmek için menteşeli bölümü kaldırdı.

"Vi," diye seslendi Feb, Dee'den ona baktım ve o da eğildi, sesi kısıktı, neredeyse bir fısıltı gibi, "Tamire ihtiyacım vardı," dedi.

Yutkundum ve eli dışarı çıktı, benimkini kapadı ve sıkıca tuttu.

"Colt pes etseydi, çabalamaya değmediğimi düşünseydi..." başını salladı, "Tanrım, ne yapardım bilmiyorum."

"Şubat," diye fısıldadım.

"Hayatım baktandı, Vi, kesinlikle baktandı. Nefes alıyordum ama yaşamıyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum, sadece boş bir şekilde hayatın içinde ilerliyordum. Colt beni doldurdu. Doyana kadar benden vazgeçmedi. Şimdi tatlım, hayat o kadar dolu ki, her gün onun yanında uyanıyorum ve sanki patlayacakmışım gibi hissediyorum." Eli benimkini sıktı ve fısıldadı, "Bu çok güzel."

"Senin adına çok sevindim." Ben de hâlâ fısıldıyordum.

"Bunu Cal'a vermek senin içinde var, ondan vazgeçme. Adamın içi boş, onu dolduracak birine ihtiyacı var."

Dudaklarımı yaladım ve gözlerime hücum eden yaşlarla savaştım.

Elimi bıraktı ve şöyle dedi: "Mike da iyi bir adam. Beni yanlış anlama. Sen neye karar verirsen ver, ben de senin yanıdayım, tamam mı?"

Mike'tan hoşlandığına kuşku olmasa da beni Joe'yla birlikte istediğini bildiğim halde başımı salladım.

Harika, tam da ihtiyacım olan şey, daha fazla çelişkili tavsiye.

"Pizzanın üzerinde ne istersin?" Feb sordu. "Eğer zeytin ve sosis değilse, başka bir tane sipariş etmemiz gerekecek. Cheryl'ın sipariş ettiği tek şey bu, kimseye ne istediğini sormuyor."

"Kulağa hoş geliyor, seçici değilim," dedim ona.

"Harika," diye cevap verdi. "Pazar günü J&J'de kızlar gecesi, mükemmel. Haftanın en güzel günü ve yapabileceğiniz en iyi şeylerden biri, kızlarınızla takılmak."

Haksız değildi, ben de ona başımı salladım ve gülümsedim. "dönerim," dedi ve uzaklaştı. Diyet kolamdan bir yudum aldım.

J&J'ye geldiğim için , boş bir eve gidip tek kişilik yemek yemekten daha iyiydi. Çok daha iyiydi, özellikle de kızlar gecesine dönüştüğü için.

Sorun şuydu ki, kafamı toparlamak için onlardan yardım almaya gelmiştim ve her zamankinden daha fazla parçalanmışım.

* * * * *

Sürgülü cam kapının açıldığını duydum ve dönüp saate baktım. On bir yirmi üç.

Sırt üstü yuvarlandım, keşke uyanık ve Joe'yu beklemeseydim; keşke yarım saat önce yeni bir tür utanç yürüyüşü yapmasaydım, uyuduklarından emin olmak için kızları kontrol etmeseydim; keşke sihrim olsaydı çünkü son bir buçuk saattir yatakta yatıyordum, Bonnie'yle olan o sahneyi, Joe'nun ondan sonra nasıl olduğunu düşünüyordum, şimdi Feb'in dediği gibi boş olduğunu biliyordum, çünkü yırtılacak bir şey olmadığı sürece o sahneyi içi parçalanmadan atlatamazdı. Ve sihrin onu Feb gibi doldurabilmesini istedim. Onun yaptığı gibi düzenli olarak gülmesini ve gülümsemesini. Ona Feb'in o bakışını verin, onun için hayatın iyi olduğunu biliyordunuz ama o bunu hafife almıyordu çünkü hayat kötü olduğunda nasıl hissettiğini biliyordu ve sahip olduklarının değerini biliyordu.

Kapımı onun için açık bıraktım ve Joe kapıyı kapattı, sonra gölgesinin yatağa doğru yürüyüşünü izledim. Eğildiğini, botlarının halıya vurduğunu gördüm, hareket ederken giysilerinin hışırtısını duydum, sonra yere düştüğünü duydum. Sonra içeri uzandı ve başucumdaki ışık yandı.

Gözlerimi kırıştırdım ve örtülerin geri çekildiğini hissettim ve vücudunun duvarı bana çarptığında odaklanabildim.

"Joe -"

Konuşmayı bıraktım çünkü dudakları dudaklarımdaydı, dili ağzımda geziniyordu, elleri tişörtümde geziniyordu, yataarken giydiğim tişörtünde.

Beni nefes nefese öptü, sonra başını kaldırdı, elleri hâlâ tenimde, yanlarımda, kalçalarımda, kıkımın üzerinde geziniyordu.

"Tina'yla konuştum," dedi bana, sanki yatağıma girdikten sonra öpüşmüyormuşuz da bir süredir konuşuyormuşuz gibi konuşmaya başladığı o tarzıyla.

"Öyle mi?" Fısıldadım çünkü öpücüğünü hâlâ atlatamamıştım ve ellerinin tenimde tembel ve hafif bir şekilde hareket etmesinin bir faydası olmuyordu.

"Evet. Sanırım mesajı aldı."

"Ne dedin sen?" Ellerim sırtında, yanlarında, kıkımın üzerinde gezinirken sordum.

"Ona gördüğünü sandığı şeyi görmediğini söyledim. Birine gördüğünü sandığı şeyi gördüğünü söylediğinde, gözleri şişmiş olacağından hiçbir şey göremeyeceği bir yere düşeceğini duydum."

Ellerimi oynatmayı bıraktım ve gözlerim . "Onu tehdit mi ettin?" "O Tina."

"Evet, ama onu tehdit ettin?"

"Dostum, o kocasıyla birlikte buraya taşındığında ben zaten burada yaşıyordum ve onun acele etmeyip yıllarca taşaklarını izledim. İzlemesi acı vericiydi. O bir sürtük. Bunu bildiğini biliyorum ama ne kadar büyük bir kaltak olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Zaten senden korkuyor," diye bilgilendirdim onu. "Güzel, o zaman çenesini kapalı tutacaktır."

"Joe, kadınları tehdit etmemelisin." "O

'kadın' değil, Tina."

Elimde değildi, yaptığı şeyden dehşete düşmüş olsam da vücudum kahkahalarla titremeye başladı çünkü haklıydı.

"Her neyse, aslında ama biliyorum ki benden ne anlam çıkaracağını bilmiyor çünkü sikinden tutup gezdiremediği bir adamdan ne anlam çıkaracağını bilmiyor, yüzden yapmayacağımı da bilmiyor. Sanırım sırrımız güvende."

Ellerim tekrar hareket etmeye başladı. "Teşekkürler, sanırım." Bana doğru sırttı. "Bir şey değil, sanırım."

Ellerim hem kıkında gezindi hem de durdu, parmaklarım kavradı ve ağzımı onunkine değdirmek için yukarı kaldırdım. "Işığı kapat."

"Hayır," diye cevap verdi ve başım yastıkların üzerine geri yerleşti.

"Yok mu?"

"Hayır."

"Joe -"

"Oynamadan önce halletmemiz gereken şeyler var."

Ellerim yine kıkına gitti ama bu sefer eğlenmek için değil. "Ne?"

"Dane'le konuştum," diye açıkladı.

"Ne?" Fısıldadım.

"Kate'i almak için eve girmeden önce onu yakaladım. Onu çağırdım. Konuştuk ya da ben ona birkaç kelime söyledim. Yakın zamanda bebek malı alacağını sanmıyorum."

Ellerim kıkından beline doğru gitti ve onu tuttum.

"Lütfen Joe, bana on yedi yaşında bir çocuğu tehdit etmediğini söyle." "Hayır, Vi, Tanrım."

"Ne dedin sen?"

Joe alışılmadık bir şekilde, "Nereden anladı diyelim," diye geçiştirdi.

"Nereden geliyorsun?"

"Kate bölge."

Midem bir takla attı. "Joe -"

"Saygıyı anlıyor, sanırım daha önce de anlamıştı ama ben ona hatırlattım."

"Giderken iyi miydi?"

"Ondan hoşlanıyor, ona göz kulak olduğum için memnun olduğu izlenimini edindim. O iyi bir çocuk."

Bununla ne yapacağımı bilemedim. Bu diğerlerinden daha büyüktü. Bu Joe'nun Kate'le ilgilenmesiydi, benim için değil, Kate için.

"Joe -" Tekrar başladım.

"Yine de ona prezervatif verdim."

Vücudum onun altında kaskatı kesildi ama parmaklarım beline saplandı.

"Ne!" Tersledim.

Joe omuz silkti. "Olur böyle şeyler."

Başımı yastığa koydum, yatağa baktım ve "Aman Tanrım" diye nefes aldım.

Eli yüzüme geldi ve beni ona bakmaya zorladı. "Bebeğim, bu akıllı olmak."
"Bu ona fikir veriyor."

Joe gülümsedi. "Dostum, o bu fikirlere çoktan sahip."

Bunu biliyordum ama hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu, bu yüzden Joe'ya ters ters baktım ve başını eğip beni öperken gülümsemesi daha da büyüdü.

Kızmaya çalıştım ama öpücüğü daha da derinleştğinde ve elleri tişörtümde daha açgözlü hale geldiğinde, kızmayı unuttum.

"Işığı kapat," diye tekrarladım, en başta neden açtığını bilmeden. Onun evindeyken ışığı hiç açmazdık.

"Hayır bebeğim," dedi usulca ağzıma karşı, eli tişörtten ayrılıp koluma gitti ve vücudumdan yana doğru kayarken kolumu takip etti.

"Joe, neden -"

Konuşmayı kestim çünkü eli benimkini külotuma ve sonra içeri soktuğunda nedenini biliyordum.

"Joe -"

Parmağını klitorisime bastırdı ve kalın bir sesle, "İzleyeceğim," diye mırıldandı.

"Joe -"

"İşin bittiğinde, beni izleyeceksin."

Kalçalarım kalktı ve dudaklarımın şaşkınlıkla ayrıldığını hissettim. Bu fikir hoşuma gitmişti.

"Bu seni ıslattı," diye mırıldandı, parmağı benimkini aşağı doğru yönlendirdi ve sonra hem onun ki hem de benim ki içeri kayd ve bitirdiğinde inledim, "ya da daha ıslak."

"Tanrım, Joe," diye nefes aldım, parmaklarımızın üzerine bastırarak.

Onları dışarı kayd ve eski geri götürdü. "Kendini boşalt, bebeğim."

"Tamam," diye fısıldadım ve parmağını olduğu yerde bıraktı, böylece ben istediğini yaparken onu hissedebilecekti.

Bu zor olmadı çünkü başı aşağı indi ve ağzı kulağıma gitti ve beni o kadar tahrik eden şeyler fısıldayarak beni cesaretlendirdi ki kıvranıyordum. Başı yukarı kalktı ve gözleri bacaklarıma kayd ve onu izledim, yüzü açıkça açtı ve biliyordum ki, boşalmadan hemen önceki anda, benim ona hissettiğim o boş hissi, o açlığı o da hissetmişti

Boğazımdan bir inilti koptu ve ağzı benimkinin üzerine kapandı, onu yuttu, kızların duyamayacağı şekilde boğdu.

Elini benimkinin üzerine koydu ve ben boşalana kadar beni öptü. Sonra ellerimizi serbest bıraktı, sırt üstü döndü, beni yanına yerleştirdi ve diğer eliyle başımı yaklaştırıp ağızımı onunkine dayarken elimi sikinin üzerine götürdü.

"Dayan bebeğim," diye mırıldandı ve ben de elimi onun şaftının etrafına sarıp tuttum.

Dönüşümlü olarak onu öptüm ve izledim, ikisini de sevdim ama onu izlemeyi daha çok sevdim.

Boşaldığında, hırıltısını yutarak iyiliğine karşılık verdim.

Eli uzaklaştı ama o aşağı inerken ben onu okşadım. Sonra başını kaldırdı ve omzumu öptü, yataktan çıktı ve banyoya gitti. Geri geldi, ışığı söndürdü ve sırt üstü yattı, beni yine yanına oturttu.

Elini saçlarımın arasından geçirdi ve "Hoşuna gitti mi bebeğim?" diye fısıldadı. "Seninle olan her şeyi seviyorum Joe," diye fısıldadım ve boynumu büktüm göğsünü öpmek için.

Sözlerim üzerine elini saçlarımda dolaştırdı, sonra başımı kaldırıp sabit tutarak derin ve baş döndürücü bir öpücükle ağızma verdi.

Bizi olduğumuz yere geri oturttu ve ben karanlıkta onun gölgeli göğsüne baktım.

Sonra şansımı denedim.

"Burada olma sebebinin bu olmadığını biliyorum ama umurumda değil," dedim Joe'ya karanlıkta, kolum beline dolandı, yaklaştı, sıkılaştı. "Burada olmana sevindim çünkü az önce yaptığımız şey hoşuma gitti, çünkü seni yatağında seviyorum ve çünkü kendimi güvende hissediyorum ve kızlarımın güvende olduğunu hissediyorum. Bana Joe gibi davranmanı ve olduğumuz şeyin bu olmadığını hatırlatmanı istemiyorum. Öyle olmaması umurumda değil. Böyle hissettiğimi bilmelisin ve bir buçuk yıldır kendimi güvende hissetmiyorum ve bunun ne kadar berbat olduğunu bilemezsin. Bu yüzden," boynumu büktüm ve göğsünü tekrar öptüm, sonra tenine doğru mırıldandım, "bizi güvende hissettirdiğin için teşekkürler."

Sonra arkama yaslandım, yanağımı omzuna dayadım ve onu sıktım.

Ben konuşurken vücudu hareketsiz ve gergindi. Bunu hissettim ama görmezden geldim ve zevk almaya karar verdim.

"Bu arada, seni masamda ağırlamak hoşuma gitti, kızlar da öyle. Biliyorum, biz böyle değiliz ama ne zaman acıkırsan ve ben yemek yaparsam seni de masama beklerim."

"Vi -"

"Kapa eneni, Joe."

"Buddy -"

"Kapa eneni dedim."

Şaşırtıcı bir Şekilde sustu.

Ve yapacağından endişe ettiğim Şeyi yapmadı, geri çekilmedi, hiçbir Şekilde. Bana doğru döndü, dizini bacaklarımla arasına kaydıldı, kalçamı beline asmaya zorladı ve benimki onun etrafında dolanırken beni kollarıyla sardı.

Hiçbir Şey söylemedi, tek kelime bile etmedi, sessizdi.

Ondan önce uykuya daldım, uyuduğumu biliyordum çünkü ağırlığı azalmıyordu ama kolları beni sımsıkı tutuyordu.

Ama belki de ona kendini daha az boş hissetmesini sağlayacak küçük bir Şey vermişimdir diye düşünerek uykuya daldım.

Ve çok umutluydum.

On İkinci Bölüm

Son

Cal, Nadia'yı bırakıp kamyonetine gitti.

Onu becermedi, kadın istedi ama adam havasında değildi ve eve gitmesi gerekiyordu.

Bu gece Vi ile bitecekti.

Bunu biliyordu çünkü Nadia onun evine bırakıldığında Vi, Kate ve Keira arabalarının önünde Sam ve Melissa'ya veda ediyorlardı.

Zamanlama daha iyi olamazdı. Tina da arabasına biniyordu ve Colt, Feb ve Jack de bir yerden dönüyorlardı. Hepsi Cal'in Nadia'yı arabasında bir öpücükle karşıladığını, onu kamyonetine bindirdiğini ve uzaklaştığını gördüler.

Onlara baktı. Tina kendini beğenmiş görünüyordu; bunu iki metre öteden görebiliyordu, lanet olası kaltak. Colt kızgın, Feb endişeli görünüyordu. Sam ve Melissa şaşkın görünüyordu.

Ama Vi, Kate ve Keira onu tam sol göğsünden vurdular, öyle acımasız bir bükme ve sıkma ki dizlerinin üzerine düşmemesi bir mucizeydi.

Kate Çok olmuŖ gibi görünüyordu ama bu, sürpriz bir saldırıya uğrayan, bunu beklemeyen ve sonra birdenbire karnına bir yumruk yiyen, nefesi kesilen birinin baktığı Çekildeydi.

Keira ihanete uğramış görünüyordu. İhanet ve acı yüzünden okunuyordu.

Ama Vi ölümcül bir yara almış gibi görünüyordu, yüzü sanki ona bir bıçak sokmuş ve bükerek kanının dışarı sızmasını sağlamış gibi solgundu.

Kamyonetine bindi ve Nadia'yı evine götürdü.

* * * * *

Vi ve kızlarla geçen hafta iyi geçmişti.

Evde kalmıştı. Hediye geldikten sonra Lindy'ye randevularını yeniden ayarlatmış ve müşterilerine acil bir durum olduğunu söylemişti.

Hediye kocaman, pahalı bir vazoydu. Ne bir kart, ne de sistemde görünen bir parmak izi vardı, sadece insanların aklıyla dalga geçmeyi seven bir sik kafalıdan gelen rastgele bir mesaj.

Cal gece yatmadan önce Vi'nin ön basamaklarını kontrol etti ve sabah kalkıp eve gittikten sonra da onları kontrol etti. Başka bir şey yoktu. Ama Vi değişmişti, onu güvertede bira içerken bulduğu geceden sonra . Bilinçsizce onun derisinin altına girmiyordu sadece

Vi olarak. Şimdi, yolunu kazıyordu.

Ve ona izin veriyordu.

Mike'la yemeğe gittiğini biliyordu çünkü ona haber vermişti.

Ama adam yatağına girdiğinde, bir hafta boyunca her gece, her şey onunla ilgiliydi, o açıklığı bulmak, daha geniş yırtmak, kendini daha fazla içeri zorlamakla ilgiliydi.

Onu becermek her zaman harikaydı ama daha da iyi oldu. Kendisini boşaltmasını sağladığında yalan söylemedi ve aynısını yaparken izledi, birlikte yaptıkları her şeyi sevdi. Ona sahip olduğunu, sevişirken tamamen onun olduğunu düşünüyordu ama kadın aksini kanıtladı. Adam onun yatağındayken, kadın kendi içinde bir şeyler açıyordu ve o kadar çok şey dışarı taşıyordu ki, eğer adam dikkatli olmazsa, akıp gidecekti.

Ve onunla ya onu becermeden önce ya sonra ya da arada fısıldayarak konuşuyordu. İş hakkında, birinin bahçesini düzenlemek için aldığı ek iş hakkında, eğer işe yararsa gelecek yaz kendi işini kurabileceği hakkında konuştu. Keira'nın evde kargaşa yaratan yeni köpeğinden bahsetti. Kızlardan, arkadaşlarından, yaptıkları ve söyledikleri çılgınca şeylerden bahsetti, omzunun derisine, kulağının yanına, yüzünü boynuna bastırarak usulca güldü.

Onunla birlikte gülüyordu çünkü yaptıkları ve söyledikleri çılgınca şeyler komikti. Ve onun kendi işini kurup insanların bahçelerini tasarlaması fikri hoşuna gitti, görünüşüne bu işte iyi olabilirdi. Onun sesindeki heyecanı duymak hoşuna gidiyordu, sanki bu hiç düşünmediği ama gerçekten yapmak istediği bir şeymiş gibi, ona gizlice yaklaşan bir hayalmiş gibi. Onun hiçbir şeyin parçalarını, bir şekilde tam bir öğünle ölçülen hayat kırıntılarını paylaşmasını dinlemeyi seviyordu.

Ayrıca Keira ve Kate'in anneleri isteyken sadece merhaba demek ya da onu yemeğe davet etmek ya da sinemaya gideceklerini söyleyip gelmek isteyip sormak için onun evine uğramaları da hoşuna gidiyordu (hiç gitmemişti ama yine de gideceğini düşünmüyorlardı, bunu sadece onunla konuşmak için bir bahane olarak kullanıyorlardı). Bu hoşuna gidiyordu çünkü bunu yaptıklarında iyi olduklarını, sadece yazın iyi vakit geçiren çocuklar olduklarını ve Daniel Hart'ın çılgınlığından etkilenmediklerini biliyordu. Hoşuna gidiyordu çünkü her seferinde onun yanında daha rahat, daha az tereddütlü, kendilerinden daha emin oluyorlar ve daha uzun süre kalıyorlardı. Onlar da kendilerini ona açıyorlardı, sadece konuşarak veriyorlardı, onun etraflarında olmasından hoşlandıklarını belli ediyorlardı.

Vi'nin masasında yemek yemedi, kreplerden sonra değil, bu yüzden artık çok iyi hissettiren ama yapmacık olan aile zamanı yoktu. O bir yedekti, o sandalyede görmek istedikleri kişi değildi, bu yüzden kesinlikle ihtiyacı olan bir şey değildi.

Dün gece Sam ve Melissa oradayken yemeğe gitmesi dışında.

İşte o zaman bir şeyler yapması gerektiğini anladı.

Çünkü kızlar sanki o her zaman buradaymış gibi davranıyorlardı (ki öyleydi, sadece bunu bilmiyorlardı). O bir yedek değilmiş gibi davrandılar. Sanki hayatlarının vazgeçilmez bir parçasıymış ve daha da vazgeçilmez hale gelirse bunu memnuniyetle karşılayacaklarmış gibi davrandılar. Keira onunla dalga geçti. Hatta Kate onun söylediği bir şeye güldüğünde elini tutup sıktı. Anneleri gibi onlar da onu içlerine çekiyor, babalarının bıraktığı boşluğu doldurmak için kullanıyorlardı ve birleşik güçleri neredeyse yenilmezdi.

Ama aynı zamanda Sam ve Melissa'dan hoşlandığı içindi. Sam, Vi'ye karşı Cal'ın Vinnie Amca'nın annesine karşı davranışını hatırladığı gibi davranıyordu. Vi'ye ve çocuklarına olan sevgisini gizlemiyordu. Onu seviyordu. Onlara baktığında gözlerinde dünya parlıyordu ve bunu bilmelerine izin veriyordu. Çok da komikti ve sevmesi kolay bir adamdı. Kadını da aynıydı, komik ve rahattı, açık sözlüydü ve o da ailesi konusunda erkeği gibi hissediyordu. Sam'le tanıştığından beri onların hayatında değilmiş gibiydi. Sanki uzun zamandır hayatlarındaymış gibiydi. Onlar birbirlerine sıkı sıkıya bağlı ve kopmaz bir bütündü. Kan bağı olan bir aileydi ama aralarındaki bağ kandan daha derindi.

Cal'ın hep istediği şey.

Vi de tıpkı kızları gibi davranıyordu. Cal'a karşı gösterişli değildi ama ona baktığı, dokunduğu, gözleriyle söze gerek bırakmayan vaatlerde bulunduğu zamanlar oluyordu.

Akşam yemeğinden sonra J&J'ye gitmişlerdi ve Sam ile Melissa ne olduklarını kanıtlamışlardı; komiktiler ve gerçekten iyi vakit geçirebiliyorlardı. Vi kendini onlara bırakmış, hiç gülmediği kadar gülmüş, yüzü rahatlamış, mutlu ve bu yüzden normalden daha da güzel olmuştu.

Eğer kendini bıraksaydı, bundan zevk alabilirdi. Onun yerine Sam'le konuşup oradan siktir olup gitti.

Sam'e verdiği söz Tina ve Dane'e verdiği söz kadar kolay geçmedi. Sam durmayacaktı ve Cal'a bunu açıkça söyledi, sonra da açıklamak için zaman ayırdı. Cal onun mantığını anladı, hatta takdir etti ama Sam'e ateşle oynadığını ve kendisi yandıysa Melissa ve Vi'nin de yanacağını söyledi.

"Bu senin işin çünkü...?" Sam sordu.

"Çünkü Vi benimle konuşmak istedi," diye yanıtladı

Cal. "Ve çünkü sen benim kız kardeşimi beceriyorsun,"

diye karşılık verdi Sam.

Cal ona baktı ve yanıt vermedi. Sam'in bunu anlamasına şaşırılmamıştı. Vi onun zamanlarını bulmuş olabilirdi ama bu kimsenin dikkat etmediği anlamına gelmiyordu.

"Senden bahsediyor, kızlar da öyle, senden hoşlanıyorlar. Benim için sorun yok," dedi Sam ona. "Hayatında iyi şeylere ihtiyacı var ve sizi gördüğüm anda iyi insanlar olduğunuzu anladım kardeşim. Onun adına mutluyum. Ama onu güvende tutmak için Pentagon'unkine rakip bir güvenlik sistemi kurdunuz, sanırım geldiğimi biliyorsunuz."

Biliyordu, sadece aynı fikirde değildi.

Cal, "Size söylüyorum, geri çekilmeniz gerekiyor," diye tekrarladı.

"Ve Vi-oh-my'ye elinden geleni yaptığını söyleyeceğim. Ama geri adım atmayacağım."

Cal yine yanıt vermedi.

Sam bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu ve sonunda "İyi miyiz?" diye sordu. Hiçbir şey değillerdi ya da olmazlardı.

"Evet," diye yanıtladı Cal.

"Harika. Geri döndüğümüzde ve Vi yine risotto yaptığında, ben onu yerken orada oturup bana baktığını görmekten nefret ediyorum. Bu lanet olası bir ambrosia ve kardeşim, sen biraz korkutucusun. Risottoyu mahveder."

Vi'nin risottosunu hiçbir şey mahvedemezdi, o boktan şey hayatı boyunca tattığı en iyi şeydi.

Cal gülmek istedi. Gülmedi çünkü Sam geri döndüğünde Vi'nin masasında oturup bir şey yemeyeceğini biliyordu.

Bilardo oyunlarını bitirdi, şaşkın Melissa ve şok olmuş Vi ile vedalaştı ve oradan ayrıldı.

Eve gitti, Nadia'yı aradı ve ertesi güne ayarladı. Yapılması gerekiyordu.

Cal'ın kapıyı açmaması önemli değildi, üçü birden içeri dalmıştı. Vi, Kate ve Keira, acımasız dişi koçbaşları.

Ve bunu kapatması, onu serbest, hepsini serbest bırakması gerekiyordu, böylece kendini kapatabilir ve onların iyi bir hayata geçmeleri yolu açabilirdi.

Ama Vi bunu bitirmek zorundaydı. Bu sefer onun kararı olmalıydı, böylece geri dönüşü olmayacaktı.

Yani onu zorluyordu.

* * * * *

Karanlıkta, oturma odasında, babasının koltuğunda, elinde yarısı dolu bir şişe burbonla otururken sürgülü cam kapının açıldığını duydu.

Bir saattir evdeydi. Gelmesi beklediğinden daha uzun sürdü.

Kapıyı kaydırarak kapattı ve kapının önünde durdu, sırtı cama dönüktü, ay ışığının silüetini oluşturduğu bir gölge gibiydi. Onun orada oturduğunu nereden bildiğini bilmiyordu. Kadın geldiğinde hiçbir zaman oturma odasında oturmamıştı ve yine genellikle onu kapıda karşılardı. Ama o biliyordu.

"Onu becerdin mi?" diye fısıldadı.

"Seni dostum," demek için kendini zorladı Cal.

"Benimleyken korunmuyorsun Cal, yani evet öyle. Onu becerdin mi?" Ona Cal dedikten sonra hiçbir şey duymadı. Vücudu donmuştu, Zihni bulanıklaşmıştı.

"Sana bir soru sordum," diye söze girdi, hâlâ fısıldayarak.

"Bu sahneyi istiyorsan evet, onu becerdim Vi," diye yalan söyledi. Kadın sessizdi.

Ona usulca, "Bunu yapamazsın dostum, sahip olduğumuz şey bu değil," diye hatırlattığında bundan nefret edeceğini biliyordu.

"Nicky'yi biliyorum."

Ayağa kalkmamak için kendini zor tuttu.

"Yine mi geldin?" diye sordu ancak dişlerini sıktıktan sonra.

"Oğlunu, Nicky'yi, babanı biliyorum. Bonnie'yi biliyorum. Her şeyi biliyorum."

Cal dilini yakan asit tadını yuttuktan sonra, "Herkes biliyor. Bu bir sır değil, Vi."

"Sen boşsun."

Onun silüetine baktı. Bunu nasıl bildiğine dair en ufak bir fikri yoktu ama haksız da sayılmazdı.

"Evet," diye kabul etti.

"Hiçbir şey seni ," diye belirtti. "Hayır," diye tekrar onayladı.

"Buna izin vermeyeceksin."

"Fıçının dibinde bir delik var dostum, ne kadar doldurursan doldur her şey dışarı sızıyor."

Bir an sessiz kaldı ve sonra fısıldadı, "Doğru."

Kadın kapıya döndü ve adamın eli burbonunu o kadar sert kavradı ki tüm dikkatini kavrayışını gevşetmeye vermek zorunda kaldı yoksa bardak kırılacaktı.

Kapıyı açmadan önce geri döndü. "Bilmiyorsun Cal, hiçbir fikrin yok. Trajik anılarınıla kendini bu lanet eve o kadar uzun süre kapattın ki, kapından çıkmak üzere olan şey hakkında hiçbir fikrin yok. Kate, Keira ve ben, o deliği tıkayabilirdik. Seni öyle bir ki patlayabilirdin. Bu şans çok isterdik. Sahip olduğumuz her şeyi verirdik, geçen zaman ne olursa olsun, mezuniyetler, düğünler, torunlar, sen bizim bir parçamız olurdun ve seni o kadar dolu tutmak için sahip olduğumuz her şeyi verirdik ki patlardın."

Cal cevap vermedi.

"Joe," diye fısıldadı, "bu kapıdan çıkıp gitmeme izin verirsen, şansını kaybedersin."

Cal hareket
etmedi. Vi
bekledi.

Cal oturmaya devam etti.

Vi kapıyı kaydırarak açtı, içeri girdi ve kapattı. Onun güverteden merdivenlere doğru sakince yürüdüğünü duymadı, koştuğunu duydu.

Bunu duyduğunda bardak elinde paramparça oldu.

On Üçüncü Bölüm

Başlangıç

Kötü bir zamanlamaydı. Ama yine de, bir şey için asla iyi bir zamanlama değildi. Asla.

Hiç.

Ama bu farklıydı. Bu en kötüsüydü. Çünkü Cal evdeydi.

Son iki buçuk ayda bir kez eve gelmişti. Bir kez, bir geceliğine, ertesi gün gitmişti. Kendimden nefret ediyordum ama bakmıştım. Her zaman arabasına baktım, pencereden bile, ilk başta günde milyonlarca kez. Daha iyiye gidiyordum, alışkanlıklarıma karşı koyuyordum. Artık sadece eve dönerken ya da uzaklaşırken, arabaya binerken ya da inerken bakıyordum. İlerleme.

Her gece yatarken onun tişörtlerini giymeme rağmen. Giymemem gerektiğini biliyordum, tişörtü kafama her geçirdiğimde kendimi tekmeliyordum. Ama duramıyordum.

Hediyeler geliyordu; Colt ve Mike onlarla ilgileniyordu. Cal ilgilenmek için ortalıkta yoktu. Etrafta olsaydı umursayacağından değil, ama etrafta değildi.

Düzenli ya da sürekli değildi ama kızlar artık hediyelerden haberdardı. Keira, Cal ve Ben'in bitiminden iki gün sonra gelecek olan bir sonraki hediye bulmuştu. Salı günü, yine bir ilk. İçlerinde ne olduğunu bilmiyordum, Mike ve Colt da paylaşmadılar. Bana Tim'in Chicago'daki ortağı Barry ile yakın temas halinde olduklarını söylediler ve ayrıca sokağımızda rastgele dolaşmaları için kruvazör sipariş ettiklerini söylediler. Cal evimdeyken, yatağımdayken ve hatta yan odamdayken hissettiğim güvenliğin aynısı değildi ama kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Ben de pek umursamadım. Bırak hediye göndersin. Her neyse. Sürmem gereken bir hayatım vardı. Bu yeterince zordu. Daniel Hart'ı sikeyim.

Kızlar Cal'ın hayatımızdan çıkışını bildiğim gibi karşıladılar ve onları bu pisliğe bulaştırdığım için önce saat başı, sonra her gün kendimi tekmeledim.

Sırf iyi seks yapabileyim diye, sırf boşalabileyim diye. Bir seks çağrısı. Kızlarımı seks için incittim. Cal öyle olmadığını söyledi ama öyleydi. Tam olarak öyleydi.

Olayın boyutunu bilmiyorlardı ve ben de normal davranmaya çalışarak beni nasıl yaraladığını onlardan saklamaya çalıştım, şüphelendiğim kadar kötü değildi, hayır, daha da kötüydü, çok daha kötüydü, onun gitmiş olması. Ama onlar benim kızlarımdı, derinden hissettiler.

Bir şeyler hissediyorlardı, beni tanıyorlardı ve ben de onların Cal ile ilgili büyük bir şey olduğunu bildiklerini biliyordum.

Durumu doğru bir şekilde değerlendirdiklerinde annelerinin etrafında toplandılar.

Keira yüzünü çevirmişti. Cal neredeyse hiç gündeme gelmiyordu. Aslında, evde varlığı sona ermişti, Dane'e bile Cal hakkında konuşmaması için ferman verilmişti. Ama Tina barbeküde Cal'den bahsettiğinde Keira ona Bay Callahan diye hitap etti, sanki hayatımızda bir gölgeymiş gibi, başka bir şey değil.

Kate onun hakkında konuşmayı reddediyor, barbeküde Cal gündeme geldiğinde konuyu değiştiriyor ve neredeyse kız kardeşinden bile daha fazla acı çekiyor gibi görünüyordu. Keira her zaman Cal'in şampiyonu olmuştu ama Kate ve Cal bir şekilde aralarında bir bağ kurmuşlardı. Belki de müzik tercihleri ve krepler yüzünden, bilmiyordum. Bildiğim tek şey Kate'in de tıpkı annesi gibi çabuk incindiği idi.

Cal ise sadece Tina, Jeremy ve Melinda'nın bir ay önce yaptıkları mahalle barbeküsünde benim ve kızlarımın önünde üç kez ondan bahsettiğinde gündeme geldi, aptal sürük.

Cheryl'in tavsiyesine uymayarak Mike'ı oltaya getirmedim. Onu ipte tuttum ama elimi ateşe çok yaklaştırdım ve yandım. Tetik çekmekten utanıyordum.

Sabırla, ona izin verdiğim kadar yakın durdu. Çıktık. Hatta ona çok iyi davranan kızlarla akşam yemeğine bile geldi. Ona domuz pizolası yapmıştım, çok sevdiğini ve gerçekmiş gibi yediğini söylemişti, Keira bunu çok onaylamıştı ve Mike'a da bunu coşkuyla anlatmıştı. Seviştik ve her zamanki gibi çok iyiydi. Hatta kızların ikisi de pijama partisindeyken ve çocukları Audrey ile birlikteyken geceyi onun evinde geçirmiştik. Odasında film izlemiş, yatağında oynamıştık ama seks yapmamıştık. Sadece geç olmuştu ve beni kalmam için davet etmişti. Onun büyük yatağında, tişörtlerinden birinde ve güçlü kollarında uyumuştum ve bu hoşuma gitmişti. Sağlıklı hissettiriyordu, güvende hissettiriyordu, tatlı hissettiriyordu ama beni titretmiyordu, heyecanlandırmıyordu, canlı hissettirmiyordu.

Ama bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan sağlıklı ve güvenliydi, tatlı ise bonus. Titreşime ve canlı hissetmeye ihtiyacım yoktu çünkü o gittiğinde kendimi ölü hissediyordum ve bu hiç de eğlenceli değildi.

Mike zorlamadı. Cal ile aramızdaki ilişkinin değiştiğini hissettiğinden şüpheleniyordum. Ve yavaştan almam gerektiğini biliyordu, bunu ona söylediğim için biliyordu, bu yüzden yavaştan aldık.

Beni çocuklarıyla tanıştırmadı, ne tarafa eğileceğimden emin değildi ve hayatlarında bu saçmalığa ihtiyaçları olmadığını biliyordu. Eğer yanlış tarafa meyledersem, buna kapılmamaları gerekirdi. O iyi bir babaydı. Benim anneliğimden daha iyi bir babaydı, bunu kesinlikle biliyordum.

Oturma odasında toz alırken Cal'in evde olması ve Jaguar'ın arabama doğru döndüğünü görmem kötü bir zamanlamaydı. O Jaguar'da kimin olduğunu ve neden benim yolumdan döndüklerini biliyordum. Buraya kadar gelip benim yolumdan dönmelerinin tek bir nedeni vardı ve ben o nedeni biliyordum.

Jaguar'ı görünce anladım.

Biliyordum, biliyordum,
biliyordum.

Ve bu içimde bir delik açtı.

Kapıya doğru yürüdüm, Keira'nın yeni yavru köpeği Mooch da peşimden geliyordu. Alarmı devre dışı bıraktım ve kapıyı açtım, toz bezi hala elimdeydi ve Mooch bahçeye koştu ama ben gerçekten fark etmedim.

Durum daha da kötüydü; dışarı çıktığım anda gördüm.

Feb, Colt'a GMC'sinin yanında veda öpücüğü veriyordu, Jack de onun koluna girmişti. Myrtle gül fidanlarını buduyordu.

Tina, arka güvertesinde şezlonglar olduğunu düşünürsek, bunu yapmasına hiç gerek yokken ön bahçesinde güneşleniyordu ve ben nedenini biliyordum.

Ön bahçesinde bikinili bir haldeydi çünkü Cal kamyonunu yıkıyordu.

Hepsi de arabamın önündeki parlak, bordo Jaguar'a bakıyordu. Bunu biliyordum çünkü hepsini görmek için başımı çevirdim.

Sonra bahçede bana doğru yürüyen babama baktım, tek kelime etmeden önce yüzünde haberi paylaşıyordu. Annem daha yavaş bir şekilde arabadan indi, gözleri evimdeydi, yüzü babamınki gibi korkunç bir kayıp ifadesi taşımıyordu ama hoşnutsuzluğunu belli ediyordu.

"Tatlım..." Babam yaklaştığında içimden bir ses çıktığını söyledi.

Gürültülüydü, tizdi, yüksekti, bunların hepsinden o kadar çok vardı ki, bloktaki tüm evlerin camlarının patlamaması bir mucizeydi.

"Hayır!"

Sonra döndüm, kapıma doğru koştum, kapıyı kapattım, kilitledim ve sırtım dönük bir şekilde oturma odama baktım.

Toz bezini bıraktım ve hiç düşünmeden raflara koştum, Tim, kızlar, Sam, Mel ve benim Tim ve Sam'in o aptal tripoda yerleştirmek için bir ömür harcadıkları fotoğrafı aldım.

O Noel günü hepimizin fotoğrafını çekmek için *lanet* olası aptal zamanlayıcıyı programlamışlardı. Mel, kızlar ve ben onlara güldük, maskaralıklarına, ne kadar uzun sürdüğüne, Tim ve Sam'e sataşmalarına, onlara sopa göstermelerine güldük, güldük.

Güzel
zamanlar.

En iyisi.

Çerçeveyi odanın öbür ucuna fırlattım ve çerçeve çatladı, cam kırıldı.

Sonra bir sonrakini yakaladım, ben hastane yatağında, kucağında yeni doğmuş Keira, Tim bir yanımda, kolu bana sarılmış, kıvranan Kate'i tutuyordu, Sam diğer yanımda, onun da kolu bana sarılmıştı, ikisinin de bir bacağı yerde, bir bacağı yataktaydı. Hepimiz o lanet hastane yatağında sıkışmıştık. Yorgun görünüyordum ama hepimiz gülümsüyorduk (kıvranan Kate hariç). Sam, Tim'in benimle ve Keira'nın doğumuyla ilgilendiği süre boyunca Kate ve Tim'in ailesiyle birlikte bekleme odasında oturmuştu. Tüm bu süre boyunca hiç ayrılmadı. Bir saniye bile. Bunu bana o söylemedi, Tim'in ailesi de , ben biliyordum.

Onu da fırlattım ve cam kırıldı.

"Violet!" Babamın kapıyı yumruklayarak bağırdığını duydum. "Tatlım, beni içeri al."

Bir sonraki kareyi aldım, Sam karede hiç yoktu ama yine de fırlattım.

Kapıya daha çok vuruluyor, babam daha çok bağılıyor, onu içeri almam için yalvarıyordu.

Sonra elime geçen her şeyi fırlattım, aptal bibloları, daha fazla çerçeveyi. Ne olduklarına bile bakmadım, sadece onları tuttum ve fırlattım, kalbimi, bağırsaklarımı ve zihnimi o kadar sıkı kavrayan duyguyu dışarı atmaya çalıştım ki, Tanrım, beni öldürecekti.

Birden kapı açıldı ve Cal evime , kapıyı omzuyla zorlayarak açmıştı.

Siyah tişörtü, motosiklet botları ve kot pantolonuyla ona baktım ama o bana bakmadı. Bana doğru geldi.

Koştum.

Bir camın üzerinden geçtim, çıplak ayağımı kestiğini hissettim ama bağırmadım. Acı yoktu. Hissettim ama acı değildi. Acı kalbimdeydi, içimdeydi, kafamdaydı; başka türlü bir acıya yer yoktu.

Bir adım daha atamadan havaya savruldu, kendimi Cal'in kollarında buldum ve anında onunla dövüşmeye başladım. Kontrolden çıkmış bir şekilde tekmeliyor, yumrukluyor, tepiniyordum, eğer ağzıma alabilseydim onu ısırabilirdim.

"Vi, bebeğim, sakin ol," diye mırıldandı, beni tutmaya ve çırpınan uzuvlarımı kontrol etmeye çabalıyordu.

Konuşmadım, sadece çırpınırken homurdandım.

Çalışma odasındaki koltuğa oturdu, iki bileğime doladığı iri eliyle çırpınışlarımı kolayca bastırdı, güçlü bir kolunu belime doladı ve beni göğsüne çekti, ellerim aramızda sıkıca tutuldu.

Başımı geriye attım ve gök mavisi gözlerine dik dik baktım.

"Siktir git, Cal!" Yüzüne bağırdım ve irkilmesini izledim.

Ayaklarımla tekme attım ama ayak bileklerimin sıkıca kavrandığını hissettim ve o tarafa baktım.

Colt ayak bileklerimi tutuyordu. Çömelmiş, ayağıma bakıyordu, sonra Cal'a baktı.

"Kanaması var."

"Cam," diye mırıldandı Cal.

Colt sağ tarafına baktı. "Bebeğim?" diye seslendi, ayak bileklerimi bırakmadan. Feb'in "Yakaladım seni," dediğini duydum ama ona doğru bakmadım.

"Violet, tatlım," dedi babamın sesi bana doğru kayarak. Gözlerimi Colt'tan ayırmıyor, Cal'a bakmıyordum.

"Çıkarın onu buradan," diye emrettim Colt'a. "İkisini de *buradan çıkarın!*"

Colt'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, tekrar sağına ve sonra Cal'a baktı.

"Bu senin baban mı?" Cal bana sordu ama ben ona bakmadım, bu yüzden eli bileklerimde sıkılaştı. "Bana bak, dostum."

Ona baktım ve "Bırak beni" dedim. "O senin baban mı?" diye tekrarladı.

"Evet," diye .

"Buradaki olay nedir?" Cal sordu.

"Sam öldü," diye duyurdum ve Cal'ın gözlerini kapatmasını izledim. İzledim ve çok yavaştı. O kadar yavaştı ki, gözlerinin kapanması bir yıl sürmüş gibi geldi.

"Onu dün buldular," dedi babam usulca, Cal'ın gözleri açıldı ve omzumun üzerinden baktı ama ben artık göremiyordum. Babam ruhumda bildiklerimi kelimelerle onaylıyordu, o kadar yıkıcıydı ki etkisi ölçülemezdi. Gözlerim kapandı ve bedenim Cal'ınkinin üzerinde gevşedi.

"Melissa'ya sana söyleyeceğimizi söyledik. Dün gece arabayla geldik, telefonda söylemek istemedik. Buraya geç geldik. Otoyol kenarındaki otelde kaldık. Biz

düşündüm -"

Cal, babamın sözünü keserek Colt'a, "O iyi, Colt, onu evden çıkar, hikâyesini al," dedi.

Colt ayak bileklerimi indirdi, ben de başımı indirdim. Artık dayanamıyordum ve geldiğini hissedebiliyordum. Enerjime ihtiyacım vardı çünkü beni paramparça edecekti.

Cal ellerimi bıraktı ve iki kolu da bana dolandı, alnım omzuna çarptı ve yüzüm boynuna gelecek şekilde beni kendine çekti.

Sonra geldiler, sessizdiler ama gözyaşlarım tüm bedenimi büyük, lanet depremlerle sarstı.

"Onu temizle, Dane'i ara," diye emrettiğini duydum Cal'ın. "Muhtemelen Kate'in yanındadır. Eğer değilse, nerede olduğunu biliyordur. Ona kızı almasını, Keira'yı almalarını ve onları eve götürmesini söyle."

"Tamam," diye fısıldadı Feb. Ayağımda ıslaklık hissettim ve camın süpürüldüğünü duydum ama ellerimi Cal'ın omuzlarına götürmüştüm, parmaklarım içine girmişti, tutunuyordum, bastırıyordum, bedenim onunkine, yüzüm boynuna, gözyaşlarım beni sarsmaya devam ederken, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Nefesimi emiyordum ve bu çaba bana bile acı verici geliyordu. Cal'ın kolları sıkılaştı ve Feb ayağım üzerinde çalıştı.

Zaman kaybettim, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ve ağlarken umursamıyordum.

Sam ölmüştü, benim güzel kardeşim gitmişti. Tim işini yapıyordu ama Sam benim için ne yapıyorsa onu yapıyordu.

"Bunu benim için yapıyordu," diye fısıldadım Cal'ın

boğazına. "Sessiz ol dostum," diye fısıldadı Cal saçlarıma.

"Beni güvende tutmaya çalışıyordu."

"Kes şunu, Vi."

"Mel," diye nefes aldım, onu ilk kez düşünüyordum, taze bir acı içime işledi. Bedenim acıyla birlikte sarsıldı ve Cal'ın kolları beni sıktı.

Cal nazikçe, "Kızlar yakında burada olacak bebeğim, kendini toparlamalısın," dedi.

Aklım benden kaçıyordu. "Bu adamı tanımıyorum bile." "Odaklan, bebeğim."

"Neden bu kadar acı çekmemi istiyor?"

"Bebeğim, odaklan."

"Neden beni rahat bırakmıyor?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Cal ve bunu öyle bir şekilde yaptı ki başımı kaldırıp ona baktım ve odanın diğer ucundaki ön kapıya bakıyordu.

"Anne?" Kate'in seslendiğini duydum.

Cal'ın baktığı yere baktım ve Keira, Kate ve Dane'in kapının hemen içinde durduklarını gördüm.

Myrtle elektrik süpürgeyi çıkarmıştı. Orada olduğunu bile bilmiyordum. Pencereden Colt'un ön verandada durduğunu görebiliyordum, Jack kalçasında, telefonu kulağında, başı dönük, gözleri kızların üzerindeydi.

Ben kıpırdayamadan Cal ayağa kalktı, beni kollarına aldı ve çalışma odasının yarısına kadar taşıdı, sonra dikkatlice bacaklarımı bıraktı ama belimdeki kolu beni vücuduna yakın tuttu. O kadar yakındı ki, asılı kalmıştım, ayaklarım yere zar zor değiyordu.

Kızlar kollarını bile kıpırdatmadan olanları izlediler.

"Kızlar, annenize gelin," diye emretti ve ikisi de ona baktıktan sonra tereddütle odaya girdiler.

Uzaklaşmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu ve yaklaştıklarında sadece benim için gözleri vardı.

Ellerimi her ikisinin de boynuna koydum ve onları Cal ve bana doğru çektim.

Sonra başımı onlara doğru eğdim, onları daha da içeri çektim, böylece küçük bir kucaklaşma içindeydik.

"Sam Amca'ya bir şey oldu," diye fısıldadım.

Boyunlarına sarıldım ama onlar da biliyordu, onlar da biliyordu, tıpkı benim gibi.

Kate iki adım geri atarak kurtuldu, yüzü renksizdi, gözleri acıyla irileşmişti.

Keira yere düştü.

Cal beni bıraktı ve Kate'in peşinden gitti.

Yere düştüm ve Keira'yı kendime çektim.

"Hayır!" Kate'in çığlık attığını duydum.

"Nonononono!"

Ona baktığımda Cal'ın göğsüne vurduğunu gördüm, kollarını ona dolamıştı ve bunu yapmasına izin veriyordu.

Keira yakınımına sokuldu, içime gömüldü ve kollarımda ağladı.

"Ah bebeğim, bebeğim, benim tatlı bebeğim," diye mırıldandım, onu olabildiğince yakınımına topladım ve salladım.

"Sus kızım," diye mırıldandı Cal ve başım tekrar yukarı kalktı ve Kate'in Cal'e sarıldığını gördüm, kolları beline dolanmıştı, elleri tişörtünü sıkıyordu, yüzü göğsüne gömülmüştü ve Cal kollarını ona dolamıştı, onu yakınında tutuyordu.

Onu bunalttığını ve bacaklarının büküldüğünü izledim. Cal onu yakaladı, eğildi, kollarına aldı ve odama taşıdı.

Nedenini bilmiyordum ama Keira'yı da yanıma alarak ayağa kalktım. Mücadele etmedi ama kontrol etmesi zordu, gözyaşları hala akıyordu, şiddetli ve dizginlenemez bir şekilde. Bizi yatak odama götürdüm ve Cal yatağımdaydı, sırtı yatak başlığına dönüktü, Kate tüm vücuduyla ona sarılmıştı, yüzü yine onun göğsüne gömülmüştü, kolu ona sıkıca sarılmıştı, bacakları kıvrılmış ve onunkilere dolanmıştı.

Keira'yı diğer tarafa geçirdim ve anında sürünerek doğruca Cal'e, Kate'e doğru ilerledi, diğer tarafına gömüldü ve kolunu Cal ve Kate'in etrafına kilitledi, başı Cal'in karnındaydı.

Keira'nın arkasına geçtim, onu yakın tuttum, koyacak yerim olmadığından başımı omzuna yasladım ve her iki kızımı da kollarımla sarmak için elimden geleni yaptım.

Cal'ın bir kolu Kate'in belindeydi, diğer kolu da omuzlarıma dolanmıştı. Kate'i de beni tuttuğu kadar sıkı tuttuğunu ummaktan kendimi alamıyordum. Hayat bizi yeniden dizlerimizin üzerine çöktürmüştü, sağlam, güçlü ve güvenli hissettiriyordu.

"Doktoru arayayım mı?" Feb'in

sorduğunu duydum. "Ayağı o kadar kötü mü?" Cal cevap verdi.

"Derin. Sardım ama hâlâ kanadığını görebiliyorum," diye cevap verdi Feb.

"Ara onu."

"Tamam."

Şubat kapıyı kapattı ama oturma odasında Myrtle'in elektrik süpürgemi çalıştırdığını duydum.

Eğildim ve Keira'nın başını öptüm, sonra Kate'inkini öpmek için uzandım.

"Bunu atlatacağız, bebeklerim, atlatacağız. Söz veriyorum," diye fısıldadım.

Keira'nın vücudu sözlerimin neden olduğu bir sonraki gözyaşı dalgasıyla sarsıldı ve Kate'in nefesi o kadar sert kesildi ki irkildim.

"Sıkı tutunun bebeklerim, bunu atlatacağız," diye fısıldamaya devam ettim, sonra gözyaşlarım geri geldi ve yüzümü Cal'ın boynuna bastırdım ve onun kolu beni daha da yakınlaştırdı.

"Bunu atlatacağız," diye mırıldandım ve sonra Cal'in dudaklarını alnımda hissettiğimde nefesim kesildi.

Onu itmeli, yatağımdan çıkarmalı, kızlarımı kendime saklamalıydım. Orada işi yoktu.

Ama yapamadım. O sıcak, güçlü, sağlam ve bizi tüm bunlarla çevreleyecek kadar büyüktü ve hepimizin buna ihtiyacı vardı, bir şeye ihtiyacımız vardı.

tutun.

Daha sonra gidebilirdi.

Zaten .

* * * * *

Önce Keira, sonra Kate, en son Vi uyudu.

Tüm ağırlıkları üzerindeydi, Keira'nın başı hâlâ karnındaydı, kolu kalçasına dolanmıştı; Kate'in başı göğsünde idi, bacakları hâlâ onunkilere dolanmıştı, vücudu onun yan tarafına ağırlık yapıyordu; Vi'nin yüzü boynundaydı, kolu Keira'ya dolanmıştı.

Cal'ın sırtı hâlâ yatak başındaydı, başı arkaya doğru eğilmiş ve yatağa yaslanmıştı, gözleri tavandaydı. Çok rahatsızdı ama kılını bile kıpırdatmadı.

Kapının açıldığını duydu ve başını dikleştirdi. Colt omzunu kapı pervazına dayamış, eğiliyordu. "Doktor burada," diye fısıldadı Colt.

"Ona gelmesini söyle," diye fısıldadı Cal.

Colt başını salladı, gözleri Vi'nin yatağındaki bitkin, kederli, uyuyan kadın yığınının altındaki Cal'ı taradı.

Sonra Cal'a baktı, başını salladı, sırtı ve uzaklaştı. Manyak herif.

Keira uykusunda bir ses çıkardı ve daha yakına itti.

Cal gözlerini kapatarak bu duyguyu yok etmeye çalıştı.

Ama onu yok edemiyordu, ısrarcıydı, görmezden gelinemezdi.

Vi'yi ayakta, ayakkabısız, elinde bir toz bezi, şort ve atletle gördüğü anda, onu iki buçuk aydır ilk kez gördüğünü ve "hayır" diye bağırdığını anladı. Bunu hayatı boyunca unutamayacaktı. O kelime, o kelimeyi söyleme şekli, adamın içinde bir yol açmıştı.

Ve evinden gelen çarpma seslerinin ardından evine koştuğunda, babası kapıyı yumrukladığında da gelmeye devam etti.

Ve daha fazlası, zorla içeri girdiğinde ve onu gördüğünde geldi, ifadesini iddia eden o kayıp, bu sefer taze, tanık olmak o kadar zor ki, lanet ruhuna yerleştiğini hissetti.

Ve daha fazlası, ona doğru bastırıldığında, ona kederini verdiğinde geldi.

Ve daha fazlası, Kate ona vurduğunda, ve daha fazlası, Kate üzüntüsünün ağırlığı altında onun içine çöktüğünde.

Ve hepsi teker teker onun içine kıvrıldığında daha da fazlası.

Ve Şimdi, göğsünün sol tarafındaki o his dırdır etmiyordu. Sabitti ama acı değildi.

Doyduğunu hissetti.

Tanrım, nasıl hissettirdi, patlayacak kadar doluydu.

Bölüm On Dört

Vinnie's Pizzeria

"Anne!" Keira bağırdı ve ben iç çektim.

"Bir dakika içinde çıkacağım," diye bağırdım ve banyo kapımın arkasındaki boy aynasına baktım.

Yorgundum, çok yorgundum ve öyle görünüyordum. Cal'ın Doktor'un ayağına bakması, birkaç dikiş atması ve ardından birden fazla anlamı olan ağır bir şekilde "İyi olacaksın" demesi için bizden ayrılmasından bu yana derin bir uyku çekmemiştim.

Yaşlı adamın gözlerinin içine baktım ve ona inanmadan edemedim. Onunla hiç tanışmamıştım ama ne konuştuğunu bilen bir adama benziyordu.

Bu çok uzun sürmedi, Doktor'a her şeyin yoluna gireceğine inanıyordu ama en azından bir süreliğine yardımcı oldu.

Doc gittiğinde Cal ortadan kaybolmuştu. Colt kapıyı tamir eden bir adamı çoktan aramıştı ve Mike gelip onda kalmıştı. Kızlara hürmeten geceyi kanepede uyuyarak geçirdi. Bana bu konuda bir seçenek sunmadı, öylece yaptı ve ben de yaptığına memnun oldum, onun orada olduğunu bilmek güzeldi.

Ertesi sabah bize çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek yaptı. Bunu yaparken ve yerken Mike bana karşı gösterişliydi, kızların onu daha önce görmediği bir şekilde kesin bir şekilde gösterişliydi ve bir şekilde bekleme oyunundan bıkmış ve iddiasını ortaya koymuş gibi hissettiriyordu.

Ona izin verdim. Karşı koyamayacak kadar bunalmıştım ve onun sevgi gösterileri o kadar iyi hissettiriyordu ki karşı koymak istemedim. Aslında buna ihtiyacım vardı. Kızlar zaten kederin sisi içindeydi. Zar zor fark ettiler.

Ben de günümü sisler içinde geçirdim; Mel'le konuştum, sesi benim gibi geliyordu; evdeki arkadaşlarımdan birkaç telefon aldım; Feb, Cheryl ve Dee geldiler, vakit geçirdiler. Myrtle güveçle uğradı. Pearl ev yapımı cevizli kek getirdi.

Cal'ın kamyonetinin arabasının önünden ayrılmadığını fark ettim ve bunu, şaşırtıcı bir şekilde, daha büyük bir kamyonet geri geri gelip iki adam kamyonete Cal'in mobilyalarını yüklediğinde fark ettim.

Bu bir sürprizdi ama umurumda değildi. Beni ilgilendirmezdi. Bir gün önce davranmıştı ve bittiğinde ne kadar acı verse de beni incitmemişti. Bunu kendime ben yaptım. Bana karşı dürüsttü, her şeyi olduğu gibi anlatmıştı.

öyleydi. Onun gitmeyi planladığından daha ileriye götüren yine bendim. Her şeyin bittiği gece neden kanepesinde oturmuş, benim göremediğim, sadece bira olmadığını görebildiğim bir şey içiyordu, bilmiyordum ama bunun hiçbir önemi yoktu. O vardı, bitti, hepsi bu.

Sam'le ilgili haberleri aldığımızda hepimizin yanında olduğu için minnettardım. Kendimi daha güçlü hissettiğim bir gün Cal'a teşekkür edecektim ve eğer şu anda yalnız ve berbat hayatına burnunu sokan çılgın Winters kadınlarından uzaklaşmak için ev taşımıyor olsaydı.

"Anne!" Keira yine bağırdı, bu sefer büyük bir sabırsızlık ve açık bir kızgınlıkla.

"Geliyorum!" Aynada kıyafetime son bir kez bakarak karşılık verdim.

Hayatımda hiçbir kıyafete bu kadar para harcamamıştım ve bunu bir daha yapabilecek durumda olacağımı da sanmıyordum. Koyu gri, açık yün bir elbise ve ona uygun küçük bir ceket. Elbisenin her yeri dardı, toparlak yakalı, kısa kollu, belinde ince, kumaş kaplı bir kemer vardı. Elbiseyle birlikte gelen küçük ceket çok güzel dikilmişti ve sanki benim için yapılmış gibiydi; ceketin arka alt kısmında çift sıra şık firfırlar vardı.

Bir daha asla giymeyeceğimi bile bile Tim'in cenazesi için almıştım ve yine de ona bir servet harcamıştım. Mükemmel kıyafeti bulmak için öyle bir görev üstlenmiştim ki Chicago'da o kadar çok mağaza gezdim ki sayısını unuttum. Bu konuda takıntılıydım, neredeyse çıldırmıştım. Tim'e bunu vermek, töreni, cenazesi ve sonrasındaki toplantıya onun için olduğum gibi, çaba sarf eden güzel, seksi karısı olarak gitmek istiyordum. Bunu yaptığım iyi oldu. Birisi benim kıyafetimle bir fotoğrafımı çekmiş ve gazetede yayınlanmış. Halk böyle bir acıdan, vatandaş için işini yapan, insanları korurken hayatını kaybeden şehit polisten ve geride bıraktığı kederli eşinden hoşlanıyordu.

Şimdi, lanet olsun, onu tekrar giyiyordum. Sam için.

Benim güzel Sam'im.

Zihnimi buna kapattım, banyodan topallayarak yatak odasına geçtim ve yataktan çantamı aldım, oraya dört saat gidip dört saat dönmeyi iple çekmiyordum. Çok yorgundum, uyumuyordum, zihnim çöplerle doluydu. Ve ayağım ağrıyordu, sekiz saat boyunca gaza basılı kaldığını hayal bile edemiyordum. En azından bir kısmını Kate'in kullanmasını isteyebilirdim ama o benden daha bitkin görünüyordu.

Yani arabayı ben kullanacaktım.

Mike bizi götürüp götüremeyeceğini sordu ama ben hayır dedim. Sam' hiç tanışmamıştı ve işten bir gün izin alması gerekecekti. O günler eğlence için olmalı, cenazeler için değil.

Bu durumdan hiç ama hiç memnun değildi ve bunu bana belli etti. Bu Mike'ın rahat davranışları değildi. Kesinlikle hak iddia ediyordu ve Cal'i duyup duymadığını merak ediyordum. Eğer içimde olsaydı, ki o anda yoktu, ona endişelenecek bir şey olmadığını söylerdim, ne artık ne de bir daha asla.

Sonunda reddimi yumuşattım ve onunla eğlenebileceğimiz bir gün izin almasını söyledim. Bu onun da hoşuna gitmedi ama muhtemelen iyi bir adam olduğu ve tek ve sevgili kardeşimin *tıpkı* kocam Tim gibi öldürüldüğünü öğrendiğim günün ertesinde ilk kavgamızı yapmak istemediği için benimle bu konuda tartışmadı (Colt bunu Mike'a söylemişti, babam Colt'a, Mike da bana söylemişti).

Yataktan ayakkabılarımı aldım ve kapıya yöneldim. Ayakkabıları zorla giymek zorunda kalana kadar parmak arası terlik giyiyordum. Bunu dört gözle beklemiyordum ama yine de o gün dört gözle beklediğim hemen hemen hiçbir şey yoktu.

Odamdan çıktım ve Keira kapımın hemen dışında duruyordu. "Anne!" diye bağırdı, tam orada durmama rağmen.

"Ne var bebeğim? Ben buradayım," diye cevap verdim.

Sonra onu hissettim, sağıma baktım ve ağzım açık kaldı.

Cal'in üzerinde siyah bir takım elbise ve koyu gri bir gömlek vardı. Gömleğiyle aynı renkte parlak bir kravat boynundan sarkıyordu, gömleğinin boğaz kısmı açıktı.

Onu tişört ve kot pantolon dışında bir şeyle hiç görmemiştim, tabii çıplak olduğu zamanlar hariç. Takım elbise içinde gerçekten iyi görünüyordu ve takım elbisesi muhteşemdi. Her zamanki gardırobuna çok para harcamıyor olabilirdi ama ben bile bu takım elbisenin pahalı olduğunu görebiliyordum.

"Gitmemiz gerek," diye gürledi derin sesi bana.

"Ne?" diye sordum. Takım elbisesi, varlığı ve sözleri karşısında kafam karışmış bir halde sordum.

"Bizi Joe götürüyor. Dün onu arayıp sordum," diye açıkladı Cal'ın yanında duran Kate bana.

Sessiz bir şok içinde gözlerim ona kaydı ve o da Cal'a yaklaştı. Sonra eli Cal'ın eline uzanıp onu kavradığında gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Cal çekilmedi, hatta parmakları onunkilerin etrafında da kıvrıldı.

Bunu yaptıklarında omzunu onun koluna yasladı.

Lanet *olsun*, bu da neydi böyle?

"I -" Ben başladım.

Cal sözümü kesti. "Yola çıkmalıyız." "Ama -"

"Hadi gidelim, dostum."

"Oh!" Kate aniden bağırdı, Cal'a bakmak için başını geriye eğdi. "Sana bir sandviç yapmam gerek. Hepimiz sandviç yiyoruz çünkü durmayacağız. Sana ne yapacağımı bilemedim. Jambon ve çedar peynirli mi, hindi ve İsviçre peynirli mi, biftek ve İsviçre peynirli mi yoksa bunların hepsini mi istersin?"

Cal ona bakarak, "Ne yaparsan yap yerim kızım," dedi.

"Tamam," diye cevap verdi, elini bıraktı ve yüksek topuklu, siyah slingback ayakkabılarının üzerinde zarifçe mutfığa doğru koştu.

"Anne!" Keira tıslayarak bana doğru eğildi, gözleri kısılmıştı, olayların bu olağanüstü dönüşünden memnun olmadığı belliydi. Belli ki Kate planını kız kardeşiyle paylaşmamıştı.

"Um..." Cal'a "Odamda biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Hayır," diye cevap verdi ve kıpırdamadan durdu.

"Keira, Joe'ya yol için bir kahve getir. Sade içiyor," diye seslendi Kate mutfaktan.

Keira önce bana sonra Cal'a ters ters baktı ve belli ki günün olayları karşısında alışılmadık bir nezaket gösterisine ihtiyaç duydu, öfke nöbeti geçirmemeye karar verdi ama yine de tepinerek mutfığa gitti.

Cal'a doğru topallayarak yaklaştım.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Seni ve kızları Sam'in cenazesine götürüyorum." "Ama -"

Eli boynumun yanına geldi ve öyle bir sıktı ki kelimeler boğazımda dondu kaldı.

Başını aşağı eğdi, böylece yüzü benimkine yaklaştı. "Ayaklarının üzerinde duramıyorsun bebeğim. Oraya sağ salim gitmelisin, eve sağ salim dönmelisin. Bunu ben halledeceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdi kıcını kaldır ve arabaya bin."

"Cal -"

Eli boynumda sıkılaştı, refleks gibi geldi ama bir noktaya işaret edecek kadar güçlüydü, ben de tekrar sustum.

"Bana Joe de," diye emrettiğinde yüzü daha da yakınlaştı.

Ona baktım ve ağızımın açık kaldığını biliyordum ama nasıl kapatacağımı .
Gitmeme izin verdi ve arkasını döndü.

Orada öylece durdum ve ne yapacağımı bilemedim.

Mutfığa baktım, Kate telaşla etrafta dolaşüyor, Dagwood Bumstead'in kendinden geçeceği kadar büyük bir sandviç hazırlıyor, sonra fazladan bir paket cips alıyor, sonra bir gazoz daha almak için buzdolabına gidiyor ve sonunda iki tane daha çikolata çıkarıyordu. Belli ki kızım Cal'in dağ gibi bir adam olduğunu düşünüyordu; dağ gibi bir iştahı olacaktı. Yine de kahvaltıya geldiğinde dört krepin yanında altı dilim pastırma yemişti, yani muhtemelen yanılmıyordu. Keira Cal'a bir seyahat kupası uzatırken, diğer eli benimkine sarılmış halde hepsini soğutucuya tıktırdı.

"Hazır mıyız?" Cal, Winters kızlarına sordu.

Kate soğutucuyu kaldırarak, "Ben," diye açıkladı.

Cal seyahat kupasını Kate'e götürdü, soğutucuyu ondan aldı ve yan kapıdan çıktı.

Kate takip etti.

Keira bana ters ters baktıktan sonra peşimden geldi.

Orada birkaç saniye durduktan sonra kapıya gittim, alarmı çalıştırdım, kapattım, kilitledim ve topallayarak Mustang'e gittim.

Kızlar çoktan sıkışık arka tarafa geçmişlerdi, soğutucu duruyordu, Cal iki büküm olmuş sürücü koltuğunu ayarlıyordu, benim kapım açıktı.

Topallayarak arabaya gittim, bindim ve kapımı kapattım. Cal yanıma kıvrıldı ve kendi kapısını çarptı.

Keira seyahat kupamı koltukların arasına itti ve "Al" dedi. Aldım ve mırıldandım: "Teşekkürler bebeğim. Mooch'u Pearl'e mi götürüyorsun?" "Evet," diye cevap verdi, sonra sözlü bir hışımla arkasına yaslandı.

Cal kontağa bastı ve araba kükreyerek canlandı.

Geri geri giderken kolunu koltuğuma doladı ve o bunu yaparken ben de gözlerimi ön cama diktim.

Arabayı yola doğru çevirdi, kolunu koltuğumdan çekti, vites değiştirdi ve yola koyulduk.

Bu konuda söyleyebileceğim *tek* şey, en azından araba kullanmak zorunda olmadığımды.

* * * * *

Violet, Lübnan'ın dışında I-65'e girdikleri anda uykuya daldı.

Kızlar sandviçlerini Merrillville'in hemen dışında yemişlerdi; Kate , yarısı kucağına düşmeden yiyebileceği şekilde açmıştı. Ona kolasını uzattı, bir paket cips açtı ve devasa öğle yemeğini bitirmesi için bir çikolatanın yarısını açtı (iki numaralı çikolatayı reddetmek zorunda kalmıştı).

Keira, dikiz aynasında gözlerini yakaladığında ona ters ters baktı ya da yakalayamadığında, yüz ifadesi üzgün bir şekilde pencereden dışarı baktığını gördü.

Her iki kız da sessizdi, belki derin düşüncelere daldıkları için ama muhtemelen anneleri uyuduğu için.

Törenin yapılacağı Chicago'nun varlıklı bölgesine vardıklarında Kate, Cal'a sessizce yol tarif etti.

Döndü, otopark zaten çoğunlukla doluydu, yas tutanlar içeri girerken onlara bakıyorlardı, bir yer bulurken gözleri Mustang'e yapışmıştı.

Cal arabadan indi, koltuğunu öne çekti ve arkaya baktı.

"İkiniz de bu taraftan çıkın," diye sessizce emretti.

Kate dışarı fırladı. Keira gözleriyle biraz tavır yaptıktan sonra kız kardeşinin peşinden dışarı fırladı.

Cal koltuğu yerine koydu ve arabaya bindi. Sonra Vi'ye doğru eğildi ve elini onun dizine koydu.

"Tatlım, ."

Gözleri dalgalanırken dizini sıktı, sonra bir kendine geldi. Koltuğunda doğruldu ve etrafına bakındı.

"Zaten burada mıyız?" diye sordu usulca.

"Evet, bebeğim."

Başını yavaşça ona çevirdi ve gözlerini kırıştırdı. Sonra çenesi eğildi ve dizindeki eline baktı.

Cal bir kez daha sıktı ama hareket .

"İçeri girmeden önce bir sandviç ister misin yoksa sadece içeri mi girmek istersin?"

Şaşkın gözleri tekrar ona döndü ve "Ayakkabılarımı giymem gerekiyor" dedi.

Parmak arası terlikli ayaklarına baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Onları giymişsin."

Başını salladı, emniyet kemerini çözdü, bir kolunu yere uzattı ve elinde bir çift sivri topuklu, seksi siyah topuklu ayakkabıyla geldi.

Cal'ın gözleri ayakkabılardan kızın yüzüne kaydı. "Dostum, o ayakkabıları giymeyeceksin."

"Evet, öyleyim."

"Hayır, değilsin."

"Ama ben öyleyim."

"Değilsin."

Ona doğru eğildi ve "Sam'in cenazesinde parmak arası terlik giyemem" diye fısıldadı.

"Ayağında dikişler var," diye belirtti Cal. "Ne olmuş yani?"

"Vi."

"Cal."

Dizini tekrar sıkarken ağzının gerildiğini hissetti.

Konuşmaları gerekiyordu, bunu biliyordu, şimdi değil, daha sonra, kız tekrar kendine geldiğinde. Bu bok onun zihninde ağır bir yük olmadığında. Ona oyunun durumunun oldukça değiştiğini söyleyebileceği zaman. Haines'in lanet cipi bütün gece onun arabasında park halinde kalmayacak şekilde değişmişti. Kışının bir daha asla o cipe binemeyeceği şekilde değişmişti. Ona Cal demeyi bırakıp eskiden olduğu gibi lanet olası adını kullanacak şekilde değişmişti.

Ama sonra konuşacaklardı.

Şimdi onu kardeşinin servisine götürmesi gerekiyordu.

"şunları," elini dizinden çekerek, "hadi gidelim." "Bir saniye içinde çıkacağım," diye cevap verdi.

"Ne?" Cal gömleğinin yakasını iliklerken sordu. "Bir saniye içinde çıkacağım."

"Vi, acele et."

"Cal, bir saniye içinde çıkacağım dedim."

Cal içini çekti ve bıçakla arabadan çıktı. Sonra kapıyı fırlattı.

Tırnaklarının köklerinden sökölmesini tercih ederek, nefret ettiği bir şey olan kravatını düğümleme işini kısa sürede halletti. Böyle bir Çey hiç olmamıştı ama bunu tercih edeceğinden emindi. GÇini bitirir bitirmez Kate ona doğru hamle yaptı ve bir omzunu kolunun altına soktu, böylece Kate'in kolunu onun omuzlarına dolamaktan başka çaresi kalmadı.

Kate'in Violet'tan öğrendiği bir başka şey. Keira bir adım geri çekildi ve gözlerini kaçırdı.

Nadia'yla ilgili parlak fikri Keira'nın pek hoşuna gitmemişti, tam da istediği gibi.

Tanrım, o bir pislik değildi, o bir pislikti ve yapması gereken ciddi bir işi vardı.

"O iyi mi?" Kate annesine bakmak için pencereden içeri bakarak fısıldadı.

"Hayır," dedi Cal ona gerçeği söyleyerek.

Kate'in beline doladığı kolu esnedi ve o da omuzlarını sıktı. Sonra pencereden Vi'nin onu neden dışarı çıkarmak istediğini gördü.

Bir çift siyah, dantelli, yüksek kalçalı çorabı yukarı doğru kaydırıyordu.

Adam gözlerini kaçırdı.

Onsuz, hiçbir kadın olmadan iki buçuk ay geçirmişti ve bu sanki iki yüz lanet yıl gibi gelmişti.

Dakikalar sonra kapısı çarptı ve arabanın etrafında topallayarak Keira'nın yanına gitti ve kolunu ona doladı. Cal o bunu yaparken onu inceledi. Sadece Vi bir cenazeye şık bir seks kedisi gibi görünerek gidebilirdi. Ceket güzeldi, dar elbise daha da güzeldi ve giydiği topuklu ayakkabılar onu kızdırsa da inanılmaz derecede ateşliydi.

Kafasını toparlayamadan Kate, Cal'i annesi ve kız kardeğine doğru itti ve kolunu annesinin beline doladı. Bu, birkaç kişinin bakışları arasında ön kapıya doğru yürürken, kollarını birbirlerine dolayarak arka arkaya yürüdükleri anlamına geliyordu.

Cal ve Kate için bir puan.

Kapıdan geçebilmek için Kate'in annesini bırakması gerekiyordu ve o da bunu yaptı.

Vi insanların arasından geçerken mırıldanarak selam verdi, koluna dokunuldu, el sıkıştı, yanağı öpüldü. Kızlara dokunuldu, onlar ilerlerken nazik gözler üzerlerine düştü. Kate, Vi'nin binaya girdiğinde Keira'yı bıraktığı gibi onu bırakmadı. İkiisi birlikte kapıdan geçebilsin diye insanlar yollarından çekilmek zorunda kaldı.

İçeri girdiklerinde, Cal içlerinin tıklım tıklım dolu olduğunu ve neredeyse herkesin yüzünün asık olduğunu görünce şaşırmadı. Sam sevilen bir adamdı, pek çok arkadaşı vardı ve bu hepsi için bir şoktu.

Arkadaşları Vi ve kızların üzerine kapanıp Kate'in sıkı sıkıya tuttuğu Vi'yi süpürdüler. Gözyaşları, sarılmalar, öpücükler ve ona doğru bir dizi meraklı bakış vardı.

"Ah, Joe!" diye bağırان tanıdık bir ses duydu ve Kate'le birlikte döndüklerinde Sam'in kadını Melissa'nın hızla onlara doğru geldiğini gördüler.

Onunla tanıştığında güzel olduğunu düşündü, açık kahverengi saçları vardı, mavi gözleri, iyi bir vücudu vardı, ne uzun ne de kısaydı.

Şimdi berbat durumdaydı.

Eli onun koluna düştü ve sıkı. "Vi ve çocukları buraya getirdiğine çok sevindim. Arabayı kendisinin kullanacağını söylediğinde endişelenmişim."

Sonra cevap beklemeden Kate'e döndü, Kate'i kollarının arasına aldı ve gözyaşlarına boğuldu.

Keira kendini Melissa'nın kucağına atabilsin diye uzaklaşırken Vi ona baktı ve sonunda Vi kucağına girdi.

Cal şimdi hepsi ağlamakta olan gruba baktı, sonra başını kaldırıp odayı taradı.

Onları, Vi'nin anne ve babasını kapalı tabutun önünde ayakta dururken buldu.

Baba çelimsiz, perişan ve bir milyon yaşında görünüyordu; anne soğuk bakışlarla Vi'ye, Melissa'ya ve kızlara iğrenç bir şey izliyormuş gibi bakıyordu.

Cal eğildi, ağzını Vi'nin kulağına dayadı ve "Geri geleceğim," diye fısıldadı.

Başını kaldırdı ve başını salladı, sonra yüzünü tekrar sarmalın içine soktu.

Gözlerin kendisini takip ettiğini hisseden Cal, doğruca Violet'in ailesine doğru yürüdü. Her ikisi de Cal'in yaşlarında olan rahatsız görünümlü siyah bir adam ve kadının yanında duruyorlardı.

Ailesinin yanına vardı ve adama baktı.

"Konuşmamız gerek," dedi ona, herkes gibi onun da Cal'a baktığını fark etti ama bakışları daha keskin, daha kurnazdı, Cal onun her yerinden polis kokusu alıyordu.

Cal derdini anlattığını düşünse de adam ve kadın oradan uzaklaşmadı.

Öyle olsun.

Cal, Vi'nin ailesine döndü. "Ben Joe Callahan, Violet ile birlikteyim."

Violet'in babası ona bakıyordu, ağzı açıktı, şaşkınlığı yüzüne kazınmış acıyla karışmıştı. Resmi olarak tanışmamışlardı ve görünüşüne bakılırsa, Cal'in Violet'le birlikte olması bir şok etkisi yaratmıştı ama Cal bunun istenmeyen bir şey olmadığını hissetmişti.

Annesi Cal'ın yara izlerine bakıyordu, gözleri soğuktu, yüzünün derisi yaralarını aldırıldığını gösteriyordu. Kocasının aksine, Cal hakkında pek bir şey düşünmediği açıktı.

"Ben Pete Riley, bu da eşim Madeline," diye Vi'nin babası kendini ve eşini tanıttı.

Cal başını salladı ve "Kaybınız için üzgünüm" dedi.

Pete, "Teşekkür ," diye cevap verdi ama Madeline yine konuşmadı.

Onlara nazikçe anlatmak için elinden geleni yapan Cal, "Bugünün sizin için zor olduğunu biliyorum, Vi ve kızlar için de zor. Sizi orada istediklerini açıkça belirtmedikleri sürece onların alanına girerek onun ya da kızların daha da zorlaştırmayın. Tamam mı?"

Siyah adam ve kadın sesler çıkardılar, adamınki alçak, gırtlaktan, kadınınki ise yüksek, neredeyse boğuk bir kıkırdamaya benziyordu ama Cal gözlerini Vi'nin ailesinden ayırmadı.

"Ben... sen... ben inanmıyorum -" Madeline başladı, gözleri bir anda soğuktan öfkeye döndü.

Cal onun sözünü kesti. "On yedi yıl önce ona, erkeğine ve sonra da o kızlara sırtını döndün, inanmalısın."

Madeline'in gözleri yarıklara dönüştü ve konuşmak için ağzını açtı ama Pete ondan önce davrandı.

"Uzak duracağız," diye açıkladı Pete hızla, hâlâ ona bakıyordu.

"Peter!" Madeline tısladı ve kocası gözlerini ona dikti. "Biz... *uzak...* duracağız," diye tekrarladı Pete sert ve sinirli bir sesle.

Madeline'in kafası şok içinde geriye doğru sallandı ve Cal kadının sık sık böyle konuşulmadığı hissine kapıldı.

Bu çok kötü oldu. Pete onu uzun zaman önce hizaya getirseydi bir sürü kalp kırıklığından kurtulabilirdi.

"Minnettarım," diye mırıldandı Cal, başka bir şey söylemedi, döndü ve uzaklaştı.

"Callahan," diye duydu Vi ve kızlardan bir metre uzaktayken ve Cal arkasına döndüğünde siyah adamla kadının onu takip ettiğini gördü.

"Seni tanıyor muyum?" Cal adama sordu, gözleri kadına kaydı ve sonra geri döndü.

"Hayır, ama seni tanıyorum. Alec Colton bana senden bahsetti," dedi adam.

"Colt'u tanıyor musun?" Cal sordu.

"Yine hayır, onunla telefonda konuştum," elini uzattı, "Ben Barry Pryor, Tim'in ortağım."

Harika, ölen kocanın ortağı.

Cal adamın elini ve , Barry de elini uzattı; Cal elini geri verdi ve sonra Barry aniden sırtarak elini kopardı.

"Bu benim karım, Pam."

"Sanırım seni seviyorum," diyerek tamamen tuhaf bir şekilde karşıladı.

Cal cevap vermedi ama onun uzattığı eli tutup sıkı.

"Tim bunu onlara çok istiyordu," dedi Pam ve devam etti. "Şey, o değil, söylemek istediği şey bir sürü f-kelimesi içerecekti ama bu işe yaradı." Ona doğru eğildi. "Sam'in tüm arkadaşları tarafından taşlanacağımı düşünmeseydim, kendi kendime gülerdim."

"Seni taşlamazlar bebeğim, Sam bu manzara karşısında öğürürdü," dedi Barry karısına ve sonra Cal'e baktı. "Sam'e bunu alacağını söyleseydin, sana onu yakmanı, küllerini Rico'ya ya da Hoolihan'a götürmeni, içine bir Guinness döküp Michigan Gölü'ne atmanı söylerdi. Bu, herkesin beyninin patlamasından sonraydı."

Pam kocasına doğru eğildi ve fısıldadı, "Barry, Tanrı'nın evinde sikiş deme."

"Pam, burası Tanrı'nın evi değil, lanet olası bir cenaze salonu."

Pam, Barry'ye öfkeli bir bakış attıktan sonra Cal'a gözlerini devirdi ve Cal, Barry ve Pam'den hoşlandığına karar verdi.

"Barry Amca! Pam Teyze!" Keira yüksek sesle bağırdı, Cal'ın etrafını sardı ve kendini Barry'nin üzerine attı.

Barry'nin kolları kıza dolandı ve dudakları kızın saçlarına değecek şekilde başını eğdi. "Hey, küçük çörek."

"Pam Teyze," Kate onun diğer tarafından dolanarak Pam'in uzattığı kollarına doğru yürüdü.

"Hey, şekerim, şekerim," diye fısıldadı Pam, Kate'in kulağına.

Violet topallayarak ama bunu saklamaya çalışarak beceriksizce Cal'in yanına doğru ilerledi ve birkaç adım ötede durup ayağını destekleyerek sırasını bekledi. Kate ve Keira kollarını değiştirdikten sonra Vi, Barry'den büyük bir kucak, ardından Pam'den ileri geri sallanan daha uzun bir kucak almak için harekete geçti.

Sonra geri adım attı, Cal eğildi, bir eliyle onu kalçasından yakaladı ve kendi tarafına çekti. Başını kaldırıp ona baktı, vücudu kaçmak için Cal'ın eline doğru bastırdı ama Cal onu sıkıca tuttu ve ona baktı.

"Ağırlığını o ayağından ver," diye emretti. "Cal -

"

"Ayağına ağırlık ver."

"Cal -"

"Dostum, dikişleri yırtmadan önce o lanet ayağına ağırlık verme."

Violet ona ters ters baktı ve Barry'nin konuştuğunu duydu. "Ne dikiş?"

"Önemli bir şey değil," diye yanıtladı Vi.

Cal, "Vi, Sam'e olanları duyunca duygusallaştı, etrafa bir şeyler fırlattı, cam kırıldı, ayağını kesti," diye cevap verdi.

"Cal!" Violet tersledi ve Cal kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Dikişler mi? Vi, acıyor mu? gerek bebeğim," diye öğüt verdi Pam.

"İyiyim," diye yalan söyledi Vi.

Barry, Cal'a başını sallayarak, "Biraz rahatla o zaman, yanında uzun su var kızım, onu kullan," dedi.

"Gerçekten, dediğim gibi, ben iyiyim," diye tekrarladı Vi. "İnatçı," diye başını salladı Pam Cal'a.

Cal cevap vermedi ve kolunu Violet'ten çekmedi.

"Selam çocuklar," diyerek gruplarına katılan Melissa, kollarını Keira ve Kate'e doladı. "Başlamak istiyorlar. Madeline'in şu aptal kafa gezisini atlatalım da Hoolihan'a gidelim."

"Mel, tatlım, sana dün söyledim. Seninle Hoolihan'a gidemeyiz, kızlar içeri giremez," dedi Violet ona.

"Ah evet, doğru," diye fısıldadı Melissa, bir an için bunun kafasına dank etmemiş olmasından ürkmüş gibi göründü, sonra Kate'in başının yanını, ardından Keira'nınkini öptü.

"Yakında gelmeni, bir hafta sonu ya da bir süreliğine bizimle olmanı, buradan uzaklaşmanı, uzaklaşmanı istiyorum -" Vi söze başladı ama Melissa onun sözünü kesti.

"Yakında yapabilirim, Vi-oh-my."

Melissa, Sam'in kız kardeşi için kullandığı lakabı kullanınca, Violet sonunda ona ağırlığını verdi, o kadar çok verdi ki, eli etrafına dolandı ve ayakta kalmak için gömleğini karnından kavradı. Bunu yapması kısmen iyiydi, de kötüydü çünkü bunu yaptığını fark etmemişti.

"Güzel," diye fısıldadı Vi ama sesi boğuk çıkmıştı.

Cal, Melissa'nın yutkunmasını izledi ve Vi'nin iki kızı da dudaklarını içeri çekti. "Bu berbat, değil mi?" Melissa Vi'ye fısıldadı.

"Buna hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadı Vi Melissa'ya.

"Uyan ve ona ulaş -" Melissa durdu, Kate başını eğdi ama Keira etrafından dolaşp Melissa'ya önden sarılırken Pam onu kollarına aldı.

Barry boğazını temizledi.

Barry Cal'a, "Callahan, hadi kızlarımızı yerlerine oturtalım," diye önerdi, Cal başını salladı ve kadınları ön sıraya, Pete ve Madeline'in oturduğu koridorun karşısına, tüm sıra kendilerine ait olacak şekilde götürdüler. Sam'in arkadaşlarının Pete ve Madeline'i pek sevmedikleri belliydi.

Kate oturma düzenini Keira, Melissa, Violet, Cal, Kate, Pam ve Barry olacak şekilde ayarladı.

Oturduklarında Melissa, "Bu saçma maskaralığı planladıklarına hâlâ inanamıyorum," diye tısladı, gözleri önce Madeline'e sonra Violet'e kaydı. "Onunla evlenmeliydim Vi, cenazenin nasıl olacağını ben söyleyebilirdim."

Vi, "Bunu atlatacağız, sonra cenazeyi kaldıracağız, sonra da sen Hoolihan'a gidebilirsin tatlım," diye karşılık verdi.

"Bana yaklaGırlarsa kafalarını koparırım," diye tehdit etti Melissa ve Pam öne doğru eğilip Kate'in içine girdi.

Pam Melissa'ya, "O endişelenmeyin, Joe onları uyardı," diye bilgi verdi.

Violet'in vücudu sarsıldı ve Keira, Melissa, Violet ve Kate'in gözleri Cal'a kaydı.

"Ne?" Vi Cal'a sordu ama Pam cevap verdi.

"Onları davet etmediysen, senin alanına girmemelerini söyledim. Üzgünüm Mel, ama yemin ederim gülmekten altıma işeyecektim. Sonra annen," elini havada çevirdi, "kibirli bir tavırla, 'İnanamıyorum...' dedi. Joe, sana, Tim'e ve kızlara sırtını döndüğüne göre nasıl inanmadığını bilmediğini söyledi. Bu saçmalığı günlüğüme yazıyorum. Berbat bir gün, en kötüsü, ama her zaman küçük bir ışık parlar. Joe'nun onunla işi bittiğinde Madeline Riley'nin yüzünü görmek benim bugünkü ışığım."

Pam konuşmayı kesti ama Keira, Melissa, Violet ve Kate Cal'a bakmayı bırakmadılar.

"Bunu gerçekten söyledin mi?" Melissa sordu. "Evet," diye yanıtladı Cal.

Gözleri yaşlarla doldu, burnundan nefes aldı, yutkundu ve bu mücadeleden sonra nihayet fısıldadı, "Bir yerlerde Sam ve Tim gülümsüyor."

Cal, Kate'in de gülümsediğini fark etti. Cal, Keira'nın şimdi ayakkabılarına baktığını gördü. Vi hâlâ ona bakıyordu.

Sonra da onu şaşırtarak şöyle dedi: "Teşekkür ederim. Annem olsaydı ne yapardım bilmiyorum-"

Kadın konuşurken, adam bir kolunu kaldırıp sandalyesinin arkasına doladı, çenesini eğdi, yüzüne yaklaştı ve sözünü kesti.

"Kapa çeneni, dostum."

"Tamam," diye
fısıldadı.

Kızlar oradaydı, arkadaşları, ailesi ve onun umurunda bile değildi. Daha da yaklaştı ve onu dudaklarından hafifçe öptü. çekildiğinde dudakları ayrılmış ve gözleri büyümüştü.

Hem çok sevimli hem de tamamen kaybolmuş görüldüğü için kolunu sandalyesinden omzuna doğru kıvrıldı ve onu kendi bedenine çekti. Sonra aynı şeyi diğer taraftaki Kate'e yaptı. Kate ona doğru kıvrıldı ve bir kolunu karnına dolayarak başını omzuna yasladı.

Amcasını öğrendiği gün Kate için bir şeylerin kırıldığı açıktı. Hayatında onun için her şey demek olan iki adamı kaybetmişti. Geride kalan herkese tüm gücüyle tutunmaya çalışıyordu. Cal'e bile.

Vi kızına baktı, sonra Cal'ın karşısındaki Pam'e baktı. "Onun gibi kızım," diye fısıldadı Pam, sonra Vi'ye göz kırptı, "kaleci."

Vi doğruldu ve tabuta baktı.

Cal sırtıttı ve Barry'nin gözlerini üzerinde hissedince başını çevirdi.

Barry Kate'e bakıyordu, sonra Cal'a baktı ve içini çekerek Cal'a başıyla onay verdi.

Cal ve Kate için bir skor daha, büyük bir skor, ölen kocanın ortağı ve karısı, çok büyük.

Bakan kürsüye çıktı ve Cal yüzünü öne döndü.

* * * * *

Chicago geçip giderken pencereden dışarı baktım.

Cal yola çıkmadan önce yemeğe gideceğimizi söylemişti ve ben de itiraz etmedim. Sam'in anma töreni (Sam *değildi* ve tam da annemdi) ve cenaze töreni (aynı şekilde yakılmak isteyen ama lanet yüzünden gömülen Sam *değildi*) beni benden almıştı. Her ikisi de uzundu, laf kalabalığıydı ve her ikisinde de konuşan papaz Sam hakkında tek bir şey bile bilmiyordu (annem de başka birinin tek bir kelime bile söyleyebilmesi için ayarlamamıştı). Ve kahvaltıda birkaç parça tosttan başka bir şey yememiştim. Kızgın, aç ve bitkin bir haldeydim ve yemek yedikten sonra eve kadar uyuyabileceğimi umuyordum.

Cal'in neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi, şimdi değil. Yarın ya da ertesi gün umurumda olacaktı ama o zamana kadar deliliğinin geçeceğini, başka bir seyahate çıkacağını, Yıldızların Güvenliği görevine gideceğini ve benim de rahatsız olmak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Sokakta, üzerinde iki açık tabela bulunan bir park yerine kaydı
PARK YOK, sonra kontağı kapattı.

Tabelalara baktım, sonra onların ötesine ve etrafıma baktım, şehrin derinliklerinde olduğumuzu gördüm. Hiç dikkat etmemiştim. Cal bizi neden şehrin bu kadar içine götürmüştü, sadece Tanrı biliyordu.

Sonra yan camdan dışarı bakmak için eğilmiş olan kızlara baktım.

Sonra Cal'a baktım.

"Cal, buraya park edemezsin," dedim ona.

Beni görmezden geldi ve "Ayakkabılarını değiştir, dostum." diye emretti. İşte yine başlıyoruz.

"Bu kıyafeti parmak arası terliklerle toplum içinde giyemem," diye onu bilgilendirdim. Beni yine görmezden geldi ve "Dostum, ayakkabılarını değiştir" diye tekrarladı.

Joe Callahan'a yedi yüz elli dolarlık bir takım elbiseyle neden parmak arası terlik giyemeyeceğimi açıklamanın ne kadar süreceğini kısaca düşündüm, Tim'in bile bu kavramı anlamayacağını biliyordum, cehennem, Mike bile anlamayacaktı ve Mike, eski sevgilisinin ne kadar materyalist olduğunu göz önünde bulundurarak bu tür şeyler hakkında tamamen bilgi sahibi görünüyordu. Bu yüzden Cal kesinlikle anlamayacaktı ve ben de bunun imkânsız bir görev olduğuna karar verdim, bu işi sözlü bir kavgayla bitirecektik ve ben yorgun ve açtım.

Ben de "Bu konuda kavga etmeyeceğim ve ayakkabılarımı değiştirmeyeceğim" dedim.

Mavi gözleri benimkilerle kilitlendi ve bakışlarını üzerimde tuttum.

"Kahretsin," diye mırıldandı, bu daha fazla delilikti. Cal pes etmemişti ve şimdi bunu *iki kez* yapmıştı.

"Kızların önünde konuşma," diye tersledim.

"Bebeğim, bunu her zaman duyuyorlar," diye karşılık verdi ve gözlerimin annelik hakaretiyle büyüdüğünü hissettim.

Cal yüzüme baktı, sonra koltuğun üzerinden kızlara doğru baktı ve "Ben sik dediğim için mi sik diyeceksiniz?" diye sordu.

Kate hemen, "Hayır," diye cevap verdi.

"Hayır, çünkü annem bundan hoşlanmıyor," diye cevap verdi Keira huysuzca. Cal bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Bu sefer pes ettim, kapımı açtım, dışarı çıktım ve Keira ile Kate'in sokak tarafında güvenli bir şekilde inebilmeleri için koltuğu yukarı çektim.

Cal kapısını çarptı, kaputu yuvarladı ve bize doğru yürüdü, kızlar inerken bekledi. Kate arabadan inip kapıyı kapatırken Cal'in etrafına baktım.

güzel, yarı parlak, lacivert polo yakalı bir gömlek ve koyu gri bir pantolon giymiş koyu saçlı bir adamın Cal'a doğru yürüdüğünü gördü.

Yaklaşan adam, "Hey! Oraya park edemezsin." diye bağırdı.

Cal döndü, adam durdu ve sanki bir hayalet görmüş gibi şaşkınlıkla ona baktı.

"Kahretsin, sik beni, *Cal*?" diye fısıldadı

adam. "Hey, Manny," diye karşılık verdi

Cal.

Adı Manny olan ve Cal'ın tanıdığı biri olduğu anlaşılan adam şimdi "Cal!" diye bağıırıyordu.

Öne doğru sıçrayıp kollarını Cal'a dolayarak acı verici bir şekilde sırtına vurduktan sonra geri çekilip ona bakarken bakakaldım.

"Vay anasını be, babam da annem de kendinden geç. İkisi de burada. Vay anasını!"

"Manny," dedi Cal, bana doğru yaklaşıp kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekerken, "Vi kızlarının önünde sikiş dediğinde sinirleniyor."

Ama Manny beni dinlemiyordu ve ben de Cal'ın kolundan ayrılmıyordum çünkü Manny'nin kalp krizi geçirmesinden ve benim de araya girip kalp masajı yapmamdan (daha önce hiç yapmadığım bir şey) endişe ediyordum. Gözleri yuvalarından fırlamıştı ve bana, Kate'e ve Keira'ya bakarken nefes almak için mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Sonra fısıldadı, "Becer beni."

Cal sesini alçaltarak, "Ciddiyim, dostum, bu dil," diye uyardı.

Manny'nin vücudu sarsıldı, sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve öne atılarak kolunu bana doğru uzattı. "Hey, ben Manny."

"Merhaba," dedim, elini tuttum ve o da benimkini sıkıca kavradı, sallamadı, sadece sıkıca tuttu. "Ben Violet."

Başını salladı. "Violet, güzel." Sonra beni bıraktı ve Kate'e döndü, elini ona uzattı. "Hey, güzel bayan."

"Şey... merhaba," dedi Kate utangaç bir ifadeyle, elini tutarak. "Şey... Ben Kate." Manny ona, "Katy, hoşuna gitti," dedi, onu bıraktı ve Keira'ya döndü. "Ve sen

"Tatlım?"

"Keira," diye onun da elini tuttu, ona bakıyordu, açıkça büyülenmişti, muhtemelen geç fark ettiğim gibi, çok yakışıklı, yapılı bir İtalyan-Amerikalı olduğu için.

"Keira, güzel isim. Mükemmel." Manny isimlerimizi onayladıktan sonra Keira'nın gitmesine izin verdi, hızla restoranın kapısına doğru ilerledi ve "Sizi içeri alalım, kışlarınızı bir kabine sokun, ben annemle babamı getireyim, sonra size biraz Chianti ve büyük bir turta alırız, tamam mı?" diye anons etti.

Fazla seçeneğimiz olmadığı için onu takip ettik; Cal'ın eli Kate'in sırtındaydı ve onu önümüze doğru yönlendiriyordu. Ben de bir elimle Keira'yı belinden tutarak yönlendirdim. Cal'ın kolu hâlâ omuzlarımdaydı.

Kapının üzerindeki yeşil neon tabelaya baktım, eğik bir yazıyla "Vinnie'nin Pizzacısı" yazıyordu.

Bu yeri daha önce duyduğum için görünce irkildim. Tim ve ben hep orayı bulup yemek istemiştik. Söylentilere göre burası gizli bir mücevherdi, özellikle pizza ve makarna için Chicago'nun bilinmeyen en iyi restoranlarından biriydi ve eğer bu doğruysa, Chicago'da olması bir şey ifade ediyordu. Ama bulmak kolay değildi, Küçük İtalya'da olduğunu biliyorduk ama Tim bakmıştı ve bir telefon listesi bile yoktu. Her zaman adresi bulmak için polis kaynaklarını kullanmak istemişti ama bunu bir türlü başaramadı ve sonunda zaman tükendi.

Önce Manny içeri girdi, kapıyı tuttu ve hepimiz içeri yığıldık. Kapının iki yanında insanlarla dolu banklar vardı, etrafta masa bekleyen daha fazla insan vardı ve yine masa bekleyen insanlarla tamamen dolu bir bar vardı. Telefonları olmayabilirdi, bu insanların belli ki rezervasyon yaptırmamış olmalarından da anlaşılacağı üzere, ama popüler değillerdi.

İçeri girdiğimizde Manny bizi iterek insanların arasından geçti ve hosteslerin olduğu bölüme doğru ilerledi.

"Hey, Bella, açık olan bir sonraki kabine geç, Cal ve kızları oraya otursun," diye emretti Manny, en fazla on sekiz yaşında olması genç bir kıza ve emri verdiği anda kızın yüzü doğrudan tavrı almaya başladı, hem de iyi bir tavır değil.

"Dostum, sen deli misin? Ben..." başını eğdi ve o (ve ben) üzerinde karalamalar olan kağıda baktık, bazılarının üstünde kırmızı bir işaret vardı, en alta ise çok uzun bir liste vardı, başını kaldırdı ve sözlerini şöyle bitirdi: "yaklaşık bir trilyon insan bekliyor."

"Bu bir aile," diye açıkladı Manny.

"Herkes ailedir," diye karşılık verdi

Bella.

Manny ciddileşti, ona bakarak ve onu dinleyerek bunu anladım ve Cal'ın kolu hala omuzlarımda ağır olmasaydı, geri adım atardım.

"Kadın, tavrını kes, bu benim kuzenim Cal. Onu ve kızlarını lanet bir kabine sok."

Kuzeni mi?

Kahretsin, burası *Vinnie'nin* Pizzacısı'ydı, tıpkı kardeşim ve kocam gibi Daniel Hart tarafından öldürülen kuzenim Vinnie gibi.

Vücudumun kaskatı kesildiğini hissettim ama Bella'nın ağzı açık kalmıştı, tavrını değiştirmişti ve Cal'a bakıyordu.

"Sen Cal mısın?" diye nefes aldı. "Evet," diye yanıtladı Cal.

"Cal mı?" diye sordu.

"Evet," diye tekrarladı

Cal.

"Vay anasını," diye fısıldadı.

"Dil, Bells, Tanrım, burada lanet olası çocuklar var," diye uyardı Manny ve Kate ile Keira kıkırdadı.

Aslında kıkırdadılar. Amcalarının cenazesinin olduğu gün.

Korkmuş, bitkin, aç olmasaydım, Cal'ın delilikleriyle uğraşmasaydım, ailesine beklenmedik bir ziyaret yapmasaydım ve kardeşimin cenazesinin olduğu gün olmasaydı, Cal'ı öpebilirdim.

Cal kıkırdamaları duydu, bunu biliyordum çünkü kolu omuzlarımda esnedi, refleksif bir hareketti ama benimle konuşuyordu.

Yine de Cal'ın yaptığı pek çok şeyin bana hitap ettiğini düşünmüştüm ve çok ama çok *yanılmışım*.

"Ne, konferans mı yapıyoruz? Neden herkes ayakta..." sinirli bir kadın sesi bize doğru geldi, Manny yoldan çekildi, ses kesildi ve çok yuvarlak ama aynı zamanda çok çekici yaşlı bir İtalyan-Amerikan kadının üç metre ötede heykel gibi hareketsiz durduğunu ve Cal'e baktığını gördüm.

Sonra ilahi söylemeye başladı, parmaklarını alına ve omuzlarına götürerek o şeyi yaptı. "Kutsal Meryem, İsa'nın Annesi, Kutsal Meryem, İsa'nın Annesi."

Sonra hızla ileri atıldı, ellerini kaldırdı ve Cal'ı başının iki yanından tutarak yüzüne doğru çekti.

Cal'ın kolu omuzlarımdan düştü ve "Hey Theresa Teyze" diye mırıldandı. Onu daha yakına çekti ve önce bir yanağına, sonra diğer yanağına, sonra tekrar diğer yanağına yüksek sesle, şapır şupur bir öpücük kondurdu, bunu yaparken Cal'ın başını sağa sola salladı ve ben de birinin Cal'ı bu şekilde sallayabileceğinin şaşkınlığı içinde ona bakakaldım.

Sonra çok kızmış gibi adamın kafasını itti, parmağını adamın yüzüne doğru kaldırdı ve "Hiç ziyarete gelmiyorsun!" diye bağırdı. Ne oldu? Kokuyor muyuz? En son kaldığında yatak çok mu topaktı? İki yıl oldu!"

"Theresa Teyze."

Parmağını onun yüzüne doğru salladı. "Hayır, 'Theresa Teyze' meselesi değil. Chicago ayda değil Anthony Joseph Callahan, dört saat uzaklıkta!"

Cal'ın kolu tekrar omuzlarına dolandı, beni kendi tarafına çekti ve "Kapa çeneni de Vi'yle tanışabilesin" dedi.

Tekrar heykel gibi hareketsizleşti, sonra sadece gözbebekleri bana geldi.

Cal'ın ona çenesini kapamasını söylemesinden hoşlanacağını sanmıyordum, gergin görünüyordu, bu yüzden ondan uzaklaşmamaya ya da hızlı hareketler yapmamaya karar verdim. Zaten gözbebekleriyle bana bakıyordu, daha fazla dikkatini çekmek istemedim.

"Bunlar da Vi'nin kızları, anne, Katy ve Keirry," diye ekledi Manny, Kate ve Keira'yı Cal ve benim önüme yaklaştırarak, çılgın Theresa Teyze'ye çok yaklaştırdı ve Theresa Teyze'nin gözbebekleri hepimizin arasında hızla hareket etti.

Kolumu Keira'nın karnına doladım ve onu önümün sol tarafına çektim, donmuş ama ne yapacağı belli olmayan Theresa Teyze ile aramda yeterince iyi bir mesafe yoktu ama en azından artık tam önünde durmuyordu. Cal bir kolunu Kate'in göğsüne doladı ve onu ön sağ tarafına çekti.

Cal bunu Kate'e yaptığında, Theresa Teyze tekrar hareket etmeye başladı, elini alnına ve omuzlarına götürerek yüksek sesle, "Ah, Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi, Tatlı Meryem, Tanrı'nın Annesi!" diye seslendi.

"Tanrım, anne, onları korkutuyorsun," diye mırıldandı Manny, Mary'ye seslenmeyi bıraktı, döndü ve eli açık bir şekilde kafasının yan tarafına bir tane vurdu.

Tanrım, kadın kitaptaki tüm İtalyan-Amerikan klişelerine sahipti.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Theresa Teyze'nin arkasından gür bir adam sesi, Theresa Teyze döndü ve orada bir adam duruyordu, iyi görünümlü, yaşlı, biraz göbekli, kesinlikle Manny (dolayısıyla Cal) ile akraba.

"Vinnie!" Theresa Teyze bağırdı. "Cal burada, Vi ve kızlarıyla birlikte.

Katy ve Keirry."

Ama Vinnie'nin yüzü tıpkı oğlununki gibi kocaman bir sırıtışa dönüşmüştü. Hepimizi içine aldı, bize sırtıttı ve Theresa Teyze'nin yanından Cal'a doğru yürüdü, kolları

Geniş.

Cal beni ve Kate'i bıraktı ve Vinnie İtalyanca bir şeyler mırıldanırken sırtına vuran bir sarılmaya daha maruz kaldı. Vinnie sarılmayı elleri Cal'ın boynunda sıkıca tutarak bitirdi.

"Cal," diye fısıldadı.

"Vinnie Amca," diye yanıtladı Cal.

"Seni gördüğüme sevindim evlat, seni gördüğüme sevindim."

Ona baktım, bunu kastettiğini anladım, derinlerden bir yerden geliyordu. Aslında neredeyse duygu seline kapılmıştı. Eğer gözyaşlarına boğulsaydı, hiç şaşırırmazdım. Cal'ı özlemişti ve belli ki onu görmek güzeldi.

Vinnie Cal'ın gitmesine izin verdi ve gözleri hepimizin üzerinde gezindi. "Burada kimler var? Onur konukları mı? Neden kışları bir kabinde değil?"

Bella, "Beş numaralı masa toplanıyor, Vinnie," diye araya girdi.

Vinnie, "Pekâlâ, otobüse binmelerine yardım et kızım, aile lanet olası hostes istasyonunda dikilip durmaz," diye cevap verdi.

"Doğru," diye mırıldandı Bella ve Vinnie'nin Pizzacısı'nda olduğu gibi Vinnie'nin sözünün kanun olduğu açıkça belli olunca çekip gitti ve Vinnie bana döndü.

"Vi?" diye sordu, elini uzatarak.

"Evet, Vi, Violet," diye yanıtladım elini tutarak.

"Vi," dedi sertçe, elimi sıkarken de aynı sertlikteydi, mutlu sırıtışı hâlâ yerindeydi.

"Bunlar benim kızlarım Kate," diyerek uzandım ve Kate'in koluna dokundum. "Ve Keira," başımla Keira'yı gösterdim, hâlâ diğer kolumun kıvrımındaydı.

Vinnie önce Kate'in sonra Keira'nın elini sıktı ve Cal'a baktı.

"Tüm güzellikler, Cal, sende bir göz var."

Cal'a baktığımda tepkisinin çenesini yukarı kaldırmak olduğunu gördüm.

"Sizi en kısa zamanda oturtacağız," dedi Vinnie, gözleri yine bizi taradı, Cal'de durdu, onu tepeden tırnağa süzdü ve sonra onunla göz göze geldi. "Bu kıyafetler de neyin nesi?"

"Cenaze," diye mırıldandı Cal, "Vi'nin kardeşi Sam."

Vinnie'nin yüzü dondu, Theresa Teyze nefesini içine çekti ve Manny'nin gözlerini üzerimizde hissettim.

"Cara," diye fısıldadı Vinnie.

Yutkundum, Keira vücuduma bastırdı, Kate Cal'ın kolunun altına girdi, böylece Cal onu omuzlarına kaydırdı.

"Vi kahvaltıdan beri bir şey yemedi, Vinnie Amca, biraz yemeğe ihtiyacı var," Cal sessizliğe son verdi ama bunu sessizce yaptı.

Vinnie'nin vücudu sarsıldı ve sonra alkışladı. "Tamam, masa beş. Yemek. Büyük bir turta.

Evin özelliği. Kendim yapıyorum."

Döndü ve biz de onu, her masada ve her kabinde insanların oturduğu kalabalık restoranda takip ettik. Masalar kırmızı beyaz kareli masa örtüleriyle kaplıydı ve yerler ahşaptı, eskilikten ve kullanımdan kararmış ama hala parlıyordu. Masaların üzerinde, tepelerinde mumlar olan ve mumları aşağıya damlayan hasır kaplı şarap şişeleri vardı. Önünden geçtiğim masalardaki yiyecekler harika görünüyordu ve onları görünce aç olmadığımı, açlıktan öldüğümü fark ettim.

Sonra gözlerim duvarlara takıldı. Sıcak, tereyağımsı bir sarıya boyanmışlardı ve bazıları küçük, bazıları büyük, bazıları orta büyüklükte, rastgele atılmış gibi görünen resimlerle kaplıydılar ama güvertedeki pişmiş toprak saksılarımın rastgele olması gibi rastgele olduklarını biliyordum. Özenle asılmışlardı.

Hepsi siyah ve beyazdı. Ve yakından incelendiğinde, hepsinde aynı insan grubu vardı. Bazı fotoğraflarda sadece bir kişi, bazılarında bir ya da iki kişi, bazılarında ise kalabalıklar vardı. Çoğu samimi, çok azı poz vermiş.

Ama hepsi ailedendi, bunu sadece onlara bakarak bile anlıyordum.

Yıllar boyunca çekilmişlerdi. Bebekler, küçük çocuklar, çocuklar, genç yetişkinler, büyümekte olan bir aile, Vinnie's Pizzeria'nın duvarlarını kaplayan geçmiş vardı.

Theresa'yı onlarda görebiliyordum, Vinnie'yi, Manny'yi.

Cal'ın küçük bir çocuktan yetişkin bir adama dönüştüğünü görebiliyordum.

Vinnie bizi mekandaki tek boş kabine götürdü ve "İçeri girin, size içki getireceğiz" diye emretti.

Siparişi o vermişti ve Vinnie sözünü dinleyeceğiniz türden bir adamdı ama fotoğraflar beni, özellikle de Cal'i yakalamıştı ve yerimden kıpırdamadım. Kabinin üstündeki duvarda asılı duran sekize on ebadındaki siyah beyaz resme bakıyordum.

Restorandaydılar, hostes masasının yanında duruyorlardı. İki genç oğlan, belki on üç, on dört, Keira'nın yaşlarında, siyah saçlı, uzun boylu, yakında onların olacak yakışıklılığın vaadini şimdiden gösteriyorlardı. Yan yana duruyorlardı. Siyah beyaz fotoğrafta gözleri daha açık gri olan biri doğrudan kameraya bakıyor, kocaman ama hınzırca sırıtıyordu. Kolunu kısmen öne eğilmiş ve dönmüş olan diğer çocuğun omuzlarına dolamıştı, yüzü profilden görünüyordu ve kamera onu gülerken yakalamıştı.

Cal, dosdoğru sırttan ve Vinnie'nin çocuklarından biri. Belki de öldürülen kuzeni, Vinnie Junior.

Eğer bu kuzen Vinnie ise, Cal'ın söylediği doğrudu, kesinlikle yakındılar. Bunu gülümsemesinden, kahkahasından, Cal'in genç adamı rahat, yakın ve sevecen bir şekilde kucağına almasından anladım.

Cal'in çocukluğunu düşünmek ürkütücüydü, onu görmek daha da ürkütücüydü ama beni asıl korkutan onun mükemmel, çocuksu yakışıklı yüzünü yara izleri olmadan, kaygısız ve kesinlikle mutlu görmektir.

Hiç böyle görmemiştim, hiç, hiçbir şey yaklaşmadı bile.

"Bu sen misin Joe?" Kate sordu ve iki kızımın da fotoğrafa baktığını görmek için gözlerimi fotoğraftan ayırdım.

"Evet, kızım," diye yanıtladı Cal.

Kate ona gülümseyebilmek için başını çevirdi. "Vay canına, çok tatlıydın."

"Çok şirin!" Theresa ağladı. "Bir mil kare yarıçapındaki her yıldız gözlü kızın gözü benim oğlanların üzerindeydi." Theresa bana baktı ve başını resme doğru salladı. "Bu benim Cal'in yanındaki en büyük oğlum, Vinnie Junior."

Evet, düşündüğüm gibi, kuzen Vinnie.

"Bunu tahmin etmiştim," dedim usulca ve ses tonumdan irkildi. Büyük bir irkilme değildi ama yakaladım, ne anlama geldiğini biliyordum ve acının hiç geçip geçmediğini merak ettim.

Tim ve Sam'i arka arkaya kaybettiğim düşünülduğünde, Theresa'nın irkildiğini görmek ve yedi yıl sonra bile bunun olmadığını bilmek berbattı.

Bakışlarımı tuttu, Cal'a ve sonra bana dönerken bakışları yumuşadı ve Cal'ın bana Vinnie'den bahsettiğini bildiğini anladım. Ayrıca bunu gerçekte olduğundan çok daha fazla anladığını da biliyordum çünkü yüzündeki üzüntü ifadesi kaybolmuş ve göz alıcı bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Oturun, oturun," diye ısrar etti Vinnie Amca ve kızlar içeri girdiler, ben bir tarafa kayarken Cal da yanıma geldi.

Vinnie döndü ve restoranın diğer ucuna doğru bağırdı, "Bella! Buraya galeta ve çift kişilik meze istiyoruz, tamam mı?"

"Anladım, Vinnie!" Bella geri bağırdı.

Theresa, "Ben içki getireyim," diye mırıldandı ve ne istediğimizi sormadan uzaklaştı.

"Karnını doyuracağız Vi, sen ve kızların, sadece rahatla," diye söz verdi Vinnie, gözleri benim üzerimdeydi. Ben başımı salladım, o da başını salladı ve karısını takip etti.

Yemek yemekten çok mutluydum, özellikle de yemeğin tadı görüldüğünün yarısı kadar güzelse.

Ama o anda, ayağımdan kurtulmanın coşkusu içindeydim, bu beni öldürüyordu.

Manny, Kate'in yanındaki kabine itti ve hem Kate hem de Keira gözlerini dikerek ona baktılar.

"Ee, ne kadar kalacaksın?" Manny Cal'a sordu.

Cal, "Yemekten sonra gidiyorum," diye cevap verince Manny'nin kaşları .

"Kahretsin, Cal, şey... pardon, Vi, kızlar," önce bana sonra kızlara başını salladı, sonra tekrar Cal'e baktı, "kahretsin, Cal, annem sıçacak, yani kanama geçirecek, akşam yemeği için bir uçuş yap ve takılma."

Cal ona, "Onları eve götürmeliyim, dostum," dedi.

Manny, "Geceyi burada geçirebilir, yarın erken ayrılabilir, annem en azından onlara kahvaltı hazırlasın," diye ısrar etti.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Cal ona.

"Bundan hoşlanmayacak," diye cevap verdi Manny.

"Vi kardeşini, Kate ve Keira da amcalarını yeni kaybettiler. Bu gece kendi yataklarında uyumak istediklerini anlayacaktır," dedi Cal sessizce ve bunu söylediğinde, ne söylediği, nasıl söylediği, bunu bildiği gerçeği, annemle babamı uyardığını öğrendikten sonra törenden önce ağzı ağzıma dokunduğunda olduğu gibi beni vurduğunu hissettim. Karnımdaki o his, ısınıyor, yumuşuyordu.

"Ona söylemeyeceğim," diye mırıldandı Manny ve Keira kıkırdayınca Manny ona bembeyaz bir gülümseme fırlattı, Keira'nın kıkırdaması boğazında düğümlendi ve gözleri kamaştı.

Cal'ın parmaklarının eteğimi yumruk yapıp yukarı çektiğini hissettiğimde kızımın gözlerinin kamaşmasını izlemeyi bıraktım. Sırtım dimdik oldu, zihnim bomboş kaldı ve elim bileğine dolanmak için aşağı indi.

Manny Cal'a döndü ve "Güzel araba Cal. Stang. 68'den kurtuldun mu?"

"Araba Vi'nin. 68'lik hâlâ bende." Cal sanki masanın altından eteğimi çekiştirmiyormuş ve elim bileğini sıkıca kavrayıp bu çılgınca çabada ona karşı koymuyormuş gibi rahatça cevap verdi.

"İyi bir zevkin var bebeğim," diye sırttı

Manny bana. "Teşekkürler," diye cevap verdim ama kelimelerim kifayetsizdi.

Cal eteğimi yukarı kaldırmıştı ve eli kalçamın iç kısmına dolanıp bacağıma yukarı çekerken bana doğru biraz eğildi.

Benden daha güçlü olduğu için bileğini tutmaktan başka bir şey yapamadım. Ona bağıramaz ya da masada onunla güreşemezdim, ki her ikisini de yapmak isterdim.

Neyse ki Kate, "68 nedir?" diye sorarak Manny'nin dikkatini çekti.

"Cal'in Mustang'i, 1968 Mustang GT. *Bullitt* arabası. Müthiş," diye cevap verdi Manny ve o sırada Cal bacağımı kaldırdı ve ayakkabısının yan tarafının bileğime değdiğini hissettim. Sonra ayakkabımı da alarak aşığı kaydığını hissettim.

Pompa yere düştü ve yaralı ayağımın üzerindeki baskı kalktığında, o lanet şeyi taktığımdan beri yaşadığım sürekli, dırdırcı ağı azaldı ve gözlerim başımın içine doğru yuvarlandı.

Cennete.

"Kurşun araba nedir?" Ben cenneti yaşarken Keira Manny'ye sordu. "Steve McQueen'in *Bullitt* filmindeki as aracı. Gelmiş geçmiş en tatlı araba. inşa edildi," diye yanıtladı Manny.

Bu konuşma devam ederken, Cal bacağımı daha da kaldırdı ve dizinin üzerinden geçirdi, kalçasına doğru çekti, böylece eteğim yukarı kalktı, baldırım ve ayağım bacaklarının arasında sallanıyordu ve sonra bana doğru eğildi.

Fısıldayarak emretti, "Manny'nin diğer ayakkabılarını almasına izin verirsin ya da seni dışarı taşıyım. Seçim senin, dostum."

Başımı geri çektim ve ona ters ters baktım, aynı zamanda bacağımı çekmeye çalıştım ama eli hala iç uyluğumdaydı ve sıkılaştı, böylece hiçbir yere varamadım.

Cevap vermeyince Cal, "Ne olacak?" diye sordu. Elini bastırmaya devam ettim ama o bırakmadı.

"Vi?" diye sordu.

"Ayakkabılar," diye

tısladım.

Cal sırtıttı ve "İyi seçim" diye mırıldandı. Sonra başını Manny'ye çevirdi, arkasına yaslandı ve elini cebine attı. "Dostum, bana bir iyilik yap. Vi'nin Mustang'inin zemininde bir çift ayakkabı var, onları içeri getirebilir misin?"

Manny önce Cal'a sonra bana baktı ve tereddütle, "Elbette," dedi.

"Annem ayağını kesti. Dikişleri var ama hâlâ ayakkabılarını giyiyor, bu da onu normalden daha fazla topallatıyor. Joe bundan hoşlanmıyor," diye açıkladı Kate yardımsever bir şekilde.

"Kadınlar böyle tuhaftır," diye araya girdi Keira, Manny erkek olduğu için asla anlayamayacak olsa da benim pozisyonumu savunuyordu ama bunu bilemeyecek kadar gençti. Yine de beş, on yıl içinde öğreneceğini düşündüm. "Doğru ayakkabıları giymek zorundayız," diye sözlerini tamamladı.

Manny şaşkın şaşkın bakmayı bıraktı ve sırtıttı. "O zaman tabii. *Joe'nun* sinirlenmesini istemeyiz, değil mi?" Cal ona anahtarlarını fırlattı, Manny onları aldı ve "Geri döneceğim," diyerek kabinden çıktı.

Tekrar bacağımı çekmeye çalıştım. Cal'ın yanıtı parmaklarını çorabımın içine sokmak ve aşağı doğru itmek oldu, ben de donup kaldım.

"Bana *Bullitt* arabayı gösterir misin?" Kate, Cal'e öne doğru eğilip çorabı bacağımdan aşağı doğru iterken baldırıma ve bileğime ulaşmak için kaldırırken sordu (ve ben dişlerimi sıktım).

"Seni gezdireceğim kızım," diye cevap verdi Cal ve ağzım açık kaldığı için dişlerimi sıkmayı bıraktım.

"Gerçekten mi?" Kate nefes aldı. "Evet."

"Ben kullanabilir miyim?" Kate sordu.

Cal sırtıtarak, "Hayır," dedi. Keira Cal'a "Annemin Mustang'ini seviyorum," diye bilgi verdi.

"Ben de öyle," diye cevap verdi Cal ve Keira önce Cal'e sonra da bana ters ters baktı, sanki Cal'in tatlı, düşünceli, paylaşımcı ve nazik olması *benim* suçummuş gibi ama Cal arkasına yaslandı ve bunun başlıca nedeni ayağımdaki çorabı olmasıydı.

Çorabı kucağıma bıraktı, bacağımı kalçasına yerleştirdi ve ben de ona en azından saçlarını yakması gereken (ama yakmayan) bir bakış attım ve sonra çorabı kaptığım gibi çantama tıktırdım.

"İçecekler!" Theresa Teyze elinde bir tepsi içkiyle masaya geldiğinde bağırdı. "Kızlar için," dedi ve Kate ile Keira'nın önüne iki Shirley Temples koydu, Shirley Temples'ın ötesinde iki kız ama yine de o Shirley Temples'ları içerdim çünkü altları maraschino kirazlarıyla doluydu, en az yarım düzine kadar ve pembeden çok kırmızıydılar, bu yüzden şurupla dolu olduklarını biliyordum. "Cal için bira," diye devam etti, Cal'in önüne bir şişe bira koyarak. "Ve Chianti, *cara mia* için," diye bitirdi, önüme kocaman bir bardak kırmızı şarap koydu ve şişeyi yanına yerleştirdi.

"Teşekkürler... Theresa," dedim.

"Theresa Teyze," diye düzeltti gülümseyerek. "Ekmekler fırından çıkıyor, antipasto tabağı hazır, Bella alıyor. Müşterilerimi kontrol etmem gerek ama geri döneceğim." Sonra koşarak gitti ve hepimiz onu izledik, kızlar bile koltuklarında döndüler.

Sonra kızlar geri döndü.

Kate Cal'a, "Ailen çok ," dedi.

Cal Kate'e, "Evet kızım, öyleler," dedi ve bunu söylerken ciddiye, söyleyiş tarzından anladım, derin, ağır.

Kate de bunu biliyordu çünkü Cal'a bakarken gözleri yumuşadı ve sonra yumuşak gözleri bana geldi.

Cal hakkında bunları bilmeme gerek yoktu. Ailesiyle tanışmama, onlarla nasıl olduğunu, onların onunla nasıl olduğunu, bunun ne kadar hoş, hatta güzel olduğunu görmeme gerek yoktu. Dahası, kızlarımın da bunu görmesine gerek yoktu.

Ama başka seçeneğim yoktu, Cal bana bir seçenek vermedi ve bu beni kızdırdı.

Bacağımı tekrar çekmeye çalıştım ama Bella masaya bir sepet uzun, pofuduk galeta, yanında küçük bir kase marinara sosu ve salam, pancetta, zeytin, enginar, mantar ve peynir dilimleriyle dolu kocaman bir antipasto tabağı bırakırken Cal tutmaya devam etti.

Cal'ı görmezden gelmeye ve ekmek çubuklarına odaklanmaya karar verdim. Bir tane aldım ve sıcak olduğunu gördüm. Sonra marinara sosuna batırdım ve kocaman bir ısırık aldım. Tereyağlı sarımsakla kaplanmıştı, ekmek hafif ama hamur gibiydi, marinara keskin ve baharatlıydı, her şey son derece lezzetliydi.

Çaba sarf gerekti ama zevkten gözlerimi devirmemeyi başardım.

"Bunlar *harika!*" Kate ağzı doluyken ekmek çubuğunu tekrar marinara sosuna batırdı, sanki Cal Tim ya da Sam'miş ve buna izin veriliyormuş gibi iki kez batırdı. Sonra kocaman bir ısırık daha aldı.

"Öyleler," dedi Keira, onun da ağzı doluydu ama yine de bunu Cal'ın önünde itiraf etmek istemediğini söyleyebilirdim ama kendine engel olamıyordu, işte bu kadar iyilerdi.

Son lokmam sırasında Cal'ın eli bacağımı kaldırdı ve bana doğru eğilerek diğer bacağımın üzerinden geçirdi. Ona baktığımda restoranın karşısındaki bir şeye baktığını gördüm, ağzında küçük bir gülümseme vardı ve gözlerim onu takip etti.

İşte o zaman Cal kadar olmasa da Manny ve Vinnie'den daha uzun boylu bir adam gördüm. Dar beyaz bir tişört, kot pantolon giymişti ve beline uzun, beyaz bir önlük sarmıştı. Tişörtün üzerinde mucizevi bir şekilde domates sosu lekesi yoktu. Önlük ise lekelerle kaplıydı.

Ve film yıldızı güzelliğindeydi. Tişörtünden ve hatta dar kalçalarındaki önlükten de anlaşılacağı gibi güzel bir vücut; kalın siyah, asi saçlar; kalın kirpiklerle çevrili çapkın, koyu kahverengi gözler; annesininki gibi göz alıcı beyaz bir gülümseme.

Cal'a bakıyordu ve Cal kabinden kayarak çıkarken eli havaya kalktı ve gülümsemesi daha da genişledi, parlak, nefes kesici.

"Cal, *cugino*," diye mırıldandı, eli Cal'ın elini benim bile görebildiğim şiddetli bir kavrayışla tutarken.

Cal'ın eli de onunkini şiddetle kavradı ve "Benny" diye mırıldandı.

Birbirlerine doğru eğildiler ve her biri diğerinin sırtına güçlü bir darbe indirdikten sonra geri çekildiler ama ellerini bırakmadılar.

Gözlerimi ikisinden de ayıramadım, her ikisi de sık sık görmediğiniz ya da *hiç* görmediğiniz bir şekilde inanılmaz derecede çekiciydi. Şanslıysanız belki bir tanesini, ama kesinlikle bu ikisi gibi bir çifti değil. Bu bir mucizeydi, tıpkı Tanrı'nın varlığını kanıtladığı gibi.

Sonra Kate ve Keira'nın onlara baktığını gördüm, Manny bir anı, Benny ise hayatları boyunca unutamayacakları bir anı.

Sonra gözlerim hareket etti ve restorandaki kadınların çoğunun da baktığını gördüm, bazıları açıkça, bazıları bakışarak, hatta bazılarının ağzı açıktı, hepsi bir şekilde dehşete kapılmıştı.

Onlar ayrılırken gözlerim tekrar adamlara kaydı, Cal bana döndü, Benny de Manny gibi Kate ve Keira'nın yanına karga tulumba girdi.

Kate yarı boğuk bir çığlık, yarı inilti gibi bir ses çıkardı. Keira sadece baktı.

Restorana dönüp baktığımda kadınların çoğunun bakmaktan vazgeçmediğini gördüm ve masamızdaki ham, cinsel manyetizmayla, çoğunun nasıl olup da doğrudan bize doğru uçmadıklarını, Benny ve Cal'a güçlü bir mıkna-tisa yapışan çelik parçacıkları gibi yapışmadıklarını merak ettim.

Benny'nin "Duydum ki Vi'ymişsin," dediğini duydum ve gözlerim ona kaydı.

"Evet." Elini bana doğru uzattığında kolumu masanın diğer tarafına uzattım.

Elimi sıcak bir şekilde kavradıktan sonra "Benny," dedi.

arkadaşça bir sertlikteydi. Sonra elimi bıraktı ve Kate ile Keira'ya baktı.

Kate gözle görülür bir şekilde sakinleşti. Keira yutkundu.

"Vi'nin kızları, Ben, Kate ve Keira," dedi Cal ona.

"Onları da duydum," dedi Benny, gülümsemesini ve elini ikisine de doğrultarak. Kate onun elini tutarken yutkundu. Keira da öyle yapınca gözleri yuvalarından fırladı.

Cal'a baktım ve o da onlara sıırıtyordu.

Cal kızlara, "Sizi uyarmalıyım, Benny bir kadın katilidir," deyince ikisinin de gözleri ona kaydı.

"Kimsenin senden daha ateşli olabileceğini düşünmemiştim Joe," diye fısıldadı Keira, Cal'dan nefret ettiğini bir anlığına unutarak, Benny'nin varlığında her şeyi unutarak.

"Ben, beni öldürüyorsun," diye mırıldandı Cal ama sesinde bastırılmış bir kahkaha tınısı vardı, "pozisyonumu kaybettim."

Benny sırtarak, "Berbat, ama buna alışkınsın," diye karşılık verdi. Cal başını salladı ve Benny bana baktı.

"Babam turtanı fırına verdi," diye haber verdikten sonra gözleri Cal'a kaydı. "Lanet mutfak çıldırmış. Çocuklarımı telaşlandırdı. Mutfaktan emekli olalı bir yıl oldu ve ben onları yeni yerleştirdim, o kadar uzun sürdü. Şimdi işi devraldı, on beş dakika sonra eğitim çavuşluğuna geri döndü ve ortalık cehenneme döndü, çocuklar bir şeyler atıyor, bir şeyler yakıyor, çıldırmışlar."

"Kıçına tekme bas," diye öğütledi Cal.

"Belinde önlük varken Vinnie'nin kıçını tekmelemeye çalışıyorsun," diye yanıtladı Benny, sonra Keira ve Kate'e baktı ve nedense, "Anneniz iyi bir şey yapıyor, bildiğiniz herkesten daha iyi bir şey?" diye sordu.

Keira hemen, "Onun bahçesi," diye karşılık verdi.

Keira'nın son sözünü söylediği anda Kate ona, "Deniz mahsullü risotto," dedi.

Keira, "Domuz pirzolası ve baharatlı pilav," diye ekledi.

"Vanilya fasulyesi kreması ile çikolata parçacıklı kekleri," diye ekledi Kate.

Keira, "Biz çocukken yatmadan önce en güzel hikâyeleri o anlatırdı," diye devam etti.

"Annemin masalları yüzünden tüm arkadaşlarım evimde kalmak isterdi. Masallarıyla ünlüydü."

Benny'nin gözleri bana kaydı ve Cal'inkileri de üzerimde hissettim. Yüzümün ısındığını da hissettim.

Bir sessizlik oldu, sonra Benny mırıldandı: "Kulağa hoş geliyor."

Keira, "En iyisi," diye onayladı ve Benny'nin gözle görülür bir çabayla gözlerini tekrar kızlara çevirmesini izledim.

"Demek istediğimi saçma kılıyor. Sana söyleyecektim, sana böyle şeyler öğretmeye çalışırsa diğer tarafa kaçmalısın." Tekrar bana baktı. Benny gözleri hâlâ benim üzerimdeyken, "Ama bu saçmalığı düşününce, ona izin vermelisin," dedi ve yüzümün daha da ısındığını hissettim.

Cal, "Sanırım Vinnie Amca turtalarının sırrını benimle paylaştı," beni kurtardı ve Benny'nin koyu kahverengi gözleri beni manyetik tutuşundan kurtardı ve kuzenine baktı.

"Evet. Bana öğretti, mutfaktan emekli olmak istediğini söyledi. Şimdi yeni bir tabela sipariş etti, haftaya takılacak. Vinnie ve Benny'nin Pizzacısı. Şimdi sıçtım, *Cugino*, binada benim adım olacak, sıkıştım kaldım."

Bunun bir şikâyet mi yoksa bir onur mu olduğunu anlayamadım ve Benny de hangisinin olduğunu söylemedi.

"Annem f-kelimesini duymamızdan hoşlanmıyor," diye araya girdi Keira, ben ne olduğunu anlayamadan ya da Cal yorum yapamadan, sonra yüzünün pembeleşmesini ve masaya bakmasını izledim.

Benny ona, "İyi anneler genellikle bunu yapmaz," dedi ve eğilerek, "ama eminim okulda bunu hep duyuyorsundur," diye ekledi.

Keira ona baktı ve başını salladı.

"Eminim sen de söylüyorsundur," diye alay etti Benny, Keira dudağını ısırды, gözlerini kaçırды, aslında herkesin gözlerini kaçırды ve o kadar komik bir şekilde suçlu görünüyordu ki, Benny kahkahayı patlattı.

Cal da öyle.

Ben de öyle.

Kardeşimin cenazesinin olduğu gün.

Sam Keira'nın yüzüne bakabilseydi o da gülerdi. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Benny arkasına yaslanıp yerleşerek sordu, mutfağı kargaşa içinde olsa da bir süre daha kalmaya hazırdı. Bir kolunu kabinin arkasına uzattı, dar göğsüne ve yırtık pazısına doğru gerdi, kolu her iki kıza ve her iki kızın gözlerine uzanıyordu

Bana doğru ateş ettiler, yüzlerinde aynı sevinç ifadesi vardı.

Cal, "Violet benim komşum," diye cevap verince Benny başını geriye attı yine kahkahayı bastı.

Sözlerini bitirdiğinde başını salladı, gözleri Cal'ın üzerindeydi. "Tanrım. İki güzel kızın güzel annesini ancak sen yan tarafa taşıtabilirsin. Kahretsin." Benny tekrar bana baktı ve "Bir kız kardeşin var, Vi, bir yer , yanımdaki satılık." dedi.

Ona gülümsedim, iltifatının derinlere yerleştiğini hissettim ama "Benim bir kız kardeşim yok. Sadece bir erkek kardeşim var."

Benim yüzümdeki gülümsemenin kaybolması gibi onun yüzündeki mizah da kayboldu ve tıpkı babası gibi gözleri yumuşadı, ifadesi nazikleşti ve "*Cara*" diye mırıldandı.

Dudağımı ısırdım. O da bunu duymuştu.

Sonra başını çevirip kızlarıma bakmasını hayranlıkla izledim. Sonra eli kıvrıldı ve parmaklarının arkasını şimdi acısını hatırlayan Keira'nın çenesi boyunca kaydırıldı. Sonra kolu Kate'in etrafında kıvrıldı ve onu yanına çekerek sevecen bir şekilde sıktı, ardından kolu tekrar kabine yerleşti.

Evet, Cal'ın ailesi .

Aslında, en havalısı olabilirler.

Bacaklarımı açmaya başladığımda Cal'ın eli geri geldi. İç uyluğumun etrafından dolandı ve bacağımı yukarı, onunkinin üzerine çekerek uyluğunun üzerine bıraktı.

Savunmasız, yorgun ve bir ekmek açlığını bastıramıyordu, kendimi unuttum, başımı ona çevirdim ve "Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?" diye çıktım.

Başını bana çevirdi ve gözleri benimkilerle aynı hizaya geldi. "Ayağını yere koymuyorsun."

"Neden olmasın?"

"Dostum, sana hatırlatmak zorunda olduğuma inanamıyorum ama ayağın yaralı." "Hatırlatmana gerek yok."

"O zaman neden yerde olmaması gerektiğini sormana gerek yok."

"Evet, var." Hâlâ tersliyordum.

Başını eğerek yüzünü bana yaklaştırdı. "Theresa Teyze temiz bir yer tutuyor, yine de işi şansa bırakmam ve yaralı ayağının kirli olabilecek bir zeminde olmasını istemiyorum."

Bu düşünceli ve nazık davranış beni kızdırdı, kendimi kaybedecek kadar kızdırdı ve Joe'nun gittiğini sonsuza dek ve her zaman hatırlama yeminimi unutmama neden oldu. Aslında Joe gerçekte hiç var olmamıştı, o benim hayal gücümün bir ürünüydü ve geriye kalan Cal'di.

Asla unutmamalıyım.

Ama ben yaptım ve bu yüzden tısladım, "Üzerinde bandaj var, Joe."

Adını söylediğim anda yüzü değişti. Gözlerinin yumuşamasını ve yüzünün yumuşamasını büyülenmiş gibi izledim. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı, hiç bakmamıştı ve midem tekrar yumuşadı ve ısındı, kalbim daha sert atmaya başladı ve yardım edemedim ama bana yönelen bu bakışın gücü ve güzelliği tarafından çekilerek daha yakın eğildim.

Elini kaldırıp çenemi kavradı ve o kadar şaşırmıştım ki başımı bile çeviremedim.

Ve ağzı benimkine dokunduğunda hâlâ hissetmiyordum. Bunu daha önce de yapmıştı, kesinlikle, ama hiç bu şekilde, hiç bu şefkatle yapmamıştı.

Kate, Keira ve Benny onu göremesin ya da duyamasın diye başını eğip ağzını karşı taraftaki kulağıma yaklaştıırken nefes almakta zorlandığımı için göğsümün inip kalktığını hissettim.

"Manny parmak arası terliklerinle gelene kadar ayağın yerden kalkmayacak. Tamam mı?" diye kulağıma fısıldadı.

"Tamam," diye yanıtladım hemen, ben de fısıldayarak.

Eli hâlâ çenemdeydi ve fısıldamaya devam etti. "Bir süre önce, sistemi kurduktan sonra, sen bir sürtük gibi davrandığında, oturma odandaydık, ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Hatırladım, sanki dün olmuş gibi hatırladım. Bana şaplak atacağını ve ben yalvarıp kıvrana kadar benimle oynayacağını söylemişti.

Bu anı beni kabinde kıvrandırdı ama başımı salladım.

Çenemdeki eli gerildi ve tehdit etti: "Bana bir daha Joe'dan başka bir şey dersin tatlım, işte böyle olur."

Yutkundum.

"Evet?" diye sordu.

"Tamam," diye

fısıldadım. "Güzel."

Başını daha da eğdi, boynumu öptü ve sonra elini çenemden çekip arkasına yaslandı.

Benny, Kate ve Keira bize bakıyorlardı. Benny *kocaman* gülümsüyordu. Kate de öyle. Keira biraz kızgın ama daha çok şaşkın görünüyordu ve ben de aynı şekilde hissettiğim için onu suçlamadım.

"Evet *Joe*," diye başladı Benny, hâlâ gülümseyerek. "Görüyorum ki ellerin dolu."

"Evet," diye cevap verdi Joe, kalçamı sıkıyor ve sanki hiç umursamıyormuş gibi konuşuyordu. Aslında, ellerinin dolu olması fikri hoşuna giden bir şeymiş gibi geliyordu.

Hem de çok.

"Bunu gördüğüme sevindim, *Cugino*," dedi Benny, gülümsemesi azalmıştı ama gözleri yoğunlaşmıştı ve tekrarladı, sesi alçak, ağır, hatta hırçındı ve kuzenine yönelttiği bakış kadar yoğun. "Bunu gördüğüme sevindim."

Onun, Kate'in, Keira'nın, Joe'nun gözlerinden kaçındım ve Joe'nun üzerindeki bacağımı bırakmaya karar verdim, Manny yakında dönecekti (umuyordum).

Sonra bir galeta daha aldım.

On Beşinci Bölüm

Mike Kazandı

Uyandım, karnım yatağa dönüktü, bir dizim eğikti ama gözlerimi kapalı tuttum, duyularımın yatağı, odayı test etmesine izin verdim, nefes alıp vermeyi dinledim, sıcaklığı, sertliği hissettim.

Hiçbir şey.

Gözlerimi açtım ve yanımdaki yatağın boş olduğunu gördüm.

Sonra sırt üstü döndüm ve arkamdaki yatağın da boş olduğunu gördüm (Joe'nun tarafı değildi, bu yüzden sürpriz olmadı).

Tavana baktım ve banyodaki sesleri dinledim. Hiçbir şey yoktu.

Belki de rüya görmüşümdür.

Saate baktım ve saat sabah onu geçiyordu. Geç olmuştu.

Çok geç.

Sonra içimi çektim ve tekrar tavana baktım, her şey, dün gecenin geri kalanı ve eve geldikten sonra aklıma geldi.

Vinnie's Pizzeria'daki ekmekler güzeldi. Antipasto tabağı nefisti. Turta şimdiye kadar yediğim en iyi pizzaydı ve bolca pizza tadımı araştırması yapmışım, bu yüzden şimdiye kadar yapılmış en iyi pizza olabilir. Mascarpone cheesecake muhteşemdi (kızların büyük kaselerde spumoni dondurması vardı, ev yapımı, tadına bakmışım ve kafama silah dayasalar bile dondurmanın mı yoksa cheesecake'in mi daha iyi olduğunu söyleyemezdin). Ve Chianti'nin üstüne tanımam. Hayatımda hiç bu kadar iyi şarap içmemiştim.

Bu yüzden bütün şeyi içmiş olabilirim.

Ya da belki de saatlerce restoranda kaldığımız içindir.

Yemek yediğimiz süre boyunca ve sonrasında Vinnie, Theresa, Manny ve Benny gelip gittiler, oturup sohbet ettiler, ayakta durup sohbet ettiler. Pizza ve tatlı arasında Vinnie gelip kızları aldı ve onlara mutfağı gezdirirken Theresa da onların yanına oturup Joe ve benimle sohbet etti. Sonra Vinnie kızlarla birlikte geri geldi ve Theresa onları evin önünde gezdirirken Vinnie de bizimle oturup sohbet etti. Sonra tatlı yedik.

Daha sonra, müşterilerin çoğu gittiğinde (ve şarabımın tamamı bittiğinde), Theresa bana çoğunu kendisinin çektiğini söylediği fotoğrafları gezdirdi. Beni restoranın içinde dolaştırırken

Çocuklarının, erkek kardeşlerinin, kız kardeşlerinin, Vinnie'nin kız kardeşinin (Cal'ın annesi), teyzelerinin ve amcalarının, Vinnie'nin teyzelerinin ve amcalarının ve tüm çocuklarının büyükanne ve büyükbabalarının hikayeleri. Beni odada dolaştırırken, kalan müşterilerine gülümserken, fotoğrafları işaret ederken, hayatını ve ailesini sözleriyle ve olağanüstü resimleriyle paylaşıırken sesinde ve kahkahasında sevgi vardı.

Kulağa sevimli bir holigan gibi gelen Cal'den bahsederken bile (onun anlattığı gibi) gülümsemekten ve onunla birlikte gülmekten kendimi alamadım. Ayrıca Cal kesinlikle bir yeğen değil, ailenin bir üyesi, bir birim, çocuklarından biri gibi geliyordu ve bunun nedeninin annesi öldüğünde ve babası kaybettiğinde, Vinnie ve Theresa'nın hafta sonu ve tatillerinde onu evlat edinmeleri olduğunu öğrendim. Eğer ertesi gün okula gitmesi gerekmiyorsa ya da ıslahevinde değilse, Chicago'daki evlerinde Vinnie Junior'ın üzerindeki ranzada yatıyordu.

Kızlar fotoğraf turunun yarısında bana katıldılar, dinliyorlardı ve benden daha da büyülenmiş görünüyorlardı. Sonunda Vinnie de bize katıldı, restoranın ön tarafındaki bir fotoğrafa bakıyorduk, şeref yeriydi, tam hostes istasyonuna geldiğinizde, evin en büyüğü.

Restoranın önünde çekilmişti ve Vinnie ile Vinnie'den bile daha yakışıklı, daha uzun boylu bir adamı gösteriyordu (gençken çok seksiydi). Bu adam Joe'nun babası Koca Joe'ydu (Vinnie bana söyledi) ve o ve Vinnie grubun ortasında birlikte duruyorlardı. Theresa Vinnie'nin sağında, Angela, Joe'nun annesi, kocasının solundaydı. Genç Joe onun önünde duruyordu, Theresa'nın eli onun omzundaydı, kocasının kolu Angela'nın omuzlarına dolanmıştı ve onu kendi yanında sımsıkı tutuyordu. Theresa ve Vinnie'nin önünde kız kardeşi Carmella ile Vinnie Junior, kalçasında yürümeye başlayan Benny, Theresa'nın şişmiş karnında Manny. Hepsi gülüyordu, çocuklar bile, bebek Benny bile başını arkaya eğmiş annesine gülümsüyordu.

Cal o fotoğrafta altı yaşındaydı, bunu biliyorduk çünkü Vinnie bize söyledi.

"İki gün sonra tümörü buldular," dedi yumuşak bir sesle ve Kate ile Keira'nın da bana katılarak nefes aldıklarını duydum. "Bundan iki yıl sonra, neredeyse o fotoğrafın çekildiği gün, Angela mücadelesini kaybetti."

Bu haber üzerine Kate bana taşındı.

Ama Keira'm, Vinnie'nin yanına taşındı.

Kız yaklaştığında bir an için irkilmiş gibiydi. Gözleri resme bakıyordu, aklı başka yerdeydi. Sonra Keira'ya hüznü bir şekilde gülümsedi ve kolunu onun omuzlarına doladı, gözleri bana geldi.

"Asla unutmazsın, *Cara*," diye fısıldadı, acımı biliyordu, gözlerimden yaşlar aktığını hissettim ve Kate daha da yaklaştı. "Ama zamanla unutmak istemediğini öğreniyorsun."

Başımı salladım ve Joe her zamanki gibi sessiz bir şekilde arkama geçti, kolu karnıma dolandı, beni ve Kate'i önüne çekti, karşı koymadığım bir şey daha çünkü o anda yapamazdım.

"Teşekkürler, Vinnie," diye fısıldadım.

"Konuşmak istiyorsan Cal sana numaramı versin, *Cara*," diye teklif etti. Başımı salladım.

"Ciddiyim Vi," dedi bana. "Teşekkür
." Hâlâ fısıldıyordum.

"Yakında ziyarete geleceğiz, değil mi?" Theresa araya girince ona baktım,

Vinnie'yle geçirdiğim o güzel anı anında unutmuş ve paniğe kapılmışım.

"Evet, Teyze, bu iyi olur," diye cevap verdi Joe, Theresa gülümsedi ve benim midem bulandı. "Onları eve götürmeliyim," diye bitirdi Joe, bizi

Kapıya.

"Annemin çantasını getireyim," dedi Keira, sonra uzaklaşmaya başladı, durdu, Vinnie'ye döndü, yanağını göğsüne dayayarak ona sarıldı, kurtuldu ve bizim kabine doğru koşmaya başladı.

Vinnie'nin gözleri onun gidişini izledi, sonra Joe'ya kaydı ve gözlerindeki nazik ve memnun bakış midemi daha da bulandırdı.

"Annemin ayakkabılarını unutma, Keirry!" Kate seslendi. "Yerdeler."

"Yakaladım ," diye bağırdı Keira, sanki sık sık onur oluyormuş gibi, Aile akşam yemeği için Vinnie Amca'nın pizzacısına uğrar ve birbirlerine bağırıp restoranın içinde koşabilirlerdi.

Onun geri dönmesini bekledik ve Vinnie'nin tekrar mutfağa girmesinin ardından mutfağını düzenlemekte olan Benny hariç hepsi bizi arabaya kadar geçirdi. Vinnie, Manny ve Theresa bizi kucakladıktan sonra kızlar arabaya doluştu.

Joe, Vinnie'den bir sırt darbesi daha yedikten sonra yan tarafını açtığında, Vinnie hâlâ yanındaydı, elleri birbirine kenetlenmişti, Vinnie yakındı ve ciddi görünen ama tam olarak duyamadığım bir şey konuşuyordu; Theresa elimi yakalayarak dikkatimi çekti.

"Bir daha buraya geldiğinde," diye başladı ve kalbim sıkıştı çünkü bir daha gelmeyeceğini biliyordum, "iyi bir zaman olduğunda, mutlu bir zaman olduğunda, hatırlamak istediğin bir zaman olduğunda, fotoğrafını çekeceğiz. Seni ve kızları ailenin geri kalanıyla birlikte duvara asarız."

"Theresa -" Ne diyeceğimi bilemeden başladım ve Cal'a beni bu duruma soktuğu için yine kızdım, aynı zamanda neden böyle bir şey yaptığına da şaşırdım.

Elimi sıktı, sözümü kesti ve fısıldayarak, "Onu yakında ailesine geri götür, tamam mı, *cara mia*?" dedi.

Kahretsin.

"Evet," fısıldadım. Yani, ne ki?

"Teşekkür ," dedi ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kapımdan çıktı.

Dönüp amcasına bakan Joe'ya baktım. Joe'nun yüzünün gergin olduğunu biraz da şaşkınlıkla gördüm. Vinnie'nin yüzü solgundu ve aval aval baktım, *kızgındı*.

Bu da neydi böyle?

"Sana ne dediğimi anlıyor musun?" Joe'nun sessizce sorduğunu duydum. "Anladım evlat," dedi Vinnie'nin sesi gergindi.

"Ne gerekiyorsa," diye bitirdi Joe, bunun son olduğunu biliyordum çünkü Vinnie'nin bir kez başını salladığını, elinin Joe'nunkini sarstığını ve sonra omzuna vurup elini bıraktığını ve uzaklaştığını gördüm.

Vinnie bana bakıp nazik bir gülümseme verdiğinde yüzündeki ifadeyi, gergin sesini hayal ettiğimi sanıyordum.

"Yakında görüşürüz Vi," diye seslendi.

"Evet," dedim tekrar çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu.

Ben bindim, Joe da bindi, kapılarımızı kapattık ve Joe uzaklaşırken kızlarla birlikte Vinnie, Theresa ve Manny'ye el salladık.

Öfkemi bastırmaya çalışırken uykuya dalmamın mümkün olmadığını düşündüm.

Ancak galeta, meze, harika pizza, lezzetli cheesecake, dolu bir şişe şarap ve garip ve duygusal bir gün beni ele geçirdi ve Chicago'dan ayrılmadan önce sızdım.

Joe'nun eli dizimde, ağzı kulağımdayken uyandım. "Uyan, bebeğim."

Gözlerimi açtığımda evde olduğumuzu ve onun açık kapıma doğru eğildiğini gördüm.

"Kızlar dışarıda," diye devam etti ve bunun doğru olduğunu görmek için döndüm. "Çık dışarı dostum," diye nazikçe bitirdi.

Arabadan çıktım ve Joe koltuğu öne doğru itip içeri doğru eğilirken yoldan çekildim. Birkaç saniye sonra, kollarında Keira ile tekrar dışarı çıktı.

"Ben onu yatırırim, sen de onunla ilgilenirsin, tamam mı?" Joe sordu ama cevap vermemi beklemedi; kapıya doğru ilerliyordu.

Çantamı karıştırdım, uzaktan kumandayı çıkardım, düğmelere bastım, sonra acemice etraftan dolandım ve kilidi açtım, o içeri girerken kapıyı iterek açtım.

Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım, Joe Keira'yı yatağa taşıyordu, ama etkiledi, güçlü, sert, karnıma bir çorap, ama garip bir şekilde sıcak bir çorap ve kısmen uyuyor olsam ve gecenin ortasında olsam bile, yine de beni kızdırdı.

Joe Keira'yı yatağına yatırdıktan ve ben odasına girerken Joe yanımdan geçip gittikten sonra Keira'nın odasında onlara yetiştim. Gözleri benimkilere takıldı ama devam etti, ben de kapıyı yarıya kadar kapattım ve her zaman kütük gibi uyuyan kızımın yanına gittim. Ayakkabılarını çıkardım ve elbisesi ile o kadar uğraştım ki yarı uyandı. Ona yardım ederek pijamalarını giydirdik ve yorganı geri çektim.

"Joe nerede?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde, yerleşirken dışarıda bir hareket duydum, ayak sesleri, Joe ve Kate.

"Kate'getiriyor."

Keira yan tarafına yuvarlandı, ellerini yanağının altına götürerek, çoğunlukla hala uykulu bir şekilde, "Onu geri aldık mı?" diye sordu.

Bu beni de vurdu, karnıma bir çorap gibi.

"Hayır bebeğim," diye dürüstçe cevap verdim ama beni duymadı, uyuyordu.

Yorganı üzerine çektim, sıkıştırdım ve sonra eğilip saçlarını öptüm.

Sonra dışarı çıktım, Kate'in kapısının kapalı olduğunu gördüm ve kapısına gittim, usulca çaldım ve onun seslenmesiyle içeri girdim.

"Hey Mawdy," dedi, onu yatağın içinde diziyle yakalamıştım, çoktan üstünü değiştirmişti. "Joe içeri girmeme yardım etti," diye bitirdi sözlerini, yatağa çöküp yorganı çekerken.

Ona doğru ilerledim ve her tarafını sıkıca sardım.

Sonra saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Bu çok iyi."

"Mike gibi kanepede uyumasını istedim," dedi ve vücudumun donduğunu hissettim, sonra onu hareket etmeye zorladım ve eğilip saçlarını öptüm.

"Ne dedi?" Saçını sordum.

"Tabii kızım' dedi," diye mırıldandı, dudakları uykulu bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve yastıklarına daha sıkı sarıldı.

Onu *öldürecek*tim.

"Pekâlâ bebeğim, uyu artık," diye cesaretlendirdim ama boşuna çabalamıştım, çoktan uyumuştı.

Işığı söndürdüm, odasından çıktım ve kapısını kapattım.

Joe çantamı mutfak üzerine, topuklu ayakkabılarımı da yere bırakıyordu ki ben topallayarak oturma odasına, oradan da ona doğru yürüdüm.

Eğildim ve fısıltıyla, "Geceyi burada geçirmeyeceksin," dedim. Beni bir süre süzdükten sonra, "Kate'e söz verdim." diye cevap verdi.

"O zaman geceyi burada geçirmeyeceğin için sözünden dönmek zorunda kalman kötü olur."

"Evet, Vi, öyleyim."

"Hayır, Joe, değilsin."

"Bebeğim -"

Daha da eğildim ve öfkeyle, "Bana öyle deme," dedim.

Eli boynuma geldi ve o kadar öfkeliydim ki sarsılarak kurtuldum. Eli havada asılı kaldı, sonra iki eli de hızla hareket ederek kalçalarımı kavradı. Beni öne doğru çektiler, vücudum onunkine çarptı ve kolları etrafımda kilitlendi, biri belimde, diğeri sırtımın yukarısında. Kafeslenmişim.

"Bırak beni," diye emrettim, omuzlarını iterek.

"Konuşmamız gerek."

"Evet, var, sonra, kafanı koparmak istemediğim zaman konuşuruz. Sana söylemek istediğim birkaç şey var. Şimdi gidiyorsun." "Hayır."

"Joe!"

"Kapa çeneni, dostum."

Farklı bir strateji denedim. "Kızların ikisi de yarın erkenden Dane ve ailesiyle birlikte göle gidecekler. Sekizde gitmiş olacaklar. Bu dört saatlik bir mesafe demek. Dört saat boyunca güvende olacağımıza eminim."

"Ben de öyle," diye cevap verdi ve ne demek istediğini anladım. "Joe -"

"Yatağına git, Vi."

"Joe -"

Yüzü yaklaştı ve ben konuşmayı bıraktım.

"Yatağa gidebilirsin ya da kollarımda kalıp tartışabilirsin. Sana hemen söyleyeyim bebeğim, yorgunum ve uykuya ihtiyacım var, bu yüzden tartışmayacağım. Kollarımda kalırsan, o ağzını durdurmak için yaratıcı yollar bulmak zorunda kalacağım. Bunu ister misin?"

Ona *inanmak mümkün değil!*

"Bitti," diye hatırlattım ona.

"Ben bu kararı kabul etmedim," diye karşılık verdi ve vücudumun taş a dönüşüğünü hissettim.

"Ne?" Fısıldadım.

"Yatağına git, Vi."

"Ama Nadia... sen dedin ki -"

"Yaratıcı olayım mı?" diye tehdit ederek sözümü

kesti. Ağzımı kapattım ve başımı salladım.

Joe bir süre bana sarıldı, karanlıkta yüzüme baktı.

Sonra eğildi ve boynumu öptü, hafifçe kaldırarak kulağıma "Uyu" diye fısıldadı.

Sonra beni bıraktı.

Hemen döndüm ve olabildiğince sakın bir şekilde odama doğru yürüdüm (tamam, topalladım).

Yatmaya hazırlanırken titriyordum, zihnim çok dolu, çok hareketli, çok *çılgındı*, Joe'nun tişörtünü yastığımın altından çıkardığımda ve takım elbisemi çıkardıktan, dişlerimi fırçaladıktan, yüzümü yıkadıktan sonra onu giydiğimde düşünmedim bile.

Sonra yatağa girdim.

Zihnim o kadar aktif, o kadar *çılgındı* ki asla uyuyamayacağımı sanıyordum. Ama uyudum.

Ve bunu çok iyi yaptım.

Ama etrafta dolaşan kızların kısık seslerini duyduğumda uyandım ve onu orada hissettim, omzu yanağıma değiyordu, kolu belime dolanmıştı, kalçamı onunkinin üzerine atmıştım.

Ben bir tavuk gibi davranıp uyuyormuş gibi yaparken o dikkatlice altımdan sıyrılıp yorganı üzerime çektiğinde tepki vermeye fırsatım olmadı. Neredeyse sessiz bir şekilde giyinip odadan çıktı. Ama kapıyı yarıya kadar açık bıraktı ve kızlarla Joe'nun mırıldanmalarını duydum. Sonra kapı zilini duydum, Dane'in mırıltısı onlarınkine karıştı, sonra kapı kapandı.

Sonra sessizlik.

Gözlerimi kapatıp bekledim ama geri gelmedi.

Bir şekilde kendime her şeyin bir rüya olduğunu söyleyerek tekrar uykuya daldım.

Şimdi uyanıktım ve aynı şeyi umuyordum. Ama benimle yatağa girdiğini biliyordum.

Piç kurusu.

Tavana bakıp keşke kızları Dane ve ailesiyle gitmeye teşvik etmeseydim diye hayıflandım. İptal etmek istemişlerdi ve Dane bunun

Tamam, hatta kendini bildi bileli her yıl yaptıkları gibi kardeşi ve ailesiyle birlikte göle gitmeyi burada kalacaktı.

Ama bir ay önce Kate'den Keira'yı da getirmesini istediklerinde iki kızın da konuşabildiğı tek şey buydu. Onlara yaz tatili verememiştim ve Dane'in ailesi Perşembe'den Pazar'a dört günlüğüne bir kulübe kiralamıştı. Su kayağı, tubing, göl kenarında uzanıp bronzlaşmak, balık tutmak ve her gece barbekü yapmaktan ibaretti. Yaz sonu eğlencesi. Bir tatil, uzun bir tatil değıl ama eğlenceli bir tatile benziyordu. Bir şey, çok değıl ama bir şeydi ve alabildikleri kadar çok şeye sahip olmalarını istiyordum.

Beni terk etmek istemediler, ben de istemedim ama özlemelerini de istemedim. Hayattaki hiçbir şeyi kaçırmalarını istemedim. şansları varken hayatlarını yaşamalarını ve bunun bir patlama olabileceğini hatırlamalarını istedim. şimdi bile. Sam'den bu kadar kısa süre sonra bile.

Özellikle de Sam'den hemen

sonra. Sam de bunu isterdi.

şimdi hatamı anladım. Çok erkendi, benim için ve muhtemelen onlar için de çok ama çok erkendi.

Tekrar saate baktım.

Muhtemelen çoktan oradadırlar ya da yakındırlar. Kahvaltı ettikten sonra onları ararım.

Yataktan kalktım ve banyoya gittim, banyoyu kullandım, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, dışarı çıktım ve mutfağı girdim. Kahve makinesinin yanında bir not vardı. Onu aldım ve okudum.

Merhaba Mawdy,

Gittik. Seni uyandırmadık. Joe uyumana izin vermemizi söyledi. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara. Seni çok seviyorum.

xoxoxox Kate

Not: Kahve hazır, sadece düğmeyi

çevirin. PPSS: Joe yaptı.

Dişlerimi sıktım.

Siktiğimin Joe'su.

Bunun altında:

Hey Momalicious,

Telefonumu yanımdan ayırmayacağım, tekne de

bile. Seni seviyorum.

xxoxxoxxoo Keirry

Not: Joe her birimize yüzer dolar verdi! Harika değil mi?

PPSS: Mooch'u almayı unutmayın.

Siktiğimin Joe'su!

Keira'yı satın alıyordu ve pi  kurusu biliyordu ki

o.

Nefesimi tuttum ve bağırmak yerine içimi çektim, notu bıraktım ve kahve makinesinin düğmesini çevirdi.

Bobbie bana Pazartesi gününe kadar ücretli izin vermişti. Saatlik olduğu için bunu yapmak zorunda değildi.

Ancak birkaç hafta önce beni müdür yapmaktan da bahsetmi ti. Bu maaş, fazla mesai ücretimi düzenli olarak alacağım anlamına geliyordu ki bu da iyi bir şeydi, bu kadar düzenli bir paraya sahip olmak. Ama aynı zamanda bir sürü sorumluluğu da beraberinde getirecekti ki bu da fazla mesai yapmaya devam edeceğim ve bununla birlikte bir sürü ba  ağrısı ya ayacağım anlamına geliyordu.

Ama bana söylediğine göre i i bitmişti. Bah  merkezini otuz yıl önce a mı tı ve artık çok yorulmu tu (onun sözleri).

"Biraz ara vermeliyim ve burası için güvenebileceğim tek kişi sensin. Yani  imdi benim zamanım. Eğer terfiyi kabul edersen, benim de zamanım olacak," dedi ve itiraf etmeliyim ki, rağmen (ya da bu yüzden) ondan ho landığım için, bu zamanı onun kullanmasını istedim. Düzenli maa tan bahsetmiyorum bile.

Ama hala benim yarı zamanlı i imin yerini dolduracak birini i e almamı tı. Yani müdür olursam, bu Bobbie'nin yaptığı ve benim hiçbirini bilmediğim i leri yapmak için eğitim almam ve ayrıca başka birini bulup onu eğitmeme gerektiği anlamına geliyordu. Bobbie'nin orada çalışan hiç kimseye g venmemesinin bir nedeni olduğundan bahsetmiyorum bile. Çoğu iyiydi ama bu sadece bir i ti, benim gibi değillerdi, yaptıkları şey sevdikleri bir şey değildi. Orada  alı an diğerleri, benim ve ekibin geri kalanı için bile ba  belasıydı ve onları denetlemek zorunda değildim ve bunu yapma fikrinden ho lanmıyordum.

Bunun da ötesinde, Bayan Kuzen'in yeniden tasarladığım ve ektiğim bahçesi harika olmuştu. Bayan Kuzen bahçeyi o kadar çok sevmi ti ki gösteriş yaptı ve tüm arkadaşlarına benden bahsetti. Şimdi iki arkadaşı ve komşusu bahçelerinde çalışmamı, sonbahar çiçeklerini dikmemi ve ilkbahar için soğanları yerle tirmemi, sonra da geri gelip yaz için düzenlememi istiyorlardı. Bayan Kuzen de beni geri istiyordu.

Bu, haftada kırk beş ila elli saat çalıştığım ve bir sürü başka işim olduğu anlamına geliyordu. Para geliyordu ki bu iyiydi ve iş gibi hissettirmiyordu ki bu da iyiydi. Ama tükenmişliğin yaklaştığını hissedebiliyordum. Bunu biliyordum.

Ve bunun da ötesinde, benim için sırada ne vardı?

Kahve akışını kapatmak için kolu kaydırırken bunu düşündüm ve kendime bir fincan aldım, sonra kahvenin geri kalanının dolmasına izin vermek için kolu geri kaydardım.

Mike bir sonraki seviyeye geçmeye hazırdı. Bunu biliyordum. Bunu mahvedersem, onu kaybederdim. Bunu ben de biliyordum. İyi bir adam olabilirdi ama aynı zamanda dalga geçilecek biri de değildi ve ben de bir erkeğin dalga geçeceği türden bir kadın olmak istemiyordum. Sabrını kaybedecekti ve bunun yakında olacağını hissediyordum.

Ve Sam gitmişti. Gitmişti. Artık yakın olunacak hiçbir şey yoktu, dört saatlik mesafe bile yakın değildi.

Ve Daniel Hart dışarıdaydı. Kocamı ve kardeşimi öldürmüştü ve bunu yaparken bile benimle oynayabileceğini düşünüyordu. Yine de yapacaktı, biliyordum. Sadece yaptığında ne yapacağımı bilmiyordum. Seçeneklerim çözülmek ya da çılgına dönmek, onu avlamak ve kafasından vurmaktı. İkisi de kızlarım için iyi değildi (ya da benim için).

Joe bir jokerdi ve sinir bozucu biriydi. Orada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne *olmayacağını* biliyordum. Bu konudaki hislerimi ona açmam gerektiğini de biliyordum ve bunu bir an önce yapmalıyım.

Bu düşünceyle kahvemden bir yudum aldım, pencereden onun evine doğru baktım ve gözümü diktim.

Evinin önünde bir çöp konteyneri vardı ve bir adam evden çöp konteynerine doğru yürürken Joe'nun eski halısını rulo haline getirip omzunun üzerinden atıyordu. Çöp konteynerine varmış, vücuduyla bir hareket yapmış ve halı çöp konteynerinin içine girerek bir toz bulutu yaratmış.

Bu da ne?

Bunu izlerken o kadar büyülenmişim ki, telefonum çaldığında sıçradım ve sonra ona uzandım, adamın Joe'nun evine geri dönüşünü izlerken gözlerimi pencereden ayırmadım.

"Alo?"

"Vi, tatlım?"

Gözlerim lavaboya kaydı. "Bea,"

diye fısıldadım.

Tim'in annesi.

"Ah tatlım," diye fısıldadı Bea ve ben kahve fincanımı yere bırakıp lavaboya tutundum.

Nefesimin kesildiğini duydu.

"Ah tatlım," diye tekrar fısıldadı, sonra bir nefes daha çektim, bu sefer aksama olmadan ve devam etti. "Gitmek istedik, babam ve ben, ama onunla yüzleşemedim. Babam Sam'in nasıl olduğunu bildiği için anlayış göstereceğini söyledi ben kendimi çok kötü hissettim ve seni ve kızları görmek istedim."

Bunu anlamıştım. Annem Bea'ya ve babama, Tim'in babasına Gary diyordum çünkü ona başka bir şey dememi reddediyordu. Annem o kadar iğrençti ki, dün gibi hatırlıyordum.

Her şey olup , hamile olduğumu öğrendiğimde ve Bea ile Gary'nin babamla annemi anlamaya ve bize yardım etmenin yollarını bulmaya ikna etmeye çalıştıkları o korkunç aile toplantısını yaptığımızda, annem buz gibi soğuk ve düpedüz çirkindi. Annem Bea'nın zayıflıklarına ve söylediklerine odaklanmıştı, Bea kendini küçük, önemsiz, değersiz hissediyordu ve öyle hissediyordu çünkü annem de öyle istiyordu. Annem öyle bir kaltaktı ki Bea'ya böyle hissettirmekten neredeyse zevk alıyordu.

Tam bu sırada Gary Bea'nın elinden tuttu, onu annemlerin kanepesinden çekti, başını benim elimi tutan Tim'e doğru eğdi, hepimiz dışarı çıktık ve bu onları üç yıl boyunca son görüşüm oldu. Düğünüme gelmediler. Kate ve Keira doğduğunda hastaneye gelmediler. Sadece Sam'in ısrarıyla Kate'in doğum günü partisine geldiler ve o da güzel geçmedi (bu yüzden onları iki yıl daha görmedik).

Bea asla unutmamıştı. Hassas biriydi ama aynı zamanda o kadar da kötüydü. "Anlıyorum," dedim ona.

"Senin... senin... herkesin senden bir parça isteyeceğini düşündüm. Daha sonraya kadar beklemek istedim, böylece biraz zaman geçirebiliriz. Babam ve ben gelip hafta sonu kalacağız, sorun olur mu?"

Kalbim yerinden fırladı ve sonra battı.

"Oh Bea, kızlar gölde. Eğlenceli ve normal bir şeyler yapmalarını istedim."

"O zaman gelecek hafta sonu," dedi hemen.

Başımı salladım. "Evet, bu hoşuma gider ve kızlar da buna bayılır."

"Güzel," dedi usulca, sonra duraksadı ve fazla rahat bir ifadeyle, "Pam aradı," dedi.

Lanet olsun!

Başımı kaldırdığımda adamın elinde daha fazla halıyla dışarı çıktığını gördüm.

"Bea -" Ben başladım.

Sözümü kesti. "Adının Joe olduğunu söylüyor." "Oh Bea, öyle değil -"

"Ondan

hoşlanıyordu."

Siktir!

Ağzım sıkıştı, o kadar sıkıştı ki sessiz kaldım. Sonra tekrar, ne söyleyeceğimi bilemedim.

Bea devam etti. "Kızlarla arasının çok iyi olduğunu, sana karşı çok tatlı olduğunu söyledi. Büyük adam, dedi, bulaşılmaması gereken bir adam."

"Bea, izin ver -"

Fısıltısı beni böldü. "Sevindim, tatlım." Gözlerimi kapattım ve o devam etti. "Baban ve ben, senin orada tek başına olmandan endişeleniyorduk. Hâlâ devam ediyor olsaydı bize söylemeyeceğini, bizi endişelendirmeyeceğini biliyoruz. Pam'ın bu Joe hakkında söyledikleri, ben ve babam, ikimizi de sevindirdi."

Konuşmadım çünkü ne diyebilirdim ki?

"Oraya gittiğimizde onunla tanışacak mıyız?" Hayır, *tanışmayacaklar*.

"Çok sık şehir dışına çıkıyor," dedim ona, öyle olmasını umarak ve eğer değilse ona Timbuktu'ya bir bilet almaya, onu uyuşturmaya ve bir uçağa bindirmeye istekli olarak. "Şehir dışındaysa sana ve kızlara nasıl bakıyor?" diye sordu,

Sesi biraz yükseliyordu, korkmaya başlamıştı.

"Sokağın karşısında bir adam var, polis, Tim'e çok benziyor, iyi bir adam. Sırayla bize göz kulak oluyorlar," diye onu temin ettim.

"Bu iyi," diye cevap verdi, sesi sakinleşmişti.

Halılı adam Joe'nun evinde kaybolmuştu ama ben sokakta bir cip gördüm, ona odaklandım ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Mike.

"Bea, sanırım gitmem gerekiyor," dedim telefona, istemesem de onunla konuşmak istiyordum. Kayınvalidemle uzun zamandır güzel bir konuşma yapmamıştım ve şimdi, Sam ölürken, onun en iyi olduğu zamandı. Çekingen ve hassas olabilirdi ama harika bir kayınvalide, daha iyi bir anne, mükemmel bir büyükanne ve iyi bir arkadaşı.

"Sorun değil," dedi bana. "Otoyolun yanındaki otelde rezervasyon yaptıracağız."

"Burada kalabilirsin, Kate'in yatağını alabilirsin," dedim Mike'ın arabamı park etmesini izlerken. "O Keira'yla yatacak."

"Oh, yapamazdık."

"Daha önce buradayken yapmıştın."

Mike'ın arabasından inişini izlerken sessizdi, gözleri evimdeydi ve sonra onun kızgın, çok ama *çok* kızgın olduğunu gördüğümde içimde bir sızı hissettim.

Sonra Bea sessizce kulağıma, "Bu Joe'dan önceydi," dedi.

Gözlerimi kırptırdım, Mike'ı, Mike'ın açıklanamaz bir şekilde sinirlenmesini, Joe'nun halıyı kaldırmasını, Joe'nun kamyonetini ve Bea'yı takip edemiyordum.

"Ne?" Ben sordum.

"Hoşuna gitmeyebilir -"

"Sen burada kalıyorsun."

"Joe'yla buluşmayı bekleyeceğiz." "Öyle değil."

"Pam öyle demiyor." "Ama -"

Mike ön kapıya doğru yürüyordu ve benim kalbim küt küt atıyordu. Bea, "Ona çikolatalı kremalı turtamı yapacağım, onu kazanacağım," diye karar verdi. Evet, sanki çikolatalı kremalı pasta Joe' kazanabilirmiş gibi.

Keklerim,

krep ve risotto onun zırhında bir çentik bile açmamıştı. Bea'nın çikolatalı kremalı turtası bombaydı ama Joe Callahan yenilmezdi.

"Bea -"

Kapı zilim çaldı ve yüksek sesle, her zamankinden daha yüksek sesle, çok yüksek sesle çaldı ve ben sıçradım.

"Gitmen gerek," dedi Bea bana.

"I -"

"Yakında görüşürüz, tatlım."

"Bea" dediğimde kapıya doğru yürüyordum.

"Bebeklerimi sıkın."

İçimi çektim ve kapının yanındaki panelden alarm kodunu girdim. "Babamı sık."

"Tabii ki tatlım. Bye."

"Güle güle."

Telefonun kapatma düğmesine bastım, kapının kilidini açtım ve bir sonraki dramımla yüzleşmek için kapıyı açtım.

Ve drama oldu, çünkü Joe'nun gömleğini giydiğimi unutmuştum.

Bu kötü bir şeydi, bunu biliyordum çünkü Mike'ın gözleri tepeden tırnağa değişti ve yüzü kızgınlıktan öfkeye dönüştü.

"Mike -"

Elini karnıma sokarak, beni eve iterek, içeri girip kapıyı kapattıktan sonra bile elini orada tutarak benim de önümü kesti.

Sonra elini bıraktı ve bana baktı. "Mike -"

Elini kaldırdı, avuç içi dışarıda ve bana dönüktü ve ben bekledim. Elini bıraktı, başka tarafa baktı ve çenesindeki bir kas sarsıldı.

Sonra tekrar bana baktı.

"Sabırlıydım," dedi usulca, konuşmak için ağzımı açtım, başını salladı ve ağzımı kapattım. "Lütfen beni sürüklerken onu tekrar becermeye başlamadığını söyle."

"Seni yanımda sürüklemiyordum," diye fısıldadım. "Evet tatlım, sürüklüyordun."

Bana tatlım demesi her zaman hoşuma giderdi ama o zamanki şekli hoşuma gitmedi.

"Hayır, Mike. Değildim."

"Saçmalık."

"Sana karşı dürüst oldum."

"Onu yine mi beceriyorsun?" diye

sordu. "Kesinlikle hayır," diye

cevapladım. "Neden onun gömleğini giyiyorsun?"

Yalan söylemeyi, Tim'in olduğunu söylemeyi düşündüm ama Mike ve ben bununla ilgili değildik ve bunu başardım, bizi ilgili yaparak bunu yapmak istemedim.

"Çok rahat." En azından bu doğrudu.

"Seni cenazeye o mu götürdü?" Mike sordu ve bunu nasıl bildiğini bilmiyordum.

Başımı salladım. "Sadece Kate istediği için."

"Benim yapmama izin vermedin ama onun izin mi verdin?" "Mike, Kate istedi."

"Ve *senden* bunu yapmama izin vermeni istedim."

"Dürüst olmak gerekirse," diye fısıldadım, kendimi kaybetmeye başlamıştım, neden umursadığımı merak etmeye başlamıştım, telefonu kanepeye fırlatırken aynı anda neden yataktan çıktığımı merak etmeye başlamıştım. "Bunun için enerjim yok."

"Şu anda hayatın senin için boktan olduğunu biliyorum Violet, ama Tanrı'ya yemin ederim ki bu boktan şey boka sardı."

"Ne boku?" Ben sordum.

"Benimle birlikte olman ama onun cenazeye götürmesi ve ertesi sabah evini terk etmesi."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Tina Blackstone istasyona uğradı, çocukların çöreğe ihtiyacı olduğunu hissetti, orospu bunu hayatında daha önce hiç yapmamış olsa da. Hilligoss'tan üç düzine getirdi, çocuklar yerken kaldı, ağzını açtı, bundan zevk aldı."

Orospu!

Kan basıncımın düşmesine izin vererek bir dakika Mike'a baktım.

Sonra Tina ile daha sonra ilgilenmeye karar vererek, "Geceyi burada geçirdi" diye onayladım. "Ama seni becermedi mi?"

"Hayır Mike," dedim ona, sabrım tükeniyordu, elimden kayıp gidiyordu ve bunu hızla yapıyordu, "beni becermedi. Kate ona bağlandı, geceyi onunla geçirmesini istedi. Babası ve amcası beni takip eden adam tarafından öldürüldüğü için kendini biraz güvensiz hissediyor. Gecenin bir yarısı eve geldik ve onun kalmasını istedi. O da kaldı. Bu sabah kızların Dane ve ailesiyle güvenli bir şekilde gittiğinden emin oldu ve gitti. Yataktan bile çıkmadım. Bebeklerime veda bile etmedim."

Konuşmamı bitirdiğimde sesim boğuk çıkmıştı ve Mike'ın yüzü değişti, öfkesi azaldı, nezaket devreye girdi ve bir adım öne çıktı.

İki tane geri çektim ve o da durdu. "Tatlım," diye mırıldandı.

Bana böyle "tatlım" demesi hoşuma gidiyordu.

Ama başımı salladım ve ona "Bitti" dedim.

Gözlerini kırıştırdı, yavaşça, sonra sordu, "Ne?"

"Evi satıyorum. Kızlarla Arizona'ya taşınıyoruz." "Tatlım."

Hâlâ başımı sallıyordum. "Benimle uğraşacak, Mike. Tim'i öldürdü, Sam'i öldürdü ve yine de benimle uğraşacak."

Mike ilerledi, ben geri çekildim ama o bana daha hızlı yaklaştı ve beni kollarının arasına aldı. Neden geri çekildiğimi unuttum, ellerimi göğsüne koydum ve alnımı ellerinin arasına düşürdüm.

"Bunu daha fazla yapamam," diye fısıldadım. "Sen, Joe, Bea, Mel, annemin bir sürtük olması, Sam'i gömmek, Vinnie, Theresa, Manny, Benny, Daniel Hart, hepsi çok fazla."

çok. Bunu daha fazla yapamam."

Mike sessizdi, ben gözyaşlarıma karşı koyarken beni kollarının arasına aldı.

Kazandığımda ve bunu iç çekerek yaptığımda konuştu. "Sevgilim, bu insanların yarısının kim olduğunu bile bilmiyorum."

Bunu söylerken güldüm, başımı çevirdim ve yanağımı göğsüne bastırdım. Sonra kollarımı beline doladım ve kolları daha da sıkılaştı.

"Saçlarımın içine bakarak, "Buraya sana bu saçmalığı söyleyerek hıyarlık ettim," dedi. Onu rahat bıraktım. "Değildin. Sen sadece bir erkektin."

"Evet, ."

Yanağımı yaklaştırdım ve onu sıktım. "Evet." "Kızlar burada değil, bu gece benimle olmanı istiyorum."

Gözlerimi kapattım ve tüm ciddiyetimle, "Mike, şaka yapmıyordum. Gitmene izin vermeliyim."

"Neden?" diye sorduğunda vücudunun hareketsizleştiğini hissettim.

O zaman başımı arkaya eğdim ve "Fark etmediysen söyleyeyim, hayatımdaki erkeklerin sonu kafalarında kurşunlarla bitiyor" dedim.

"Tatlım -"

"Ve ben tamamen boku yemiş durumdayım." "Vi."

Bir kolumu belinden çektim, elimi yanağına koydum ve fısıldadım, "Ve sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"Bu kararı benim vermeme ne dersin?" fısıldadı. "Mike, tekrar ediyorum, ben tamamen boku yemiş durumdayım."

"Tatlım, bunu zaten biliyorum," diye sırtıttı, "ve, siktir et, ama hoşuma gidiyor."

"Mike -"

"Çok şirin."

Sonunda ona gerçeği söyledim. "Joe ile halletmem gereken bir şey var ve ben bunu hallederken senin kendini bir ipin ucunda hissetmeni istemiyorum."

Kolları kasıldı ve çenesindeki o kas yeniden sıçradı. "Ne?" diye fısıldadı.

Yanağındaki elim boynuna kaydı ve dedim ki, "O değil, düşündüğün şey değil. Ama bir şeyi netleştirmeliyiz ve Joe'yu tanıyorum, bunu yapmak biraz zaman alacak."

"Violet."

"Dört günüm var, kızlar gitti, bunu yapmak için dört günüm var. Bana bunu verebilir misin?"

"Hayır."

"Mike -"

"Vi, bu gece benim yatağımdasın."

"Mike, dinle -"

Kollarıyla beni susturmaya çalıştı, ben de susturdum ve o da "Hayır Vi, beni dinle. Bunu onunla hallet. Konuşun. Ne hakkında olduğu umurumda değil, bilmek de istemiyorum. Bu gece evime gel ve geceyi geçirmeye hazır ol."

Evet, sabırsızlanmaya başlamıştı, hak iddia ediyordu. "Mike, sanmıyorum-"

"Ve sakın onun tişörtlerinden birini getirme. Sen tişörtlerle uyuyorsun, benimkilerden birini giy."

"Ama -"

"Ve sen de eve götür."

Kahretsin ve lanet olsun. Joe birkaç gündür evdeydi ve kardeşim ölmüştü, Chicago'da bir İtalyan aile tarafından yarı evlat edinilmişim, kızlarım tekrar onun büyüüne kapılmıştı ve ben de bu uğursuz karmaşanın içine geri dönmüştüm.

"Bunun için hazır değilim."

"Evet, sen ve ben varız ve o senin günlerini alabilir, onunla bir şeyler yapman gerekiyor, ama kızlar yokken gecelerin benim."

"Ya biz -"

"Güvende olmanı istiyorum. Güvende olduğunu bilmek istiyorum ve bunu bilmemin tek yolu da yatağımda olman. O ve Colt gündüzleri nöbet tutabilirler ama sana söylüyorum Vi, geceleri ben yatarım."

"Mike -"

Yine bitirmeme izin vermedi, bu sefer beni öptü. Doğrudan ateşli öpücüğü değil, bu gizliydi, hafif ve tatlıydı, ateşi inşa ediyordu.

Kollarımı boynuna dolayarak bitirdim.

"Saat altıda, tatlım," diye fısıldadı, "içeri gel, kapı açık olacak."

"Tamam," fısıldadım, çünkü tam bir aptaldım. Sonra, tıpkı Mike gibi, bana dürüstçe verdi.

"Bunu anlamıyorsun Vi, o yüzden sana söyleyeceğim. Sana aşık oluyorum." Gözlerimi kapattım. Mike sırayla onları öptü ve ben de tekrar açtım. "Buna ihtiyacın olmadığını biliyorum tatlım, ama yine de ihtiyacın var."

Bu hiç mantıklı gelmiyordu ama kesinlikle öyleydi. Ona geri verdim, aynı dürüstlikle.

"Mike, sen en iyisini hak ediyorsun ve bunun ben olduğumdan emin değilim."

Sadece sırtıttı, beni sıktı, alnımdan öptü ve tekrarladı, "Saat altıda, kapı açık olacak."

Sonra beni bıraktı, döndü ve .

Kapıya baktım.

Sonra ona doğru yürüdüm ve alarmı çalıştırdım.

Sonra soğuk kahvemin yanına gittim, onu yaktım ve mutfağında durup mutfak pencereinden dışarı bakarak üç adamın Joe'nun tüm mutfağı gibi görünen şeyi çöpe taşımasını izledim ve bunu yaparken kahvemi içtim.

* * * * *

Duş aldıktan sonra parfümümü sıktım, hafif bir makyaj yaptım, Lucky kot pantolonumu ve her zaman sevdiğim bluzumu giydim. Pamuk neredeyse batık gibiydi, hepsi üzümün koyu tonlarındaydı, yakasındaki yırtmaç yeşil, lila, lavanta ve mavi çiçeklerle işlenmişti ve yırtmacın üst kenarlarından aşağıya sarkan örgülü ipler vardı, ağırlıkları onu açık tutuyordu. Boldu ama elastik bir bel bandı ve kap kollarında lastik vardı. Biraz Heidi, biraz da rock 'n' roll tarzındaydı. Bayıldım, kendimi iyi hissettiriyordu ve buna çok ihtiyacım vardı.

Sonra telefonumu elime aldım, "Joe'nun cep telefonu "na geldim ve .

İkinci halkada açtı.

"Yo."

"Ben Violet. Konuşmamız gerek. Buraya gel."

"Dostum, bir işin ortasındayım."

"Sen buraya gel ya da ben oraya geleyim ve evini yıkmakta olan çocukların önünde yapalım."

Sessiz kaldı, sonra içini çekti ve "Bana on ver." dedi. "On tane aldın, o zaman oraya gidiyorum."

"Tamam bebeğim, sakın ol. Geleceğimi söylemiştim." "Tamam," dedim telefona, sonra da .

On dakikam vardı ve onunla ne yapacağımı biliyordum.

Ön kapıdan topallayarak çıktım, bahçemde yürüdüm, Tina'nın ve benim bahçelerimizi ayıran parmaklıklı çitten dikkatlice atladım, sonra kapısına doğru yürüdüm ve kapısına vurdum.

Bana bunu bir süre yaptırdıktan sonra açtı, yüzü sırtıyordu, bunun olacağını biliyordu ve bunu istiyordu, kaltak.

"Hey Violet."

Ona selam vermedim, "Duyduğuma göre yine işimi etrafa yaymışsın, sorunlarımız var" dedim.

Elini göğsüne götürdü ve tamamen sahte bir masumiyetle, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi.

Gereksiz yere ona, "Mavili çocuklarımız için çörekler, Mike'a neden hakkında hiçbir fikrin olmadığını söylemek, işte ben *de bundan* ," diye hatırlattım.

Sahte masumiyeti eridi ve gözleri kısıldı. "Cal'ın arka kapısından onun gömleğini giyerek çıktığını biliyorsun. Mike gibi iyi bir adamı peşinden sürüklediğini biliyorsun. Bunun sıkık olduğunu bil."

"Evli bir adamla düzenli olarak düzüşürken orada dikilip taş atıyorsun," diye karşılık verdim, irkilirken bile alay edişini izledim ve devam ettim. "Bir bok bilmiyorsun Tina, ama bilsen bile bu seni ilgilendirmez, o yüzden çeneni kapalı tut."

"Beni zorlayacak mısın?" diye sordu, sanki sekiz yaşındaymışız ve ilkokulda teneffüste sözlü bir tartışmaya girmişiz gibi.

"Evet," diye cevap verdim, olgun davranacak havada değildim. "Hayatımda çok fazla boktan şey oluyor, seninle uğraşmama gerek yok."

Arkasına yaslandı ve "Bana ne yapabilirsin ki?" diye alay etti.

Joe'nun sözünü çalmaya karar verdim. "Bilmiyorum, ama sen zorlarsan, ben de yaratıcı olurum."

"Getir bakalım," diye tersledi.

Omuz silktim ve "" diye cevap verdim.

Sonra dönüp topallayarak uzaklaştım ve Joe'nun bahçemde durduğunu gördüm, ayaklarını dikmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri benim ötemde Tina'nın evine dikilmişti.

"O da neydi?" diye sordu çitten tekrar atlayıp yaklaştığımda.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, topallayarak ön kapıya kadar yanından geçtim ve içeri adım attım.

Joe beni takip etti ve kapıyı kapattı. "Vi, o da neydi?" diye tekrarladı.

"Sen ve , biz bittik," diye *tekrar* duyurdum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, bana baktı ve ne kadar korkutucu görünebileceğini unutmuştum. Kollarını çaprazlama olayını hiç yapmamıştı ve bu çok korkutucuydu.

"İki kez sordum ve son bir kez daha soracağım, Tina ile yaptığın neydi?"

Anonsumu duymazdan geldiğini fark ettim, bu yüzden ona cevap vermeye karar verdim, böylece doğrudan almak istediğim şeye ulaşabilirdik, Joe'nun Tina'ya takılıp kaldığında yapmama izin vermeyeceği bir şey.

"Dün bizi götürdüğünü gördü, bu sabah evden çıktığını gördü. İstasyona çörek getirmeye karar verdi ve şeker neşesini yayarken tüm bunları çocuklarla paylaştı, Mike da onlardan biriydi."

Joe'nun yüzü sertleşti ve çok daha korkutucu bir hal aldı ve duvarıma bakmak için başını Tina'nın evine doğru çevirdi.

"Mike ve ben iyiyiz, sağlamız, o bunu sarsmaya çalışıyor ve ben de ona buna izin vermeyeceğimi söyledim," diye bitirerek konuyu kapattım.

Joe'nun sert yüzü tekrar bana döndü.

"Sen ve Haines sağlam mısınız?" diye sordu.

"Evet, bu da bana şunu hatırlatıyor, kabul et ya da , biz bittik." Başını iki yana salladı.

Gözlerimi diktim ve "Neden başını sallıyorsun?" diye sordum. "Çünkü daha bitmedi."

"Öyleyiz."

"Onu bir daha görmeyeceğiz ve sen de görmeyeceksin," dedi. Ağzım açık kaldı.

Sonra "Ne?" diye sordum.

"İşin bittiğini ona söylemelisin."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve "Ne?" diye tekrarladım.

"Bugün yap, o iyi bir adam, onu serbest bırakmalısın."

Vücudumun yavaş yavaş katılaştığını hissettim ama bu olurken biraz öne eğildim ve bir kez daha "Ne?" diye sordum.

"Sen benimsin, kızlar benim. Şu anda senin üzerinde hak iddia ediyorum ve sen zorlarsan bunu onunla da yaparım."

O... O...

Az önce *benim* ve *kızların* olduğunu mu söyledi?

Az önce *hak iddia ettiğini* mi söyledi?

Doğrudan mı?

"Deli misin sen?" Nefes aldım.

"Hayır."

o zaman kaybettim. Bütün gün devam ettiği için sürpriz olmadı.

"Benimle *dalga* geçiyor olmalısın!" diye bağırdım. "Hayır,"

diye sakince tekrarladı.

Ona doğru bir adım attım ve "*Beni* sikerken başkasını siktin" diye çıkıştım.

"Yalan söyledim, Nadia'yı hiç becermedim," diye cevap verdi,

hâlâ olabildiğince soğukkanlıydı. Gövdem geriye doğru sallanırken aynı anda nefesimi de çektim.

"Ne?"

"Yalan söyledim, dostum."

"Bunu neden yaptın?" "Fark

etmez."

"Evet öyle!" Bağırdım.

"Seninle birlikte olduğum süre boyunca başka kimseyle birlikte olmadım.

Bunu düşünmedim bile."

Başımı salladım, önce bir adım sonra iki adım geri attım, sözleri beni geri çekilmeye itti.

Sonra durdum ve toparlandım. "Bunun bir önemi , umurumda değil. Bitti artık.

Oraya bir daha geri dönmeyeceğim."

"Zaten döndün."

Başımı sallamayı bıraktım ve ona ters ters baktım. "Ben değilim." "Dostum, öylesin. Hiç gitmedin ki."

"Bunu nasıl anladın?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Gömleğimin içinde uyuyorsun," diye cevap verdi.

Hay sikeyim. Neden bu kadar

aptaldım? "Rahat," diye tersledim.

"Ve Kate bana Mike'ın geceyi kanepede geçirdiğini söyledi," diye devam etti Joe.

"Bunu yaptı çünkü kızların yanında havalı davranıyor."

"Bu sabah odanızdan çıktım Vi, ikisi de gözünü kırpmadı."

O adımları tekrar ileri attım (ve sonra biraz daha), doğrudan onun alanına girdim ve "Evet, bunu da konuşmamız gerekiyor" dedim.

"İstemediğin konusunda bana saçma sapan söyleme. Bu sabah kalktığımda uyanıktın, bana bir bok vermedin, tek kelime etmedin.

bu yüzden beni kandırmaya çalışmayın."

Bunu nereden biliyordu? Tam bir baş ! "Kızların önünde olay çıksın istemedim."

"Geri gelmemi istedin." Evet, tam bir baş belası.

"Ben yapmadım!" Bağırdım.

Sonra hızlı hareket etti ve ben de aynı hızla geri çekildim ama duvara çarptım ve yaklaştı, elleri başımın yanındaki duvarda, beni çitle çevirdi.

"Geri çekil," diye tısladım.

"Sen benimsin Vi." dedi ve bunu söylerken yüzüne odaklandım. Çok korkutucuydu. Tekinsiz. Ve kesinlikle ciddiydi.

Joe Callahan uğraşılacak bir adam değildi, bunu biliyordum ve eğer bilmeseydim sesi ve yüzü bunu kanıtlayacaktı.

"Sana dokunmasına izin verirsen beni ," diye tehdit etti.

"Mike ve ben birlikteyiz," diye fısıldadım.

"Benimle ya da onunla bu oyunu oynama." "Geri çekil," diye tekrarlardım.

"Seni uyarıyorum dostum, bu oyunu oynama."

Başımı salladım ve yalvardım, "Joe, lütfen geri çekil. Bu ihtiyacım yok."

"O zaman zorlama."

"Size hatırlatabilir miyim, kardeşim daha yeni öldü!" Ben ağladım.

"Evet, sen bu tavrından vazgeç, ben sana bu yarayı iyileştirmende yardımcı olabilirim."

Kimdi bu adam? On yedi lanet yıl boyunca kendi trajedisine tutunmuş, nasıl orada durup bana benimkiyle başa çıkmama yardım edebileceğini söyleyebilirdi?

"Gerçekten mi Joe? Tim'i kaybetmenin üzüntüsünü atlatmama yardım ettiğin gibi mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Teklif ettiğim bu değildi, dostum, ama böyle istiyorsan sana vereceğim."

"İnanılmazsın," diye tersledim. "Ben seninim."

Bu benim karnıma vurdu, o kadar sertti ki nefesim kesildi ve tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

Bundan faydalanarak yüzünü bana yaklaştırdı ve ellerini başımın iki yanına doladı.

"Yatağında bana ilk kez gülümsediğinde, işte o zaman oldu," diye mırıldandı.

"Joe -"

"Derimin altındasın."

"Lütfen -"

"Ben senin altındayım."

Başımı salladım ve yüzü daha da yakınlaştı, tek görebildiğim gök mavisi gözleri, tek hissedebildiğim dudaklarının bir nefes uzağımda olduğuydu.

"Seni orada seviyorum dostum, sen de beni orada seviyorsun. Mike'ı serbest bırak."

"Sen kimseye ait olamazsın. Sen Joe Callahan'sın, tek kişilik bir adamsın. Ait olduğun tek kişi Bonnie'ydi ve o seni hala elinde tutuyor ve ne kadar berbat, çılgınca üzücü olursa olsun her zaman da tutacak."

Elleri başımda kenetlendi şöyle dedi: "Kasaba efsanelerine kulak asma. Bu boktan bir şey."

"On yedi yıl boyunca bunu sakladın," diye belirttim.

"O benim oğlumu öldürdü," diye cevap verdi ve kalbim yerinden fırladı.

"Biliyorum," diye fısıldadım ve ellerim beline gitti, ona dokunmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı, o sözleri söyledikten sonra ve bunu yapıyordum çünkü *delirmiştim*.

"Sen bunu yardım et bebeğim, ben de Sam konusunda sana yardım edeyim."

Başımı salladım ama ellerim tişörtünü yanlarında sıkı. "Seninle tekrar oraya dönemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ne zaman döneceğini bilmiyorum."

"Buddy -"

"Bunu bana iki kez yaptın." "Vi -"

"

"Ve bunu kızlara bir kez yaptın."

Gözlerini kapamasını izledim, bir puan kazandığımı biliyordum ve bu konuda en ufak bir mutluluk hissetmiyordum. Ama burada bir şeyler oluyordu ve kendim ve kızlarım için bu sefer doğru olanı yapmalıydım.

Ben de bıçağı daha derine soktum. "Ben, tamam Joe, ama kızlarım değil." Gözlerini açtı ve benimkilerle kilitledi.

", biliyorum. Bitmediğini biliyorsun." "Olmak zorunda."

"Öyle değil. Asla da

olmayacak." "Öyle, Joe."

Cevap vermedi, sadece gözlerimin içine baktı.

Sonra ağzı benimkine değene kadar hareket etti.

Sadece o dokunuşla, bir öpücük bile değil, bedenim yumuşadı, ellerim gömleğini sıkmayı bırakıp sırtına doğru kaydı ve boğazımdan bir inilti süzüldü.

"Kendine bunu söyle bebeğim. Ama şu haline bak," diye mırıldandı, sesi kibirli değil nazikti, gözlerimiz hala kilitliydi, "sen benimsin."

Sonra ağzı uzaklaştı ama başını eğdi, benimkini bıraktı, boynumu öptü ve uzaklaştı, kapıdan çıktı ve evinin önündeki yürüyüş yolumda yürürken pencereden onu izledim.

Uzun bir süre duvara yaslanmış bir şekilde öylece durdum. Biraz zaman aldı ama ağır ağır nefes aldığımı fark ettim.

Sonra duvardan aşağı kaydım, dizlerimi göğsüme çektim. Kollarımı baldırlarıma doladım ve kendime sıkıca sarıldım.

Sonra arka cebimden telefonumu çıkardım ve kızlarımı aradım. Bana orada, kulübede olduklarını, eşyalarını yerleştirdiklerini ve Dane ile Babam tekneyi suya indirmişti. Kulübe *çok güzeldi* ve göl olağanüstüydü. Tekneye çıkmaya hazırlanıyorlardı ve sesleri mutlu ve heyecanlı geliyordu.

Onları göndererek doğru kararı vermiştim. Düşünecek başka şeyleri vardı, iyi şeyler.

Sam memnun olur.

Konuşmam bittiğinde telefonumu kapattım.

İhtiyacım olan şey buydu, tam olarak ihtiyacım olan şey.

Uzun sürmezdi ama bir şeydi.

Yerden kalktım ve Mooch'u almaya gittim.

* * * * *

Mike'ın büyük yatağında Mike'ın tişörtüyle oturuyordum, kığım yatağa, omuzlarım yatak başlığına dayalı, elimde eriyen bir kutu çikolatalı kurabiye hamuru dondurması vardı.

Mike yanıma uzanmış, yan yatmış, başı elinde, dirseği yastığın içinde, gözleri bende, üzerinde pijama altı ve başka bir şey yoktu (güzel bir göğsü, inanılmaz karın kasları vardı, tüm şov Joe'nunkinden daha zayıftı, hantal değildi, yara izi yoktu, ama yine de harikaydı).

Layla yatağın ucunda yan yatmış, Mooch da onun göğsüne . İkisi de son dört saatlerini Mike'ın bahçesini mahvetmekle geçirdikleri için kendilerinden geçmişlerdi.

Cep telefonum kulağıma yapıştı ve Dane Gordon onun aracılığıyla bana fısıldıyordu.

"Bunu size söylememe çok kızar Bayan Winters."

"Sorun değil Dane, aradığını ona söylemem."

"mısın? Yarın sabah? İkisini de serbest bırakır mısın?" "Evet, Dane, arayacağım."

"Cumartesi günü geri döneceğiz, böylece bir günümüz daha olacak ve ailemle olan tatilimi mahvettiklerini düşünmeyecekler ve Katy evde kalmama izin verecek, böylece onun yanında olabileceğim... bilirsin işte..."

Kahretsin, ama bu çocuğu sevmiştim.

"Ailene söyle, seni doyuracağım. İstiyorsun..." Kahretsin, bunu yapacak mıydım? Evet, yapacaktım. "Onlara kanepede yatmana izin verdiğimi ."

Mike yutkunarak gülüyormuş gibi boğuk bir ses çıkardı. Ona ters ters baktım.

"Öyle mi?" Dane kulağıma sordu, Kate amcası yüzünden sinirliydi, kız arkadaşından uzak kalmak istemiyordu ve kanepede ona en çok yaklaşmasını istediğim yerdin.

"Evet, Dane."

"Tamam," dedi ve sesi rahatlamış gibiydi. "Gitmeliyim, teşekkürler Bayan Winters."

"Evet. Hoşça kal

Dane."

"Görüşürüz."

Telefonumu kapattım ve Mike onu elimden alıp komodinin üzerine attı, sonra bana döndü.

"Tatlım, sen hayatımda gördüğüm en lanet çocuk oyuncuğısın."

Kıçımı yatağından aşağı kaydırđım, külotumu için gömleğini aşağı çektim ve ona yalvardım, "Lütfen, vur beni."

"Bu altı bin dolarlık bir yatak, sevgilim, üzerinde bir kurşun deliğı istemiyorum." Ona tekrar ters ters baktıktan sonra kolumu gözlerimin üzerine attım.

Dondurmayı elimden aldı, yatakta döndüğünü hissettim, sonra geri geldi ve beni kollarına çekti.

Ellerim göğsünde olacak şekilde yer değıştirdim ve ona baktım.

"Konuş benimle," diye sessizce emretti.

"Şey," diye yaklaştım, "Dane, Kate ve Keira'nın çok eğlendiklerini ama bunun bir rol olduğunu söylüyor. Üzgün olduklarını ve bunu örtbas ettiklerini söylüyor. Evde olmak istediklerini, sürekli benden bahsettiklerini söylüyor. Ama benim istediğimi düşündükleri için eve gitmek söylüyor. Ve onları arayıp eve gelmelerini istediğimi söylemem gerektiğini ve bunun onları rahatlatacağını söylüyor."

Kanca. Ama onlara orada bir gün daha verirsem, hem Dane ve ailesine karşı görevlerini yerine getirmiş olurlar hem de eve, yanıma gelirler. Dane de arabayla geldi, böylece çocuklar dışarı çıkıp bir şeyler yapmak istediklerinde onları geri götürebilecek fazladan bir arabaları olacak."

"İyi çocuk," diye mırıldandı Mike.

"Evet," diye sııttım ona, "Kate bana pek bir şey miras bırakmadı ama erkekler konusundaki zevkimi almış."

Mike bir kahkaha patlattı ve bana doğru yuvarlandı, yüzü boynuma girip beni öptü ve sonra başı yukarı kalktı.

"Kate tıpkı senin gibi."

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Kate. O sensin.

Tamamen." "Tim'e

benziyor."

"Evet ama senin gibi davranıyor, senin gibi yürüyor, senin gibi gülümsüyor. Keira'da da senin gülüşün var."

"Gerçekten mi?"

"Evet, tatlım. Muhteşemler ama gülümsediklerinde..." Bunu havada bıraktı ve bana sııttı.

Elimi göğsünden yüzüne götürdüm ve "Mike" diye fısıldadım.

Başını çevirdi ve avucumu öptü. Sonra başını eğdi, ağzını benimkine değdirdi ve kollarım ona sarıldı.

"Burada, seninle olmayı seviyorum," dedim ağzına karşı. Başını kaldırdı ve gözleri benimkilere takıldı.

"Ben de beğendim, tatlım."

Sonra nedense keyfim kaçtı ve ağzımdan kaçırdım: "Bugün Joe ile işleri halledemedim."

Kaşları birbirine çatıldı ve "Onunla konuşmadın mı?" diye sordu.

"Konuştum ama o biraz... dinlemedi."

Mike sırt üstü yuvarlandı ama ben onu tuttum ve "Siktir Vi," diye mırıldanırken onunla birlikte gittim.

Bir dirseğimin üzerine kalktım ve ona baktım. "Ben onunla bu işi hallederken sen geri çekilebilirsin tatlım."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bunu yapmamı mı istiyorsun?" Yaptım, ona karşı dürüst olmak gerekirse.

Ve tamamen bencil olmak için yapmadım.

"Evet, sana karşı adil olmak için," dedim ve vücudunun gerildiğini hissettim. "Hayır, tamamen bencil olmak için," diye bitirdim, düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdikten sonra, "ama artık biliyorum

Joe'nun bulunduğu yerde ben değil de arkadaşın , sana geri adım atmanı tavsiye ederdim."

"Bu konuda endişelenmem mi
gerekiyor?" "Hayır."

Yüzümü inceledi ve sonra "Emin misin?" dedi.

"Hayır."

Tavana baktı. Eğildim ve alnımı göğsüne bastırdım.

Bir süre sonra elinin saçlarımla arasına girdiğini hissettim.

"Bu bir 'en iyi olan kazansın' durumu mu tatlım?" "Ben bir
ödöl değilim Mike," dedim göğsüne.

"Evet öylesin Vi, var olan en iyi ödöl."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Burada kalplerden bahsediyoruz.
Kalplerle oyun oynanmaz."

Dirseklerinin üzerinde ayağa kalktı ama göz temasını , "Yanılıyorsun.
Oynamaya değer tek oyun gönöl oyunlarıdır."

"Biri kaybediyor," diye fısıldadım ve sırttı, karın kaslarını kıvırdı ve
kollarını bana doladı.

Beni sırtüstü yatırdı, vücuduyla sardı ve ağzını ağzıma dayayarak "Bu gece
ben kazandım" diye fısıldadı.

Sonra beni öptü.

Sonra beni kazanmaya başladı.

En azından bu gece için.

Ve yaptı da.

On Altıncı Bölüm

Hatırlatmam Gerek

Ertesi sabah geç saatlerde Mike beni evinde yatağında bıraktı, ben ona uykulu bir öpücük verdikten sonra o işe giderken uyumaya devam ettim, kalktım, duş aldım, Mike'ın evinde gün için hazırlandım ve eve gittim.

Bir kolumda Mooch, elimden sarkan çantam, diğer elimde kumandam ve anahtarım vardı ve bizi içeri aldım, çantamı bıraktım ve Mooch anında mutfağa doğru yavru köpek havlamaları atmaya başladı.

Kapıyı kapatırken o tarafa döndüm ve baktım.

Joe orada duruyordu, elini tezgâha dayamıştı, telefonu kulağına götürmüştü, gözleri, ya da *öfkeli* gözleri demeliydim, beni olduğum yere mıhlamıştı.

"Evet," dedi telefonda, ben donmuş bir şekilde ona bakarken gözleri benden hiç ayrılmıyordu. "Tamamdır. Merak etme." Durakladı ve "Evet, döndüğünde bile." dedi. Tekrar durakladı ve "Ona söyleyeceğim" dedi. Bir duraksama daha ve sonra, "Evet, sonra kızım."

Sonra telefonunu çevirip kapattı ve tezgâhın üzerine fırlattı.

"Ne yapıyorsun burada?" Fısıldadım, Mooch bir şekilde ses tonumu okuyarak sustu, ayağımın dibine oturdu ve benimle birlikte Joe'ya baktı.

"Arayan Kate'ti," diye cevap verdi, gözleri hâlâ beni süzüyordu. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Dün aradı, yalnız kalmadan endişelenmiş. Bir anlaşma yaptık." Kulağa iyi gelmiyordu.

"Sen..." Tereddüt ettim, "Kızım ile bir anlaşma mı yaptın?"

"Evet," diye cevap verdi, kıpırdamadan, konuşurken aldatıcı bir rahatlıkla tezgâha yaslanmış duruyordu. "O ve Keira ev işlerinde bana yardım ediyor. Yakınımda duruyorum ve seni güvende tutuyorum."

"Kızlarımla bir anlaşma mı yaptınız?" Tek bir kelimeye korkutucu bir nüans değişikliği yaparak tekrarladım.

"Mutfak, banyo ya da mobilyam olmadığı için bana uyar.

Şimdi seninle ." Göğsüm

sıkıştı.

"Benimle mi kalacaksın?" Nefes aldım.

"Az önce kontrol etmek için aradı."

Joe'nun telefon numarasını kızlarımla telefonuna programladığım güne lanet ederek önce telefonuna sonra ona baktım.

"I -"

Joe sözümü kesti. "Geceyi onunla geçirdin."

Kendimi toparladım ve "Bu seni ilgilendirmez" dedim. "Dün kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum, Vi."

"Evet, söyledin ve ben de kendimi oldukça açık bir şekilde ifade ettim."

"Evet bebeğim, ağzımı yaklaştırdığın anda inlemeye başladın."

Kahretsin, tamam, beni orada yakalamıştı. "Joe -"

"Sana bu oyunu oynamamanı söylemiştim." "Joe -"

"Sen oynadın."

Geri çekilmeye başlamanın iyi bir fikir olduğuna karar verdim ve öyle yaptım. Mooch havlamaya başladı. Joe kımıldamadan duruyordu.

"Gitmeni istiyorum," dedim ona.

"Unuttun," dedi ve ben geri geri gitmeyi bıraktım. "Neyi unuttum?"

"Yaptığımı hayal bile edemiyorum. Ben düşünmedim. Geceleri seni hissediyorum, hatta kokunu bile , senin için de aynı şey geçerli sanıyordum."

Sözleri ve ifade ettikleri her şey üzerime yıkıldı ve nefes almayı bıraktım.

"Sana hatırlatmalıyım," diye mırıldandı.

Göz göze geldik.

Sonra hareket

etti. Döndüm ve

koştum.

Mooch bunun bir oyun olduğunu düşünerek beni takip etti.

Bu bir oyun değildi ve ben çok yavaşım. Joe beni yakaladı, etrafında döndürdü ve sonra omzunun üzerinden kaldırdı ve yatak odama doğru yürüdü.

"Joe! Beni yere bırak!" Sirtına bastırarak talep ettim. Yaptı

da. Belimden eğilerek beni yatağa fırlattı.

Döndüm ve dört ayak üstüne kalktım, çabaladım.

Ayak bileklerimi yakaladı, onları çekti, dizlerim altımdan çıktı ve beni kendine çekti, beni sırtüstü döndürdü ve sonra üstüme çıktı.

"Joe -" Denedim ama eli saçlarımdaydı, yumruk yaptı, başımı eğdi ve ağzı sertçe ağzıma indi.

Lanet olsun, ama hepsi buydu. Çılgıncaydı ama tek yapması gereken buydu.

Yanılıyordu. Ben hatırlıyordum. Onunla geçirdiğim her saniyeyi hatırlıyordum, seks yapmadığımız zamanları bile ve onları özlüyordum. Tanrım, o kadar çok özlemiştim ki, onu gömmek zorunda kalmıştım, beni kırmaması için her şeyimle üzerini örtmüştüm.

Ama hepsi geri geldi, özlem, acı, açlık, olduğumuz her şey, olmamızı istediğim her şey ve var olan her şeydi.

Birbirimizin kıyafetlerini yırttık, üstünlük için güreşirken, öpüşürken, yalarken, ısırırken, dokunurken, tırmalarken onları çekip çıkardık.

Elim sert şaftının etrafını sıkıca sararken Joe, "Tanrım, bebeğim," diye homurdandı.

"Seni özledim," diye fısıldadım, nedenini bilmiyordum. Sadece içimden geldi.

Yüzü boynumda kayboldu ve ağzı kulağımda, "Bacaklarını benim için aç, dostum," diye emretti.

Yaptım, arasına girdi ve gecikmeden içime girerek beni doldurdu. Ellerim onun uzun saçlarında gezindi ve "Bebeğim" diye inledim.

"Bacaklarını etrafıma sar, tatlım."

Yaptım ve onları kullandım, topuklar kalçalarımı kaldırmak için sırtına kazdı ve daha hızlı, daha sert, daha derine girdi.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye inledi kulağıma.

Bu tartışılabilirdi ama daha iyi hissettiğini düşündüm, yine de o anda bu konuyu tartışmayacaktım. Bunun yerine ona daha sıkı sarıldım, ağzı benimkine geldi ve beni öptü.

Çok geçmeden yaklaşmıştım, ağzı benimkinin üzerindeydi ama bir şekilde yaklaştığını hissedebiliyordu.

"Adımı söyle."

"Joe."

Aletini derinlere soktu ve "Sen kime ?" diye sordu. Gözlerimi kapattım ve fısıldadım, "Sana, Joe."

"İşte bu," diye ağzıma karşı homurdandı, derinlere daldı ve "benim için gel, bebeğim," diye ısrar ederken bunu hissettim.

"Tamam," diye nefes aldım ve boşaldım, kocaman, sert, uzun, inanılmaz, onu sıkıca sardım, yakın tuttum, bana verdiği orgazm beni kavrarken onu derinlere çektim ve o kadar güzeldi ki, gitmeme izin vermesini hiç istemedim.

Öyle, her zaman öyledir, Joe'nun bana verdiği muhteşem olanları bile ve Joe'nunkini dinlemek ve hissetmek için zamanında geldim.

Sonra Joe derinlere gömüldü, bir eli saçlarıma dolandı, diğeri kıcımda, ağırlığı üzerimde, ağzı boynumda hareket ediyordu ve o zaman gerçekten bir sürtük *olduğumu* anladım.

Mike ve ben dün gece seks yapmamıştık ama her zamankinden çok daha ciddi bir şekilde oynaşmıştık. Mike beni ağzıyla orgazm etmişti ve ben de ona karşılık vermiştim. Neden geri çekildiğini bilmiyordum; belki de hazır olmadığımı hissetmişti. Ama yaptığımız şey harikaydı, , nazık bir aşıktı (anlayabildiğim kadarıyla), acele etmiyordu, tıpkı gizli öpücükleri gibi, yanmayı inşa etmekten zevk alıyordu, sabırlıydı ama sonunda talepkârdı.

Çok hoşuma gitmişti.

Ama az önce yediğim kadar değil.

On iki saatten kısa bir sürede iki farklı adamdan iki orgazm.

Evet, ben bir fahişeydim.

Bu sonuca vardığımda Joe kımıldadı, çekildi ve beni de kendisiyle birlikte hareket ettirdi, bizi yatakta düzeltti, yorganı aşağı çekti, aramızda kaydırdı, yorganı geriye itti ve sonra çarşafı belimize kadar çekti.

Beni içine yerleştirirken karşı koymadım, mücadele etmedim ya da bir şey söylemedim. Zihnim bomboştu. Hayır, boş değil, kendimden iğrenerek donmuştum.

Sonra odaya geri döndüm ve her zamanki pozisyonumuzu biraz değiştirdiğini gördüm, başımı omzuna yaslamıştım, vücudum onun yanına bastırılmıştı.

Beni kısmen üzerine çekmişti, yanağım göğüs kaslarının arasından göğsüne değiyordu, parmakları bileğimi sarmış, kolumu kalçasının etrafına yerleştirmişti, dizi yukarı kalkmış, bacağımla onunla birleştirmişti, böylece baldırım bacaklarının arasına düşmüş ve kalçasına yarı binmiştim.

Kalbinin atışını duyabiliyordum, sabit, güçlü. Bunu daha önce hiç duymamıştım ya da hiç fark etmemiştim ve gücü onu garip bir şekilde tanımlıyordu. Güçlü, canlı ve diri.

Ayrıca çarşafı belimize kadar çekmişti. Bu, onunla arada yaptığım bir şeydi, bilinçsizce yapıyordum, eylemdeyken çıplaklığımızla tamamen rahattık ama olmadığımızda savunmasız hissediyordum. Çarşafı belimize kadar çekerdim, sadece oraya kadar değil. Tim'le geçirdiğim yıllardan sonra bile aynı şeyi yapardım.

Tim çarşafı hiç yukarı çekmemişti. Joe fark etti ve yaptı.

Ve beni hatırladı, nasıl hissettiğimi, hatta koktuğumu. Benim gibi o da ayrı olduğumuz geceleri hatırlıyordu.

Nefesimi içime çektim.

Parmakları saçlarımın arasına girdi.

"Evi yenilemek iki ay sürecek," dedi aniden ve ben gözümü kırptım, sonra konuşmaya yine ortadan başladığını fark ettim ve Joe'nun, asla geri alamayacağımı düşündüğüm bir şeyin anısıyla midem ısındı ve yumuşadı ve kendimi buna karşı çelikledim ama bunun nafile bir çaba olduğunu biliyordum. "İçini boşaltmak bir günlerini aldı ama yenilemek iki ay sürecek," diye bitirdi.

Sessiz kaldım çünkü söyleyecek bir şeyim yoktu ama aynı zamanda zihnim artık donmuş ve boş değildi. Şimdi beynimde o kadar çok şey vardı ki, hiçbir düşünceyi yakalayamıyordum.

"Kızlar halıyı, boyayı, dolapları falan seçecekler. Anlaşmamız böyle," diye devam etti Joe.

Tanrım, Keira buna *bayılırdı*. Kate de. Boku yemiştim.

"Karşılığında, şehre geldiğimde seninle kalırım."

Aklıma bu geldi ve ona bakıp "Joe -" dedim.

Başka bir şey söylemedim çünkü eli hâlâ saçlarımdaydı. Boynuma kaydı ve beni vücudundan yukarı doğru çekti, bu çabasında ona yardımcı olmak için kalçasını kaldırdı, sertliği bacaklarımın arasına bastırdı, hala hassas bir bölge, da bunun iyi hissettirdiği anlamına geliyordu. Yüzüm onunkine yaklaştığında, eli tekrar saçlarıma gitti ve ağzımı onunkine doğru çekerek bana morartıcı ama kısa bir açık ağzılı öpücük verdi.

"Adımı söylemene bayılıyorum bebeğim," diye mırıldandı ağzıma karşı. Vücudumun yumuşadığını hissettim, gözlerine bakarken karmakarışık kafam tekrar kararmaya başladı ve o devam etti. "Her seferinde aletimde hisset."

Başım küçük bir sarsıntı geçirdi ve "Öyle mi?" diye ağzımdan kaçırdım. Sırıttı. "Evet."

Sırıtmaları hoşuma gidiyordu. Bunu çok sık yapmazdı, bu yüzden her seferinde bir hediye gibi hissederdim.

Ama yine de, "Bu garip." dedim.

Sırıttışı yumuşak bir kahkahaya dönüştü ve beni sırtüstü yatırdı, çoğunlukla vücuduyla beni sardı, eğik kalçası hala bacaklarımın arasına bastırıyordu.

"Söylediğinde ," dedi bana. "Ben duyuyorum."

"Hayır, sen erkek değilsin, o yüzden duyuyorsun ama duymuyorsun. 'Joe' deyişin, her erkek kendi adının bu olmasını isterdi."

"Tamam," diye cevap verdim çünkü bu ifadeye söyleyecek başka bir şeyim yoktu ve bu ifadenin bana hissettirdiği sevimli yumuşaklık hissini görmezden gelmeye çalışmakla meşguldüm.

Başını eğdi ve boynumu öptü, sonra elleri dolaşmaya başladı ve kalçası bir santim daha yukarı çıktı.

Dudağımı

ısırdım. "Joe?"

"Öyle mi?" diye sordu boynuma.

"Sen... burada kalamazsın." Başı boynumdan çıktı, elleri durdu ve bana baktı, ben de ilerledim. "Çünkü... Dane aradı ve kızların numara , iyi vakit geçirdiklerini söyledi. O ve ben dün kendi anlaşmamızı yaptık. Onları hemen şimdi arayıp eve gelmelerini istemem gerekiyor. Cumartesi dönecekler ve Dane ile ailesine kanepede uyuyabileceklerine dair söz verdim."

"Yani?" Joe sordu.

"Dane kanepede yatacak, o yüzden sen yatamazsın." Bu yatamamasının *iki* nedeninden biriydi, diğeri de Mike'tı ama Dane' başlamayı düşündüm çünkü Mike'tan bahsetmek Joe'yu kızdırabilirdi ve Joe'nun çıplak ve kızgın olması benim yine bir sürtük gibi (ya da daha çok bir sürtük gibi, her ne olacaksa) davranmam anlamına geliyordu.

"Senin kanepende uyumayacaktım, dostum," dedi ve gözümü kırptırdım, sonra nihayet kendime geldim.

"Benimle yatamazsın."

"Şu anda senin yatağında," diye işaret .

"Evet, ama sen beni taşıdın ve içine *attın*."

"O zaman fazla mücadele etmedin Vi, ve bariz bir şekilde görüldüğü üzere, şimdi de etmiyorsun."

Haklıydı, bu yüzden ittim ve kaymaya çalıştım ama bana daha fazla ağırlık verdi, bu da direnmenin boşuna olduğu anlamına geliyordu.

Ben de ona ters ters baktım ve "Çekil" dedim.

çalışıyormuş gibi görünüyordu, yeni bir bakıştı, iyi bir bakıştı. "Çok geç."

"Kapalı."

"Beni burada seviyorsun."

"Defol!" diye bağırdım.

"Beni özlemişsin, kendin söyledin dostum."

Tanrım, bunu yaptım, ağzımdan kaçırdım.

Gözlerimi kapattım ve başımı başka yöne çevirdim ama bunu yaparken bile onun yumuşak kahkahasını duyabiliyor ve vücudumda *hissedebiliyordum*.

Beğenmek istemedim ama .

Sonra aklıma bir şey geldi ve vücudum gerildi, başım bir anda dikleşti ve gözlerim açıldı.

"Kahretsin," diye

fısıldadım. "Ne?"

Joe sordu. "Bunu

duyuyor musun?"

Joe'nun yüzü anında ciddileşti, dinlemek için başını eğdi, sonra bana ve "Ne var dostum?" diye sorarken sesi de ciddiydi.

"Hiçbir şey," dedim

ona. "Yine mi

geldin?"

"Hiçbir şey!" diye bağırdım. "Kahretsin, hiçbir şey duymamak Mooch'un başının belaya girdiği anlamına geliyor."

Keira etrafta olmadığına (ve köpeğiyle ilgilenme konusunda iyiye) Mooch'la uğraşmak zorunda kalan bendim ve Mooch çok hareketli bir köpek yavrusu olduğu için uğraşması gereken çok şey vardı.

Üzerimde koca, çıplak bir adam varken bunu yapamazdım.

Sonra birden o iri, çıplak adam üzerimde değildi. Yatağın kenarındaydı ve kot pantolonunu çekiyordu.

Odadan çıkarken ona baktım.

Sonra çarşafı göğsüme kadar çektim, yatakta doğruldum, dizlerimi büktüm ve ne yapacağını kendime rağmen merak ederek kapıyı izledim. O kadar meraklıydım ki yataktan kalkıp üzerimi giymedim ve çok çok uzağa kaçmadım. Bunun yerine bekledim.

Birkaç dakika sonra Joe, bir kolunun altında kıvranan bir köpek ve diğer elinde benim çantamla geri geldi.

Mooch'u yatağa, çantamı da komodinin üzerine bıraktı.

Mooch bana doğru koştu ve zıpladı, yavru köpek diliyle beni yaladı ve yavru köpek nefesiyle beni ıslattı.

"Yeni bir köpek yatağına ihtiyacım var, Vi," dedi Joe, hareketli Mooch'a masaj yaparken ve gözlerim Joe'ya giderken.

"Ne?"

Joe çantamdan cep telefonumu çıkararak, "Köpek yedi," dedi.

"Yedi mi?" Nefes aldım, eğer midesinde köpek yatağı varsa, bunun gelecekte bir veteriner faturası anlamına gelip gelmediğini merak ediyordum.

"Hepsini değil ama epey bir yapmış."

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Joe telefonumu yatağın üzerine attıktan sonra içeri girdi, köpeği yakaladı, sırt üstü uzandı ve yavru köpeği çıplak göğsüne sabitledi.

Mooch Joe'nun çenesini yalarken Joe, "Kızları çağır," diye emretti.

Mooch'un Joe'nun çenesini yalayışına ve Joe'nun bunu kızgın, uğursuz ya da belalı görünmeden kabul edişine baktım. Hâlâ sert görünüyordu ama kızgın ya da uğursuz değildi ve karnımın yeniden ısınıp yumuşadığını hissettim.

Ben kıpırdamayınca Joe, "Tatlım, kızlar," dedi.

Son zamanlarda bana sık sık tatlım diyordu ve aptallığıma verin, bu benim de hoşuma gidiyordu.

Bana bir ders verdi (iki kez), o kadar derin bir ders ki, evinde o sandalyede oturduğu ve bana başka biriyle yattığını söylediği o geceyi asla unutamayacağımı düşündüm.

Ama işte , başladığım yere geri dönmüştüm. Ve bu da hoşuma gitti.

"Tamam," diye fısıldadım, telefonumu yataktan aldım ve kaydırarak açtım.

Joe köpeği göğsünden yatağa taşıdı ve Mooch onun parmaklarını kemirmeye başladı. Mooch bunu çok yapıyordu ve iyi hissettirmiyordu. Başlangıçta iyiydi ama Mooch içine girdiğinde canı yanıyordu.

Telefonum Kate'inkini ararken Mooch'un da işin içine girdiğini fark ettim ama Joe onu itmedi, hatta irkilmedi bile.

"Merhaba anne!" Kate neşeyle kulağıma seslendi ve Dane'in haklı olduğunu, numara yaptığını hemen anladım.

"Selam bebeğim," diye cevap verdim. "Her şey yolunda mı?"

Kate sordu.

Gözlerim Mooch'tan Joe'ya kaydı ve Joe'nun başını yastıklara dayadığını, bir kolunu eğdiğini, elini başının arkasına koyduğunu ve beni izlediğini gördüm.

"Pek sayılmaz," dedim Kate'e, gözlerimi Joe'nun yüzünden, bileklerinden çaprazlanmış ve kot pantolonunun paçalarının altında çıplak duran ayaklarına kaydırarak.

Kate'in sesi endişeyle yükseldi ve "Ne ?" diye sordu.

"Şey... İstemiyorum... Sadece... Keira ile eve biraz erken gelebilir misiniz?"

"İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece sizi evde istiyorum. Dane'in ailesi için sorun olur mu?"

"Hayır," dedi hemen, "anlayacaklardır." Evet, kızım eve dönmek istiyordu.

Artık doğrulanmıştı. Dane iyi bir çocuktı ve ondan hoşlanmaya, hatta onu sevmeye zorlanmışım.

Kahretsin.

"Dane..." Lanet olsun! Joe'ya baktım ve gözlerimi ona diktim ama o sadece kaşlarını kaldırdı ve sonra dedim ki, "Eğer ailesi izin verirse, ona göz kulak oluruz. On yedi yaşında olduğunu biliyorum ama bizimle kalabilir, kanepede uyur, ben de karnını doyururum."

"Ciddi misin?" Kate nefes aldı.

Joe'ya bakmayı bıraktım, başımı dizlerimin üzerine düşürdüm ve "Ciddiyim" dedim.

"Sanırım bunu sorun etmezler," dedi bana ve şimdi sesi gerçekten mutlu geliyordu.

Şakağımı dizime dayayarak başımı çevirdim ve Joe'nun bana gülümsediğini gördüm.

İşte ; doğru yapmışım.

"Güzel, tatlım, ama bugünün tadını çıkar. Karnını doyur ve yarın eve gel." Ona dedim ki, "ama bunu güvenli ve yavaş yap, tamam mı?"

"Tamam."

"Gitmeden önce beni ara ki seni ne zaman bekleyeceğimi bileyim." "Tamam."

Ona daha fazla heyecan vermeye karar verdim ve "Büyükannen ve büyükbaban önümüzdeki hafta sonu geliyorlar" diye paylaştım.

"Katil!" diye haykırdı ve ben gülümsedim, gözlerim Joe'nun eliyle uğraşan Mooch'a kaydı ve hiç düşünmeden, Kate kulağımda, Joe'yla konuştum.

"Joe, elin çiğneme oyuncağı değil."

"Bebeğim, o iyi."

"Ellerimizi çiğnemesine izin vermeyiz." "O iyi, Vi."

"Durdurun onu."

"Tatlım, dedim ki... o iyi."

Bunu söyleme şekli ona bakmamı ve ağzımı kapatmamı sağladı. Bana Mooch'un iyi olduğunu söylemeyi kesinlikle bitirmişti.

"Joe seninle mi?" Kate sordu, sesi artık mutluluğun ötesindeydi, heyecandan çıldırması gibiydi.

Gözlerimi Joe'dan ayırdım ve yatakta Joe ve Mooch'la birlikte çıplak olduğumu, Joe'nun benimle olmasından heyecan duyan kızımınla konuştuğumu fark ettim.

Tanrım, tam bir sürtük.

Ve ayrıca, tamamen berbat.

"Um... evet."

"Evi tadilatlayken bizimle kalıyor, biliyorsun. Size söyledi mi?"

"Evet."

"Keira ve ben bunun harika olduğunu düşünüyoruz." "Keira mı?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Yüz dolar.

"Joe'nun parasından ne kadar kaldı?" Ben sordum ve Kate güldü.

"Dane'in ailesine yiyecek ve diğer şeyler için bize verdiği parayı verdik ama alışverişe gidecek vaktimiz olmadı, sanırım hepsi bu kadar."

"Geri alacaksın, elinde ne kaldıysa onu geri vereceksin."

"Ne?" Kate sordu.

"Ne?" Joe gürledi.

Joe'yu görmezden geldim ve Kate'e "Döndüğünde -" dedim.

Sözümü bitirmedim çünkü Joe ayağa kalktı, uzandı, telefonu elimden çekip aldı ve kulağına götürdü.

"Para senin kızım. Vi'yi dinleme." "Joe!"

Tersledim.

Başını salladı ve "Evet. Burada her şey yolunda. Dane'e hız sınırını ve değerli bir yükü olduğunu unutmamasını söyle. Dalga geçmek yok."

Öfkem kayboldu, bedenim duruldu ve Joe'nun tıpkı bir baba gibi konuşmasını dinlerken ağzım açık kaldı.

"Tamam, yarın görüşürüz. Görüşürüz." Sonra telefonumu kapattı.

Önce ona, sonra telefonuma baktım ve gözlerim tekrar ona döndü. "Hoşça kal demek isterdim."

Joe dönüp telefonumu çantama atarken, "Evet, sen de başka şeyler söylemek isterdin," dedi.

"Ne gibi?"

Arkasına döndü, kaşları birbirine yaklaştı ve "Paramı geri verecek misin Vi?" diye sorarken o uğursuz takındı.

"200 dolar çok fazla." "Hayır, değil."

"Evet, öyle!"

"Hayır, hiç de öyle değil."

O sinirleniyordu ama ben daha çok fark ettim. Ona döndüm ve

"Joe, kızlarımı satın alamazsın." dedim.

Vücudu hareketsizleşti, yüzü sertleşti ve uzun saniyeler boyunca konuşmadı, kontrolü ele geçirmek için kullandığını fark etmediğim saniyeler.

Sonra alçak sesle ve kızgın bir şekilde bana "Onları satın almıyorum, onlara bakıyorum" dedi.

"Onlarla ilgilenmek sana düşmez," diye tersledim ve hemen hareket etti. Mooch zıpladı ve ben kendimi yataktan fırlamış, dizlerim yatağın içinde, kolları beni sımsıkı kavrarken buldum.

"Senin için boktan bir zamandı, en kötüsüydü, ama oradaydın ve yaptıklarını gördün. Onlar da benimle aynı yatağa girdiler, sen de girdin ve girdiğinde hepiniz benim oldunuz."

"Bu delilik," diye onu bilgilendirdim.

"İşte böyle," diye karşılık verdi.

"Joe, kederden kendimizden geçmiştik."

"Evet ve öyle olduğunda tanımadığın bir adama ya da nefret ettiğin bir pisiğe sıkı sıkıya bağlanmazsın. Senin olana sımsıkı bağlanırsın, böylece kendine onun senin olduğunu ve ona ihtiyacın olduğunu hatırlatırsın."

"Olan şey bu değildi."

"Dostum, kucağında çıplaksın, kızların beni evde istiyor, bana kızgınsın, kendine her şeyin bittiğini söylüyorsun ve tek yapmam gereken seni öpmek ve sen çılına dönüyorsun. Bu bok kafana girecek mi?"

"İki kez oldu," diye hatırlattım ona, "ve bana verdiğin sinyaller ne olursa olsun, Joe, düşündüğüm gibi değildi."

"Bu sefer sana işaret vermiyorum Vi, sana doğrudan söylüyorum ve sana başka bir şey söyleyeceğim, her zaman içgüdülerini dinle."

"Joe -"

"Bana ait olduğunu söyledi, sana doğru olduğunu söylüyorum."

Kalbimin hızla atmaya başladığını ve karnımda yine o hoşuma giden hissi hissettim ve "Kes şunu" diye fısıldadım.

"Ve sana başka bir şey daha söyleyeceğim. Evimi satmak için tamir ediyorum, bundan, Sam'den, Hart'tan kurtulacağız ve bunu birlikte yapacağız, sen, ben ve kızlar ve bu arada bir çocuk istiyorum, bizim çocuğumuz."

Kıpırdamadan ona baktım, sözleri karnıma bir yumruk daha indirdi ama karnım çoktan ısınmıştı, yumuşamıştı ve içimdeki rüzgâr kesilmiş olsa bile karnımın çırpındığını hissettim.

Sonra fısıltıyla sordum. "Ne?"

"Bu senin için sorun değil, ben . İhtiyacım olan tek şey kızlar. Ama neye ihtiyacım olduğunu söylemiyorum, ne istediğimi söylüyorum ve seninle bir çocuk istiyorum."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ve eli başımın arkasını kavrayıp kendisine doğru eğdi.

"Kafanda bir sürü şey var, biliyorum, ama senin için açıklıyorum. İşte böyle. Burada biten bu. Şimdi dostum, Mike'ı serbest bırakmalısın yoksa ben senin için yaparım."

"Joe -"

"Bu sabahı içinde benim sikimle geçirdiğini bilmesini istiyorsan, bu oyunu oynamaya devam et. Kendin yapmak istiyorsan, onunla bitir."

"Deniyorum ama o da senin gibi, dinlemiyor." "O

zaman oyun başlasın," dedi Joe.

"Joe -"

"Dinlemeliydi."

"Neden? Dinlemiyorsun ki."

"Sen ona ait değilsin, bana aitsin." "Bu da delilik!"

"Bebeğim, bunu bana kendin söyledin." "Cinsel zorlama."

Bir süre bana baktıktan sonra kahkahayı patlattı ve beni sırtüstü yatırıp tekrar vücuduyla sardı.

"Joe, bırak beni!" Omuzlarını etkisiz bir şekilde iterek tersledim.

"Hayır, yine seni zorluyor gibi hissediyorum," dedi boynuma doğru.

"Joe, kes şunu."

"Söylemeye devam et Joe, bebeğim, beni sertleştiriyorsun."

Hırladım, tenime karşı sırtıttı ve sonra, Tanrı yardımcım olsun, başını kaldırdı, ağzı ağızıma geldi ve beni zorladı ve boşalmadan önce ona ait olduğumu söyledim.

İki kere.

* * * * *

Cal, Polis Karakolu'nun otoparkında sırtını kamyonetine dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bekliyordu.

Haines'in dışarı çıkması on beş dakika sürdü ve çıktığında yanında Colt vardı.

Sikeyim.

Her iki adam da Cal'a baktı, Haines'in gözleri kısılmıştı, Colt ise botlarını inceleyebilmek ve hiçbir şeyi ele vermemek için başını eğmişti.

Haines başını Colt'a çevirip bir şeyler söyledi, Colt başını salladı ve ayrıldılar; Haines Cal'ın yanına geldi, Colt da GMC'sine gitti.

Ona doğru yürürken Cal'ın gözleri Haines'te kaldı ama Colt'un fazla uzaklaşmadığını biliyordu. Haines geldiğinde ve Cal Colt'a doğru bir bakış attığında, kalçalarının GMC'sinin arkasına doğru gittiğini, gözlerinin Cal ve Haines'te olduğunu gördüğünde bu doğrulandı.

"Söyleyeceğin bir şey mi var?" Haines sordu ve Cal'ın gözleri tekrar ona döndü.

Cal ona "Geri çekil," dedi.

Ağzı gerildi ve "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu.

"Vi'nin kafasını karıştırıyorsun," diye açıkladı Cal.

"Ben mi?" Haines sordu ve ardından, "Evet, benimle dalga geçiyorsun," diye kestirip attı. "Bunun sonu senin için iyi olmayacak," diye devam etti Cal.

"Hayır, Vi aptalca bir karar verirse Callahan, bu onun için iyi sonuçlanmayacak.

Ben sadece parçaları toplamak için orada olmak üzere kendimi konumlandırıyorum."

Onun bu iması karşısında Cal kamyonundan doğrulmak istedi ama kendini buna karşı sakın kalmaya zorladı. Kadınlarla olan geçmişi ve Vi'yle olan geçmişiyle böyle bir sözü hak etmemiş değildi.

"Onu becereceğimi
düşünüyorsun." "Sen Joe
Callahan'ın ."

Bu sefer Cal'ın sırtını kamyona dönmemesi için her şeyi yapması gerekiyordu çünkü babası bu sözü kesinlikle hak etmemişti ama "Bu da ne demek oluyor?" diye sorarken sesi titriyordu.

"Bu senin tek kadınlı bir adam olduğun anlamına geliyor."

"Evet, öyle. O kadının Bonnie olmadığını henüz kimse anlamadı mı?"

Sayı yaptı, tam isabet. Haines'in çenesi sanki Cal ona çarpmış gibi yana savrulurken yere inişini izledi.

"Öyle olduğunu sanmıştım," Cal sesini sabit tutmaya çalışarak, "ama değilmiş."

"Emin misin?" Haines sordu.

"Evet, eminim," diye yanıtladı Cal.

"Peki nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü hiçbir Tanrı, seveceğin tek kadının çocuğunu öldürmesine neden olacak kadar zalim değildir."

Başka bir sayı, başka bir direkt vuruş. Haines'in çenesi sertleşti. Sonra Haines taktik değiştirdi.

Haines ona, "Ülkedeki hemen hemen tüm sikilebilir kadınları parçaladın," diye hatırlattı.

"Evet, ama hiçbiri Vi değildi."

Haines'in çenesinde bir kas daha kasıldı, Cal'ın doğru söylediğini biliyordu.

Cal ona, "Senden hoşlanıyor," diye bilgi verdi. "Sahip olduğu şeyi geri istiyor." "Ben Tim değilim."

"Öylesin demiyorum. Sadece onun sahip olduğu şeyi temsil ettiğinizi söylüyorum." "Sadece o değil, bizde bir şey var."

Cal kendi çenesinin gerildiğini hissetti çünkü Haines'in doğru söylediğini biliyordu. Haines'in sesi de sakinleşmişti. "Ve bizim sahip olduğumuz şeyi ona veremezsin." "Benim için de aynısı geçerli," diye karşılık verdi Cal.

"Ona ne verebilirsin Cal?" diye sorarken Haines'in sesi aslında yumuşaktı.

Cal, "Her şey," diye cevap verdi ve tekrar sayı yapınca Haines gözlerini kırıştırdı. "Onun -" Haines başladı.

Sesini yumuşatma sırası Cal'deydi. "Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum, Mike." Birbirlerine sessizce bakarak durdular.

Cal sessizliği bozdu. "Sana gelecek, kopacak, seni bırakacak, bu sefer aynı anda tutunmaya çalışsa bile ona izin ver."

Cal, Haines'in söylediklerinin ve Vi'nin oynadığı oyunun ne kadarını bildiğinin farkına vardıkça yüzünün sertleşmesini izledi. Oynadığının farkında olmadığı bir oyundu bu, tecrübesi yoktu ama yine de Haines'i ezip geçiyordu.

"Tim ona çıkma teklif ettiğinde on beş yaşındaydı, ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok," diye Vi'yi savundu Cal.

Haines, "Bunu biliyorum," diye cevap verdi.

"Sam'in gidişiyle her zamankinden daha fazla kayboldu," diye etti Cal. "Onun bulunmasına yardım etmiyorsun, Cal."

"Hepimiz kaybolduk Mike. en iyi şans, bu hayatta önemli insanlarla birlikte dolaşmak."

Yine gol atmıştı ama aradığı o değildi. Haines kızgınlıktan tetikte olmaya geçti.

"Onu onun için değil, kendin için istiyorsun."

"Evet," dedi Cal hemen, "istediğin bu değil mi?" "Onu istiyorum çünkü o Vi."

"Ben de onu aynı şey için istiyorum ama öyle olduğu için bana ihtiyacım olanı verebilir."

"Peki o ne alıyor?"

"Bana ihtiyacım olanı veriyor."

"Güzel," diye ısırdı Haines, tekrar sinirlenmeye başlamıştı.

"O böyle biri, dostum, bunu anlamadın mı? Senin için yaptığı şey bu değil mi? Çünkü eğer değilse, o zaman ona sahip değilsin, hiçbir yere yakın değilsin. O böyle biri, o kızlar böyle, onları böyle biri yaptı. Sana ihtiyacın olanı vermek için varlar. Bu bencillik değil, bu şekilde kurtuluyorlar. Onlarla alışveriş merkezine gittiğimde Keira benim kişisel alışverişçim olmaya çalıştı."

Cal bunun ona pahalıya mal olduğunu biliyordu ama Haines

kıkırdamaktan kendini alamadı. Sonra sordu, "Bok yok mu?"

Cal ona "Pembe bir gömlek seçti," dedi ve ekledi, "çiçekler vardı." Haines yine kıkırdadı.

Cal devam etti. "Hiç omzunu çukuruna soktu mu, kolunu ona dolaman için zorladı mı?"

Haines'in yüzündeki mizah ifadesi kayboldu ama cevap vermedi. "Katy mi yapacak?" Cal zorladı.

"Kate mi yaptı?" Haines fısıldadı.

"Vi ona ihtiyacım olduğunda yaptı, Katy de bana ihtiyacı olduğunda yaptı." Haines gözlerini kapadı ve uzaklara baktı.

Cal sesini alçaltarak, "çekil," diye tekrarladı ve Haines'in gözleri açılıp Cal'a baktı ve Cal kazandığını anladı.

"Onu beceriyorsun -"

"Yapmayacağım."

"Sen..." Bunu havada bıraktı ve Cal tekrarlamamaya karar verdi, böylece Haines sözünü bitirdi. "Ona her şeyi vermezsen, geri dönerim ve senin yerine bunu yapmak için kışımı yırtarım."

"Bunu biliyorum, o da biliyor, bu yüzden kıcıımı yırtsam iyi olur, böylece sen yapmak zorunda kalmazsın."

"İş olmaz."

"Katılıyorum."

Yine sessizce birbirlerine baktılar.

Sonra Haines sessizliği bozdu ama sessizce konuştu. "Beni öldürdüğünü bilmelisin dostum."

Cal sessizce karşılık verdi. "Biliyorum, Mike."

Ve öyle de yaptı, Vi'den vazgeçmeyi hayal bile edemezdi, şimdi değil. Kendisinin ve Vi'nin iyiliği için olduğunu düşünerek iki kez geri çekilmişti ve her iki sefer de hiç hoş olmamıştı. Bir uzvunu koparmak gibiydi.

Geri çekilmek öldürür.

Ama Haines'in Cal'in sahip olduğu şeye sahip bilseydi, bunu onun için yapacağını bilerek yapardı. Haines aptal değildi, onun düğümlerle bağlı olduğunu biliyordu ve Violet gibi bir kadın önemsiz bir şey için düğümlerle bağlanmazdı.

Cal onun için önemliydi.

Haines bunu biliyordu.

Yani ayakta duruyordu. "Siktir,"

diye mırıldandı Haines.

Cal cevap vermedi. Söyleyecek bir şey yoktu.

Haines Cal'i inceledikten sonra, "Başka biri olsa senin için havalara uçardım Cal," dedi.

Cal sessiz kaldı ama bu onu Mike Haines'in iyi bir adam olduğunu düşünmekten alıkoymadı.

"Şimdi ," diye bitirdi Haines. Cal

çenesini kaldırdı.

Çenesindeki kaslar tekrar gerildi, Haines başını salladı ve sonra arkasını dönmek için hareketlendi.

Çılgınca bir nedenden ötürü, o bunu yapmadan önce Cal, "O ," dedi.

Haines'in gözleri onunkilere kilitlendi. "Ne?"

"Senin için o her kimse, bir yerde." "Siktir git,"

diye mırıldandı Haines.

Cal, "Benimki yan odaya taşındı, dostum," diye belirtti.

Haines tamamen Cal'a döndü ve "Joe Callahan, romantik," diye mırıldandığında ağzı seğiriyordu.

Cal omuz silkti. Haines görmek istiyordu, Cal'ın umurunda bile değildi.

Kollarını indirerek kamyondan uzaklaştı ve kapıya doğru döndü. Bunu yaparken Colt'u gördü ve Colt gülümsemesini saklayacak kadar hızlı değildi.

Manyak herif.

Cal kendini taksiye çekerken Haines'e baktı.

Haines ona başıyla onay verdi. Cal da başıyla onayladı, kapıyı çarptı, emniyet kemerini taktı, kontağa bastı ve İstasyon'dan çıktı.

Grant'e doğru giderken telefonu çaldı. Arka cebinden çıkardı, ekrana baktı, çevirerek açtı ve kulağına götürdü.

"Hey, dostum."

"Joe."

Adını söylediğini duyunca ön cama doğru sıırttı. "Aradığın kişi buydu, bebeğim."

"Neredesin?"

"Kamyondayım."

"Tamam, ama nerede?"

"Köpek yatağı almak için bahçe merkezine gidiyorum."

Sessizliği dinledi.

Bu bir süre devam etti.

Sonra aradı, "Vi?"

"Evet?"

"Tatlım, beni aradın, gerçekten konuşacak mısın?"

"Ben, şey... eve gelmemeni istiyorum, yani," son iki kelimeyi hızlıca söyledi ve sonra hızlıca konuşmaya devam etti, "bir süreliğine eve."

"Neden?"

"Kız doğaçlama bir öğleden sonra geçiriyorum."

Onu boşalana kadar yüzüne oturtuktan sonra tekrar boşalana kadar becerdikten sonra yatakta karnının üzerinde bırakmıştı. Adam eğilip boynunu öptüğünde ve kulağına bir süre sonra döneceğini fısıldadığında bile kıpırdamamıştı.

Gideli bir saat bile olmamıştı. Şimdi kız bir öğleden sonra geçiriyordu.

Bu, arkadaşlarına her şeyi anlatacağı anlamına geliyordu ki bu da onu mutlu etmiyordu çünkü işine kimsenin karışmasından hoşlanmıyordu. Sonra da boktan tavsiyeler alacaktı. Belki de aptalca bir şey yapacaktı.

"Kim geliyor?" diye sordu.

"Cheryl..." diye cevapladı.

Hiç iyi değildi, bu kaltak çivi gibi sertti.

"Şubat..." diye devam etti.

Sorun değildi, Feb . "Dee..." diye devam etti.

Joker. Dee Owens onları gördüğü gibi çağırdı ve Cal'ın onu nasıl göreceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Jessie..."

Lanet olsun, Jessie Rourke delinin tekiydi. "Mimi..."

Tanrım, Mimi VanderWal'ın iki yakın arkadaşını sikmişti. "Ve Jackie."

Cal rahatladı.

Jackie Owens, Feb'in annesiydi, dünyanın tuzu biberi. O darbede diğer tavuklar da olsa Jackie mantığın sesi olurdu ve Cheryl Sheckle ve Jessie Rourke da dahil olmak üzere Jackie'nin mantığını dinlemeyecek kadar aptal olan pek kimse yoktu.

"Sonra... sonra Mike'a gidiyorum," dedi Vi onun kulağına.

Cal konuşmadı.

"O zaman... konuşmamız gerek," diye bitirdi.

"Köpek yatağını aldıktan sonra ofise gideceğim. Eğer gitmem gerekiyorsa, bir şey almamı ister misin?"

Onun sorusuna cevap vermedi, "Ofis mi?" diye sordu.

"Evet."

"Ne ofisi?"

"Benim ofisim."

"Ofisin var mı?"

O kadar sıkı kapatılmış mıydı? Tanrım, öyleydi.

"Evet bebeğim, şehirde bir ofisim var. Lindy adında bir kız var, toplantılarımı planlıyor, incelemelerimi yapıyor, faturaları gönderiyor, defterleri tutuyor, seyahatleri ayarlıyor, kurulumu kendim yaparsam ekipman siparişlerini veriyor, bunun gibi şeyler."

"Şehirde mi? Yani 'burg'da mı?"

"Evet."

"Lindy?"

"Öyle mi?"

"Şehirde mi yaşıyor?"

"Avon."

"Oh."

Cal, "Seni onunla tanıştırayım," diye teklif etti. Vi hemen, "Sorun değil," diye cevap verdi.

Cal içini çekti, sonra bıraktı ve "Bir şey almamı ister misin?" diye tekrarladı.

Tereddüt etti, sonra tekrarladı, "Bir şey mısın?"

"Kahve, süt, bira, ne istersen al."

"*Bakkaliye mi?*" diye nefes aldı, sanki bakkaliye kavramı ona yabancıymış gibi.

"Evet Vi, ben bu sabah seni becerirken kıyamet kopmadıysa ve biz bunu kaçırmadıysak, bence marketler hala var ve hepsi hala dolu."

önce onun yumuşak kıkırdamasını duydu. Cal, kadınının bir kaçık olduğunu fark etti.

"Vi?" diye sordu.

"Ben bira içmem."

"Ben içerim, o yüzden ihtiyacımız var."

"Buzdolabında biraz var mı?" "Dostum, buzdolabım çöplükte." "Ama o mükemmel bir buzdolabı değil miydi?"

"Evet, ama babam bunu otuz yıl önce Sears'tan almıştı, bu yüzden Katy ve Keirry'nin tasarladıkları mutfakta yadırgayacaklarını sanmıyorum."

"Oh," dedi yumuşak, tatlı bir şekilde, tıpkı adını söylediğinde olduğu gibi aletinde hissetti.

Görmezden geldi ve "Bira lazım mı?" diye sordu.

"Um... evet."

Tanrım, biraya ihtiyaç duymak için uzun bir konuşma oldu.

"Tamam, burada benimle kal dostum ve konsantre ol. Başka bir şeye ihtiyacımız var mı?"

"Bilmem, ne yersin?" "Her şeyi."

"Power Bars ya da Gatorade bir şeyimiz yok." "Vi, ben Super Bowl için antrenman yapmıyorum."

"Doğru," diye fısıldadı.

Cal gülmeye başladı.

"Komik olan ne?" Vi onun kahkahası üzerine sordu. "Sensin, bebeğim."

"Nasıl yani?"

"Gatorade?"

"Seni çalışırken gördüm," diye kendini savundu. "O yüzden su alacağım. Yumurta var mı?"

"Evet."

"Pastırma mı?"

"Evet."

"Yulaf ezmesi mi?" "Evet."

"O zaman ben hazırım."

"Tamam."

Bahçe merkezinin otoparkına girdi ve bir yer buldu. "Bahçe merkezindeyim."

Sesi dikkati dağılmış gibiydi. "Ve Cheryl az önce yola ıktı." Harika, Cheryl oraya önce varmış.

"Vi," diye .

"Evet?"

Cheryl pençelerini serbest bırakmadan önce Cal bunu ona söylemenin tam zamanı olduğuına karar verdi.

"O deliği biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?" diye sordu.

Kendini tekrar etmedi, "Haklıydın. Sen ve kızlar tıkadınız."

Kızın dikkatini çekmişti, bunu biliyordu çünkü "Ne?" diye tekrarladığında fısıldıyordu.

"Artık boş değilim." Sonra sessizlik, "Joe -" "Ağzına kadar dolu, dostum."

Nefes nefese, "Joe."

Bu onun aletinin seğirmesine neden oldu. "Gitmeliyim, bebeğim."

"Joe -"

"Sonra görüşürüz."

Telefonunu kapattı, kamyonundan aşağı atladı ve bir köpek yatağı almak için bahçe merkezine gitti.

* * * * *

"Ve ... bu kadar," diye uzun hikyemi bitirdim ve oturma odama baktım.

Yerde bağdaş kurmuş oturuyordum. Feb yanımda oturuyordu, ellerinin üzerine yaslanmıştı, bacakları önünde uzanıyordu, bebek Jack onun üzerinde bir insan orman jimnastiği gibi emekliyordu. Dee, Mimi ve Jessie kanepemdeydi. Jackie bir koltuktaydı, Mooch köpek yataklarını yemekten ve bir saat boyunca benimle bahçede koşturmaktan bitkin düşmüş, kucağında uyuyordu. Cheryl diğer koltuktaydı.

Jessie yumuşak bir sesle, "Şunu doğru anlamama izin ver ," dedi. "Kardeşin ne zaman öldürüldü? Üç gün önce mi?"

"Altı," diye cevap verdim. "Onu beş gün önce buldular."

Başını salladı. "Ve o zamandan beri Joe Callahan ve Mike Haines sana ulaşmak için, kelime oyunu yapmıyorum, kafa kafaya mı veriyorlar?"

"Şey... sayılır ama tam olarak değil," dedim.

"Bebeğim, Cal cenazeyi basarak tüm sevdiklerinle buluşmanı istiyor, Chicago'da onun *ailesiyle* buluşacağından bahsetmiyorum bile. Ve Mike, eğer onu seçerseniz, aile evini, altı bin dolarlık yatağı ve ailenin evcil hayvanını unutmayacağınızdan emin *olmak* için, köpeğin de katıldığı o yatakta size iş vererek bunu yapıyor. Kesinlikle kafa kafaya gidiyorlar," diye bilgilendirdi Cheryl beni.

"Vay anasını," diye fısıldadı Jessie.

Mimi, "Hayatım boyunca bu kasabada yaşadığım ve Cal'ın uzunluğunu bildiğim için söylemeliyim ki, bu evin bir mil yarıçapında, Vinnie'nin Pizzacısı'nda pizza yemek ve aile duvarında fotoğraflarının olması için gözlerini verebilecek çok sayıda kız var," dedi.

Jessie, "Hayatım boyunca bu kasabada yaşadığım ve Mike'ı uzun zamandır tanıdığım için söylemeliyim ki, Mike Haines'e tüm kadınların Audrey gibi bencil, açgözlü, materyalist sürtükler olmadığını gösterme şansına sahip olmak için gözlerini verecek pek çok kız var, bazıları *yan komşumuz*," dedi.

"Aynı şey Cal'i isteyen komşu kızı için de söylenebilir," dedi Mimi ona.

"Sanırım Tina Blackstone'un Cal'i hemen hemen

O kadının bencil, açgözlü ve materyalist olmasına karşı bir şey kanıtlaması çok zor olurdu," diye belirtti Jackie. "Tartışmak için pek de iyi bir örnek değil."

"Cal," konuştu Feb, kendi oyunu kullanarak. "Mike," diye karşılık verdi Cheryl.

Mimi, "Cal seksi ama cidden, o bir erkek," diye söze girdi, bana baktı ve "Mike," diye oy verdi.

Dee, "Tahminimce Dawg Günleri sona erdi, bu yüzden oyum Cal'a," diye ekledi.

Jessie, "İsimlerini bir şapkaya koyun," diye önerdi, "yanlış yapmazsınız." "Jessie!" Feb tısladı.

"Ne?" Jessie etrafına bakınarak sordu. "Yanılıyor muyum?"

"Joe Callahan," dedi Jackie annelik otoritesi ve hayat tecrübesinin ağır bastığı bir sesle ve tüm gözler ona döndü.

"Ciddi misin, Jackie?" Cheryl sordu.

"Ciddiyim Cher," dedi Jackie, sesi artık ağır değil nazikti, bana baktı ve "Nedenini bilmek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Çünkü Mike hakkında konuştuğunda, hoşlandığı bir adamdan bahseden bir kadın gibi görünüyorsun. Cal konuştuğunda ise nefes alması gereken bir adamdan bahseden bir kadın gibi görünüyorsun."

Onun sözleriyle nefesim kesildi.

"Jackie," diye fısıldadı Dee.

"Biliyorsun," dedi Jackie bana. "Feb nefes almasına yardımcı olan adamı kaybetti, onu geri alana kadar yirmi yıl boyunca tam olarak nefes alamadı."

Gözlerim Feb'e kayd ve bana gülümsedi, sonra Jack'i bacaklarından çekip kollarına aldı, sözsüz bir şekilde öyle bir şey anlatıyordu ki, dalgalarına kapılıp gitmemem bir mucizeydi.

Jackie' döndüm ve "Bana iki kez ihanet etti," dedim. Jackie, "Sert adamlar bile korkar," diye cevap verdi.

Joe'nun herhangi bir şeyden korktuğu düşüncesiyle gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve "Benden mi korkuyorsun?" diye sordum.

"Tatlım, sevdiği son kadın çocuğunu öldürdü." Nefesimi içime çektim ve "Bu seni korkutmaz mıydı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim, "ama benimle birlikteyken başka biriyle yattı."

"Öyle olduğunu söylemiştim," diye araya Jackie.

"Yalan olsa bile, bunun ne kadar acı vereceğini bile bile neden yalan söylesin ki?" Bastırdım.

"Seni incitmek için. Seni bırakacak gücü kendinde bulamadı ve bunu yapman için seni zorladı," diye açıkladı Jackie. "Adam güçlü, sanırım bu sana karşı hissettikleri hakkında bir şeyler söylüyor."

"Bu çılgınlık," diye mırıldandı Cheryl.

"Kendini korumak için hiç tamamen mantıksız bir şey yaptın mı?" Jackie sorusunu Cheryl'a doğru yöneltti ve daha bitirmemişti. "Ya da Ethan için?"

Cheryl dudaklarını ısırıp, bu onun sözsüz cevabıydı.

Jackie'nin gözleri tekrar bana döndü. "O büyük bir adam, korkutucu biri, vahşi, sert ve tüm bu süre boyunca seni zorladığı için, senin de ona aynı lanet şeyi yaptığının farkında değilsin."

"Ama -" Ben başladım ama Jackie başını salladı.

"Erkeğini, kardeşini ve tatlım, kalbim seninle, bu korkunç. Annesini, babasını ve oğlunu kaybetti; son ikisini de seçtiği, baba evine getirdiği ve çocuğunu dünyaya getirmesine izin verdiği kadın yüzünden kaybetti. Bu bir süredir taşıdığı bir yük ve tahminimce bu yük ağır. İkiniz de o kadar çok yükte geliyorsunuz ki, ezilmemeniz mucize. Mesele de bu, ikiniz de ezilmediniz. Ve birbirinizi buldunuz. Şimdi bu yükten kurtulma ve biraz neşe bulma zamanı," diye tavsiyede bulundu Jackie.

"Ya neşesini bulmasına yardım edemezsem, ya başarısız olursam?" Fısıldadım.

"Kızım, devam ediyorsun. Başarısız olmanın tek yolu pes etmektir," diye fısıldadı Jackie.

Jackie'ye "Benden bir bebek istiyor," dedim ve paylaşmadığım bu haber (tek haber) üzerine bazı nefeslerin kesildiğini duydum.

"Ona bir tane ver," diye karşılık verdi Jackie, sanki bu kadar basitmiş gibi (ve itiraf etmeliyim ki, bunu düşünmek karnımı tekrar titretti).

Ama yine , "Belki de sadece bebek sahibi olmamı istiyordur," diye önerdim. Jessie, "Kahretsin, yine bir şeyler uyduruyor," diye mırıldandı.

Cheryl, "Bebeğim, senin kafan zaten yeterince karışık, daha da karışık hale getirmek için bir şeyler uydurmana gerek yok," diye öğüt verdi.

"Bu doğru," dedi Mimi, "Cal bir çocuk isteseydi, şehrin her yerinde altı düzine kadar çocuğu olurdu."

Jessie başını sallayarak, "Unh-hunh," diye onayladı.

"Bunun yardımcı olduğundan emin değilim," dedi Feb beni yakından izleyerek ve haklıydı.

"Gittiğim her yerde Joe'nun sevgilileriyle mi karşılaşacağım?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi Jessie ve Mimi kıkırdadı.

"Harika," diye mırıldandım.

"Colt'la başıma geldi," dedi Feb. "Gittiğim her yerde değil ama onun fetihlerinden birkaçı bara geliyor. Hatta evlendiklerinde Melanie ile onun yanında bile vakit geçirdim." Bana doğru eğildi. "Bizi öldürmeyen şey güçlendirir."

"Sanırım bunu öğrendi," diye mırıldandı Cheryl.

"Hepimiz öğrendik," dedi Jackie.

"Korkuyorum," diye ağızımdan kaçırdım.

"Elbette öylesin," dedi Feb, bacaklarını kavuşturdu ve bana doğru eğildi. "Keira'ya o köpeği almak konusunda endişelendiğinde bana söylediğini hatırlıyor musun?" Annesinin kucağındaki Mooch'u başıyla işaret etti, "Bir köpeğin vardı ve onu kaybettin, Keira'ya bunu yaşatmak istemedin."

"Evet," diye cevap verdim.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun bebeğim," dedi Feb bana, "kendini incinmeye karşı koruyorsun. Tim'i kaybettin ve Cal bunu senin için kolaylaştırmadı, şimdi de silahtan çekiniyorsun. Ama tatlım, o dışarıda köpek yatağı alıyor. Kendine sor, o bunu yapıyor, sen neden bu kadar korkuyorsun?"

"Döndüğünde canım acıdı," diye fısıldadım.

"Seni yine incitecek, erkekler her zaman hata yapar. Tim Golden sonuna kadar gitti mi?" Feb sordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Kavga mı ediyorsun?"

"Tabii ki."

"Seni mi?" "Evet."

"Aptalca şeyler yaparak seni incitti mi?" "Sık sık değil ama evet."

"Cal bir erkek, Violet. Her şeyi berbat edecek. Sen de öyle. Tatlım, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, Tim'le bunu yaşadın. Tim'le yaşadıklarının buna değdiğini ve bu riski alman gerektiğini de biliyorsun."

"Neden?" Ben sordum.

"Bilmiyorsun, kızlarına ne öğretiyorsun?" Cheryl, yüzünü buruşturarak konuşmamıza katıldı. "Korkmayı, pamuklara sarılmayı mı yoksa hayatla yüzleşip iyi bir şeyler için savaşmayı mı?"

"Joe'dan hoşlanmadığınızı sanıyordum," dedim ona.

Elini havaya kaldırdı. "Köpek yatağını unutmuşum."

Jessie homurdandı ama Dee ve Mimi hemen güldüler.

Uzandım, ellerimi bebek Jack'e koydum ve Feb'e gözlerimle sorumu sordum. O da Jack'i bana çevirerek cevap verdi, ben de onu kucağıma aldım ve sarıldım. Bluzumu ve saçlarımı tuttu ve yüzü boynuma gitti, ıslak, yumuşak bebek dudakları oraya çarptı, dili taktığım bir kolyenin zincirinde çalıştı.

"Babası gibi," diye mırıldandı Feb, Jack'i izlerken, "kolyelere bayılır."

"Colt kolyeleri mi seviyor?" Mimi sordu.

Jessie öne doğru eğilerek, "Bunu duymam gerek," dedi.

"Kahretsin," diye fısıldadı Feb.

"Vi'nin şeyiyle işimiz bitti mi?" Dee sordu.

"Bilmiyorum Vi, öyle miyiz?" Jackie bana baktı.

Başımı eğdim ve Jack'in omzunu öptüm.

İşimiz bitmişti.

Biliyordum. Onlar bana sormadan önce bile biliyordum. Joe haklıydı. Kızlardan sonra onunla yatağıma girdiğimde biliyordum. Beni ilk öptüğünde bile biliyordum.

Artık biliyordum çünkü kızıma aldığı köpek için bir köpek yatağı alıyordu.

Ve eve birayla dönmek.

Sonra küçük Jack'e fısıldadım, "Evet."

"Güzel, peki Colt ve kolyelerin hakkında ne diyorsun?" Jessie öğrenmek istedi ve ben de ona baktım.

Ama Mimi benimle konuştu. "Feb öpüşmez ve söylemez, bu

berbat bir şey." "Biliyorum. Ona Jimbo'dan bahsettim ve -"

Jessie başladı. "Tekrar etme!" Feb aniden elini kaldırarak bağırdı.

"Ne? Tuhaf değil ki," diye savundu

Jessie. "Evet, Jessie, öyle," diye karşılık verdi Feb.

"Sadece ayak emiyor. Cal ayak parmaklarını emiyor mu?" Jessie bana sordu. "Hımm... hayır." diye cevap verirken dudağımın kıvrılmasına izin vermemeye çalıştım.

"İyi hissettiriyor," diye mırıldandı Jessie.

Mimi de "İğrenç," diye mırıldanıyordu.

"Biranız var mı?" Cheryl ayağa kalkarak sordu. "Hayır, Joe eve dönerken biraz alacak."

Cheryl bir an bana baktıktan sonra sırtıttı ve ben de ne söylediğimi ve kulağa nasıl geldiğini fark ettim.

Öyle gibi geldi.

Kahretsin.

Ona gözlerimi devirdim ve "Şarabım var" dedim.

Cheryl mutfığa doğru ilerleyerek, "Şarap zamanı," diye buyurdu. "Saat daha öğleden sonra dört bile değil," dedi Mimi ona.

"Ne? Kurallar mı var?" Cheryl sordu.

"Evet," diye yanıtladı Mimi.

Cheryl, "Kuralları siktir et, ben şarap alıyorum," diye karşılık verdi. "Bir tane isteyen var mı?" "Evet," dedi Jessie.

"Elbette," diye seslendi Dee.

"Kahretsin," diye mırıldandı Mimi,
"." "Benim için küçük bir tane,"
dedi Feb ona.

"Ben varım," dedi Jackie, ona baktım ve o da bana gülümsedi ve gülümsediğinde o yumuşak sıcaklığın karnımı istila etmesine izin verdim ve ilk kez buna karşı koymadım.

Feb şanslıydı, Colt () ya da Jack (çok sevimliydi) yüzünden değil, harika bir annesi olduğu için.

Jack'i Feb'e teslim ettim, ayağa kalktım ve Cheryl'a seslendim, "Gözlükleri getireyim." Sonra kadınlara "Başka bir sorunum var." dedim.

"Ciddi misin?" Dee sordu.

Mutfığa gittim, şarap kadehlerinin bulunduğu dolapları açtım ve barın üzerinden oturma odasına baktığımda hepsinin bana doğru baktığını gördüm.

Sonra dedim ki, "Tina Blackstone'dan intikam almak için yardıma ihtiyacım var." Feb ne yaptığını bile sormadan, "Ben varım" dedi.

"Ben de," diyen Jessie'ydi (hiç şaşırtıcı değil).

"Kesinlikle," diye ekledi Dee.

"Bu eğlenceli olacak!" Mimi ellerini çırpı.

Cheryl yanımdan, "Ben de varım," dedi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jackie ve ben güldüm.

Arkadaşlarım da benimle birlikte güldü.

* * * * *

Mike'ın verandasına oturdum ve Chevy'nin arabanın çekilmesini izledim.

Garağa değil de arabaya park edip inerken ve gözleri üzerimdeyken bana doğru yürürken kıpırdamadım.

Ben konuşmadım, o da konuşmadı ve bana yakın bir yere oturdu, kalçalarımız uyluklarımızın yanları gibi birbirine bastırıldı. Ama elleri bana doğru gelmedi. Dirseklerini bacaklarına dayayarak öne doğru eğildi.

Ben de öne doğru eğildim.

Soluma baktım ve fısıldadım, "Mike -" "Cal beni istasyonda ziyaret etti."

Gözlerimi kapattım. Eli enseme kivrıldı ama ben yine de açmadım.

"Tatlım, işe yaramıyor, seni kandırıyor, nerede yaşadığımı biliyorsun."

Kararını vermişti ve Mike için her zamanki gibi doğru olan da buydu.

Gözlerim açıldı ve onunkilere baktım.

"Seni becerdim," diye fısıldadım.

"Neye bulaştığımı biliyordum."

"Mike -"

"Tatlım, sana bir atış, buna değerdı."

"Nazık olma."

"Sinirlenmemi mi istiyorsun? mı yapayım?" "Bence daha kolay olurdu," dedim dürüstçe.

"Bunu yapamam Vi." Elini sıktı ve beni bıraktı, bacaklarına yaslandı ama hep bana baktı. "Onunla derin bir ilişki içindeydin, o da seninleydi. Sinyallerin hepsi oradaydı ve bana olabildiğince açık bir şekilde anlattın. Seni ilk randevumuza bile götürmeden önce, J&J'de seninle tanıştığım gece bana bakışından anlamıştım. Yine de şansımı denedim." Sırıttı. "Bir daha yap, sadece dün gece için."

Başımı salladım ve ağzımın usulca kıvrıldığını hissettim.

Sonra küçük gülümsememin öldüğünü hissettim ve ayaklarımı basamağa kadar kaldırıp bacaklarımın içine doğru eğildim, yanağım elime değdi, boynum ona bakmak için büküldü.

"Seninle olmayı sevdim," diye fısıldadım ve gözlerime yaşlar dolduğunu hissettim.

Eli tekrar bana geldi, saçlarımı yüzümün yanından çekti ve sonra başımın etrafında sarılı kaldı.

"Seninle olmak hoşuma gitti," diye karşılık verdi.

Islaklık düştü, burnumun köprüsünden şakağıma doğru kaydığını hissettim ve "Çok hoşuma gitti Mike" diye fısıldadım.

Eli saçlarımda gerildi ve "Tatlım, beni öldürüyorsun" diye fısıldadı.

"Keşke -" Ben başladım.

"Yapma tatlım," diye sözümü kesti. "Tamam," diye fısıldadım.

Başımı tekrar hafifçe sıktı ve sonra eli gitti. Ayağa kalktı ve elimi tuttu. Gövdemi yukarı kaldırdım ve beni basamaktan çekerek çimenlikten Mustang'ime doğru yürüttü. Kapıda benimle birlikte durdu ve elleri çeneme geldi, beni ayak parmaklarıma kadar çekerek ağzını ağzıma değdirdi.

"Bana söz verdi, geri çekiliyorum, sana her şeyi verecek" derken ellerini çenemde tutuyordu.

Kalbim ters döndü.

"Öyle mi yaptı?"

"Evet," diye başını salladı Mike, sonra elleri çenemde sıkılaştı. "O değil Vi, sen bana gel ben de sana vereyim."

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım ama biliyordum ki, bu gerçekleşirse, birisi Mike'ı alacaktı. Uzun süre müsait olmayacaktı. Bu benim tek şansımdı.

Başparmağı yanağımdaki ıslaklığı kaydırды, gözyaşlarım hâlâ sessizce gözlerimden süzülüyordu.

"Tatlım," diye seslendi Mike ve ben gözlerimi açtım. "Bana gelmeyeceksin. Bugün konuştuğum adam sana her şeyini vermek için yeri göğü inletirdi."

"Mike -"

"Bunu düşünmemiştim, geri çekilmemin imkanı yok." "Mike -"

Dudakları tekrar dudaklarıma dokundu ve başını kaldırdığında, "Mutlu ol, tatlım," diye fısıldadı.

Başımı salladım ve "Sen de Mike" diye fısıldadım.

Gülümsedi ve bana verdiği yüzlerce gülümseme içinde ilk kez gözlerine ulaşmadı.

"Evet," dedi ve beni .

Alabama bindim, çalıştırdım ve uzaklaştım.

Aptalca, dikiz aynasından arkama baktım.

Arabasını garajına çekiyordu.

Hayat devam

ediyor.

Kahretsin.

* * * * *

Cal, Violet'in dönüşünü duyduğunda biraylı buzdolabına koyuyordu.

Kartondan bir tane çıkardı, buzdolabını kapattı, kapağı çevirdi ve kapağı çöp kutusuna atmak için döndü ama çöp kutusunun bir kapağı olduğunu gördü. Ona yaklaştı, eli ona doğru hareket etti, bir sensör hareketi yakaladı ve kapak açıldı. Gözlerini dikip baktı ve şapkasını içine attı. İşinin bittiğini anlayan çöp kutusu kapandı.

"Siktir," diye fısıldadı sırtarak.

Vi ile yaşamak bir deneyim olacaktı.

Sonra motorunu durdurduğunu duymasına rağmen içeri girmediğini fark etti.

Dönüp pencereden dışarı baktığında, kadının açık kapısında hareketsiz bir şekilde durduğunu ve arabasındaki kamyonu baktığını gördü.

Ona zaman tanımaya karar verdi. Yirmi, otuz dakika içinde çözülmezse, dışarı çıkıp onu yakalayacaktı.

Lavabonun karşısındaki tezgâha geçti, üzerine çıktı ve birasından bir yudum alarak onun kamyonetine bakışını izledi.

Sonunda arabanın kapısından çıktı, kapıyı kapattı ve eve döndü. Mooch onu kapıda karşıladı. Cal'a bir bakış atarak çantasını tezgâhın üzerine bıraktı, köpeği almak için eğildi ve onu kucağına aldı, yüzüne yaklaştırdı, böylece köpek kucağında kıvranırken çenesini yaladı ve o da onu tırmalamaya çalıştı.

Topallayarak mutfığa girdi ve "Onu dışarı çıkardın mı?" diye sordu. "Evet."

"Herhangi bir iş yapıyor mu?" "Hayır."

"Onu dışarı çıkaracağım."

Sonra topallayarak mutfaktan çıktı ve arka sürgülü cam kapıya gitti.

Cal tezgâha oturdu ve bir bira daha çekti. İçerken, kadının Mooch'a bağırdığını duydu, çoğunlukla alaycı ve şakacıydı, sonra onu cesaretlendirmek için seslendi, bu da içeri girmek istediği anlamına geliyordu ve sonra köpek ve kadın eve geri döndü. Sürgülü cam kapı kapandı ve Cal önce Mooch'u gördü çünkü köpek zıplayarak mutfığa girdi ve Cal'in bacaklarına atlamaya çalıştı.

Vi saniyeler sonra içeri girdi ve ona bakmadan doğruca buzdolabına doğru yürüdü, açtı ve içine baktı.

"Akşam yemeği yedin mi?" diye sordu

buzdolabına. "Dışarı çıkarız diye düşündüm."

Vücudu sarsıldı ve sadece başı ona döndü. "Ne?" diye nefes aldı.

"Dışarı. Frank'in yerine. Ya da Reggie'den pizza al."

"Frank'in Yeri," dedi.

"Aç mısın?" diye sordu.

Kız başını salladı.

Tezgâhtan atladı. "Hadi gidelim."

"Mooch'u kutusuna koyacağım" diye mırıldanarak buzdolabını kapattı.

Cal bir yudum aldıktan sonra elindeki birayı bıraktı ve "Yakaladım" dedi.

Sonra birayı tezgâha koydu, mutfaktan çıktı, köpeği kutuya koydu ve geri döndüğünde kadın elinde alarm kumandası ve anahtarlarıyla kapıda duruyordu.

İkisini de kızın elinden aldı, kapıyı açtı, bir elini kızın kalçasına koydu, onu kapıdan dışarı itti, kapıyı kilitledi ve sonra onu kamyonetine götürdü, hareket ettiklerinde uzaktan kumandayla alarmı çalıştırdı.

O konuştuğunda ikisi de arabaya binmiş ve yola koyulmuşlardı. "Mike'la konuştun mu?"

"Evet."

"Bitti mi?"

Sessizdi.

"Buddy?"

"Bitti," diye fısıldadı.

Sikeyim.

Bunu yapmak onu yaraladı. Muhtemelen Haines'i de kesmiştir.

Ona dokunmadı, dokunmak istedi ama dokunmadı. Kafasında bir delik açacak birine ihtiyacı varmış gibi, kardeşi öldürüldükten hemen sonra ona iki kez bok gibi davranan başka bir adamla risk almak için iyi ve istikrarlı bir adamla ilişkisini gerekiyordu. Ama ona dokunmadı çünkü Cal onun ruh halinden şu anda bunu istemediğini hissetti.

Ama gerekirse telafi eder, hayatını bunu yaparak geçirirdi. Gerçi

Vi'yi tanıdığım kadarıyla buna gerek yoktu.

Frank'in evinin dört kapı aşağısındaki sokağa park etti ve ayağıyla yürümek zorunda kalmasın diye onu kapıda indirmek için durdu. Onu dışarıda bekledi ve kapıya kadar onun yanında topallayarak yürüdü ama ne o ona dokundu ne de Frank ona.

Onun için kapıyı açtı ve içeri girdiler. Garsonlardan biri olan Elaine onlara doğru döndü, Vi'ye gülümsedi, gözleri Cal'a kaydı ve yüzü dondu.

Vi, Elaine'e bakılırsa Mike'la birden fazla kez orada bulunmuştu.

Violet bir adım geri attı ve ona çarptı.

Cal ona dokundu, kolunu beline doladı, yanına gitti, onu kendine çekti ve Elaine'e baktı.

"Kabinin var mı, Elaine?" diye sordu.

Elaine duvardaki kabinlere baktı, ikisi açıktı.

Tekrar Cal'a baktı. "Seç bakalım, Cal." Gözleri Cal'ın Vi'nin beline doladığı eline, sonra da Vi'ye kaydı. "Hey Violet."

"Merhaba Elaine."

"Ne sallanıyor?" Cal Vi'yi ileri doğru hareket ettirirken

Elaine sordu. "Dünya tersine döndü," diye yanıtladı Violet.

Elaine sonunda sırtıttı. "Anlayabiliyorum."

Cal, Vi'nin ne yaptığını anlamadı ama her neyse, Elaine'in sırtıttığı bir gülümsemeye dönüştü ve Vi onunla birlikte restorana doğru yürürken gözler de onu takip etti.

Bir kabine girdiklerinde onu bıraktı, sonuncusu arka duvara dayanıyordu, daha mahremdi.

Kadın içeri girdi, adam da onun yanına.

Ona baktı ve "Karşıda oturabilir misiniz?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı.

"Neden?"

"Yanımda olmanı seviyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı ama "Kendi alanımı seviyorum,"

dedi. Cal, "Buna elveda de," diye tavsiyede bulundu.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Bebeğim, ben , senin yeni bir köpeğin var ve yarın Dane kanepende . Boşluğu seviyorsan, boku yedin."

Yüzü yumuşadı ve . "mı?" "Bu sabah sen eve gelmeden önce taşındım."

"Nerede?"

"Senin odan."

"Nasıl?" Sesi yükseliyordu. "Nasıl?"

Cal tekrarladı.

"Evet, nasıl?"

"Paketlenmiş bazı Lanet olsun, getirdi o bitti, paketlenmemiş"
Cal gereksiz yere açıkladı.

"Nereye koydun onu?"

"Senin odana."

"Evet, ama nerede?"

"Kot pantolonlar ve botlar dolapta, birkaç tişört çekmecedeki, bıçağı banyoda. Bitti."

"Vay anasını," diye fısıldadı ve Elaine masaya iki menü bırakınca yerinden sıçradı.

"Bunlarla uğraşmalı mıydım?" diye yerinde bir soru sordu, o kasabada bir aydan fazla yaşamış hiç kimsenin ezberlemediği menülere başını eğerek.

"Benim için değil," dedi Vi ona, "Ben reuben istiyorum." "Burger," dedi Cal.

"Peynir mi?" Elaine Cal'a sordu.

"Evet."

"Cheddar mı, İsviçre peyniri mi, yoksa Jack mi?" Elaine devam etti.

Cal ona "Beni şaşırt," dedi ve Elaine tekrar sıırttı. "İçkiler?"

Elaine devam etti.

"Diyet kola," diye emretti

Vi. "Bira," dedi Cal.

"Bud, Coors, Bud Light, Coors Light, Heineken -" Elaine listeledi.

Cal onun sözünü kesti. "Bud."

"Soğan halkası mı, patates kızartması mı yoksa ikisi

birden mi?" Elaine devam etti. Vi, "Patates

kızartması," diye yanıtladı.

"İkisi de," dedi Cal ona.

"Anladım." Elaine kalemini kulağının arkasına itti ve menüleri masanın üzerinden geri kaydıldı. Onlar sipariş verirken defteri elindeydi ama bu ya gösteriş içindi ya da alışkanlıktan tutuyordu. Çekip gitmeden önce tek kelime bile yazmamıştı. Sipariş masaya istedikleri gibi gelir, hesap da altta bir toplamla gelirdi, hepsi bu kadardı ve doğru toplam olurdu. Bu Elaine'di. Bu Frank'in.

"Joe," diye seslendi Violet, döndüğünde Violet'in üzgün olduğunu gördü ve ona doğru dönerek başını yaklaştırdı.

"Sakin ol dostum," dedi usulca.

"Bu iş gerçekten çok hızlı

ilerliyor."

"Biliyorum."

"Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

"Nadia."

Cal geri çekildi. "Peki ya ?" "Kim

o?" Vi sordu.

Sikeyim.

Bu boka bulaşmak istemiyordu ve dahası, kız da istemiyordu. "Vi -"

Cal alçak sesle söyledi.

"Hayır, bilmek istemiyorum. Bilmek istediğim , dürüstçe, tam burada, benimle yatarken onunla yattın mı?"

Cal öfkesini bastırdı. "Sana bunun cevabını zaten söyledim." "Tamam o zaman, gitti mi?"

Nadia hiç gitmedi. Nadia her zaman bir telefon uzağındaydı. Bunu paylaşmadı.

"Evet."

"Kesinlikle mi?"

"Vi, iki kez sorup cevap vermeyi pek sevmem."

"Bana yalan söyledin."

"Bir nedeni vardı." "Peki

bu neydi?"

"Seni benden kurtarmak için."

Gövdesi geriye doğru hareket etti ve gözleri büyüdü.

Cal bir elini onun boynunun arkasına doladı, onu kendine çekti ve ona doğru eğildi.

"Kendimi senden kurtardığımı sanıyordum ama seni kendimden kurtarıyormuşum." "Ben -" diye başladı.

Sözünü kesti. "Yüzümdeki yara izlerini görüyor musun?" Gözleri adamın yanağına gitti, sonra tekrar onunkine döndü. "Evet."

"Bonnie verdi onları bana. Çok uçmuştu, kafası bulutlardaydı ama bu iyi bir yolculuk değildi. Bir şeye kızdı, ne olduğunu bile bilmiyorum, üzerime geldi. Beni tırnaklarıyla yaraladı."

"Joe," diye fısıldadı, parmakları onun kalçasının etrafında sımsıkı kıvrılmıştı.

"Çok sık böyle olurdu. Sinirlendiği zaman evi inletirdi ve peşimden gelmesi alışılmadık bir şey değildi. Sadece yüzümü işaretledi ve muhtemelen bunu bilmiyordur dostum, ama tırnaklarıyla böyle izler bırakmak için sertçe gelmeli derine inmeli."

"Ben... ben ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı Vi.

"Sana bir şey söylemen için söylemiyorum. Sana söylüyorum çünkü artık oluyor. Benimlesin ve hakkımdaki her şeyi öğreneceksin. Her gün aynaya bakıyorum ve onun beni işaretlediğini hatırlıyorum, sonra bana başka neler yaptığını hatırlıyorum. Şimdi görüyorsun, tam yüzümde, sen de düşüneceksin. Belki her gördüğünde aklına ama aklına gelecek ve seni tanıyorum, bunu hissedeceksin."

"Joe -"

Yüzü yaklaştı ve fısıldadı, "Seni bundan kurtarıyordum, bebeğim."

"Sensin," dedi anlaşılmaz bir şekilde.

"Ne?" diye sordu.

"Onun yaptığını bilmiyordum. Bana az önce anlattığın şeyi anlatmadan önce, o yaralar sadece senden ibaretti."

"Artık biliyorsun."

"O yaralar hala sadece sende var."

"Vi -"

"Öyleler."

Siktir, ciddi miydi? "Vi -"

"Belki haklısındır ve bazen bunu düşünürüm. Ama çoğu zaman onları görmüyorum bile. Onlar sadece senin bir parçan."

Cal buna onu öpme dürtüsü dışında bir yanıt .

Öyle de yaptı ve masaya çarpan bir bira şişesinin gümbürtüsünü duyana kadar yapmaya devam etti.

Ağzı Vi'ninkinden ayrıldı ve Elaine'in Violet'in içkisini onun önüne koyduğunu görmek için döndü.

"Bud, diyet. Afiyet olsun. Tekrar doldurmak için bağır," dedi Elaine, ağzı uçlarından kıvrıldı ve sonra uzaklaştı.

Cal, içkisini kapmış pipetini emmekte olan Violet'e döndü. Bu ona J&J'deki halini hatırlattı, dirseği barda, başı elinde, pipeti dudaklarının arasında, gözleri onun üzerindeydi ve konsantrasyonunun yarısı onun üzerindeydi, geri kalanı ise aletin sertleşmesini engellemeye çalışıyordu.

Frank'in lanet olası yemek konusunda acele etmesini umuyordu.

Violet'in gözleri ona kaydı. "Muhtemelen Frank'in restoranında öpüşmemeliyiz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü çoğunlukla dolu." "Yani?"

"Söylentiler uçuşuyor."

"Dostum, kamyonum senin arabanda, tişörtlerim de senin çekmecende."

Gözleri yana kaydı, sonra tekrar ona döndü, sonra ağzına götürdü ve "Doğru" diye mırıldandı, sonra pipetini emdi.

"Burası küçük bir kasaba, bir hafta kadar konuşuluruz, sonra başkaları konuşur."

"Tamam," diye fısıldadı ve bardağını yere bıraktı.

Kadın bardağını bıraktığında, adam onun elini tuttu. Parmaklarını onunkilerle birleştirerek ellerini kalçasına götürdü.

"Orada başka ne var?"

Gözlerini onunkilere kaldırdı. "Ne?"

"Kafanda halletmemiz gereken bir şey mi var?"

Hafifçe güldü ve "Bilmek istemezsin" diye cevap verdi. "Sormazdım, bilmek istemezdim."

Ona doğru eğildi. "Joe, kafamda o kadar çok şey var ki, bunları çözmek bir yılımı alır."

", parçalara . Öncelik nedir?" Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Öncelik mi?"

Tanrım, çok tatlıydı.

"En önemlisi bebeğim," diye açıkladı sessizce.

"Um... hepsi."

"İlk iş," dedi. "İlk iş mi?"

"Şu anda gelen ilk şey nedir?" "Mel."

Kaşları birbirine çatıldı. "Mel?"

"O... Ne hissettiğini biliyorum Joe, ben de o yollardan geçtim ve onun için endişeleniyorum."

Adam onun elini sıktı. "Buddy -"

"Ve bunu kolaylaştıracak çocukları bile yok."

Cal, "O zaman çocukları ona ver," deyince şaşkın bir kahkaha geldi. "Ona çocuk veremem Joe, bu anatomik olarak imkânsız," diye alay etti.

"İki tane telefonun ve bir araban var, tatlım."

Yüzü irkildi ve "Haklısın" diye fısıldadı.

"Her iki şekilde de yardımcı olur. Kızlar ve siz onu düzenli olarak ararsanız, onu düzenli olarak alırsınız.

Yukarı çıkıp onu gör, buraya gelmesini sağla."

"Oraya çıkabileceğimi sanmıyorum Joe, tek olmaz."

"Tek gideceğini söylemedim, tek başına gitmene *izin vermezdim*."

Elleri onun ellerinde kasıldı ve fısıldadı, "Joe -"

"Başka neyiniz var?" "Joe

."

Tekrar eğildi. "Kafanda başka ne var, bebeğim?"

Elini onunkinden çekip kaldırdı ve parmaklarını onun boynuna doladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve adam onun gözlerinin dibinde titreyen yaşları gördü.

"Ne için?" diye sordu , gözleri gözyaşlarına ve bir tanesinin yüzünden aşağı kayışını izlerken eli onu sıktı.

Adam bir şey yapamadan kızın başı öne çıktı ve adamın soluna doğru eğildi.

Kulağına, "Zaman kaybetmeyerek bana doğru kararı verdiğimi gösterdiğin için," diye fısıldadı.

İşte oldu. Vi onu uzun süre uğraştırmadı, otuz dakikadan az sürdü.

Cal göğsünün sol tarafında bir sancı hissetti ve elini onun da boynuna götürdü, geriye ve saçlarına doğru kaydırды, onunkini öpmek boynunu eğdi ve o da başını çevirip çenesinin menteşesini öptü.

Daha önce hiç bu kadar tatlı bir öpücük almamıştı. Hayatında değil.

Eli kızın saçlarında dolaştı ve başını kaldırarak onu öpebileceği bir konuma getirdi.

"Burger!" Elaine anons etti, bir tabak masaya düştü ve Cal başını kaldırınca Vi sıçradı. "Reuben!" diye devam etti Elaine, Cal boynunu büküp ona bakarken, elini Vi'nin saçında bıraktı. "Sende kaşar var. Sürpriz," dedi Cal'a, kocaman gülümsedi ve uzaklaştı.

Vi kıkırdadı.

Cal kadının gitmesine izin verdi ve yemeğine döndü.

Vi patates kızartmasının yanına ketçap döktü ve "Buraya taşınmanızın tek iyi yanı..." dedi.

Cal hamburgerini ağzının yarısına kadar asılı bıraktı ve Violet'e baktı, bitirmeyince kaşlarını kaldırdı.

"Dane'in bir şey geleceğini sanmıyorum, sen evdesin."

"O alır, ben boynunu kırarım," diye mırıldandı Cal ve hamburgerinden bir ısırık aldı, sonra Vi'ye dönüp baktı, şimdi ağzına kadar ketçapla dolu bir kızartmanın asılı olduğunu gördü, gözleri irileşmiş, yüzü solgunlaşmıştı. Çiğnedi, yutkundu ve sonra ona güvence verdi, "Rahatla bebeğim, bunu gerçekten yapmam."

"Tehdit de etme. Onu çok korkutacaksın." "Aklına fikir gelmeyecek kadar korkutmak mı?"

"Joe!" diye bağırdı.

Ona sıırıttı ve "Rahatla" diye tekrarladı.

"Etrafta dolaşıp herkesi tehdit edemezsin."

"Elbette yapabilirim."

"Joe!"

Hamburgerini , ona döndü ve ciddiyetle, "Bebeğim, rahatla," dedi. "Bana rahatlamamı söylemen aslında rahatlayacağım anlamına gelmiyor, Joe."

"Öyle olmalı."

"Neden?"

Döndü ve bir elini kızın boynuna doladı, onu kendine ve yüzüne doğru çekti.

"Çünkü kafanızın bokla dolu olduğu ve her şey ve herkes için endişelenmeniz gereken zaman sona erdi. Rahatlayabileceğin zaman şimdi. O yüzden son kez söylüyorum, dostum, *rahatla*."

Gözleri onun yüzünde gezindi ve sonra değiştiğini gördü. Aslında tüm yüzü değişmişti. Daha önce kanepede Sam'le konuşurken gördüğü o bakış yüz hatlarına yerleşmişti. Sevgi, gün gibi açık, gözlerinde parlayan aşk, hepsi ona odaklanmıştı ve sol göğsünün çok güçlü bir şekilde kasıldığını hissetti, bu his tüm vücuduna yayıldı ve eli boynunda sıkılaştı.

Adam bunu anlayamadan kadın eğildi, ağzını onunkine değdirdi, hafifçe geri çekildi ve "Ye Joe," diye fısıldadı.

Sonra geri çekildi ve tabağına döndü.

Cal elini kızın boynundan çekti ve ona döndü.

Genç yaşından beri Tanrı kavramı konusunda kararsızdı ve Theresa Teyze'yi çılgına çevirmişti. Ama annenizi genç yaşta kaybederseniz böyle şeyler olması kaçınılmazdır.

Berbat bir baba olan babasını kaybettiğinde kararsızlığını kaybetti ama Cal onun bir zamanlar iyi bir baba, harika bir koca ve iyi bir adam olduğunu biliyordu ve aynı gün oğlunu da kaybetti.

Şimdi Vi'nin yan daireye taşındığını, belki de sonunda birilerinin ona göz kulak olduğunu düşünüyordu.

Ya da şansı değişmişti. Her neyse, minnettardı.

Joe Callahan, Violet'in yanında otururken Frank'in Indiana çapında ünlü hamburgerini ağzına götürdü ve bir ısırık aldı.

* * *

"Joe," diye nefes aldım, başım arkaya eğilmişti. "Ağzıma, dostum."

Başım öne eğildi, ellerim çenesine gitti, ona daha sert bindim çünkü elimde değildi. Güçlü parmakları kalçalarımın saplanıyor, beni yukarı çekiyor ve aşağı vuruyordu.

"Joe," diye fısıldadım ağzına, geldiğini hissettiğimde.

Elini saçlarıma götürdü, yumruk yaptı, büktü ve "Söyle" hırladı.

"Geliyorum bebeğim," diye fısıldadım.

"Söyle," diye talep etti.

Parmaklarım geri gitti ve saçlarını sıktı. "Ben sana aidim."

Sonra boşaldım, sırtım eğildi, iniltiğim ağızımdan kaçıp onunkiler tarafından emildi.

Joe'nun sırtındaydım ama o oturuyordu, bu da orgazmın ortasında beni sırtüstü çevirmesini ve daha sert girmesini kolaylaştırdı, ta ki bana derin, acımasız bir öpücük vermenin tam ortasında boşalana kadar bunu yaptı.

İşini bitirdiğinde ağız benimkini bırakıp boynuma kaydı ve siki içime girip çıkarken parmaklarım saçlarında gezindi.

Bir süre böyle devam ettikten sonra dili çenemde dolaştı ve sonra çekildi, yuvarlandı, eğildi, yorganı üzerimize çekti ve beni yanına oturttu.

Joe her zamanki gibi sessizdi.

Her zamanki gibi sessiz kalamadım.

"Okul yakında başlıyor," diye

fısıldadım. Joe cevap vermedi.

"Okula dönüş kıyafetleri," diye devam ettim.

Joe'nun parmaklarının uçları kalçamda ve kıkımda rastgele geziniyordu ama konuşmuyordu.

"Alışverişe gittiğimizde bizimle alışveriş merkezine geliyor musun?" Sonunda Joe konuştu.

"Tabii ki hayır."

Omzuna doğru gülümsedim ve sonra gülümsemem kayboldu. "Onlara ne söylemeliyiz?" Fısıldadım.

"Gerçek," diye yanıtladı, kızları kastettiğimi biliyordu.

"O varlık mı?"

"Şimdi buradayım."

Belini sıktım ve "O kadar kolay değil" dedim. "Sadece sen zorlaştırırsan zor."

"Joe -"

"Vi, sana söyledim, odandan çıktım ve kızlar gözlerini bile kırpmadı."

"Muhtemelen yorgundular ve duygusallaştılar."

"Aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu biliyorlar."

Sözleri beni o kadar şaşırttı ki başımı kaldırıp ona baktım. "Hiçbir fikirleri yok."

"Dostum, Keira beni alışveriş merkezine davet etti ve ben garaj kapısı açacağımızı tamir ederken Kate bana bir kola getirdi ve bir sandviç ikram etti."

Baban ve annen aramaya gelmeden önce. Biliyorlar." "Bilmiyorlar."

"Aptal değiller."

"Bunu biliyorum."

"Tamam, onlar Yapma. Biliyorum Biz Lanet olsun,ama onlar Biliyorum Biz birbirimiz için bir anlam ifade ediyor."

Haklıydı, bunu biliyorlardı, Joe ikinci kez döndüğünde sergiledikleri tavırdan bunu bildiklerini anladım.

Yine de ona baktım ve "Sence?" diye sordum.

Bana sırtıttı. "Bebeğim, ipucu ver, bütün blok biliyor."

"Muhtemelen Tina'nın koca ağzı yüzünden."

"Çünkü sisteminizi ücretsiz kurdum, garajınızı tamir ettim ve kızlarınız her gün benimle konuşmaya gelirdi. Uzun zamandır burada yaşıyorum dostum, hayatım boyunca kimse için böyle bir şey yapmadım ve kimse benimle konuşmaya gelmedi, özellikle de iki genç kız."

Bakakaldım ve sonra "Her gün mü geliyorlar?" diye sordum.

"Evet, seni ikinci kez becermeden hemen önce." Kate ve

Keira'nın bunu yaptığını bilmiyordum.

Ama hoşuma gitti.

"Oh," diye fısıldadım.

"Eve geldiler, Dane'i dışarı çıkardım, onları oturttum, şimdi burada olduğumu söyledim. Soruları varsa sor, cevapla. Bitti."

O kadar kolay olduğunu mu düşündü?

Belli ki Keira gibi biriyle yaşamamıştı.

Ancak, tüm hesaplara göre (onunla olan kendi deneyimim de dahil olmak üzere) Bonnie çok daha tatsızdı.

"Ya beğenmezlerse?" Ben sordum.

"Anlaşırız."

"Nasıl anlayacağız?" Ben zorladım.

Eli kıkımın üzerinde düzleşti. "Bu konuda sinirlenmeden önce hoşlarına gidip gitmediğini öğrenmeye ne dersin?" diye önerdi.

Bu kulağa iyi bir tavsiye gibi geliyordu, basit, mantıklı ama tamamen imkansız.

Eğer Joe bu kadar basit ve mantıklı bir şeyin işe yarayacağını düşündüyse, iki ay boyunca üç kadınla birlikte yaşamak ona çok acı verecekti.

Bunu onunla paylaşmadım ve çoğu zaman şehir dışında olduğu için belki de fark etmeyecekti.

Başımı omzuna koydum ve "Tamam." dedim.

Parmak uçları rastgele hareketlerine geri döndü ve ikimiz de sessiz kaldık, ben kafamın içinde milyonlarca şeyi düşündüğüm için, Joe da Joe olduğu için.

Birden "İşi kabul etme." dedi.

Başımı tekrar kaldırdım ve ona baktım. "Ne dedin?"

"Bahçe merkezindeki müdür, onu alma."

Yemekte ona Bobbie'nin terfisiinden bahsetmiştim. Belli ki bunu düşünüyordu.

Bir dirseğimi kaldırdım ve ona baktım. "Neden?"

"Para şu anda aldığınızla aynı ama beraberinde baş ağrıları da getiriyor, şu anda sahip olmadığınız baş ağrıları. Yapmaktan şeyi yapmayacaksınız, yapmaktan hoşlanmadığınız şeyleri yapacaksınız, aynı saatlerde çalışacaksınız, aynı maaşı alacaksınız. İlerlemek istiyorsan, ondan buna değecek bir şey yapmasını isteyeceksin. İşini seviyorsan, işini yap, terfiyi siktir et."

İşte yine basit, mantıklı ve bu kez yapılabilirdi. Ona gülümsedim. "Haklısın."

Joe sözlü olarak cevap vermedi. Diğer elini kaldırdı, başımın yan tarafındaki saçlarımın arasına soktu, hafif bir öpücük için ağzımı kendine doğru çekti, sonra dirseğimi bırakıp yanağım tekrar omzuna değene kadar bastırdı. Sonra bir kolunu uzatıp ışığı kapattı.

Ama komodinin üzerinde Tim ve benim resmimizi görmeden önce değil.

Burnumdan nefesimi çektim; Joe'nun parmakları başımın yanına geldi ve saçlarımın arasından geçerek onları geriye doğru çekti. Bunu tekrarladı, sonra parmakları kulağımın arkasından çeneme doğru kaydı ve eli uzaklaştı.

Nefes verdim.

"İyi geceler bebeğim," diye fısıldadım omzuna.

Cevabı yine sözsüz oldu. Eli kıcımlı sıkı ve sonra rastgele hareketlerine geri döndü.

Bu iyi hissettirdi ve inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. O kadar ki, kafamın içinde milyonlarca şeyin dönüp durmadığını fark etmedim.

Onun yerine, hemen uykuya daldım.

* * * *

Vi'nin vücudu şiddetle sarsıldığında Cal uyandı.

Kollarında kaya gibi sertleştiğini hissettiğinde gözleri açıldı.

Adam kızın ağır ağır nefes alışını dinleyerek bekledi ve tam ona seslenecekti ki kız kollarından kayarak yatağın diğer tarafına geçti.

Gölgesinin yatakta hareket edişini izledi ve kadın şifonyerine doğru yürürken sırt üstü döndü. Çekmeceleri sessizce açıp kapatıyordu. Adamın uyuduğunu sanıyordu.

Kadın bir çekmeceyi kapattı ve adam yine onun gölgesini izledi, bu kez kadın onun tişörtlerinden birini başına geçiriyordu.

Belki de okula dönüş alışverişine çıktıklarında onunla ve kızlarla birlikte alışveriş merkezine gitmeliydi. Gitmedi, böyle giderse tişörtleri tükenecekti.

Bu düşünce onu gülümsetti.

Kadın yatağa, onun yanına geldi ve adam yine ona seslenmek üzereyken kadın elini komodine uzattı. Sonra onun gölgesinin odadan çıkıp çalışma odasına doğru ilerleyişini izledi. Kadın döndü ve gözden kayboldu.

Bir şey taşıyordu.

Onun ve kocasının fotoğrafı.

Cal gözlerini kapadı ve onun odaya geri döndüğünü duyunca tekrar açtı. Gölgesinin şifonyere doğru yürüyüşünü izledi ve ellerini önünde kaldırmış, şifonyerin önünde durdu. Ne yaptığını göremiyordu ama kıpırdamadan duruyordu.

Kımıldamadan önce bir süre öyle durdu, eli şifonyerin üstüne gitti ve yumuşak bir çınlama çıkaran bir şey düşürdüğünü duydu.

Sikeyim.

Alyansları.

Hâlâ onları giydiğini fark etmişti. Onu oturma odasında ilk kez tamamen içeri aldığında, o gülünç botları ve seksi geceliğiyle görmüştü. Ondan haftalar sonra, Sam'in kocası olduğunu düşünmüştü, seyahat eden bir adam, onu selamlama şeklinden ve ziyarete geldiğinde onu . İlk birlikteliklerinden sonra yüzükleri hakkında pek bir şey düşünmemişti ama onları fark etmişti ve takmasından hoşlanmamıştı. Hiç sevmedi. Bu onu bir pislik yapabilirdi ama yapmadı.

Şimdi yatakta onlar olmadan onunla birlikte olması hoşuna gidiyordu, bu da onu bir pislik yapabilirdi ama umurunda değildi.

Çünkü artık gerçekten tamamen onun olmuştu.

Yatağa geri döndü ve dikkatlice içeri girdi, belli ki hala uyuduğunu düşünüyordu, sırtını ona döndü ve bacaklarını kıvırdı.

Cal yan tarafına döndü, kolu dışarı çıktı, onu karnından yakaladı ve vücudunun sıkı olduğunu hissederek onu kendi vücuduna çekti.

"Uyandım dostum," diye fısıldadı saçlarına.

"Affedersin, seni uyandırdım mı?" "Evet."
"Düşündüm ki, sen uyurken, ben-"
Sözünü kesti, ona bunu söyletmek istemiyordu. "Biliyorum tatlım." Kız sessizdi.
Cal konuştu. "Zor uyandın Vi." Sessiz kaldı ve sonra "Kabus" dedi. "Sam?"
"Evet," diye fısıldadı ve vücudu titremeye başladı. Cal kolunu daha sıkı kıvrırdı.
"Karanlıkta neden daha zor?" Konuşurken sesi de vücudu gibi titriyordu.
"Karanlıktaki şeytanlar," diye yanıtladı Joe. "Evet."
Tekrar sessizleşti ve Cal sarsıntılar geçene kadar ona sarıldı, sonra da "Joe?" diye seslendi.
"Evet, dostum."
"Onu özlüyorum."
Kolu daha da sıkılaştı ve yüzünü onun saçlarına gömdü. "Sevdiğini biliyorum." "Ondan hoşlandın mı?" diye sordu.
"Evet."
"Senden hoşlanıyordu," diye fısıldadı, Cal'ın kolu gerildi, sonra kendini rahatlamaya zorladı ve "Keşke onu daha iyi tanıyabilseydin," dedi.
" olsaydı, onu daha çok seveceğimi düşündüm."
"Evet, severdin."
"Bana ondan bahset bebeğim."
Sessiz kaldı ve sonra sordu, "Şimdi mi?"
"Şeytanları geri püskürtecek."
Yine sessiz kaldı ve sonra fısıldadı, "Haklısın."
Sonra kışını adamın kasıklarına yasladı, kolunu onunkine doladı ve parmaklarını birleştirdi.
Sonra kardeşinden bahsetti, bazen yumuşak bir şekilde güldü, bazen daha yumuşak bir şekilde ağladı ve bunu yaptı ve Cal onu dinledi, ta ki uykuya dalana kadar.
Cal, kız kendinden geçtikten sonra bile ona sıkıca sarıldı, sonra parmakları kızın kilerden kaydı ama başparmağı yüzük parmağının çıplak tabanını bulana kadar kıvrıldı. Teni üzerinde kayarak ilerledi ve sonra elini karnına dayadı.

Vi'nin saçlarının kokusunu ilk kez sevmediğini düşünerek saçlarına doğru iç .
Sonra uykuya daldı.

On Yedinci Bölüm

Ben seninim.

Banyomdaki aynanın karşısında durup saçımı düzeltiyordum. Bir hareket gördüm ve sağa döndüm.

Joe oradaydı ve omzunu kapı pervazına yaslamış, gözleri saçlarımdaki ellerimdeyken onu izledim.

Sadece Joe'nun bildiği bir nedenden dolayı bizimle birlikte alışveriş merkezine okula dönüş alışverişine gitmişti ve bu nedenle Kate ve Keira'nın onun için aldığı bir tişörtü giyiyordu. Üzerinde çiçekler olan pembe bir gömlek değildi. Siyahtı, kaburgalarından aşağıya doğru dikilmişti, düz bir etek ucu vardı ve onu kıvrımadan giymişti ama düğmelerin altındaki alt kapağa takılan ağır kemer tokası hala görülebiliyordu. Ona çok yakışmıştı; omuzlarını daha geniş, göbeğini daha ince, kalçalarını daha dar gösteriyordu.

Kızlarımın bir gözü vardı.

Gözleri benimkilere geldi ve usulca "Buradalar" dedi. İki dudağımı da içeri çekti.

"!" Keira'nın bağırdığını duyduk.

"Kahretsin," diye fısıldadım, Joe sırttı, pervazdan uzaklaştı ve yanıma geldi.

Arkamda durdu ve bir kolunu karnıma, diğerini göğsüme geçirdi. Beni vücuduna doğru çekti, çenesi saçlarıma degecek şekilde başını eğdi ve aynada gözlerimi yakaladı.

"Sakin ol," dedi kulağıma.

"Tamam," diye karşılık verdim.

Sırıtmaya devam etti, sonra başını eğdi, boynumu öptü, beni ve banyodan çıktı.

Joe, bana rahatlamamı emretmesinin rahatlayacağım anlamına gelmediği gerçeğine hızla alışıyordu ve görünüşe göre bu konuda iyiydi.

Aynada kendime dönüp baktım ve derin bir nefes aldım.

Sonra ölen kocamın ailesini oğullarının yerine geçen adamla tanıştırmaya hazırlanmak için ellerimi yıkadım.

* * * * *

Joe'nun evde olduğu son haftanın olaysız geçtiğini söyleyemem.

Olaylıydı.

Çok olaylı.

İlk olarak kızlara söyledim.

* * * * *

Joe sonraki sabah aramışlar ve ikimizi de .

Telefona daha yakın olan Joe benden uzaklaştı ve ben uykumdan sıyrılıp ona doğru yuvarlanırken telefonu işaret etti.

"Lo?" diye homurdandı derin, gürleyen, *uykulu* sesi. Uykuyu göz kırparak uzaklaştırdım.

"Evet, kızım, o burada."

Kız.

Kahretsin! Telefonu açmış, sesi uykulu geliyordu ve kızlarımdan birine *orada olduğumu* söylemişti.

Joe sakince telefonu bana uzattı ve ben de bir elimin üzerine kalkıp sanki bir ağzı varmış, o ağız açılmış, dişlerini gösteriyormuş ve ısıracakmış gibi ona baktım.

"Bebeğim, ben Keira," diye mırıldandı Joe ve ben tekrar göz kırptım, sonra oturmak için kalktım ve telefonu elinden kaptım.

"Merhaba tatlım," dedim, uykulu görünmemeye çalışarak ve başarısız olduğum için endişelenerek.

"Selam anne," diye cevap verdi Keira, sesi her zamanki gibi uyanık ve zıpkın gibiydi, gelecekte bir gün bir alışveriş merkezine girip masum insanları makineli tüfekle tarayacağı anlamına gelecek şekilde travma geçirmemişti çünkü annesinin yeni erkek arkadaşı sabah ilk iş olarak telefonu açtı, sesi uykulu geliyordu ve kesinlikle annesiyle yataktaydı. "ve gitmek üzereyiz."

"Tamam bebeğim," dedim, dizlerimi göğsüme doğru kıvrıp bir kolumu onlara doladım. "Eve döndüğünde özel bir şey ister misin?"

"Sıcak şekerlemeli sundae, senin sıcak şekerlemen, Fulsham'ın dondurulmuş muhallebisi," diye anında cevap verdi ve işte benim Keira'm buydu, her zaman tam olarak ne istediğini, nasıl istediğini bilir ve bunu söylemekten korkmazdı.

"Bunu yapabilirim," dedim ona. "Peki ya Kate ve... um... Dane?"

"Bir dakika bekleyin," dedi kulağıma, sonra Dane ve Kate'e bağırdığını duydum, ben de sırtüstü yatmış kızımın konuşmamı izleyen Joe'ya baktım.

Yüzü hâlâ uykunun etkisindeydi, çenesi kirli sakalla gölgelenmişti, iri ve güçlü vücudu gevşemişti, bir eli başının arkasında, diğer eli karın kaslarının üzerinde duruyordu. Kaslarıyla birlikte yara izleri de sergileniyordu. Cildinde güzel bir zeytin rengi vardı, muhtemelen bu renk ona

Anne. Açık yeşil çarşaflarıma karşı saçları koyu renkti ve bu nedense bana inanılmaz derecede çekici geliyordu. Mavi gözleri üzerimdeydi, o kadar net, o kadar mavi, o kadar ürkütücüydü ki, onları ilk gördüğüm zamanı ve beni nasıl etkilediklerini hatırladım ve bu etki bunca aydır azalmamıştı.

Ben seninim.

İki gün önce bana söylediği sözler aklıma geldi ve beni yıldırım gibi çarptı. Çok basit, çok Joe, iki kelime, iki kısa kelime ama bir araya getirildiklerinde ve Joe tarafından söylendiklerinde anlamları çok güçlüydü.

Beni tam karnımdan vurdu, o kadar güçlüydü ki yatağında oturuyordum ama nefes nefese kalmıştım.

Sonra neden bilmiyorum, bacaklarımı açtım, ona doğru döndüm ve eğildim. Dudaklarımı boğazına dokundurdum, sonra yanağımı göğsüne dayadım, sıcak, sert bedenine yerleştim, telefon hala kulağımdaydı, diğer kulağım kalp atışlarını duyuyordu.

Başının arkasındaki eli bana doğru geldi, saçlarımın arasına girdi ve orada kaldı.

Keira benimle konuştu. "Kate hiçbir şey istemediğini söylüyor ve Dane de senin domuz pırzolarından istediğini söylüyor. Gerçi Kate'in senin pırzolarını sevdiğini bildiği için böyle söylediğini düşünüyorum. Onlara sıcak şekerlemeli dondurmadan bahsettim ve ikisi de kabul etti."

"Pekâlâ Keirry," dedim telefonda, "gerçi yaz mevsimindeyiz, sanırım biraz domuz pırzolası ızgara yapacağız."

Keira sessizdi. Barbekünün kraliçesi ben değildim. Yemekleri hep Tim pişirirdi. O öldüğünden beri sayısız kez denemiştım ama pek başarılı olamamıştım.

"Her şey yoluna girecek, eninde sonunda alışmak zorundayım. Belki bu gece şanslı gecemizdir," dedim ona.

Keira, "Belki Joe ızgaranın başına geçebilir," diye önerdi ve ben de uğursuz, çetin ceviz Joe Callahan'ın ızgaranın başına geçmek gibi evcil bir şey yapacağı düşüncesine güldüm.

"Yapabilirim," diye cevap verdim. "Harika," diye mırıldandı.

Sırıttım. "Eve git, güvende ol, birkaç saat sonra görüşürüz."

"Evet, Momalicious."

"Katy'e benim için sarıl."

"Yapacağım," dedi ve yapacağını biliyordum, kızlarım sevecendi. Kavga ederlerdi ama aralarındaki husumet asla uzun sürmezdi.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadım telefona ve Joe'nun parmakları kafa derimde gerildi.

"Ben de seni seviyorum
anne. Bye." "Bye."

Kapatma düğmesine bastım ve Joe'nun karın kaslarındaki eli telefona geldi ve parmaklarımın arasından kaydırıldı. Kaldırdım, çevirdi ve yatağına koydu, sonra bana doğru döndü, beni sırtüstü çevirdi.

Sonra elleri ve ağzı üzerimde hareket etmeye başladı, elleri kaburgalarımda, ağzı boynumda.

"Gidiyorlar," dedim ona.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu ve midem bulandı.

"Birkaç saat," diye cevap verdim ve eli yukarı gelip göğsümün etrafında kıvrıldı.

"Daha çok zaman var," diye mırıldandı çenemin alt tarafına doğru.

"Joe, Mooch'u dışarı çıkarmalıyız."

"Sonra."

"Joe -"

"Sonra."

"Joe -" meme ucumu çimdikledi ve bu beni doğrudan etkiledi, ben de "tamam, sonra" diye fısıldadım.

Başı yukarı kalktı ve gülümsüyordu, sonra aşağı indi ve beni öpüyordu.

Mooch, şansımıza, sabırlıydı.

* * * * *

Çocuklar geldiğinde mutfaktaydık. Joe lavabonun yanında durmuş kahve içiyordu, saçları duştan ıslanmıştı. Ben açık buzdolabının önünde durmuş, elimde bir kâğıt, alışveriş listesi yapıyordum. Saçlarım kuru ve şekilliydi. Joe bir telefon görüşmesiyle uğraşırken önce ben duş almıştım ve Joe duş alıp giyinirken ben de hazırlanmıştım.

Joe'yu hiç duş alırken görmemiştim. Saçının ıslak olduğunu hiç görmemiştim ve hazırlanırken bir erkekle aynı alanı paylaşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Hepsini beğendim.

Ama çocuklar eve geldiğinde, gözleri önce pencereye sonra bana kaydı ve "Geldiler dostum" dedi, ıslak saçlarını ne kadar sevdiğimi unutmuştum, o duş alırken buharı tüten banyoda duruyordum ve aynaya bakıp panikledim.

Joe bunu hemen anladı ve "Sakin ol," dedi.

"Doğru," diye fısıldadım.

Başını salladı ve sırttı.

Buzdolabını kapattım, kâğıt ve kalemi yere bıraktım ve kapıya doğru yürüdük.

Joe kapıyı açtı ve biz dışarı çıktık, Joe bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına yatırdı.

Kate dışarı çıkmış, kapıda duruyordu ama Keira Dane'in kamyonetinden fırladı ve kollarını savurarak, saçları arkasında uçuşarak *Joe'ya doğru* koştu.

"Joe!" diye bağırdı, sonra kayarak onun önünde durdu ve "Su kayaklarıyla çıktım!" diye bağırmaya devam etti.

Sonra Joe'nun eli yukarı ve dışarı çıkarken vücudumun sıkıca kilitlendiğini izledim. Keira'nın başına doladı, onu kendine doğru çekti, eğildi ve ağzını Keira'nın parıldayan saçlarına değdirdi.

"Aferin," diye mırıldandı saçlarına doğru, sonra da "seninle gurur duyuyorum, tatlım," diye bitirdi.

Onu bıraktı ve vücudunun benimki kadar sıkı kilitlendiğini gördüm, yüzü şaşkınlıkla donmuştu ve Joe onun etrafından dolaşıp Kate'e doğru giderken öyle kaldı.

Gözlerimi hareketsiz duran Keira'dan, kamyonun yanında durmuş Keira'ya bakan Kate'e çevirmeye zorladım. Joe ona doğru yürüdü, o geldiğinde vücudu sarsıldı ve başını arkaya eğerek ona baktı, başı aşağı eğilip dudaklarını alnına ona mükemmel bir hedef verdi.

"Eve sağ salım dönmene sevindim Katy," dediğini duydum, Kate'in başı döndü, gözleri bana , yüzü Keira'nınkiyle aynı merakla doluydu.

Tatlım.

Katy.

Kahretsin ama Joe Callahan'ın kızlarıma bu sözleri söylemesinden daha güzel bir şey bilmiyordum. Daha güzel olan tek şey babalarının bunu yapmasıydı ama bunu bir daha asla yapamayacaklardı. Bu aynı şey değildi, asla olmayacaktı, ama yarım yamalak saniyeler de değildi.

Joe Kate'in elindeki çantayı aldı. "Keira'nın çantası nerede?" Joe sordu.

"Geri," dedi Kate, sesi cızırtılıydı, "kamyon," diye bitirdi, açıkça cümle kuramıyordu.

Joe kamyonu doğru ilerledi.

Biraz çaba harcadım ama kendimi toparladım ve "Ne? Kızlarım iki günlüğüne gittiler, veda etmeme izin vermediler, eve geldiler ve sarılmak yok mu?"

Keira çözüldü ve üzerime atladı. Kate bize doğru ko up topluluğumuza katılırken onu kollarımın arasına aldım. Onları sıktım, saçlarını kokladım, vücutlarını bedenimde hissettim ve bunun ruhuma yerleşmesine izin verdim. Sonra sırayla her birini  akaklarından öptüm, önce Kate'i, en son Keira'yı ve gitmelerine izin verdim.

"Pekâlâ, hadi eşyalarını yerle tirelim." Dane'in bir çanta taşıdığını ve arkaya sarktığını görünce ona gülümsedim. "Hey Dane, ailenle geçirdiğin zamanı kısa kesip onları sağ salim eve getirdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil, Bayan Winters," diye cevap verdi Dane, bana sırtarak ve öne doğru gelerek.

Joe kızların çantalarını içeri ta ıdı, Dane kendi çantasını içeri ta ıdı, içeri girerken iki kızımı da bellerinden tuttum.

Bir saat sonra, çocuklar eşyalarını yerle tirdikten, Mooch'la bahçede oynadıktan ve sandviç ve patates kızartmasından oluşan öğle yemeğimizi yedikten sonra Joe, Dane'i bir küvet muhallebi almak için Fulsham's Custard standına götürdü.

Kızları barın yanındaki taburelere oturttum ve konu mamız gerektiğini söyledim. Hiçbir şey söylemediler, sadece birbirlerine baktılar ve gittiler. Yemek alanı tarafındaydılar. Ben de mutfakta, kar ılarındaki tezgâhta durdum ve heyecanlanmamaya çalıştım.

Son bir saat boyunca kafamda bu konuşmayı açmak için milyonlarca yol düşündüm ve sonra hepsinin saçma olduğuna karar verdim.

Bu nedenle ne söyleyeceğimi bilemeden öylece durdum ve ne yazık ki ne söyleyeceğimi düşünürken uzun süre sessiz kaldım.

 nce Kate konuştu. "Anladık, Mawdy, Joe'yla birliktesin." Ona bakakaldım.

"Evet, hiç de ," diye araya Keira.

"Yani," diye zorladım, "sen... bu sürpriz olmadı mı?"

Kate sırtıttı ve bana  u bilgiyi verdi: "Dane, bir adam garajı kullanmayacaksa garaj kapısı açacağını tamir etmez derdi."

Dudaklarımın ayrıldığını hissettim. Dane bile durumu benden çok önce fark etmişti.

"Ve bizimle alışveriş merkezine geldi. Joe gibi adamlar alışveriş merkezlerine gitmez," diye ekledi Keira, ya ından büyük bir bilgelikle.

"Üzgün değil misin?" diye sordum ve Kate başını salladı, hala sırtıyordu, bu yüzden gözlerim Keira'ya gitti ve o da beni izliyordu.

"kimdi?" diye sordu. "Piliç mi?"

Ben de sordum.

"Evet, sen gitmeden önce birlikte olduğu o kadın..." diye devam etti ve sonra "bilirsin işte" diye bitirdi.

Biliyordum. Nadia'dan bahsediyordu.

Kahretsin.

"O... Joe'nun bir arkadaşıydı," diye cevap verdim. "Şimdi onun arkadaşı mı?" Keira sordu.

"Hayır," diye yanıtladım hemen.

Keira beni izlemeye devam etti ve sonra devam etti. "Yani artık onun tek arkadaşı biz miyiz?"

Kızıma baktım ve bizim bir birim olduğumuzu düşündüğünü fark ettim ki öyleydik. Joe hepimizi aldı ya da Joe bizi almadı.

"Evet, tatlım, artık Joe'nun tek arkadaşı biziz," dedim sessizce.

"Peki ya Mike?" Keira sordu.

Bir nefes aldım ve nefesi bırakmadan önce durakladım ve "Mike ve ben -" dedim.

"Joe'yla daha iyisin," diye araya girdi Keira ben sözümü bitiremeden. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

Keira bana, "Mike harika ve seksi biri ama Joe'nun etrafındaki halini seviyorum," dedi.

"Ben de," diye araya girdi Kate.

"Ve Joe'nun senin etrafındaki halini seviyorum," diye devam etti Keira.

"Ben de," diye tekrarladı Kate ve onlar konuşurken gözlerim kızlarım arasında gidip geliyordu.

Keira, "Mike çok havalıydı ve onu seninleyken de seviyorduk ama o aynı değildi," dedi.

"O harika bir adam," dedim ona.

"Evet, ama garaj kapısı açacağımızı tamir etmedi," dedi Kate. "Ve sen ona Joe'ya baktığın gibi bakmıyorsun," dedi Keira.

"Nasıl..." Yutkunmak için durakladım, sadece Joe'ya nasıl baktığımı değil, kızlarımın Joe'ya baktığını nasıl fark ettiklerini de bilmek istediğimden emin değildim, sonra "Joe'ya bakmak mı?" diye sordum.

Keira omuz silkti.

Kate cevap verdi, gözleri üzerimde yoğunlaşmıştı, "Babama baktığın gibi."

Gözlerimi kapattım. Joe haklıydı, kızlar biliyordu. *Çok iyi* biliyorlardı. *Benim* bildiğimden ya da en azından kendime itiraf *ettiğimden* bile daha fazlasını biliyorlardı.

Gözlerim hâlâ kapalıyken Kate devam etti. "Ve sana babamın eskiden baktığı gibi bakıyor."

Bağırsağa çorap. Sarılmış.

Nefesimi toparladım, gözlerimi açtım ve onlara "Joe evi yenilenirken birkaç ay kalacak" dedim.

"Biliyoruz," diye yanıtladı Kate.

"Hayır bebeğim, yani... *kalıyor*," diye tekrarladım, bunu genç kızlarıma nasıl açıklayacağımdan emin değildim, yapmamam gerektiğinden endişeliydim, doğru şeyi yapıp yapmadığımdan yine endişeliydim ve Joe'yla her şeyin yolunda gitmesini çok istiyordum çünkü birincisi, Joe'yla her şeyin yolunda gitmesini o kadar çok istiyordum ki ağzımda tadı vardı ve ikincisi, kızlarımla bir daha asla bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

"Evet, Mawdy, *biliyoruz*. Yirmi birinci yüzyıldayız," dedi Kate bana.

"Ve *aylar* oldu," diye ekledi Keira, sanki yavaş hareket ediyormuşum ve işleri hızlandırmamın zamanı gelmiş gibi.

"Jenelle'in annesi yeni erkek arkadaşını bilmem bir hafta içinde eve taşıdı," diye devam etti Kate ve ben bunun doğru olduğunu biliyordum ama Jenelle'in annesi kesinlikle bir sürtüktü. Beni bir koro kızı gibi gösteriyordu. Orada yaşayalı bir yıl olmamıştı ve Kate'in arkadaşı Jennelle'in annesi *iki* erkek arkadaşını çocuklarıyla birlikte eve yerleştirmiş, ikisini de evden çıkarmış ve üçüncüsü üzerinde çalışıyordu.

Ama bunun Jenelle'in annesi gibi olduğunu ya da *benim* Jenelle'in annesi gibi olduğumu düşünmelerini istemedim, bu yüzden açıklamaya çalıştım.

"Joe ve ben... Düşünmeni istemiyorum..." Kahretsin, bu çok zordu, sonra sesim yumuşadı, aralarına baktım ve dedim ki, "O sadece bir erkek değil. Sadece babanızı kaybettikten sonra yalnız kaldığım için değil. Çünkü o... Joe ve o... benim için çok şey ifade ediyor ve siz kızlar da..." Duraksadım ve gerçeği söyledim, çünkü o anda aklıma geldi, içime yerleşti ve küçük bir tebessüm etmeme neden oldu. "Siz onun için dünyalara bedelsiniz."

Kate bilgece, "Her şeyini kaybetti, o yüzden bulduklarının kıymetini biliyordur," dedi ve ben yine ona baktım.

"Joe ile ilgili her şeyi biliyor musun?" Ben sordum.

"Evet, okuldaki çocuklar hep bundan bahsediyor. Karısı, babası ve oğlu hakkında ve tüm bunlardan sonra nasıl yalnız kurt olduğu hakkında, *ateşli* yalnız kurt.

ateşli, *süper havalı* yalnız kurt. Onu yakalarsan... bir *efsane* olacaksın," dedi Keira ve sırtarak sözlerini bitirdi. "Ve biz de efsane olacağız."

"Evet, çünkü biz de Joe'yla birlikte yaşayacağız," diye ekledi Kate.

"Ve biz ona Joe diyoruz ama kimse ona Joe demiyor," diye araya girdi Keira.

"Evet, bu konuda zaten efsaneyiz. Dane herkese ona Joe dediğimizi söylüyor. Bunun çok havalı olduğunu düşünüyorlar," dedi Kate.

Okuldaki herkesin Joe hakkında konuşması hoşuma gitmiyordu, her ne kadar onun havalı olduğunu düşünseler de. Bunda beni rahatsız eden bir şey vardı.

Ama bunu bıraktım, burnumdan bir nefes aldım ve sonra dedim ki, "Biliyorsun, Joe taşınıyor, *bizim* Joe, seksi değil, *süper havalı*, herkesin bahsettiği yalnız kurt Joe ve onun taşınması seni bir efsane yapıyor. O sadece bir adam, büyük ve güçlü bir adam olabilir ama duyguları var."

"Evet, bize karşı hisler," diye yanıtladı

Keira. "Ve sana karşı da," dedi Kate bana.

"Ve bizim de ona karşı hislerimiz var," diye etti

Keira. "Ve sizin de var," diye bitirdi Kate.

Evet, ben sevdim ama onların da sevdiğini bilmek güzeldi. "Ondan hoşlanıyor musun?" Sessizce sordum.

Kate basitçe, "O Joe," diye cevap verdi.

Bu her şeyi anlatıyordu. O kesinlikle Joe'ydu.

Keira'ya baktım. "O geri gelmeden önce kızgın görünüyordun -"

"Anne, sorun yok," diye sözümü kesti, "kızmıştım ama şimdi ona kavuştuk ve ihtiyacımız olduğunda geri geldi."

"Ona ihtiyacın olduğunda," diye etti Kate. "I -" Ben başladım ama Kate konuşmaya devam etti.

"Sam Amca..." Konuşmayı aniden kesti, gözlerini kaçırdı, sonra yutkundu ve tekrar bana baktı. "Eve geldiğimizde Joe'nun kucağındaydın, sonra seni odanın diğer ucuna taşıdı ve o..." Tereddüt etti ve sesi fısıltıya düştü. "Babamı kaybettiğimizde, yanında olacak, sırtını yaslayacak, seni ayakta tutacak biri yoktu çünkü bu babamın işiydi ve o gitmişti ve bu yüzden sen..." Omuz silkti ve sözlerini bitirdi. "Joe'nun buralarda olacağına seviniyorum."

Gözyaşlarımin gözlerimin arkasını yaktığını hissettim ve "Emin misiniz?" diye sormadan önce burnumdan bir nefes daha çektim. İkisi de başını salladı, ben de devam ettim. "Sadece birkaç ay sonra tekrar konuşacağız. Bu *senin*

Evde. İçinde kendini iyi ve rahat hissetmeni istiyorum. Eğer kendini tuhaf hissedersen benimle konuşmalısın."

"Mawdy, *önemli bir şey değil*. Gerçekten. Yeesh. Bu Joe," diye iç geçirdi Kate. "Evet," diye katıldı Keira, "yeesh."

Tanrım, sanki bu önemli bir şey değilmiş ve ben sadece... Rahatlamalıymışım gibi davrandılar.

Bunu düşünerek kendi kendime gülümsedim ve kendimi savundum. "İyi bir anne olmaya çalışıyorum"

"Denemene gerek yok," dedi Kate bana.

Karnıma bir çorap daha. Nefesim kesildi.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir iltifat almamıştım.

Harika, muhteşem kızlarıma baktım, öne doğru eğildim, kollarımı tezgâha dayadım ve "Sadece mutlu olmanızı istiyorum" dedim.

Bunun üzerine Kate, "Evet, aynısını senin için de istediğimizi hiç düşündün mü?" diye sordu.

İşte o zaman gözlerim yaşardı. "Tanrım, sizi seviyorum çocuklar," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum, Mawdy," diye fısıldadı Kate, o da eğilmişti ve gözleri yaşlıydı.

"Evet, ben de," diye fısıldadı Keira, gözlerinde yaşlarla eğilerek.

Ön kollarımdan kalkıp uzandım ve her ikisinin de elini tutup sıktım.

Sonra Keira, "Dondurulmuş muhallebi nerede?" diye sordu.

Kate ve ben güldük ve sonunda rahatladım. Onlar iyiydi. Benim için, kendileri için ve hatta Joe için bile mutluydular ve Keira haklıydı. Bu kadar ağır şeyler yeterdi, payımıza düşenden fazlasını almıştık. Sıcak şekerlemeli dondurmalı sundae'lara geçme vakti gelmişti.

İkisini de , tezgahıtan cep telefonumu aldım ve Joe'yu aradım. İki kez çaldıktan sonra, "Yo."

"Merhaba, konuşma bitmiştir, Winters Girls'ün onay mührünü aldınız."

"Öğrendiğim iyi oldu, dostum," dedi Joe, gülümsüyor gibiydi ama yine de konuşmamız yaklaşık on dakika sürdüğü için altın değerinde olduğunu biliyordu.

"Yine de," diye uyarmaya devam ettim, "muhallebiyle birlikte hemen eve dönmezsen kendini kaybedeceksin."

"Biraz zaman alacak," dedi

Joe bana. "Meşgul mü?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Bahçe merkezindeyiz," dedi Joe.

Tezgâha göz kırptıktan sonra Kate ve Keira'ya bakarak "Neden bahçe merkezinde bulunuyorsunuz?" diye sordum.

"Sana yeni bir ızgara alacağım," diye cevap verdi ve ben yine gözlerimi kırptım.

Güvertedeki eski ızgaramın üzeri bir muşambayla örtölüydü, eski püskü bir muşamba olması iyiydi çünkü gazlı ızgara daha eski ve daha püsküydü. Ferforje mobilyalarım ve ieklerimle birlikte tüm güverte görüntümü mahvediyordu, bu yüzden bir köşeye saklanmıştı. Tim bana arka bahçemizde ankastre bir ızgara yapmak istiyordu. Her şeyi planlamıştı, hatta kullanacağı tuğlaları bile satın almıştı ama bunu yapamadan öldü.

"Yeni bir ızgara mı alıyorsun?" diye sordum ve Kate gülümseyen Keira'ya gülümsedi. "Dostum, o muşambanın altına bakmak bile istemiyorum," diye cevap verdi Joe.

"Hoş değil ama işe yarıyor."

Joe bana, "Bir erkek sahip olması gereken ızgaraya sahip olmalı," dedi. "Ne?"

Joe kendini tekrarlamak yerine, "Boktan bir ızgarada pırzola pişirmeyeceğim," dedi ama ben Joe'nun herhangi bir şeyi ızgara yapması fikrine takılıp kalmıştım.

"Pırzoları ızgarada mı pişiriyorsun?" Ben sordum.

"Vi, markete gidiyorum, pırzola ızgara yapıyorum. Ben bir erkeğim ama yemek yemem lazım sen marketten yemek alırsın, erkekler de et ızgara yapar, bizim işimiz bu."

"Demek ızgara yapmayı biliyorsun?" Tereddütle sordum.

"Vinnie'nin Benny'ye nasıl turta yapılacağını öğrettiğini biliyor musun?"

Joe bana sordu. "Evet."

"Babamın iyi yaptığı tek şey ızgara yapmaktı ve bana da nasıl öğretti. Yani, evet, ızgara yapabilirim."

"Tamam."

"Konuşmamız bitti mi?"

"Um... ne kadar sürecek?" "ok daha uzun, konuşmamız bitmedi."

Telefona gülümsedim ve ona "Döndüğünde kızlar ve ben dükkânda olabiliriz" dedim.

"Listeni yanımda götürdüğüm için aptalca bir iş yapmış olurum."

"Markete mi gidiyorsun?" Hem bir marketin reyonlarında dolaşan sert alfa erkeği Joe'yu düşünerek nefes aldım (bu kendi içinde şok ve bu imkansızlıkla zaten bir gün önce yüzleşmiştim, ama bu öyle bir şeydi ki

imkansızlığı daha fazla duyguya değerdı) ve markete gitmek zorunda olmadığım gerçeğı (ki bu hoş bir değışiklikti).

"Kahretsin," mırıldandı telefonda, bakkal tartışmasını tekrar yapmak istemediğı belliydi.

"Tamam, bir ızgara al, markete git, yerli ol," dedim hızlıca, "muhallemiyi unutma yeter."

"Unutmayacağım.

" "Sonra

görüşürüz."

"Evet," dedi sonra, "Vi?" diye
seslendi. "Evet, tatlım?"

"Her şey ." "Ne?"

"Biz," dedi, yine o soluk soluğa hissi yaşadım, "biz" fikrinden hoşlandım, beni elde etmeyi bildiğinden hoşlandım, kızları elde etti ve bunu istedi ve bunun iyi olmasını istedi ve devam etti. "Kızlar evde, biz birlikteyiz, her şey yolunda. Şimdi rahatlayacak mısın, bebeğim?"

Başımı yana eğdim ve fısıldadım, "Evet." "Yakında evde ol."

Evet, yapacaktı ve bu en çok hoşuma giden

. "Evet," diye fısıldadım, "sonra, tatlım."

"Sonra, dostum."

Telefonumu kapattım ve kızlarıma baktım.

"Yeni bir ızgara alıyoruz," diye duyurdum ve ikisi de gülümsedi.

* * * * *

Joe ve Dane ızgara almadı.

Tüm ızgaraları bitirecek bir ızgara aldılar. Güverteme kurmaları bir saat sürdü. Pırıl pırıl ve devasaydı ve güverte vizyonuma tamamen uyuyordu.

Sonra eski püskü ızgarayı yükleyip çöpe götürdüler.

Sonra geri geldiler ve Joe pirzola ızgara yaptı. Pirzolalarını benim ev yapımı patates salatam ve susam soslu beyazlatılmış yeşil fasulye ile birlikte yedik. Ev yapımı sıcak şekerlemeli sundae'lerimi kocaman çırpılmış krema, doğranmış fındık ve bir kiraz ile bitirdik.

Joe yanılmamıştı. Vinnie'nin usta bir pizzacı olması gibi babası da usta bir ızgaracı olmalıydı. Joe'nun ızgara pirzolası en iyisiydi, Tim'inkinden bile daha iyiydi ve Tim ızgarayı idare edebiliyordu.

Güvertede yedik.

Tüm öğleden sonra ve akşam boyunca, arka bahçesinde bir şeyler yapıyormuş gibi davranan ama aslında meraklı olan Tina, arada bir bu aktiviteyi, ızgara yapımını, pirzola pişirmeyi, ailenin güvertede yemek yemesini izlemek için dışarı çıktı.

Tina, Joe'nun aniden evcilleşmesinden memnun görünmüyordu. İntikam tatlıydı.

* * * * *

"Buddy?" Joe yatağa girdiğimizde seslendi, ben onun tişörtündeydim, yanağım göğsündeydi, kalbi kulağımda atıyordu ve yarı uykuluydum.

"Öyle mi?"

"İlk seferinde bana sıcak şekerlemeli dondurma yapmalıydın."

Başımı kaldırdım ve karanlık olduğu için onu tam olarak göremesem de yüzüne doğru baktım.

"Ne?"

"Seni ilk kez becermeden önce bana sıcak şekerlemeli dondurma yapmalıydın."

"Neden?" Ben sordum.

"Seni sikip . Seni Vegas'a götürürdüm." "Vegas'a mı?"

"Seninle evlendim Vi," dedi, sesi gülmek üzereymiş gibi çıkıyordu. "Ne?" Nefes aldım.

"O kadar iyiler." "Ne?"

Elini başımın arkasına doladı ve şimdi kesinlikle gülerek ısrar etti, "Burada benimle kal tatlım. Sundae'lerin. O kadar iyiler."

Sundae'lerim güzeldi, sundae'lerime bayıldım. Sıcak şekerleme Bea'nın tarifiydi ama ben içine biraz tarçın koyarak daha iyi hale getirdim.

Yine de, "Sana dondurma yapsaydım benimle işinin bittiğini söylemeyecek, bunun yerine benimle evlenecek miydin?" diye sordum.

"Evet."

"Yarı uykuluyken beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Sadece beni neyin mutlu edeceği konusunda sana bilgi veriyorum."

Daha yukarı ittim. "Yarı uykuluyken beni kızdırmaya çalışıyorsun." Kıvrıldı, kolları bana dolandı ve aniden sırtüstü yattım, Joe benden.

Ağzını benimkine dayayarak mırıldandı: "Seninle dalga geçiyorum bebeğim." "Dalga geçilmesinden hoşlanmam."

"O zaman bunu kim doğru yapmamış," diye fısıldadı.

Nefesim kesildi, bedenim kaldı ve karanlıkta onun gölgeli kafasına baktım.

Her şeyi hatırlıyordu. "Joe," diye fısıldadım.

Ağzı benimkinden kulağıma kaydı ve mırıldandı. "Seni becermemi istemiyorsan bu yatakta adımı böyle söyleme Vi."

Kollarım ona dolandı, ellerim sırtının derisinde gezindi, başımı hafifçe çevirerek ağzımı kulağına dayadım ve "Joe" diye fısıldadım.

Kulağıma usulca güldü. Sonra beni becerdi.

* * * * *

Gecenin bir yarısı sarsılarak uyandım, ağır ağır nefes alıyordum, rüya beni hâlâ etkisi altına almıştı.

"Dostum."

"Ben iyiyim."

Kaşıklışıyorduk, kolları beni sımsıkı sarmıştı ve ben de onun bedenine geri bastırmıştım.

"Aynı rüya mı?" diye sordu.

"Biraz farklı ama çoğunlukla evet," diye cevap verdim.

Joe bana yaklaştı, ağırlığının bir kısmını bana verdi, beni yatağa bastırdı, büyük vücudu benimkini koza gibi sardı.

"Bana ne olduğunu söylemek ister misin?"

diye sordu. "Hayır, hayır, bırakmam gerek."

"Pekala, dostum."

"Sadece yakınımda dur," diye

fısıldadım. "Hiçbir yere

gitmiyorum."

"Güzel."

Yüzünü saçlarımda hissettim, nefesi saçlarımı karıştırdı ve ben uykuya dalana kadar vücudu koruyucu bir kabuk gibi bana yakın durdu.

* * * * *

Pazar günü, Joe (ve Dane) Winters Girls klanının bir parçası olmanın ne anlama geldiğini hep birlikte banyo ve mutfak armatürlerine bakmaya gittiğimizde öğrendi.

Kate ve Keira'nın Joe'nun eviyle ilgili vizyonları önemli ölçüde çatıştı, hiçbir konuda anlaşamadılar ve tartışma hararetlendi.

Üçüncü mağazada satış görevlisi geri çekilirken, Dane mesaj almış numarası yapıyordu ve ben müdahale etmek üzereydim ki Joe araya girdi.

"Pekâlâ," dedi emredici bir tavırla, Kate ve Keira tartışmayı bırakıp gözlerini ona diktiler, "Kate, mutfağı sen al, Keira, banyoyu..." bana döndü, "Vi, boyayı ve halıyı sen seç."

"Mutfağı istiyorum," diye akılsızca araya girdi Keira ve Joe'nun gözleri ona kayınca ağzını kapattı.

"Sorun değil, çünkü ben banyoyu tercih ederim," dedi Kate.

Joe, "Tamamdır," dedi ve kızlar gülümsediler.

Basit, mantıklı ve yapılabilir.

Kahretsin, Süpermen gibiydi.

* * * * *

Pazartesi ben işe döndüm, Kate de döndü, Dane ailesinin yanına gitti ve ilk günümüzü gerçek bir drama olmadan olması gerektiği gibi yaşadık.

Her iki kızın da Joe'nun eve doğal bir uyum sağladığını düşündüklerini görmek beni rahatlattı ama Joe'nun bunu o kadar da doğal bulmadığı anlaşıldı. Joe'nun aklında bir şeyler vardı.

Günün sonunda banyoda makyajımı temizlerken, Joe yatağımdayken ve ben akşamımızı düşünürken bu durum netleşti.

İşten eve döndüğümde Kate çoktan eve gelmişti ve Keira da benden on dakika sonra geldi. Bütün gün Heather'ın havuzunun kenarında uzanmış, okul başlamadan önce bronzluğunu mümkün olan en yüksek seviyeye çıkarmaya çalışmıştı. Keira eve geldiğinde Joe bizi Shanghai Salon'da yemeğe götüreceğini söyledi. Bu fikir beni çok heyecanlandırdı; yemek yapmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Kızlar da çok heyecanlıydı çünkü Çin yemeklerini çok seviyorlardı.

Geri döndüğümüzde Joe bir süre devam eden bir telefon görüşmesi yaptı ve kızlarla birlikte bir filme girdik. Kate bir koltuktaydı, Keira ve ben kanepeye uzanmıştık, Keira önümdeydi, kolum ona dolanmıştı, bu bizim için (ya da Kate ve benim için) alışılmadık bir durum değildi. Tim ve hayattayken kızlardan biri için de alışılmadık bir durum değildi.

Joe çalışma odasında telefonla konuşuyordu, telefonun bittiğini duydum ve sonra onun kanepenin arkasına yaklaştığını hissettim.

Sonra arkamdaki minderlerin çekildiğini hissettim ve hem Keira hem de ben Joe'nun bir kalçasını kanepeye koyduğunu, sonra üzerine yuvarlandığını ve arkamdan kaydığını gördük. Dirseği kanepede, başı elinde, kolları Keira ve beni çevrelerken gözleri televizyona gitti.

Kıpırdamadan ve nefes nefese yattım ama kızıma baktım.

Hareketsiz ve nefessizdi, boynu bükülmüş, bana bakıyordu.

Sonra yüzü yumuşadı, dudaklarının uçları yukarı kalktı ve bana sokuldu, beni Joe'ya sokulmaya zorladı, kolu sıkılaştı, vücudum gevşedi ve filmi izledik. Ama ekrana dönüp bakmadan önce Kate'e baktım, gözleri televizyondaydı ama dudakları ablasınıninki gibi yukarı kalkıktı.

Makyajımı çıkarırken, bunun Joe'nun özel ve kamusal alanda iddiasını ortaya koyması olduğunu fark ettim. Biz ona aittik, bunu bilmemizi istiyordu ve herkesin de bilmesini istiyordu.

Aynada kendime baktım ve Mike'ın bana Joe'nun ona bana her şeyi vereceğini söylediğini düşündüm. Mike bana bunu söylediğinde, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, sadece bunun vaadinin harika hissettirdiğini biliyordum.

Artık ne anlama geldiğini biliyordum.

Her şeye bir kez sahip olmuşum ve dahası kızlarım da sahipti ve bir şekilde yeniden başlayabileceğini düşünmüyordum, her şey sadece benden değil kızlarımdan da koparıldığında dünya sona ermişti.

Joe onu bana ve kızlarıma geri veriyordu.

Banyoda dururken, tartının benim tarafımın aşağı düştüğünü hissettim, Joe tarafından o kadar dolu yüklenmişti ki.

Banyodan çıkıp yatak odasına girdim ve kapıya doğru yürüyüp kilitlerken Joe'ya bakmadım. Sonra döndüm, gözlerim yatağıımızdaki Joe'ya gitti ve yatağın ucuna doğru yürüdüm. Orada durdum ve Joe sessizce beni izlerken tişörtünü çıkardım, külotumu indirdim ve içinden çıktım, sonra dört ayak üzerinde bacaklarına doğru süründüm. Göbeğini öptüm, sonra yorgani aşağı kaydurdım.

"Dostum," diye mırıldandı.

Onu elime aldım ve ağzımın içine soktum.

"Tanrım, dostum," diye inledi, iki büyük eli saçlarımı yanlardan geriye kaydırıp tutuyordu.

Ona her şeyi nasıl vereceğimi bilemediğim için elimden geleni yaptım ve ağzımla boşalmasını sağladım.

İşim bittiğinde beni vücuduna çekti, yüzümü boynuna gömdü ve elini bacaklarıımın arasına sokup parmaklarıyla boşalmamı sağladı.

Joe'ydu, teraziyi dengeliyordu.

"İyi misin?" Kalp atışlarıım normale döndüğünde Joe mırıldandı, parmakları hala bacaklarıımın arasındaki ıslaklıkta nazıkçe kayıyordu.

Evet, iyiydim.

Ancak tam o sırada Joe'nun tarafının benimkinden daha ağır olmasını istediğimi fark ettim.

Hayatının geri kalanı için.

Ama boynuna fısıldadım, "Evet."

Elini çekti ve beni yanına götürdü. "Uyu dostum," diye usulca emretti.

"Tamam Joe," diye cevap verdim, eli rastgele desenlerini çizmek için kalçama gitti ve zihnim terazimizin dengesini bozmanın yollarıyla doldu.

Pek bir şey bulamadan uyuyakalmışım.

* * * * *

Kabus o gece tekrar geldi. Beni ve Joe'yu uyandırdı ve nefesim düzene girip titremeler vücudumdan uzaklaşırken bana sarıldı.

Bunu sessizce yaptı ama ben kendime geldiğimde Joe konuştu. "Bu boktan hoşlanmıyorum, Vi."

"Gececek."

"Hoşuma gitmiyor," diye tekrarladı. "İyi olacağım."

"Tim öldüğünde bu sende miydi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladım.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "İyi olacağım."

Kollarıyla beni sıktı ve sonra "Evet" dedi. Ama sesi ikna olmuş gibi değildi.

* * * * *

Salı sabahı ben kahve içerken ve kızlar hâlâ uyurken Joe ön tarafa gitti, ki bu eve taşındığından beri her sabah ilk yaptığı şeydi. Nedenini biliyordum ve hiç olmamış gibi davranmayı seçtim.

O sabah yapamadım çünkü Joe geri geldi, kapıda durdu ve bana baktı.

"Buraya gel, dostum."

Önce panikledim, sonra dudaklarının seğirdiğini gördüm ve kapıya doğru yürüdüm ve Joe'yu dışarıya ve bahçeme kadar takip ettim.

O Tina'nın evine baktı, ben de Tina'nın evine baktım ve sonra gözümü diktim.

Ön bahçe, ağaçlar, çitler, çalılar, her şey tuvalet kağıdıyla kaplıydı.

Tina'nın beyaz, tuvalet kâğıtlarıyla kaplı bahçesini görmenin şokunu atlattıktan sonra boğuk bir kıkırdama çıkardım.

"Bu konuda bir şey biliyor musun?" Joe sordu, ona baktım ve başımı salladım.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Joe tekrar Tina'ninkine baktı ve "Bana Jessie Rourke'un işi gibi geldi," dedi. Yanılıyordu. Tuvalet kağıdı Dee'nin fikriydi.

Sessiz kaldım.

Joe tekrar bana baktı. "Burada savaş mı var?"

"Savaş mı?" Ben sordum.

"Misilleme yapacak mı?"

Tina'nın Joe'nun kamyonuyla bana misilleme yapma ihtimalinin çok düşük olduğunu düşündüm ama o bir kaltaktı ve ben değildim. Sürtüklerin ne yaptığını nereden bilebilirdim ki?

"Um..." Mırıldandım.

Joe, "Senin bahçenle uğraşıyor dostum, sorunlarımız var," diye uyardıktan sonra, "Belki de ikiniz konuşup bunu çözmelisiniz," diye önerdi.

Tina'yla tekrar konuşmak istemediğim için, "Eminim her şey yoluna girecek," diye onu temin ettim.

Joe bana, "Öyle değil, o zaman *gerçekten* iyi olmayacak," dedi. "Joe -"

"Konuş

onunla." "Joe -

"

Yaklaştı, çenesini aşağı eğdi ve uğursuz bakışını takındı. "Dostum, konuş... onunla..."

Joe uğursuz görünürken onunla uğraşıp uğraşmamam gerektiğine karar vermeye çalıştım.

Joe uğursuz görünürken ona bulaşmamaya karar vermem yarım saniye sürdü.

"Pekâlâ," diye mırıldandım.

"Siktir," diye mırıldandı Joe, gözleri Tina'ninkilere kaymıştı, "Sonunda bir kadın buldum ve Jessie Rourke ile arkadaş, Tina Blackstone ile düşman." Sesi sinirli geldiği için, "Ona kek yaparım," diye önerdim.

Joe bana baktı ve tek kelime etmedi.

Dudağımı ısırdım.

Joe ağzıma baktı, başını salladı, sonra kolunu omuzlarıma doladı ve beni evime geri götürdü.

* * * * *

O gece işten eve döndüğümde Joe evde değildi, Kate ve Keira da yoktu.

Üç not aldım, ikisi Kate'den, biri Keira'dan. Birinci not:

Heather'ın ailesi bizi Costa'ya götürüyor. Bronzluğumla harika görünen yeni elbisemi giyeceğim! Merak etme, Joe'nun parasını benimkini ödemek için kullanıyorum. Eve döndüğümde sana mesaj atarım.

xxooxxoo-Keira

Bu paranın eski Joe parası mı yoksa Costa'ya gitmesi için ona verdiği yeni Joe parası mı olduğunu merak ettim. Bütün gün çalıştıktan sonra yorgun olmadığım bir zamanda sormaya karar verdim ya da alternatif olarak, bütün gün çalıştıktan sonra yorgun olduğum için ruh halimin tahmin edilemez olduğunu ve Joe'nun Keira'ya daha fazla para verme olasılığı hakkında ne hissettiğimden emin olmadığımı düşünerek hiç sormamaya karar verdim.

Not iki:

Joe ofise gideceğini ve siz eve geldiğinizde??evde olacağını söyledi.

xoxoxo-Kate

Görünüşe göre Joe not yazmamış. Neyse ki Kate yazmış. Not üç:

Dane ve ben sinemaya gidiyoruz. Dokuz gibi döneriz. Seni seviyorum!

xoxoxo-Kate

Evde yalnızdım (yine), bu yüzden posta kutusuna gittim, postaları aldım, Myrtle'a el salladım, içeri girdim, Mooch'u kutusundan çıkardım ve ben Mooch'a göz kulak olurken postalarımı açması için onu dışarı çıkardım. Postalarımı ayırdıktan sonra Mooch'la birlikte içeri girdik, postaları bıraktım ve buzdolabına gidip akşam yemeği için ne yapacağıma karar vermeye çalıştım.

Buzdolabının önünde dururken Joe'nun kamyonetinin sesini duydum. Akşam yemeği için ne yapacağıma hala karar verememiş olarak buzdolabını kapattım ve ilham gelmesi umuduyla bir dolabı açıp içine bakmaya başladım.

Joe yan kapıdan içeri girdi, gözlerim ona gitti, gözleri zaten benim üzerimdeydi ve "Hey dostum" dedi.

Ona gülümsedim. "Hey Joe."

Bana doğru geldi, bir kolunu belime doladı, başı eğildi ve ağzı kapalı, kısa, sert bir öpücük için dudakları benimkine değdi.

Başını kaldırdığında "Kızlar nerede?" diye sordu ve o sırada Joe evde olduğu ve bana bir öpücük verdiği için ruh halimin artık öngörülemez olmadığını düşünüyordum (sorması Keira'nın Costa'da olduğunu bilmediği anlamına geliyordu, bu da ona para vermediği anlamına geliyordu).

"Kate ve Dane sinemaya gittiler. Keira, Heather'ın ailesiyle Costa'da" diye bilgi verdim, başını salladı ama yorum yapmadı, ben de "Aç mısın?" diye sormaya devam ettim.

"Yiyebilirim."

"Herhangi bir şeyin tadına bakar mısın?"

Gözleri yoğunlaştı ve ağzının bir tarafı sırtmaya başladı, yeni bir bakıştı, bacaklarımı titreten bir bakış.

Bacaklarımın sallanmasını görmezden geldim ve "Yemek için" diye odaklanmasını istedim. Beni bıraktı ve "Biftek" diye mırıldandı.

"Bifteğimiz yok," dedim ona.

"Gidip biraz getireyim," diye cevap verdi ve postalarımı alıp incelemeye başladı.

"Hızlıca bir liste yapıp seninle geleceğim," dedim ve buzdolabına gidip arkasında mıknaş olan kâğıdı alırken yine konuşmadı, sonra da ıvır zıvır çekmecesini açıp bir kalem aldım.

Joe konuştuğunda bifteğin yanına koyacak bir şeyler karalıyordum.

"Bankanızı aramanız gerekiyor, size Lindy'nin numarasını vereceğim, böylece ipotek için otomatik ödemelerinizi benim hesabıma aktarmayı ayarlayabilirsiniz."

Başımı kaldırdım ve şaşkın gözlerim ona dikildi. "Ne?"

diye sordum. diye sordum.

Mektubumu yere attı ve bana döndü, soruma cevap vermek yerine "Yardımcı programlar da. Lindy halleder."

"Ne?" Tekrar ettim.

Joe, "Mortgage ve kamu hizmetleri hesaplarıma," diye cevap verince sorumu değiştirdim.

"Neden?"

"Neden?" Joe tekrarladı.

"Evet, şey... neden?"

"Burada yaşa, dostum," diye cevap verdi Joe.

"Evet, ama bu -"

Joe sözümü kesti. "Benim yolumu öde."

Şaşkınlıkla başımı salladım, sonra anladım ve "Tamam, sorun değil ama bana bir yüzde verebilirsin, dörtte biri adil olur" dedim.

"Yol paranı da öde."

Gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı. "Anlamıyorum."

Joe kalçasını tezgaha yasladı ve "Anlamadığın şey ne?" diye sormadan önce beni inceledi.

"Benim yolumu ödemek. Yani, bu cömertçe ama gereksiz. Ve sadece birkaç ay için ipotek ve kamu hizmetleri için otomatik ödemeleri değiştirmek gerçekten gereksiz."

Joe'nun kaşları kalktı ve yüzü karardı, sonra usulca, "Birkaç ay mı?" diye sordu.

"Evet, kaldığın süre boyunca katkıda bulunmak istiyorsan, bunu yapmandan mutluluk duyarım. Ama hepsini ödemek zorunda değilsin ve otomatik ödemeleri değiştirmemize gerek yok çünkü sadece onları geri değiştirmem gerekecek ve bu da tam bir baş belası."

"Ben kalırken mi?" Joe sordu, beni daha da yakından inceliyordu ve biraz korkutucu görünmeye başlamıştı.

"Evet, sen kaldığın sürece, evin yenilenene kadar." "Bittiğinde evi, Vi, sana söylemiştim."

"Evet, şey..." Geç de olsa aklıma geldi çünkü evini satıyorsa bu taşınacağı, artık yan komşusu olmayacağı anlamına geliyordu. Sonra Florida'da bir evi olduğu aklıma geldi ve acaba oraya mı taşınıyor diye düşündüm, bu da uzun mesafeli bir ilişki ya da daha da kötüsü "biz "in sonu anlamına geliyordu.

Ve eğer Florida'ysa bu, daha taşınmadan önce bildiği bir son anlamına gelirdi.

Bu düşünce üzerine ruh halim tekrar öngörülemez hale geldi ve biraz sert bir şekilde "Ev yenilendikten sonra nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir yere

gitmiyorum." "Ama eğer

satıyorsanız -" "Ben

burada kalıyorum."

"Evet, ama sonra eviniz satılacak ve sonbahar geliyor, ondan sonra da kış. Florida'ya mı gidiyorsun?"

Joe bir elini tezgâha koydu ve hafifçe bana doğru eğildi. "Vi, benimle kal, tamam mı? *Ben burada kalıyorum.*"

Sabırsızlanmaya başlamıştı ama ben de sabırsızlanıyordum.

Büyüklik taslamasından pek hoşlanmadığımı söylememe gerek bile yok.

"Evet, *bunu biliyorum Joe*. Peki ya sonrası? Kışı Florida'da geçirdiğini söylemiştin. Oraya mı gidiyorsun?"

"Hayır, burada kalıyorum." "Ne kalacaksın?" diye sordum.

"Tanrım. Lanet olası ipoteği ve faturaları ödeyecek kadar uzun bir süre," yanıtladı sabrı tükenerek. "Bu sana ne kadar kalacağımı söylüyor?"

Ona anlamsızca baktım, sonra anladım ve ağzım açık kaldı.

Joe bunu fark etti ve hafif ama inkar edilemez bir alaycılıkla, "İşte böyle bebeğim, görüyorum ki içine girmiş," dedi.

Sabırsızlıktan kızgınlığa doğru ilerliyordum, aynı zamanda hala kafam karışık ve biraz da korkuyordum, değişken bir kombinasyondur.

"musun?"

"Ben zaten varım" demeden önce kaşlarının birbirine yapışmasını izledim.

"Evet, iki aylığına," diye karşılık verdim. "Hayır, sonsuza dek," diye karşılık verdi.

Bu haber karşısında afallayarak başımı salladım ve "Ben bunu kabul etmedim" dedim. "Oyun oynadığınızı görünce size başka bir seçenek bırakmadım, başka bir adamla sikişiyordum ve hak iddia etmem gerekiyordu. Yaptım, buradayım, kalıyorum."

Şaşkınlık ve korku kayboldu, kızgınlık hemen yerine oturdu. "Az önce ne dedin sen?" Fısıldadım.

"Beni duydun."

"Mike'ı becermiyordum," diye tersledim.

"Doğru," diye cevap verdi, alaycılığı bu kez daha az hafifti. "Değildim!" Sesim yükseliyordu.

Joe'nun sesi yükselmedi, daha da korkutucu olan alçaldı. "Senin oltana takıldı. Senin tadına baktım Vi, insan ancak tadına bakarsa böyle yakalanır."

Ona inanmadım.

Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve karşılık verdim, "Evet Joe, *tadına baktı*. Sahip olduğu tek şey buydu."

"Bir kez söyleyeceğim dostum, bana bu boktan bahsetmek iyi bir fikir değil." diye karşılık verdiğinde Joe'nun yüzü tamamen korkutucu bir hal aldı.

"Bitmiştik!"

"Hiç bitmedi, seni becermem için bana yalvardığında başladık ve hiç bitmedi."

"Benden *iki kez* ayrıldın!" Evet, sesim kesinlikle yükseliyordu. "İki kez değil, ikinci kez bitirmeye çalışsan sendin."

"Ben bitirdim."

"Yakınından bile geçmedi."

"Biz bitmiştik!" Tekrar ettim. "Bitmemiştik."

"Bitmiştik!"

"Vi, başladığımızdan beri sen yatağında değilken iki kez eve geldim. Bu nasıl bitti?"

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum, öyle olduğunu düşünsem de önemli değildi. Biz hâlâ bitmiştik. Yine de Joe'yu buna asla ikna edemeyeceğimi biliyordum.

Bu nedenle, "Bu konuda kavga etmek çok saçma" diye çıktım.

"Kesinlikle haklısın," diye ısırdı, sanki saçmalayan *benmişim* gibi.

Bu durumdan hiç hoşlanmadığım için, "Buraya temelli taşınmıyorsun," dedim.

Yüzü korkutucudan uğursuza döndü, bana doğru iki adım attı, bacaklarının uzun olması onu benim alanıma getirdi ve bana baktı.

"Ben ," diye kestirip attı.

". Bu çok hızlı oldu. Kızlar -"

"Evet, kızlar. Onlar için taşınmam, sonra sebepsiz yere taşınmam ve sonra tekrar taşınmam daha mı iyi?"

Bu beni kızdırdı ama haklı olduğu bir nokta vardı, ben de stratejimi değiştirdim. "Daha çıkmadık bile!" Ağladım.

Kim olduğumu bilmiyormuş gibi bana baktı ve sonra sinirli bir şekilde "Tanrım" diye mırıldandı.

"Joe -" Başladım ama eli yukarı çıktı, bunu hızlı yaptı, beni boynumun arkasından yakaladı ve içeri ve yukarı çekti. Vücudunun içine düştüm, ellerim göğsüne gitti, belinden ve boynundan eğildi ve yüzü benimkinden bir inç uzaktaydı.

"Şu anda ne kadar saçma ve bilgisiz olsan da, öyle olmadığın zamanlarda, bu biziz, bu iyi, buradayız ve kalıyoruz. Artık seninle dalga geçmeyeceğim. Sana , ve evimi satıyorum. Evimi satarsam evim olmayacak, bu da *buraya* taşınacağım anlamına geliyor." Sonra sözlerini bitirdi, artık sesi sadece kızgın değil aynı zamanda aptallığım karşısında hüsrana uğramış gibiydi. "Tanrım, Vi, sen ne sandın?"

Benden daha iri, benden daha güçlü ve benden daha korkutucu olduğunu, öfkesinin daha da arttığını bile bile geri adım atmadım. "Açıkçası, eviniz yenilenene kadar kalacağınızı sanıyordum."

"Evet, satılmak için. Sonra ne olacak?" "Bunu hiç düşünmemiştim!"

"Hayır, söylemedin ama bu sana söylemediğim anlamına gelmiyor." "Heceleyerek de söylemedin!" Ben de tersledim.

"Belki de bariz sonuca varmayı öğrenmek isteyebilirsin," diye önerdi.

"Ve belki de *benim* böyle *biri olduğumu* öğrenmek isteyebilirsin. Aklımda her zaman milyonlarca şey var. Daha fazlasına ihtiyacım yok, o yüzden *bunu dile getirmelisin*."

Cevap vermedi, sadece ağzını kapalı tuttu ama çenesinde bir kasın esnediğini gördüm.

"Yanıma taşınman hakkında konuşmamız gerek," diye devam ettim ve diğer kolu belime dolandı, beni vücuduna çekti ve bunu sert bir şekilde yaptı, böylece ellerim aramızda kaldı.

"Ben de ."

"Joe -"

"On yedi yıldır... hayır, daha uzun süredir... Seni bekliyordum, o kızları bekliyordum. Sen buradasın ve ben her şeyi geride bırakıyorum, nihayet her şeyi geride bırakıyorum, hayatımda iyi bir şeye, uyanmak ve yataktan kalkmak için bir şeye geçiyorum ve bunu senin takıntıların yüzünden bırakmıyorum. Sen ve ben, bunu kolaylaştırmadım, bunu kabul ediyorum, ama bitti. Bunu aşmalısın yoksa asla hayatına edemezsin. Ben devam ediyorum, Kate ve Keira da benimle geliyor. Ayakta kalması gereken tek kişi sensin."

Yine nefes nefese hissettim, bu yüzden "Joe -" demek zorunda kaldım.

"Ve her şeyin nasıl başladığının bulutu altında yaşamıyorum, Vi. Berbat ettim, nedenini biliyorsun, açıkladım. Bunu kabul etmiyorsun, bana bunu verip duruyorsun."

Kahretsin, üstesinden gelemeyeceğimiz sorunlarımız olacak ve sonra ben farklı bir yola gireceğim ve sen de başladığın yere geri döneceksin."

Vücudumun gerildiğini hissettim. "Gitmekle mi tehdit ediyorsun?" "O bulutun altında yaşamayacağım," diye tekrarladı.

"Kalma konusunda tartışırken nasıl olur da ayrılmakla tehdit edersin?" Bilmek istedim (ve bunu yüksek sesle yaptım).

"Allah kahretsin," diye ısırdı, sesi neredeyse hırıltıya dönüşmüştü, sonra beni bıraktı, arkasını döndü, defterin üstündeki kâğıdı yırttı ve "Biftek almaya gidiyorum. Ben yokken kafanı topla."

Ben mutfakta durmuş ona bakarken köpeğe ıslık çaldı ve Mooch ile Joe dışarı çıktılar (Mooch biraz tırıs gitti), onun kamyonetine bindiler ve dükkana gittiler.

Mooch'u neden aldı, hiçbir fikrim yoktu ve umursamayacak kadar kızgındım.

Dükkanında geçirdiği zamanı, *emredildiği* gibi "lanet olası" kafamı toparlayarak geçirmedi. Bunun yerine Joe'nun bir pislik olduğunu ve onunla bu işe hiç başlamamam gerektiğini düşünerek geçirdim. Bunun asla yürümeyeceğini düşünerek daha fazla zaman geçirdim, çünkü o bir pislikti.

Bir elinde iki poşet market alışverişi, diğer elinde kulağında telefonu ve Joe'nun kamyonetine bindikten sonra köpek cennetine dönen Mooch peşinde eve geldi.

Ben biftekleri ızgaraya koyup terbiye ederken (iyi biftekleri de terbiye ettim, tuz ve karabiber, baharat tuzu ve Worcestershire sosu, harika), yeni patatesleri haşlarken ve bezelyelerin içine girmesi gereken suyu hazırlarken o telefonda kaldı.

Sonra biftekleri ızgaraya götürdüm ve onları mahvetme sürecinin başındaydım (Tina güvertede oturmuş dergi okuyor ve kokteyl içiyordu) ki Joe dışarı çıktı ve çatalı elimden aldı.

"Biftek ızgara yapıyorum," diye tersledim, ona ters ters bakarak.

"Evet, şimdi de biftek pişiriyorum," diye karşılık verdi Joe, sonra da düğmelerle oynadı.

"Ne yapıyorsun? İstedğim gibi oldu." "Çok sıcak, Vi."

"Yani?"

"Onları yakacaksın."

Kollarımı göğsümde, bir ayağımı attım, kalçamı yana yatırdım ve karşılık verdim, "Neredeyse iki yıldır sen olmadan da işimi gayet iyi yapıyorum.

"Yardım edin, sanırım birkaç biftek ızgara yapabilirim."

Bana ters ters baktı, ben de ona ters ters baktım, sonra "Tamam" dedi, çatalı bana uzattı ve uzaklaştı.

Izgaraya döndüm, Tina'nın bana doğru sırttığını gördüm, onu görmezden geldim, düğmeleri yeniden ayarladım ve biftekleri mahvetmeyi bitirdim.

Joe, veda etmeden çekip gittiği için mahvolmuş bifteğini yeme fırsatı .

Bunu da neden hemen, lanet olasıca, buradan gitmesi gerektiğine dair nedenler listeme ekledim.

Keira ve Kate Joe'dan önce eve gelmişlerdi ve ikisi de Joe'nun nerede olduğunu sordular. Bana söylemediği için bir cevabım yoktu. Akıllıca bir kararla bu işin peşini bıraktılar. Farkında değildim ama Tim'le kavga ettiğimizde yanımızdaydılar ve benim kin tutabileceğimi biliyorlardı. Bu yüzden uzak durdular.

Aslında hava kararmıştı, kızlar uyuyordu ve Joe eve döndüğünde ben yataktaydım ve gerçekten uzun süredir yataktaydım.

Sakinleşmek, kafamı toparlamak ve üç şeyi hatırlamak için yeterince uzun bir süre.

Birincisi, Joe'nun iletişim pratiği yapmak için bir partnerle on yedi yıl yoktu. Benim o kadar zamanım vardı ve Tim'le sık sık kavga ederdik, bunun başlıca nedeni onun asabi olması ve benim sinirlendiğimde çok büyük bir öfke patlaması yaşamamdı. Joe ve Bonnie'nin ne kadar süredir evli olduklarını bilmiyordum ama Joe'nun o kadar iyi bir iletişimci olduğunu düşünmüyordum ve Joe da kesinlikle öyle değildi. Onu biraz rahat bırakmalıydım.

İkincisi, Jackie bana başarısız olmanın tek yolunun vazgeçmek olduğunu söylemişti ve benim de aklımdaki ilk şey hep buydu, Joe'dan vazgeçmek. Bunu yapmayı bırakmam gerekiyordu.

Ve üçüncüsü, bir kavganın tam ortasında benim ve kızlarım için on yedi yıl (hatta daha fazla) beklediğini söyledi. Onu bulmak için o kadar beklememiştim ama Tim'i kaybettikten sonra Joe'yu bulmak eğlenceli değildi ve bunu bir daha asla tekrarlamak istemedim, bu yüzden onunla bir hayatı deneyecek kadar önemseydiğim birini bulmak için on yedi yıl beklemeyi hayal edemezdim. Bunca zaman sonra, ona uyanması ve yataktan kalkması için bir şey vermiştik, bunu bana da söyledi ve bu çok büyük bir şeydi. Bu yüzden benim de kaltaklığı bırakmam gerekiyordu.

Önce eve, sonra odamıza girdiğini duydum, sonra giysilerinin yere düştüğünü duydum ve saniyeler sonra yatağa düştüğünü hissettim.

Anında onun içine yuvarlandım.

Vücudu gerildi.

"Hiç havamda değilim dostum," diye hırladı bu uyarıyı, belli ki kızgınlığı geçmemiştir.

"Kaltaklık ettim," diye cevap verdim, vücudu daha da sıkılaştı ve ben daha da yakınlaşarak konuşmaya devam ettim. "Enine boyuna düşünmedim, aklımda çok fazla şey var ama sen önemlisin, enine boyuna düşünmeliydim ve hazırlıksız yakalandığımda kendimi kaybetmemeliydim." Boynunu öptüm ve kulağına fısıldadım, "Özür dilerim, Joe."

Cevap vermedi, vücudu hâlâ gergindi ve derin bir nefes alıp büyük bir risk almam ve Joe'dan vazgeçmemek için elimden geleni yapmam için yeterince uzun bir süre sessizliğini korudu.

Ben de ona doğru kaydım. Elleri kalçalarımaya geldi ve muhtemelen beni itmek için onları kavradı ama ellerimi başının iki yanına koydum, yüzümü onunkine yaklaştırdım, tutundum ve karanlıkta ona baktım.

"Seni kızdıracağım tatlım, muhtemelen gitmek istemene yetecek kadar. Benim bir sinirim var, senin de öyle, çatışacağız. İyi hissettirmeyecek, bazen buna değmeyecek ama sen beni terk edeceksin, ben senin geri dönmeni bekleyeceğim. Ve geri geleceksin çünkü ikimizin de öğrendiği bir şey var: Sahip olduğumuz şey, onu aşmaya değer. Bizi sinirlendiren ya da geride tutan her ne olursa olsun, bunun için savaşmaya değer olduğunu biliyoruz. Senden vazgeçmeyeceğim Joe, söz veriyorum. Sadece senin de aynı sözü vermeni istiyorum."

Sessiz kaldı ve ben korkmaya başladım, bu yüzden alnımız birbirine değecek şekilde başımı eğdim.

"Bebğim, benden vazgeçme," diye fısıldadım.

"Dostum, eve geldim," diye cevap verdi ve bana bunu yaptığını ve ellerinin hala kalçalarımı kavradığını söyledi, beni itmek için değil, beni asla itmeye çalışmadı. Beni olduğum yerde tutmak için kalçalarımı kavlıyorlardı. Benden vazgeçiyor olsaydı, eve, yatağıma gelmezdi.

Yani benim büyük konuşmam biraz gereksizdi. "Oh," diye mırıldandım, "doğru."

"Tanrım," diye mırıldandı ve ben sırtüstü yatana kadar yuvarlandı, ağırlığı üzerimdeydi, kalçaları bacaklarımın arasındaydı ve sonra, "Çok hızlı değilsin, değil mi?" dedi.

Eğer bunu boyun eğmiş ve biraz da eğlenmiş bir şekilde değil de kızgın ya da alaycı bir şekilde söyleseydi, aklımı kaçıırırdım.

Bunun yerine dürüstçe dedim ki, "Genelde bu kadar bilgisiz değilimdir. Ama kardeşim öldürüldüğünde; bir sonraki çılgın hediyenin teslim edilmesini bekliyorum."

Kafamın patlamasına neden olabilecek kapım; bir adama aşık olurum ve o da yanıma taşınır; ve başka bir çocuğu da içeren bir geleceğim var ve kızlarıma gelecekte bir gün bir erkek ya da kız kardeşleri olabileceğini nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyor. Kendimi savunmam gerekirse, çoğu kadın bunu yapar."

"Ne?" diye sordu. Joe konuşmayı bıraktığımda sordu ve vücudunun tekrar gerildiğini fark ettim, o kadar gergindi ki hücreleri bile hareket etmeyi bırakmış gibiydi, o kadar sıkı bir dizgin vardı.

Elimi yüzüne götürdüm ve "Çocuk istediğini söylediğini sanıyordum" diye cevap verdim.

"Ondan önce."

Bir an düşündüm ve "Kafam mı patlıyor?" diye sordum.

Vücudu hareket etti ama sadece benimkini yatağın daha derinlerine bastırmak için.

"Ondan sonra Vi," diye hırladı ve yine kafam karışmaya başlamıştı çünkü sesi yine sabırsız çıkıyordu, çok sabırsız, neredeyse kendini kaybedecek kadar sabırsız.

"Sana aşık mıyım?" Sessizce sordum.

"Evet, bebeğim, o."

"Ne olmuş ona?"

"Ne olmuş ona?" diye tekrarladı.

"Evet, um... sen... uh..." Kahretsin! Buna hazır değildi. Şimdi ne dedim ben? "Bu senin için çok mu fazla? Yapmalı mıyım -?"

Kahkahalarla kükreyerek sözümü kesti. *Kükreyerek*. O kadar gürültülüydü ki kızları (ve Mooch'u) uyandıracağından emindim.

"Komik olan ne?" diye sordum ve yüzünü boynuma dayadı ama elleri dolaşmaya başladı.

"Bunu bana söylemek istemiş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Neyi söylemek?"

Başını kaldırdı. "Tatlım, bana ayak uydur çünkü bu oldukça önemli."

Öfkem arttıkça ateşimin yükseldiğini hissettim ve onu bastırmak için elimden geleni yaptım.

"Seni takip etmiyorum, Joe. Belki açıklayabilirsin?"

Ağzı benimkine yaklaştı ve "Bana aşıksın" diye fısıldadı. "Şey, evet."

"Bunu benimle paylaşman gerektiğini düşünmedin mi?"

"Um... Düşündüğümü sanıyordum."

Beni hafifçe öptü, sonra ağzı uzaklaştı ama "Bunu hatırlardım, dostum" dediğinde çok uzakta değildi.

"Ama Mike'tan vazgeçtim ve sen buraya taşındın." "Evet. Ne olmuş yani?"

"Benimle ve kızlarla."

"Evet." demedi. Yani?" demedi, sessizliğinin izin verdi.

"Bu her şeyi anlatmıyor mu?" diye sordum. "Yani, herhangi bir erkeğin benim ve kızların yanına taşınmasına izin vermezdim. Ben öyle biri değilim. Benim için bir anlamı olmalı, tıpkı senin gibi."

Sessizce "Ne zaman öğrendin?" diye sormadan önce vücudunun benimkine doğru gevşediğini hissettim.

"Ne?"

"Beni sevdiğini, ne zaman anladın?"

Ateşimin düştüğünü hissettim ve elim sırtından saçlarına doğru kaydı. "Bilmiyorum. Sadece biliyordum," diye cevap verdim usulca.

"Vi -" diye nazik bir uyarıyla adımını söyledi.

Çabucak ağızından kaçırmak için, çünkü Joe olarak bunun peşini bırakmayacaktı ve bunu söylediğimde aptal gibi görünecektim, ona söyledim. "Senin evinde birlikte olduğumuz o ikinci gece 'Bebeğim, ayakkabı giymiyorsun' dediğinde."

Hemen cevap verdi: "Oturma odamda dikilip o aptal botları, geceliğini ve o eski püskü bornozu giydiğinde doğru kişi olduğunu anlamıştım."

"O gece ilk tanıştığımız geceydi."

"Evet."

Joe için doğru kişi bendim ve tanıştığımız ilk gece bunu biliyordu. Benim doğru kişi olduğumu biliyordu. O olduğumu. *O olduğumu.*

Ve tanıştığımız ilk gece bunu biliyordu.

Gözlerimin yaşardığını hissettim ve diğer kolumla ona sıkıca sarıldım. "Joe," diye fısıldadım.

Elleri bacaklarımı kalçalarına dolamak için kaldırırken ağzı tekrar benimkine geldi ve "Seni seviyorum bebeğim" diye fısıldadı. Nefesimin kesildiğini ve gözyaşlarımın gözlerimin kenarından kaydığını hissettim ama o daha bitirmemişti. "Ve ben lanet olası taşınmıyorum."

"Tamam," diye cevap verdim hemen.

Ağızıma karşı gülümsediğini hissettim, sonra elinin külotumun içine kayarak kıcımlı kavradığını hissettim, sonra beni öptü ve ardından benimle sevişti.

O acele etmedi, benim de acele etmeme izin verdi ve bu daha önce hiç olmadığı kadar iyi oldu.

Yani bu bir şey ifade ediyordu.

* * * * *

Sonra Joe aradı, "Vi?"

"Evet, bebeğim?" Göğsüne doğru söyledim.

"İpoteği ve kamu hizmetlerini kaldırın, tamam mı?"

Nefesimi içime çektim ve "Belki de -" dedim. "Çekin onları."

"Joe -"

Elini saçlarımın arasına soktu, yumruk yaptı ve kendi elini kaldırıp çenesini aşağı indirirken başımı geriye yatırdı.

"Bir daha söylemeyeceğim bebeğim," dedi usulca.

"Terazimde daha fazlası var," diye fısıldadım cevap olarak.

Yumruğu çözüldü ve eli başımın arkasını kavrayarak "Ne?" diye sordu.

"Terazinin dengesini bozmaya devam ediyorsun, bana daha fazlasını veriyorsun. Bu adil değil." Bir saniye sessiz kaldı ve sonra sessizce sordu, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Başımı salladım.

Diğer kolunu bana doladı ve yüz yüze gelene kadar beni göğsünden yukarı çekti.

Sonra konuştu.

"Kendimi bildim bileli tek istediğim bir ailem olmasıydı. Annem öldü, babam kaybetti ve ben Theresa Teyze ve Vinnie Amca'nın evine giderdim, aileleriyle birlikte olurdum, gürültülü ve işinize karışan bir aile, zamanın bir kısmında cehennem gibi sinir bozucuydu ama geri kalan zamanlarda sadece iyi hissettiriyordu çünkü onlar umursadıkları için böyleydiler. Ben de bunu istedim. Babam kederine o kadar dalmıştı ki yolunu kaybetti ve umursamayı unuttu, bu yüzden evde bunu hiç yaşayamadım. Yaşlandıkça bu durum değişti ve tek istediğim iyi bir kadın ve bir aile oldu. Hayatım boyunca, temada küçük bir değişiklik, istediğim tek şey buydu. Dostum, sen bana ikisini de verdin. Sence bana bunu verdiğin zaman teraziyi dengeleyebilir miyim?"

Bir şey söylemedim, söyleyemedim çünkü ağlıyordum.

Joe kollarını bana doladı, bizi yanlarımıza yatırdı ve ben ağlarken bana sarıldı. Ağlamayı bıraktığımda elini kaldırdı ve başparmağıyla gözyaşlarımı kuruladı.

Sonra fısıldadı, "İpoteği ve faturaları kaldır, tamam mı?"

"Tamam, Joe."

Yüzümü boğazına bastırdı ve "Seni seviyorum dostum" dediğinde hala fısıldıyordu.

"Ben de seni seviyorum,

Joe." "Uyu."

"Tamam. İyi geceler,
tatlım." "İyi geceler,
bebeğim."

Kollarına uzandım ve on yedi yaşında hayatımın aşkı tarafından hamile bırakıldığım için şanslı olduğumu düşündüm. Tim'le yaşadığım onca yıl boyunca şanslı olduğumu bile biliyordum.

Hayatımın aşkını kaybedene kadar.

Ve işte buradaydım, başıma gelen onca şeyden sonra kendimi yine o kadar şanslı buluyordum.

Joe Callahan'a daha sıkı sarıldım ve sonra uykuya daldım.

* * * O

gece kabus görmedim.

Bütün gece kütük gibi uyudum, bir kez bile uyanmadım.

* * * *

Çarşamba günü çoğunlukla olaysız geçti.

İşten eve döndüğümde Keira'nın odasından fırladığını, kollarını sallayarak koridorda koşarken Mooch'un da onu takip ettiğini ve "Joe bize yeni bilgisayarlar almış!" diye bağırdığını saymazsanız tabii.

O gün Kate Custard Stand'dan izinliydi, bu yüzden Joe ve kızların mutfak aletleri, hem mutfak hem de banyo için musluk ve Joe'nun evi için fayans seçmek üzere son kararlarını vermek üzere dışarı çıkacaklarını biliyordum.

Bildiğim kadarıyla bilgisayarlar bu içinde değildi.

"Yeni bilgisayarlar mı?" Önümde kayarak dururken kızıma sordum (gerçi Mooch bana doğru geldi ve bacaklarımın etrafından atladı).

"Evet!" diye bağırdı, yüzü neşeyle parlıyordu.

"Bilgisayarlar. Çoğul olarak mı?" Mooch'u kucağıma almak ve ona sarılmak için eğilerek devam ettim.

"Evet, bir tane Kate için, bir tane benim için ve eski masaüstümüzün yerini alacak ve sunucu görevi görececek yeni bir masaüstü." Keira yüzümü izliyor, ifademi okuyor ve tepkimi hissediyordu, bu nedenle coşkusu azaldı ve hızla açıkladı, "Joe bunların ev ödevi için olduğunu söylüyor. Okul için onlara ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Eski bilgisayarımızın çok eski olduğunu ve bu çağda dört kişiye bir bilgisayarın çok saçma olduğunu söylüyor."

Mooch'la hokkabazlık yaparken, çantamı tezgâha bırakırken ve Joe'nun her zaman istediği aileye kavuştuğunu kendime hatırlatırken, Joe'nun kafamın içinde bu sözleri söylediğini duyarak (ve muhtemelen bunları söylerken bir yerlerde f kelimesini kullanmıştır) bu bilginin aklıma yerleşmesine izin verdim. Kaybettiği zamanı telafi ediyordu. Joe'nun her kızlarımı şımartmaya yönelik endişe verici eğilimi karşısında çileden çıkmak benim için iyi olmazdı. Ona karşı sabırlı olmalı ve yeni bilgisayarların ve benzerlerinin ailece konuşulacak şeyler olduğunu açıklamak için doğru zamanı bulmalıydım. Ya da daha doğrusu, satın alınmadan önce *yetişkinlerin* tartıştığı şeylerdi.

Sonra matkap sesine benzeyen bir ses
duydum. "Bu bir tatbikat mı?" Keira'ya
sordum.

Keira bileğini yana çevirip dudağını ısırıdıktan sonra, "Joe ödevlerimizi yaparken bilgisayarlarımızı koyabileceğimiz masalara da ihtiyacımız olduğuna karar verdi ..." dedi. Tereddüt etti. "Um..." Yine tereddüt etti. "Kitaplarımız için raflar."

"Joe!" Sabrı unutarak bağırdım. Mooch
havladı ve Keira sıçradı.

Sonra Keira mırıldandı, "Uh-oh."

Mooch'u bırakıp koridorda ilerlerken, "Joe!" diye bağırarak tekrarlarlarken talim devam ediyordu.

Keira'nın odasının kapısına döndüğümde Kate'in bazı rafları tuttuğunu gördüm (Keira'nın odasında gerçekten iyi görüldüğünü sadece kendime itiraf etmek zorundaydım). Joe da onunla birlikte duruyordu ve boynunu bükerek kapıda duran bana . Raflarla uyumlu bir çalışma masası olduğunu da gördüm. İkisi de beyaza boyanmıştı, ikisi de son derece kızsaldı ve masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar vardı, kapağı mor parıltılı gibi görünüyordu.

Boku yemiştım. Keira mor parıltılı kapağı olan bir dizüstü bilgisayardan asla vazgeçmeyecekti.

Kısılan gözlerim Joe'ya kaydı. Mooch, ayaklarımın dibine gelip oturmuş, havlayarak bana köpek yavrusu desteği veriyordu.

Kate'in temkinli gözleri benim öteme, Keira'nın durduğunu bildiğim yere kaydı.

Joe matkabı bir rafa koydu ve bana doğru ilerledi.

"Bizim odamızda," dedim, "konuşmamız gerek."

Arkamı dönüp odamıza doğru yürümeme izin vermedi. Bir santim bile kıvıldamadan, belimden bir kolla beni yakaladı ve sert vücudumu odaya doğru çekerek

Yüzünün benimkine yaklaşmasını izlerken bir gülümsemeyle savaştığını fark ettim.

"Bebeğim, senin wi-fi'n bile yok," dedi ve Joe olarak açıklamasına ortalarda bir yerde başladı.

Bu doğruydı. Wi-fi'miz yoktu, çünkü sadece *bir* bilgisayarımız olduğu wi-fi'ye ihtiyacımız yoktu.

"Konuşmalıyız," diye tekrarladım.

"Kızlar bilgisayar başında bir bok yapamazlar," diye devam etti.

"Yatak odası. Konuş," diye ısırdım.

"Artık evin içinde rahat ettikleri her yerde çalışabiliyorlar.

Daha üretken olacaklar," diye devam etti Joe.

Bu mantıklıydı.

Ona bu puanı vermedim, bunun yerine, "Joe -" diye tersledim.

Başını daha yakına eğdi ve ağzını ağzıma değdirerek devam etmeden önce beni susturdu. "Katy üçüncü sınıfta olacak. Bana üniversiteye hazırlandığını söyledi, ikinci sömestr geldiğinde şimdiden üniversite kredili dersler alıyor olacak. İşler zorlaşacak, konsantre olmak için kendine bir alana ihtiyacı olacak ve okula giderken yanında götürebileceği bir sisteme ihtiyacı olacak."

"Doğru," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, "bu gidişle üniversiteye gitmeden önce ona yeni bir tane alamayacaksın."

Joe'ya ve kızlara, Joe'nun iki yıl içinde Kate'e yeni bir bilgisayar almak için orada olacağını kesin bir dille belirttiğimde, Joe'nun gözleri yumuşadı, yüzü sevecenleşti ve bana sırtıttı. Bu sırada Keira'nın bir kıkırdamayı bastırdığını ve Kate'in güldüğünü gizlemek için öksürdüğünü duydum.

Kızlarımın neşesini duyunca, Joe'nun yüzünü öyle görünce neden kızdığımı unuttum.

Joe bunu gördü ya da hissetti ve bana sarılan kolu sıkılaştı.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Kate odasına yeni pufu kendi parasıyla aldı," dedi Joe ve ben gözlerimi devirdim ama bunu daha çok gösteriş için yapıyordum.

Onları geri çekip Joe'ya baktığımda, "Artık kamyonetinle alışveriş yapmak yok. Kızlarımı alışverişe götürüyorsan Mustang'le götürmek zorundasın. Mobilya ve puflar Mustang'e sığmaz."

"İşe nasıl gideceksiniz?" diye sorduğunda Joe hâlâ sırtıyordu.

"Arabaları takas edeceğiz."

Koluyla beni sıktı ve "Benim arabamı sen kullanmıyorsun tatlım, benim arabamı benden başka kimse kullanamaz" dedi.

"Neden? Benimkini sen kullanıyorsun," diye hatırlattım ona. "Evet, ama ben bir erkeğim," diye cevap verdi Joe.

"Bu doğru, Joe bir erkek," diye araya girdi Keira, yanımıza gelerek.

Keira'ya baktım, şimdi kendi gülümsememle savaşımaya çalışıyordum, sonra Joe'ya döndüm ve "Evet, sen bir erkeksin, neden alışveriş yapıyorsun?" diye sordum.

"Kurallara göre fişlerle mobilya falan alabiliyorum. Puf biraz zorluyordu ama parasını ben ödemediğim için onu almayabilirim," diye açıkladı Joe ve iki kızdan da yine neşe fişkırıldığını duydum, bu sefer neşelerini bastırmamışlardı.

Ellerimi Joe'nun kollarına koydum ve teslim olarak, "Bu raflar akşam yemeğine kadar bitecek mi?" diye sordum.

Joe beni bir kez daha sıktı, sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve beni bırakıp raflara geri dönerek, "Yemeğin on dakika içinde mi yoksa otuz dakika içinde mi hazır olacağına bağlı," dedi.

Hangi yemeğin on dakikada hazır olduğunu bilmek istedim. Sonra da iyi olup olmadığını ve mikrodalgada pişirilip pişirilmediğini öğrenmek istedim.

Sormadım, "En az otuz" diye cevap verdim.

Joe matkabı aldı ve bana baktı. "O zaman, evet."

Küçük bir gülümsemeyle rafları tutmaya devam eden Kate'e baktım. Sonra yeni kız masasında duran Keira'ya baktım, parmak uçları yeni dizüstü bilgisayarının üzerindeydi, o da gülümsüyordu ama onunki küçük değildi. Sonra yerde etrafı koklayan Mooch'a baktım, muhtemelen yavru köpek dişleriyle yok edecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Sonra Keira'nın odasında çok güzel görünen kız raflarına baktım. Sonra Joe'ya baktım.

"Masada yiyeceğiz," diye haber verdim onlara, gözlerim hâlâ Joe'daydı.

Joe başını eğip matkabı raflara doğrultarak, "Bana uyar," diye mırıldandı.

"Ben de," diye araya girdi Kate.

"Ben üç!" Keira ekledi.

Matkap vınladı. Başımı sallayıp odadan çıktım ve Kate'in odasına gidip siyah lake rafları ve masası; şık, parlak siyah bir dizüstü bilgisayar ve leopar desenli, tüylü bir pufu olduğunu gördüm. Çoktan yeniden dekore etmiş, şifonyerine ve komodinine yığıldığı kitapları ve bibloları yeni raflarına ve masasına taşımış ve posterleri yeniden düzenlemişti.

Bu da iyi görünüyordu.

Yine de içini için daha fazla kitaba ve bibloya ihtiyacı vardı.

Mutfğa doğru yürürken gülümsedim. Mooch bana yardım ederken yemeği hazırladım (kısmen matkaptan korktuğu için, kısmen de onu artıkıyla besleyeceğimi bildiği için). Masada yedik. Kızlar dizüstü bilgisayarlarıyla oynarken ve daha fazla dekorasyon yaparken ben bulaşıkları yıkadım. Bulaşıklarla işim bittiğinde Joe bana çalışma odasındaki yeni bilgisayarı gezdirdi, bilgisayarda dört kullanıcı programlanmıştı, isimler bir sütunda sıralanmıştı, en üstte "Joe", onun altında "Violet", sonra "Kate", sonra "Keira". Aile bilgisayarında isimlerimizin aynı sütunda yer alması beni etkilemişti. İyi bir vuruştı. O kadar iyiydi ki, dünyada bir insanın neden uyşturucuya ihtiyaç duyduğunu merak ettim. Sadece bir aileye sahip olmakla bile kafayı bulabilirsin.

Daha sonra Mustang'e bindik ve Fulsham's Frozen Custard Stand'a gittik. Joe ve ben külah dondurma aldık, kızlar da kaplumbağa dondurması. Onları yerken, Joe ve Kate dışarıdaki piknik masasının üstünde yan yana oturdular, Keira Kate'in ayaklarının yanındaki koltuğa oturdu ve ben de Joe'nun ayaklarının yanındaki koltuğa oturdum, sırtım onun bacaklarına yaslandı.

Kate ve Keira'nın Joe ile konuşmalarını dinledim, Joe pek konuşmuyordu, Keira daha çok konuşuyordu ama hem Kate hem de Keira Joe'yu da dahil ediyordu. Kate müziği hakkında, Keira ise Joe'nun evi hakkında konuşuyordu.

Dinlerken insanların bize baktığını fark ettim. Dik dik bakmıyorlardı ama merakları çok açıktı. Hava sıcak ve bunaltıcıydı; nemi silecek bir fırtınaya ihtiyacımız vardı ama günlerdir olmamıştı. Bu ve yazın sona ermesi, okulların yakında başlayacak olması nedeniyle Stand kalabalıktı; bir sürü çocuk, birkaç çift ve daha çok aile vardı. Bizi izleyenleri incelerken, Joe'nun meraklarının odak noktası olduğunu fark ettim, kızlar ve ben de ama o kadar değil. Açıkça görölmesi gereken bir manzaraydı, Yalnız Kurt Joe Callahan bir kadın ve onun iki genç kızıyla dışarıdaydı.

Bu beni yine rahatsız etti. Nedenini bir türlü çözemiyordum ve kendime eninde sonunda bunun geçeceğini, insanların bize alışacağını ve hissettiğim o kötü duygunun kaybolacağını söylüyordum.

Eve döndük ve kızlar odalarına, yeni oyuncaklarının yanına gittiler. Joe buzdolabına gitti, bir şişe beyaz şarap açtı, benim için bir bardak doldurdu, kendine de bir bira aldı ve güverteye çıktık. Sandalyeleri korkuluklara çekti ve yan yana oturduk, dizlerimiz bükük, ayaklarımız korkulukta, şarabımızı ve biramızı yudumlarırken, onu sevdiğimden, iyi bir gece geçirdiğimizden ve bu biz olduğumuza göre, iyi olduğuna ve böyle devam edeceğine göre, Joe hakkında daha fazla şey bilmem gerektiğini düşündüm.

Ben de Joe'ya sorular sordum.

Verdiği cevapların hiçbirinde tereddüt etmedi. Uzun zaman önce fedailik yaparken sarhoş bir adamın onu bıçakla yaralaması sonucu karnında oluşan yara izi gibi korkutucu olanlar da buna dahildi.

Nefesim kesilince Joe yumuşak bir sesle mırıldandı: "Derin değildi bebeğim, zarar vermedi."

Yara izi bıraktığına göre öyle olduğunu söylemedim. Sadece diğerini sordum.

Bu daha korkutucuydu, çünkü Joe'nun korumalığını yaparken aldığı bir kurşun yarasıydı. Kimi koruduğunu söylemedi, görünüşe göre bu gizli bir bilgiydi ve bana söylerse beni öldürmek zorunda kalacaktı (gerçi Joe bunu bu şekilde açıklamadı, sadece şöyle dedi. "Sana söyleyemem Vi, o yüzden sorma.").

Söylediği şey şuydu: "Ondan sonra sistemlere odaklandım. Sevmediğim pislikleri korumak için genç yaşta ölmek emeklilik planımı mahvetti."

Bu komikti, Joe başka bir şaka yaptı ve ben de güldüm ama aynı zamanda yana doğru eğildim, başımı Joe'nun omzuna koydum ve bacaklarımı onunkilere yaslayacak şekilde indirdim. Karşılığında Joe bir kolunu omuzlarımdan geçirdi ve beni kendine çekti. Sandalyenin sapı yan tarafımı ısırdı ama umurumda değildi. Bobbie'nin benimkine neredeyse uyan çim mobilyaları vardı ve loveseat tarzı bir parça vardı, ben de artık ipotek ödemek zorunda olmadığım ve Joe ile dışarıda oturmayı sevdiğimden, dizlerimiz eğik, ayaklarımız korkuluğa dayalı, onu almaya karar verdim.

Bunu yaparken Joe'nun akıllı olmasının ve emeklilik için bir planı olmasının iyi olduğunu düşündüm. Eğer maço olsaydı, bu işleri sadece para ve heyecan için kabul etseydi ve geleceğini düşünmeseydi, orada, güvertemde, yanında ben ve evde kızlarımla bira içiyor olmayabilirdi.

Ve onu orada sevdim.

Ama o koltuğu aldıktan sonra daha çok seveceğim.

Akşamki sohbetin korkutucu kısmı bittikten sonra Joe kalkıp kendine bir bira daha aldı, şarabımı doldurdu ve geri geldi. Sonra Lindy'yi akşam yemeğine davet etmek için plan yaptık, böylece kızlarla ben onunla tanışabilecektik ve Joe'nun pek de endişeli görünmediği kayınvalidemin yaklaşan ziyareti hakkında konuştuk.

"Onlar insan Vi, iki seçenekleri var, beni seviyorlar ya da sevmiyorlar. Her iki şekilde de anlaşıyor. Onlar iyi insanlar, sevmeseler bile bunu senin ya da kızların sorunu haline getirmezler."

Haklıydı, iki seçenekleri vardı ve Bea ile Gary'yi tanıdığım kadarıyla, Joe'dan hoşlanmazlarsa bunu benim ya da kızların sorunu yapmazlardı.

Kızlar dışarı çıkıp iyi geceler dilediler, önce Keira Joe'nun kolunu okşadı ama bana her zamanki öpücüğünü verdi. Sonra Kate bana bir öpücük verdi ama Joe'ya dokunmadı, sadece "İyi geceler Joe" dedi, Joe da "Tatlı rüyalar kızım" diye mırıldandı, bu da kızların Joe ne zaman sevgi dolu bir şey yapsa bana şaşkın şaşkın bakmalarına neden oldu ama şaşkın olsunlar ya da olmasınlar, bir gün onların da sevgi dolu bir Joe'nun etrafında olmaya alışacaklarını düşündüm.

Joe ve ben bir süre sessiz oturduk ve eğer aklım Mike'a gidip ne yaptığını, iyi olup olmadığını merak etmeseydi bu güzel olurdu. Ayrıca durumumuzun arkadaşlığa dönüşemeyecek kadar kötü olduğunu ve onu sadece konuşmak için arayabileceğimi düşünüyordum. Onunla konuşmayı seviyordum (diğer şeylerin yanı sıra) ve artık bunu yapamayacak olmak hoşuma gitmiyordu. O bunun hoş olmadığını söylemedi ama ben içten içe hoş olmadığını biliyordum. Kararımdan memnundum ve doğru kararı verdiğimi biliyordum. Ama bu Mike'ı özlemediğim anlamına gelmiyordu.

Ancak bunu Joe ile paylaşmadım.

Sonra Joe'yla yatağa girdik ve ikimiz de iyi bir gece geçirdiğimiz için onun sevişme havasına gireceğini düşündüm ve bunu dört gözle bekliyordum.

O değildi. İkimiz de dizlerimizin üzerinde, Joe arkamda, parmakları bacaklarımın arasında, diğer elinin parmakları meme ucumu okşarken, beni sert ve kaba bir şekilde beceme havasındaydı. Çoğunlukla yukarıdaydım, hafifçe eğilmiştim, elim yatak başlığını tutuyordu, diğer elim göğsümde onunkini örtüyordu ve beni boşaltırken çok ses çıkarmamaya çalışıyordum. Bir mucize eseri bunu başardım ve neyse ki Joe orgazm olduğunda iniltisini bastırmak için boynuma sahipti.

Sonra Joe beni olduğum yerde tuttu ve gömülü kaldı.

"Şimdiye kadar sahip olduğum en tatlı amcığa sahiptin, dostum," diye kulağıma fısıldadı, dışarı kaydı ve tekrar içeri süzüldü.

İnsanlık tarihindeki en süslü iltifat değildi bu ama Joe'nun dik durması ve koca sikiyle içimi doldurması gerçekten işe yaramıştı.

"Ben de senin sikini seviyorum," diye fısıldadım ve boynuma karşı gülümsediğini hissettim.

"Bunu bil, Vi. Seni her becerdiğimde, içine girmeyeli yıllar olmuş gibi davranıyorsun."

Ona bakmak için boynumu büktüm ve kafasını kaldırdı.

"Bu konuda kibirli olmana gerek yok."

Daha derine bastırđı, yumuşak nefes alışımı duydu ve kıkırdadı. "Bebeğim, kibirli olmamı istemiyorsun, belki de böyle şeyler yapmayı bırakmalısın."

İçimi çektim, hafif bir tartışma için bile fazla yumuşak başlıydım.

Joe boynumu öptü ve sonra çekildi. Her zamanki pozisyonumuza, başım göğsünde olacak şekilde yerleştik ve ben onun kalp atışlarını dinleyip uykuya dalarken parmak uçları kıcımda ve kalçamda gezindi.

* * * * *

O gece de kabus görmedim.

* * * * *

Perşembe günü işten eve geldim ve kapıdan içeri ancak girebildim ki Joe ve kızlar beni hemen dışarı çıkardılar.

Okula dönüş alışverişı.

Joe'nun neden bizimle geldiğini sormadım, sadece sevindim.

Alışveriş merkezinin dışındaki bir restoranda akşam yemeğİ yedikten sonra alışveriş merkezine girdik ve kızlar okul için yeni kıyafetler aldılar; Joe'ya yeni gömleğini aldılar (denemedi ama neyse ki üzerine oldu); ben de Bea ve Gary hediyeler, kırdıklarımın yerine yeni çerçeveler ve Mel'in gününü neşelendirmek için ona göndermek üzere birkaç küçük şey aldım.

Joe gömleğın ya da Bea, Gary ve Mel için alınan hediyelerin parasını ödemedi ama kızların bazı kıyafetlerinin ve çerçevelerin parasını ben ödemeye çalışmama rağmen ödedi. Dört farklı mağazada tezgâhtarların önünde tartıştık. Her seferinde korkusuz Keira araya girdi, iki kez benim kredi kartımı alıp tezgâhtara uzattı, iki kez de Joe'nunkini aldı. Ne Joe ne de ben itiraz edebildik çünkü o Keira'ydı, ne diyebilirdik ki?

Arabaya doğru yürürken Joe kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti ve kulağıma şunları söyledi "Keirry doğal bir diplomat."

Sesi gururlu geliyordu, o kadar gururluydu ki başımı çevirip boynunu öpmekten kendimi alamadım. O da beni sıkarak karşılık verdi.

Eve vardığımızda, anlaşılmaz bir şekilde, Joe evin önünden geçerken yavaşladı ve sonra sokakta durdu.

Ona baktığımda başını eve doğru çevirmişti. "Joe, ne -"

Eve de baktığımda durdum, bahçemi gördüm ve öfkeyle soludum. Artık ölü olan çimenlerde "kaltak" kelimesi açıkça görülebiliyordu. Daha önce

O gün ya da ondan önceki gün evin önünden geçmişti ve belli ki ne Joe ne de kızlar onu görmüştü.

Sonra Joe patladı, "O lanet olası *amcık!*"

İki kızın da nefesi kesildi, ben sıçradım ve Joe Mustang'i caddeden çıkarıp bizim arabaya öyle hızlı soktu ki, sinirlenmenin ötesinde olduğunu biliyordum ve muhtemelen ona kızların önünde c-kelimesi kullanmanın kesinlikle yasak olduğunu söylemenin zamanı değildi.

Joe arabayı durdurdu, kontağı kapattı, kapısını açtı ve arabadan fırlayarak doğruca Tina'nın evine gitti.

Bu noktada ona biraz kek götürmem gerektiğini fark ettim.

Kızlara döndüm ve "Eve girin" diye emrettim. "Anne -

" Keira başladı.

"Ev!" İstedim ve sonra kapımı açtım, dışarı çıktım ve kızlarımın itaat edeceğini umarak Tina'lara (Kate ederdi, Keira, bu bir saçmalıktı). Ben çitten atlarken Joe kapıyı yumruklamayı bıraktı, Tina'nın spor, kırmızı Corvette'ine bakmak için döndü, sonra da arkasını dönüp merdivenlerinden aşağı.

Bana yaklaştığında, "Onunla konuşacağım," diye güvence verdim.

Joe bana bakmadı, yürümeye devam etti ve ben de elini çite koyup bacaklarını üzerinden atmasını, diğer tarafa geçmesini, doğruca evine doğru yürümesini, etrafından dolaşmasını ve sonra garajına giderek gözden kaybolmasını izledim.

Joe'nun garajında ne olduğunu bilmiyordum, kaputunu yakından tanıdığım *Bullitt* arabası dışında. Ama Joe'nun oraya gitmesinin iyiye işaret olduğunu düşünmemiştim.

Kızlarımın da itaat etmediğini gördüm, Kate bile. Bahçede duruyorlardı. Kate çimlere bakıyordu, kızgın görünüyordu. Keira Joe'nun arkasından bakıyordu, endişeli görünüyordu.

Koşarak Tina'nın kapısına gittim ve kapıyı çaldım, "Tina, gerçekten kapıyı açmalısın, Joe dönmeden konuşmalıyız" diye bağırdım.

Kapıyı açmadı. Kapıyı çaldım ve tekrar seslendim. Hala kapıyı açmadı. Kapıyı tekrar çalıyordum ki Joe aniden orada belirdi.

Beni kenara itti ve çömeldi. Sonra kilidinde küçük aletlerle bir şeyler yaptı, kapı açıldı, ve içeri girdi.

Sadece erkek arkadaşım kilit açmayı bildiği için değil, Tina'nın "Ne oluyor lan?" diye bağırdığını duyana kadar da şaşkın bir içinde durdum.

Evime öylece giremezsin! Polis çağıracağım!"

"Ara onları, ben beklerim," diye cevap verdi Joe ve Tina'yı koridorun ağzında, Joe'yu da salonda o korkunç, uğursuz, kollarını göğsünde kavuşturmuş, belalı, alfa erkeği duruşuyla görmek için koşarak içeri girdim.

"İçeri zorla girdin!" Tina çığlık attı.

"Evet," diye onayladı Joe.

"Bu ne lan!" Tina tekrarlardı.

"Tamam, herkes -" Ben başladım.

Joe, Tina'ya emrederek sözümü kesti, "Bir çek yaz. Beş yüz dolar.

Violet Winters'la öpüş ve hemen yap." "Sen *deli misin?*" Tina çığlık attı.

"Sen yap, bu iş bitti, artık yok," dedi Joe. "Yapamazsın, ben bu savaştayım ve inan bana kadın, beni bu savaşta istemezsin. Seninle işim bitti, bir sonraki lanet ilçeye taşınacaksın."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Tina öne doğru eğilerek tersledi, belli ki ölmek istiyordu.

Joe olabildiğince sakın, "Evet," diye cevap verdi.

"Evime zorla beni tehdit edemezsin!" Tina bağırdı.

Joe önce etrafına sonra Tina'ya baktı. "Dikkatini ver sürtüğ, az önce ."

Oh Tanrım.

Odanın öbür ucuna yürüdüm ve Joe'ya yaklaştım, ellerimi genellikle sert olan ama şimdi esnemiş olan ve çelik gibi hissettiren pazusuna doladım.

"Joe, tatlım, eve git. Tina ile konuşacağım."

Boynunu büktü ve bana baktı. "Sana o şansını verdim dostum. Senin bahçenle oynarsa sorunumuz olur demiştim."

"Ama, Joe -"

"Bahçenizle oynadı, sorunlarımız var."

"Bahçeme tuvalet kağıdı yaptı!" Tina bağırdı. "O pisliği temizlemek saatlerimi aldı."

Joe tekrar Tina'ya baktı ve ben sadece onun profilini görebiliyordum ve bu beni korkuttu.

Yüzünün tamamını gördü ve geri çekildi.

"Bunu senin bahçene o yapmadı kadın, benimle yatıyordu. Yaşadığın yere sıçarsan, insanları kızdırırsan, karşılık beklersin. Sen de yaşadığın yere sıçmayı alışkanlık haline getirmişsin. Bahçene bunu kimin yaptığını kim bilebilir? Tek bildiğim Vi'nin yapmadığı. Yanlış kişiye misilleme yaptın, o kişi benim kadını ve misillemen sınırı aştı.

Ona pahalıya mal olmadan bu pisliği temizleyemez ve bunun bedelini sen ödeyeceksin."

"Siktir git!" Tina bağırdı ve Joe omuz silkti, kollarını indirdi ve arkasını döndü.

"Öyle olsun," diye mırıldandı, bir elini omuzlarımda gezdirip beni kapıya doğru götürürken durdu ve Tina'ya döndü. "Senin yerinde olsam düşünürdüm. Vi'nin posta kutusuna bir çek koymak için yarın sabaha kadar vaktin var. Koymazsan, açık. Anladın mı beni?"

Tina, "Polisleri arayacağım," diye karşılık verdi.

"Mike Haines, Alec Colton ve onlarla birlikte çalışan çocukların sana yardım etmek için can atacaklarını mı sanıyorsun?" Joe sordu, bu sonunda içine işledi ve Tina'nın yüzü buruştu. "Evet," diye mırıldandı Joe, Tina'nın yol boyunca yarattığı tüm düşmanların yanı sıra belki de bazı arkadaşlar edinmesi gerektiğini fark ettiğini fark ederken. "Beğ yüz dolar, Tina, yarın sabah saat dokuza kadar Vi'nin posta kutusunda," diye bitirdi ve bizi tekrar çevirip kapıdan dışarı çıkardı.

Çite çarptığımızda beni kaldırdı ve ayağa kaldırdı. Sonra atladı, elimi tuttu ve bizi kızların durduğu bahçemdeki ölü çimlere doğru götürdü.

Keira, "Çamaşır suyu kokuyor," dedi, Joe'nun ağzı gerildi, Kate bunu gördü ve Keira'nın kolunu itti.

"Pekâlâ kızlar, alışveriş torbalarını eve götürün," diye emrettim, Bea ve Gary gelmeden önce bahçemle ilgili bir şey yapacak zamanım olup olmayacağını merak ediyordum ve sadece bir günüm olduğunu ve o gün çalışacağımı düşünürsek yapamayacağımı düşünüyordum.

"Biz -" Kate başladı ve ben de ona baktım.

"House, bebeğim," dedim usulca, "bunu yarın düşünürüz, tamam mı?"

Başını salladı, Keira'yı işaret etti, Mustang'e gittiler, çantaları aldılar ve eve girdiler. Joe çimenliğimdeki kelimeye bakıyordu.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Umarım çek kutunda değildir, dostum," dedi Joe avluya, sonra bana baktı. "O kaltakla sikişmek benim için bir zevk olacak."

Yüzüne baktım ve çekin kutumda olduğunu umdum. Tina gerçekten de bir kaltaktı ve güzel çimenlerime çamaşır suyuyla aynı şeyi yazması bunu kanıtlıyordu. Ama Joe'nun salmaya hazır görüldüğü öfkeyi kimsenin, Tina'nın bile hak etmediğini düşündüm.

"Bira ister misin?" Ben sordum ve Joe bana baktı.

Sonra başını salladı ama "Evet" diye cevap verdi.

Eve girdik, benim kolum onun belinde, onunki benim omuzlarımdaydı.

"Sadece çimen," dedim ona usulca.

Bizi ön kapıda durdurdu ve beni önüne doğru kıvırdı. "Evet Vi, sadece çimen. Ve kardeşin daha yeni öldü. İki ay önce ya da altı ay sonra olsaydı bu saçmalıklarına daha fazla sabrım olurdu. Değişmeyecek ama zamanını seçecek kadar da insan olmalı. Öyle değildi, umarım o çek senin kutunda değildir. Onun bir derse ihtiyacı var ve ben de ona bir ders verme havasındayım."

"Joe -"

Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma dokundurarak, "Merak etme bebeğim, ne yaparsam yapayım bize geri dönmeyecek," dedi.

"Ama o yalnız, Cory uzun zamandır dönmedi ve o -" Sözümü kesti. "Derse ihtiyacı olan bir kadın."

"Joe -"

"Vi, bira."

Onu inceledim ve Joe'nun kararını verdiğini anlayacak kadar çok şey biliyordum. Bu yüzden içimi çektim, evime girdim ve adamıma bir bira aldım.

* * * * *

Karanlıktı, kızlar uyuyordu ve ben Joe'nun yanına sokulmuştum.

"Joe?" Seslendim.

"Evet, bebeğim," diye cevap verdi.

"Terazi eşittir," dedim fısıltıyla. "Ne?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım, yaklaştım, gözlerimi açtım ve fısıldamaya devam ettim. "Tim'i özledim, onunla ilgili pek çok şeyi özledim. Bunlardan biri de bana, kızlara göz kulak olacak birinin olduğunu bilmektir." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve vücudunun gerginleştiğini hissettiğimde ikisini de ısırdım, sonra devam ettim. "Tanıştığımız o geceyi hatırlıyor musun? Kenzie'den müziğin sesini kısmasını istemek için gecenin bir yarısı yataktan kalkmak zorunda kalmıştım."

"Bebeğim -"

"Tim bunu yapardı. O botları giymek ve soğuğa çıkmak zorunda kalmazdım."

"Vi -"

"Yatağımızdan ayrılmak zorunda kalmazdım."

İçime yuvarlandı, tekrar mırıldandı, "Vi -"

"Karda yürümek, üşümek ve hatta sinirlenmek zorunda kalmazdım."

"Kapa çeneni dostum" diye fısıldarken elleri tişörtünün altından üzerimde gezinmeye başladı.

"Tim her zaman arkamızı kolladı, böyle bir şeyin bize dokunmasına asla izin vermedi.

Asla."

"Vi, kapa çeneni."

"Sen de
yapmayacaksın."

"Kapa çeneni, Vi."

"Her şeyimiz vardı. Her şeyimiz. Tim bize verdi. Nicky'ye sahipken çok şeyiniz vardı Joe, ama hiçbir zaman her şeye sahip olmadınız, bu yüzden onu kaybetmenin ne kadar acı verdiğini bilemezsiniz."

Joe sessizdi.

Konuşmaya devam ettim. "Onu geri almanız, bize vermeniz, teraziyi dengeliyor."

Bana yine çenemi kapatmamı söylemedi. Beni öptü, sert, açgözlü ve talepkar değildi. Hayır, uzun, şefkatli ve güzeldi.

İşini bitirdiğinde yüzümü boğazına bastırdı ve bana sarıldı. "Seni seviyorum Joe," diye fısıldadım boğazına.

"Ben de seni seviyorum, dostum.

Hadi uyu." "Tamam. İyi geceler,
tatlım."

"İyi geceler, bebeğim."

Benim uyumam biraz zaman aldı. Joe için daha uzun sürdü. Bunu biliyordum çünkü ben ondan önce uykuya dalmıştım.

Uyuyabilmem garipti çünkü zihnim onunkinde ne olduğunu merak etmeye odaklanmıştı.

Ama uyumam lazım.

Ve gece boyunca yine kâbus görmeden uyudum.

* * * * *

Çek ertesi sabah dokuzdan çok önce kutundaydı. Tina kaltağın tekiydi ama aptal değildi.

Joe sinirli görünüyordu. Ben rahatlamıştım.

Kızların ikisi de erkenden kalkmıştı. Kate'in Pazartesi günü okula dönmek üzere işten ayrılmadan önce Custard Stand'de öğleden dörde kadar son vardiyası vardı. Keira'nın önünde ise Heather'ın evinde güneşleneceği ve havuza gireceği dolu dolu bir gün vardı, okul başlamadan önceki son eğlencesi. Onları kaldırmıştım çünkü ayrılmadan önce onlara talimat vermem gerekiyordu ve günlerine başladılar.

"Keirry, bebeğim, Heather'lara gitmeden önce banyonu temizleyebilir misin?" Bir cevap beklemediğim halde sordum, sadece şikayet etmesini ve sonra yapmasını bekliyordum, bu yüzden şikayet etmekten kaçınmak için aceleyle Kate'e döndüm ve devam ettim. "Ve işe gitmeden önce ortalığı süpürüp tozunu alabilir misin? Bu akşam yemekten sonra mutfağı paspaslayacağım ama geç kalacağım çünkü eve gelmeden önce büyükannem ve büyükbabam için büyük alışverişi yapmam gerekiyor."

Kate'in kabul etmesine ve Keira'nın söylenmesine fırsat kalmadan Joe, "Bir liste yap, bahçeyle ilgilendikten sonra dükkâna uğrarım," dedi.

Üç çift Winters kızının da gözleri Joe'ya kaydı.

Konuşan bendim.

"Bahçeyle ilgilenecek misin?" Ben sordum.

"Tim'in ailesi yarın burada olacak, dostum. Bu kelimenin çimenlere kazınmasına izin veremem," diye cevap verdi Joe.

Bu doğruydı ancak harflerin etrafındaki tüm çimleri öldürmediğiniz sürece hızlı bir çözüm neredeyse imkansızdı. Bea ve Gary'nin çimleri o halde görüp endişelenmelerini istemediğim için bu seçenek de işe yarıyordu. Ama çimlerime gösterdiğim özenden sonra, bu pek de hoşuma giden bir durum değildi.

"Bununla nasıl başa çıkacaksın?" Merakla sordum.

"Kazıp çıkar. Birkaç rulo çim almak için sabah geç saatlerde bahçe merkezinde olacağım."

Bu seçeneği düşünmemiştim çünkü bu çok fazla iş demekti, çok fazla zaman alacaktı ve biraz pastaya mal olacaktı. yapabilirdim, ikincisini yapmam mümkün değildi (bu benim için imkânsızdı ama Joe için değildi), sonuncusu da, her şeyi Joe ödeyeceği için, yapılabilirdi ama henüz artan param olmasına alışkın değildim, bu yüzden aklıma gelmedi.

Çamaşır suyunu akıtmak için bahçenin her tarafını sulamayı ve çim tohumu serpmeyi, sonra da bahçenin her tarafını tekrar sulamayı düşündüm. Bu, "kaltak" kelimesinin haftalarca, belki de aylarca bahçemde kalacağı anlamına geliyordu ki bu berbat bir şeydi.

Joe'nun çözümü *çok daha iyiydi*.

Ona bunu söyleyemeden Keira söze girdi. "Sana yardım edeceğim!" Ağzım açık kaldı. Kate'in de öyle.

Keira'nın Joe'ya bahçede yardım etmek için güneşlenmeyi ve havuzda oynamayı bırakması bir mucizeydi. Öyle bir mucize ki, Katolik olsaydım Vatikan'a haber verirdim, şaka değil.

Yine ben bir şey söyleyemeden Keira'nın yanındaki taburede oturan Joe (Kate benimle birlikte tezgahın arkasındaydı) uzandı ve

büyük elini boynunun arkasına doladı. Sonra onu nazikçe bir o yana bir bu yana salladı.

"Benimlesin tatlım, hallederiz."

Keira Joe'ya gülümsedi. Kate irkilmiş gözlerini bana çevirdi. Joe'yu odamıza götürmek ve giysilerini yırtmak için zamanım olmasını dilerdim.

İşe gitmem gerektiği için Joe'ya "Arabama kadar benimle yürür müsün?" diye sordum.

Joe'nun gözleri bana geldi, salladı, eliyle Keira'ya son bir kez dokundu, onu bıraktı ve beni arabama kadar geçirdi.

Kilidi açtım, kapıyı açtım ve Joe gelip önümde dururken içeride durdum.

Sonra tişörtünü avucumun içinde sıktım, onu kendime çektim, yüzüne için parmak uçlarımda yükseldim ve "Ne istersen" diye fısıldadım.

Başı hafifçe sarsıldı ve "Ne?" diye sordu.

"Bu gece, bahçenin intikamı, Keira'yı böyle gülümsettiğin için intikam, ne istersen. Sen söyle, ben yaparım."

Elleri kalçalarımın uzanırken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Bu iyi bir teklif dostum."

Hem vücudumu hem de yüzümü ona yaklaştırdım ve fısıldamaya devam ettim. "Yaratıcı ol bebeğim, bir daha ne zaman bu kadar cömert hissedeceğimi bilmiyorum."

"Oh, yaratıcı olacağım," diye fısıldadı ve meme uçlarımdan sertleştiğini hissettim.

Ellerim göğsünden yukarıya, boynuna doğru kaydılar ve bir tanesini üzerine koydum, sert ve talepkâr bir öpücüktü benimkisi ve Joe bundan hoşlandı. Bunu biliyordum çünkü kolları beni sardı ve ağzımın içinde hırladı.

Onu öpmeyi bitirdiğimde dudaklarına "Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadım.

"Evet, ben de." Dudaklarını benimkilere dokundurduktan sonra, "Sen biraz ara ver, market için bir liste yap. Keira ve ben çimleri almaya geldiğimizde alırım."

"Tamam."

"Bu gece biraz sosiz ızgara yapacağım." "Tamam."

"Sosizlerin yanına marketten bir şeyler alırız. Yemek pişirmeni istemiyorum, enerjini koruman gerekecek."

Sözlerinin ne anlama geldiğini görünce ürperdim ve "Tamam" diye tekrarladım.

Sırıttı ve son zamanlarda çok sırıttığını fark ettim. Gülümsüyordu da. Bu hoşuma gittiği için ben de gülümsedim ama Keira'nınkine çok benzediğinden şüpheleniyordum. I

Bundan şüphelendim çünkü Joe'nun gözleri ağzıma kaydı, yüzü gerginleşti ve sonra beni sert ve talepkâr bir şekilde öptü.

O daha iyisini yaptı.

* * * * *

O akşam eve geldiğimde, avlu avlu gibi görünüyordu. Ortasında sarı-kahverengi bir "kaltak" yoktu. Joe ve Keira o kadar iyi bir iş çıkarmışlardı ki çim çizgilerini zar zor görebiliyordunuz. Bahçenin geri kalanı da biçilmişti.

Eve girdiğimde temiz ve düzenli olduğunu gördüm. Mutfak bile yerler dahil pırıl pırıldı.

Keira yatak odasından koşarak geldiğinde nedenini anladım, bir erkek müzik grubu yüksek sesle çalıyordu, o yüzden "Mutfağı temizledim!" diye bağırdı.

Ona gülümsedim. "Görebiliyorum, bebeğim."

Çantamı tezgâhın üzerine koyarken, "Ve banyo," diye devam etti.

"Teşekkürler tatlım."

"Kate süpürdü, tozunu aldı ve ben de resimleri çerçevelerine geri koydum," diye devam etti Keira, çerçevelerindeki ve raflarımızdaki resimleri göstererek.

Baktım ama yakından bakmadım. Onları oldukları yere geri götürmek istiyordum ama henüz Sam'in fotoğraflarını görmeye hazır değildim.

Keira sözlerini şöyle bitirdi: "Joe eve döndüğünde ayaklarını uzatmanı istedi."

Eminim öyledir.

Bunun üzerine gülümsemem genişledi ve arka sürgülü cam kapı açıldı, Joe içeri girdi ve ardından zıplayan bir Mooch geldi. Üzerinde bir kot pantolon ve koşu ayakkabısından başka bir şey olmadığı için terli ve ateşli görünüyordu. Çorapları bile yoktu.

Ağzım kurudu.

"Joe bahçeyi biçti," diye bilgi akışını sürdürdü Keira.

Gözlerim hâlâ terli, seksi görünümlü, kot pantolon giymiş, çıplak göğüslü Joe'ya takılı olduğu için tek söyleyebildiğim "Mm-hmm," oldu.

Joe yanıma geldi, elini başıma doladı ve beni yukarı ağzımı kendi ağzına değdirdi.

"Duş almalıyım," diye mırıldandı ve sonra arkasını dönüp Keira'nın yanından geçerken onu aynı şekilde yakaladı ama başının yanından öptü.

Keira ona gülümsedi. Joe da ona sırtıttı. Sonra bizim odaya gitti.

Keira bana baktı. "Joe şimdiye kadar sahip olduğu en iyi asistanın ben olduğumu söylüyor.

Bana *güvenliği* öğretecek!"

Kızımı dinlemeye çalışıyordum ama çoğunlukla duştaki Joe'yu düşünüyordum.

"Bu harika tatlım," diye mırıldandım buzdolabına doğru yürüyüp bir şişe şarap açmak için kapağını açarken, artık ayaklarımı uzatıp rahatlamam gerektiğini düşünüyordum. Joe muhtemelen enerjik olmak istiyordu ama o istemese bile ben istiyordum.

Sonra durdum ve o kadar çok yiyeceklerle dolu olan buzdolabıma baktım ki patlamamış olması bir mucizeydi.

"Bu da ne..."

"Ah, evet, söylemeyi unuttum, Joe ve ben markette biraz çıldırdık," dedi Keira ve odasına doğru yürüdüğünü görmek için ona döndüm. "Arabaya istediğim her şeyi ve senin ya da Kate'in sevdiği her şeyi koymamı söyledi. Ben de öyle yaptım."

"Keira, tatlım, bu kadar yemeği bitirmek bir yılımızı alır," diye arkasından seslendim, salonun girişinde durdu ve bana döndü.

"Evet. Ne olmuş yani?"

Tanrım, sesi Joe gibi çıkıyordu ve bunun iyi mi kötü mü olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ben de cevap alamadım.

On beş dakika sonra Joe duştan çıkmış, tişörtünü ve kot pantolonunu giymiş, mutfağa bira almaya gitmişti. Şarabımı yudumluyor, o ızgara yaparken ben de güvertede oturabilmek için bira almasını bekliyordum. Erkek grubunun müziği bitmişti ve Keira kanepede sırtüstü uzanmış, bir çocuğa (ya da telefonundan gelen bip seslerinin sayısını düşünürsek, yarım düzine çocuğa) mesaj atıyordu. Dane'in sarı pikabı yola çıktığında Mooch da bir köpek oyuncağını kemirerek sıçıyordu.

Dane Kate'i her zaman işe götürür ve işten alırdı. Kate işten çıkmalı bir buçuk saatten fazla olmuştu ama bu alışılmadık bir durum değildi, Kate'i eve getirmeden önce sık sık etrafta dolaşırlar, kendi işlerini yaparlar (bunun ne olduğunu bilmek istemiyordum) ya da arkadaşlarıyla buluşurlardı.

Bu yüzden arabanın sesini duyduğumda pek dikkat etmemiştim. Joe'nun biranın kapağını çevirip çöp kutusuna atmasını izliyordum.

Sonra ön kapı açıldı ve sert ve *gürültülü* bir şekilde çarptı.

Joe'nun kafası kapıya doğru döndü ve ben de taburemde dönerek Kate'in içeri girdiğini, durduğunu, hepimizi içeri aldığını ve sonra bağırdığını gördüm, "*Asla!* Onunla *asla* konuşmayacağım.

Tekrar! Eğer ararsa ya da kapıya gelirse, onunla konuşmak istemiyorum ve onu görmek istemiyorum. *Bir daha asla!"*

Sonra gözyaşlarına boğuldu ve kapıyı çarparak odasına koştu.

"Kahretsin," diye mırıldandım, gözlerim koridora bakan Joe'ya gitti, sonra kafasını pencereye çevirdi ve hızla uzaklaşan pikabı izledi.

Şarap kadehimi yere bıraktım, tabureden kaydım ve "Gidip onunla konuşacağım" dedim.

Kate'in odasına gittim, kapıyı bir kez çaldım ve açtım.

Yüzü kıpkırmızı, ıslak ve kalbi kırık bir halde bana döndü ve "*Defol!"* diye bağırdı.

"Tatlım" diye mırıldanarak içeri girdim.

"Dışarı! Çık dışarı! Dışarı, dışarı, *dışarı!"* Kate çığlık attı.

Kızımın biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğuna karar vererek geri çekilmeye başladım ama Joe'ya çarptım.

"Buraya gel kızım," diye emretti Joe, sesi kısıktı. Oh, kahretsin.

Kate, Joe'ya dışarı çıkmasını söylemedi. Sadece ona ters ters baktı ki bu hem akıllıca hem de cesurcaydı.

Joe , "Katy, buraya gel," diye seslendi.

Titrek bir nefes aldı, sonra tahta gibi Joe'ya doğru yürüdü.

Etrafımda dolaştı ve bir elini boynuna koydu, sonra yüzünü onunkine yaklaştırmak için eğildi ve nefesimi tuttum.

"Öncelikle, annenle bu şekilde konuşma. Asla. Dane'e kızgınsın, bunu birazdan konuşuruz. Ama kızgınsan, kime kızgınsan ona kız. Hıncını annenden, Keira'dan ya da benden çıkarma, tamam mı?"

Hâlâ nefesimi tutuyordum. Joe o nazik sesiyle konuşmaya devam ediyordu ama kızlara ne yapmaları gerektiğini söyleyecek kadar uzun süredir buralarda olduğundan emin değildim. Umursadığımdan değil, eninde sonunda bu noktaya gelecekti, er ya da geç de olabilirdi. Ancak şimdi eli, ilk gerçek erkek arkadaşıyla ilk büyük kavgasının (ya da umarım öyle değildir, ilk ayrılığının) sancılarını çeken bir genç kızın boynundaydı. Şu an ona babalık yapmanın sırası değil diye düşünüyordum.

Yine de bu noktada sükunetimi korumak zorundaydım. Tim ve benim bir anlaşmamız vardı, birbirimizin söylediklerine katılmasak bile, kızların önünde asla birbirimizle çelişmeyecektik. Bu konuşma daha sonra yapılacaktı.

Joe karşı çıktığım bir şey söylememiştii, bu yüzden daha sonra konuşmak zorunda kalmayacaktım ama yine de huzurumu korumam gerekiyordu. İşin içine girmişti. Sadece bununla başa çıkabileceğini ummak zorundaydım.

Kate derin bir nefes aldı, alırken yarım düzine kez titredi, sonra Joe'nun bedenine yığılıp ağlayarak, "O bir *pislik*. Tam bir *pislik*! Ondan *nefret* ediyorum!"

Joe'nun kolları hıçkıran Kate'e dolanırken ve gözleri bana gelirken dudaklarımı birbirine bastırıp ısırdım.

"Gidelim tatlım," dedi Kate'e, gözleri benden ayrılmıyordu.

Başını geriye doğru salladı ve yüzünü silkeledi. "Gitmek mi? Nereye?"

Joe ona bakmak için başını eğdi. "68'e binme vaktin geldi." "Ben... Joe..." diye kekeleyerek bir nefes daha aldı ve "Ben

Bir gezintiye çıkmak

istiyorum, Joe."

"Gidelim," diye tekrarladı

Joe. "Joe -" Kate başladı.

"Tatlım, hadi... gidelim." Hâlâ nazikçe konuşuyordu ama bu, "kendimi tekrar etmeyeceğim" tonuyla karışmıştı.

Kate önce bana, sonra Joe'ya baktı, da akıllıca başını salladı.

Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve kapıya doğru götürdü.

"Sosisleri pişirmem için geri döneceğiz. Onları kendin pişirme," diye emretti Joe yanımdan geçerken.

Bunu benim enerjimi korumak için mi yoksa onları mahvetmemi istemediği için mi sipariş ettiğini bilmiyordum. Her iki durumda da önemli değildi çünkü aklım Joe'nun *Bullitt* arabasındaki bu gezintiye davet edilmediğim gerçeğindeydi ve her ne kadar iyi görünüyor olsa da, Joe'nun bu değişken durumu ben arabulucu olmadan idare edebilecek becerilere sahip olduğundan emin değildim.

"Joe," diye seslendim onları takip ederken.

"Birazdan döneriz," dedi Joe ama Kate'i koridorda yönlendirirken bana dönüp bakmadı.

"Joe, sanırım -"

Sonra arkasına baktı ve bunu "Bir süre sonra dostum" demek için yaptı. Dudaklarımı tekrar ısırdım. Sonra başımı salladım.

Oturma odasında durdum, onlar Joe'nun evine doğru yürürken ve Keira bana yaklaşırken gözlerim pencerelerden onları takip etti.

"Nereye gidiyorlar?" diye

sordu, "Hiçbir fikrim yok" diye

cevap verdim.

"Katy iyi mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Umarım Dane'den ayrılmaz. O okuldaki en seksi çocuk iyi biri. Bu, ikinizin de okuldaki ve şehirdeki en ateşli ve en iyi erkeklere sahip olduğunuz anlamına geliyor. Bu benim geleceğim için iyi şeyler demek çünkü sırada ben varım."

Endişelenmeyi bıraktım çünkü gülmeye başladım.

Sonra son doğan çocuğuma baktım ve yanağından öptüm.

Sonra dedim ki, "Seksi olabilirler, iyi olabilirler ama onlar da erkek. Ve erkekler aptal olabilir. Bu yüzden işler yolunda gitmiyor tatlım ve asla da gitmeyecek."

"Başa çıkabilirim," dedi Keira umursamazca, ilk erkek arkadaşına o kadar hazırdı ki komik değildi.

Öte yandan ben Keira'nın ilk erkek arkadaşına hazır değildim. Benim tatlı, sessiz, yumuşak Kate'im böyle bir sahne yaratabiliyorsa, Keira'nın ilk draması muhtemelen evin çatısını uçururdu.

"Umarım öyledir," diye mırıldandıktan sonra, "Hadi güvertede oturalım. Yaz yakında bitecek, güvertede vakit geçirmemiz gerek."

Keira, "Evet, bir gazoz alayım," diye cevap verdi.

O gazozunu ve telefonunu aldı, ben de şarabımı aldım. Güvertede oturduk ve bana birinci sınıf için sıraya koyduğu olası erkek arkadaşlarından bahsetti. Bunu mesajlaşırken, olası erkek arkadaşlarını sıralarken, çoklu görev yaparken yaptı.

O bunu yaparken ben de şarabımı yudumlayıp Joe ve Kate için endişelendim.

Otuz dakika sonra sürgülü cam kapı açıldı, koltuğumda döndüm ve Joe'nun Kate'i yanına sıkıştırarak içeri girdiğini gördüm. Yüzü hâlâ kızarıktı ama kuruydu.

Kate Joe'dan ayrılıp yanıma geldi, bana sarılmak için eğildi ve fısıldadı, "Üzgünüm, Mawdy. Çok sinirliydim."

"değil bebeğim," dedim ona, sırtına sarılarak.

Sonra beni bıraktı, kendini bir sandalyeye attı ve ben Joe'ya baktım.

"Sorun değil," dedi sakince ve ızgaraya doğru yürüdü, "Keirry, bebeğim, bana yardım et, tamam mı? Git sosisleri getir."

"Elbette, Joe," diye yanıtladı Keira, ayağa fırladı, Kate'e baktı ama Joe'nun istediğini yaptı.

Kapı Keira'nın arkasından kapandığında Kate bana "Joe'nun arabası bomba gibi," dedi.

Yorumu duymazdan geldim ve "İyi misin?" diye sordum.

Uzaklara baktı, sonra bana döndü ve "Evet" dedi.

"Emin misin?"

Omuz silktili, ızgaranın yanında duran Joe'ya baktı, gözleri Kate'in üzerinde, elleri kalçalarındaydı. Sonra bahçeye baktı.

Kate avluya, "Benimle işleri berbat ederse kendi kaybeder," dedi sonra içini çekerek bana baktı. "Ve kaybeder, *çok büyük* kaybeder."

Gözlerim Joe'ya kaydı, omuz silktili ve dedi ki, "olabilirler dostum, ama bu dünyada Kate gibi çok kız yok. Dane bunu anlamazsa boku yer. Hayatının geri kalanını kaçıp giden kızı düşünerek geçirecek."

Joe konuşmasını bitirdikten sonra gereğinden uzun bir süre ona baktım.

Ve bunu, "*Kahretsin, ama bu adamı seviyorum*" diye düşünerek yaptım.

Bu düşünceyle içimi çektim ve sonra kızıma baktım.

"Ne yaptı?" Kate'in nefesi yine kesildi, gözlerim Joe'ya kaydı ve Joe başını salladı. "Unut gitsin, bilmek istemiyorum," diye çabucak bitirdim.

Kate başını salladı ve bahçeye baktı.

Keira sosislerle döndü. Joe sosisleri pişirirken Keira da tabakları, çatal bıçakları, çörekleri, çeşnileri ve mağazadan alınmış makarna salatası ve patates kızartması kaselerini getirdi.

Güvertede yedik.

Tina casusluk yapmaya kalkışmadı ki bence bu, tehditkar ve yüzünüze bakabilen (bakabilen ve bakabilen) bir adama sahip olmanın ek bir avantajıydı.

Kate yemek boyunca sessiz ve düşünceli kaldı. Keira sessizliği konuşarak doldurdu ve ben de ona yardım ettim. Kate bulaşıkları tek başına yıkadı, geri kalanımız onu rahat bıraktık ve sonra odasında kayboldu.

Keira bir film koydu ve Mooch'la birlikte oturma odasında kamp kurdular.

Joe ve ben de bira ve şarap eşliğinde güvertede oturduk.

"Anlat bana," dedim.

Joe önce bana, sonra bahçeye baktı ve birasından bir yudum aldı.

Sonunda konuştu. "Aptal , Dane götlük yapıyor. Bu işe devam ederse her şeyi berbat edecek."

"Ne işi?"

"Plainfield'dan bir kızla tanışmış. Ona çıkma teklif etmiş. Kate, kızın oldukça tanınmış biri olduğunu söylüyor."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Joe konuşmaya devam etti. "Suyu test etmek için özel hayata ara vermek istiyor ama aynı zamanda Kate'i bir ipin ucunda tutmak istiyor. Kate ipten olmak istemiyor."

"Ondan artık hoşlanmıyorum," dedim ve Joe bana baktı.

"Kimsenin hoşuna gitmeyecek, bunu Kate'e yapıyor. Kate onu geri almayacak ve o da geri dönecek dostum, inan bana."

"Ona asıldı, onu geri almayacağından emin misin?" "Evet."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Joe birasından bir yudum daha aldı, bahçeye baktı ve konuştu.

"Ona etrafta olduğumu, payıma düşen kadınla tanıştığımı, senin, onun ya da Keira gibisiyle hiç karşılaşmadığımı söyledim. Otuz dokuz yıldır tanışmadım. Onun gibi olmak, bok almaya ihtiyacı yok. Erkeği ona dünyayı vermez, o da onu geri atar ve verecek birini bulur. Dalga geçmek yok. Annesine bakıp öğrenmesi gerektiğini söyledim. Hayatında üç adam vardı, hepsi de sana dünyayı vermek istiyordu. Daha azını kabul etmemeli." Biradan bir yudum daha aldı ve bitirdi. "Demek istediğimi anladı."

"Joe," diye seslendim.

"Öyle mi?" diye cevap verdi, gözleri bahçeden ayrılmıyordu. "Bebeğim, bana bak," diye fısıldadım.

Joe bana baktı.

Ona doğru eğildim ve bir elimi yüzüne koydum.

"Yazık sana, otuz dokuz yıl beklemek zorunda kaldın," dedim ona.

"Evet," diye cevap verdi.

"Ama benim için çalışıyor," diye devam ettim ve o da sıırttı. "Evet."

"Beklemeye değmesi için elimden geleni yapacağım," diye fısıldadım ve gözleri yoğunlaştı.

"Bunu sen yap dostum," fısıldadı, "bu geceden itibaren."

Gülümsedim, daha da eğildim ve ağzımı onunkine dokundurdum.

Sonra geri çekildim ve fısıldadım, "Bu harika gidiyor." Joe gülümsedi ve söz verdi, "En iyisi henüz gelmedi."

"Öyle mi?" Ben de sordum.

Bu kez eğildi ve ağzını benimkine değdirdi. "Her zaman," diye mırıldandı.

Bunu öğrendiğim iyi oldu.

* * * * *

Kızlar bu kez iyi geceler demek için güverteye çıktıklarında, her zamanki gibi beni dudaklarımdan öptüler.

Sonra Joe'yu yaralı yanağından öptüler.

İkisini de.

Joe için en iyisi benim için olduğundan daha hızlı geldi.

* * * * *

Joe bana yaratıcı olmanın ne demek olduğunu göstermeden önce kızların uyumasını bekledik.

Zaten oldukça yaratıcı olduğunu düşünüyordum. Yanılmışım.

Bir daha böyle bir intikam almaya kalkarsa otele gitmeye karar verdim, böylece istediğim kadar gürültü yapabilecektim.

Neyse ki bir keresinde boşaldığımda, siki ağzımda olduğu için iniltim boğuk çıkmıştı.

Diğer üç seferde yaratıcı olmak zorunda kaldım.

* * * * *

Bu nedenle şimdi, kayınvalidem kapıda yeni erkeğimle tanışmak üzereyken, kütük gibi uyumadan önce dört orgazm yaşadığım için oldukça rahatlamış olacağımı düşünebilirsiniz.

Ve iyi bir hafta geçirdim, tepetaklak bir hafta ama eğer bu kızlarımın ve Joe ile olan geleceğimin bir göstergesiye, sadece onu korumakla kalmaz, onu benden almaya çalışan herkesi alaşağı ederdim.

Tüm bunlardan dolayı, kesinlikle rahat olduğumu düşünebilirsiniz. Ama rahat değildim.

Hiç rahat değildim.

On Sekizinci Bölüm

Turta

Yatak odasından çıktığımda Joe'nun bana doğru geldiğini gördüm, tavırları aceleciydi, gözlerinde ve ağzında garip bir ışık vardı. Emin değildim ama gülse mi bağırsa mı bilemediğine yemin edebilirim.

Konuşmak için ağzını açtı ama daha sesini çıkaramadan Keira çığlık attı, sesi saf bir neşeyle doluydu: "*Anne! Buna inanamayacaksınız! Vinnie Amca ve Theresa Teyze de burada!*"

Yürümeyi bıraktım ve Joe önümde durdu, o kadar yakındık ki ayak parmağıma kadar. Ona bakmak için başımı arkaya eğdim ve gözbebeklerimin yuvalarından fırladığını hissettim.

"Harika!" Kate bağırdı ve kapıya doğru koşuşturduğunu duydum, peşinden geliyordu, biliyordum çünkü dışarıda Keira'nın bağırıışlarını duydum.

Sonra kapının kapandığını duydum. Sonra iki kızın da dışarıda bağırdığını duydum.

Ailenin birbirine karışmaması gerekiyordu, şimdi değil, Joe ve ben şakayıklarla süslü nişan yemeğimizi süslü ve suya yakın bir yerde yiyene kadar değil (otuz beş yaşındaydım ve bu ikinci seferdi ama bu fantezilerim olmadığı anlamına gelmiyordu), Bea Joe'nun yanında rahatken; Theresa ve Vinnie Bea'nın hassas mizacı hakkında bilgilendirilebilirken ve durum kontrol altına alınabilirken.

"Joe -" Fısıldadım ve eli boynuma geldi. "Rahatla."

"Bea utangaçtır."

"Dostum, rahatla."

"Çok kolay ürküyor ve Theresa ile Vinnie -"

Başımı eğdi ve beni hafifçe öptü.

İşi bittiğinde, "Bebeğim, ne ben?" diye sordu. Mavi gözlerine baktım.

Sonra başımı salladım.

Eli boynumdan omuzlarıma doğru kaydı ve beni çalışma odasına, oturma odasına ve kapıya doğru götürdü.

Bize saldıran görüntü Kate, Keira ve Mooch'un Bea, Gary, Vinnie Amca ve Theresa Teyze'nin etrafında zıplamaları, Mooch'un havlaması, kızların coşkuyla sarılıp öpüşmeleri idi.

Sonra Kate durdu ve Bea'nın elini tutarak, "Büyükanne, büyükbaba, bunlar Vinnie Amca ve Theresa Teyze, Joe'nun ailesi. *Müthişler!*"

Bea bir adım geri atmaya bağıladı ama Kate büyükannesinin nasıl biri olduğunu bildiği için onun elini tuttu ve Gary'nin kolu Bea'nın beline dolanırken o da yaklağıtı.

"Evet, harikalar!" Keira da aynı fikirdeydi, kolunu Vinnie'ye dolamıştı, gülümsemesi o kadar büyüktü ki yüzünü acıtıyordu.

"Bu harika, değil mi Mawdy?" Kate bana seslendi, "Bütün aile bir arada."

"Evet," diye kabul etti Keira. "Tek ihtiyacımız olan Mel, Benny ve Manny ve bu bir aile buluşması gibi olacak."

Theresa ve Vinnie'nin yüzü gülüyordu. Gary şaşkın görünüyordu. Bea korkudan aklını kaçırmış gibiydi.

İyi olan bir şey vardı, kızlar çok heyecanlıydı ve Joe'nun ailesini şimdiden kendi aileleri gibi görmeleri hoşuma gitmişti. Biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm, onlarla sadece bir kez tanışmıştık ama hoşuma gitmişti.

Geri kalanı kötüydü.

Joe'dan ayrıldım ve Kate, Theresa ve Vinnie'ye "Bunu yapmak zorundayız!" diye duyururken ileri doğru yürüdüm.

Aman Tanrım.

Yeniden bir araya gelme planını görmezden geldim ve önce Bea'ya gittim.

"Hey Bea."

Kate ve Gary onu bıraktılar ve Bea kollarıma girdi. Ona sarıldım ve o bana sarıldı. O sarıldığında mevcut dramı unuttum ve Tim'in annesinin kollarını etrafımda hissettim. Daha önce de yüzlerce kez kahkahalarla, gözyaşlarıyla ve öylesine sarılmışlardı bana. Anılar bana saldırırken gözlerim acıdı ve onu daha da yakınımaya çektim.

"Tatlım," diye fısıldadı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım ama sesim boğuk çıkıyordu.

Gitmesine izin vermedim ve yüzümü boynuna gömdüm, parfümünü kokladım, ezelden beri sürdüğü aynı kokuyu ve gözyaşları döküldü.

"Ah, benim değerli kızım," diye

mırıldandı Bea. "Seni çok özledim,"

diye mırıldandım.

"Ben de, tatlım."

Başımı çektim ve gözlerinde yaşlar görmek için ona baktım ve başımı salladım ve güldüm, komik olduğu için değil, sadece çok *biz* olduğu için.

"çiftiz, değil mi?" Ben sordum.

Bana gülümsedi ve Gary'nin yaklaştığını hissettim.

"Biraz da bana ver," dedi Gary, Bea beni bıraktı ve Gary'nin kollarına attı.

"Selam baba," dedim kulağına.

"Selam benim güzel çiçeğim."

Sözleri, kastettiği sözler, hoşuma giden sözler, bana sık sık söylediği sözler beni tekrar boğdu ve yüzümü boynuna gömdüm. Ben düzenli bir nefes alana kadar beni sıkıca tuttu, sonra bıraktı ve bizi çetenin geri kalanına çevirdi. Kate, Keira, Bea ve hatta Theresa'nın gözleri ıslaktı. Vinnie ayakkabılarını inceliyordu. Joe'nun gözleri benim üzerimdeydi.

Gary'nin bakışları Joe'ya kaydı.

"Yeni arkadaşın bu mu?" Gary sordu, sesi titizlikle dostça çıkıyordu.

Ben cevap veremedim Keira cevap verdi. "Evet, büyükbaba, bu Joe. O *bir bomba*."

Gary torununa kendini tam olarak veremediğini görebildiğim küçük bir gülümseme verdi ve sonra beni bırakıp elini Joe'ya uzattı.

"Joe, ben Gary."

Joe onun elini tuttu ve "Memnun oldum." dedi.

Ellerini bıraktılar ve Gary Joe'yu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Pam yalan söylemedi, sen iri bir adamsın."

"Evet," diye kabul etti Joe ve başka bir şey söylemedi, çünkü bu doğrudu, Joe iri bir adamdı.

Gary döndü ve Bea'yı yanına çekti. "Karım, Bea."

Joe beni yanına çekti ve çenesini Bea'ya doğru eğerek, "Bea," diye mırıldandı.

"Bir öpücük alacak mıyım, almayacak mıyım?" Theresa sabırsızlanıp araya girerek öğrenmek istedi. Sonra telaşla kalkıp Joe'nun yüzünü yakaladı, kendi yüzüne doğru çekti, önce yanağını, sonra diğer yanağını, sonra da arkasını öptü ve onu bırakıp aynı şeyi yapmak için bana geldi. Başımı çevirdiğinde Joe'nun neden itiraz etmediğini anladım. Başımı döndürüyordu elbette, ama bunu sevecen bir şekilde yapması iyi hissettiriyordu.

"Cal, oğlum." Vinnie içeri girdi, Joe'ya sırtını sıvazlayarak sarıldı, sonra bana döndü ve "*Cara mia*" diye fısıldadı, sonra bana sıkıca sarıldı, beni bıraktı ve Bea ile Gary'ye dönerek sordu: "Çok önemli bir olay, kızınızın yeni erkeğiyle tanışıyorsunuz."

"Um... Vinnie," dedim, "bunlar benim ailem değil. Onlar Tim'in ailesi."

"Tim?" Vinnie bana sordu.

"Kocam," Vinnie'nin gözleri büyüdü ve hemen sözümü bitirdim, "iki yıl kadar önce öldü."

Vinnie'nin yüzünün bilerek büyüdüğüne ve Joe'ya baktığına yemin edebilirdim.

Vinnie'nin bilmiş bakışının ne anlama geldiğini değerlendiremeden, Vinnie, "Doğru," dedi, ellerini çırpı ve Bea ve Gary'yi de anonsuna dahil ederek gür bir sesle bitirdi, "aile ailedir, her zaman öyledir, her zaman öyle olacaktır, Tanrı'ya şükür. Şimdi kahveye ihtiyacım var. Altıdan beri yoldayız ve yol kahvesi bok gibi." "Fransızcamı mazur görün" derken arkasına yaslanan Bea'ya doğru eğildi.

Theresa koluna bir tokat atarak, "Vinnie, kızlar. Senin pis ağzını duymalarına gerek yok."

"Sorun değil Theresa Teyze, Joe her zaman küfreder ve s ve c gibi çok daha kötü şeyler söyler." Keira, Vinnie ve Theresa'yı daha iyi hissettirmek için elinden geleni yaparak Joe'yu otobüsün altına attı.

İnledim çünkü ne Bea ne de Gary, Joe'nun kızların önünde küfretmesine çıkarmazlardı. Gary ara sıra küfür etmeyi kabul ederdi, ama kızların önünde değil. Bea asla, her Pazar kiliseye gider ve otuz yıl boyunca Pazar okulu öğretmenliği yapardı. İkisi için de c-kelimesi, asla, asla. Tim küfür etmekten çekinmezdi ama bunu annesinin ya da kızların önünde asla yapmazdı ve Tim'in c-kelimesini kullandığını hiç duymadığımdan emindim.

Joe kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. Ona baktım ve kesinlikle kaha-kahalara karşı koyuyor gibi görünüyordu.

Neyin komik olduğunu anlayamadım.

Joe bana baktı, omzumu sıktı ve "Kahve, dostum" dedi.

"Tamam," diye fısıldadım, Joe beni çevirdi ve eve doğru yol aldık. Keira'nın

"Büyükanne, bu benim yeni köpeğim Mooch," dediğini duydum ve sonra Mooch'un merhaba dediğini duydum.

Bea sessizce, "Çok tatlı, tatlım," diye karşılık verdi.

Eve girdik ve girer girmez Joe babama döndü.

"Keira, bebeğim, Theresa ve Vinnie'ye etrafı göster. Katy, annene kahve için yardım et. Tamam mı?" Joe emretti.

Kate ona gülümseyerek, "Elbette Joe," dedi ve mutfığa gitti.

Keira sırtarak, "Sorun değil koca adam," dedi. Mooch'u bıraktı ve kollarını Vinnie ve Theresa ile birleştirerek onları oturma odasından salona doğru çekti.

En küçük kızıma bakıp, "*Büyük adam mı?*" diye düşünüyordum.

Sonra kafaları kızların arasında ileri geri sallanan Gary ve Bea'ya baktım.

"Neden oturmuyorsunuz?" Ben önerdim. "Kahve taze. Joe on dakika önce bir demlik hazırladı."

Gary başladı ve sonra bana baktı. "Bu iyi olur, Vi."

Bea başını kaldırıp Gary'ye baktı. "Turtamı soğutucudan çıkarmam gerekiyor, ." "Evet," diye mırıldandı Gary, "doğru."

"Turta mı?" Kate bardakları indirdiği mutfaktan sordu.

Bea utangaç bir tavırla, "Ben... Joe'ya çikolatalı kremalı turta yaptım," diye cevap verdi.

"*Katil!*" Kate çığlık ve ardından, "Keirry, büyükannem Joe'ya çikolatalı kremalı turta yaptı!" diye bağırdı.

"olmaz!" Keira'nın sesi koridorun aşağısından bağırdı.

"Olmaz!" Kate de bağırdı.

"*Olağanüstü!*" Keira bağırdı.

Joe'ya baktım ve "Bea'nın çikolatalı kremalı turtası gerçekten çok güzel" diye açıkladım. Joe'nun ağzı seğirmeye başlamıştı ki, "alacağım," dedi.

"Gidip getireyim," diye mırıldandı Gary, ağzı da seğiriyordu ki bunun iyiye işaret olduğunu umuyordum.

Mutfığa gittim. Joe, Bea'nın yanına gitti.

"Kusura bakma Bea, Vinnie ve Theresa'nın geleceğini bilmiyordum. İstersen onları bir yere götürebilirim, Vi ve kızlarla biraz zaman geçirirsin," diye teklif ettiğinde midem eridi ve Kate bana doğru eğilerek omzuyla bana çarptı.

"Ben iyiyim Joe. Her şey yoluna girecek ama... uh... teşekkür ," dedi Bea usulca.

Joe'nun işi bitmemişti. "Gürültü yapabilirler ve senin işinde çok fazla olurlar, sadece bana bir işaret ver, tamam mı?"

Bunun fazla dürüst olmasından endişe ediyordum. Dürüst olmak elbette Joe'ya yakışırdı ve aynı zamanda tatlıydı ama Bea'nın okul dışında masallar anlattığını düşünmesini istemiyordum.

Nefesimi tuttum ve ona baktı, gözleriyle tam olarak buluşmadı, sonra bir elini kaldırdı. Ona dokunacağını sandım ama elini bıraktı ve konuştu.

"Eminim her şey girecek."

"Doğru," diye mırıldandı Joe ve Keira, Vinnie ve Theresa odaya girdiler, Keira tur rehberini oynuyordu.

"İşte burası yemek alanı ve temizlediğim pırıl pırıl mutfağımızın manzarasını sunan oturma odası." Bir kolunu uzattı ve sanki ücretli bir mankenmiş gibi odanın içinde bir tur attı, devam etmeden önce lüks bir süiti sergiledi. "Ve sırada, *muhteşem* çalışma odamızı göreceksiniz."

Joe Keira'ya sırtıarak baktı, yanından geçerken onu göğsünden yakaladı ve önüne çekti. Sonra eğilip onun saçlarını öptü. Onu bıraktı ve Keira çalışma odasına girmeden önce ona ısıltılı bir gülümseme gönderdi.

Bea onun bunu yapmasını izledi ve sonra gözleri bana geldi. Gözyaşlarının parıltısını gördüm ama aynı zamanda gülümsediğini de gördüm.

Belki her şey yoluna girer diye düşünerek gülümsedim ve kahveyi hazırlama işine koyuldum ama daha başlamadan gözlerim Theresa'ya takıldı.

Joe'ya bakıyordu, onun da gözleri yaşlıydı. Joe mutfağa doğru ilerlerken bile olduğu yerde kilitlenmiş gibiydi, gözleri Keira'yı öperken Joe'nun olduğu yere yapışıp kalmıştı.

"Theresa Teyze!" Keira seslendi. "*Muhteşem* çalışmayı kaçırıyorsun!"

Theresa'nın vücudu sarsıldı, bakışları hızla bana kaydı, sonra gözlerini kaçırdı ve çalışma odasına doğru dönmeden önce parmaklarını gözlerinin altına götürdü.

"*Muhteşem* çalışma odasını kaçıramazsınız," diye karşılık verdi, sesinde zoraki bir neşe vardı.

Vinnie ona bir bakış attı, sonra bana bir bakış attı, sonra da Joe'ya bir bakış attı. Theresa yaklaştığında onu kendi tarafına çekti. Keira çalışma odasında gezinerek dikkatlerini "Bay Joe Callahan'ın yakın zamanda kurduğu birinci sınıf, son teknoloji bilgisayar sistemine" (onun sözleri) çekti. Keira konuşurken Theresa başını Vinnie'nin omzuna koydu ve gözyaşlarımın boğazıma düğümlendiğini hissettim.

Gözlerim bu olup bitenleri dikkatle inceleyen Bea'ya kaydı, yüzü düşünceliydi.

Joe bana yaklaştı ve fısıldadı, "İlk şok bebeğim, alışacaklar ve her şey yoluna girecek."

Ona baktım ve başımı salladım. Ağzını benimkine dokundurdu. Gary turtayla içeri girdi.

"Ve şimdi, Joe ve annemin olağanüstü boudoir'ı!" Keira duyurdu.

"Siktir," diye fısıldadım.

Joe sırtıttı.

Theresa, Vinnie, Bea ve Gary Joe'yla bana baktılar. Joe sessiz kaldı.

Onu tekmeleme dürtüsüne karşı koydum ve "Bu arada Joe geçen hafta taşındı" dedim.

Kate, Joe ve benim yanıma geldi ve alışılmadık bir şekilde, Keira'yı gururlandıracak bir dramla, "Evet ve Tanrı'ya şükür yaptı, çünkü *eski erkek arkadaşım* Dane, Pislik, bir *pislikti* ve Joe burada olduğu için beni *Bullitt* arabasıyla gezdirdi." dedi. Bea'ya baktı ve Ford Mustang'lerin tarihi hakkında her şeyi biliyormuş gibi açıkladı (ki biliyor olabilirdi, ben yokken Joe'yla neler konuştuklarını kim bilebilirdi ki). "Bu 1968 model bir Mustang GT, büyükanne," diye devam etti herkese, "ve Joe bana biz Winters kızlarının tanıdığı en iyi kadınlar olduğumuzu ve eğer Dane programa uymazsa şansını kaybedeceğini, çünkü erkeğimin bana *dünyayı vermesinden* daha azına katlanmamam gerektiğini söyledi." Bu iyiydi, ta ki sözünü bitirene kadar. "Ve eğer Dane beni bir daha incitirse boynunu kıracağını söyledi!"

"Kahretsin," diye mırıldandım ama ben müdahale edemedim Keira oturma odasına doğru sıçradı ve hikâye anlatmaya devam etti.

"Evet, huysuz ve *gürültücü* komşumuz annemin bahçesini kötü bir sözle kirlendiğinde Joe ve ben tamir ettik ve Joe şimdiye kadar sahip olduğu en iyi asistan olduğumu söyledi ve Nicole Bolton ve Jarrod Francis gibi insanlar için yaptığı gibi sistemler kurabilmem için bana güvenliği öğretecek."

Kate Joe'ya baktı ve nefes nefese, "Nicole Bolton ve Jarrod Francis'in sistemlerini sen mi kurdun?" diye sordu.

Joe ona, "Bolton değil bebeğim, ama Francis, evet," dedi.

"Vay canına! Filmlerdeki kadar seksi mi?" Kate sordu.

Joe sırtıttı. "Bu kararı veremem, Katy."

Kate sırtıtarak, "Belki bir dahaki sefere onun için bir iş yaptığında beni de yanında götürürsün, ben de sana haber veririm," dedi.

Joe başını salladı, hâlâ sırtıtıyordu, sonra konuyu değiştirdi. "Dane'e eski sevgilim demişsin."

Kate'in sırtışı soldu ve "Evet" dedi.

"Bu kararı sen mi verdin?" Joe, sanki Kate'le birlikte altı kişilik bir dinleyici kitlesi yokmuş gibi sordu.

"Evet, dün gece," diye cevap verdi Kate, altı kişilik dinleyici kitlesinden de endişe duymuyordu.

"Ona söyledin mi?" Joe sordu.

"Ona mesaj attım," diye cevap verdi Kate. "O da mesaj attı mı?"

Joe devam etti.

Kate ona, "Telefonumu kapattım," dedi.

Joe elini kızın boynuna doladı ve gururla, "İyi oyun, bebeğim," dedi.

"Bir erkek arkadaş edinmek için sabırsızlanıyorum," diye iç geçirdi Keira ve Bea'nin güldüğünü duydum.

Bu beni ürküttü ve gözlerim Bea'ya gittiğinde onun Keira'ya baktığını gördüm.

Bea usulca, "Çok hızlı büyüme, tatlım," dedi. "Göründüğü kadar eğlenceli değil."

"Dane ateşli, Joe daha ateşli. Tıpkı annem ve Kate gibi olmak istiyorum, tüm iyi olanları kementle yakalayıp parmağıma dolamak istiyorum," diye yanıtladı Keira içtenlikle.

"Biri beni öldürsün," diye mırıldandım ve Joe kahkahayı bastı, elini Kate'in boynundan çekti, bana döndü ve elini benimkine doladı. Sonra hızlı bir öpücük için beni kendine çekti.

Sonra Keira'ya döndü. "Turu bitir Keirry." Gözleri Kate'e kaydı. "Büyükbabandan turtayı al." Sonra kahve fincanına döndü ve kulpunu tuttu.

Sonraki on dakika Keira'nın turunu bitirmesi, Kate'in buzdolabında turta için yer bulmak gibi imkânsız bir işle uğraşması, Joe ve benim kahveleri dağıtmamız, benim bir kahve kekini kesip tabağa koymam ve sehpayaya yerleştirmem ve herkesin oturma odasına yerleşmesiyle geçti.

Vinnie ve Theresa kanepede oturuyordu, Gary de yanlarındaydı. Bea bir koltuğa oturdu. Kızlar yere oturdular. Joe diğer koltuğa oturdu, ben de koluna tünedim.

Herkes birbirine baktı ve kahvelerini yudumladı.

Vinnie iki dilim kahveli kek yemişti ki, "Bea, kızların okul malzemelerini almaya gitmeleri gerekiyor. Senin de gelmek isteyeceğini düşündüğümüz için buraya gelmeni bekledik."

"Evet, defterlere, kalemlere, cetvellere falan ihtiyacımız var. Okul malzemelerimizi almaya hep bizimle gelirdin," diye hatırlattı Keira ve Bea torununa gülümsedi.

"Bu çok iyi olur." Sonra gözle görülür bir nefes aldı, gülümsemesi çekingenleşti ve Theresa'ya baktı. "Theresa, sen de benimle gelmek ister misin?"

Bize mi?"

Theresa parladı. " isterim."

"Güzel," dedi Vinnie, "Cal, Gar ve bana erkek işi yapma şansı veriyor."

Üst dudağımı ısırđım, Gary'nin "Gar" lakabını nasıl karşılayacağını merak ediyordum, kızları ve beni görmeye geldiğinde tanımadığı iki adamla "erkek işlerine" sokulmasından bahsetmiyorum bile.

"Ne gibi?" Kate sordu.

"Alışverişı içermeyen her şey," diye yanıtladı Vinnie ve Kate kıkırdadı.

"Mooch'a göz kulak olabilirsin," diye önerdi Keira, kucağındaki Mooch bir şeylere zarar vermek için dışarı çıkmak için kıvranıyordu. "Kutusunda olmayı pek sevmiyor."

"Ne tür bir köpek bu?" Gary torununa sordu.

Keira "American Husky," diye cevap verince Gary'nin gözleri önce bana, sonra Keira'ya kaydı.

"Başka ne var?" Gary sordu ve Keira başını yana eğdi. "Başka ne var?"

"Evet, başka bir şey var mı?"

Keira gururla, "Hayır, safkan," diye cevap verince Gary bana döndü.

"Barınakta safkan bir köpek yavrusu bulmak büyük şans Vi," diye yorum yaptı,

Safkan bir köpek alacak param olmadığını biliyordum.

"Onu barınaktan almadık. Keira'nın arkadaşının köpeğı yavruladı. Onlara aşık oldu ve Joe da onun için aldı," diye ağzımdan kaçırdım, düşünmeden, sabahdan beri kelimelerime dikkat edemeyecek kadar korkmuştum.

"Ne?" Kate ve Keira hep bir ağızdan sordular.

"Kahretsin," diye mırıldandı Joe vücudum gerilirken ve kızlarıma bakarken. "Um..." Ben başladım.

"Onu *Joe* mu aldı?" Keira sordu ve yüzündeki ifade kızımda daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi. Çok sayıda ifadesi vardı. Yüzü her zaman çok şey anlatırdı ve ben bunların çoğunda akıcıydım. Ama bu ifadeyi bilmiyordum.

"Um..." İfadesini okumaya çalışarak tekrarladım ve Keira Joe'ya baktı.

"Onu satın mı aldın?" diye fısıldadı.

"Vi," diye mırıldandı Joe, belli ki bu kez işin içine girmek istemiyordu.

Anlık bir karar verdim ve bu karar kızlarıma karşı neredeyse her zaman verdiğim kararın aynısıydı. Tamamen dürüstlük.

"Ben, tatlım... Param yoktu. Onu çok istediğini biliyordum ama param yetmiyordu. Joe'ya söyledim, o da senin bir köpek yavrusu alman gerektiğini düşündü ve Mooch'u alabilmen için parayı bana verdi," diye itiraf ettim, keşke bu olay oturma odasında, Tim'in ve Joe'nun ailelerinin bakışları arasında yaşanmasaydı. Aslında, keşke hiç yaşanmasaydı.

Keira ve Kate Joe'ya bakıyorlardı.

Sonra birden Keira ayağa fırladı ve ben onun hareketiyle sıçradım, sonra ne yapacağını merak ederek donakaldım. Mooch havlayıp kaçtı ve ben şaşkın bir sessizlik içinde Keira'nın kendini tüm vücuduyla Joe'nun üzerine atmasını izledim. Dizleri yerde, vücudu Joe'nun bacaklarının arasında, gövdesi Joe'nun kucağında, yüzü Joe'nun göğsünde, kolları Joe'ya sarılmış bir şekilde durdu ve ben daha ağzımı açmadan, hatta kıpırdayamadan gözyaşlarına boğuldu.

"Her zaman bizi kolladığını biliyordum," diye ağladı göğsüne, "Ben *biliyordum!*"

O yumru yine boğazıma çarptı ama bu sefer o kadar büyüktü ki beni boğdu.

Joe'nun eli Keira'nın saçlarına gitti ve öne doğru eğildi. "Bebeğim, hey," diye fısıldadı.

"*Biliyordum!*" diye midesine doğru hıçkırdı.

Bunun Joe ve köpekle ilgili olmadığını biliyordum. Bu benim tatlı, çılgın, güçlü, güzel kızımın babasını ve amcasını kaybetmesi, belirsiz bir dünyada yaşaması, bu dünyadan korkması ve tutunacak bir şeye ihtiyaç duymasıyla ilgiliydi. Her iki kızım da uzun zamandır güçlüydü. Ve ben onlarla gurur duyuyordum. Ama dünyadaki en güçlü insanın bile tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Ve size her zaman istediğiniz köpeği alan adam mükemmel bir seçimdi.

Dahası, kızlarımin Theresa Teyze ve Vinnie Amca ile kurdukları ani bağ tuhaf değildi. Kendi ailelerinin temelleri kaymaya devam ettiği için bulabildikleri her aileye tutunmaya çalışıyorlardı. Joe'nun böyle mükemmel eklemeler yapması tamamen şanstı.

Keira Joe'nun göğsüne hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ettiğinde, Joe dönüp bana kahve fincanını uzatırken gözyaşlarımı sildim, sonra ellerini Keira'nın çukurlarına koydu ve onu kucağına çekti.

"Keirry, tatlım, bu ne?" Joe onu kollarına aldığı anda kulağına fısıldadı ve o da daha yakına sokuldu. O da bunun bir şeye ilgili olmadığını biliyordu.

Köpek.

Başını adamın boynundan çekti, ona baktı ve sert bir ses tonuyla, "Bir daha asla gitme Joe," dedi.

Kızımın sözleri üzerine nefesimin beni boğduğunu hissettim ve bu boğulma sesi sadece benden gelmiyordu.

Joe nazikçe, " gitmiyorum, tatlım," diye cevap verdi. "Söz ver!"

Gözyaşlarımı yutmaya çalışırken hıçkırdım ve Kate'in de aynı çabayla çıkardığı küçük iniltiyi duydum.

"Söz veriyorum," dedi Joe, sesi aynı sertlikteydi, sonra bir kolunu dizlerinin arkasına koydu ve Keira'yı göğsüne bastırarak sandalyeden doğruldu.

Ben de doğruldum, "Joe" diye mırıldandım. "Ben hallederim, dostum."

"Joe -"

"Anladım," diye tekrarladı Joe ve odadan çıkıp koridora doğru yürüdü.

Orada durup koridora baktım. Sonra dönüp bizim gruba baktım, Bea ve Theresa'nın ağladığını gördüm. Gary ve Vinnie kucaklarına bakıyorlardı. Vinnie kolunu Theresa'ya dolamıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, sesim boğuk çıkıyordu. Kate'in kolu bacağıma dolandı ve sıkıca bastırdı.

Bea ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Fincanları elimden alarak nazikçe, "Özür dileycek bir şey yok Violet," dedi ve bir sandalyeyi işaret ederek, "Otur tatlım," dedi.

Oturmadım. Onun yerine eğildim ve Kate'i ayağa kaldırdım. Sonra herkese, "Lütfen, özür dilerim, bir dakikaya ihtiyacımız var," dedim.

Bea hemen, "Nasıl isterseniz," diye cevap verdi.

Başımı salladım, kolumu Kate'in beline doladım ve onu koridorda Keira'nın odasına götürdüm. Joe yataktaydı ve hâlâ ağlayan Keira'yı yanına yatırmıştı. Odaya girdiğimizde gözleri bize kaydı. Hiç tereddüt etmeden hepimiz Keira'nın çift kişilik yatağına girdik ve Joe'nun yanına kıvrıldık.

Çok sonraları kızlarımla bunu neden yaptığımızı ve neden bu kadar rahat görüldüğünü merak edecektim. Ben, belki, kızlarım, hayır.

Ve daha sonra düşündüğümde, bunun doğal olduğu sonucuna varacaktım çünkü o bizdik ve Joe'ydu.

Başka bir deyişle, yeni *biz*.

Peki bir durum duygusallaştığında başka ne yapabiliriz?

Bir süre sonra Winters kızları kendilerini toparlayınca yanağımı Joe'nun omzundan çektim ve yüzüne baktım.

"Planladığım gibi gitmedi," dedim ona.

Joe, "Gördüğüm kadarıyla daha iyisi olamazdı, dostum," diye cevap verdi.

Ona baktığımda söylediklerine inandığını gördüm ve bu inancı beni gülümsetti. Yine de gülümsemem titrekti.

Joe bana doğru eğildiğinde öpücüğü sertti.

Joe beni öpmeyi bitirdiğinde ve ben kendimi çok daha az titriyor hissettiğimde, Keira'nın başı Joe'nun diğer omzundan kalktı ve ona baktı.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diye fısıldadı, gözleri tam olarak onunkileri yakalayamıyordu, sesi titriyordu ve onu hayal kırıklığına uğratacağından endişelendiğini fark ettim ve midem bulandı.

Joe'nun kolu etrafımdan çekildi ve Keira'ya doğru döndü. Kate (önümde sıkışmıştı) ve ben dirseklerimizin üzerine çıktık. Joe'nun elini Keira'nın çenesine koyarak yüzünü kendisine doğru çevirmesini izledik.

"Bir şeyi asla derinlere gömmе bebeğim," diye mırıldandı. "Olduğın kişi olmak, düşündüğünü söylemek, hissettiğini hissetmek ve göstermesine izin vermek, gömmekten iki kat daha fazla cesaret ister. Tutunduğın o bok seni yok edecek. Ondan kurtulmak için güvenli bir yerin varsa, ki var, o zaman az önce yaptığın gibi ondan kurtulursun. Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldadı Keira, onun da dudaklarında titrek bir gülümseme vardı. Joe'ya baktım ve onun Süpermen olabileceğini düşündüm.

Bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve Gary'nin orada durduğunu görmek için kapıya baktık.

"Şey... böldüğüm için üzgünüm Joe, Vi, ama... kapıda genç bir adam var. Adının Dane olduğunu söylüyor. Denedim -"

Kate "Aiyee!" diye çığlık atıp yataktan fırladığında, büyükbabasının yanından koşarak geçip gözden kaybolduğunda vücudum sarsıldı.

Keira yarım saniye Joe'nun karşısında donup kaldı, sonra aynı enerjiyle kız kardeşini takip etti. Joe çok geride değildi ama beni de yanında sürüklediği için engelleniyordu.

Joe bizi koridora doğru iterken Kate'in "Size söylediğimi sanıyordum!" diye bağırdığını duyduk.

"Katy -" diye duyduk Dane.

"Hayır!" Kate onun sözünü kesti. Sonra da çok tanıdık bir soru sordu. "Kafanı toparladın mı?"

Lanet olsun.

İşte oradaydı. Kızlarımın Joe'nun her şeyini özümsemişliğinin kanıtı.

Oturma odasına girdiğimizde Theresa, Kate'in arkasında nöbetçi gibi duruyordu. Theresa kadar olmasa da Bea de yakındaydı. Vinnie televizyonun yanında durmuş, gözlerini önündeki sahneye dikmişti. Keira kanepede dizlerinin üzerine oturmuş, yüzünü kapıya dönmüştü. Gary'nin Joe ve benim arkamdan geldiğini hissettim ama odaya girer girmez Dane'in gözleri Joe'ya kaydı ve yüzü soldu.

Joe'nun etrafımda olması için pek çok iyi neden olduğunu düşünüyordum ama o anda kızımı inciten tıfıl oğlanlara (ne kadar sevimli olurlarsa olsunlar) Tanrı korkusu salması listemin en başındaydı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Dane yutkunurken ve adem elması sallanırken ona baktım. Sonra Dane cesaretini topladı ve bir adım öne çıktı.

"Bay Callahan," gözleri bana kaydı, "Bayan Winters, Katy ile konuşmam gerekiyor."

"Kate'le konuşman gerekiyor, neden bizimle konuşuyorsun?" Joe sordu ve ona baktığımda kollarını göğsünde kavuşturmuş, yeni, uğursuz ve korkutucu bir poz verdiğini gördüm. Bu hem alfa-erkek, hem de evin erkeği-baba figürüydü.

"Uh..." Dane mırıldandı, Joe'nun uğursuz ve korkutucu duruşu karşısında şaşkına dönmüştü.

Dane olduğu yerde donup kaldığında Joe, "Kız arkadaşın tam önünde duruyor, evlat," diye söze girdi ve bu bir süre devam etti, bu sırada izleyicileri arasında birkaç kişi vardı, tüm gözler onun üzerindeydi. "Bir hamle yapmaya geldin, yap."

Dane tekrar yutkundu, başını salladı ve Kate'e baktı. "Konuşabilir miyiz?"

"Senden duymak istediğim tek bir şey var," diye cevap verdi Kate ve ben de kızımın silahlarına sadık kaldığı ve bir erkeğin (ne kadar sevimli olursa olsun) ona pislikmiş gibi davranmasına izin vermediği için gurur duydum.

"Arka güvertede söyleyebilir miyim?" Dane sordu.

Kate omzunun üzerinden Joe'ya baktı ve Joe çenesini ona doğru eğdi.

İşte o zaman her iki kızımı da biraz kaybettiğimi fark ettim.

Onu benden alıp Joe'ya vermişlerdi.

Diğer kadınlar bunu kıskanabilir ya da telaşlanabilir. Ben korkmadım.

Joe bize her şeyini vermişti. Bu sadece bizim geri verme şeklimizdi. Keira ve Kate'in ona verdiği hediyeleri ve bunu bu kadar özgürce yapmalarını pek çok erkek takdir etmezdi ama Joe'nun takdir ettiğini tahmin ediyordum.

"Arka güverte," diye onayladı Kate ve dönüp yüzü kızarmış Dane'i oturma odasından ve çalığıma odasından geçirerek arka sürgülü cam kapıdan dışarı çıkardı.

Sürgülü kapı kapandığında Keira gereksiz bir şekilde "Bu Dane," diye odadakilere duyurdu. "Kate'in erkek arkadaşı ve şu anda köpek evinde."

Vinnie dudaklarını birbirine bastıran Gary'ye doğru kıkırdadı.

"Daha fazla kahveye ihtiyacım var," diye açıkladı Theresa. "Bea, senin daha fazla kahveye ihtiyacın var mı?" Bea usulca, "Evet, evet, sanırım var," dedi.

"Bir tencere daha yaparım," diye teklif ettim.

"Hayır, *cara mia*, sen otur, dinlen ya da daha iyisi, kulak misafiri olacak bir yer bul." Theresa'nın gözleri arka güverteye kaydı. "Bunu yapacağım."

"Ben yardım ederim," diyen Bea, Theresa'yla birlikte mutfağa doğru ilerledi.

"Gelebilirim, sorun değil. Kızları gizlice dinlemem," dediğimde Theresa ve Bea durdular ve bana döndüler.

"musun?" Theresa dehşete düşmüş bir sesle sordu.

"Kızlarıma güveniyorum," dedim dikkatlice, onun da çocuklarına aynı şeyi yapmadığını ima ederek aşağılayıcı olmak istemedim.

"Şey," dedi Theresa elini uzatarak, "sanırım bunu anlayabiliyorum, kız çocuğu olarak. Benim Carmella'm bir melekti ama aynı zamanda üç oğlum vardı. Chicago metropoliten alanının barındırabileceğinden daha fazla hormona sahip üç sıcak kanlı İtalyan oğlan. Eğer kızlarla başları derde girmiyorsa, erkeklerle kavga ediyorlardı. Kanlı muştalar. Yataklarında sütyen. Aklımı başımdan aldılar."

Bea bana öylece baktı, hormonların sadece sıcak kanlılara özgü olmadığını biliyordu. İtalyan Erkekler. Hormonlar gitti her ikisi de yollar

ve onlar kültür ayrımı yapmıyordu, sadece bir bütün olarak gençler arasında yaygındı. "Her şey girecek Bea," diye ona güvence verdim.

"Kate'le konuştum ve Joe da

Dane ile konuş."

"Evet," diye araya girdi Keira, "Joe da Dane'in ödünü koparıyor."

Gary'nin öne çıkıp Joe'nun omzuna vurmasını izledim. "Bunu gördüm," diye mırıldandı. "Beğendim," diye devam etti, Joe'ya değil karısına bakıyordu ve benim kalbim mutlulukla çarptı. Joe, Gary'nin onay mührünü almıştı ya da en azından bu yönde ilerliyordu. Bea'ya, "Tatlım, bir fincan daha alabilir miyim?" dedi.

Bea, "Tamam canım," diye fısıldadı ve Theresa'nın peşinden mutfağa doğru ilerledi.

Joe sürgülü cam kapılardan dışarı bakıyordu, görünüşe göre etrafında olup biten her şeyden habersizdi, aklı

arka güvertede. Ona doğru yürüdüm, ellerimi göğsüne koydum ve onu koltuğa bastırdım. Direndi ama fazla değil, özellikle de onu oturtuktan sonra kucağına tırmandığımda. Belki kucağına oturmak biraz fazlaydı ama zaten çeşitli dramlar yaşadığımız için en iyi yolun sadece kendimiz olmak olduğunu düşündüm.

Bea ve Gary bundan hoşlanmadıysa, elimden bir şey gelmezdi.

Yine de tüm bu dramalara rağmen, bununla ilgili bir sorun yaşamayacaklarını düşündüm.

Kollarını bana doladığında ona "Kulak misafiri olmuyoruz," dedim.

"Gerek yok, dostum."

Başımı yana eğdim. "Yapmıyor muyuz?"

"Dane aptal değil. Kate için doğru olanı yapacaktır. Yapmaz, Kate aptal değil.

Onun kışına tekme basacak," diye bitirmeden önce durakladı, "yine."

Yüzüne yaklaştım ve fısıldadım, "En az dört yıl boyunca genç kız erkek draması yaşamaya hazır mısınız?"

Joe'nun yüzü şefkatle değişti, sonra gözleri Keira'ya kaydı ve mizahın gözlerini aydınlattığını gördüm.

Sonra bana baktı. "Sırada Keira var, bu yüzden Doktor'la Valium hakkında konuşmamız gerekebilir."

"Sence Valium'a ihtiyacın olacak mı?" Şaşırarak sordum. "Senin için düşünüyordum."

"olacağım."

"Keirry biraz vahşi, bebeğim."

Yaklaştım. "Sorun değil, anlaşmama yardım etmen için sen varsın."

Mizah gözlerini terk etti ve gözleri yoğunlaştı. Nefesimi tuttum çünkü beni öpeceğinden ve bunu sertçe yapacağından emindim. Bundan emindim çünkü daha önce de beni öptüğünde ve sertçe yaptığında bu şekilde bakmıştı.

Joe'nun Gary ve Bea'nın (ve Theresa'nın) önünde beni sertçe öpmesini engellemek için (özellikle de Joe'nun bunu yapma şeklini) sorun *edebileceklerini* düşünerek devam ettim. "Ve aklına fikir gelen her çocuğun ödünü koparmak için."

Gary'nin "*Bu da ne böyle?*" diye sorduğunu duyduğumuzda Joe bana sırıttı.

Ona doğru baktım. Kanepenin arkasında Keira'nın yanında durmak için hareket etmişti ama pencereden dışarı bakıyordu.

"Büyükbaba!" Keira bağırdı ve ben pencereden evin önünde yürüyen babama bakarken koltuktan atladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, vücudum kaskatı kesilmişti, annemin onunla birlikte olmadığını umuyor ve sırada ne olduğunu merak ediyordum. Gökyüzü mü düşüyordu? Dünya hareketsiz mi kalacaktı? Belki de bir meteor Atlantik Okyanusu'na düşecek ve bir gelgit dalgası Amerika Birleşik Devletleri kıtasının yarısını denize sürükleyecekti.

"Ne oluyor lan?" Joe sertçe mırıldandı ama vücudu katı değildi. Meteorları düşünmüyordu. Düşünceleri tamamen başka bir şeydi.

Ayağa fırladı, kolları hâlâ beni sarıyordu ve beni de kendisiyle birlikte götürüyordu. Beni ayaklarımın üzerine dikti, bıraktı ve kapıya doğru yürüdü.

Oraya vardığında, peşinde ben vardım, Keira kapıyı açmıştı ve babama kocaman sarılıyordu.

"Bu bir aile buluşması!" diye heyecanla bağırdı ve sonra "Mel'i de mi?" diye sordu ve babamın arkasından kapıya baktı. Babamın annemi getirip getirmediğini sormadığını, onun yerine Mel'i sorduğunu fark ettim. Kızlarım annemin büyük hayranı değildi. Annem kaltağın teki olduğu için kimse değildi elbette. Ama Madeline Riley soğuk, sert, onaylamayan bir anneydi ve büyükannem olarak da bu özelliklerinden hiçbir şey kaybetmemişti - çok sık yanımda olmasa bile.

Joe Keira'nın arkasında durdu ve Keira babamı geçtiği anda Joe'nun kolu Keira'nın göğsüne dolandı ve Keira'yı da yanına alarak bir adım geri çekildi. Gözleri babamın üzerindeydi ve hiç de hoşnut değillerdi.

Yanlarında durmak için hareket ettim. "Baba, burada ne yapıyorsun?"

Babam Joe'ya bakıyordu, sonra gözleri bana geldi ve geç de olsa onda doğru olmayan bir şeyler olduğunu fark ettim. Joe'nun hoş olmayan bir şekilde baktığını ve kör bir insan dışında hiç kimsenin Joe'nun hoş olmayan bakışlarını görmezden gelemeyeceğini anlamamış gibiydi.

Bu yüzden hazırlandım.

"Anneni terk ," diye açıkladı babam, doğrudan.

"Ne?" Fısıldadım.

"Siktir," diye mırıldandı

Joe. "Ne!" Keira bağırdı.

Babam tedirgin bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi, başını iki yana salladı, sadece Keira (bunu duymaması gerekiyordu), Joe (tanımıyordu bile) ve benden (bunu duymak *istemiyordu*) daha fazla dinleyicisi olduğunun farkında bile değildi.

"Ben... Artık dayanamıyorum Vi. O... Sam ile... ve Tim..." Gözleri Joe'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü ve ben de yüzünü izledim.

"Tanrım, tatlım, *oğlumu* kaybettim" diye fısıldadı. Sonra elleriyle yüzünü kapadı ve omuzları titreyerek hıçkırıklara boğuldu.

Kalbim boğazıma geri dönüp beni boğmakla tehdit edince öne doğru ilerledim ve kollarımı babama doladım.

"Baba," diye fısıldadım.

"Onu kaybettim, Sam'i kaybettim," diye inledi babam, ellerini yüzünden . "Ve *onun* yüzünden sana sahip olamadım, kızlara sahip olamadım, oğlum gitti ve *hiçbir şeye* sahip olamadım." Başını kaldırdı ve sulu gözleri benimkilere takıldı. "Siz çocuklar, ikiniz de, o kadınla yaşarken, benim parlayan ışıklarımınız. Sen Tim'leyken..." Nefesi kesildi. "Sonra sen gittin ve dünyam karardı ama hala Sam'im vardı. Şimdi Sam'im yok ve sen cenazeye geliyorsun ve yüzüme bile bakmıyorsun ve torunlarım neredeyse büyüdü ve *ben onları zar zor tanıyorum!*"

Bir çığlık atarak kollarımdan ayrıldı.

"Baba," diye mırıldandım, tekrar yaklaşmaya çalıştım ama eve doğru iki öfkeli adım attı ve bir sarsıntıyla bana doğru döndü.

"Bu sabah Sam'e size vermesi için verdiğim parayı öğrendi ve *çılına* döndü," diye bağırdı babam. "Sam öleli bir ay bile olmadı ve sana ve kızlara küçük bir şey verdiğimi öğrendi ve sanki Devlet sırlarını satmışım gibi davrandı!"

"Baba," diye elimi koluna attım ama omuz silkti ve evin içine doğru yürüdü, sonra da volta atmaya başladı.

"Bunu kim yapar?" diye bağırdı. "Oğlu öldü ve ne oldu? Onun için önemli olan ne? Yanlış zamanda doğru kararı verdiğin ne kadar açık olabilir ki? Tim iyi bir çocuktu, iyi bir adam oldu. Sana ve kızlara baktı. Onun yanıldığına ve sizin haklı olduğunuza dair ne kadar kanıta ihtiyacı vardı? Dengede duran şey sevdiğiniz bir şey olduğunda, yanıldığınızı kabul etmek ne kadar zor? Hayatın böyle saçma, çığlık atan bir *sürtük* olmak için çok kısa olduğuna dair daha ne kadar kanıta ihtiyacı var!"

"Pete," dedi Joe bana doğru yaklaşarak, ama babam volta atmayı bırakıp ona ters ters baktı.

"Ve sen! Sen de *kimsin?*" Babam bir kolunu Joe'ya doğru uzatarak bağırdı.

Sürgülü cam kapının açıldığını duydum ama gözlerimi önümde olanlardan ayıramadım.

Keira Joe'nun yanına sokularak, "Büyükbaba, o ," diye cevap verdi.

"Onun *Joe* olduğunu biliyorum tatlım," diye bağırdı babam Keira'ya ve babamın onu hedef alan öfkeli sözleri üzerine Keira Joe'ya daha da yaklaştı ve bunu yaptığında Joe'nun yüzünün taştan oyulmuş gibi sertleşmesini azımsanmayacak bir endişeyle izledim ama babam gözyaşları içindeydi ve konuşmaya devam etti. "Kızımın hayatında yeni bir adam var ve tek bildiğim onun *Joe* olduğu." Babam Joe'ya baktı ve bilmek istedi. "Nereden geliyorsun? Ne iş yapıyorsun? Nasıl tanıştınız? Kızıma bakabilir misin? Ona bakabilir misin? Onu koruyabilir misin? Torunlarımı korur musun? *Sahip olabileceğim* tek kişileri!" Bitirdiğinde bağıırıyordu ve Kate, dışarıdan, onun etrafından dolandı ve o bunu yaparken benim yanıma bastırdı.

Kolumu kızıma doladım ve konuşmak için ağzımı açtım ama Joe benden önce davrandı.

"Bunun senin için yoğun bir dönem olduğunun farkındayım Pete, ama bu eve gelip bağırmayacaksın, kızların önünde ve kesinlikle kızlara *karşı* değil. Yoğun bir dönemde değil, *asla... lanet olsun... asla.*" Joe hâlâ Keira'nın yanındaydı, kolunu ona dolamıştı ve onu yakınında tutuyordu ama tehditkâr bir şekilde babama doğru eğiliyordu. "Bir yere gidip kendini toparlamalısın ve bunu şimdi yapmalısın yoksa kendini bu evde bulamazsın. Beni anlıyor musun?"

Babam Joe'ya baktı, daha dikkatli olması gerektiğini geç de olsa fark etti ve ben tekrar konuşmak için ağzımı açtım ama Vinnie oradaydı.

"Pete?" diye sordu, elini babamın sırtına koyarak, "Ben Vinnie, Cal'in amcasıyım.

Hadi sen ve ben biraz yürüyelim."

Vinnie onu kapıya doğru iterken babam şaşkınlıkla Vinnie'ye baktı, babam direndi (ama güçsüzce) ve Kate ile ben geçmelerine izin vermek için kenara çekildik.

"Cal kim?" Babam etrafına bakınarak sordu, yüzü öfkesini kaybetmişti, şimdi tamamen şaşkındı ve içine biraz da kaybolmuşluk karışmıştı.

"Yolda açıklarım," diye mırıldandı Vinnie, ön kapıyı açtı ve babam daha sesini çıkaramadan onu iterek içeri soktu, sonra kapıyı kapattı ve ben de onun babamı yarı iterek, yarı rehberlik ederek aşağı indirmesini izledim.

Keira'yı hâlâ yanına sıkıştırmış olan Joe'ya baktım. "Artık doktoru arayabilir miyiz?" diye sordum, sonra da ortamı yumuşatmak için şaka yapmaya devam ettim. "Şu Valium'u ve belki bir tekila shot'ı kullanabilirim."

Joe'nun gözleri benimkilere kaydı. Eğlenmiş görünmediğini fark ettim, Kate sinirli bir şekilde kıkırdadı ve Joe'nun gözleri ona kaydı.

"Dane'in işi halloldu mu?" diye sordu neredeyse havlayarak.

Kate irkilmeden sessizce, "Telefon numarasını yakmış," diye cevap verdi.

"Bu boku bir daha yaparsa boynunu kıracağımı biliyor mu?" Joe devam etti. "Joe!" Ben tersledim ve bu sefer Keira kıkırdadı, hiç de gergin değildi. Kate sırtarak, "Bunu ima etmişim," diye cevap verdi.

Şimdi eğlenmeyen bendim.

"Joe, bir daha söylemeyeceğim. Dane'in boynunu kırmakla tehdit etmeyi bırak!" Yine tersledim.

Joe bana baktı. "dostum, bir daha eşeklik ederse kafasını koparmakla tehdit edeceğim."

"Joe!" Öfkeyle bağırdım.

Joe beni görmezden geldi ve Kate'e baktı. "Nerede o?"

"Gitti. Ona eve gitmesini söyledim, böylece aile dramamızı yaşayabilirdik ve hepimizin deli olduğunu anlamaz, fikrini değiştirmez ve *benden* ayrılmak istemezdi," diye yanıtladı Kate.

Joe'nun kolu Keira'yı kısırarak daha da yakından sarıldı. "Düşünsene kızım, o bunu çoktan anladı."

"Evet, o kedi çantadan çıktı," diye onayladı Keira, kolu Joe'nun ortasına dolanarak tutunurken Kate güldü.

Ama ben yapmadım.

Bea, Gary, Theresa ve Vinnie de oradaydı, babam da sonunda annemi terk etmişti ama bu yine de bir şoktu. Babam ayrıca Joe ve Keira'ya da bağırıyordu. Bu duygusal sahneden önce, hepimizin Joe ile yatakta kucaklaştığı bir mola gerektiren başka bir duygusal sahne yaşamıştık ki açıkçası ne kadar doğal hissettirse de bunu yapmak garip bir şeydi. Büyük kızım, ilişkiler konusunda o kadar da iyi olmayan ya da en azından kendine gelmesi biraz zaman alan erkek arkadaşımın ilişki tavsiyeleri alıyordu. Ve iki kızım da bir haftadır birlikte yaşadığım erkek arkadaşım son bir yıldır yanımdaymış gibi davranıyordu.

"İçki dükkanına gitmem gerekiyor," diye duyurdum.

"Buddy -" Joe dudakları sırtarak konuşmaya başladı.

"Hayır, şarabımız ve biramız var ama tekilamız yok. Bana tekila lazım."

"Vi, bebeğim, daha öğlen bile olmadı."

Joe söyledi. "Tekilaya ihtiyacım var."

"Rahatla."

"Tekilaya ihtiyacım var."

"Tatlım,
rahatla."

"Tekilaya
ihtiyacım var!"

Joe'nun eli fırlayıp beni boynumdan yakaladı ve yüzüstü göğsüne düştüm. Kolumu Kate'e için o da benimle geldi ve böylece dört kişi bir araya geldik.

Yüzümü Joe'nun göğsünden çektim ve ona baktım.

"Tekila," diye mırıldandım ve Keira ile Kate'in kıkırdadığını duydum.

"Bebeğim," diye mırıldandı Joe ve sözünü bitirmeden önce ağzını benimkine değdirdi, "rahatla."

Joe'nun bana sakin olmamı söylemesinin bunu yapacağım anlamına gelmediğini tekrar açıklamak üzereydim ki bir varlık hissettim ve başımı çevirdiğimde Bea'nın yaklaştığını gördüm.

"Vi, tatlım, sangria'mı sonra yaparım. Akşam yemeğiyle birlikte içebiliriz. Ne dersin?" Bea sordu.

Bea'nın sangria'sı harikaydı. Çikolatalı kremalı turtasından çok daha iyiydi.

Ve Bea'nın hala ürkek görünmesine rağmen yine de yakınımızda olması en iyisiydi.

Bea'ya, "Okul malzemelerini aldıktan sonra markete gideceğiz," dedim.

Bea sessizce, "Mükemmel," dedi ve sonra bana gülümsedi. Sonra onun Joe'ya gülümsemesini izledim.

İşte o zaman rahatladım.

* * * * *

Orta Batı'daki fırtınalar, kötü olanlar, çok önce geldiklerini duyurmanın bir yolunu bulurlardı. Onları hissedebilir ve hava durgunlaşıp sarı bir renk aldığı anda görebilirdiniz. Hatta kokularını bile alabilirdiniz.

Günün duygusal başlangıcını, ondan önceki duygusal ayları ve fırtına gibi görünüp koktuğu gerçeğini, kötü bir fırtına, hatta belki de bir hortumun habercisi olan bir fırtına (hortumlar beni çok korkutan bir şeydir) göz önünde bulundurduğumda, mağazanın dışındaki kaldırımda kaybettiğimde belki de çok şaşırtıcı değildi.

Daha da kötüsü, öğle yemeğinde bir corn dog ve bir Slurpee'den başka bir şey yememiştim ve açlıktan ölüyordum. Dahası, şimşeği gördüm ve uzaktaki gök gürültüsünü duydum. Şimşek çakması ve gök gürültüsü arasındaki zaman azalıyordu, fırtına hızla yaklaşıyordu ve ben sabırsızlanmaya başlamıştım çünkü

(benim fırtınalı hayal gücümde) kasırga aktivitesi için gerçek bir mıknatıs olan bir alışveriş merkezinde olmak istemedim. Evde olmak istedim.

İşleri daha da kötöleştiren şey ise babam, Gary ve Vinnie Amca'nın da bizimle gelmeye karar vermeleri ve Joe'nun da muhtemelen kendine biçtiği duygusal koruma rolünü oynamak için bizimle gelmesiydi. Babam ve Gary'nin çok iyi arkadaşlar olmadıklarının farkındaydım; Bea neredeyse yirmi yıl önce annemle yaşadıklarının acısını hala çekiyordu ve babam da bunu hatırlatıyordu; babam o anda Joe'nun en sevdiği kişi değildi; kızlar sevdikleri bir grup insanla birlikteydi, dünyadaki en sevdikleri şeydi ve tam anlamıyla alışveriş modundaydılar, dünyadaki ikinci en sevdikleri şeydi ve sadece defter ve kalem alsalar bile hiçbir şeyin nüfuz edemeyeceği bir şeydi; ve ben yürüyen duygusal bir zombiydim, zar zor bir arada duruyordum. Bu nedenle Vinnie ve Theresa, birliğimizin çılgınlığa sürüklenmesini önlemek için üç kat fazla çalışıyordu.

Bununla birlikte, Vinnie ve Theresa, sadece Vinnie ve Theresa olarak, doğal olarak oldukça çılgın oldukları düşünüldüğünde bu iş için en iyi seçimler değildi.

Yine de günü bir şekilde atlatıyorduk. Sangria için malzeme almak üzere markete gitmiştik, Sangria Zamanı yaklaşıyordu ve ben dakikaları geri saymaya başlamıştım.

Marketten sonra kızlar eşyalarını aldılar ve Gary ve Bea, Vinnie ve Theresa, baba ve son olarak Joe'nun onları şımartmak için birbirleriyle yarışmaları sayesinde büyük bir başarı elde ettiler, böylece seksen yaşına kadar yetecek kadar okul malzemesine sahip oldular. Ayrıca en sevdikleri grupların yeni CD'leri de vardı (Joe'nun katkısı, Keira'ya herhangi bir erkek grubu müziği almayı alaycı bir şekilde reddetmesine rağmen, babam iyi bir şey yaptığını düşünerek devreye girdi ve onları satın aldı, bu da Joe'yu sadece Joe'nun bildiği nedenlerden dolayı kızdırdı ve Keira barışçıl oynamak zorunda kaldı). Ayrıca yeni fırçalar, taraklar, şampuan, saç kremi, nemlendirici, makyaj malzemeleri ve tüm birinci sınıfa yetecek kadar saç aksesuarı da vardı (araya girmeye çalıştığımda Theresa gülümseyerek ve belli belirsiz bir "Tüm kızların biraz... bilirsiniz işte," diyerek katkıda bulundu).

Joe çok sayıdaki çantayı Mustang'in bagajına yüklerken, iki kız da Joe'ya yakın duruyor ve onunla çene çalıyordu. Babam bir yandan yardım etmeye çalışıyor, bir yandan da gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Vinnie babamın dikkatini dağıtmaya çalışıyor ve başaramıyordu, bu da babamın Joe'nun yoluna çıktığı anlamına geliyordu. Gary, Theresa ve Bea kaldırımın aşağısındaki fırının pencerelerine bakıyorlardı, Theresa yüksek sesle, "Cannoli yok!" diye bağırdı, Bea

gergin bir şekilde kıkırdıyordu. Ben ise tek başıma ve diğerlerinden biraz uzakta duruyordum.

Bu durum beni, bana doğru yürüyen ve konuşmaya başlayan güzel bir sarışın için tuhaf bir hedef haline getirdi.

"Söylentiler doğru. Onu kırmışsın," dedi, gözleri Keira'ya sırtan ve Mustang'in bagajını çarparken babamı görmezden gelen Joe'daydı.

Ona bakmak için başımı çevirdim, ilk olarak güzel olduğunu ve ikinci olarak da her yerinde orospu yazdığını gördüm.

"Pardon?" Ben sordum.

"Cal," başını Joe'ya doğru eğdi ama gözlerini benden ayırmadı, "onu sen kırdın."

"Ne?" Ben sordum.

"Tina bana söyledi," diye devam etti ve Tina'nın adından bahsedildiğinde omurgama sıvı çelik enjekte edildiğini hissettim. "Onun tadına baktım," diye paylaştı, gülümsedi ve bunu yapış şeklinden haklı olduğumu anladım. Tam bir kaltak. "Lezzetli," diye bitirdi.

Tamamen ona
döndüm. "Kimsin
sen?"

"Susie Shepherd," diye cevap verdi. Adını hayal meyal bir yerlerden biliyordum ama nerede olduğunu bulmaya vaktim yoktu çünkü gülümsemesinin daha da şirretleşmesine odaklanmıştım, bu bana iyi bir his vermiyordu ve neden böyle yaptığını kısa sürede öğrenecektim. "Mike'la işin bitti, bir bakmamın sakıncası yok değil mi?"

Omurgamdaki çelik katılaştı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Fısıldadım.

"Ya da benim tercihim, Cal ile işiniz bittiğinde bir kez daha tatmak isterim. Daha doğrusu, *ona* bir tane daha vermek isterim."

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadım umutla.

Umutlarımı kırmak için eğildi. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kafa. Cal diliyle mucizeler yaratıyor, tam bir yetenek. Beni o kadar sert boşalttı ki bir an öldüğümü sandım ama hiç umurumda olmadı."

Ben de eğildim ve tısladım, "Kızlarım beş adım ötede."

Hafifçe arkasına yaslandı. "Endişelenme. Biraz daha büyüdüklerinde onları da yapacak. Dört gözle bekleyecekleri bir şey var."

"Ne?" Çılgılık attım ve o da sinsî bir şekilde sırıttı.

"Şehirdeki her şeyi çiviliyor, bilmiyor musun?" diye beni bilgilendirdi. "Hepimiz seninle oynamayı ne zaman bitireceğini merak ediyoruz."

"Susie -" Joe'nun sesini duydum, sesi son derece korkutucuydu, çok korkutucu bir Joe'nun sesinden bile daha korkutucuydu ama artık yetmişti.

İşim bitmişti.

Fiziksel bir şey gibi havada gürleyen büyük bir gök gürültüsü oldu ve buna parlak bir şimşek çizgisi eşlik etti.

Fırtına oradaydı. Gökler açıldı ve yağmur yağdı.

Susie Shepherd'ı kaldırımda yere indirirken tüm bunlar çığlığımı bastırdı.

Erkek kardeşi olmadan büyüdüğünü hemen anladım çünkü bir kız gibi kavga ediyordu, bu yüzden onu dövmeye başlayabildim.

Ta ki Joe beni onun üzerinden çekip ayağa kaldırana, bir kolunu göğsüme, diğerini kaburgalarımın dolayana ve ben onu tutmaya çalışırken bizi birkaç adım geri çekene kadar.

"Kızları arabaya bindir." Joe yere . "Cal -"

Vinnie söyledi.

"Araba! Hemen!" Joe havladı ve bu seferki gerçek bir havlamaydı. "Çıkarın onları buradan!"

"Anne, iyi misin?" Kate ses tonunda endişeyle sordu.

O kadar kendimde değildim ki Kate'in ses tonu dikkatimi çekmedi, çünkü hâlâ Susie Shepherd'a, tanımadığım bir kadına ulaşmaya çalışıyordum ama umurumda değildi. Artık sırlı sıklam olmuş altın saçlarını köklerinden koparacaktım.

"Seni *kaltak!*" Çığlık attım.

Kendini ayağa kaldırıyor ve dudağındaki kanı siliyordu. Elindeki yağmur damlalarıyla karışık kana baktı, sonra bana baktı.

"patlattın!" diye .

"Bundan daha fazlasını kıracağım!" "Joe, bırak beni!" diye bağırdım.

"kızlar," dediğini duydum babamın, "Vinnie'nin arabasına

binin." "Anne -" Keira aradı.

"Araba, Keirry, tatlım. Lütfen." Bea

söyledi. "Dava açacağım!" Susie bağırdı.

Joe beni arabaya doğru götürmeye çalışıyordu ama Susie'ye ulaşmak için dişi bir kedi gibi mücadele ettiğim için zorlanıyordu. O kadar sert dövüşüyordum ki koca Joe Callahan bile beni zapt edemedi.

"Eğer dava açacaksan, sana beni dava edebileceğin iyi bir şey versem iyi olur!" Tehdit ettim.

"Cal, burada her şey yolunda mı?" diye sordu bir adam, koşarak geldi ve çok sarışın kafasının üzerinde bir ceket tutuyordu ve onun Chip Judd olduğunu gördüm, güvenlik sistemimi kuran ve kabloları mahvettiği için Joe'nun tamir etmek zorunda kaldığı adam.

"Seni kırmasına izin mi verdin?" Susie, Chip'i görmezden gelip parmağıyla beni işaret ederek Joe'ya sordu. "*O mu?*" diye tekrarladı, sesi doluydu, rimeli yüzünden aşağıya doğru eriyordu ve bir şimşek çakması eşliğinde bir gök gürültüsü daha havayı doldurdu.

Joe kulağıma, "Vi, kavgayı bırak, arabaya bin," diye mırıldandı.

"Bir zamanlar muhteşemdin. Artık hiçbir şey değilsin. Bütün kasaba bunu konuşuyor," diye delice alay etti Susie Joe'yla.

"Kapa çeneni Susie Shepherd," dedi uzun siyah saçlı ve muhteşem vücutlu bir kadın (bunu biliyordum çünkü yağmur ve etrafımızı saran rüzgâr yüzünden güneş elbisesi vücuduna yapışmıştı) koşarak Chip'in yanına geldi. "Sen ve Tina'dan başka kimse böyle saçma sapan konuşamaz." Esmer kadın Joe ve bana döndü. "Hepimiz senin adına çok mutluyuz Cal."

Al bakalım. Neden herkesin bize ve çoğunlukla Joe'ya bakıp durduğunun açıklaması.

Chip kadına, "Josie, bana bir iyilik yap bebeğim, bu işe karışma," dedi.

"Sanki seni dinleyecek de," dedi Susie'nin sesi alaycıydı,

"O kadar korkaksın ki erkek bile değilsin."

Kardeşlerinden birine söylenen bu hakaret karşısında erkeklik içgüdüsüyle hareket eden Joe hareket etmeyi bıraktı. Chip kendini oldukça uzun olan boyuna çekti ve kollarını ve ceketini bıraktı ama harekete geçen Josie oldu.

"Seni *kaltak!*" diye bağırdı, ileri atıldı ve Susie'yi göğsünden iterek Susie'nin ayağını geri çekmesine neden oldu. "Erkeğim hakkında böyle konuşma."

"Sakın bana dokunma!" Susie çığlık çığlığa karşılık verdi. "Susie, git buradan," diye uyardı Joe.

"Siktir git, Joe Callahan!" Susie tersledi.

"Çok beklersin!" Josie bağırdı. "Herkes oraya girmeye çalıştığını ve hiçbir şey yapmadığını biliyor. Şimdi herkes senin ve Tina'nın Cal ve Violet hakkında ileri konuştuğunuzu biliyor çünkü sen oyununu oynadın ve o senden bir parça aldığında eline geçeni beğenmedi ve onu fırlatıp attı ve Tina yıllardır onun yanında yaşıyor ve onun çekemedi." Bana baktı. "İnkâr edemem, hepimiz

gerçekten meraklı, tüm kasaba öyle, ama senin seksi olduğunu görmek için psikiyatrist olmaya gerek yok, Cal seksi, seksi seksi çekiyor, bu yüzden, bilirsin, seksi yan komşuya taşınırsa, bok olur."

Josie'ye baktığım için mücadele bırakmışım ve şimdi herkesin neden Joe'ya, bana ve kızlara bakıp durduğunu anladığımda kıkırdamamaya çalışıyordum ve bunun artık beni rahatsız etmediğini fark ettim. Susie Shepherd'ın Joe'nun eski sevgililerinden biri olduğunu çok sonra öğrenecektim ama öğrendiğimde de çok etkilenmemiştim. Bir kere çok güzeldi, bu da bunu açıklıyordu. Bir diğeri içinse tam bir sürtüktü ve bu da Joe'nun neden istediğini alıp daha fazlası için geri gelmediğini açıklıyordu. Bu nedenle tartışmaya değmezdi, Joe ile asla yapmayacağımıza karar verdiğim ve asla yapmadığımız bir şey.

"Um..." "Sen beni tanıyorsun ama ben tanıyorum..." diye başladım.

"Josie Judd," dedi, yağmurdan etkilenmemiş gibi görünerek öne çıktı, elini uzattı, "Chip benim kocam." Elini sıktım ve ıslak saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken, o geri çekilip konuşmaya devam gözlerime çarpan iri yağmur damllarına karşı gözlerimi kırıştırdım. "Chip kablo tesisatını mahvettiği için üzgünüm. Bunu çözmek için çok uğraştı, bütün gece Cal'in planlarını inceledi ama Cal bir güvenlik dehası. Benim Chip'im iyi ama dâhi değil yoksa Los Angeles'yaşıyor ve her hafta pedikür yaptırıyor olurum."

Susie, "Lütfen, bu beni hasta edecek," diye homurdandı ve Josie ona doğru döndü.

"O zaman git ve bu arada," dedi Josie, "Chip amımı seviyor ama sevdiği ağzım ve bunun nedeni onun büyük, muhteşem aletini *sevmem*. Böyle bir kaltak olmayı bırak Susie ve ağzını kötülük için değil iyilik için kullan, senden kaçmak için olabildiğince hızlı koşmak yerine sana düzenli olarak verecek güzel bir aleti olan bir adam bulabilirsin. Tutunabileceğin tek erkek Colt'tu ve o da seni sadece ona Feb'i hatırlattığın için beceriyordu."

"Tanrım," diye mırıldandı Chip.

Bunların çoğunu bilmek istemediğim çok fazla bilgi olduğunu düşünüyordum ama kızlarımın bunları bilmesini *gerçekten* istemiyordum.

Boynumu hafifçe büktüm ve rüzgârın üzerinden Joe'ya fısıldadım, "Lütfen kızlarımın artık burada olmadığını söyle."

"Gitti, dostum," diye mırıldandı Joe ve sesi kızgın değil, gülmek ister gibiydi.

"Bea?" Ben sordum.

Joe, "Gitti," diye cevap verdi.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandım.

"Senin o *değersiz* ağzını seviyor," diye karşılık verdi Susie, gözlerimi çevirdiğimde bağlanmaya uygun görüldüğünü gördüm ama yine de işi fiziksel hale getirecek kadar ileri gidecek kadar aptal değildi. Son beş dakika içinde bu dersi iki kez almıştı. Şimdi sadece yüzünü kurtarmaya çalışıyordu.

"Ağzı bozuk olan bir tek sen varsın Susie Shepherd," diye karşılık verdi Josie ve bir elini kalçasına götürüp ayağını uzattı, ben de gerildim çünkü bu duruş Kedi Dövüşü Diyarı'nda kötü haberlerin habercisiydi. Josie bardaktan boşanırcasına yağın yağmurdan ve rüzgârın saçlarını ve elbisesini sağa sola savurmasından hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu, tam havasındaydı. "Violet'e ne söyledin de seni böyle yere serdi bilmiyorum ama kışını kollasan iyi edersin. Düşmanların var ve Denny Lowe gibi düşmanlardan bahsetmiyoruz. *Buraya* kadar gelmiş *kadınlardan* bahsediyoruz," diyerek elini çenesine doğru kaldırdı ve devam etti, "senin ve Tina'nın saçmalıklarına daha fazla katlanamayız."

Feb ve Colt'un hayatını cehenneme çeviren seri katil Dennis Lowe'dan bahsetmişti ve Susie Shepherd'ın kim olduğunu o zaman öğrendim. Tüm bu karmaşayla ilgili makalelerde onun hakkında bir şeyler okumuştum. Sonunda Dennis Lowe onu rehin almış ve vurmuştu.

Bu beni çok etti. Benim başıma böyle bir şey gelseydi, muhtemelen alışveriş merkezlerinde dolaşıp eski sevgilimin kız arkadaşlarıyla rastgele kavga etmezdim. Bunu asla yapmazdım.

Ama bu sadece benimle ilgiliydi. Belki de travma sonrası stres ya da onun gibi bir şey yaşıyordu.

"Josie -" Ben başladım.

"Tina'nın bahçesini tuvalet kağıdıyla kaplayan sen misin?" Susie, gözlerini Josie'ye dikerek üzerimden sordu.

"Hayır ama kimin yaptığına dair size on tahmin vereceğim ve bahse girerim *yine* de bulamayacaksınız çünkü bu kasabada bunu yapabilecek muhtemelen yüz kadın var," diye cevap verdi Josie. Josie, "İkiniz de adamlarımıza yaranmaya çalışıyor, yaptıklarımız ve giydiklerimiz hakkında saçma sapan konuşuyor, sorun yaratıyorsunuz," dedi. "Biliyor musun Susie, biri beni kaltak olduğum için vursa dersimi alırdım. Belki de babanın parasından biraz alıp sessiz bir yere gitmeli ve düşünmelisin. Ne bileyim, mesela," diye durakladı ve sözünü bitirdi, "yüz yıl?"

Susienin rengi soldu ve rüzgarın üzerine fısıldadı, "Bunu bana söylediğine inanamıyorum."

"Ve üç hafta önce kardeşi öldürülmüşken Violet'in yüzüne vurduğuna inanamıyorum!" Josie tersledi. "Senin için her şeyi açıklığa kavuşturayım Susie. Babanın parası sana kasabada olduğun gibi dolaşma hakkı vermedi ve Denny Lowe'un başına gelen trajediden yararlanarak olduğun gibi davranamazsın. Colt ve Feb'in hikayesini o muhabire sattığını hepimiz biliyoruz. Daha önce senin hakkında pek bir şey düşünmüyorduk, şimdi ise hiç ."

"Josie -" Chip söze başladı, Josie başını sallayarak kocasına baktı ve bir elini kaldırdı.

"İşim bitti," dedi, bana döndü, konuyu değiştirdi ve tavrını o kadar hızlı değiştirdi ki yetişemedim. "Siz ikiniz akşam yemeğine gelin. Belki Colt ve Feb'i de çağırırım. Ben de rosto yaparım. O bir kış yemeği ama benim rostom bir harika. Ararım." Sanki bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durmuyormuş ve Susie Shepherd'a son derece acımasız bir şekilde her şeyi anlatmamış gibi bu daveti tekrarladı.

Joe beni hala kucağında tutmasına rağmen yanıma geldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu, ben de karşı koymadım ve çoğunlukla ondan biraz korktuğum için yanağına bir öpücük kondurdum. Sonra uzaklaştı, Joe'ya gülümsedi ve ben bakmaktan başka bir şey yapamazken koşar adımlarla kocasının yanına gitti.

"Üzgünüm Cal," diye mırıldandı Chip.

"Özür dileyecek bir şey yok," diye cevap verdi Joe ve kolları gevşediği için biraz uzaklaştım ve Susie'ye baktığını görmek için ona baktım.

"Görüşürüz Vi," diye Chip.

"Hoşça kal Chip," dedim ve Chip ile Josie uzaklaştılar.

"İşin bitti mi yoksa Vi seni her gördüğünde senin saçmalıklarına katlanmak zorunda mı kalacak?" Joe sordu ve Susie'yle konuştuğunu görmek için baktım.

"Tina'ya yaptığın gibi beni de tehdit edecek misin?" Susie dudak büktü ve ben tekrar baktım çünkü o sahneden sonra hala içinde bir alay olduğuna inanamıyordum.

Joe, "Hayır, sadece bir dahaki sefere onu üstünden çekmeyeceğim," diye cevap verdi. "Her neyse," diye mırıldandı Susie ve arkasını dönmeye başladı.

"Neden?" Joe sordu ve Susie durdu.

"Ne?" diye sordu.

"Neden böyle lanet bir sürtüksün? Gerçekten anlamıyorum. Her şeye sahipsin ve her zaman da sahiptin."

Susie'nin yüzü kısa süreliğine buruştu, bir acı parıltısı belirdi ve sonra kayboldu.

Sonra tersledi, "Her şey değil, Cal. Annem yoktu."

Cal, "Mazeret yok kadın, ben de yapmadım" demeden önce neredeyse onun için üzülyordum.

Göz göze geldiler ve olası bir kasırga yaklaşırken rüzgâr ve yağmurun altında dururken onların bakış yarışına katlandığımın farkındaydım.

"Joe," diye fısıldadım ve Joe'nun kolları gerildi. "Bugünden ders çıkar Susie," diye öğüt verdi Joe.

Gözlerini devirdi, bir elini uzattı ve "Her neyse" diye tekrarladı.

"Bugünden ders almayacak," diye mırıldandı Joe, beni bıraktı, elimi tuttu ve bizi Mustang'e doğru çevirdi.

Vinnie ve Gary'nin arabalarının gittiğini fark ettim. Herkesi sığdırmak için üç tane almamız gerekmişti, babamın da gelmesiyle bir kişi fazla kalmıştık. Bu iyi bir şeye dönüştü çünkü herkesi bindirmek için bolca yer vardı ve hepsi ortadan kaybolmuştu.

Joe beni yolcu tarafına geçirdi, giderken de kilitleri biyledi.

Kapıyı açmıştı ve Susie'nin duyduğumuzda içeri girmek üzereydim.

"Cal!"

İkimiz de ona baktık.

"Beni , Susie," diye uyardı Joe.

Islak saçlarını yüzünden çekti ve başının arkasında tuttu.

Gözleri önce bana, sonra Joe'ya kaydı.

"Bir erkeği mutlu edebilirim," diye açıkladı.

"Ciddi misin?" Fısıldadım, vücudum gerildi ve Joe beni arabaya itmek için sırtıma baskı yaptı.

"Seni kastetmedim!" diye bağırdı ve kafası refleks olarak hızla yana ve öne doğru sallandı, görünmez bir darbe almış gibi göründü ve bununla ilgili bir şey beni daha da gerdi ama öfkeyle değil, şaşırtıcı bir şefkatle.

Bir şeyle boğuşuyordu ve o her neyse, büyüktü. "Neden yapamıyorum -" diye başladı ama Joe sözünü kesti.

"Tanrım, yağmur yağıyor Susie. Ne oluyor lan?" Joe sordu. "Joe, onu dinle," diye fısıldadım ısrarla, gözlerim Susie'ye yapışmıştı.

Ama Joe'nun sabırsızlığı karşısında kendini kaybetti. Yüzü kapandı ve arkasını döndü.

"Unut gitsin," diye bağırdı rüzgâra karşı. Bir elini kaldırdı ve garip bir şekilde mağlup olmuş bir şekilde bıraktı, koşarak uzaklaştı, harap olmuş sandaletli ayakları

Alışveriş merkezinin önündeki kaldırımın çoğunu kaplayan tentenin altına gelene kadar koşarken su birikintilerine sıçradı ve sonra Joe beni arabaya sıkıştırdığı için onu gözden kaybedene kadar koşmaya devam etti.

Kapıyı arkamdan çarptı, ben ellerim de bir o kadar ıslak olduğu için yüzümdeki ıslaklığı etkisiz bir şekilde silerken kaputun etrafında koştu ve yanıma kıvrıldı.

"Florida'ya gidiyoruz dostum, ilk fırsatta," diye ilan etti Joe kapısını kapatır kapatmaz. Anahtarı kontağa bile sokmamıştı ve ikimiz de koltuklara ve halıya yağmur suyu damlatıyorduk.

"Joe -"

Bana döndü ve sözümü kesti. "Uyarayım, orada hiçbir şey yok. Sadece ev ve sahil, iki yanında da birkaç ev. Balık tutmak, yemek pişirmek, uyumak, yemek yemek, sevişmek ve okumaktan başka yapacak bir şey yok."

"Kızlar gelebilir mi?" diye sordum ve yüzünün karararak kaşlarını çatmasını izledim. "Bir daha böyle bir şey sorarsan seni dizlerimin üzerine yatırırım."

Karnımın çırpındığını hissettim. Bir gece önce beni dizinin üzerinde çevirmişti, yaratıcı olmasının bir parçasıydı ve bu hoşuma gitmişti.

Gülümsedim, ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Joe, bunun caydırıcı emin değilim."

Gözleri ağzıma kaydı ve dudakları kıpırdamasına rağmen cevap vermedi.

"Hâlâ günün daha iyi geçemeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum ve gözleri tekrar benimkilere döndü.

"Kayınvaliden iyi sangria yapar mı?" sordu. "En iyisi," diye fısıldadım.

"O zaman eve gidelim," diye . O kadar çok güldüm ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Bu, Joe'nun beni öpmek için geldiği ilk kısmı kaçırdığım anlamına geliyordu. Ama gerisini kaçırmadım.

* * * * *

"Bu nedenle," diye bitirdim, kızlar taburelerine otururken, "fizikselleşmek asla gidilecek yol değildir."

Onlara bir ebeveynin cephaneliğindeki en zor dersi veriyordum. Onlara kendi yaptığınız bir şeyi yapmamalarını öğretmeye çalıştığınız ders.

Bu arada, bu dersler hiçbir zaman işe yaramadı.

Kate ve Keira'nın gözleri omzumun üzerinden geçti. Sonra ikisi de gülümsemeye başladı.

Önlerindeki mutfak tezgâhında duruyordum ve arkama döndüğümde Joe'yu gördüm, kalçaları arka tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış, başı öne eğik ve botlarına bakıyordu.

"Joe?" Seslendim, kafasını kaldırdı ve dudağını ısırıldığını gördüm ve bunu gülmemek için açık bir çaba göstererek yapıyordu. "Joe!" Tersledim.

Saat nispeten geç olmuştu. Eve geldik, kıyafetlerimizi değiştirdik, kurulandık ve ben saçım ve makyajım üzerinde gerekli onarım çalışmalarını yaptım. Sangria içmiştik. Joe'nun fırtınaya göğüs gererek ızgarada pişirdiği bifteklerden ve fırında patateslerden yedik. Ve çikolatalı kremalı pasta yedik (Joe iki dilim yedi, kısmen iyi davrandığı için, çoğunlukla da bomba gibi olduğu için).

Kasırğa uyarısı kasırğa nöbetine dönüştü ve ardından fırtına yağmura dönüştü.

Herkes gitmişti. Hepsi, hatta babam bile, geceyi otoyol kenarındaki otelde geçirecek ve yarın sabah krep yemeye geleceklerdi. Herkes, ortada hiçbir neden yokken kaldırımda sarışın bir kadının üzerine atlamamı tartışmaktan kaçınmıştı. Arada bir bana baktığında kıs kıs gülen ve iki kez de kahkahalarla gülen Vinnie Amca dışında herkes.

Artık sadece biz vardık, kızlarımla bu sorunu çözmem gerekiyordu ve Joe'nun işleri berbat etmesine ihtiyacım yoktu.

"Bu hiç komik değil," diye tısladım

Joe'ya. "Bebeğim -"

"değil!"

"Vi -"

"Gülmeyi kes!" Gülmüyordu ama kocaman gülümsüyordu ve içten içe güldüğünü biliyordum. "Bu iş ciddi!"

"Dostum," dedi Joe'nun sesi boğuk çıkmıştı, "sık beni bebeğim, ama onu yere serdin." Kollarını kavuşturdu, bir avucunu yukarı kaldırdı ve diğer elini avucuna vurarak büyük bir alkış sesi çıkardı, sonra ellerinin topukları tezgâha gitti ve kahkahayı bastı.

Kızlarım da öyle.

"Joe -"

"Yağmurda," dedi Joe boğuk bir sesle. "Joe!"

"İkiniz de ıslandınız," diye devam etti Joe. "Joe!"

"O bilet satabilirdin," diye etti Joe. "*Joe!*" Ben bağırdım.

Joe sözlerini, "Dedikodu yayılıyor tatlım, adamları geri püskürtmek zorunda kalacağız," diye bitirdi.

Ona ters ters baktım ve sonra bakışlarımı kıkır kıkır gülen kızlara çevirdim. Keira dirseklerini tezgâha dayamış, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Kate ise tezgâhtaki bükülmüş kolunun üzerine çökmüştü.

"Bunun *çok komik* olduğunu düşünmenize sevindim!" Tersledim ve dışarı fırlamak için hamle yaptım ama belimden yakalandım ve Joe'nun kollarına çekildim. Başımı geriye attım ve "Bırak beni Joe" diye bağırdım.

"Bebeğim -"

"Bırak... beni... gideyim!"

Joe'nun ellerinden biri boynumun kenarına dolandı ve sırttan yüzü benimkine girdi.

"Vi, tatlım, olur böyle şeyler, gülmelisin. Gülemezsen boku yersin."

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye fısıldadım, kızların hâlâ duyamayacakları kadar kıkırdamalarını umarak.

"Dudağının patlamasını ve daha fazlasını hak ettiğini bilecek kadar çok şey duydum ve Kate ya da Keira ile bu şekilde konuşan herhangi bir kadın, umarım aynı lanet şeyi yapacak kadar tavırlıdır."

Vücudum gerildi ve ona "Kızlar bunu yapmaz" dedim.

"Belki de öyle yapmalılar. Tina ve Susie'ye bu ders uzun zaman önce verilmiş olsaydı, belki de bu kadar kaltak olmazlardı," diye cevap verdi Joe.

Bu, itiraf etmeliyim ki, üzerinde düşünülmesi gereken bir noktaydı.

"Tamam, kızlarımın bunu yapmasını istemiyorum," diyerek değiştirdim.

"Bana diyorsun ki, bir kadın onlara yaklaşıp Susie'nin sana yaptıklarını onlara yaparsa, çekip gitmelerini mi istiyorsun?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Susie sana ne yaptı?" Keira arkamdan sordu ve Joe'nun kolunda döndüm ama uzaklaşmadım çünkü kolu şimdi karnımın etrafındaydı ve sıkılaşıp sırtımı önüne doğru çekti.

"Önemli değil. Açtım ve duygusaldım ama yine de o şekilde davranmamalıydım," dedim Keira'ya. "İyi kadın diğer yanağını döner."

"O zaman üstünlüğü ele geçirir," diye araya girdi Joe, gerildim ve o konuşmaya devam ederken ona bakmak için boynumu büküm. "Belki yağmurda kaldırımda onlarla güreşmek doğru bir yol değil ama kimsenin sana böyle davranmasına izin verme."

bok gibi. Hiçbir kadın ve özellikle hiçbir erkek. Biri seninle kötü konuşursa, uzaklaşırsın. Seni takip ederse, onunla başa çıkarsın. Nerede olursan ol, nasıl yapacağını bilmek istiyorsan beni ara, sana nasıl yapacağını söyleyeyim."

"Pekâlâ, ders bitti," diye duyurdum Joe daha söze .

"Teşekkürler Joe," dedi Keira ve ben iç çektim çünkü fiziksel şiddetin asla bir yol olmadığına dair on dakikalık dersim sırasında ona söylediğim her şeyin tamamen unutulduğunu hissediyordum ama Joe'nun üstünlük sağlamakla ilgili son sözleri beynine kazınmıştı.

"Evet, Joe, teşekkürler," dedi Kate ve ekledi, "Ve teşekkürler Mawdy, diğer yavaşımızı çevirmekle başlayacağız."

"Harika, bununla başla. Kendimi daha iyi hissediyorum," diye mırıldandım.

Kate bana gülümsedi ve "Müzik dinleyeceğim ve yeni CD'lerimi MP3'üme yükleyeceğim. Sorun olur mu?"

"Elbette bebeğim," diye cevap verdim.

"Odama gidip Messenger'a gireceğim ve tüm arkadaşlarıma annemin bugün alışveriş merkezinde bir kedi kavgasına karıştığını söyleyeceğim. Sorun olur mu?" Keira sordu, Joe kıkırdadı, Kate kıkırdadı ve ben tavana baktım.

Sonra tekrar kızıma baktım. "Laptop'a el konuldu, bunu sen yap." "Tamam," diye mırıldandı ve sırtıttı, "o zaman yeni CD'lerimi MP3 çalar."

"İyi karar," dedim ona.

Odalarına çekildiler ve Joe'nun ağzı boynuma gidip beni öptü ve kulağıma şöyle dedi: "Keira paylaşırsa bile, bu bok ortalıkta dolaşacak. Josie Judd'ın ağzı çok laf yapıyor."

Tekrar iç geçirdim ve yüzümü ona döndüm. Ellerimi göğsüne koydum ve derin bir şekilde eğildim.

"Biliyorum."

Sırtıttı. "Yerel bir kahraman olacaksın, dostum. Susie pek popüler değil."

Dudağımı ısırdım, tişörtünün yakasıyla oynamak için bir elimi kaldırdım ve parmaklarımın bunu yapmasını izledim.

"Joe," diye seslendim ve konuşmayı kestim.

"Vi, bana doğru bastırıyorsun, bebeğim."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Susie'nin annesine ne oldu? Biliyor musun?"

Joe'nun başı hafifçe yana eğildi ve cevap verdi, "Daha fazla 'burg lore. Alkollü araç kullanma kazası."

"Oh," diye fısıldadım, bunun korkunç olduğunu düşünüyordum.

"Sarhoş araba kullanan kişi onun babasıydı."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve "Oh" diye tekrarladım.

"Bir çizik bile almadan kurtuldu. Kadın boynunu kırdı."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Joe, "Hayatının geri kalanını Susie'yi şımartarak telafi etmekle geçirdi," diye devam etti.

Bu çok şeyi açıklıyordu ve aynı zamanda dudağını patlattığım için kendimi son derece suçlu hissetmeme neden oldu.

"Bu boku kafandan çıkar dostum. Olanlar çok kötü. Ama bu bir sürtük olmanı mazur göstermez" dedi.

Haklıydı, değildi. Ya da en azından o kadar kaltak değildi.

"Hayat herkes için oldukça berbat, değil mi?" diye sordum.

"Oldukça," diye cevapladı Joe.

"Sence," diye dudaklarımı birbirine bastırdım ve devam ettim, "kızlar... Sam, Tim, bugün ne oldu?"

Joe'nun kaşları kalktı. "Sence orospuya mı dönüşecekler?"

Başımı salladım. "Sadece bütün bunların -"

Joe sözümü kesti. "Şu bak."

Gözlerimi kırıştırdım ve

"Ne?" diye sordum.

Kendini tekrar etmedi. Beni sıktı ve "Bana bak." dedi. "Joe, takip etmiyorum."

"Kocanı ve kardeşini kaybettin ve kafanı bir pislik var ve sen devam ediyorsun. Karım çocuğumu öldürdü ve babam öldü ve bu hayatta bildiği son şey bu bokun battığı oldu. Biraz zamanımı aldı ama şimdi buradayım. Katy ve Keirry'nin başaramayacağını mı düşünüyorsun?"

"Ama -"

"Susie zayıf çünkü babası da zayıftı. Bir arabanın direksiyonuna geçip kaza yaptığında bunu gösterdi. O zaman ona bunu öğretti ve öğretmeye devam etti. Babanı ve anneni gördüğüm kadarıyla, seninkileri nereden öğrendiğini bilmiyorum ama ben kendiminkileri Vinnie ve Theresa'dan aldım. Bonnie'nin ahlaki bir pusulası yoktu ve ben ona bir pusula vermeye çalıştığımda da buna kulak asmadı. Nicky bu dünyaya geldiğinde otomatik olarak bir tane bulmalıydı ve hala bulamadı. Zayıf." Kollarıyla beni sıktı ve yüzü bana doğru eğildi. "Senin kızlarının bir tane var dostum, asla kaybetmeyecekleri bir tane. Onlar zayıf değil, asla da olmayacaklar. Endişelenecek bir şey yok."

"Bizi öldürmeyen şey güçlendirir," diye fısıldadım Feb'in günler önce bana söylediği sözleri.

"Evet," fısıldadı Joe, "en azından için."

Birdenbire gülümsedim ve içimde hafif ve altın rengi bir şeyin kabardığını hissettim. Eskiden çokça, neredeyse her gün hissettiğim bir şey. Neredeyse iki yıldır hissetmediğim bir şey.

"Kahretsin Joe," diye fısıldıyordum hâlâ, "bugün bir alışveriş merkezinin kaldırımında kadın kavgasına karıştım."

Joe da gülümsedi. "Evet, tatlım, yaptın." Vücudumun titremeye başladığını hissettim ve Joe'nun gülümsemesi daha da büyüdü. "Yağmurda," diye hatırlattı bana.

"Yağmurda," diye tekrarladım bastırılmış bir kıkırdamayla.

"Etekle," diye devam etti ve benim kıkırdamalarım patladı. "Senin ıslak olman dışında en sevdiğim kısım bu olabilir," diye devam etti ve kıkırdamalarım kontrolü ele geçirdi ve ona doğru yığıldım, yanağım göğsüne değdi, kollarım beline dolandı ve yüksek sesle güldüm.

Neşemi kontrol altına alıp sessiz kıkırdamalara geri döndüğümde, alnımı Joe'nun göğsüne bastırmak için başımı hareket ettirdim ama kollarımı bırakmadım.

Joe, "Beklediğime değdi," diye mırıldandı ve başım geriye eğildi. "Ne?"

"Her bir parçasını. Her gün, her hafta, her yıl, her lanet saniye, dostum," diye mırıldanmaya devam etti, gözleri yoğun, yüzü ciddi ve nefesim kesildi, "bu. Her şeyiyle. Beklemeye değer."

"Joe," diye fısıldadım.

Eli çeneme gitti ve başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. "Seni seviyorum, Violet. Bir kaltağın dudağını patlattığında bile."

Gülümsedim, ona daha da sokuldum ve "Ben de seni seviyorum Joe" diye fısıldadım.

Başı eğildi, ağzı ağzımı yakaladı ve beni sertçe öpmeye başladı ama Keira seslenince dudaklarımız ayrıldı, "Yeesh! Bir oda bulun!"

Joe kollarını üzerimden çekmedi ama omzumun üzerinden baktı ve ben de Keira'nın mutfığa girip buzdolabına yöneldiğini gördüm.

"Biraz daha turta alacağım. Siz turta ister misiniz?" diye sordu. "Hayır," diye cevapladım.

"Evet," dedi Joe.

"Katy!" Keira bağırdı, "Joe ve ben turta yiyoruz! Turta ister misin?" "Evet!" Kate de bağırdı.

Keira turtayı çıkardı. Joe'nun kolları beni sıktı. Yanağımı göğsüne dayadım ve ben de onu sıktım. Müzik eve vurdu, sonra Kate yatak odasının kapısını açtı ve ses daha da yükseldi. Keira turta kesiciyi aldı. Kate içeri girdi ve tabakları aldı.

Ben Joe'ya sarıldım, Joe bana sarıldı, kızlar pasta dağıttı ve ben de ilk kez Kate'in müziğini gerçekten dinlemeye odaklandım.

Harikaydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Huzur İçinde

Vinnie, Cal'dan önce arka güverteye çıktı ve Cal kapıyı arkasından kapatırken pencereden mutfakta annelik üstünlüğü ve dolayısıyla kreplerin kontrolü için yarışan Vi, Theresa ve Bea'ya baktı.

Üç ay önce, Vi'nin güçlü bir kadın ve harika bir anne olduğunu bildiği halde Bea'yı hiç tanımayan Cal, Theresa'ya para yatırırdı.

Ama dünden ve yanlarına çok geç gittiğinde Susie'nin ağzından duyduklarından ve Vi'nin tepkisinden sonra, onun kolay lokma olmadığını ve kendi sahasında olduğunu biliyordu.

Ayrıca Bea utangaç olabilirdi ama tüm kızlara karşı nazik ve sevgi dolu tavrından ve Vi, Kate ve Keira'nın ona yönelttiği yumuşak bakışlardan onun da kendine has yöntemleri olduğunu ve pek de karanlık bir at olmadığını anlamıştı. Kadının harika bir çikolatalı pasta yaptığından bahsetmiyorum bile.

Artık bahse bile girmeyecek, sadece arkasına yaslanıp sonuçları bekleyecekti. Gözleri kızların etrafında koşuşturan Vi'nin babası Pete'e kaydı,

Kaybettiği zamanı telafi etmek için çaresizdi. Cal bunu sinir bozucu buluyordu ve adamla konuşması . Kaybettiği zamanı telafi etmenin en iyi yolu, torunlarının yanında doğal davranarak kim olduğunu öğrenmelerine izin vermektir, burnunu onların kışına sokarak değil.

Sonunda gözleri masada rahatça oturmuş kahvesini yudumlayan Gary'ye kaydı. Gary yıllar boyunca bu masada çok oturmuştu. Orada her zaman hoş karşılanırdı ve bunu biliyordu. Gary dün Pete'i izleyerek geçmişteki husumeti bir kenara bırakabileceğini öğrenmişti. Kendisinin on yedi yıldır iyi bir baba olmanın ödülleri topladığını, Pete'in ise daha uzun olmasa da aynı süre boyunca korkak olmanın kâbusunu yaşadığını gördü.

"Cal, evlat, Hart hakkında konuşmalıyız," diye seslendi Vinnie arkasından ve Cal ağzının gerildiğini hissederek kapıdan döndü.

Gözleri amcasına takıldı ve kapıdan uzaklaştı, böylece biri dışarı baksa bile onu göremezdi.

Kalçasını korkuluğa dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve amcasının elini Vi'nin duran çiçek saksılarından birine uzatmasını izledi. Vinnie elini saksıya dokunmadan önce bıraktı.

Parlak, sağlıklı çiçekler saksının kenarlarından yukarı, dışarı ve aşağı dökülürken gözleri Cal'a gitti.

"Vi'nin çiçeklerle arası iyi," dedi Vinnie bakışları güvertenin geri kalanını incelerken.

"Evet," diye yanıtladı Cal ve Vinnie'nin evin içine bakmak için başını çevirmeden önce ona bir bakış atmasını izledi.

"Güzel bir ev tutuyor," diye devam etti Vinnie.

"Vinnie Amca -" Cal bunun nereye varacağını bildiği için sözünü kesmeye başladı ama Vinnie'nin gözleri onunkilere kaydı.

"Harika kızlar yetiştirmiş. Tatlı çocuklar. Eğlenceli. Zeki," diye devam etti Vinnie, durdurulmamak için.

Cal içini çekti ve hiçbir şey söylemedi. Vinnie'nin bunu söylemesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden ona izin verdi.

"Seni önemsiyorum," diye belirtti

Vinnie. "Evet," diye tekrarladı Cal.

"Üçü de öyle," dedi Vinnie. "Evet," diye tekrarladı Cal.

"Theresa dün gece otele varır varmaz Carm'ı aradı. İki saat boyunca Vi ve o kızlar hakkında konuştu. Hiç uyuyamayacağımı sandım," dedi Vinnie ve Carm'ın onu hiç aramadığı, Vi ve kızlardan söz etmediği ve hayatına burnunu sokup Vi'ye kişisel onay mührünü verebileceği kendi seyahatini ayarlamak için onu azarlaması için Carm'dan takip bir telefon almadığını düşününce bu Cal'ı şaşırttı.

Cal, "Evimi satmak yerine, Bianchi'lerin burada biraz zaman geçireceklerini düşünerek bir köprü inşa etmeliyim," diye espri yaptı.

Vinnie'nin gözleri kısıldı. "O kızları kardeşinin cenazesine götürürken giydiğin takım elbiseyle Pizzacıma sokabileceğini ve ona her gece peri kanatlarıyla pencereden uçup yıldızları asıyormuş gibi bakabileceğini ve Bianchi katına geri dönmeyeceğini düşünüyorsan, başka bir şey düşünüyorsun."

Tanrım. Peri kanatları mı?

"Vinnie Amca -" Cal başladı.

Vinnie onun sözünü kesti. "Beni aptal sanma evlat. Onları içeri almanın bir nedeni vardı, ailelerini kaybettikten sonra onlara ailelerini geri vermek."

"Vinnie -"

"On yedi yıldır bunu bekliyordum, Cal."

"Amca -"

"Daha uzun," diye ısırdı Vinnie. "Biliyorsun, Theresa her hafta senin için bir mum yakıyor. Her lanet hafta. Otuz yılı aşkın süredir bunu yapıyor. Senin için kaç mum yaktığını biliyor musun?" Vinnie sordu.

Cal cevap vermedi.

Vinnie kendi sorusunu "Çok fazla," diye yanıtladı.

Cal, "Artık onları yakmak zorunda değil," diye .

Vinnie, "Hart'ı kışına takmışsın, öğrenirse her gün kiliseye gelir," diye karşılık verdi.

Sonunda konuşmalarının olmasını istediği yerdeydiler. "Sal'le konuştun mu?" Cal sordu.

"Öncelikle şunu bir kez söyleyeceğim, o kadar. Senin adına mutluyum. Onun adına mutluyum. O kızlar için mutluyum. Seni hiç böyle görmemiştim. Ne daha önce, ne de diğeriyle. Nicky'yle olmadığın sürece ve o zaman bile dünkü gibi değildin. Her zaman onu izliyor, koruyor, o kaltağın bir sonraki hamlesini bekliyordun."

Cal'ın ağzı da vücudunun geri kalanı gibi tekrar gerildi. "Bu iş bitti ve bu konu hakkında konuşmayacağız."

"Bunu söylemek için uzun süre bekledim Cal, sadece bir kez söyleyeceğim ve sen de bana bunu vereceksin," dedi Vinnie ona, Cal tekrar iç çekti, vücudunu gevşemeye zorladı ve gözleri amcasında, korkuluklara daha da yaslandı.

Vinnie usulca, "Gülümsüyor, evlat," deyince Cal gözlerini kapadı ve başını Vi'nin bahçesine çevirdi. Vinnie devam edince gözlerini açtı. "Sana, Vi'ye ve o kızlara bakıyor ve Angie sonunda huzura kavuştu."

Cal dişlerini sıktı, nefesini burnuna çekti ve nefes verirken amcasına baktı.

"Şimdi bitti mi?" Cal sordu.

Vinnie ona baktı. Sonra sırtıttı. "Evet," dedi.

"Güzel," diye yanıtladı Cal, sonra tekrarladı, "Sal'le konuştun mu?"

"Evet," Vinnie de korkuluklara yaslandı ve başka bir şey söylemedi.

"Ve?" Cal sordu.

"Bir polisin intikamını almayı pek sevmez," diye yanıtladı Vinnie, Cal konuşmak için bir nefes daha çekti ama Vinnie devam etti. "Ona senin bu işe karıştığını söylemedim, sadece Vi'de bir arkadaşım olduğunu ve bu konuyu düşündüğümü söyledim ve Sal'e iyilik yapmanı istemiyorum."

"Bu senin seçimin değil," dedi Cal, "bu konuda kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Ve bu bir iyilik değil. Bu bir işaretçi çağırmak."

"Bu kadar büyük bir şey, bu bir iyilik Cal ve Sal gibi adamlara yapılan iyilikler uzun süre devam eder. Bunu Vinnie Junior ile yaşadım. Şimdi sonuçlarını bir ömür boyu yaşayacağım."

Cal avluya baktı ve sabır çağrısı yapmak için bir ayağını bileğinden çaprazladı.

"Yeteneklisin, Sal'in bunu hatırlamadığını sanma. Vinnie Junior'ı çıkarmak için ondan yararlanmaya çalışmıştın," diye hatırlattı Vinnie ve Cal'in gözleri amcasına kayd.

"Sal için kurşun yedi Vinnie Amca," Cal'ın paylaşacak kendi anıları vardı.

"Unutmamış," diye mırıldandı Vinnie.

"Bana borcu var, sana borcu var. Bunu ona hatırlattın mı?" Cal sordu. "Hatırlatmaya ihtiyacı yok," diye yanıtladı Vinnie.

"O zaman ne oluyor?" Cal sordu.

Vinnie Cal'a doğru iki adım attı, durdu ve fısıldadı, "Vurgundan bahsediyorsun evlat."

"Evet, öyleyim. Ben bir darbe aldım ve Vinnie en büyük darbeyi aldı. Senin yeğenin, senin oğlun. Sana borçlu, bana borçlu," diye tekrarlardı Cal.

"Geri dönmek isteyecektir," dedi Vinnie.

"Cal kollarını kavuşturup yumruğunu omzunun altından göğsüne, kurşun izinin olduğu yere vurdu ve sonra da amcasının kalbinin üzerine vurdu.

"Bir vurgundan bahsediyorsun," diye

tekrarlardı Vinnie. Cal ona, "Bunu zaten söylemiştin," dedi.

Vinnie'nin kaşları . "Bununla yaşayabilir misin?"

"Evet," diye karşılık verdi Cal, "kesinlikle."

"Polisler ," diye açıkladı Vinnie.

"Son on yıldır Hart'a yaklaşıyorlar," diye kestirip attı Cal.

"Bu izi ruhunda taşıyacaksın -" Vinnie başladı ama Cal öne doğru eğilip bir kolunu eve doğru uzatınca durdu.

"Katy ve Keirry'nin babasının *beynine* bir kurşun sıktı," dedi Cal, "lanet kafasını uçurdu. Vi kardeşine de aynı şeyi yaptığını öğrendiğinde buradaydım ve o da *çözüldü*. Onu izledim, Vinnie. Onu kollarıma aldım ve *izledim*. Tek yapabildiğim buydu. Kontrol yok. Güç yoktu. Bunu ondan aldı ve benden de aldı. Onun yanında durdum.

Kızlarına amcalarının öldüğünü ve Keira'nın ayaklarını bile tutamadığını söylediğinde, dostum. Kate'in yere yığılması yaklaşık otuz saniye daha sürdü ve bunu da benim kollarımda yaptı. *Oradaydım*, Vinnie. Hart onu ikisini de öldürecek kadar istiyor. O pisliğin *bana* saldırmayacağını mı sanıyorsun?"

"Kendi başının çaresine bakabilirsin. Etrafta soruşturuyordum. Kardeşi ne halt bilmiyordu," diye Vinnie. "O asla -"

Cal onun sözünü kesti. "Tim bir polisti, Colt iyi bir polis olduğunu söylüyor. Bana ne yaptığını bilmediğini mi söyleyeceksin?"

"I -"

"Sen Sal'konuşmazsan ben konuşurum," diye sözünü kesti Cal amcasının. "Cal, o adama borçlu kalmak istemezsin," diye uyardı Vinnie.

"Bana borçlu. Benim kanımı ve kuzenimi aldı. Bunu biliyor," diye karşılık verdi Cal.

"Cal -"

Cal bir santim geriye yaslandı. "Bu da ne böyle? Neden -?"

Vinnie'nin gövdesi iki santim ileri gitti. "Ona bir çocuk kaybettim. Sence *iki tane* kaybetmek için ateşlenir *miyim*?"

Cal öfkeyle başını salladı. "Tanrım, Vinnie Amca. Onun için çalışmayacağım."

"İkna edici biri," diye karşılık verdi Vinnie.

Cal yine evi işaret etti. "Hiçbir şey beni bunu tehlikeye atmaya ikna edemez."

"Evet, Vinnie Junior Francesca'ya sahipti ve ona yıldızları asmış gibi bakıyordu ve ona her şeyi vermek istiyordu. Bu yüzden bunu yapmanın bir yolunu bulmaya gitti. Kolay yol Sal."

"Yirmi beş yaşındaydı," diye hatırlattı Cal ona.

"O aşıktı," diye karşılık verdi Vinnie, meramını anlatmak için başını eve doğru sallayarak.

"Bu saçmalığı Frankie'nin üzerine yıkma," diye kestirip attı Cal. "Bu şarkıyı çok uzun zamandır söylüyorsun ve bunun doğru olmadığını biliyorsun," Vinnie dudaklarını birbirine bastırıp başka tarafa baktı ama Cal konuşmaya devam edince geri döndü. "Benim bir işim var, param var, bu saçmalıklara ihtiyacım yok."

"Tanrı aşkına Cal, Keirry'ye bir CD aldı diye neredeyse babasını indiriyordun!" Vinnie'nin sesi yükseliyordu. "Vi senin için yıldızları asıyor ve ben seni tanıyorum. Sen bir Callahan'sın. Sen bir Bianchi'sin. Ona ayı vermek isteyeceksin."

Cal ona, "Ona ayı çoktan verdim, Vinnie," deyince Vinnie geri çekildi.

"Ne?"

Cal kendini tekrarlamadı ve açıklama yapacak da değildi. "Ve Pete'e kızgındım çünkü kızların suratına bakıyor ve Keira'ya lanet olası bir erkek grubu CD'si aldı ve ben bu evde yaşıyorum. O boku dinlemek zorundayım."

Vinnie bir kahkaha patlatmadan önce bir saniye ona baktı.

Cal gülmedi.

Cal, "Artık yirmi beş yaşında değilim Vinnie Amca ve Vinnie Junior da değilim," dedi.

Vinnie gülmeyi kesti çünkü Cal'ın ne dediğini biliyordu. Vinnie Junior ve Cal'ın her konuda pek çok ortak noktası vardı. İki de genç yaşta istediklerini bulduklarını düşünmüş ve bunun için her şeyden vazgeçmişlerdi. Cal Bonnie'yi ve bir aileyi istiyordu ve bunu gerçekleştirmek için her şeyi yaptı. Vinnie her şeyi istiyordu ama en çok Frankie'yi istiyordu ve onun sevgisine değer olduğunu ona kanıtlamak istiyordu.

Ama o zaman öyleydi. Bu ise şimdi.

Cal, iyi bir şey bulduğunuzda hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda olmadığınızı zor yoldan öğrenmişti. Eğer iyiye, bir boktan vazgeçmeden ihtiyacın olan her şeye sahip olurdun. Vinnie Junior bu dersi öğrenecek kadar yaşamamıştı çünkü bu ders onu öldürmüştü. Frankie'nin ona ayı uzatsa da pizza yapsa da onu sevdiğini öğrenecek kadar uzun yaşamamıştı.

Vinnie Junior bunu asla anlamadı ve Vinnie Senior da oğlunun hayatında yaptığı seçimlerle hatalar yaptığını ve hem kendisi hem de Frankie için her şeyi mahvettiğini asla yüksek sesle kabul etmedi.

"Ya Sal'ı serbest bırakırsın ya da ben yaparım. Birimiz işaretçiyi çağırarak," diye emretti Cal. "Ve bunu Vi için yapacağız ve sana söylüyorum, onun ve o kızların henüz anlamadıysan, bunu yapmak için daha iyi bir neden yok. Daniel Hart onun erkeğini, çocuklarının babasını ve kardeşini elinden aldı. Sıkı fıkıydılar. Hepsi de. Onu mahvedebilirdi. Onu alçaltabilirdi. O kızları değiştirebilirdi. Onu Bonnie yapabilirdi. Devam ediyor -"

Vinnie onun sözünü kesti. "İşaretleyiciyi arayacağım."

Cal kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Şimdi yap," dedi. "Şimdi mi?" Vinnie sordu.

"Şu anda," dedi Cal.

"Ama..." Vinnie eve doğru baktı, sonra tekrar Cal'a döndü, "krep." "Şimdi," diye tekrarladı Cal.

Vinnie ona baktı ve Cal onun bakışlarını tuttu.

Sonra Vinnie gömleğinin cebinden telefonunu çıkardı.

"Tanrım, evlat," diye mırıldandı iç çekerek.

Cal, "Benimle konuşması gerekiyor, ben tam burada duruyorum," diye teklif etti.

Vinnie gökyüzüne baktı. Sonra telefonunu açtı. Sonra Sal'i aradı.

Kapı kayarak açıldı ve her iki adamın kafası da Kate'in elinde Cal'ın telefonu ile dışarı çıktığını görmek için o yöne doğru sallandı.

"Selam Joe," dedi Vinnie ona gülümseyip güvertenin basamaklarından inerek ıslak çimlere doğru yürürken. "Colt telefonunda."

Cal, kız yaklaştığında telefonunu ondan aldı. Sonra diğer elini kaldırdı ve kızın saçlarını hafifçe çekti.

"Sağ ol kızım," diye mırıldandı.

"Evet," diye sırtı ve avluya doğru birkaç adım atmış, sırtı güverteye dönük, başı eğik, bir eli kalçasında, diğer eli kulağında olan Vinnie'ye baktı. Kate dönüp kapıya doğru sıçradı, içeri girip arkasından kapattı.

Cal telefonu kulağına götürdü. "Yo."

Colt selam vermeden, "Sana İstasyon'da ihtiyacım var, dostum," deyince Cal'ın sırtı dikleşti ve içinde kötü bir his belirdi.

"Neden?" diye sordu.

"Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?" Colt sordu. "Neden?" Cal sabrını kaybederek tekrarladı.

Colt, "Bir özete ihtiyacınız var," diye açıkladı. "Ne hakkında?" Cal sordu.

"Bilmen gereken bazı şeyler var. Bazı yeni şeyler oldu," dedi Colt ona.

"Hart?" Cal sordu.

"Evet," diye yanıtladı

Colt. "Siktir," diye ısırdı Cal.

"Dün arabanıza bir sürü araba geldi. Hala misafiriniz var mı yoksa bir ekip göndermem mi gerekiyor?" Colt öylesine sormuştu ama bu soru öylesine değildi. Bu soru içindeki o kötü hissi zehirli hale getirdi.

Cal, "var," dedi ve Vinnie'ye baktı, "ama bir manga gönderin."

"Doğru," diye mırıldandı Colt. " batmayacak," diye güvence verdi Colt ona. Cal, sürgülü cam kapılara doğru yürürken, "Lanet olası garaj yolunda oturması umurumda değil," dedi, "gitmeden önce onu burada istiyorum."

"Anlaşıldı," dedi Colt ve Cal telefonunu kapattı.

Islık çaldı ve Vinnie sarsılarak ona baktı. Cal elini kaldırdı ve parmağını havada gezdirdi. Vinnie başıyla onayladı. Cal döndü, kapıyı kaydırarak açtı ve içeri girdi, Vi'ye İstasyon'a gitmesi gerektiğini açıklamak için ne söyleyeceğini düşünüyordu.

Sonra kapıyı arkasından kapattı.

* * * * *

Babam, Gary ve Vinnie Amca dışarıda, ön bahçede Joe ve Keira'nın attığı çimleri inceliyorlardı. Ben oturma odasında Bea ve Theresa Teyze ile oturuyordum. Kızlar yerde Mooch'la oynarken kahvelerimizi yudumluyorduk. Joe'nun belli belirsiz açıkladığı aceleci çıkışını ve sokağın karşısına park etmiş ekip arabasını, Joe beni öpüp kapıdan çıkmadan önce kayarak durmasını ve Joe'nun gittiği on dakika boyunca bir milim bile kıpırdamamasını düşünüyordum.

Theresa Teyze büyük, posta çantası büyüklüğündeki çantasını alıp kucağına bıraktığında bu düşünceler kafamdan çıktı.

"Cal'ın ne kadar kalacağını kim bilebilir, bu işi halletmeliyiz," diye mırıldandı Theresa Teyze, sesi dalgın ama iş yapar gibiydi, önce ona, sonra Bea'ya, sonra da kızlara baktım.

"Ne oldu?" Keira sordu ama Theresa Teyze küçük bir valiz büyüklüğündeki çantasını karıştırmaktan başını kaldırıp bakmadı.

"Zaman buluyorsun ama bunu ona vermek için buluyorsun," diye tuhaf bir şekilde emretti. "Cal'ın Nicky'yi geri alma zamanı geldi."

Onun sözleriyle nefesimi tuttum ve gözlerim Kate'e kaydı ama Kate ve Keira Theresa Teyze'nin çantasına bakıyorlardı.

"Nicky kim?" Bea fısıldadı.

"Cal'ın oğlu," diye cevap verdi Theresa Teyze, biraz bile uzatmadan, "o daha bebekken öldü. Aptal sürtük karısı onu banyoda bırakmış. Boğulmuş..." Bea'nın nefesi kesildi ve gözleri bana geldi ama Theresa Teyze siyah bir eşarba sarılmış büyük kare bir şey çıkardı ve bana döndü. Eşarbi çıkarıp, "Nicky" dedi.

Sonra bana bir fotoğraf çerçevesi uzattı.

Elim otomatik olarak uzandı ve onu aldım. Sonra kendime doğru getirdim ve baktım.

İçinde Joe, Vinnie's Pizzeria'nın hemen içindeki banklardan birinde oturuyordu. Yanında oturan kimse yoktu. Yalnızdı ve profilden, çok daha genç yüzünün yaralı tarafı kameraya dönüktü.

Siyah beyazdı ama güneş kapının pencerelerinden içeri giriyor ve Joe'nun etrafındaki son derece cilalı ahşap üzerinde parlıyordu. Omuzları bankın yüksek arkılığına dayanmış, bacakları önünde dümdüz uzanmış, ayakları bileklerinden çaprazlanmıştı.

Büyük göğsünün ortasında küçük bir bebek vardı, Joe'nun kolu bebeğin poposuna dolanmıştı, bebek sadece bebeklerin yapabileceği o bebek topunun içine sıkışmıştı. Bebek dizleri altında, bebek poposu havadaydı.

Bebek uyuyordu, yüzü kameraya dönüktü, yanağı Joe'nun göğsündeydi, küçük bebek yumruğu da Joe'nun göğsünde, güzel küçük bebek yüzüne yakın duruyordu.

Joe'nun başı sıraya yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. O da uyuyor gibiydi. Uyuyor olsa bile, oğlunu göğsüne yaslamış, güçlü kolunun korumasında güvende tutuyor, pazuları her tişörtünün kumaşını sıkıca geriyor, Joe'nun uyurken, uyanırken, hiçbir *zaman* oğluna zarar gelmesine izin vermeyeceğini haykırıyordu.

Tabii orada değilse.

Oğluna bir şey zarar verdiğinde, o değildi.

Joe'nun profiline baktım. Mutlu görünmüyordu, huzurlu görünüyordu ve bu huzurun uykuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Baba ve oğul aile pizzacısında kestiriyorlardı. Tanrım, ama çok güzellerdi.

Sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Fotoğrafları var mı bilmiyorum," dedi Theresa Teyze. "Sonrasında pek ortalıkta yoktu, biz de pek aşağıya inmedik ve sonra bıraktık çünkü hiç ortalıkta yoktu."

Kate ve Keira bana doğru ilerlediler ve sonra etrafımı sardılar. İkisi de ellerini fotoğrafın üzerine koydular ve Bea'nin bana doğru eğildiğini hissettim.

"Elimde tonlarca fotoğrafı var. Bazılarının içinde o sürtük var ve Manny onları tarayıp 'Photoshop' denen bir şey yapabileceğini söylüyor. Ama Cal'ın onun orada olduğunu bileceğini ve Nicky'yle birlikte olduğunu hatırlamasını istemediğimi düşünüyorum," dedi Theresa Teyze, hala iş gibi, hatta kaba bir tavırla

Öyle olması gerektiğini biliyordum çünkü o anda öyle olmasaydı o da benim gibi berbat bir halde olurdu.

"Hayır," diye yutkundum, gözlerim hâlâ resme kilitlenmişti, "hayır, haklısın. Bonnie bunu anlamıyor."

"Ama yeterince zaman geçti. Nicky'nin eve dönmesi gerekiyor," dedi Theresa Teyze. "Bu yüzden bununla başlayacağız ve daha sonra size geri kalanını vereceğim."

"Evet," diye fısıldadım, gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan aşağı süzülüyordu, "Nicky'nin eve gelmesi gerekiyor."

Ve Nicky'nin nerede yaşayacağını biliyordum. Tim ve Sam'in yanında, raflarımızda. Tim ve Sam ona bakacaktı. Her zaman birlikte olacaklardı ve her zaman bizimle olacaklardı.

"Joe'nun oğlu mu?" Kate yanımdan fısıldadı ve başımı salladım, sonra başımı kızıma çevirdim ve onunki çok yakın olduğu için eğilip saçlarını öptüm. Sonra kokusunu içime çektim ve zaten ezberimde olmasına rağmen onu ezberledim.

"Yeesh," diye nefes aldı Keira, "Joe bebek tutarken bile ateşli."

"Keira!" Kate tersledi ama benden kısa bir kıkırdama çıktı ve en küçüğüme dönüp onun da saçlarını öptüm.

"Görebilir miyim?" Bea usulca sordu ve ben ve kızlarım ona döndük.

"Evet," dedim usulca, çerçeveyi ona uzattım ve yanaklarımdaki yaşları sildim

Onu aldı ve incelemek için başını eğdi.

Sonra gözleri fotoğraftan ayrılmadan fısıldadı: "Oğlunu kaybetti."

Bunun onların paylaştığı bir şey olduğunu geç de olsa anladım ve kalbimi delip geçerek sert ve keskin bir şekilde vurdu.

"Bea," diye mırıldandım, elim bacağının etrafında kıvrılmak için hareket etti ve Keira ayaklarının dibinde yere oturmak için kaydı, eğildi ve büyükannesinin dizine koydu.

Kate kanepenin arkasına geçip Bea'nın yanındaki kolçağa otururken Bea bir elini Keira'nın saçlarına koydu ve yanağını büyükannesinin başının üstüne koymak için eğildi.

Bea'nın gözleri bana kaydı.

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum," dedi sessizce.

"Biliyorum," dedim gırtlaktan gelen bir fısıltıyla, taze gözyaşları yanaklarıma vururken. "Gerçi benimki daha uzun sürdü," diye devam etti ve bakışları Theresa'ya gitti,

"Bana bebeklerimi verecek zamanı vardı."

"Evet, *Cara*, kaybınla bile şükret," diye nazikçe öğüt verdi Theresa Teyze, bir evlat kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu kendisi de biliyordu.

Bea bana baktı ve resmi geri uzattı. "Ondan hoşlanıyorum tatlım," dedi sessizce, "ama..."

"Ne, Bea?" Konuşmayı bıraktığında ben sordum.

"Sence turtamı beğendi mi?" diye sordu.

Tuhaf sorusu karşısında kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim ve Kate'in başı yukarı kalktı ama kolu büyükannesine dolandı ve onu sıktı.

"Turtana *bayılırdı*, büyükanne."

"Evet," diye onayladı Keira, Bea'ya bakarak, "sen gittikten sonra bir parça daha aldı."

"mi?" Bea garip bir şekilde umutlu bir sesle sordu.

"Keira gülümseyerek, "Evet," diye yanıtladı.

Bea tekrar bana baktı. "...?" diye başladı, sonra durdu. "Ne düşünüyorsun, Bea?" diye sordum.

Bea Keira'ya baktı ve yüzüne dokundu. "Hiçbir şey."

"Aile ailedir," diye atıldı Theresa Teyze ve herkes ona baktı ama Theresa Bea'ya bakıyordu. "Aile ailedir," diye tekrarladı Theresa.

"Joe böyle mi düşünüyor?" Bea Theresa'ya sordu, ben de ona baktım ve sonunda anladım.

Bea'nın bacağını sıktım ve ona doğru eğildim. "Sen bizim hayatımızın bir parçasısın." Fısıldadım.

"Ama hatırlatılmasını istemeyecektir -" diye söze başladı ve ben güldüm.

"Bea!" Daha da eğildim. "Katy ve Keirry tıpkı Tim'e benziyorlar." Elimi kaldırdım ve raflarımızdaki Tim resimlerini gösterdim. "O her yerde. Her yerde olacak," Keira'nın saçına dokundum ve "*sonsuz* *dek*," diye bitirdim.

Theresa kararlı bir şekilde "Aile ailedir," diye tekrarladı ama Bea hâlâ emin görünmüyordu. "Tim'i asla unutmayacağım, Bea," diye söz verdim.

"İstemiyorum, kaybedemem

Onu, olduğumuz her şeyi, bana verdiği her şeyi, bizi kaybedemezdim. Tim'i asla kaybetmeyeceğim ve Joe da kaybetmemi istemezdi. Bunu asla istemezdi. Ve seni kaybetmemi de asla istemezdi. Benim için, kızlar için ne ifade ettiğinizi biliyor, bunu da asla istemezdi."

"Ona söyle, turtamı seviyor, her ziyarete geldiğimizde yapacağım," diye söz verdi Bea.

"Turtanla gel, turtasız gel, umurunda olmaz. Onu kızdıracak tek şey, onun yüzünden gelemeyeceğinizi düşünerek gelmemeniz olur."

Bea alt dudağını yaladı. Sonra fısıldadı, "Tim ondan hoşlanırdı."

Bu çok garip, rahatsız edici ve yürek parçalayıcı derecede üzücüydü. Aynı zamanda doğruydü.

"Evet," fısıldadım.

"Turtanı benim için yapabilirsin," diye araya girdi Keira, havayı yumuşatmaya çalışarak. "Bana da," dedi Kate, "ama bir dahaki sefere çilekli olsun."

"Şeker kreması," Keira kendi oyunu verdi. Bea,

"Ben karamela düşünüyorum," diye belirtti.

"Bir dahaki sefere cannoli'mi de getireceğim," dedi Theresa

Teyze. "Kahretsin, şişmanlayacağım," diye mırıldandım ve

Bea güldü.

"Gördüğüm kadarıyla, tatlım, şişman, sıska, saçların dökülebilir ve Joe bunu umursamaz," dedi.

Bu da doğruydü.

"Evet," diye gülümsedim ona.

O da gülümsedi ve sonra gülümsemesi titredi. "Tıpkı Tim gibi," diye fısıldadı. Benim gülümsemem de titredi. "Tıpkı Tim gibi."

Kate yanağını büyükannesinin saçına koydu. Keira kendi yanağını büyükannesinin dizine koydu. Joe ve Nicky'yi göğsüme bastırdım ve Theresa'ya baktım.

"En kısa zamanda ona Nicky'yi vereceğim," diye söz verdim.

Theresa Teyze'nin gözleri Bea, Kate ve Keira'yı süzdükten sonra tekrar bana döndü. "*Grazie cara mia*," diye fısıldadı.

"Rica ederim," diye fısıldadım, kalktım, eğildim, Theresa Teyze'nin yanağını öptüm ve Nicky ile Joe'yu yatak odamıza götürüp iç çamaşırını çekmeceme sakladım.

* * * * *

Cal İstasyonun merdivenlerinin başına geldiğinde Colt, Sully ve Mike Haines'i gördü, hepsi de Colt'a ait olduğunu bildiği bir masanın etrafında duruyordu. Bunu biliyordu çünkü daha önce oraya gitmişti ama gitmemiş olsaydı bile bilirdi çünkü üzerinde çerçeveli üç resim vardı. Biri Colt ve Feb'in J&J'deki fotoğrafıydı, Colt her zamanki taburesinde oturuyordu, Feb bacaklarının arasında duruyordu, birbirlerine yakın durmuşlardı, ikisi de gülüyordu. Bir tanesi Vi'nin raflarında duran bir resme benziyordu. Feb bir hastane yatağında yatıyordu, yeni doğmuş bebeği Jack kucağındaydı, yüzü solgun ve yorgundu, Colt onunla birlikte yatakta yorganın üzerinde yatıyordu, kolu omuzlarındaydı, diğer eli Jack'in bezli

Altta. Sonuncusu yakın zamanda, barbeküde çekilmiş, Colt ve Feb ayakta, Colt'un bir kolunda Jack, diğer kolunda Feb, Feb'in bir kolunda gri bir kedi, diğer kolunda Colt ve yavru köpekleri Colt'un ayağının üzerinde oturuyor, dili dışarı sarkıyor. Hepsi gülümsüyordu, hatta bebek Jack ve yavru köpek bile gülümsüyor gibi görünüyordu, ancak kedi oradan başka bir yerde olmak ister gibi görünüyordu.

Mutlu aile ve lanet olası zaman.

Colt sandalyesinden kalkarken ve Sully ile Haines gözlerini ona dikmişken, "Hey," dedi.

Cal çenesini Haines'e doğru eğdi ve Haines'in çenesinin sertleşmesini izledi. İçindeki o zehirli his çalkalandı çünkü Haines'in kin tutacak bir adam olduğunu sanmıyordu ama eğer öyleyse bile bunu belli ederek gücünü ele verecek kadar aptal olduğunu da düşünmüyordu. Çenesi başka bir şey yüzünden sertleşmişti.

"Hey, Cal," dedi Colt sessizce ve o zehirli his daha da derinleşti. Cal, Colt'un kadınlara karşı nazik olduğunu biliyordu, yoksa gürültücü değildi ama sessiz de değildi.

Cal toplandıkları yerde durdu.

"Telefonda bana hiçbir şey söylemedin Colt. Beni bekletme," dedi Cal.

"Önce bir şeyi açıklamam gerek," Colt hâlâ sessizdi, gözleri tetikteydi ve Cal onun her zamankinden daha tetikte olduğunu fark etti, Sully ve Haines de öyle.

Cal alçak sesle, "Çabuk yap," dedi.

Colt, "Öncelikle Mike'ın burada olmasının bir nedeni olduğunu ve bunun iyi bir neden olduğunu bilmelisin," dedi ve Cal başını salladı. Bu durumdan hiç hoşlanmıyordu ve daha iyiye gitmiyordu.

"İkincisi, sen ve ben bir süre önce güvertede bir konuşma yapmıştık, hatırlıyor musun?" Colt sordu.

"Hatırlıyorum," diye cevap verdi Cal, gözleri Colt'a kilitlenmişti. Colt hâlâ sessiz konuşarak, "Bu seninle benim aramda," dedi.

"Öyleyse neden şimdi ?" Cal sordu ve başını Sully ile Haines'e doğru salladı.

Colt, "Bu konuşma yüzünden o gece hoşuna gitmeyecek bir karar verdim," diye cevap verince Cal, Sully ve Haines'in yaklaştığını hissetti. Sadece hafifçe kıpırdandılar, artan dikkatleri fiziksel bir varlık gibi toplandıkları yeri dolduruyordu.

Bu zehir midesini daha da derinden rahatsız etti. "Colt -"

Colt, "İşlerin değişeceğini bilmiyordum, bunu bu kadar hızlı yapacaklarını bilmiyordum ve üzgünüm dostum, ama bir kez yaptıklarında, bunun süreceğinden emin olamadım," diye devam etti.

"Ne oluyor lan?" Cal sordu.

Sully hızla, "Vi hediyeler alıyor," deyince Cal'in gözleri ona kaydı. Cal ona, "Biliyorum," dedi.

"Neredeyse üç aydır her gün," diye söze girdi Haines ve Cal bir adım geri çekilerek arkadaşlarıyla arasına mesafe koydu, böylece kontrolü ele alabilecekti.

Bunu yapmak biraz zaman aldı ama başardığında "Ne?" diye fısıldadı.

"Ben de bilmiyordum, Cal," diye ısırdı Haines ve gözleri Colt'a kaydı ve Cal, Colt'un rahatsız bir sabah geçirdiğini anladı.

Cal'ın gözleri de Colt'a kaydı ve "Açıkla," dedi.

Colt, "Siz ikiniz Vi'ye odaklanmıştınız ve benim soruna odaklanmam gerekiyordu," dedi.

"Yani bu pisliği benden sakladın mı?" Cal sordu, sesi şimdi sessizdi ama Colt'unkinden farklı bir sessizlikti.

Colt, "Bir telefon görüşmesi yaptım," dedi.

"Yanlış olan buydu," diye kestirip attı Cal.

"İki aydan fazla bir süre ortadan kayboldun dostum, hatırladın mı?" Colt karşılık verdi. "Yapmazdım, onun hediyeler aldığını biliyordum," diye karşılık verdi Cal.

"Saçmalık," diye mırıldandı Colt.

Cal hareket etti ve Sully de hareket ederek Colt ile Cal'ın arasına girdi.

"İşe yaramayacak Cal, bunu biliyorsun. Geri çekil ve dinle," dedi Sully yumuşak bir sesle.

Cal'in gözleri Sully'nin omzunun üzerinden Colt'a bakıyordu.

"Haines buradaydı, neden ondan sakladın?" Cal sordu. "Odaklan," diye yanıtladı Colt.

"Çok ," diye Cal.

"Siktir et Cal, odağını kaybetmenin ne demek olduğunu bilen bir adamla konuşuyorsun!" Colt tersledi. "Gözaltına alınmamız gereken gün, *kadınım* kaçırılıp rehin alınmadan bir gün *önce* Feb'in beni koruyucu gözaltından çıkarmasına izin verdim. Bir tanesi vuruldu. Bir diğeri aylarca danışmanlık aldı. O gün bir adam öldü, başka bir adam vuruldu, başka bir adam vuruldu ve parçalandı. Daha kötüsü de olabilirdi. Biliyorum.

odaklanmanın önemi." Berbattı ama Cal bunu ona vermek zorundaydı ve Colt devam etti. "İkinizde de yoktu. Sully ve bende var."

Cal Colt'a baktı, sonra geri çekildi. Sully uzaklaştı. Haines nefesini içine çekti ve dışarı verdi.

"et," diye homurdandı Cal.

"İşler değişti," diye açıkladı Colt. "Öyle mi? Nasıl değişti?" Cal öğrenmek istedi.

"Hediyeler durdu," dedi Sully.

"Ne zaman?" Cal sordu.

Colt ona "Kardeşinin öldürüldüğü gün," dedi.

"Ama hâlâ aktif mi?" Cal zorladı ve hepsi ona baktı.

Sonra Haines hareket etti. Colt'un masasına doğru eğilerek masadan bir zarf ve Cal'a uzattı. Cal zarfı aldı ve Haines konuşmaya başladı.

"Bunu dün evdeki postamdan aldım," dedi Haines. Cal, Haines'ten zarfa doğru baktı.

"Basıldı mı?" Cal sordu. "Evet," diye yanıtladı Haines.

"Bir şey buldun mu?" Cal cevabı bildiği için devam etti.

Haines ona bildiği cevabı verdi: "Hayır," dedi.

Cal zarfı açtı, içinden bir resim çıkardı, ona baktı ve ağzının gerildiğini hissetti.

Siyah beyazdı, şüphesiz telefoto ile çekilmişti, Haines ve Vi, Vi'nin Mustang'inin yanında duruyorlardı. Haines'in elleri Vi'nin çenesinde, başı öne eğik, Vi'nin başı arkaya eğik ve öpüşüyorlar.

Fotoğrafın altına siyah kalemle "Bunun bir veda olduğundan emin olun" yazılmıştı.

Colt dönerek masasından bir zarf daha aldı ve Cal'a uzattı.

"Dün bana da postayla geldi," dedi, "basılmış."

Cal zarfı açtı ve içinden başka bir resim çıkardı. Siyah beyazdı ve Vi ile iki gün önce Mustang'inin kapısında dururken çekilmişti. Ona istediği her şeyi yapabileceğini söylediği zamandı. Birbirlerine sımsıkı sarılmışlar, ağızları kilitlenmiş, sevişiyorlardı.

Fotoğrafın altında "Ona gittiğini söyle yoksa sıradaki o olur" yazıyordu.

Cal gözlerini kapadı ve "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Tehditleri aç," dedi Sully, "yeni."

"Barry Pryor bunları biliyor mu?" Cal, Colt'a doğru fotoğrafları masasının üzerine fırlatarak sordu.

"Evet," dedi Colt. "O ne düşünüyor?"

Colt, "Senin, Vi'nin ve kızların koruyucu düşünmeniz gerektiğini düşünüyor," diye cevap verdi.

Cal'ın kaşları . "Bunu mu teklif ediyorsun?"

Colt alt dudağını ısırды, kızdığı zaman yaptığı bir şeydi bu. Sully ayaklarını sürüyerek yürüdü. Haines hırlamaya benzer bir ses çıkardı.

"Şefle konuştum. Kaynaklarımız yok," dedi Colt ona. Cal, "Öyleyse bu bir ihtiyat," sonucunu çıkardı.

Sully, "Sokakta ekipler, sen, Vi ve kızlar için eskortlar," dedi.

"Bunun için kaynaklarınız var mı?" Cal sordu.

"Hayır, sadece mürettebatla konuştum. Onlar da var. Sürekli olmayacak ama ellerinden geleni yapacaklar." Colt'un gözleri Cal'inkilere takıldı. "Şefin bilmesine gerek yok," diye paylaştı Colt.

"Silahın var mı?" Haines sordu.

Cal, "Evet, ama Vi ve kızlarıyla açıkta oturmak değil," diye cevap verdi.

Sully, "Kızları daha iyisini bilecek yaşta," diye araya girdi.

"Hâlâ yapmıyor," dedi Cal.

"Adamım, babaları polisti. Buna alışkın olmalılar," diye belirtti Haines.

"Evet, belki Tim'leyken buna alışkınlardı. Benimleyken değiller ve ben silahımı görünür kılıyorum, bir şeyler olduğunu anlayacaklar," diye karşılık verdi Cal.

"Onlara söylemeyecek misin?" Colt şaşırılmış bir sesle sordu. "Tabii ki hayır," diye cevapladı Cal.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye mırıldandı Haines.

"Onlara söyler miydin?" Cal sordu ve Haines onun bakışlarını tuttu, sonra çenesinde bir kas sıçradı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Cal sessizce.

Sully, "Onlara söylemezsen eskort vermek zor olacak," diye belirtti.

Cal, "olmayacak, kuyrukları olacak ve kendilerini görünmez kılmak size mürettebatınıza bağlı olacak," diye yanıtladı.

"Cal, Kate ve Keira'yı karanlıkta tutup kendilerini güvende hissetmelerini istediğini görebiliyorum ama Vi -" Colt başladı ve Cal ona baktı.

"Kardeşi üç hafta önce öldürüldü Colt. Sence eve gidip ona birinin fotoğraf çektiğini ve tehditler savurduğunu mu söylemeliyim? Mike'a karşı mı?

Bana karşı mı? Sam öldürüldükten sonra kabuslar gördü. Kötü kabuslar. Artık yoklar. Şimdi bunu bilerek uyumaya çalışmasını mı istiyorsun? Kızlarının okula gitmesine izin vermesini mi? Benim markete gitmeme? Mike bir baba, araları kötü bitmedi, sadece bitti. Ona değer veriyor. Bu pisliği *onun* hayatına kendisinin soktuğunu düşünerek rahatlayacağını mı sanıyorsun?"

Colt elini kaldırdı. "Tamam Cal, anladım."

Sully sessizliğe son verene kadar bir süre kimse tek kelime etmedi. "Peki şimdi ne yapacağız?" Sully mırıldandı.

"Cal geri çekiliyor," dedi Haines ve Cal'in gözleri ona kaydı. "Yine mi geldin?" diye sordu tehlikeli bir şekilde.

Haines, "Chicago Polisi onu yakaladıktan sonra ona her şeyi açıklayacaksın," diye devam etti.

"gerekliğini mi düşünüyorsun?" Colt kuşkuyla sordu.

Mike, "Bence Hart'a tehditlerinin işe yaradığını düşündürmeliyiz," diye açıkladı. "Cal'ı güvende tut. Gözünüz Vi'nin üzerinde olsun. Pryor yakın olduğunu söylüyor."

"Neyle kapatacaksın?" Cal homurdandı.

Mike'in gözleri Cal'inkilere takıldı. "Vergi kaçakçılığı."

,"" diye Cal, "bu lanet olası bir şaka."

Mike, "İkinci bir kitap setine kilitlendiler," diye karşılık verdi.

"Kilit mi?" Cal sordu. "Kitapları bile mi yok?"

"Federaller artık işin içinde," diye açıkladı Colt, "anlaşmalar yapıyorlar."

Cal başını salladı. "Vergi kaçırdıkları için Vi ve kızları bırakmamı mı istiyorsun?" Cal geri döndü, Mike'in oyununu biliyordu. Cal'ın güvende olmasını istemiyordu. Cal'in Vi'yi terk etmesini istiyordu. "Onu yakalarlarsa birkaç saat içinde dışarı çıkar."

Colt, "Büyük onu kefaletle serbest bırakmayacaklar," dedi.

"Parası var, avukatları var, işinde her an böyle bir şey olabileceğini biliyor. Hazırlıklı olacaktır," dedi Cal Colt'a.

Sully, "Kefaleti yüksek tutacaklar," diye belirtti.

Cal, "Dışarıda olacak," diye karşılık verdi.

Haines, "Dediğim gibi Cal, iş sonra ona açıklarsın," diye tekrarladı.

Cal tamamen Haines'e döndü. "Dün gece mutfakta kollarımın arasında durmuş aptal aptal kıkırdıyordu. İki yıl boyunca cehennemden geçtikten sonra onu aptal aptal kıkırdama noktasına getirdiğimi düşünüyorsun, vergi kaçakçılığı için onu söküp alacağım, sen *kafayı* yemiştin," Cal geri döndü ve şimdi Haines'in çenesi başka bir nedenden dolayı sertti, elleri sıkılmıştı ve vücudu kaskatı *kesilmişti*.

Haines Cal'a ters ters baktı. Cal da kaşlarını çatı.

Sully, "Çocuklar," diye mırıldandı, Cal gözlerini Haines'ten ayırdı ve Colt ile Sully'nin tetikte olduğunu gördü.

"Güvenlik, dikkat, kuyruklar," diye açıkladı Cal. "Silahımı alabileceğim bir yerde tutacağım ve Vi ve kızlarla birlikte olmadığım zamanlarda yanımda taşıyacağım."

"Gizli taşıma iznin var mı?" Sully sordu.

"Dostum, benim işimin ne olduğunu biliyor musun? Kırk yedi eyalette gizlenme iznim var," diye cevap verdi Cal.

"Doğru," diye mırıldandı Sully, gözleri Colt'a kaydı ve dudakları seğirdi. Cal hiçbir şeyi komik bulmadı ve gözleri Colt'a takıldı.

"Sabırsızlanıyor ve her şeyi berbat edecek. Burada duran herkes bunu biliyor. Sizin göreviniz Vi, Kate ya da Keira'yı hedef tahtasına koyarak işleri berbat etmemesini sağlamak."

Mike, Cal'ı Vi'nin evinden çıkarmak için yaptığı teklifi kaybederek, "Kasabada kalmalısın, bir iş için dışarı çıkmamalısın," diye söze girdi ve Cal'ın gözleri ona kaydı.

"Evet, Mike. Uyardığın için teşekkürler," Cal'ın alaycılığı çok açıktı ve Mike doğruldu.

Cal ve Haines'in etrafındaki hava yeniden ağırlaşırken Sully, "Burada hepimiz aynı taraftayız," dedi.

Cal, Sully'ye bir bakış attı ve Colt'a baktı.

"Hediyeleri sen mi aldın yoksa Pryor'a mı gönderdin?" diye sordu.

"Pryor'a bir envanter ve fotoğraflar gönderdim. Hediyeler buraya teslim edildi, burada kaldılar. Kanıt niteliğindeler," diye yanıtladı Colt.

"Hepsini görmek istiyorum. Kronolojik olarak," diye talep etti Cal. "Neden?" Sully sordu ve Cal ona baktı.

"Ne yaptığımı biliyor musun?" Sully,

"Güvenlik," diye cevap verdi.

Colt, "Stalker alt uzmanlığı," diye mırıldanırken Sully ortağına baktı.

"Şaka değil mi?" Sully fısıldadı.

"Şaka değil," diye tekrarladı Colt.

"Vay canına," dedi Sully hâlâ fısıldayarak, "bunu bilmiyordum. Seni daha önce getirmeliydik."

Colt tavana baktı. Haines dudaklarını birbirine bastırdı. Cal homurdandı.

* * * * *

"Federalleri bu bokla mı besliyorsun?" Cal, Barry'ye sordu. Bir sürü pahalı hediye elden geçirdikten sonra Colt'un masasının yanındaki koltuğa oturmuştu.

Kronolojik olarak daha pahalı, bir etki yaratmak için daha umutsuz ve bir tepki almak için daha talepkar hale geldi.

Cal telefonda Barry'nin, "Federaller ilgilenmiyor," diye cevap verdiğini duydu. "İlgilenmiyorlar mı?" Cal sordu.

"İlgileniyorsun. Ben ilgileniyorum. Tim'i tanısin ya da tanımasın her Chicago polisi ilgilenir. Federaller... hayır," diye yanıtladı Barry.

Cal, "Onu bu pislige bağlayan hiçbir şey yok," diye tahmin yürüttü.

"Ben araştırdım, Colt araştırdı ve onu bu bokla bağlayan hiçbir şey yok. Hâlâ Chicago'daydı, ziyarete geliyordu, belki umursarlardı. Taciz büyük bir mesele değil ama onun üzerine bir şey yıkmaktan mutlu olurlar, bu onu bir gün daha kilitli tutar. Ama kız Indiana'da ona yükleyemeyeceğimiz hediyeler alıyor, umurlarında değil," diye yanıtladı Barry. "Onun kapatılmasını istiyorlar. Bu konuda kilitlendiklerini düşünüyorlar ve bu yüzden odaklanmış durumdalar."

Cal dişlerini sıkı. "Odaklanmış" kelimesini bir kez daha duyarsa, bedensel zarar verecekti.

"Koruma önerdiniz, Colt'un adamları bunu sağlayamaz. Vi ve kızlara bunu verebilecek kaynaklarınız var mı?" Cal sordu.

Pryor, "O bizim yetki alanımızın dışında," diye cevap verdi. "Peki ya Federaller?"

"Üzgünüm dostum, dediğim gibi. İlgilenmiyorlar."

Sikeyim! Kelime beyinde patladıktan sonra Cal derin bir nefes aldı ve Barry'nin önüne serdi.

Cal, "Onu meşgul etmelisin Pryor, aklı başka şeylerde olmalı," diye öğüt verdi. "Operasyonunu sarsın. Başını ağrı. Yaptığın şeyi gerçekleştiremesen bile sadece baş belası ol."

"Bunun ne faydası olacak?" Barry sordu.

Öyle değildi, Cal hediyelerin Hart'ı yaptığı şeyi yapmaktan alıkoymayacağını biliyordu.

Daniel Hart da Kenzie Elise gibiydi. İstedikini sadece isteyerek elde etmeye alışkındı. Gönderdiği hediyeler, Vi taşındığından beri programın değişmesi, ilginin artması iyiye işaret değildi. Colt bunu biliyordu ve elinden geleni yapıyordu. Sadece Vi'nin Cal için ne ifade ettiğini değil, Cal'in yaşamak için ne yaptığını da göz önünde bulundurarak Cal'le paylaşmaması doğru değildi, ama Vi'nin hayatını yaşayabilmesi ve sadece içinde olan her şey için endişelenmesi, fazladan bir şey eklememesi de dahil olmak üzere tüm doğru şeyleri yapıyordu. Vi'nin korunduğu, hediyeleri bile almadığı ve Cal'ın Hart'ın Vi'nin korunmadığını bildiğinden hiç şüphesi olmadığı gerçeği muhtemelen Hart'ı çileden çıkarıyordu.

duvara. Uzaklaştırma emri ve Vi'nin sokağında yaşayan bir polis varken yaklaşamazdı. Aptal değildi ve bu riski göze alamazdı. Colt onu bir saniyede yere sererdi. Hart sadece Colt'un bir hata yapmasını, teslimatı kaçırmasını, kadının elmaslarını almasını ve Colt'un da tepkisini göstermesini umabilirdi. Hart'ın çalışması için gereken ve Colt'un ondan sakladığı bir şey.

Cal'ın bulması gereken kişi Hart'ın Marco'suydu. Marco, Kenzie'nin iplerini elinde tutuyor ve çizgiyi aştığında onu çekiyordu. Hiç kimse bir ada değildi. Bir suç örgütünde en tepedekiler bile. Hart'ın alıcıları, satıcıları, tedarikçileri, çalışanları vardı - mutlu etmesi gereken insanlar. İşine odaklanması gerekirken Indiana'daki iki kız çocuğu annesine odaklanmak, ki bu iş aniden polisler tarafından haraca bağlanmıştı, bu insanların hiçbirini mutlu etmeyecekti.

Ve sonra Sal işini yapabilir, bu da tüm o insanları gerçekten mutlu etmez ve umarım Daniel Hart'ın ölümüyle sonuçlanır.

Cal'ın planı buydu. Bektan bir şeydi ama en azından bir .

"Federaller anlaşma yapıyor, polisler peşinde, dikkati dağılıyor, operasyonu darmadağın oluyor, birileri fark edecek ve bir seçim yapmak zorunda kalacak. Vi'yi seçer, operasyonu dağılır, insanlar sinirlenir, boku yer. Vi'yi seçmez, dikkatini başka yöne çeker, programa ayak uydurur, Vi özgür kalır. Her iki durumda da Vi kazanır," diye açıkladı Cal.

"Benden bir sürü çocuğu tehlikeye atmamı istiyorsun. Bu adam kendisine bulaşılmasından hoşlanmıyor," diye cevap verdi Barry.

"Senden hizmet etmeni ve korumanı istiyorum. Tim bunu yaptı ve bunu yaparken öldü," diye hatırlattı Cal ona.

Barry sessizdi ve konuştuğunda sesi alçak ve sinirliydi.

"Seninle tanıştım, senden hoşlandım ama sakın bana Tim kartını kullanma," diye uyardı. "Onu tanı mıyordun, bu kartı kullanamazsın."

"Kızları benimle aynı çatı altında yatıyor. Onu tanıyorum Barry," dedi Cal sessizce. "Hart'ın o kızların hayatlarını nasıl mahvettiğini gördün ama ben temizliyorum ve o kartı onlar için kullanmayacağımı düşünüyorsan, sen delirmişsin."

Barry yine sustu, bu kez daha uzun sürdü ve ardından, "Elimizden geleni yapacağız," dedi.

Cal cevap vermedi.

Barry tekrar konuştu, "Bana Vi ve kızlarla birlikte yaşadığını mı söylüyorsun?" "Evet," diye yanıtladı Cal.

Cal telefonda bir hareket duydu ve "Seni kontrol ettim" dediğinde Barry'nin gizlilik istediğini anladı.

Cal nefesini içine çekti ve gözlerini kapattı. "Hattın temiz mi?" Barry sordu.

Cal gözlerini açtı. "İstasyonda Colt'un telefonundayım."

Barry, "Onunla konuşurken bunu temiz bir dille yap," diye öğüt verince Cal şaşırdı.

"O aileden biri," diye yanıtladı Cal.

Barry, "Onunla konuşuyorsun, bunu temiz bir çizgide yapıyorsun," diye tekrarladı. "Barry -"

"Bilmek istemiyorum," diye kesti Barry.

Cal yine sessizce, "Biliyorsun," dedi ve Barry'nin iç çektiğini duydu. "Evet, biliyorum."

"Bu bok bana geri dönmez," diye uyardı Cal. "Bu konuşmayı biz yapmadık," diye belirtti Barry. "İyi," diye yanıtladı Cal.

"Tanrım. Şansa bak, Vi o bok suratlıdan uzaklaşıp mafya bağlantılı bir güvenlik uzmanının yanına taşınıyor. Sikeyim," diye mırıldandı Barry.

Cal, "Bana pek şanslı görünmüyor," dedi.

"Belki de şanslı dönmüştür," diye karşılık verdi Barry. "Gitmem gerek. Dedektiflerinden birini öldüren ve diğer ikisini hastanelik eden, biri de üç yıldır bitkisel hayatta olan bir adama karşı operasyon başlatması için ikna etmem gereken bir Başkomiser var. Senin, Vi'nin ve kızların şansına, Tim'in softball takımımızdaki kısa topçusunu özlüyor."

"Tim iyi mi?" Cal sordu.

"En iyisi," diye yanıtladı Barry.

"Bahse girerim," diye mırıldandı Cal.

Barry yine sessizdi. Sonra fısıldadı, "Onu güvende tut."

"Tamamdır," diye söz verdi Cal.

Barry bağlantıyı kesti ve Cal telefonu bıraktı. Colt, Cal'ın sandalyesini yuvarladı ve kendi sandalyesine oturdu.

"Pryor planınıza uygun mu?" Colt sordu ve Cal ona baktı. "Evet," diye yanıtladı Cal.

Colt Cal'i inceledikten sonra "İyi miyiz?" diye sordu.

Cal, Colt'u inceledikten sonra, "Denny Lowe'u seni haberdar etmeden halletmeye çalıştım, bana uyar mısın?" diye sordu.

Colt'un yüzü sertleşti. "Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun Cal."

"Bana nasıl olduğunu açıkla."

"Konuşmamız sırasında sen de oradaydın."

Cal arkadaşına doğru eğildi. "Lanet olsun Colt, o konuşmayı *yapmak* için evime gelmen bile bildiğin anlamına geliyordu."

Colt, Cal'ın bakışlarını üzerinde tuttu ve sonra çenesi sıkıştı.

Cal ona, "İki buçuk ay boyunca onu yalnız bırakarak dışarı çıktım," diye hatırlattı.

"Sen de bu işin içindesin Cal. Ne olacağını ve nereye gideceğini biliyordun. Bir sebepten dolayı dışarı çıktın. Bana bir şeylerle uğraşmadığını söyleyemezsin," diye karşılık verdi Colt.

"İstihbarat bende değildi Colt, sen benden sakladın. Bir şeyler çalışıyordum ama onun lanet olası evinin bitişiğinde ve ilginin arttığından haberdar olsaydım üzerinde çalışırdım," diye karşılık verdi Cal.

Colt ona, "Gözümüz onun ve kızların üzerindeydi," diye bilgi verdi.

"Birinin Feb ve Jack'in fotoğraflarını çekmesi senin için yeterli mi?" Cal sordu.

"Dediğim gibi, ben bir karar verdim. Hoşunuza gitmedi ama bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok. Neler olup bittiğini biliyorduk ve kendimize dikkat ettik ve o iyi. Pryor her şeyi biliyordu ve kardeşi de biliyordu ve yine de yapmaları gerektiğini düşündükleri şeyi yaptılar, bu yüzden bu benim suçum değil. Bana kızgın kalabilirsin dostum ama bu enerji kaybı. Bitti artık."

Bunların hepsi doğrudu ve bu onu kızdırıyordu.

Cal ayağa kalktı ve Colt'a baktı. "Şimdi benim *odaklanmamdan* emin misin?" Colt gözle görülür bir şekilde gülümsedi. "Evet."

"Heyecanlandım dostum," diye homurdandı Cal ve merdivenlere döndü.

Colt arkasından seslendi: "Bu iş bitti, Feb'e söyleyeyim de sana frittatasından yapsın," dedi.

," diye karşılık verdi Cal ama merdivenleri çıkarken arkasını dönmedi.

Bu da doğrudu ama Colt'a bunu vermiyordu. Feb'in frittatalarını duymuştu. Kardeşi Morrie'ye göre bunlar yumurta şeklindeki cennetmiş.

İyi olabilirler ama Cal, Vi'nin deniz ürünlerinin daha iyi olduğuna bin dolarına bahse girer.

* * * * *

Cep telefonu çaldığında Cal neredeyse eve varmak üzereydi. Ekrana baktı ve "bilinmeyen arayan" yazıyordu.

Açtı ve kulağına götürdü.

"Yo."

"On dakika içinde ofisinizden aranacaksınız," dedi bir erkek sesi ve ardından bağlantı kesildi.

Lanet Sal. Her zaman drama.

Evden uzaklaşıp ofisine doğru döndü. Kapının kilidini açtığında Lindy'nin masasındaki telefon çalıyordu. Telefonu aldı ve kulağına götürdü.

"Yo."

"Cal, *figlio*," dedi Sal kulağına ve Cal onun sesindeki gülümsemeyi duyabildi. "Sal," diye selamladı Cal, gülümsemeden.

"Chicago'da olduğunu duydum. Vinnie ve Theresa'yı gördüm. Beni ziyaret etmedin mi?" "Sosyal bir ziyaret değildi," dedi Cal ve Sal sustu.

Sonra dedi ki, "Evet, kötü iş. Vinnie söyledi."

Cal sabırsızdı. "Dinle, evde bir kadın var, kızları var ve biri çekip polislere gönderiyor. Ofiste olmak istemiyorum. Evde olmak istiyorum. Vinnie ile iyi bir konuşma yaptın mı?"

"Konuştuk ama bence Chicago'ya gelmen gerekiyor. Oturup konuşuruz," dedi Sal.

İşte oradaydı. Sal ikna edici olma havasındaydı.

"Sal, saygı, söylemeye gerek yok," dedi Cal ona. "Ama evde kızları olan bir kadın var ve birisi onun fotoğraflarını çekiyor, hediyeler gönderiyor ve hayatındaki erkeklerin beyinlerine kurşun sıkıyor. Bu emri veren adam Chicago'da. Chicago'da olmak istemiyorum, ondan uzak olmak istemiyorum ve *onun* Chicago'da olmasını istemiyorum. Eğer Vinnie'yle konuştuysan oturmamıza gerek yok."

"Bunun seni neden sabırsızlandırdığını anlayabiliyorum ama konuşmamız gereken şeyler var," diye karşı çıktı Sal.

Cal, "Tartışmak mı istiyorsun, ben bunu yalnız yaparım," diye karşılık verince Sal yüksek sesle bir iç geçirdi.

"Burada bir polisin karısından bahsediyoruz, *figlio*," diye belirtti Sal.

"Burada benim kadınımdan bahsediyoruz, Sal. Hart bir resim gönderdi. Sırada ben varım," dedi Cal ona.

"Şuna ne dersin? Hart'a bir mesaj göndereyim, aileden olduğunuzu ve yoluna devam etmesi gerektiğini açıklayayım," diye önerdi Sal.

"Buna ne dersin?" Cal geri döndü. "Bu adam aileden değil. Bu adam zirveye tırmanan ve çıkan her şeyi alaşağı eden acımasız bir orospu çocuğu. Ailesi yok. Ailesi yok."

Saygı. Aldığından başka bir şey almaz. Senden aldı. Benden aldı. Benim ailemden ve senin ailenden aldı ve benim kadınımdan aldı, ki Sal, polis dul olsun ya da olmasın, o artık benim ve bu da aileden olduğu anlamına geliyor ve bunu inkar edemezsin ve *hala* ondan alıyor. Bütün bunları o yaptı ve sen bu herife bir not mu göndereceksin?"

"Organize olmalıyım, Cal."

Cal, "Bir askerden silaha mermi koymasını istemelisin," diye cevap verdi. "Savaşta bahsediyoruz," diye Sal, "savaş organizasyon gerektirir."

"Konuştuğumuz şey bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Büyük adam dışarıda, sen içeri giriyorsun, yedi yıl önce kaybettiklerini ve daha fazlasını geri alıyorsun."

"Böyle bir devralma, dediğim gibi, organizasyon gerektirir." "Bu meydan okumaya hazırsın."

"Benden istediğin şey çok büyük."

"Benim sana verdiğim daha büyüktü."

Sal tekrar sessizleşti ve sonra tekrar yüksek sesle iç çekti. "Bianchiler. Her zaman başımın belasıdırlar."

"Acı omzumdaydı, Sal. Bir sorun yaşadın, Frankie beni aradı ve ben de senin için ayağa kalktım. Kendimi onun yoluna koydum ve *senin için* o kurşunu yedim. Nefes alıyorsun. Senden yapmaya devam etmemi ve Vi'nin hayatının geri kalanını rahat geçirmesini sağlamamı istiyorum."

Cal sessizliği dinledi ve bu bir süre devam etti.

Sonunda Sal dedi ki, "Pekala, *figlio*. Bunu yaparsam, ödeşmiş oluruz." "Tamamdır."

"*Fin*," diye bastırdı

Sal. "*Fin*," diye tekrarladı Cal.

"Chicago'ya gelirsın, masama oturursun, biz aileden başka bir şey değiliz."

"Evet Sal, ben ve Vinnie, bu dersi uzun zaman önce öğrendik." Bir iç çekiş daha. "Vinnie Junior iyi bir adamdı."

"O da Hart'ta."

"Hatırlıyorum," dedi Sal usulca.

"Ve asla unutmayacağım."

"Siz Bianchiler. Sadakatiniz kuduz gibi."

Cal başını salladı ve ona "Damarlarında Bianchi kanı var" diye hatırlattı.

"Neyse ki Giglia kanı baskın. Bianchiler kalpleriyle düşünürler.

Giglialar taşaklarıyla düşünür."

Cal gülümsedi. "Giglia'lar penisleriyle düşünürler ve Vi'yi görürsen bende Giglia kanı olduğunu düşüneceksin."

Cal, Sal'in gülüşünü dinledi ve sonra kahkahanın kesilmesini dinledi. "Vinnie onun iyi bir kadın olduğunu söyledi," dedi Sal sessizce.

Cal cevap vermedi. Sal ailedendi ve şimdi Vi de ailedendi. Yolları kesişecekti. Sal bunu bir gün kendisi öğrenecekti.

"Bu işareti uzun süre tuttun," dedi Sal. "Onun için çekiyorsun, öyle olmalı."

Cal yumuşak bir sesle, "Kadınımı güvende tut, Sal," diye emretti.

"*Fatto, figlio*. Bitti," diye cevap verdi Sal aynı yumuşaklıkla. "Ama bittiğinde, onu masamda istiyorum. Gina cannelloni yapacak. Gina'nın cannelloni'sini seversin."

"Sanırım Vi, kızlar ve ben Chicago'da çok olacağız, Sal. Senin masanda olacağız."

"Seni görmek güzel olacak Cal," dedi Sal ve , deli herif.

Cal cevap vermedi. Sal'i sevmediği kadar seviyordu da. Ama Gina'nın cannelloni'si onun masasında akşam yemeğine değirdi.

"İş bittiğinde bağlantı kuracağım," diye etti Sal.

"Adamlarınızdan birinin arayıp ne yapacağımı söylemesini ve telefonu kapatmasını bekliyorum," dedi Cal ve Sal güldü.

"Çok dikkatli olamazsın," dedi Sal. "Hayır, olamazsın," diye cevap verdi Cal hiç espri yapmadan. "Doğru," diye fısıldadı Sal, "sen de dikkatli ol." "Sen de," diye yanıtladı Cal.

"Sen iyi bir adamsın, *figlio*."

Cal, Sal'den gelen bu söz karşısında ne yapacağını bilemedi ve sadece "Teşekkürler Sal, sonra görüşürüz" dedi.

"*Ciao*."

Cal bağlantının kesildiğini duydu, ahizeyi yuvasına koydu ve telefona bakarak başını salladı. Sonra ofisinden çıktı, kapıyı kilitledi ve eve gidebilmek için kamyonetine doğru yürüdü.

* * * * *

Yatakta Joe'nun tişörtlerinden birini giyip yüzüne nemlendirici sürerek otururken Joe kot pantolonundan başka bir şey giymeden banyodan çıktı.

Tüm aile gitmişti ve bu beni rahatlatmıştı. Onların orada olmasından hoşlanmadığımdan değil, kızlar da buna bayıldı, sadece bu ilk toplantının bitmesinden ve sadece bize geri dönmekten memnundum.

Joe o gün çok meşguldü, Vinnie Amca'yla konuşmuş, birkaç saatliğine izin almış, sonra da babasıyla sohbet etmişti. O gün

İşin iyi tarafı, babamla konuştuktan sonra babamın sakinleşmiş görünmesiydi. İşin kötü tarafı, Joe bütün gün, Vinnie ile konuştuktan sonra, eve geldikten sonra ve hatta babam sakinleştikten sonra bile gergin görünüyordu.

Joe'nun kot pantolonunu çıkarıp yere atmasını, yorganı geriye atmasını ve yatağa girmesini izledim. Yorganı beline kadar çekerken nemlendiricimi bir kenara bıraktım, sonra yanına oturmak için hareket ettim. İri elleri kalçalarımın gitti ve onları kavradı. Ellerim omuzlarına gitti ve yüzlerimiz yakın olacak şekilde eğildim.

"İyi misin?" Gözlerine bakarak sordum. "Evet,"

diye yalan söyledi.

"Emin misin?"

"Evet," diye tekrar yalan söyledi.

"Gittiğin süre boyunca dışarıda duran ekip arabası da neyin nesiydi?" diye sordum.

"Colt karakoldaymış, benimle konuşması gerekiyormuş, seni korumak istiyormuş," diye gelişigüzel cevap verdi Joe ve bunun yalan olup olmadığını bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da Joe'nun bunu görmezden gelmemi istediğiydi. Sorun şu ki, bunu yapamazdım.

"Pekâlâ, bunu bir kenara bırakırsak, o daha önce de gitmişti, sen de gitmiştin ve dışarıda hiçbir ekip arabası yoktu," diye belirttim.

"Colt temkinli olma havasındaydı."

Dudağımı ısırđım ve sonra bıraktım. "Tamam o zaman, Colt'un sana istasyonda neden ihtiyacı vardı?"

Joe'nun parmakları kalçalarımın esnedi ve nazikçe konuştu. "Bebeğim, kardeşin öldürüldü ve sonra senin ve benim için işler yoğunlaştı. Sam'in başına gelenlerden sonra onun ve benim kısa bir toplantıya ihtiyacımız vardı. Bir süre önce ihtiyacımız vardı ama Colt işlerimizi halletmemiz için bize biraz zaman verdi. İşlerimiz halloldu, beni toplantı için çağırdı."

Bu mantıklıydı ama yine de güvenmiyordum.

"Bana yalan söylemezsin, değil mi?" Fısıldadım.

Cevabı biraz ürkütücüydü ve bunu parmaklarını kalçalarımın doğru bir kez daha esneterek yapınca daha da ürkütücü oldu. "Senin için her şeyi yaparım, dostum."

Başımı yana eğdim. "Bu bir cevap mıydı?"

Gözleri benimkileri hiç bırakmadı. "Sadece bir tane alacaksın."

"Bırakmamı mı istiyorsun?" diye fısıldamadan önce birkaç dakika birbirimize baktık.

"Sana daha kaç kez sakin olmanı söylemem gerekiyor?" diye sordu.

"Günde bir milyar," diye cevap verdim. Sırıttı ve sonra

"Rahatla" dedi.

Başının yanındaki yastığa baktım ve "Doğru" diye mırıldandım.

"Bebeğim," diye seslendi ve ben tekrar gözlerinin içine baktım. Göz göze geldiğimizde başını kaldırdı ve ağzını benimkine değdirdi. Yerine oturduktan sonra, "Güven bana," diye mırıldandı.

"Tamam," diye fısıldadım hemen, çünkü buna ihtiyacı vardı ve ben de bunu yaptım.

"Babamla ne konuştun?" diye sorduğumda elleri yanlarımdan yukarı kaymaya başladı ve tişörtümü de beraberinde götürdü.

Elleri tişörtün dışından içine doğru gitti, böylece ellerinin sıcaklığını tenimde hissettim. "Ona kızlarla arasını düzeltmesini söyledim. Anneni terk ederek doğru şeyi yaptığını söyledim. Onunla birlikte olmadığını, burada her zaman hoş karşılanacağını söyledim. Ona en iyi yolunun çalışmamak olduğunu söyledim. Ve son olarak torunlarının onu zaten sevdiğini, bu yüzden rahatlayabileceğini söyledim."

Ellerimden biri boynuna doğru kaydı. "Şanslısın, ona rahatlamasını söylediğinde dinlemiş gibi görüldüğünü düşünürsek."

Joe yine sıırıttı. "Evet. Bundan bir şeyler öğrenebilirsin."

Joe'nun ellerinin ayrıldığını hissettiğimde güldüm, biri sırtıma çıkıp beni aşağı bastırdı, biri külotumun içine girip kıcımın etrafında kıvrıldı.

Ağzımı onunkine götürdüm ve , "Joe," dedim. "Evet, tatlım," diye karşılık verdi.

"Theresa Teyze sana vermem için bana bir şey verdi," diye ağzımdan kaçırdım.

Şu an doğru zaman değildi, bunu biliyordum. Bunu seks yaptıktan sonra, o sakinleştğinde ve onu gerginleştiren bir gün geçirmediğinde yapmalıydım. Ama iç çamaşırı çekmecemdeki o resim alev almaya hazır, için için yanan bir kor gibiydi. Sadece orada olması ve benim orada olduğunu bilmem değil, kızların da orada olduğunu bilmesi ve ne zaman hava almak için dışarı çıkacağını merak etmesi. Kim biliyordu? İçlerinden biri (muhtemelen Keira) o gün oturma odasında yaşadığımız sahneyi ağzından kaçırabilirdi.

Benden bir şey saklıyordu, bunu biliyordum ve ona izin verecektim. Her ne sebeple olursa olsun, bu oyunu oynamaya karar vermişti ve ben de buna izin verecektim. Bir ilişkimiz vardı. Ona güvenmek zorundaydım ve güvendim de. Bilmem gerekirse bana söylerdi. Tim de belalı bir maço adamdı ve işle ilgili ya da yapması gereken, bizi endişelendirecek şeyler hakkında sustuğu zamanlar olmuştu. Erkeğimin etrafımda bir kalkan oluşturduğunu ve yapması gerekeni yapması gerektiğini biliyordum. Eğer ben

Bununla savaşırsam, hiç hoş olmazdı. Ne olursa olsun, Joe'nun yapması gerekeni yapmasına izin vermeli ve beni ve kızlarımı koruyabileceğine güvenmeliydim. Ben de öyle yaptım. Kendi adıma, Theresa'yla olan konuşma, Joe ve Nicky'nin fotoğrafı,

Bunun üzerine oturamazdım ve bunu ondan saklayamazdım.

Benim için her şey açıkta olmalıydı.

"Vi," diye seslendi Joe ve ona odaklandığımda bana odaklanmış olduğunu gördüm ve bu sefer parmakları kığımın etine doğru esnedi. "Tanrım. Sana ne verdi?"

"Sana verecek bir şeyim var."

Joe gözlerini kapadı ve "Siktir" diye mırıldandı.

Elimi omzundan kaldırıp yanağına dayadım ve "Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Gözlerini açtı ve "Vi -" diye başladı.

Başımı eğip alnımı onunkine yasladım. "Onu raflarda istiyorum," Joe'nun tekrar gözlerini kapamasını izledim ve devam ettim, "Sam'le," Joe'nun eli kığımın sıkarken fısıltıyla bitirdim, "ve Tim'le."

Birdenbire, beni de yanına alarak oturmaya başladı, iki koluyla beni sımsıkı sardı ve beni bir kenara bırakmak için olduğunu biliyordum, bu yüzden tutundum.

"Joe -" Profiline baktım, kafasını başka yöne çevirmişti.

"Bunun için hazır değilim, Vi."

"Joe -"

Bana döndü ve tekrarladı, "Bebeğim, hazır olmadığımı söyledim."

Eğer on yedi yıl sonra hazır değilse, artık hazır olmasının zamanı gelmişti.

"O senin bir parçan Joe, yani bu ailenin bir parçası. İzin ver Nicky eve."

Yüzünün sertleşmesini ve ellerinin belimi kavramak için hareket etmesini izledim, kesinlikle beni bir kenara bırakmaya hazırdı ama kalçalarımı kalçalarına sıktım ve kollarımla daha sıkı tuttum.

"Sam konusunda bana yardım edeceğini söylemiştin ve ediyorsun. Nicky ile olanları unutmama yardım edebileceğimi söyledin ve bunu yapmama izin vermeye başlamalısın."

"Bıraktım," dediğinde yüzü sert ve sesi gergindi. Ellerimi çenesine götürmeyi göze aldım ve fısıldadım, "Joe, onun resmine bile bakmayacaksın."

Joe bana ters ters baktı, parmakları belimi kavradı. sertleşti ve ben daha fazla risk aldım. "Çok güzeldi, tatlım."

Gözlerini tekrar kapattı, acı yüzünü kesiyordu ve parmaklarım çenesinde gerildi.

"Tanrım, Vi -" diye başladı.

"Ve sen her zaman güzeldin."

Gözleri açıldı ve acı da oradaydı. "Bebeğim -"

Gördüğümde fısıldadım.

Joe sözümü kesti. "Onlardan

kurtuldum." "Ne?" diye sordum. Ben sordum.

"Fotoğraflar, kıyafetleri, beşiği. Her şeyi."

"Neden?" diye sorduğumda gözlerimdeki yaşların sızısını hissettim.

"Ekmek kutusu," diye cevap verdi ve ben gözümü kırpıştıtarak bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

"Ne?"

"Tabutu. Ekmek kutusu büyüklüğünde."

Sözleri, çağrıştırdıkları ve bu anının onun beynine kazınmış olduğunu bilmek boğazımı yırttı. Onu durduramadım ve o kadar güçlüydü ki ateşten bir yol açtı.

"Joe -"

"Hamile kalmadan önce de heteroseksüeldi. En uzun süredir. Onu yendiğimizi sanmıştım."

"Bunu bana açıklamak zorunda değilsin."

Ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "O Bonnie'ydi, onu asla onunla bırakmazdım, babam o kadar hastayken olmazdı. Ondan bir çocuk bile yapmazdım. Ama onun artık o Bonnie olduğunu düşünmüyordum."

"Joe -"

"Ben de onu onunla bıraktım."

"Seçme şansın yoktu bebeğim. Aileni zorundaydın." "Bunu başardığımızı sanıyordum," diye mırıldandı.

"Kes şunu, tatlım. Bundan sen sorumlu değilsin."

Nefes aldı, gözlerini kapattı ve açmadan önce uzun süre kapalı tuttu. Sonra parmakları bileğimi sardı ve elimi göğsüne doğru çekti, böylece kalp atışlarının gücünü hissedebildim.

"O burada dostum, alabileceğim tek şey bu, ihtiyacım olan tek şey bu. Gerisini bırakmam gerekiyordu. Gerisi çok fazla," dedi bana.

Ben bir anneydim ve duldum. Bundan daha iyisini biliyordum.

"Alabileceğin her şeye ihtiyacın var," diye fısıldadım.

"Artık dayanamıyorum," diye cevap verdi.

Elimi göğsüne bastırdım. "Bu doğru değil."

"Vi -"

"Onu eve getirin." "Violet

-"

"Onu eve getirmeme izin ver."

"Buddy -"

Elimi onunkinden çektim ve tekrar yüzüne koydum. "O senin bir parçan ve ben seni istiyorum, *hepinizi*. Kızlarımın hepinize sahip olmasını istiyorum. Joe, tatlım, lütfen onu eve getirmeme izin ver."

Joe acı dolu bir sesle, "Siktir... anladım," diye fısıldamadan önce uzun süre birbirimize baktık.

Gecikmedim. Onu , yataktan atlardım ve şifonyere gittim. Çekmecedem resim çerçevesini çıkardım ve aceleyle yatağıma geri döndüm. Sonra Joe'nun kucağına tırmandım, iyice sokuldum ve resmi ona doğru çevirirken gözlerimi yüzünden ayırmadım.

Joe'nun gözleri resme kilitlendi ve acı geri geldi, daha güçlü bir şekilde, vücudunun benimkine karşı sertleştiğini hissettiğimde yüz hatlarını büktü.

Bir şey söylemeyince, "Huzur içinde görünüyordun" diye fısıldadım. Sözlerimden gözyaşlarım anlaşılıyordu ama Joe'nun gözleri resimden ayrılmadı.

"Dünya göğsümde uyuyordu," diye cevap verdi, sesi alçak ve kalındı.

Fotoğrafa baktım. "Dünyanın koluna sığması ne tuhaf."

"Komik," diye tekrarladı Joe sessizce ve ona baktığımda şimdi bana baktığını gördüm ve sonra kolu etrafımda kaydı.

"Joe -" Başladım, yeni gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyordu. "Onu raflarına koy, dostum."

Fotoğrafi göğsüme bastırdım ve yanaklarımdaki ıslaklığı sildim.

Söylenecek tek kelime benim söylediğim kelimelerdi.

"Teşekkür ederim."

Ben kıpırdayamadan, "Theresa sana onu verdiğinde kızlar orada mıydı?"

diye sordu. Başımı salladım. "Keira ateşli göründüğünü söyledi, kucağında bir bebek varken bile."

Ondan kısa bir kahkaha geldi. Sanki bir daha güleceğini hiç düşünmüyormuş gibi irkilmişti.

Sonra göğsüme baktı ve "Siktir" diye mırıldandı. "Ne?"

Fısıldadım ve gözleri benimkilere geldi.

"Kate'le çıkabilecek yaşta olurdu," diye cevap verdi.

Bununla ne ya da Joe'nun bununla ne yaptığını bilmiyordum, bu yüzden hareketsiz ve sessiz kaldım ve bekledim.

"Siktir," diye tekrarladı Joe.

Joe bana baktı ve ben de devam ettim: "Ya da Keira onu kendi görevi haline getirir ve muhtemelen onun için kavga ederler." "Senden birazcık bile alsa, Dane'in hiç şansı olmaz."

Eli, parmakları saçlarımın arasına girene kadar sırtımdan yukarı kaydı. "Bunu söylemek berbat, söylemekten nefret ediyorum ama söyleyeceğim," dedi. "Ne?"

"O yaşasaydı, ben hala onunla birlikte olabilirdim ve sen yan odada olurdun ve ben burada olmazdım."

Hemen hatırlattım: "İyi ya da kötü, böyle bir şey olmadı Joe." "Burada yalnız olacaktın ya da... lanet olsun, Haines'le birlikte olacaktın," diye devam etti.

Ben konuşmadım.

Bunun çok ama *çok* yanlış bir yola girdiğini görüyordum. "Joe, yapma.

Hayat hayattır, bebeğim. Hepsi bu."

Gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Onunla asla iyi olamazdım, değişmeyecekti ve de. Ama eğer yaşasaydı, onu asla terk etmezdim ve sahip olduğum tek şey o olurdu. Nicky hariç, asla tatlı bir şeyim olmazdı."

Resmi komodinin üzerine koydum ve sırt üstü yatması için iterek üzerine çıktım.

"Evet, yapardın." Yüzümü boynuna, dudaklarımı tenine bastırdım. "Seni gördüğümde Tina'ya giderdim ve dikkatini çekmek için her şeyi yapardım. Bikiniyle çiçeklerimi sulamak ve her türlü saçmalık. Çekime karşı koyamazdık ve ateşli bir ilişki yaşırdık," dedim ona. "Berbat olurdu ve kendimi bok gibi hissederdim ama sen onu benim için terk ederdin ve ben de sana her türlü tatlı şeyi vererek karşılığını öderdim."

Ben konuşurken dudaklarım boynunda ve boğazında gezindi ve elleri vücudumda dolaşmaya başladı.

"Saçmalıyorsun dostum. Seni bikiniyle çiçeklerini görürdüm, sana yaklaştırdım ve sen de namuslu davranıp beni dondururdun."

Başımı kaldırdım ve tam parmakları göğsümün etrafında kıvrılırken ona baktım.

"Joe, ben sana çok kızgınken bile beni arabanın kaputunda sikmiştin," diye hatırlattım ona. "Sanırım bunu iffetli davranmayacağım şeklinde algılayabiliriz."

Başparmağı meme ucumu okşadı, dudaklarım aralandı ve kalçalarım sarsıldı. Bunun üzerine gözleri ciddi anlamda seksi bir şekilde karardı ve dudakları

biter.

"Evet," diye mırıldandı, "bunu unutmuştum."

Gözlerimi kırptım ve vücudumun gerildiğini hissettim. "Unuttun mu?"

Dudakları tam bir gülümsemeye kıvrıldı. "Hatırlattığın için teşekkürler."

Unutmadığını ve sadece benimle dalga geçtiğini bilmeme rağmen, yine de boğazımdan öfkeli bir ses çıktığını duydum ve geri çekilmeye başladım ama Joe üstte olacak şekilde yuvarlandı ve başparmağı meme ucumu daire içine alırken yüzü boynumda kayboldu.

"Bir ilişkimiz vardı dostum, muhtemelen GT'de birden fazla kez yapmamız gerekecekti," diye belirtti boynuma doğru.

"Bunu daha önce yaptığımızı hatırlaman için yapmamız gerekirdi," diye karşılık verdim ama bu olması gerektiği kadar etkili olmadı çünkü nefesim ağırlaşıyor ve bacaklarım onunkilere dolanmak için hareket ediyordu.

Kıkırdamasını tenimde hissettim, sonra dudakları çeneme kaydı. "Muhtemelen bunu arabada da yapmamız gerekecek."

"Bunu hatırlıyor musun?"

Yarım kalan sorumu duymazdan geldi. "Ve bunu yaptığımız diğer yerler hakkında yaratıcı olun."

"Joe -"

"Arabanda."

"Joe -"

"Garajında." "Joe

-"

"Kamyonetimde."

"Joe!"

Ağzı benimkine gitti ve gözlerinde gördüğüm şey karşısında nefesim kesildi.

"Yine de haklısın. bulabilirdik." Bedenim onunkinin altında

gevşedi ve "Joe" diye fısıldadım.

Başını kaldırdı ve yavaşça sırttı. "Bonnie'yi nasıl aldatacağımı tartıştığımızın farkında mısın dostum?"

Aslında öyle olduğumuzu fark ettim ve bu biraz komikti, bu yüzden kıkırdadım.

Sonra gülümseyerek ve parmaklarımı yara izinde, elmacık kemiğinde ve saçlarında gezdirerek şöyle dedim. "Onunla bir kez tanıştım tatlım ve ondan pek hoşlanmadım, o yüzden bu konuda çok üzgün değilim."

Başı aşağı indi ve hafif kahkahaları arasında beni öptü.

Sonra beni becerdi ama hiçbir şey nazik değildi.

Daha sonra, neredeyse uyumak üzereyken, ikimizin de Bonnie'ye güldüğümüzü ama daha da önemlisi bunu Joe'nun yaptığını fark edecektim.

Her ne kadar komik olsa da söylediklerimizin muhtemelen doğru olduğunu düşünerek uykuya daldım.

Ve bu daha da komikti.

* * * * *

Ertesi sabah Kate ve Keira hayatlarında hiç okula hazırlanmamış gibi koştururken, Keira lisedeki ilk günü olduğu için çılgına dönmüşken ve Joe onlara yulaf ezmesi hazırlayıp sakın olmaya çalışırken, ben de Joe ve Nicky ile dolu fotoğraf çerçevesini alıp raflara koydum.

Kate gördü, bana gülümsedi ama tek kelime etmedi.

Keira beni görmedi çünkü Joe ile tartışıyordu. "Ama Joe, ben yulaf ezmesi yiyemem. Midem tuhaf hissediyor."

Joe, "Sinirler, bebeğim, ye," diye

cevap verdi. "Hasta olacağım,"

diye karşılık verdi Keira. "Hayır,

hastalanmayacaksın," dedi Joe.

Keira bana baktı ve "Anne!" diye ağladı.

"Yulaf ezmeni ye tatlım," dedim ona.

Sinirli bir şekilde, "Anne!" diye tekrarlayarak ayağını yere vurdu.

"Keirry, en son kustuğunda ikinci sınıftaydın ve grip olmuştun. En son iki gün önce kusmakla tehdit etmiştin," dedim. "Yemeğe ihtiyacın var yoksa ikinci dersten önce huysuzlaşacaksın. Yulaf ezmeni ye."

"Argh!" diye bağırdı ve ardından yulaf ezmesini kaptı.

Keira yulaf ezmesini yedi ve Kate'le birlikte Kate'in Fiesta'sına binip Joe ve ben onları uğurlarken (ben uğurlarken Joe yanımda durdu, el sallamadı) yola koyulmadan önce yedi dram daha yaşadık.

Onlar gözden kaybolunca döndüm ve Joe'ya doğru ilerledim, kollarımı ona doladım. Ben ona baktım, o da bana baktı.

"Kahretsin, bebeğim gidiyor," diye

mırıldandım. "Evet," tek cevabı bu oldu.

"Kahretsin," diye tekrarladım, yüzümü göğsüne bastırdım ve parmakları boynumun arkasına dolandı.

"Umalım da ilk günden bir erkek arkadaş kapmasın," dedi Joe başımın üstüne.

Başımı arkaya eğdim. "O bir görevde, bu yüzden fazla umutlanma. Eğer umarsan, hayal kırıklığına uğrarsın."

Joe sırtı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı, beni öptü ve sonra beni eve götürdü.

Resmin orada olduğunu biliyordu, ben de biliyordum. Bir şey söylemedi, ben de söylemedim.

Ben hazırlanıp işe gittim, Joe da benimle birlikte hazırlanıp ofisine gitti.

Hayat devam ediyor.

* * * * *

Ve hayat devam etti, çoğu yönden güvenli ve tatlı, çılgınca ve çılgınca çünkü evimizde iki genç kız yaşıyordu.

Ama Joe'nun kurduğu kalkan çok güçlüydü ve iki güzel hafta boyunca bu kalkanı korudu.

Sonra Daniel Hart onu paramparça etti.

Yirminci Bölüm

Çöküş

Benny kapısının çalındığını duydu, gözleri açıldı ve yatağındaki kadın hareket etti. Kadın ona varlığını hatırlattığında, onun adını hatırlamak için mücadele etti. Dudaklarını hatırlayabiliyor, hatta onları gözünün önüne getirebiliyordu. Dolgun, yumuşak, rujsuz bile güzel bir kırmızı-pembe. Özellikle de uzun, koyu renk saçları tenini yumuşacık sarmışken sikini saran bir cennet. Genellikle izlemekten hoşlanır ve saçlarını geriye doğru çekerdi. Kızın saçları o kadar yumuşaktı ki olduğu yerde bıraktı.

Aklına geldi. Carla.

Başını kaldırdı. "Neydi o?"

"Sen uyumaya devam et. Ben icabına bakarım," dedi Benny, yorganı arkaya atıp yerden kot pantolonunu alarak.

Carla yatağa geri yığıldı ve onun yumuşak horlamasını duydu.

Kot pantolonunu çekip odadan çıktı ve merdivenlere yöneldi, kadının horlamalarının hemen başlamasına şaşırdı. O an anlamıştı, kız gitmişti. Onun üzerinde bir etki bıraktığından değil, sadece dudakları bırakmıştı ama yanında uyansa ve yeniden ayağa kalksa bile, onun dışarıda olduğunu biliyordu. Horlamaktan nefret ederdi ve ayrıca sabahın erken saatlerinde kapının çalındığını duyup onu kendi haline bırakan bir kaltak için de pek bir şey hissedemezdi. Onun bir şey yapmasına izin vermezdi ama Violet'in uykuya geri dönüp Cal'i bununla baş başa bırakmayacağını düşündü. Uyumak için Cal'in onunla birlikte yatağa döndüğünü ve güvende olduğunu bildiği zamanı bekleyecekti. Ve bunu ölü kocasıyla da yapacağını biliyordu. Bunu, şafak sökmeden önceki anlarda kapının çalınmasının kötü bir şey olacağı anlamına geldiğini öğrenmeden önce yapardı. Bunu yapardı çünkü iyi bir insansanız ya da birini önemsiyorsanız yapılacak doğru şey buydu.

Merdivenlerden inerken, dışarıda pek fazla iyi kadın olmadığını düşünüyordu. Cal'in sonunda kendisine onlardan birini bulmuş olmasından memnundu.

Merdivenlerin dibinde durdu ve ön kapıdan değil de arka kapıdan gelen tıkırtıları duyunca göğsünde bir sıkışma hissetti.

"Siktir git," diye mırıldandı, koridordaki dolaba gitti, silahını aldı ve mutfığa doğru geri döndü.

Kapının yanında durarak perdeyi kısmen kenara itti ve Frankie'nin arka sahanlıkta durduğunu gördü.

İlk içgüdüğü kapıyı açmak, sürtüğü merdivenlerden aşağı itmek, kapıyı kapatıp yukarı çıkmak ve Carla'yı dışarı atmaktı. Francesca'yı görmek bile onu hiçbir kadınla birlikte olmak istemez hale getirmişti. Ama öfkeyle bir kadına elini sürerse, bu kadın annesinin nefret ettiği Francesca bile olsa, annesi sinir krizi geçirirdi, bu yüzden bunu yapmadı. Annesinin sinir krizi geçirmesi, ölmüş kardeşinin sürtüğüne elini sürmenin tatmini için bile olsa, bu zahmete değmezdi.

Bu nedenle dış ışığı yaktı, kilidi çevirdi ve silahını elinde tutarak kapıyı açtı. Francesca, Vinnie ile yaşadığı hayatı öğrenmişti ve silahı ilk o ateşledi.

"Benny," diye fısıldadı.

Benny, "Ne söyleyeceksen söyle kaltak ve defol git alanımdan," diye karşılık verdi.

Gözlerini kaldırdı ve ikinci gördüğü şey onun göğsüydü. Orada durdu, yüzü soldu, karanlıkta bile bunu görebiliyordu. Aptal, açgözlü sürtük.

"İki saniye," diye uyardı Benny ve Frankie'nin gözleri onunkilere kaydı. "Ben Cal," dedi hızla ve Frankie'nin göğsündeki his daha da sıkılaştı.

Benny kapıyı daha da açtı, geri çekildi ve Frankie içeri girdi. Benny kapıyı kapatıp kilitledi, ışık düğmesini kapattı ve Frankie'yi kolundan tutup koridora çekti.

"Benny -" diye başladı Benny onları koridorda durdurduğunda.

"var," dedi ona, sesi kısıktı ve başını geriye eğip merdivenlere baktığını gördü.

"Anlaşıldı," diye fısıldadı ve sesi gergin çıkıyordu.

"Cal hakkında söyleyecek bir şeyin var mı?" Benny sordu.

"Kim o?" Frankie sordu ve Benny dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra devam etti ve sesi daha alçak ama daha hafifti. Özür dilerim. "Benny -"

"Kiminle yattığın ne zaman seni ilgilendirmeye başladı?"

Benny sordu. "Ben," diye fısıldadı.

"O tabela restorana asıldı Frankie, ama asıldığında milyoner olamadım. Pop'tan fazlasını alamadım, bu da senin için yeterince iyi değildi. Sana altın amcığını sikimin etrafına sarma ve Vinnie'yi Pop'la konuşmaya ikna etmeye çalıştığın gibi beni bir franchise satmaya ikna etme şansı vermeyeceğim."

Bir anda onun tavrının salona çarptığını hissetti.

"Benimle böyle saçma sapan konuşuyorsun ve ben eskiden senin ailenin bir üyesiydim," diye tısladı.

"Gecenin bir yarısı Cal hakkında bilgi almak için evime geldin ve bu saçmalığı sen başlattın, bebeğim, çünkü bunu sen istedin. Vinnie'yi sikinden tutup doğruca Sal'e götürdüğünde bu ailedeki konumundan vazgeçtin. Hatırlatırım, bu onu kaybettikten sonra benden almaya çalıştığın ilk şey değil ve sana daha önce de söyledim, böyle bir şey olmayacak. Buraya bir şey söylemeye geldin, söyle."

"Onu benim gibi seven biriyle birlikte olmaya ihtiyacım vardı," diye kendini savundu.

"Evet, eminim elini pantolonuma sokmaya çalıştığını gördüğünde cennetten gülümsüyordur," diye karşılık verdi Benny.

"İkimiz de duygusaldık. İşler kontrolden çıktı."

"Hayır, senin eline hiçbir şey *geçmedi*."

"*Beni* öptün," diye karşılık verdi.

Benny ona doğru eğildi ve yüzüne baktı. "Saçmalık, doğru bastırdın, üzerime attın ve ben de boşa gittim."

"Ben de sarhoştum."

"Kadın, erkek arkadaşın öldürülmüştü." "Ve kardeşin de öldürülmüştü."

Benny bunu yeniden yaşamak istiyordu, sanki taşaklarına tekme yemek istiyordu, bu yüzden sustu ve ona kadar saymaya başladı.

Frankie ona bakmaya devam edince üçe kadar geldi. "Beni hala öpüyorsun."

"Bebeğim, seninki gibi memeler, ben blotto'yum, kim olduğun önemli değil, bana baskı yapıyorlar ve aynı vücuda bağlı bir ağızları var, benim üzerimde, dilimi içine sokacağım."

Arkasına yaslandı. "Tanrım, Ben, ne kadar sikik olduğunu unutmuşum. Her zaman öyleydi. Buraya hiç gelmemeliydim bile."

"Şimdi konuşmak istediğim konu hakkında konuşuyoruz. Neden ?"

"Çünkü Cal bana asla bok gibi davranmadı ve Sal, Hart'a bir suikast düzenledi ve işler kötü gitti. Hart'ın Cal'ı arayacağı söylentisi hızla yayılıyor, birinin onu uyarması lazım, numarası bende yok ve babana da gidemedim, aptal ben, sana geldim."

Benny yarım saniye hareketsiz kaldı. Sonra hareket etti. Francesca'yı olduğu yerde bırakarak merdivenlere yöneldi ve üçer üçer çıktı.

Işığı yaktı ve Carla inledi, döndü ve bir ön kolunun üzerinde ayağa kalktı. O bunu yaptığında Benny silahını şifonyerin üzerine koymuştu ve

bir tişört giyiyordu.

" oluyor?" diye sordu, saçlarını yüzünden çekerek ve Benny ona baktı.

Nakavt. Harika dudaklar, tıpkı hatırladığı gibi. Harika memeler. Frankie'ninkiler daha iyiydi, onları görmemiş ya da dokunmamış olsa da, sadece bir kez kendisine bastırmış olsa da bunu biliyordu ama Carla'ninkiler çok tatlıydı.

Yine de Carla'ya doymuştu.

"Sevgilim, eve gitmen gerekiyor," dedi ve şifonyere gidip birkaç çorap aldı.

"Ne?" diye sordu, gözlerini kırıştırarak.

"Eve gitmen gerek Carla," diye tekrarladı Benny ve yatağa doğru yürüyüp kenarına oturdu, "hemen."

Çoraplarını giymişti ve botlarına uzanıyordu ki kadının kıpırdamadığını fark etti ve ona baktı. Kadın kapıya bakıyordu, Benny de kafasını o tarafa çevirince Frankie'nin kapıda durduğunu gördü.

"Güzel, tatlım," diye mırıldandı Frankie, "her zaman iyi bir zevkin vardı." Benny'nin ağzı sıkıştı ve bir çizme çekti.

"Kim o?" Carla sordu.

Benny cevap vermedi, yerine "Yataktan çık bebeğim. Evine git."

Carla çarşafı göğsüne çekmiş, kık üstü yatıyordu ve kısılmış gözleri kapıya dikilmişti. "Kim o?" diye tekrarladı.

Benny ikinci botunu çekti, Frankie'nin kıpırdamadığını gördü ama aletin sertleşmesine neden olan gülümsemesini takındı.

Vinnie'nin onun için her şeyini vermesinin bir nedeni vardı. Bu kaltak bir nakavtın ötesindeydi. Sadece dörtte biri İtalyan'dı, geri kalanı itti ve her şeyin en iyisine sahipti. Açık kahverengi irisleri olan badem biçimli gözler ve doğal olarak uzun, kıvrık kirpikler. Kalın, koyu kahverengi saçları her zaman uzun olurdu. Tadına bakmak için bile ağzınızı sulandıran ve bu kremsi tenin her yerde aynı olup olmadığını merak etmenize neden olan kusursuz açık ten. Muhteşem göğüsleri, harika kalçaları ve incecik beli, uzun bacaklarının boğazına kadar uzanıyormuş gibi görünmemesini sağlayan tek şeydi.

Ve o gülümseme şekli, sanki bir sırrı varmış gibi, bilmeniz gereken gerçekten iyi bir sır ve size söylemesinin tek yolu, yakın olduğunuzda, derinlerde ve kulağınıza fısıldadığında. Tepeden tırnağa mükemmel bir paket.

Yataktan doğruldu ve Carla'ya baktı. "Bir daha söylemeyeceğim bebeğim."

Carla ona baktı. "Bana sadece aletini yalamama izin verdiğini, sonra da beni becermene izin verdiğimi ve gecenin bir yarısı beni uyandırıp ikinci raunda geçirdiğini mi söylüyorsun? Sen iyisin Benny Bianchi, hepsinin söylediği gibi harikasin ama hiçbir şey *buna* katlanacak kadar iyi değil."

Benny ellerini kalçalarına götürdü. "Bak bu aklıma yatmadı kadın, ama daha yeni giyindim ve botlarımı giydim. Başka birini becereceğim, o da yatak odasının kapısında sırada bekliyor, giysilerimi giyeyim mi?" Kadın konuşmak için ağzını açtı ama adam onun cevap vermesini beklemedi. "Yapmam gereken bir şey var, sabahın köründen önce yapmam gereken bir şey, çok önemli bir şey. Kibarca sordum, şimdi açıkça söyleyeceğim. Kaldır kışını yatağımdan, giyin ve defol git evimden."

Ona ters ters baktıktan sonra alaycı bir tavırla, "Ben giyinirken o gidebilir mi sence?" diye sordu.

Benny şifonyere doğru yürüdü ve silahını aldı. Carlanın gözleri tabancaya takıldı, o saatte uyandırılma durumu kafasına dank etti ve vücudu hareketsiz kaldı ama Frankie konuştu.

"Elbette," dedi, döndü ve kapıdan çıktı.

Carla giyinirken Benny bekledi ve Carla ona bir bakış bile atmadan ve yaklaşmadan aceleyle kapıdan çıktı. Bunun nedeni ya bir pislik olmasıydı ya da hâlâ silahını taşıyor olmasıydı ama hangisi olduğu pek de umurunda değildi. Kadın gitmişti.

Komodininin yanına gitti ve telefonunu etiketledi. Aşağı doğru kaydırarak Cal'ı aradı ve silahını kot pantolonunun kemerine soktu. Açmasını bekledi ama açan olmadı. Sesli mesaja geçti.

Benny, Vi'nin yatağında olduğunu, muhtemelen o saatte telefonu açmayacağını, çünkü telefona cevap vermek için rahatsız etmeye değmeyecek bir şeyle meşgul olduğunu ya da telefona cevap vermek için rahatsız etmeye değmeyecek bir şey yaparak yorulduktan sonra uyuduğunu düşündü. Benny aramayı kesti ve tekrar denedi. Sesli mesaj. Üçüncü denemesinde sesli mesaja ulaştığında bir mesaj bıraktı.

"*Cugino*. Benny. Acil bir durum var. Beni ara."

Odadan çıktı ve Frankie merdivenlerin dibinde bekliyordu. Onun boşluğunda durdu. "Sana kalmanı söyledim mi?"

"Her şeyin olduğunu öğrendiğinde beni arayacak mısın?"

Benny dişlerini sıktı. Endişelenmişti. Bunu duymuştu. Saklamaya bile çalışmadı.

Vinnie'yi kaybettiğinden beri hayatının tamamen berbat olduğunu biliyordu. Hayatına devam edeceğini düşünmüştü ama etmedi. Bilmek istemiyordu ama takip etmek için elinden geleni yaptığını da itiraf etmek zorundaydı. Yalnızdı, biriyle çıkmıyordu, bildiği kadarıyla bakmıyordu bile. İşe gidiyordu. Eve gelirdi. Arada bir Rico'ya tek başına gidiyor ve eve tek başına dönüyordu. Tek başına tatile giderdi. Genel olarak, sadece kendi halindeydi.

Sal'a yakındı, Vinnie Sal için çalışırken onun çocuklarından bazılarıyla arkadaş olmuştu ve öyle kalmaya devam etti çünkü sahip olduğu tek aile onlardı. Diğer herkes ona sırtını dönmüştü çünkü Vinnie yüzünden onu suçluyorlardı.

Bianchi'ler temizdi ve hep öyleydi. Giglialar kirliydi ve hep öyleydi. Buluşmalarda, düğünlerde, cenazelerde ve aile oldukları için mecbur kaldıklarında bir araya gelirlerdi. İki nesil önce kanlarının birbirine karışması Bianchiler için mutlu bir olay değildi. Ama aile aileydi.

Frankie ile yolları kesişti çünkü Sal Frankie'yi aileden biri olarak görüyordu, onun gözetimi altında adamı öldürülmüştü ve Sal bir pislik olabilirdi ama ailesiyle ilgilenirdi. Vinnie öldükten ve Benny ona eşlik etmek istemediğini açıkça belirttikten ve Frankie de sürekli gelmeyi bıraktıktan sonra Benny onu nadiren görüyordu. Vinnie yüzünden Cal'la arasının bozulduğunu ve sadece Cal'la kendisinin bildiği nedenlerden ötürü öyle kaldığını biliyordu. Bu, Cal'ın herhangi birinin yakın durmasına izin verdiği kadar yakın durduğu anlamına geliyordu - ki bu da muhtemelen onu yıllardır görmediği anlamına geliyordu.

Ama endişeliydi ve lanet olsun, onun sesinde bunu duymaktan nefret ediyordu.

"Arayacağım," diye .

"Teşekkürler Ben," diye fısıldadı ve Benny'nin aklına bir şey getiren arka taraftaki mutfağa doğru döndü.

"Frankie," diye seslendi, karanlık koridorda durdu ve ona döndü. "Evet?"

"Neden arka kapıya geldin?"

Kadın duraksadı, sonra adam onun omuz silktiğini gördü. "Yaşlı bayan Zambino sokağın karşısında oturuyor."

"Yani?"

"Demek Bella'nın büyükannesi."

Benny sabırsızlanmaya başlamıştı. Bu yüzden tekrar sordu, "Yani?"

"Yani, Bella senin için çalışıyor."

"Frankie -"

Aceleyle açıkladı, "O yaşlı ve meraklı biri. Eğer Yaşlı Bayan Zambino beni görür ve Bella'ya söylerse, Bella da Theresa'ya söyler, Theresa neden burada olduğumu umursamaz, sadece hiçbirinizin yanında olmamı istemez, özellikle de senin. Theresa sinirlenir ama sana da sinirlenir. Deniyordum ki..."

Kadın konuşmayı kesti ama adam onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Onu annesinin gazabından kurtarmak istiyordu çünkü haklıydı. Frankie onu iki blok öteden görmüştü ve annesi bunu biliyordu, annem aklını kaçıracaktı. Benny'nin annesi düzenli olarak aklını kaçırdığı için, Benny bununla başa çıkabilirdi, ama her zaman olduğu gibi kışında bir ağrı olurdu ve Frankie'nin onu bu boktan korumaya çalışması havalıydı.

Adam teşekkür etmedi, hiç konuşmadı ve kadın tekrar dönüp uzaklaştı.

Mutfağın kapısında durdu ve geri döndü. "Benny," diye seslendi.

"Yapacak işlerim var Frankie," diye hatırlattı

ona. Dinlemedi ya da umursamadı.

Onun yerine, "Ölümler hakkında kötü konuşmak günahtır,"

dedi. Benny vücudunun gerildiğini hissetti.

"Yapma -" diye fısıldadı.

Söyledi. "Bunu daha önce kimseye

söylememiştim." "Frankie -"

"Herkes benim yaptığımı düşündü. Franchise fikri. İflas eden sandviç dükkanı. Sal."

Benny ona doğru yürümeye başladı ama kadın konuşmayı kesmedi ve hareket etmedi. "Hepsi Vinnie'ydi."

Kolundan tutup onu mutfığa doğru çekti.

"Sal'e sor. O bilir," dedi Sal kapıya doğru uzanırken ama kapıya ulaşamadı. Topuklarını yere vurdu ve kolunu adamın elinden çekti. "Bir bok söylemedim çünkü onu seviyordum. Kimsenin onun zayıf olduğunu düşünmesini istemedim. Kimsenin onun başarısız olduğunu düşünmesini istemedim. Kimsenin onun düşündüklerinden başka bir şey olduğunu düşünmesini istemedim. Harika biriydi çünkü öyleydi. Sadece mükemmel değildi."

"saçmalığı kendine sakla Frankie, duymak istemiyorum."

"Ama benim hakkımda böyle düşünmeni istemiyorum," diye devam etti. "Neden bilmiyorum ama bunu düşünmeni istemiyorum."

"Çok kötü. Bunun saçmalık olduğunu biliyorum."

Yaklaştı. Ona dokunmadı ama parfümünün ve saçlarının kokusunu alabileceği kadar yaklaştı.

"Öyle olmadığını biliyorsun," diye fısıldadı. "Vinnie Senior, Theresa, Manny. Onlar kördü ama sen biliyorsun. Cal biliyor. Carm biliyor. Sen de *biliyorsun*. Cal, Carm, söylemiyorlar ama biliyorlar. Onları Vinnie'den, Theresa'dan uzaklaştırdın, sorsan sana doğrudan söylerlerdi. Ama sen... sen bunu kabul etmiyorsun."

"Bebeğim, *yapmam gereken* işler var," diye hatırlattı ona.

Ona baktı ve sonra başını salladı. "Neden bilmiyorum..." konuşmayı kesti ve kapı koluna uzandı, "bana Cal'den bahsetme zahmetine girme. Sal'den öğrenirim."

Sesinin sert ve ölü tonu Benny'nin hoşuna gitmemiştir. Ona yakışmıyordu. Bugünlerde tamamen tavırlıydı ama bu sert değildi. Eskiden çok gülerdi. Biri komik olmayan bir fıkra anlatsa bile gülerdi ve bunu sadece onları iyi hissettirmek için yapıyor olsa bile gerçekmiş gibi gelirdi. Ve çok enerjikti. Vinnie'nin yanına kıvrılıp televizyon izlerken bile enerjik görünüyordu.

Bunu yıllardır görmemiştir, kahkahasını duymamıştır ama sesinin sert ve ölü çıktığını da hiç duymamıştır.

Elini onun koluna koydu. "Frankie -"

Kolunu çekip kurtardı ve kapıyı açtı.

"Kendine iyi bak Ben," dedi aynı sesle ve bunu ona bakmadan yaptı. Sonra onun sırtına doğru ilerledi.

Lanet olası bir nedenden dolayı takip etti, kolundan tuttu ve etrafında döndürdü. Kız kafasını geriye atıp ona baktığında ne diyeceğini bilemedi.

"Ne?" diye sordu.

"Cal için
arayacağım."

"Dediğim gibi, zahmet
etme." "Ben ararım."

"Ben, benimle konuşmak istemiyorsun, tamam. Anlıyorum, sorun değil, yıllardır bununla yaşıyorum. Sal'den ya da çocuklardan birinden haber alırım."

Eli kızın kolunda sıkılaştı ve onu vücuduna yaklaştırdı, parfümü tekrar koklayacak kadar yaklaştı ve çılgınca bir dürüstlük anında hoşuna gittiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

"Arayacağım."

Uzun bir süre gibi görünen bir an boyunca hareketsiz kaldı ve ona baktı ve görebildiği tek şey gözleri, saçları ve koklayabildiği tek şey parfümüydü ve eli otomatik olarak kolunda daha da sıkıldı.

O zaman, "Keyfin bilir" diye fısıldadı.

Kolunu onun elinden çekti ve iki adım yürüdükten sonra nedense koşmaya başlamasını izledi. Arka kapının açılıp kapanma sesini dinlerken kıpırdamadan durdu ve kızın arabasını çalıştırıp uzaklaştığını duyduğunda da kıpırdamadan durdu.

İçinde bulunduğu durum onu sarstı, vücudu sarsıldı, Frankie'yi aklından çıkardı, döndü ve koşarak eve girdi.

* * * * *

Joe'nun elini sırtımda, kalçasını da yatakta benimkine bastırıldığını hissettim.

"Dostum, kızların okula gitmesi gerekiyor," dedi kulağıma.

Yatağın benim tarafımda oturuyordu. Ben de yüzüstü yatıyordum.

Bir süredir ayaktaydı. Ben .

"Mm," diye cevap verdim ve gözlerimi açmadım çünkü göz kapaklarım üç ton ağırlığındaydı.

"Kahvaltı ettiler ve gitmeye hazırlar," diye devam etti Joe. Onu görmezden gelmeye devam ettim ve cevap vermedim.

Joe sözlerini bitirdiğinde gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Veda etmek istemiyor musun?"

"Başımdan," diye mırıldandım yastığıma.

"Bebeğim -"

"Uzakta," diye kısmen kendimi tekrarladım.

Joe'nun kahkahasını duydum ve eğer içimde olsaydı ona ters ters bakardım. , içimde yoktu.

Dudakları tekrar kulağımdaydı. "Dün gecenin en güzel yanı senin eve gelmendi."

Bu noktada, eğer içimde olsaydı, gözlerimi devirirdim.

"Ve sonra sen beni boşalttın," diye devam etti, sesi alçalarak. "Yani, kendini boşaltmanı bana izlettikten sonra."

"Beni bırak," diye mırıldandım, ne kadar iyi olsa da hatırlamak istemiyordum. Kontrolden çıkmıştım. Hiçbir çekingenlik, hiçbir şey yoktu. Çılgıncaydı ve seks hayatımız düşünüldüğünde, bu neredeyse inanılmazdı. Joe bile

şaşırdığını söyleyebilirim. Şikayet etmedi ya da karşı koymadı ama şaşırmıştı.

"Seni daha sık sarhoş etmeliyim, dostum," diye karar

verdi Joe. "Yalnız," diye yalvardım.

"Her gece," diye devam etti Joe bana.

Gözlerimi zorla , sadece gözbebeklerimi ona çevirdim ve "Artık içki yok. Artık seks yok. Asla."

Bir kahkaha patlattı ve yatağı sallayarak yastığa daha sıkı sarılmama ve karnımın guruldamasına karşı gözlerimi kapatmama neden oldu.

"Colt'un bu geceki bekârlığa veda partisi eve sarhoş döneceğim anlamına geliyor," dedi ve ben inledim. Dün gece Feb'in bekârlığa veda partisi erkek arkadaşına sarhoşken yaptığım seks saldırısına zemin hazırlamıştı. Tekrar konuştuğunda, ağzı yine kulağımdaydı. "O yüzden dinlensen iyi olur tatlım."

Joe'nun sarhoşken hayal edebileceği şeylerden biraz heyecanlanmayacak kadar akşamdan kalma değildim. Ayıkken yapabildiklerini ve sarhoşken bana yaptırdıklarını seviyordum. Sarhoş Joe muhtemelen *harika* olacaktı.

Yine de yastığa "Ben demedim mi?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "O zaman git," dedim.

Dudaklarını omzumda hissettim, sonra parmaklarının saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığını hissettim.

"Kızlara veda ettiğini söylerim," diye teklif etti.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Ben ofise ." "Harika," dedim.

"Kendini iyi hissediyorsan, öğle yemeği için Frank'e gideriz." Tekrar inledim ve yastıklara gömüldüm.

"Yemekten bahsetme," diye fısıldadım, kıkırdadı ve eli sırtımın altından kışıma doğru kaydı.

"Dinlen ve sonra sıvı al," diye tavsiyede bulundu.

"Mm," diye mırıldandım.

"Sadece sen akşamdan kalma olabilirsin," diye mırıldandı ağırlığının yataktan çıktığını hissettiğimde.

"Akşamdan kalmayken bana iyi davranma," dedim.

"Neden?" Joe'nun sesi şaşırmış ve eğlenmiş gibiydi.

"Siz iyi olduğunuzda ve ben hareket edemediğimde ben de iyi olmayı seviyorum," diye açıkladım.

Dudaklarının boynuma değdiğini ve sonra tekrar kulağıma gittiğini hissettim. "Bu gece eve sarhoş geldiğimde iyi davranabilirsin. Karnıma tırmandığında yaptığın şeyle başlarız ve oradan devam ederiz."

Sarhoş ve çıplak olduğum, yeni uyanmış Joe'nun üstüne tırmandığım ve ona tek kişilik bir gösteri sunduğum anılar gözümün önüne gelirken gözlerimi daha sıkı kapattım. O kadar hoşuna gitmişti ki izlemek için ışığı açmıştı.

Vücudum utançtan titredi. "Ugh," diye homurdandım.

"Kahretsin bebeğim, bunu asla unutma. Susie Shepherd'la ıslak ve etekli güreşmeni yener."

Başımı kaldırıp çevirdim ve gözlerimi açarak ona dik dik baktım. Hareketlerimle birlikte başı geriye gitti ve kocaman gülümsediğini gördüm, bu da içten içe güldüğü anlamına geliyordu.

"Git buradan, Joe!" Tersledim ve irkildim ama eli başımın arkasına dolandı, beni daha da yukarı kaldırdı, sertçe ve ağzım kapalı öptü ve sonra bıraktı.

"Dinlen," diye emretti.

"Beni rahat bırakırsan bırakırım," dedim ve o da sırtıttı.

Sonra yorganın üzerinden kışıma hafifçe vurdu ve odadan çıktı.

Yatağa çöktüm ve Joe'nun kızlarla sessizce konuşmasını dinledim. Sonra gittiklerini duydum. Sonra Joe'nun etrafıma ördüğü kalkanın çökmek üzere olduğunu bilmeden keyifli bir uykuya daldım.

* * * * *

Colt İstasyon'un merdivenlerini tırmandı ve tepeye vardığında Sully'nin başının yukarı kalktığını gördü. Sonra Sully'nin gülümsemesini izledi.

Colt daha masasına gelmeden, "Şubat eve geldiğinde Raine kadar sarhoş muydu?" diye sordu.

Colt gülümsedi. Feb kafayı bulmuştu. Feb o kadar sarhoştı ki zar zor hareket edebiliyordu. Ancak, ağzını kullanamayacak kadar sarhoş değildi ve bunu muhteşem bir sonuçla yaptıktan sonra Colt'un göğsünü öptü, ona sakso çekmek yerine Everest Dağı'na tırmanmayı başarmış gibi sırtıttı ve hemen ardından kendinden geçti.

Colt ceketini silkip sandalyesinin arkasına asarken, "Şubat'ın sadece bir bekârlığa veda partisi olması çok kötü," diye mırıldandı.

"Evet," diye sırtıttı Sully, "bekârlığa veda partileri arkadaşlarımdan evlenmelerinin en sevdiğim kısmıdır."

Sully'nin karısı Lorraine'in bir buçuk kadeh daiquiri içtikten sonra kafayı bulduğunu düşünen Colt, Sully'nin oldukça iyi bir gece geçirdiğini anladı.

Colt kendi sandalyesine otururken Sully sandalyesinden doğruldu ve "Meems'e gidiyorum," dedi, "kahve ister misin?"

Mimi's Café iki blok ötedeydi ve kahvesi o kadar güzeldi ki biri ikram ettiğinde asla hayır demezdiniz.

"Evet. Cappuccino," diye yanıtladı Colt telefonu çalarken. O telefona uzanırken Sully de ceketine uzandı.

"Colton," dedi ahizeyi kulağına götürdükten sonra.

"Colt? Pryor. Bir sorunumuz var," dediğini duydu Barry Pryor'ın sesi mutlu olmaktan çok uzaktı ve Colt'un gözleri Sully'ye kaydı. Sully gözlerindeki bakışı gördü ve hareket etmeyi bıraktı.

"Ne?" Colt sordu.

"Dün gece Chicago için kanlı bir geceydi," diye Pryor. "Ne?"

Colt tekrar sordu.

"Birisi Daniel Hart'ı vurmaya çalıştı. Bu darbe Hart'ı alaşağı edemedi ama en iyi iki adamını alaşağı etti. Hart intikam almakta tereddüt etmedi ve Sal Giglia'nın en sevdiği mekana uğrayan dört askeri, bir garson ve barmenin kritik durumda olduğunu söylemedi."

Colt gözlerini kapadı ve sandalyesine geri oturarak "Siktir" diye mırıldandı.

"Arkadaşımızdan haberin var mı?" Pryor sordu ve Colt gözlerini açtığında Sully'nin Colt'un masasının yanındaki sandalyede oturduğunu gördü.

Colt biliyordu. Cal'in büyükbabasının kız kardeşinin bir Giglia'yla evlendiğini biliyordu. Giglia'ların alt düzey değil, üst düzey mafya olduğunu ve uzun zamandır öyle olduklarını biliyordu. Giglia'nın Hart'la yaptığı son savaş sırasında Cal'in Giglia için kısa bir süre güvenlik görevlisi olarak çalıştığını biliyordu. Cal'in o savaşta kuzenini kaybettiğini ve savaş sırasında Giglia'yı korurken bir kurşun yediğini biliyordu. Ve son olarak Cal'in pervasızca davranıp aileyi harekete geçirecek kadar sabırsız olduğunu da biliyordu.

"Evet," diye yanıtladı Pryor.

"Tahminimce Hart da biliyor. Tahminimce Hart arkadaşımızın sabrının tükenmekte olduğunu biliyor. Benim tahminime göre Hart arkadaşımızın neyin peşinde olduğunu bilecek," dedi Pryor.

"Senin çocuklar ne yapıyordu?" Colt sordu.

"Bildiğiniz gibi, Kaptan kabul etti ve Fed onayladı, biz de onun işine girdik. Bundan pek hoşlanmadı," diye cevap verdi Pryor.

"O ikisini diğer ikisiyle birleştirip dört mü elde etti?"

"O bir psikopat ama aptal değil."

"Sal Giglia dün gece o restoranda mıydı?" Colt sordu.

Pryor, "Evet, o iyi ama sanırım aynı zamanda kızgın, bu da dün gece Chicago'nun altındaki toprağın kaydığı ve hepimizin dayanması gerektiği anlamına geliyor," diye cevap verdi.

Colt yanılmadığından şüpheleniyordu. Sadece depremin kendi kasabasını vurmamasını umuyordu.

"Rapor edecek başka bir şey var mı?" Colt sordu.

"Dün gece yoğundu. Federaller defterleri aldı," dedi Pryor ona.

Sonunda, iyi haber.

Sully'ye baktı ve "Kitapları aldılar" dedi. Sully'nin kaşları kalktı ama Pryor konuşmaya devam etti.

"Adli muhasebeciler onları tarıyor ve bir yargıç arama emri için bekliyor."

"Bu ne kadar ?" "Hızlı bir şekilde takip ediliyorlar."

"Bu bir cevap değil," dedi Colt ona.

"İçgdlerim mi?" Pryor sordu.

Colt, "Ortaya koy," diye cevap verdi.

"Birkaç arama yap. Hızlı çalışıyorlar ama Hart daha hızlı çalışacak. Bu artık Vi ile ilgili değil. Bu misilleme ile ilgili."

"Doğru," dedi Colt.

"Seni bilgilendirmeye devam edeceğim. Sen de aynısını yap," diye emretti Pryor. "Tamam. Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz."

Colt ahizeyi yuvasına yerleştirdikten sonra cep telefonunu almak için ceketine doğru döndü ve Sully'ye "Bu sabah Vi'de biri var mı?" diye sordu.

"Chris," diye cevap verdi Sully. "Ne ?"

"Ara onu. Dün gece Hart'a bir saldırı kötü sonuçlanmış, iki kişi ölmüş, Hart kurtulmş. Sal Giglia'ya karşı misilleme yaptı ve beş kişi öldürüldü ve öldürmeler zensizdi, bir garsonu öldürdüler ve barmen kritik durumda. Giglia geri çekilecek. Defterleri aldılar. İşler kötüye gidiyor."

"Burası patlayacak mı?" Sully hızla masasına dönerek sordu.

"Tahminimce, Pryor'ın bağırsağı mı? Evet. Chris'i ararsın, Cal'ın güvenlik kalesinin arkasında evde olması gerektiğini söylersin ve Chris ona yapışır. Sonra kızların peşinde olanları ararsın. Okuldan alındılar ve evdeler. Cal'ın peşinde biri mi var?"

Sully telefonu kulağına götürerek, "Adam," diye cevap verdi.

Colt Cal'a doğru ilerledi ve devam tuşuna bastı. Telefonu kulağına götürüp bekledi ve sesli mesaj aldı. Bağlantıyı kesip tekrar aradı ve yine sesli mesaj aldı.

"Siktir," diye tısladı mesajın temizlenmesini beklerken ve bip sesini duyarken. "Cal, Colt. Bunu alır almaz beni ara. Dün gece Chicago'da bir şeyler oldu. Sen, Vi ve kızların evde olması gerekiyor. Sully, Vi'yi alan Chris'le konuşuyor ve biz de kızları almak için harekete geçiyoruz."

Bağlantıyı kesti ve Adam'a kadar ilerledi.

Sully, "Chris cevap vermiyor," deyince Colt ona baktı.

"Ne?"

"İki kez aradım. Cevap yok," dedi Sully, ahize hâlâ kulağındaydı ve ona doğru konuşuyordu. "Connie," dedi merkezde çalışan kadına, "Chris'i ara. Bağlan, ona Vi'ye gitmesini, onu eve götürmesini, kapakları kapatmasını ve bu sırayla beni aramasını söyle. Kendisine bilgi verildikten sonra ona da bilgi verebilir."

Colt ayağa kalkıp ceketini kaptı ve telefonundan Adam'a git tuşuna bastı. Arka merdivenlere doğru ilerlemeye başladı ve Mike'ın merdivenlerden indiğini görünce durdu ve yüzüne bir kez bakıp duran Mike'a elini kaldırdı.

Colt'un sesli mesajı var.

"Kahretsin!" diye bağırdı, telefonunu kapattı ve Sully'ye döndü. "Ben liseye gidiyorum. Kızlarla kim ilgileniyorsa ona haber ver. Onlarla orada buluşacağım." Mike'a döndü. "Chicago'dan gelen bir rüzgar var. Bahçe merkezine gitmelisin."

"Siktir!" Mike tısladı, tek kelime etmeden döndü ve merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Colt tekrar Sully'ye baktı. "Cal'i bul."

Sonra Mike'ın peşinden koştu.

* * *

"Cal'i anladın mı?" Sal oğluna sordu.

Cevap "Sesli mesaj" oldu.

Sal ona baktı ve sonra sessizce, "Yürü . Onu izlemeye devam et. Bağlantı kurduğunda bana söyle. O zamana kadar gözlerim seni görmeyecek."

Sal, vuruşunu ıskalayan oğlunun başını salladığını duydu, o çocuk ortadan kayboldu ve sonra yalnız kaldı.

Sal telefonunu eline aldı, aşağı kaydıldı ve go tuşuna bastı.

"Evet?" diye sordu, halsiz bir Vinnie'nin cevap verdiğini duydu.

"Ya sen bana geleceksin ya da ben sana geleceğim ama buluşmalıyız ve bunu on dakika önce yapmalıyız."

Bir sessizlik oldu.

Sonra Vinnie, "Sana geliyorum." dedi.

Sal telefonunu kapattı.

* * * * *

Kate alarmı devre dışı bıraktı ve kapıyı açtı. O içeri girdi, Keira onu takip etti ve Colt da Keira'yı izledi.

Colt nazikçe, "Orada dur," diye emretti.

Kızlar kapının hemen içindeydi. Omzunun üzerinden, kızları okula kadar takip eden ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir süre kalan Eric'e baktı. Eric sivil giysiler içinde ön verandada duruyordu ve Colt ona başıyla selam verdi.

Eric başıyla onayladı, ön kapıda nöbet tuttu ve Colt evi gözden geçirdi.

Vi ve Joe'nun yatağı yapılmamıştı, iki kızın da yataklarının yapıldığını, lavaboda bulaşık, tezgâhta kırıntı olmadığını, üzerinde parıltılı mor bir dizüstü bilgisayar ve köşede bir çift parmak arası terlik durduğunu düşününce canı sıkıldı. Bunun dışında her şey düzenli görünüyordu. Vi evi derli toplu tutuyordu. Mücadele izi yoktu.

"Annem burada mı?" Kate oturma odasına girdiğinde sordu.

Colt kızlardan onun bahçe merkezinde olmadığını öğrenmiş olmasına rağmen, "Birazdan burada olur," dedi. Bekârlığa veda partisinin olası sonuçlarına hazırlanmak için izin almıştı. Evde değildi ama Mustang'i arabanın önünde idi.

Colt tekrar Eric'e baktı ve Eric kapıdan dışarı çıktı.

Colt, Kate ve Keira'ya "Yerleşin, hemen döneceğim," dedi ve Eric'i takip etti. Kapıyı kapatıp Eric'i bahçeye çıkardıktan sonra arkasını eve döndü ve yaklaştı. "Haber ver. Kız gitmiş. Yatağı yapılmamış, arabası yolda. Herkes onu arasın. Memurların burada olmasını istiyorum. Kızlar onları gezerken görürse diye sivil polisler. Kapı kapı dolaşsınlar. Vi'yi evden çıkarken gördüler mi, ne giyiyordu, ne sürüyordu, yanında biri var mıydı? Şüpheli birini gördüler mi? Her evi. Evde değiller, Feb'e git, telefon numaralarını al ve onları iş yerlerinden ara. Anlaşıldı mı?"

Eric başıyla onayladı ve arabasına yöneldi. Colt koşarak evine gitti. Feb daha caddenin yarısını geçmeden kapıyı açmıştı. Yorgun ve iyi görünmüyordu, akşamdan kalmalığı yüzüne yansımıştı ve Colt'a göre bu onu daha az iyi yapmıyordu.

muhteşem ve başka bir zaman olsa bunu komik bulurdu. Ama şimdi bulmadı.

Ona ulaştığında merhaba demedi.

"Jackie'yi ara. Jack'i almaya gelecek. Sen git ve kızlarla birlikte bekle."

Feb'in yüzü daha da solgunlaştı ve Colt onun vücut hatlarının durağanlaşmasını izledi.

"Neyi bekleyeceğim?" diye sordu.

"Şubat -" diye başladı ama sözünü bitirmedi. Başını sallamadan önce gözleri Vi'nin evine kayd ve tek kelime etmeden aceleyle eve geri döndü.

Colt bahçesinde koşmaya başlamıştı ki telefonu çaldı. Yavaşlayarak yürüdü, ceketinden çıkardı, ekrana baktı, çevirerek açtı ve kulağına götürdü.

"Benim için neyin var, Sul?"

"Chris ve Adam vuruldu." Kelimeler sanki ortağının boğazından sürüklenerek çıkarılmış gibiydi ve Colt'un sokağın ortasında durmasına neden oldular.

"Nasıl aşağı?"

"Bilmiyorum. İkisi de nefes alıyor ama ikisi de ambulansın içinde."

Colt ona, "Vi evinde değil," diye bilgi verdi.

"Mike aradı. O da bahçe merkezinde değilmiş."

"Bugün vardiyası yokmuş."

"Evet, Mike Bobbie'yle konuşmuş," dedi Sully ve sonra tısladı, "Lanet olsun, bunu neden bilmiyorduk?"

"Chris nerede bulundu?"

"Kasabanın dışında yol kenarında duran araba bir tarafından bulundu.

Kapı açık. Telsiz parçalanmış. Chris bir çukurda baygın."

"Neden orada olduğuna dair bir fikrin var mı?" Colt sordu.

Sully, "Hiçbir fikrim yok, ama görünüşe göre vardiyasına gelmemiş," diye cevap verdi. "Adam mı?"

"Mike onu buldu."

"Nerede bulmuş?"

"Mike bahçe merkezinden ayrıldı, Cal'in ofisine gitti. Adam'ı dışarıda arabasının içinde buldu."

"Cal?"

"Hiçbir iz ve kızı da orada değil." "Mücadele mi?"

Sessizlik ve Colt tekrar yürümeye başladı, gözleri Vi'nin evindeydi, iki kız da pencereden ona bakıyordu.

"Sully, boğuşma izleri var mıydı?"

"Colt..." Sully konuşmayı kesti ve Colt kaldırımında durdu, kızlara doğru döndü ama duymak üzere olduğu şeye tepki verdiğinde kızların onu görmemesi için caddenin karşısına baktı.

"Sully, söyle bana."

"Cal ile arkadaşsın." "Sul -

"

Sully içini çekti, sonra hızlı hızlı konuştu. "Mike durumun kötü olduğunu söylüyor. Çocuklar olay yerine gidiyor. Olay yerinde iki adam vurularak öldürülmüş. Mike ikisini de tanımıyor ama kurşun yaralarında herhangi bir karışıklık olmadığını söylüyor. Mike, ilk bakışta onları etkisiz hale getirmek için uyarı ateşi açılmış gibi görüldüğünü, onları öldürmek için değil, durmadıklarında öldürmek için ateş açılmış gibi görüldüğünü söylüyor. Ama çok fazla kan olduğunu, her yerin darmadağın olduğunu, kötü görüldüğünü ve Cal'in olmadığını söylüyor."

Colt, "Cal silahını yanında tutacağını söyledi, kızlarla birlikte değildi," diye mırıldandı.

"Vi'yi yanında götürme ihtimali var mı?"

"Kızlar bu sabah birlikte çıktıklarını söylüyorlar. Onlar okula, Cal ofise gitmiş. Kate, Vi'nin akşamdan kalma olduğunu söyledi. Onu yatakta bırakmış. Bir şey onu yataktan çıkarmış ama başaramamış ve hazırlanırken de ortalığı dağıtmamış. Aceleyle çıkmış gibi görünen hiçbir şey yok."

"Cal yapmaz -?"

"Onu alıp gidecek misin? Kızlar olmadan olmaz."

Sully, "Her ihtimale karşı okula bir adam," dedi.

Colt ona "Evi bir kez daha tarıyorum," dedi ve ardından "Mike nerede?" diye sordu.

Sully, "Cal'in ofisindeki kanlı duvarlara tırmanıyorum," diye cevap verdi, komik değildi, neredeyse gerçektir.

Colt, "Kilit altına alınması gerekebilir," diye tavsiyede bulundu.

"Ona doğru giden çocuklar biliyor, herkes biliyor. Sean bugün izinli ama onu aradılar ve Mike'ın yanına gidiyor."

Colt eve dönüp baktığında kızların hareket etmediğini gördü.

Sully'ye, "O eve girmeliyim," dedi.

"Evet. Şu andan itibaren komuta merkezi benim. Bir şey bulursanız bana getirin."

"Anladım ve ne alırsan Pryor'a yedireceksin."

Sully'nin kabul etmesine gerek yoktu, o yapardı. Onun yerine, "Etrafına bakarken dua et." dedi.

Colt'un normalde bunun için zamanı yoktu. Tanrı'nın kendi işinden haberdar edilmesine gerek olmadığını düşünüyordu ama olanlar ve pencereden bakan o iki kız yüzünden zaman ayıracaktı.

Sully'ye, "Dışarı," dedi.

Sully, "Sonra," diye cevap verdi ve bağlantıyı kesti.

Colt kendini sakın bir şekilde eve doğru yürümeye zorladı. Kapıyı açtı ve iki kız da artık pencerede değildi. Kapıda onu bekliyorlardı.

"Anne?" Kate sordu ve Colt başını salladı.

"Bakıyoruz. Feb geliyor. Kahve yapabilir misin?"

Kate başını salladı ama Keira konuştu ve sorduğu Gey Kate'in hareket etmemesi anlamına geliyordu.

"Joe nerede? Joe'yu arayan oldu mu?"

Tanrım. Buna nasıl cevap verdi?

Kahretsin.

"Joe'yu bulamıyoruz," diye cevap verdi ve Keira, hareketleri sarsıntılı ve panik Kate'e döndü.

Lanet olsun, Feb neredeydi?

Kate'in kolları kız kardeşine dolandı ama gözleri Colt'ta kaldı.

"Keirry, Colt'a kahve yapalım."

"Ama -" Keira başladı ve Kate kız kardeşine baktı.

"Kahve," diye fısıldadı, Keira'nın dudağı titredi ve sonra başını salladı. İki kız da mutfağa geçerken Colt yatak odasına gitti.

Yerdeki boşluğun ortasında durdu ve etrafına bakındı. Hazırlanmamış yatak. Cal'ın kot pantolonu yerdeydi. Sütyen dahil Vi'nin tüm giysileri Cal'ın kot pantolonunun etrafında yere atılmıştı. Şifonyerin üstü düzenliydi, çekmecelerin hepsi kapalıydı, alelacele çıkarılmış ve çekmeceler ittirilerek kapatılmış gibi sarkan giysiler yoktu. Üstte birkaç mücevher duruyordu ama Cal'in komodininde daha fazlası vardı.

Yatağa yatmadan önce giysilerini çıkarmıştı ve Cal'ın tarafına yatmıştı ama Cal dün gece takılarını çıkarıp komodinin üzerine koymuştu. Komodininde bir lamba, bir kitap ve bir kavanoz nemlendirici vardı. Başka bir şey yoktu. Eğer takılarını yatakta çıkarmış olsaydı, komodinin üzerinde olurdu. Cal onu çıkardı.

"Konuş benimle," diye mırıldandı yatağa doğru yürürken ve onu gördü.

Yataktan kalktığınızda yaptığınız gibi örtüler geriye atılmamıştı. Sanki kaymış gibiydi. Colt onlara doğru yürüdü, dikkatlice kaldırdı.

ve yatağın içinde bir telefon gördü.

"Siktir git," diye mırıldandı ve telefonu eline aldı. Çevirerek açtı ve gelen aramalara gitti. Son arama Cal'dan gelmişti. Colt başucundaki saate baktı. Aramayı otuz dakika kadar önce almıştı.

Yerdeki giysilere baktı.

Cal'ın kot pantolonu, çorapları, Vi'nin eteği, bluzu ve sutyeni. Colt'un gözleri şifonyerin yanında duran, tekmelenmiş gibi görünen bir çift sandaleti taradı.

Cal tişört giyyordu ve Colt Vi'nin iç çamaşırı giydiğini tahmin ediyordu. Giysilerin yanına gitti ve onlara dokundu.

Tişört ve iç çamaşırı yok.

Cal'ın tişörtünü ve dün geceden kalma iç çamaşırını giymişti. "Becer beni," diye tekrarlardı.

Acelesi vardı. O kadar acelesi vardı ki giyinmemişti bile. Sadece Cal'ın tişörtünü ve iç çamaşırını giyip çıkmıştı. Yataktayken telefon , telefonu bıraktı, yorgani bile üzerinden çekmeden dışarı çıktı, giyindi ve gitti.

Cal'ın ona söylediği her şey onu harekete geçirdi. Ya da Cal'ın telefonundan biri ona ne söylediyse, o da harekete geçti.

Colt telefonunu açtı, Sully'nin numarasını tuşladı ve kulağına götürdü. "Konuş benimle," dedi Sully.

"Tahminimce Cal'ın tişörtünü giymiş, siyah, ayakkabı giymemiş. Telefonunu yatakta unutmuş."

"Bunu nasıl tahmin ettin?"

"Dünkü giysileri hala yerde, iç çamaşırı yok, Cal'ın tişörtü yok ve telefonu da yataktaydı. Cal'i kıyafetlerini yerden toplayan bir adam olarak hayal etmiyorum. Vi, Feb'in benim için yaptığı gibi sabah kalktığında yapıyor. Muhtemelen her zaman yaptığı gibi yatmadan önce soyunmuştur. Sarhoş olduğu için soyunmuş. Bu sabah Cal'ın telefonundan otuz dakika önce bir çağrı aldı. Elinin altında ne varsa aldı ve harekete geçti."

"Ama nereye taşındı? Eric arabasının yolda olduğunu bildirdi." "Hiçbir fikrim yok."

"Telefonundaki GPS'i takip edip edemeyeceğimize bakmalıyız, numarası var mı?" "Sana mesaj atarım."

"Çabuk yap."

". Bakmaya devam edeceğim."

"Pek bir şey yok, sadece Vi'nin çabucak taşındığını ve siyah bir tişört giydiğini biliyorum." Kulağa şikâyet gibi geliyordu ama Sully sadece endişelendiği için söyleniyordu.

"Pryor'ı hatta bağlayın. Daniel Hart'ın yöntemini istiyorum. Ve Sal Giglia'yı aramasını sağla. Bu ailevi bir mesele ve Giglia'nın polislerden puan toplaması gerekebilir."

"Giglia'nın sorunları var, odaklanması gerekiyor."

"Giglia'nın sorunları Daniel Hart ile. İşbirliği yaparsa, savaşı çok daha az kanlı olur."

"Aileden olsun ya da olmasın, mafyadaki büyük bir adamın polislerle hiç duydunuz mu?"

"Hayır, ama Giglia'yı duydum ve ne yapacağı belli olmaz, taşaklıdır ve sırf onu eğlendirdiği için bir şeyler yapar. Belki şansımız yaver gider ve bu onu eğlendirir."

"Evet," diye mırıldandı Sully, "belki şansımız yaver gider." Sonra Colt bağlantının kesildiğini duydu.

Colt Cal'in numarasını kaydırды, ezberledi ve sonra Sully'ye mesaj attı.

Feb'in kızlara merhaba dediğini duyunca banyoya doğru ilerledi, Tanrı'ya şükür.

* * * * *

"Bu saçmalığı duymak istemiyorum," dedi Vinnie, Sal'in arka verandasında otururken, Sal'in kahvaltı ve kahve tabakları masadaydı, yiyeceklerin çoğuna dokunulmamıştı, ancak kahve gitmişti.

"Vincent," diye mırıldandı Sal.

"Cal'a bir şey oldu -" Vinnie başladı. Sal yüzü

kapalı bir şekilde, "Adamlarım," dedi.

Sıkıca kilitlenmişti. Bunun nedeni endişeli olmasıydı.

Sal pislüğün tekiydi ve Vinnie ondan nefret ediyordu. Vinnie onunla birlikte büyümüşü ve onu hiç sevmemişti ama Sal oğlunu alınca nefret de başlamıştı. Ama Sal bir aile babasıydı, onun için çalışsanız da çalışmasanız da. Küçük Vinnie'ye ne olduğunu hissetti ve bunu derinden hissetti. Bu sadece aileden biri olarak gördüğü çocuklarından biri değildi. Sadece bir aileydi ve bu daha derindi. Cal, aynı şekilde. Vinnie Junior aileden biriydi, Sal'in çocuklarından biriydi. Ama Cal da ailesindendi ve akıllı, zeki, dürüstü ve hiçbir boku kabul etmezdi. Ve Cal, Sal için kurşun yemişti. Cal, Sal için sadece aileden biri değildi, Sal ona saygı duyuyordu. Bu daha da derindi.

Bu olay, Sal'in dün geceki katliamdan sağ çıkmasının ötesinde bir şey. İşi berbat eden Sal değildi ama adamının gözden kaçırdığı şey onun sorumluluğuydu. Bu onun suçuydu ve bunu hissediyordu.

"Duyduğuma göre Hart dalga geçmiyormuş. Hedefini buluyor, kurşun beynine giriyor," diye belirtti Vinnie, bunu söylemekten nefret ediyordu, düşünmekten bile nefret ediyordu ama bildiği buydu.

"Cal'i yakalayamayacak," dedi Sal.

"O -"

"Yapmayacak."

İki adam birbirlerine baktı ve sonra Sal'in gözleri Vinnie'nin omzunun üzerinden geçti.

"Cal'ı aldın mı?" Sal sordu ve Vinnie döndüğünde Sal'in askerlerinden birinin evin hemen dışında durduğunu gördü.

"Hayır, ama polisler telefonda," diye cevap verdi oğlu.

"Dün gece polislerle konuştum. Bugün yapacak işlerim var. İstedğim gibi Indianapolis'i aradın mı? Oraya taşınacak birini buldun mu?" Sal bastırdı ve çocuğun yüzü sabit kaldı. O da sıkıca kilitlenmişti.

Vinnie o konuştuğunda nedenini biliyordu. " duruyorlar. Telsizde her şey konuşuluyor. Joe Callahan ve karısı kayıp. Indy'nin on beş mil batısındaki bir kasabada polisler av peşinde. Callahan'ın ofisinde iki çocuk vuruldu. Chicago Polisi resimlerden yola çıkarak onları Hart'ın ordusuna dahil etti."

Vinnie'nin kızı sandalyeden kalktı. Ayağa kalkmadı ama oturmuyordu da.

"Vi'nin kızları mı?" diye sordu ve askerinin gözleri ona kaydı.

"Ne?"

"Cal'ın kadınının kızları. Güvende mi?" Vinnie açıkladı.

"Onlar hakkında hiçbir şey duymadım," diye cevap verdi adam.

Sal, "Öğren ve polislere kendilerini becermelerini söyle," diye emredince adam patronuna baktı.

"Buluşmak istiyorlar. İşbirliği istiyorlar. Federaller şehirde ve sana haberleri var. Bu buluşmanın her iki taraf için de faydalı olabileceğini düşünüyorlar," dedi asker Sal'a.

Bu bir haberdi, öyle bir haberdi ki şok ediciydi. Chicago Polisi ve Federaller karşılıklı fayda sağlayacak anlaşmalar yapmak için aileyle masaya mı oturuyordu? Bu karmaşada bu bir ışıktı. Theresa bunu bilseydi, ki bilmiyordu, buna bir mucize derdi.

Vinnie kendini oturmaya zorladı ve "Buluşmayı kabul et," derken sesini fısıltıya zorladı.

Sal gözlerini oğlundan ayırmıyordu ve yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Vinnie fısıldayarak, "Sal, şu lanet buluşmayı hallet," dedi, "bu Cal'le ilgili." "Onlara burada buluşacağımızı söyle," diye emretti Sal adamına.

* * * * *

"Tina, Vi'yi saat sekizden sonra siyah bir Cadillac'a binerken gördüğünü söylüyor. Vi'nin tişörtten başka bir şey giymediğini söyledi. Ayakkabısı da yokmuş. Evden koşarak çıkmış, Cadillac sokaktaymış, kapı açılmış, Vi binmiş ve araba uzaklaşmış," dedi Eric Colt'a ve Colt gözlerini Tina'nın evine dikmekten özenle kaçındı. Eğer Tina'nın evine giderlerse, oraya gidip dişleri kırılana kadar onu sarsma ihtiyacı hissedebilirdi.

"O kaltak Vi'nin bir sorunu olduğunu biliyor, lanet olsun, bütün kasaba biliyor ve Vi tişörtten başka bir şey giymeden arabalara atlıyor ve Vi kaçırıldıktan bir saat sonra lanet olası kapısını çalana kadar hiçbir şey söylemedi," diye devam etti Eric, sesi titriyordu ve Colt, Eric'in kafasında Tina hakkında benzer düşünceler olduğunu biliyordu.

Colt dudağını ısırıldıktan sonra "Cal'ı gördü mü?" diye sordu.

"Hayır, ama Caddy'nin arkasında siyah bir kamyonet olduğunu bildirdi." Colt, Eric'e "Cal'in kamyoneti ofisinin bahçesinde," diye bilgi verdi.

"Onun kamyoneti olmadığını söylüyor. Bir SUV.

Escalade." "Plakası var mı?"

"O kadar dikkat etmediğini söyledi."

Colt bunun yalan olduğunu biliyordu. Dikkatini plakaya vermiyordu.

"Otoyol devriyesine haber verildi mi?" Colt sordu.

"Evet," diye yanıtladı Eric.

"Peki ya Lindy?"

"Evde değil. Adamının dediğine göre yediden dörde kadar çalışıyormuş." "Ofisteydi," diye fısıldadı Colt.

"Ofisteydi," diye tekrarladı Eric.

"Pryor, Hart'ın yönteminin oyalanmak olmadığını söylüyor. Öldürmek için gider," dedi Colt. "Onu cipte öldürmüş olabilir ama ofiste öldürmedi.

Kan Cal'ın çocuklardan geliyor," dedi Eric.

Colt onu aşağı çağırdı. "Cal'ın ofisine gittim. Lindy ön tarafta oturuyor. Cal'in arka tarafta bir ofisi var, pek kullanmıyor ama ofisi var. İçeri girdiler, Cal karşı koydu ama ona ulaştılar ve bir şekilde Lindy'yi

kaldıraç. Bu da muhtemelen Lindy ve Cal'i yakaladıkları anlamına geliyordu. Telefonunu almışlar, evinin önünde otururken Vi'yi aramışlar. Telefondan gelen aramadan kötü bir şeyler olduğunu anladı ve kocası öldü, kardeşi öldü diye düşünmedi, sadece harekete geçti ve bunu akşamdan kalma ve hızlı bir şekilde yaptı, tam olarak kendisine söyleneni yaptı."

Eric topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve sessizce, "Evet, sanırım öyle," dedi.

Colt omzunun üzerinden Vi'nin evine baktı. Feb oradaydı ve şimdi Cheryl de oradaydı. Sokağa baktı ve Jessie'nin arabasının Vi'nin evinin önündeki kaldırıma yanaştığını gördü. Sonra sokağın aşağısına baktı ve Josie Judd'ın cipinin eve doğru gittiğini gördü.

Jessie arabasından çıkıp kapıyı da fırlattı ve yarı yürüyerek, yarı koşarak eve doğru ilerlerken Colt, "Umalım da senaryo dışına çıksın," diye mırıldandı.

"Şimdiden umutlanıyorum," mırıldandı Eric.

* * * * *

Takip ettiği arabalar birbirinden ayrıldığında Benny, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Benny'nin Violet'i taşıdığını bildiği siyah caddy bir yöne gitti. Benny'nin Cal'ı taşıdığını tahmin ettiği siyah SUV ise ters yöne gitti.

Benny bir karar verdi ve Cal'ı takip etti. Eğer kuzeni hâlâ hayattaysa, onu istedikleri yere götürmüşlerdi ve orada daha fazla kalmayacaktı. Violet'in şansı daha yüksekti.

Benny dönüşü yaptı ve gözleri dikiz aynasına gitti.

Frankie'nin kuyruğu bok gibiydi. O sabah saat dörtte Chicago'dan ayrılırken onu görmüştü.

Benny, defalarca yaptığı aramalar cevapsız kalınca Cal'ın kasabasına gitmeye karar vermişti. Başka seçeneği yoktu. Çok uzun bir yoldu ama Cal'ın uyarılması gerekiyordu.

Frankie son yedi saattir son sürat takip ediyordu, Indiana'ya kadar inmiş ve oraya vardığında gördüklerini gördükten sonra tekrar yukarı çıkmıştı. Zamanının yarısını kendini görünmez tutmaya, yarısını da onun da aynı şekilde olduğundan emin olmaya harcamak zorundaydı.

Kızın onu terk edip arabacıyı takip edişini izledi.

"Siktir!" diye patladı, telefonunu yanındaki koltuğa bıraktı, son yedi yılda yaklaşık yedi düzine kez silmek istediği ama yapmamakla kalmayıp üç kez aldığı yeni numaraları programladığı kızın numarasına gitti.

Onun kışında olmasında bir sakınca görmedi ve onu kendi haline bıraktı. Kadın tek başına gitti, bu da adamın hoşuna gitmedi.

"Alo?" diye cevap verdi. "Geri çekil,
Frankie," diye homurdandı.

"Kadın onun elinde. Sen Cal'ın peşindesin, ben de onun peşindeyim," dedi,
sesi sakindi.

Tanrım, onun hakkında bunu unutmuştu. Francesca tam bir kaçıktı. Hayat
korkutucu olmadan önce onu hiçbir şey korkutmazdı. Aptal korkusuzluğuyla
karışık bir tavır ve ne yaptığını bilmemek. İyi bir kombinasyon değil. Tanrım.

"Ayağa... kalk... yere..." diye tekrarladı.

"Benny, hiçbir şey yapmayacağım. Sal'i arayacağım, o gönderecek -"

Onun sözünü kesti. "Yeri öğrenirsin, Sal'i ararsın ve oradan siktir olup
gidersin."

"Ben burada kalıp göz olacağım," diye cevap verdi.

"Oradan defolup gideceksin," diye tekrarlıyordu kendini. "Sıkı duracağım
ve beni görmeyecekler," dedi.

"Kadın, ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Otoyoldan beri peşimde
olduğunu biliyorum."

Sessiz kaldı, sonra "Oh iyi," dedi ve konuşmayı kesti.

"Oh iyi mi?" Benny, kafasının gerçekten patlamasının mümkün olup
olmadığını merak ederek ve patlamaya çok yakın olduğunu düşünerek sordu.

"Ben -"

"Size yerlerini bildirecek kadar aptallar, Sal'e bildiriyorsunuz ve oradan
siktir olup gidiyorsunuz."

"Ben -"

"Aklımda bir şeyler var bebeğim ve senin de onlardan biri olmanı
istemiyorum." Tekrar sessizleşti ve sonra "Bizden bir tane alamayacak"
dedi.

Hay sikeyim. Artık onun aklının nerede olduğunu biliyordu. Bu Vinnie ile
ilgiliydi. Cal ile ilgiliydi. Bu, Frankie'nin ailesi ona sırtını dönmüş olsa bile
aile olmasıyla ilgiliydi.

"Frankie -"

"Bizden yeterince şey aldı."

Benny'nin sesi yumuşadı. "Francesca, tatlım -"

"Aptalca bir şey yapmayacaksın. Sen de destek çağır."

"Bebeğim -" dedi kimseye. Kızın bağlantısı kesilmişti.

Lanet olsun.

Telefonunda Sal'in numarasına kadar ilerledi ve git tuşuna bastı.

* * * * *

"Kadının arabaya bindiğini gördüğünde bunu bana söylemek istemiş olabileceğini mi düşünüyorsun?" Sal, telefonuyla konuşan Benny'ye sordu.

"Bu pisliği sen yaptın. Temizlemen için seni çağırdığımda ateşlendiğimi mi sanıyorsun?" Benny karşılık verdi.

Kahretsin, ama sadece Benito Bianchi onunla bu şekilde konuşurdu. Cal'ın bile saygısı vardı. Benny oyunu kardeşi satın almadan önce oynamıştı, o zamandan beri de umurunda değildi.

Lanet Bianchis. Her zaman baş belası.

"Indiana'daydım, Sal, ne yapacaktın?" Benny devam etti.

Sal telefonda "*Organize* olun *lan!*" diye bağırdıktan sonra "Geri çekilin!" diye emretti.

"Bu arama boyunca oradaymış ve bir de kızları varmış. İkisinde de kan var Sal, kız pek iyi görünmüyordu. Ben içeri giriyorum," dedi Benny ona.

"Polisler ve federaller az önce evimden ayrıldı. Bunu istiyorlar. Hem de çok kötü. İzin ver onları arayayım da bu işe el atsinlar," dedi Sal.

"Acele etmeleri gerek. Ben içeri giriyorum," diye karşılık verdi Benny. "Benny," dedi Sal ölü bir telefona.

Kapağı kapattı ve Vinnie'nin gözlerini yakalamakta zorlandı. Kuzeninin soğukkanlılığını ve oturduğu yeri zar zor koruduğunu anlamak için ona bakmasına gerek yoktu.

Telefonu çaldığında ve ekranda Frankie'nin aradığını gördüğünde bir şey söylemek zorunda kalmamıştı.

Kapağı çevirip açtı. "*Amata*, şimdi zamanı değil."

"Cal'in kadını Hart'ın evinde," diye haber verince Sal sustu. "Bunu nereden biliyorsun?" Sal sordu.

"Çünkü ben -"

Sözünü bitirmedi. Onun yerine küçük bir çığlık attı ve hat kesildi.

Bölüm Yirmi Bir

Çıplak Ayaklar

Cal, serserinin Lindy'yi kenara fırlatışını izledi, Lindy yere çarptı ve kan izleri bırakarak savruldu.

Sessiz ve hareketsiz durdu, gözleri Lindy'den ayrılıp onları tutan iki çocuğa kilitlendi. İyi durumdaydılar, zayıf ve . Ne Cal kadar iri ne de onun kadar uzun boyluydular ve biri o kadar zayıftı ki neredeyse zayıf sayılırdı. Bu onun kurnaz olduğu anlamına da gelebilirdi, Cal'ın şansının yaver gittiği anlamına da.

Elleri arkadan plastik kelepçelerle bağlıydı, çok sıkı bağlamışlardı ve bunu silahlı çatışmadan sonra kızdıkları ve iki adamlarını öldürdüğü için kızdıkları için yapmışlardı ama açıkça emirleri uyguluyorlardı, bu yüzden yerinde beynine bir kurşun sıkarak onu öldürmemişlerdi. Yolculuk sırasında bağlar derine saplanmış, deriyi kırarak çiğnemişti.

Sağ kalçasında ve sol omzunun hemen altında kurşun sıyrıkları vardı. Her ikisi de çok kanamıştı ama kanama durmuştu ve rahatsız edici acıyı görmezden gelmek kolaydı.

Bunun nedeni zihninin üç şeye odaklanmış olmasıydı. Buradan canlı çıkması gerekiyordu. Lindy'yi buradan canlı çıkarmalıydı. Ve Vi'yi bulup evine, kızlarının yanına götürmesi gerekiyordu.

Tüm bunları silahsız ve elleri arkadan bağlıyken nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Neden hâlâ hayatta olduğuna dair yine hiçbir fikri yoktu. Anlayabildiği tek şey Hart'ın onunla oynamak istediğiydi.

İyi değil.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emretti içlerinden biri, Cal ona baktı ve ne konuştu ne de hareket etti. "Diz çök!" diye bağırdı adam, gözleri kısılmış, çenesi gerilmiş, dudakları büzüşmüştü, her şeyi ele veriyordu.

Silahı vardı ve Cal kelepçeliydi ama Cal onu korkuttu. Kurnaz değildi. Cal'ın iki yoldaşını öldürdüğü bir silahlı çatışmadan sağ çıkmıştı. Kızgındı ve korkmuştu. Cal'ın işini kolaylaştırmayacağını biliyordu ve bu işi bitirmek istiyordu.

Cal'ın gözleri Lindy'ye kaydı. Onu kalçasından vurmuşlardı, ikisinin de orada olmasının nedeni buydu.

Hayır, orada olmalarının sebebi bu değildi. İki adamı vurarak öldürmüş, kızın kaçması için bir yol açmış ve kendisi koruma sağlarken kıza arka kapıdan çıkmasını emretmişti.

Bunun yerine kasaya gidip bir silah aldı ve kavgaya katılmaya çalıştı, Cal'ı ofiste dört silahlı adam varken, hepsi ateş ederken, iki adam çoktan vurulmuşken ve Cal gerçekte olduğundan çok daha kötü görünen iki sıyrık yarası almışken geride bırakmak istemiyordu, ama bunu bilmiyordu.

Sonra Cal'i yakalamadan önce onu yakaladılar ve kalçasına bir kurşun sıkıldılar, sonra da silahı şakağına dayadılar.

Sonra Cal'i aldılar.

Kadın gösterişli bir resepsiyonist ve muhasebeciydi ama aynı zamanda üç oğlu ve bir kızı olan madalyalı bir denizcinin kızıydı. Lindy'nin babasının hayat dersleri söz konusu olduğunda cinsiyet ayrımı yapmadığı o gün açıkça anlaşıldı.

Semper fuckin' fi.

Kadının bu binadan nefes alarak çıkacağına, hastane masraflarını karşılayacağına ve tekrar yürüyeceğine emin olduktan sonra onu işten çıkaracaktı.

"Diz çök!" diye bağırdı adam tekrar, Cal'ın üzerine gelmişti ve ya şimdi ya da asla olacaktı. Eğer dizlerinin üzerine çökerse, beynine bir kurşun yiyecekti.

Tanrı'dan Lindy'nin bilincinin yerinde olmasını umuyordu çünkü elleri arkadan bağlıyken ikisini de bir şekilde aşağı indirdikten sonra birinin bağları kesmenin bir yolunu bulması gerekecekti.

Adam yaklaştı ve Cal bunu aptalca yapıp diğerinin önüne geçtiği için inanamayacağı kadar heyecanlandı. Cal adamın yaklaşmasına izin verdi ve son anda bir omzunu eğip kıcını kaldırdı. Omzuyla adamın karnına vurdu, adam şaşkın ve soluk soluğa bir "oof" çekti ve diğerine geri döndü. İkinci adama çarptıklarında Cal ilerlemeye devam etti. Her iki adam da duvara çarptı, Cal geri çekildi, sonra tekrar hareket etti ve öndekini taşaklarına sert bir dizle yakaladı.

Silahını bıraktı, yine o soluk soluğa sesi çıkardı ve bu kez neden çıkardığını düşününce Cal'in canı bile yandı. Elleri bacaklarının arasına gitti ve anında dizlerinin üzerine çöktü.

Diğeri toparlandı ve silahını kaldırmaya başladı ama Cal daha hızlıydı. Harekete geçerek adama kafa attı. Adam kafasına iki kez darbe aldı; önce Cal'dan, sonra da arkadaki duvardan.

Gözlerini kırptıştırırken bile bir çığlık attı ama Cal tekrar hareket etti, dönerek bir ayağını yere koydu ve diğer bacağını kaldırdı. Cal, çizmesiyle birleşerek onu duvardan uzaklaştıran bir tekme attı.

Hızla ilerleyen Cal toparlandı, yaklaştı ve vücudunun alt kısmını bükte. Adamı dizlerinin etrafından baldırıyla yakaladı ve adam yere düştü. Sonra Cal adamın suratına bir tekme attı ve adamın başıyla boynunun, gövdesiyle birlikte geriye doğru sarsılmasını izledi. Silah havaya uçtu ama Cal odaklanmaya devam etti ve adamın kasıklarına bir tekme daha attı. Bu da isabet etti, yine keskin ama bu sefer acımasızdı ve adam inleyerek hemen öne doğru kıvrıldı, dizleri yukarı kalktı ve adam büyüklüğünde bir top oluşturdu.

Cal'ın dikkati henüz iyileşmemiş olan diğerine döndü ama Cal tereddüt etmedi. Onları etkisiz hale getirmesi gerekiyordu. Cal bir tekme daha attı, sonra bir tane daha, darbelerin gücü adamı yuvarladı. Kollar, yüz, omurga, bağırsaklar, kaburgalar, ulaşabildiği her hedefe, tekrar ve tekrar, Cal yuvarlanırken onu takip etti.

Bir silah sesi duydu, vücudu sarsıldı ve etrafında döndü.

Lindy ayaktaıdı, tek ayağının üzerinde dengede duruyordu ve iki kanlı elinde dumanı tüten bir silah tutuyordu.

"Sakın kıpırdama!" diye bağırdı, gözleri vahşiydi ve bir kolunun üzerinde duran diğer adamın üzerindeydi, diğer eli hala kasıklarını avuçluyordu ama gözleri tam yüzüne tuttuğu silaha yapışmıştı.

Cinsel ayrımcılık yapmakla aptallık etmişlerdi. Onu da zapt etmeleri gerekirdi. Sonra tekrar, uysal ve korkmuş gibi davranırken yakalandı. Hatta Şikago'ya giden uzun yolda birkaç kez korkuyla inlemeyi bile başarmıştı. Belli ki bunlar saçmalıktı.

Tanrım, GI Jane'i resepsiyon görevlisi yapmış.

"Tanrım, Cal, bana yapacak bir şey bırakmadın," Cal, Benny'nin sesini duydu ve o, Lindy ve yerde yatan ama mız mızlanmayan adam, elinde bir silah ve yüzünde çılgın bir sırıtış olması dışında, pizzacıda yürüyormuş gibi rahatça odaya giren Benny'ye baktılar.

"Ne oluyor lan?" Cal fısıldadı ama Benny silahını kaldırdı ve silindire .

Benny ona, "Bence kıpırdamadan durmalısın," dedi ve Cal'in yakınında durdu, gözleri yerdeki adamdan ayrılmıyordu.

"Dediğim gibi, ne oluyor lan?" Cal adamı görmezden geldi ve Benny'ye baktı.

"Frankie erkenden arayıp bilgi verdi. Telefonundan sana ulaşamadım, ben de taşındım. Indiana'dan beri peşindeyim," diye yanıtladı Benny, eli ön cebine gitti ve küçük bir çakıyla çıktı. "Sen," dedi Lindy'ye, "buraya gel ve Cal'i serbest bırak."

Cal, Lindy'nin kendisine söyleneni yapıp Cal ve Benny'ye doğru topallayarak ilerleyişini izledi, gözlerini hedefinden ayırmıyordu ve bacağını da beraberinde sürüklerken silahı havadaydı. Bıçağı aldı, açtı ve Cal'ı serbest bıraktı. Cal kurtulur kurtulmaz silahı Lindy'nin elinden çekip aldı ve adamına doğrulttu.

"Bir daha kurşunlar havada uçuşurken 'arka kapıdan çıkın' dediğimde, *lanet olası arka kapıdan çıkın*," diye bağırdı Cal.

"Eğer bir dahaki sefere Joe Callahan, istifa ediyorum," diye karşılık verdi Lindy. "Kovulduğunu görünce bırakamazsın," diye karşılık verdi Cal.

"Çocuklar, Violet'e giderken bu ev işini bir yerde yapabilir miyiz?" Benny sordu ve Cal'ın kafası ona doğru döndü.

Sonra yüzüne bir kez bakan ve dört ayak üzerinde geriye doğru yengeç yürüyüşü yapmaya başlayan birinci adama doğru yürüdü. Cal hiç tereddüt etmeden adamın kalçalarına birer kurşun sıktı ve adam yengeç yürüyüşünü bırakıp acı içinde çığlık atmaya başladı.

Cal bunu görmezden geldi ve kayıp silahın olduğu yöne doğru koşuşturan ikinci adama döndü ama Cal ona ulaştı, göğsüne bir tekme attı, böylece sırt üstü uçtu ve her iki kalçasına da birer kurşun sıktı.

Sonra silaha doğru yürüdü, onu aldı ve kapıdan çıkarken Lindy'ye uzattı. Benny'nin Lindy'ye yardım ettiğini ve onu takip ettiğini duydu. Doğruca Escalade'e yürüdü ve dört lastiğine de ateş etti. Sonra Benny'nin Ford Explorer'ına doğru yürüdü.

Hepsi bindiğinde ve Benny yola çıktığında, Cal yolcu tarafında, Lindy arkada bir İlk Yardım çantasını karıştırırken, Cal "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama Hart'ın nerede yaşadığını biliyorum," diye yanıtladı Benny.

"Güzel," Cal ön camdan dışarı baktı, "oradan başlayacağız."

"Onu hastaneye bırakarak başlamamız gerektiğini düşünmüyor musun?" Benny önerdi.

"Sadece bir ," diye araya girdi Lindy.

Siktir et onu. Bir et yarası.

Bir sonraki iş başvurusunda "Babanız ne iş yapıyordu?" sorusu yer alacaktı ve eğer bir başvuru sahibi "Denizci", "Polis Memuru" ya da "Komando" yazarsa, başvurusunu yırtıp atacaktı.

Benny Cal'a baktı ve Cal onun dudaklarının seğirdiğini gördü.

Sonra Benny mırıldandı, "Sanırım aşık oldum. Onları nerede buluyorsun?" "Sadece sür," diye homurdandı Cal.

Uzakta üç ekip arabası görülüyordu, sirenler çalıyor, ışıklar yanıp sönüyordu, Cal ve Lindy'yi yakalayanlar henüz yapmamışlarsa işe koyulmaları için erken bir davetti bu.

Cal zihnindeki yapılacaklar listesine Pryor'la konuşmayı da ekledi. Ekipler yanlarından geçip gitti ve Benny sürmeye devam etti.

"Senin için pek de iyi geçmeyen bir günün üstüne kötü haber vermek istemem, *Cugino*," dedi Benny, "ama Sal polislerle bir anlaşma yaptı ve on dakika önce onu aradığımda bana onları kurtarmaya göndereceğini söyledi."

"Kurtarma için zamanım yoktu," diye belirtti Cal. "Dizlerimin üzerine çökmemi istediler."

Cal, Benny'nin başını sallamasını izledi ve sonra Benny konuştu. "Umalım da onlara bıraktığın pisliği görsünler, diz çökmeni istedikleri için hoşgörölü davransınlar. Ben bir erkeğim, polislerin çoğu erkektir, hepimiz neden diz çökmek istemediğini anlıyoruz."

Cal kuzenine baktı. "Benny, kafatasımı delebilmek için dizlerimin üzerine çökmemi istediler."

"Bunu yapmak için seni neden Chicago'ya kadar götürsünler ki?"

"Ben nereden bileyim?"

Benny bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Tanrı'ya şükürler olsun ki yaptılar," diye mırıldandı. "Lindy arkadan, "Kız arkadaşını kurtardıktan sonra," diye seslendi.

Kahve alır mısın? O pislikler ofise daldığında, bir numaralı kahvenin yarısına gelmişim. Bu zamana kadar, genellikle kahve numero doce'de olurum ve lanet olası bir düzeltmeye ihtiyacım var."

Cal'ın gülecek hali yoktu ama bu gülümsemeyeceği anlamına gelmiyordu. "Elbette Lindy, kız arkadaşımı kurtardıktan sonra hastaneye giderken sana bir kahve alırlar."

"Hayır, kurşun delip geçmesine ve artık kanadığını sanmamama rağmen kemerimi taktım. Beni eve götürebilirsin. Babam bana dikiş atar," dedi ve Cal gözlerini kapatıp Lindy'nin erkek arkadaşının nasıl biri olduğunu merak etti. Cal, Vi'yi sırtından becerirken yeterince sorun yaşamıştı. Bu şekilde hoşuna gittiğini bilse de, kendini tırmanmaya mecbur hissediyordu ve Vi de Keira gibiydi, bir kadındı ama yine de kız gibiydi. O gün Lindy hakkında öğrendiğine göre, Vi'yi elde etmek için muhtemelen ölümüne savaşıma hazırды.

pozisyona hakim olmak ve erkeğine binmek. Cal, erkeğinin arkasına yaslanmayı ve sürüşün tadını çıkarmayı öğrendiğini düşündü.

"Yine mi *Cugino*, onları nereden buluyorsun?" diye sormadan önce Benny'nin kıkırdadığını duydu.

Cal gözlerini açtı ve "Babası bir denizci" diye cevap verdi.

"Ah," diye yanıtladı Benny.

Cal oynamayı bırakmıştı.

"Peşimden altı adam gönderdiler. İkisini ofisimde indirdim. İkisi bizimle geldi. İkisi de Vi'yi götürdüklerinden şüphelendiğim başka bir arabadaydı."

"Onları gördüm," dedi Benny sessizce, "iki kişilerdi."

"Takip ederken başka bir şey gördün mü?" Cal sordu. "Ne gibi?"

Cal bilmek istemiyordu ama bilmek zorundaydı.

"Kate ve Keira."

"Önce evinize gittim, her şey sakindi, Vi'nin arabası arabanızın içindeydi, Vi güvenlik sisteminizin arkasındaydı. Güvende olduğunu düşünerek orada bıraktım ama senin için bir araba yoktu, ben de sana durumu bildirmek için ofisine gittim. Oraya vardığımda seni ve onu dışarı çıkarıyorlardı." Benny başını arka koltuğa doğru salladı.

"Adım Lindy," diye kendini tanıttı Lindy.

"Hey Lindy, Benny," diye Benny de kendini tanıttı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı Lindy ve Cal onun ses tonundaki ani yorgunluğu, tam olarak saklayamadığı bir acıyla karışık olarak duydu. Adrenalin çökmesi. Ona göz kulak olmaları gerekiyordu.

Benny konuşmaya devam ederken Cal koltuğunda dönerek solgun ama dayanmaya çalışan Lindy'ye baktı. "Onları ofisinizden evinize kadar takip ettim. Vi evden kaçıp arabaya binmeden önce belki üç dakika oradaydılar ve sonra konvoyunuz yola çıktı. Kız yok."

Bubaşka birinde olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Korumamız vardı," dedi Cal Benny'ye yüzünü öne dönerken. "Sabit değildi ama Hart'ın adamlarının daha fazla olma ihtimali var çünkü Colt'un üzerimizde adamları varsa, birinin o çocukları öldürmesi gerekiyordu."

"Ofisinizin önünde arabada bir adam gördüm. Pek iyi görünmüyordu. Seni kaçıran çocuklar muhtemelen onu da kaçırmıştır. Vi'de bir şey göremedim."

Cal, "Kızlar hâlâ ellerinde olabilir," diye mırıldandıktan sonra, "ama bu Vi'nin üzerinde en az iki tane olduğu anlamına gelir. Evi hakkında ne biliyorsun?"

Benny'nin telefonu titredi, öne doğru eğildi ve arka cebine uzanarak sözlerini bitirdi, "Sana evi anlatacağım. Şu anda sen

Frankie'nin beni takip ettiğini bilmen gerek. Arabalar ayrıldığında, ben seni aldım, Çılgın Frankie de Vi'yi aldı."

Cal kuzeninin profiline baktı ve fısıldadı, "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır," diye cevap verdi ve Cal bu tek kelimeyle bile Benny'nin kızdığını ve endişelendiğini anladı. Sonra Benny telefonunu çevirerek açtı ve kulağına götürdü. "Sal, onu buldum. O iyi. Frankie seni aradı mı?"

Benny, ayağını yere koymadan önce yaklaşık üç saniye Sal'i dinledi, SUV ileri fırladı, telefonunu kapatıp ön konsola fırlattı.

Sonra fısıldadı, "Vi Hart'ın evinde ve Hart da Frankie'yi yakaladı." "Sal polisi aradı mı?" Cal sordu.

"Bilmiyorum, umurumda değil, sormadım, cevap beklemeyecektim."

Cal, Benny'yi inceledi ve kuzeninin şu anda bir görevde olduğunu net bir şekilde gördü.

Normal koşullarda Cal, Benny'nin Francesca'dan nefret ettiğini düşünerek bu yanıtı sorgulardı. Los Angeles'ta yaşayan Carm ve on yedi yıldır hiçbir yerde yaşamamış olan Cal dışında tüm Bianchi'ler öyleydi.

Ancak bu yanıtı sorgulamadı çünkü Benny'nin sonunda kurşunu çıkarmasına sevinmişti.

Öne doğru eğilip Benny'nin telefonunu aldı, arkasına yaslandı ve ev telefonunu çevirdi.

Feb temkinli bir şekilde, "Alo?" diye cevap verdi. "Feb, Cal. Kızları aldın mı?"

"Cal," diye fısıldadı, ses tonundaki rahatlama o kadar belirgindi ki, sanki fiziksel bir şey dalgaların üzerinden geliyordu. Sonra arkasında bir kargaşa duydu.

Cal sabırsız bir hırıltıyla, "Şubat, kızlar," diye sordu.

Cevap yok o zaman Colt.

"Cal?"

"Colt, lanet kızlar orada mı?"

"Buradalar. Güvende. Korktular. Gerçi Feb senin adını söylediği anda bir şeyler canlandı. Neredesin?"

"Chicago. Vi'yi almaya gidiyorum." "O iyi mi?"

"Olacak."

Bir duraksamadan sonra, "Konuş benimle."

"Hart onu evinde tutuyor. Biz de oraya gidiyoruz."

"Bunu kesin olarak biliyor musun?"

"Sal'dan istihbarat."

"Sal, Pryor'la bir anlaşma yaptı. Bu, Sal'in polislere Vi'nin yerini söylediği anlamına mı geliyor?" "Bilmiyorum, sormadık ve Pryor'a ulaşan bir hattımız yok. Oradalar, değil, o ellerinde değil, içeri giriyorum." "Cal, Pryor'ı arayayım." "O dışarıda değil, ben içeri giriyorum." "Cal -" Cal, "Aramalarını yap," diye emretti ve sonra telefonu kapattı.

* * * * *

Pencereden dışarı, Daniel Hart'ın güzel çimlerine ve bahçesine baktım. Keira'nın bayılacağı bir yüzme havuzu vardı.

"Violet," dediğini duydum ve döndüm.

Bana doğru yürüyordu, gülümsüyordu, elinde bir bardak su vardı ve ön kolunun üzerinde soluk yeşil ipek bir bornoza benzeyen bir şey asılıydı.

Yanıma geldiğinde "Akşamdan kalma olduğun için sana aspirin ve su getirdim" dedi.

"Teşekkürler," diye fısıldadım ve bardağı ve hapları ondan aldım.

"Bir bornoz," diye yeşil ipeği bana uzattı, "o gömleği çıkarabilirsin." Benim seçimim mi? Joe'nun gömleğini üzerimden düşene kadar giyecektim.

Ama artık başka seçeneğim yoktu.

Joe ölmüştü ve ben buradaydım. Hepsi bu kadardı. Bu benim hayatımdı. Joe ölmüştü ve ben buradaydım.

Joe ölmüştü.

Joe ölmüştü.

Pencereye döndüm ve dışarı baktım. "Violet," diye seslendi.

"Evet?" Pencereye doğru söyledim ama uzun konuşmadı.

Sonra da "Biraz zamana ihtiyacın olduğunu görebiliyorum" dedi.

Evet, seni lanet olası deli! Biraz zamana ihtiyacım var! Zihnim çılgılık attı.

"Bu iyi olur," diye fısıldadım ona bakmadan. Neye benzediğini biliyordum. gibi. Kahverengi saç, ne açık ne koyu. Ela gözlü. Fit ve ince. Güzel pantolon, keskin kırışıklıklar. Haki. Uzun kollu polo yaka gömlek. Bordo. O da güzel. Tamamen çılgınca.

O kıyafetin içinde bana sakın ve duygusuz bir şekilde üzgün olduğunu söylerken, Joe hayatımın sonuna kadar beynime kazındı.

Bana telefonda, onlarla Joe'yu bırakacaklarını söylemişlerdi.

Yalan söylediler.

"Üstünü değiştir, birazdan dönerim ve geç bir öğle yemeğini paylaşıyoruz," diye mırıldandı ama onu orada hissettim, hareket etmedi ve o devam etmeden önce ben de etmedim. "Bu kararı verdiğine sevindim Violet."

O zaman döndüm ve onun gözleriyle karşılaştım.

"Kocamı, kardeşimi ve Joe'yu öldürdün. Seçme şansım var mıydı?"

"Violet -"

Arkamı döndüm, hapları yere attım ve sudan uzun bir yudum aldım.

"Aspirin almalısın, Violet. Yardımı olur -"

Tekrar ona döndüm. "Gerçekten hapları tüketeceğimi mi düşünüyorsun? bana verdin?"

"Sana asla zarar vermem" demeden önce şok olmuş görünüyordu.

Bu çarpıcı, çılgın, inanılmaz sözler karşısında hiç düşünmeden, kendimi kaybederek yüzüne doğru eğildim ve "*Joe'yu sen öldürdün!*" diye bağırdım.

Yüzünün sertleşmeye başlamasını izledim ama "Danny" sesini duyduktan sonra ikimiz de kapıya döndüğümüzde izlemeyi bıraktım.

Orada bir adam duruyordu, hayatımın en uzun, en rahatsız, en korkunç yolculuğu sırasında benimle birlikte arabada olan iki kişiden biriydi. Tüm bu süre boyunca sadece akşamdan kalmalığım yüzünden değil, lanet *hayatım* ve Joe'ya sahip olmadan Joe'nun telefonuna asla sahip olamayacaklarını bildiğim gerçeği yüzünden hastalanacakmışım gibi hissettim. Joe gibi bir adama ulaşmak için ne yapmaları gerektiğini bilmiyordum. Sadece iyi olmadığını biliyordum.

Hart yardımcısına, "Şu anda bir işin ortasındayım," dedi.

"Bir sorunumuz var," diye cevap verdi yardımcısı ve Hart ona mutsuz gözlerle baktıktan sonra bana döndü.

"Üstünü değiştir," diye emretti.

"beni öldürecek misin?" Tersledim. Öne doğru eğildi ve "Üstünü değiştir!" diye bağırdı.

Ben de öne doğru eğildim, Bay Cazibe'den Bay Huysuz'a dönüşen ruh halinin ardındaki uyarıyı okuyamayacak kadar ileri gitmişim ve "Siktir git!" diye bağırdım.

"Danny! Tanrı aşkına, bir var," diye tekrarladı minyon.

Hart ona dönmedi. Onun yerine bana, "Yakında akıllanmanı tavsiye ederim," dedi.

"Sana da gidip kendini becermeni tavsiye ederim," diye karşılık verdim ve birden ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bunun nedeni bana sert bir şekilde ters vurmasıydı.

Hayatımda hiç dayak yememiştim ve canım acımişti. Kıpırdamadan durdum, acıyı göz kırparak uzaklaştırdım ve onun üzerime eğildiğini hissettim.

"Değiş," fısıldadı, sonra varlığının uzaklaştığını hissettim.

Acının geçmesini beklerken hareket etmedim ve sonra değişmeyeceğime karar verdim. Siktir et onu. Siktir et onu. Siktir *et onu!*

Ayağa kalktım ve uzun bir nefes aldım. Sonra havuza baktım ve uzun süre baktım.

Sonra güzel kızım Keira'nın asla o havuza ayak parmağını bile sokmayacağına karar verdim.

Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum ama kurtulmak zorunda olduğumu biliyordum. O zaman Barry'ye git. Sokağınızda takılan ve size hediyeler gönderen birini pek ciddiye almayabilirler ama adam kaçırmayı ciddiye alsalar iyi olur.

O puşt yere düşecekti.

Ve hayatıma devam edecektim. Tekrar. Joe olmadan.

Theresa gibi davranıp bir sürü fotoğraf çekmeliydim. Uyurken fotoğraflarını. Kızlarla çekilmiş fotoğraflarını. Kahve içerken fotoğraflarını. Çimleri biçerkenki resimleri. Televizyon izlerkenki resimleri. Nefes alırken çekilmiş fotoğrafları.

Joe, Nicky'nin fotoğraflarından kurtulmakla çok hata etti. Resimlere ihtiyacım vardı. Anılara ihtiyacım vardı. Bir sürü anıya.

Onun sadece bir fotoğrafı vardı. Nicky ile birlikte olan fotoğrafı zaten Sevdiğim Ölümler rafımda.

En azından bu zaman kazandırdı. Taşımak zorunda kalmayacaktım.

Güldüm, sesi sertti ve boğazımı ısırdığını hissettim. Sonra bir damla gözyaşının yüzümden aşağı süzüldüğünü hissettim.

Aklım kızlarımda kaldı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama eve geldiklerinde bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklardı. Sonra Joe'nun eve hiç gelmeyeceğini öğreneceklerdi. O zaman parçalarımızı tekrar bir araya getirmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaktım.

Yüzümden bir damla gözyaşı daha süzüldüğünü hissettim ama bu sefer boğazımdan aşağıya doğru kayan bir hıçkırıkla aynı zamana denk geldi.

Boğazım düğümlendi ve bacaklarım titremeye başladığında elimi bardağa götürdüm çünkü duygusal tutkalımın bittiğini biliyordum. Bu seferki beni kırmıştı. Bunu biliyordum. Hissediyordum. Kırılmışım. Beni tutacak güçlü kollar yoktu.

Birlikte. Yatağa tırmanıp tutunacak büyük, sert bir vücut yok. Bu sefer olmaz. Bir daha asla. Bir daha... asla... olmaz.

"Gidelim," diyen sabırsız bir ses duydum ve Hart'ın uşaklarından birinin bana yaklaştığını görmek için döndüm.

"Ne?" Ben sordum.

Cevap vermedi. Kolumdan tuttu ve beni odadan dışarı sürükledi.

Çıkarken bornozu düşürdüm.

* * * * *

"Ben Frankie," diye fısıldadı.

"Ben Violet," diye fısıldadım.

"Cal'ın kadını," dedi ve ben yutkundum.

"Evet," diye cevap verdim ve bu tek kelime beni kırdı çünkü ben ve kızlarım kısa bir süreliğine de olsa onu gülümsetebildik, güldürebildik, ona her zaman istediği şeyi verebildik.

Daha o sabah bana sataşıyordu. Ben de ona gitmesini söyledim.

Ve kızlarımı okula hazırladıktan sonra benim için veda etti.

Anı beynime saldırırken gözlerimi sıkıca kapattım. Bir an sessiz kaldı ve sonra "İyileşecek" dedi. "Onu öldürdüler," dedim ona.

"Ne?" diye sordu, sesi gittikçe yükseliyor, sertleşiyor ve sinirleniyordu. "Sessiz ol!" diye bağırdı uşak.

Arabanın arkasında otururken Frankie ve ben sessizleştik. Sonra uzandı ve elimi tuttu.

Sonra sıktı.

* * * * *

"Ev temiz. Kızlarını kaldırdılar," dedi Pryor Cal ve Benny'ye.

Hart'ın evinin önündeki kaldırımda duruyorlardı. Her yerde polis arabaları vardı, Chicago Polisi ve Federaller her yerde geziniyordu.

"Nereye gittiklerine dair bir ipucu var mı?" Benny sordu.

"Her yerde adamlarımız var," diye cevap verdi Pryor, gözleri Cal'ın üzerindeydi. "Geleceğimizi haber almış olmalılar."

"Frankie," diye mırıldandı Benny.

"Patron," diye seslendi bir üniformalı toplanma yerine doğru yürürken. "Filmimiz var," dedi durduğunda ve tüm adamların ona döndü ama o Cal'a bakıyordu.

"Film mi?" Pryor sordu.

"Siviller," diye mırıldandı üniformalı, çenesiyle Benny ve Cal'ı işaret ederek.

Pryor, "Dökül bakalım Krakowski," diye ısırdı.

Üniformalı Pryor'a baktı ve başını salladı. "Onu," başını Cal'a doğru salladı, "kameraların olduğu bir depoya götürdüler. Yem eve gitti. Çocuklar, o," kafasını Cal'a doğru bir kez daha salladı, "Hart'ın iki adamını indirip bacaklarına kurşun sıktığında kışkırlarını kaldırdıklarını düşünüyorlar."

"Nefsi müdafaa," dedi Benny hemen.

"Doğru," diye yanıtladı üniformalı, bakışları Benny'ye kaydı, ağzı sertleşti, "bu arada, *filmimiz* olduğundan bahsetmiş *miydin*?"

"Bunu sonra hallederiz," diye araya girdi Pryor, sonra kendi kendine mırıldanarak devam etti, "Joe'nun kaçtığını gördü ve nereye gitti?"

"Daha fazla film," dedi üniformalı ve Pryor'ın gözleri ona odaklandı. "Tanrım, Krako, çıkar ağzındaki baklayı," diye tersledi

Pryor.

"Evin güvenliği. Esmer birini de yakalamışlar. Dışarıda arabasında oturuyordu," diyerek kaldırımındaki eski model, kırmızı, tatlı bir Nissan Z arabayı işaret etti. "Onu yakaladılar, eve götürdüler, beş dakika sonra iki kadın da Hart'ın birkaç adamıyla birlikte bir arabaya binmiş dışarı çıkıyorlardı. Hart başka bir arabayla onu takip etmiş. Arabaları ve plakaları aldım. Çoktan yola çıkmışlar."

Pryor Cal'a baktı. "Bu bir şey."

Cal Pryor'a baktı ve cevap vermedi. Bu bir şeydi, bu doğruydı, sadece çok fazla değildi. Benny ve Pryor onu bilgilendirdikten sonra, Cal artık Hart'ın Cal'in suikast için Sal'i aradığını bildiğini biliyordu, bu da onun motivasyonunun değiştiği anlamına geliyordu. Ayrıca Cal'in serbest olduğunu ve muhtemelen Federallerin peşinde olduğunu da biliyordu. Adam kafayı yemişti, yani tüm bunları bildiği için senaryoyu takip etmeyecekti. Tahmin edilemez olacaktı. Cal'in işini bitirmek için onu Chicago'ya kadar götürmesi de bunu kanıtlıyordu. Onun tarzının dışında. Hart normalde dalga geçmezdi. Hart, Cal'i Chicago'da istiyordu çünkü Hart filme çekilmesini istiyordu çünkü Hart onun ölümünü izlemek istiyordu.

Cal bir angarya ya da temizlenmesi gereken bir pislik değildi.

Bu bir intikamdı. Frankie ve Vi de onunlaydı.

"Siktir," diye mırıldandı Cal.

Bir sağlık görevlisi koşarak yanlarına geldiğinde hepsi döndü.

"Kızı hastaneye götürmeliyiz," dedi sağlık görevlisi ve tüm gözler Lindy'nin arkasında oturduğu ambulansa kaydı.

Sağlık görevlisi bacağının yanına çömelmişti. "Geliyor musun?" diye sordu sağlık görevlisi Cal'a.

"Hayır," diye cevap verdi Cal ve sağlık görevlisinin bakışları Cal'in gözlerine geri dönmeden önce iki sıyrık yarasında da gezindi. "Ben iyiyim," diye bitirdi Cal.

Sağlık görevlisi, "Bunlara gerekiyor," dedi. "Ben iyiyim," diye tekrarladı Cal.

"Ama -" diye başladı, Cal'ın vücudu hafifçe kıpırdadı ve konuşmayı kesti, sonra "doğru" diye mırıldandı. Önce Cal'a sonra da Pryor'a başıyla selam verip ambulansa geri döndü.

Cal, "Sal'ın evinde olacağız" diyerek uzaklaşmaya başladı.

Pryor seslendiğinde Benny onunla birlikte hareket etti, sesi şaşırılmış gibiydi, "Bunu mu bekliyorsun?"

"Yapacak fazla bir şey yok," diye cevap verdi Cal ve Benny'nin cipine yöneldi. "Um..." diye mırıldandı üniformalı yüksek sesle, "bazı sorularımız olabilir -" Cal, Pryor'ın "Sonra," diye sözünü kestiğini duydu.

"Ama -"

"Sonra görüşürüz."

Benny direksiyona geçerken Cal da Benny'nin cipinin yolcu tarafına geçti.

Benny ona döndü. "Beklemek için Sal'ın evine mi gidiyoruz?" "Tabii ki hayır," diye yanıtladı Cal, "Ricky'yi bulacağız."

"Cal," dedi Benny alçak sesle ve Cal ona döndü.

"Ricky, Benny."

Benny ona baktı, yüzünde yine o çılgın sırıtiş belirdi, arabayı çalıştırdı ve kaldırımından fırladı.

* * * * *

"Ne oluyor Danny!" Frankie ve ben diğer odadan kölenin öfkeli bağırışını duyduk.

Daniel Hart, "Yapma," diye karşılık verdi.

"Bu iş boka sardı," diye karşılık verdi minyon. "Elimizde bir durum yok. Dört tane var."

Hart, "Ben hallediyorum," diye karşılık verdi.

"Evet, doğru," diye tersledi uşak, "bir boku hallettiğin yok. *Hâlâ* kovalıyorsun. Hay sikeyim! Onu Indiana'da yakalamalıydık. O herifi Chicago'ya getirmek delilik."

Hart, "İzlemek istedim," diye cevap verdi ve ben de gözlerimi kapatıp nefesimi çektim.

Frankie elimi tuttu.

"Dediğim gibi, sıçtık," diye bağıırıyordu diğer adam hâlâ, "aşağıda iki çocuk var, Danny. *Bizimkilerden ikisini* öldürdüler. Polisler haftalardır her yerde işimizin içinde. Ve kaynaklarımın bana söylediğine göre Federaller defterleri ele geçirmiş. Giglia'nın adamları av peşinde, bizimkiler de çırpınıyor. Ve bu adam taş gibi. Ne yaptığını gördün."

"Sessiz ol," Hart'ın sesi alçak ama keskindi. "Ellerini arkasına koy, Danny."

Gözlerimi açtım ve nedense gülümseyen Frankie'ye baktım.

"*Sessizlik!*" Hart bağırdı ve ortalık sessizleşti.

Frankie'nin vücudunun gerildiğini hissettim, sonra elimi bıraktı. Gözlerimi arkasında olduğumuz kapalı kapıdan ayırdım ve onun hareketini izledim.

"Frankie!" Tısladım ama o sadece bir elini kaldırıp bana doğru salladı ve sessiz adımlarla odanın diğer ucuna doğru ilerledi.

"Ben senin adamınım Danny," dedi minyon, sesi daha kısıktı, "uzun zamandır senin adamınım ama ölü bir polisin amcığı için aşağıya inmeyeceğim."

"Ne dedin sen?" Hart, Frankie'yi pencereden izlerken sordu, acele etmiyordu, sessiz olmaya çalışıyordu ve yavaşça çalışıyordu.

Oturduğumuz kanepeyi bıraktım ve çıplak ama neyse ki sessiz ayaklarımla ona doğru koştum.

"Beni duydunuz," dedi uşak.

Frankie pencereyi yukarı itti ve bir silah sesiyle bastırılan bir ses çıktı. Frankie ve ben sıçradık ve omuzlarımızın üzerinden kapalı kapıya baktık.

"Danny!" diye bağırdı Hart'ın ekibindeki diğer uşak, "Tanrım, az önce Brady'yi vurdun. *Bu ne lan!*"

"Git," diye fısıldadı Frankie ve ben ona baktım. Sonra kendimi pencereden aşağı attım ve yumuşak çimlerin üzerine düştüm. Pencereden yuvarlandım ve ayağa kalktım. O da beni takip etti, elini tuttum, onu yukarı çektim ve koşmaya başladık.

Biz giderken ikinci silah sesini duyduk.

* * * * *

Benny önden gitti ve Cal da Benny'nin Slim Jim's adındaki adi bir barın kapısını açmasıyla takip etti.

Ricky barın sonunda oturmuş, her zamanki gibi görünüyordu. Seyrelmiş, sıradan saçlar. İnce, sıradan olmayan bir yüz. İnce, sıradan bir vücut. Gelincik gözleri ve Cal onu göremese ya da duyamasa da Ricky'nin dişlerinin çürük olduğunu ve ağzından nefes aldığını biliyordu.

Benny içeri girdiğinde Ricky'nin kafası yukarı kalktı. Benny'yi gördü ve sonra harekete geçti.

Benny ve Cal peşinden koştular.

Onu arka sokakta yakaladılar, Benny onu gömleğinin arkasından yakalayıp durdurdu, sonra da çevirip yüzüstü duvara yapıştırdı.

Benny onun bileğini yakaladı, kolunu çevirip yukarı kaldırdı, sırtına yaklaştı ve kulağına, "Neden kaçıyorsun, Ricky?" diye sordu.

Ricky başını çevirdi, Cal'ı gördü ve yüzü bembeyaz oldu. "Tanrım," diye fısıldadı, sonra toparlandı, "hey Cal."

"Konuş," diye yanıtladı Cal.

"Ne hakkında?" Ricky sordu, Benny daha da yaklaştı ve Ricky'nin gözbebekleri Benny'yi içine almak için yana kaydı. "Yeesh, Benny, dostum, ne oluyor lan?"

"Konuş," diye Cal'ın sözünü tekrarladı Benny.

"Dediğim gibi, ne hakkında?" Ricky sordu.

"Hart'ın Cal'ın kadınına nereye götüreceği hakkında," diye cevap verdi Benny ve Ricky'nin gözleri Cal'e kaydı.

"Bir kadının mı var?" diye sordu, açıkça şaşırılmış ya da davranıyordu. Cal cevap vermek yerine, "Ricky, fazla zamanımız yok," dedi.

Benny itti ve bir adım uzaklaştı, böylece Ricky yüzünü onlara dönebildi, sırtı hâlâ sokağın tuğla duvarına dönüktü.

Ricky'nin kaşları havaya kalktı. "Siz ikiniz Sal için mi çalışıyorsunuz?"

"Cal sana bir soru sordu, Ricky. Fazla zamanımız yok." Benny ona hatırlattı.

Ricky'nin gözleri Benny'ye kaydı. "Hart hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Benny Cal'a baktı. Cal onun gözlerini yakaladı ve sonra Ricky'ye baktı. Sonra hareket etti, alçaldı ve Ricky'yi böbreklerine doğru bir kesikle yakaladı. Ricky'nin kolları karnına dolandı, öne doğru eğildi ve öksürdü.

Bunu otuz saniye kadar yaptıktan sonra başı geriye düştü ve hırıltılı bir sesle "Ne oluyor lan!" dedi.

"Hart kaçarken nereye gider?" Cal sordu.

"Hart deli bir orospu çocuğu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bilmek de *istemiyorum*," diye cevap verdi Ricky ve Benny harekete Ricky'nin boğazına sarıldı ve onu tuğla duvara yapıştırdı.

"Bu sizin işiniz," diye hatırlattı Benny ona, "Bay Bilgi. Herkes hakkında her şeyi biliyorsunuz."

Ricky, parmakları Benny'nin kolunun etrafında kıvrılırken, "Hart'ı bilmem," diye homurdandı.

"Anlaşma yapacak vaktimiz yok. Sen bilgi satıyorsun. Bugün bunu sağlığınıza satın alıyorsunuz," diye bilgilendirdi Benny onu.

"Ben," diye boğuldu Ricky, "Hart'ı bilirsin. Ben onun işine karışırsam, o da benimkine karışır. Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Uzak duruyorum."

Cal ona, "Bir şeyler duymuş olmalısın," dedi ve Ricky'nin gözleri Cal'ı kaydı.

"Duyuyorum, unutuyorum, nefes almaya devam ediyorum," Ricky'nin sesi boğuk çıkıyordu ve tırnaklarıyla Benny'nin ön kolunu yırtıyordu.

"Neyi unuttun?" Benny yaklaşarak sordu ve Ricky'nin ağzı tılandı. "Neyi unuttun!" Benny onun yüzüne bağırırdı.

"Ben, onu boğarak öldürürsen çocuk konuşamaz," dedi Cal sessizce, Benny omzunun üzerinden Cal'a baktı ve geri adım attı.

Benny'nin telefonu çaldı ve Cal'ın arka cebinde olduğu için Cal onu çıkardı, ekrana baktı ve kaşları birbirine çarptı. Telefonu çevirip açtı ve kulağına götürdü.

"Yo," dedi.

"Francesca Concetti'den ödemeli arama. Ücreti kabul ediyor musunuz?" diye sordu bir operatör.

Cal, "Evet," diye kestirip attı, gözleri Benny'ye kaydı ve "Frankie," diye mırıldandı. Benny'nin sırtı dikleşti.

"Ben?" Francesca fısıldadı.

"Frankie?"

"Tanrım," diye fısıldıyordu hâlâ, "Cal?" "Frankie hangi cehennemdesin?"

"Kayıkhane -" diye başladı, sonra Vi'yi duydu, sesi gergin, yüksekti, içinde garip bir şey vardı.

"Joe mu o?"

"Evet," diye fısıldadı Frankie.

Cal, Vi'nin "Ver onu bana," dediğini duydu ve sonra bir boğuşma duydu. Sonunda Vi telefona geldi. "Joe?"

"Bebeğim, ?" "Joe!" diye
bağırdı.

Frankie'nin, "Tanrım, Violet, sessiz ol," diye tısladığını duydu.

"Ah Joe, İsa, tatlım, Tanrım," diye fısıldadı Vi, sonra acı dolu bir hıçkırık duydu.

"Dostum, kendini toparla ve bana nerede olduğunu söyle -" telefonun hareket ettiğini duyunca konuşmayı kesti ve sonra Frankie'ye geri döndü.

"Hart ona senin öldüğünü söylemiş," diye açıkladı Frankie ve Cal dişlerini sıkıttı çünkü bu herkese, özellikle de Vi'ye yapılacak zalimce bir şeydi; çünkü Violet'in hıçkırıklarını hâlâ duyabiliyordu; çünkü hiçbir bilgi alamıyordu; ve son olarak da telefondaydılar ama sesleri güvensizmiş gibi geliyordu.

"Ben hayattayım. Sen neredesin?"

"Bizi bir kayıkhaneye götürdü. Kuzeye. Gölün üzerindeyiz. Pencereden tırmandık, ağaçların arasından geçtik ve başka bir eve girdik," diye yanıtladı Frankie.

"Hart orada değil mi?"

"Hayır, o -" diye sözünü kesti Vi.

"Bırak onunla ben konuşayım."

"Kızım, yapmamız gereken -"

"Frankie," diye araya girdi Cal, "hatta kal." "Bırakın onunla ben konuşayım!"

Vi talep etti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Frankie, sonra uzaktan gelen bir "burada" sesi duydu.

Cal'ın dişleri hâlâ sıkılıydı ve Ricky'yi hâlâ boğazından tutarak duvara yaslamış olan Benny'ye bakıyordu ama gözleri Cal'a kilitlenmişti.

"Joe -" Vi başladı.

Cal ona, "Tatlım, korktuğunu biliyorum ama telefonu Frankie'ye geri vermelisin," dedi.

"Neden?" Violet sordu.

"Çünkü o kendini toparlamış ve beni sana götürebilir." "Ama ben tam olarak nerede biliyorum. Babamın burada bir teknesi vardı. Biz -"

Frankie'nin araya girdiğini duydu. "Violet, bir şey duydum."

"Neredesin sen?" Cal ısrarla sordu.

"Tanrım, buradalar," diye fısıldadı Violet.

"Violet, Allah kahretsin, ?" Cal bağırdı ama hat kesikti. "*Yüce Tanrım!*" Cal kükredi, telefonu kapattı ve

Benny onu kenara itti ve elini Ricky'nin boğazına doladı. "Hart'ın kayıkhanesi nerede?"

Ricky'nin gözleri yuvalarından fırlamıştı ve eli Cal'in kolunu pençelemek için kalktı ama öğürmeyi başardı, "Kayıkthane mi?"

"Kayıkthane!" Cal yüzüne doğru havladı.

"Bilmiyorum. Yemin ederim... yapma -" konuşmayı kesti ve öğürmeye başladı, Cal onu bıraktı ve geri çekildi.

Telefonu tekrar açtı ve evi aradı. Colt ilk çalışta cevap verdi.

"Colton."

"Colt, Kate'e büyükbabasının telefon numarasını sor." Cal emretti. "Pardon?" Colt sordu.

"Fazla zamanım yok. Kate'e Vi'nin babasının telefon numarasını sor."

"Bekle," dedi Colt ve sonra Cal onun Kate'i aradığını duydu ve telefon itilip kakıldı.

"Joe?" Kate onun adını söylüyordu, en sevdiği ikinci duyma biçimiydi .

"Hey Katy," dedi usulca.

"İyi misin?"

"Evet, bebeğim."

"Anne?" diye sordu, sesi gergindi.

"Oraya varıyoruz," diye belli belirsiz cevap verdi. "Şimdi beni dinle. Büyükbabanın telefon numarasına ihtiyacım var."

"Gidip telefonumu getireyim," dedi hemen.

Yani Kate. Soru sormadı. Dalga geçmiyordu. Onun bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve işe koyuluyordu.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı.

"Buradaki herkes gerçekten çıldırmış durumda," dedi ona ve onun yürüdüğünü ve konuştuğunu anladı.

"Onlara rahatlayabileceklerini söyle," dedi Joe ve onun kısa, şaşkın kıkırdamasını duydu.

"Tanrım, Joe, hep böyle söylüyorsun."

Tanrım, o çocuğu seviyordu.

"Acelen olduğunu biliyorum ama biraz misin? Keira seninle konuşmak istiyor," diye sordu Kate.

Yapamazdı ama .

"Evet, ona hızlı olması gerektiğini söyle."

"Tamam," dedi kulağına ve sonra "Hızlı olmalı Keirry," dediğini duyduğunda telefon ağzından uzaklaşmıştı.

"Çabuk olacağım," diye söz verdiğini duydu Keira, sonra telefonda, "Joe?" İkinci sırada.

"Hey, tatlım."

"Joe," sesi onun adıyla kesildi ve gözyaşları duyulabilir hale geldi.

"Buraya gel hayatım," diye fısıldadı Cal, Cheryl olduğunu tahmin ettiği kişi ve telefonun hareket ettiğini duydu.

"Benim. Geri döndüm," dedi Kate. "Numarayı aldım."

Joe, "Ver onu bana," diye cevap verdi ve o verip tekrarlarlarken dinledi. Bitirdiğinde, "Yakında evde olacağız, değil mi?" dedi.

"Evet," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum,
bebeğim."

"Ben de seni seviyorum Joe."

Telefonu kapattı ve kendisine bakan Benny ile Ricky'ye baktı. Benny'nin yüzünde bir sırıltı vardı. Ricky'nin ağzı açık kalmıştı.

Cal onların tepkilerini görmezden geldi ve Benny'ye, "Gölün kuzeyinde bir kayıkhanedeler. Vi, bağlantımız kesilmeden önce babasının orada bir teknesi olduğunu söyledi. Bende numarası var. Yolda ararız."

"Yakaladım" dediğinde Benny çoktan harekete geçmişti.

* * * * *

Ağaçların arasında durduk, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ama yaprakların arasındaki ayak seslerini dinliyorduk.

Önce paniklediğimiz ve ne halt ettiğimizi bilmediğimiz saatlerdir boş boş koşuyorduk. Sonra kaybolduğumuz ve yönümüzü bulamadığımız için. Sonunda, bana tanıdık gelen bir noktaya geldik ve güvenliğe yakın olduğumuzu biliyordum.

Şimdi sadece nefesimizi toplamamız gerekiyordu.

"Onları kaybettiğimizi mi düşünüyorsun?" Frankie fısıldadı.

Daniel Hart'ın asla pes etmediğini biliyordum. Onları kaybetmedik. Ona baktım ve başımı salladım.

Ağaçların arasından bana baktı. "Ayrılmalıyız." Elini tuttum.

"Ne? Hayır!"

"Kimi takip ettiklerini bilmeyecekler."

"Yani? İkimizden birini yakalayabilirler ama -"

"Sen burada kal, ben giderim. Beni duyacaklar, beni takip edecekler, arazinin yapısını biliyorsun. Sen bir süre bekle, sonra bahsettiğin dükkana git, ben onları götürürüm."

Bu çılgınca bir plandı ve bunu yapmamın imkânı yoktu. "Ya seni bulurlarsa?" diye sordum.

"Bir şeyler düşüneceğim," diye cevap verdi. "Bu çılgınlık!" Ben de tersledim.

Yaklaştı. "Violet, tatlım, ayakkabı yok. Tişört giymişsin. Burada olamazsın, bununla koşamazsın -"

Sözünü kestim. "Ben iyiyim."

Daha da yaklaştı. "Beni dinle -"

Elini sıkarken aynı zamanda elini sıktım. "Ayrılmıyoruz." "Vi -"

Diğer elimi kaldırdım ve boynunun yan tarafına sardım. Bunu yaptım çünkü Joe bunu bana birden fazla kez yapmıştı ve o yaptığında susup onu dinlemiştim (bazen).

"Biz... ayrılmıyoruz..."

Frankie gözlerimin içine baktı ve sonra başını salladı.

İşte böyle. Elini boynuna götürme işi, sert bir alfa erkeği olmasan bile işe yaradı.

Bunu ileride başvurmak üzere dosyaladım ve sonra ikimiz de koşmaya başladık.

* * * * *

Cal ve Benny penceresi kırık olan boş kayıkhanede durdular. Çok fazla kayıkhaneye yoktu ama bu, içinde bulundukları üçüncü kayıkhaneydi. İkincisinde Cal'ın tanıdığı iki ölü adam vardı, çünkü bu sabah ona ateş etmişlerdi. Benny ile birlikte bulundukları kayıkhaneye Hart'inkine en yakın olanıydı ve kadınların telefonu kullandıkları yerdı. Cal bunu biliyordu çünkü her yer tozluymdu ama tozlar dağılmıştı ve dağınıklığın çoğu telefonun etrafındaydı.

Cal, Benny'nin telefonunu kulağına dayamıştı ve Pete . "Nereye gitmiş olabilir?" Cal telefona takıldı. "İnsanlara. Uygarlık," diye mırıldandı Pete.

Bu zor olurdu. Chicago'dan çok uzakta değillerdi ama bulundukları yerde de bunlardan pek yoktu; Chicago'dan on beş dakika uzaktaydılar ama yine de hiçbir yerin tam ortasındaydılar.

Sonra Pete neredeyse bağırarak, "!" dedi.

"Ne dükkânı?" Cal sordu.

"Ana yol, eskiden sahip olduğumuz evin yarım mil yukarısında. O yolda göl evlerinden başka bir şey yoktu. Çocuklara dondurma alabilmek için yolumuzu değiştirip oraya giderdik. Dondurmanın erimesini istemezdim -"

Cal onun sözünü kesti, "Yani eski evinden yarım mil yukarıda, yani kuzeyde mi?"

"Evet," diye yanıtladı Pete ve Cal Benny'ye bakıp Pete'in anlattıklarından zihinsel bir hesaplama yaptı.

"Yani buradan belki beş, altı mil uzakta," dedi Benny'ye.

Benny sessizce, "Yalnızaksa gitmesi için uzun bir yol var," diye cevap verdi ve Cal, Vi'nin lanet ayağının iyileşmesi için zaman olduğuna sevindi, böylece ikisi de lanet olası bir ormanda koşarken paramparça olabilirlerdi çünkü lanet olası Daniel lanet olası Hart şu anda lanet olası kadının kelimenin tam anlamıyla takip ediyordu.

Kapıya doğru yöneldiklerinde Cal telefona, "Gitmeliyim," dedi.

"Arayacak mısın?" Pete sordu.

"Ararım," diye cevap verdi Cal ve telefonu kapattı.

Sonra Benny'nin arkasından koştu ama onu sürücü tarafına kadar takip etti. Benny ona döndü. "Ben sürüyorum."

"Kaçıyorum," diye karşılık verdi

Cal. Benny'nin kaşları havaya

kalktı. "Ne?"

"Ben yaya gidiyorum. Sen dükkana git. Ben ormana

gidiyorum." Benny yaklaştı. "Cal, yemek yemedin, sen-"

"Zaman tükeniyor, Ben."

"İki kez vuruldun," diye hatırlattı Benny ona.

"Sıyrık."

"Cal, Allah kahretsin -"

"Dükkâna varmadan önce onları yakalayabilirler. Ormanın herhangi bir yerinde olabilirler ve korktukları için izlerini kapatamıyorlar ve bu yüzden ayak izleri bırakıyorlar," diye belirtti Cal ve sözlerini bitirdi. "Ormanda iz sürüyorum."

"Evet, bir şeylere takılıyorsun, sadece bir telefonumuz var."

"Dükkana git. Orada değiller, orada çalışanlara bilgi ver, polisleri aramalarını söyle, polislere Pryor'ı aramalarını söyle ve sen de yolu sür. Onları bulursam, onları oraya götüreceğim."

"Cal, bugün vurulmadım ya da bana ateş edilmedi. Bırak

kaçayım." "Kamyona bin, Benny."

"Cal -"

Benny sözünü bitirmedi. Cal döndü ve ormana doğru koştu.

* * * * *

Kazanmaya başlamıştı. Akşamdan kalma değildi, ayakkabıları ayağındaydı ve o gün bir şeyler yemişti.

Frankie'nin ayrılmasına izin vermeliydim. Onu . "Git!"

"Dükkâna git!" diye bağırdım.

"Ayrılmıyoruz!" diye bağırdı, saçları arkasında uçuşuyordu, önümde koşuyordu, elim onun elinin içindeydi ve sıkıca tutuyordu.

"Frankie!"

Silah sesi duyuldu, o kadar yakındı ki merminin havada çıkardığı tıslamayı duyabiliyordum ve ikimiz de refleks olarak siper aldık.

Sırt üstü dönüp başımızı kaldırdığımızda Daniel Hart tepemizde dikilmiş, silahını Frankie'ye doğrultmuştu.

"Sorumluluk," diye mırıldandı ve sonra ateş etti.

* * * * *

Cal silah sesini duydu, yakın değildi ama uzak da değildi.

Koşmayı bıraktı ve depar atmaya başladı.

Saniyeler sonra ikinci silah sesini duydu.

* * * * *

Benny cipin camlarını açmıştı, silah sesini duydu, yakın değildi ama uzak da değildi.

Explorer'ı yolun kenarına çekti, kontağı kapattı, silahını taktı ve kapıyı açtı.

Botları yere vurdu ve ikinci silah sesini duydu. Ormanın içine doğru koştu.

* * * * *

"Vur beni!" Çığlık attım.

Silahı bana doğrultmuştu ama ben gözlerinin içine bakıyordum.

"Benden her şeyimi aldın," dedi sakince.

"Senden her şeyi aldım mı? Her şeyimi *benden aldın!*" Çığlık attım. "Sana dünyayı hediye hediye verdim. Açmaya bile zahmet etmedin kutular."

"Sen bir delisin. Dünyanın bir kutuya sığdığını mı sanıyorsun?" Tersledim.

Öne doğru eğildi ve yüzü hiç hoşlanmadığım bir şekilde çarpıldı.

"*Lanet kutuları açmaya zahmet etseydin bilirdin!*"

Frankie'nin kendini sürükleyerek uzaklaştığını duyduğumda ben de öne eğildim ve onun odağını korudum.

"Dünyanın sana teslim edilmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum, seni pislik!" "Tim beni on yedi yaşında hamile bıraktığında bunu yaptı ve sonra sen onunkini alana kadar bana güzel bir hayat verdi. Sonra Joe bana tekrar verdi ve bunu sadece lanet olası bir avluda çıplak ayakla yürümemi umursayarak yaptı! Ve işte karşında duruyorum ve sen bana dünyayı verdiğini sanıyorsun, oysa ormanda *çıplak ayakla* koşmamı bile umursamıyorsun!"

* * * * *

Cal, Hart'ın üç metre yanında durdu, silahını kaldırdı ve nişan aldı. Bunu Vi'yi dinleyerek ve gülümseyerek yaptı.

* * * * *

Frankie başını kaldırdı, gözleri Benny'ye takıldı ve yaprakların arasında sürüklenmeyi bıraktı.

Benny çömeldi ve parmağını dudaklarına götürdü.

Frankie dudaklarını burnuna bastırdı ve "Çıplak ayakla mı?" diye mırıldandı.

Benny bunun, ortasından akan kanın hayatını söndürmediği anlamına geldiğini umuyordu.

Benny Frankie'ye sırtıttı, başını salladı, doğruldu, silahını kaldırdı ve nişan aldı.

* * * * *

Hart beni dinlemiyordu çünkü öncelikle kendi odaklanmıştı, ikinci olarak da manyağın tekiydi.

"Bir imparatorluk kurdum ve bunu senin için riske attım."

"Bunu ben istemedim, istemedim, *hâlâ da* istemiyorum," diye karşılık verdim. "Ve şimdi gitti," diye fısıldadı, "senin yüzünden."

"Sizi aydınlatmama izin verin, Bay Hart. Sizi bin yıl hapse attıktan sonra, bir mucize eseri dışarı çıkarsınız ve hoşunuza giden bir kadın bulursunuz, o bir imparatorluk istemez. Senin umurunda olmanı ister. Bu kadar. Sadece umursamanı istiyor."

Hâlâ dinlemiyordu.

"Senin için her şeyimi verdim," diye fısıldadı, sesi korkutucu bir şekilde kısıktı.

"Hiçbir şey vermedin." Benim sesim de kısıktı. "Sadece aldın." Gözlerim silahına kaydı ve kabul etmemesini, bunun yerine sonunda beni dinlemesini umduğum bir davette bulundum. "Öyleyse şimdi al. Kızlarımın annesini al. Joe'dan, hayatın pek çok iyi şeyi elinde tutmasına izin vermediği birinden tekrar al. Beni al."

Kafama doğrultmak için silahını kaldırdı.

Silaha bakmaya devam ettim ve Tim ile Sam'in son anlarında böyle hissedip hissetmediklerini merak ettim. Kalplerinin hızlandığını hissettiler mi? Boğazları düğümlendi mi? Derilerinin her santimetresinin karıncalandığını hissettiler mi? Akılları bana, kızlara, Mel'e gitti mi? Öldüklerinde birilerinin bizi iyileştirmesi için dua ettilerse. Kutsal olan her şeye rağmen bizi sevdiklerini asla unutmayacağımızı ummuşlarsa.

Gözlerimi onunkilere diktim.

"Senden nefret ediyorum,"

diye fısıldadım.

Gölümsedi.

Sonra silah seslerini duydum.

Yirmi İkinci Bölüm

Kalp Atışı

Frankie gözlerini açtı. Kendini son derece tuhaf, kafası karışık ve kesinlikle en iyi halinde hissetmiyordu. Etrafına baktı, bir hastane yatağında olduğunu gördü ve hatırladı.

Tam kadınsı olmayan bir şeyler mırıldanacaktı ki Benny'nin pencerede durup dışarı baktığını gördü. Koyu renk saçları ıslaktı ve geriye doğru taranmıştı ama kuruduğu için ön kısmı alnına düşmüş, arkası da seksi bir şekilde kıvrılmaya başlamıştı. Üzerinde beyaz bir tişört, kot pantolon ve botlar vardı. Giyinebilir ve iyi görünebilirdi. Giyindiği zaman daha iyi değildi. Sadece her zamanki gibi çok... lanet... iyiydi.

Cehenneme gideceğini biliyordu. Vurulmuştu ve hâlâ ölen erkek arkadaşının kardeşine sarkıntılık ediyordu. Kabul, adam seksiydi, sapıklık yapacak çok şey vardı. Yine de cehenneme gidecekti.

Dönüp ona baktı ve yüzündeki endişeyi gördü. Sıcak kahverengi gözleri onunkileri yakaladığında ve uyanık olduğunu gördüğünde, endişesini gizledi ve yüzü yumuşadı.

Ağzı sulandı.

Evet, kesinlikle sapıklığa değer.

Yatağına doğru yürüdü, yakın olması için bir sandalye çekti ve içine oturup daha da yakınına eğildi.

"Hey Frankie," diye fısıldadı.

"Hey," diye mırıldandı.

"?" diye sordu.

"Nasıl olduğumu düşünüyorsun?" diye sordu ve tavrıyla ona vurduğunda sırttı.

"Hiç vurulmadın bebeğim, ama sanırım pek değilsin," dedi. "Haklısın," diye karşılık verdi.

Benny önce karnına, sonra tekrar gözlerine baktı. "Kurşun önemli bir yere isabet etmemiş," diye bilgilendirdi onu.

"Sonunda, iyi haber."

Yine sırttı. "Çok kan kaybettin," diye devam etti ama kadın bunu zaten biliyordu. Bunu hissetmişti. Benny'nin onu kucağına alıp ormanda koşturmasının doğru bir şey olup olmadığını bilmiyordu,

ama öyle olmadığını tahmin ediyordu. Yine de onu durdurmak mümkün değildi, hatta onu yere yatırıp ambulans çağırmasını söylediğinde bile. Adam dinlemedi. Bir görevi vardı. "Seni bir süre burada istiyorlar," diye bitirdi.

Frankie, "Papa'yı ara, toplantımızı kaçıracağımı söyle," diye mırıldandı ve onun yumuşak kıkırdamasını duydu.

Kahretsin, ama onu güldürmeyi seviyordu. Onu güldürmek için ruhunu bile satabilirdi. Daha önce, Vinnie'yle birlikteyken bile Benny'yi güldürmeyi severdi. Harika bir gülüşü, harika bir gülümsemesi, harika bir yüzü vardı. Etkileyiciydi. Ama o zamanlar bir kardeş gibiydi, iyi bir kardeş, tatlı bir kardeş ve onu sevmiştii. Vinnie'nin tüm ailesini sevmiştii. Onunki harika değildi ve harika olduğunu hissettiğinde anlıyordu. Bu Vinnie'nin ona verdiği en güzel hediye idi. Bazen Vinnie'nin ailesini Vinnie'den daha çok sevip sevmediğini merak ediyordu. Sonra Vinnie, Vinnie oluyordu ve merak etmeyi bırakıyordu.

Frankie, Benny'nin nasıl olup da tatlı ve komik bir kardeşten sapık bir kardeşe dönüştüğünü bilmiyordu. Yedi yılını bunu anlamaya çalışarak geçirmişti. Diğer kızların onun hakkında konuştuklarını duyduğunda mesafeli davranmak yerine onu hiç bu şekilde düşünmemişti. Herhangi bir kadın bunu görebilirdi; Frankie'nin sadece Vinnie'si vardı, o yüzden bunu pek düşünmemişti. Sonra Vinnie'ye sahip olmadı ve kendini bunu düşünürken buldu.

Kesinlikle cehenneme gideceksin.

"Polisler sana soru sormak istiyor," diyerek Benny düşüncelerini böldü ve ona odaklandı.

"Tamam," diye cevap verdi ve adam daha yakına kaydı.

"Annem ve babam burada," diye duraksadı, "seni görmek istiyorlar."

Frankie yarım saniye boyunca onun gözlerinin içine baktı ve sonra kaçırdı. "Hayır." "Frankie, bebeğim..." Benny fısıldadı.

Anlamıştı. Theresa, Vinnie Senior, Manny ve hatta Benny'nin birilerini suçlaması gerektiğini biliyordu. Vinnie'yi seviyorlardı. O harika bir adam, harika bir evlat, harika bir kardeşti. Vinnie'nin tüm beceriksizlikleri için suçu birine atmaları gerekiyordu. Ve o da Vinnie'yi bunu kabul edecek kadar seviyordu.

Ama Vinnie'nin kefaretinin yeterince ödemişti. Onu seviyordu ve sevdiğiniz biri için böyle şeyler yaparsınız ama artık yeterdi.

Benny'ye baktı ve "Hayır" diye fısıldadı.

Uzandı ve onun elini iki elinin arasına aldı. Elleri büyük ve sıcaktı. Güçlüydü. Daha da derine eğildi ve elini kaldırarak çenesini parmaklarına dayadı, dirseklerini de yatağa dayadı.

"Francesca," dedi sessizce, "bugün yaptığın şey çok aptalcaydı."

"Teşekkürler," o da sessizdi ama bu sessiz bir kibarlık değil, sessiz bir alaycılıktı. "Bebeğim, beni dinle," diye emretti Benny, "bu aynı zamanda çılgınca bir cesaretti."

Cevap vermedi. Sadece onun koyu kahverengi gözlerine baktı.

"Ailen için yaptığın şey, yarayı iyileştirmek isteyeceklerdir."

"Çok geç," diye fısıldadı Frankie ve Benny'nin elleri onunkileri sıkıca kavradı. "Tatlım -"

"Indianapolis'te bir iş buldum," diye duyurdu.

"Ne?" diye fısıldadı, sesi şaşkın ve belki biraz da kızgındı, sanki onun hakkında her şeyi biliyormuş ve bir sürpriz beklemiyor gibiydi.

"Sonunda bu boku geride

bırakıyorum." "Frankie -"

"Memnun olmadığımı , belki artık benden nefret etmiyorlardır, sen buradasın, iyi davranıyorsun, belki de davranmıyorsun, hepsi iyi ama ben yokum."

"Indy'ye taşınmıyorsun," diye ilan etti.

"Çok uzun süre bekledim. Yeniden başlamanın zamanı geldi. Temiz bir sayfa," dedi Frankie. "Bebeğim -" diye başladı ama Frankie başka tarafa baktı ve gözlerini kapattı. "Yorgunum," diye fısıldadı ve adamın elleri tekrar kadının elleri üzerinde sıkılaştı. "Frankie -"

"buradan Ben, dinlenmem gerek."

Elleri daha da sıkılaştı. "Bana bak." Elini çekmeye çalıştı.

"Francesca, bana bak."

Gözlerini açtı ve ona baktı.

"Indy'ye taşınmıyorsun," diye tekrarladı.

"Git buradan."

"Konuşmamız
lazım."

"Söyleyecek bir
şey yok."

"Frankie -"

Çok çaba sarf etti ve sahip olduğu enerjinin geri kalanını harcadı ama elini onunkinden çekti.

Sonra fısıldadı, "Bugün ailen için cezamı çektim. Kefaretimi ödedim. Bitti. Tek yaptığım Vinnie'ye aşık olmaktı ama siz benden kefaretinizi aldınız, tıpkı benim yanlış yaptığım gibi ve ben hepinizi bir zamanlar sevdim, ben de verdim. Bugün sizin için kanımı akıttım. Bunun olması iyi oldu. Bana ihtiyacın olan şeyi yapmam için bir şans verdi. Ama daha fazlasını alamayacaksın."

Benny oturduğu yerden kalktı ama bunu çömelerek yaptı, yüzü Benny'nin yüzüne değiyordu.

"Kötü bir gün geçirdin," dedi, "bu yüzden sana şimdi bu boku vereceğim. Sonra geri geleceğim ve konuşacağız."

"Hayır, değiliz," diye cevap verdi ve sonra adamın iki eli de gelip yüzünü çerçevelediğinde ve adamın elleri o kadar yaklaştığında acı dolu bir nefes çekti ki, tek yapması gereken çenesini eğmekti ve adamın dudakları onunkilerin üzerinde olacaktı.

"Evet, ."

Sonra gözleri başparmağının dudağının alt kenarında gezindiği ve hareketini izlediği ağızına ve kadın nefesini tuttu. Sonra onu serbest bıraktı ve kız onun odadan çıkışını izledi.

* * * * *

Sal, Theresa ve Vinnie'nin gözlerinden kaçarak kanepeye baktı.

Cal orada oturuyordu, saçları duştan sonra neredeyse kurumuştı, üzerinde yeni bir kot pantolon ve Theresa'nın koşup ona aldığı bir tişört vardı. Kolundaki bandaj tişörtünün kolunun altından görülebiliyordu.

Kadını yanındaki kanepede yan yatmış, başı adamın kalçasına yaslanmış, eli yüzünün önünde kıvrılmıştı. Üzerinde yeni bir kot pantolon ve Theresa'nın da aldığı uzun kollu bir tişört vardı. Saçları da ıslaktı ama Cal parmaklarını saçlarında gezdirdiği için hızla kuruyordu. Dizleri göğsüne doğru kıvrılmıştı ve ayağında ayakkabı yoktu. Ayaklarının altı temizdi ve antibiyotik yapışkanıyla parlıyordu. Temiz olduğu için kızarıklık ve sıyrıklar görülebiliyordu.

Hastanede Cal'ın Daniel Hart'ın kanına bulanmış tişörtünden başka bir şey giymeden kalmış, ayaklarına baktırmış, polislerle konuşmuş, Gina'nın getirdiği cannelloni'yi yemiş, kızlarıyla telefonda konuşmuş ve Frankie'yle ilgili haberlerin çıkmasını beklemişti. Frankie'nin iyi olduğunu anladıklarında Cal onu Benny'nin arabasına taşıdı, Benny'yle birlikte arabaya bindi ve hep birlikte duş almak için onun evine gittiler. Bir saatten biraz fazla bir süre sonra hepsi geri döndü.

Sal onun uyuyan yüzünü inceledi. Daha genç bir adamdı, oraya girmek isterdi. Cal'ın bunun için elinden geleni yaptığını görebiliyordu. Güçlü bir adamdaki kötü bir kırığı iyileştirmesi gibi bir şey görebiliyordu. Hart'ın bu şans için her şeyini kaybetmeye hazır olduğunu bile görebiliyordu. Ama sadece neredeyse.

Benny bekleme odasına girdi ve Sal onun sinirli görüldüğünü fark etti. Nedenini tahmin etmesine gerek yoktu. Francesca Concetti biraz tavır yapabiliirdi.

Sal bu işte çok iyi olduğunu, vurulduktan sonra bile yapabileceğini düşündü. İçinde pek çok farklı kan vardı ama İtalyan her zaman galip gelirdi.

Sal, Benny'nin Frankie konusunda kafasını kışından ne zaman çıkaracağını merak ediyordu. Çocuk yedi yıldır etrafta dolanıyordu. Elbette, Frankie'nin Vinnie'yle birlikte olduktan sonra Benny'ye yönelmesi garip olurdu. Ama kalp kalptir, bağırsak bağırsaktır ve taşaklar taşaktır. Bir şey istiyorsan ve o şey Frankie gibi istemeye değer bir şeyse, kimin umurundaydı ki?

Sal, Cal'ın "Yola çıkmalıyız," dediğini duydu ve gözleri Cal'a kaydı.

Violet uyanıktı, gözlerini kırıştırıyordu, kendini kısmen yukarı kaldırmıştı ama parmakları hâlâ Cal'ın kalçasının etrafında kıvrılmıştı.

Benny durdu. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

Benny'ye baktı, sonra dönüp Cal'a baktı. "Gitmeden önce onu görebilir miyim?" diye sordu.

Sal, Cal'ın tereddüt bile etmediğini gördü. Onu kollarının arasına aldı ve odadan çıkarıp koridorda Frankie'nin odasına doğru götürdü, tartışmadan istediğini verdi.

Sal kendi kendine sırttı ve sonra gözleri odayı taradı ve Benny, Theresa, Manny ve Vinnie Senior'un Cal ve Violet'e baktığını gördü. Benny hâlâ kızgın görünüyordu. Diğerleri gülümsüyordu.

Sal'ın telefonu çaldı ve tüm gözler ona çevrildi ve hiçbiri gülümsemedi.

Telefonunu çıkardı, ekranına baktı, çevirerek açtı ve kulağına götürdü.

"Beni yakaladın," dedi içine.

"Tuhaf," dedi adamlarından biri kulağına, "polisler Callahan'ın görüntülerinin bir günden daha kısa bir süre önce kanıt olarak kullanıldığını ama sabit diskin silindiğini görünce kafalarını kaşıyorlar."

Salvatore Giglia sırttı.

* * * * *

"Tanrım, parti mi veriyorlar?" Benny, Vi'nin evinin etrafında arabaların sıralandığı Vi ve Cal'ın sokağına girerken mırıldandı.

Geç olmuştu, karanlıktı ve Vi arka koltuktaydı.

"Vi gibi insanlar," diye mırıldandı Cal ve kızların bu desteğe sahip olmasından memnundu ama o kadar yorgundu ki bu saçmalığa katlanmak istemiyordu. Kate ve Keira'yı görmek ve yatağa girip bir yıl boyunca uyumak istiyordu.

Benny, Vi'nin arabasını Mustang'inin arkasına park etti. Daha kontağı kapatmadan evin yan kapısı açıldı ve iki kız da dışarı fırladı.

Cal kapısını açıp aşağı atladı ve daha ayakları betona değmeden iki genç kızın gücü ona çarptığında cipin içine geri döndü. Kolları onu şiddetle sarmış ve her ikisinin de yüzü göğsüne gömülmüştü. İkisinin de oraya nasıl girdiğine dair hiçbir fikri yoktu ama girmişlerdi ve ona yapışmışlardı.

İkisi de ağlıyordu, rahatlamış gözyaşları ama tamamen kontrolsüz.

Onların duygularını dinlemek, o gün yaşadıklarını bildiği şeyden sonra böyle bir rahatlama yaşamak, hayatını geri sarmak için bir şansı vardı, bunu kullanacak ve Daniel Hart'a bir kurşun daha sıkacaktı.

Kollarını ikisine de dolayarak onlara bir dakika verdi ve sonra, "Katy, Keirry, annenizi görmem gerek," dedi.

Önce gitmelerine izin vermediler. Sonra Kate, Keira'yı ondan çekerek uzaklaştı. İkisi de ona bakarken yüzlerini sildiler.

"Tamam Joe," diye fısıldadı Kate.

"Benim için de biraz var mı?" Benny sordu ve onlar da dönüp Benny'ye aynı muameleyi yaptılar. O kadar yoğun değildi ama Benny'nin yüzünün yumuşadığını görünce iyi hissettiğini anladı.

Arka yolcu kapısına doğru ilerledi ve kapıyı açtı. Vi bütün bunları kaçırmıştı. Hâlâ baygındı. Cal emniyet kemerini çözüp onu arabadan çıkarana kadar uyanmadı.

Başını kaldırdı, etrafına bakındı ve sonra "Bebeklerim mi?" diye sordu. "Buradalar anne," diye seslendi Keira.

Boynunu büküyor ve etrafına bakınıyordu. Sonra "Cal, beni yere bırak." dedi.

"İçeri girdiğimizde."

"İstiyorum -"

"Dostum, bana çarptılar ve neredeyse ayaklarımı yerden kesiyorlardı. Sen otururken eve hoş geldin diyebilirler."

Siparişini verdi ama kız şikayet etmesin diye dalga geçmedi. Onu içeri aldı ve kanepeye oturttu ve sonra iki kız da onun üzerine atladı. Geri çekildi, etrafına baktı ve bir partiye benzediğini gördü. Feb, Colt, Cheryl, Jessie, Mimi, Dee, Morrie, Josie, Sully ve Mike.

O uzaklaştı ve kadınlar Vi'ye doğru ilerlerken Benny, Colt, Sully, Morrie ve Mike da onunla birlikte hareket etti.

Mutfağa girdi, adamlar toplanmıştı.

"Haber var mı?" diye sordu Colt'a.

Colt onun ne sorduğunu biliyordu. Vi duş alırken Cal telefonda Colt'a bilgi veriyordu.

"Chris'in durumu stabil. Adam'ın durumu kritik." "Durum nasıl görünüyor?" Cal sordu.

"Geceyi kendilerini daha iyi hissedecekler. Şimdi, dokun ve git," diye yanıtladı Colt.

"Lindy'den haber aldın mı?" Cal sordu.

"Babası ve erkek kardeşi geldiğinde kendini taburcu etti. Birkaç saat önce eve geldi," diye cevap verdi Sully.

"Sadece bir , onu işaretlemeniz gerekiyor. Silah ruhsatı için gidiyor, reddedilmesi gerekiyor," diye belirtti Cal.

"Bu ne anlama geliyor?" Sully sordu.

Cal bu soruyu duymazdan geldi ve devam etti. "Zaten bir tane var, onu iptal etmeniz gerekiyor."

Mike kıkırdadı ve şöyle dedi: "Hoyt Atkins, gung ho. Tahminimce bu boku o devretti."

Cal gözlerini Mike'a çevirdi. "Lindy'nin çatışma sırasında çekinmediğini söyleyelim."

Colt, "Umalım da bir başkasıyla daha karşılaşmasın," diye mırıldandı. Cal aynı fikirde olduğunu söylemeye gerek duymadığı için cevap vermedi.

Onun yerine, "Desteyiniz için minnettarım ama kızlarımı yatağa yatırmam gerek," dedi. Morrie, "Ben temizliğe başlayayım," diye mırıldandı ve oradan ayrıldı.

Colt'un gözleri Morrie'yle birlikte hareket etti ve sonra Vi'nin kanepede görülebilen başının arkasına gitti, kızlarından biri iki yanına sokulmuştu.

Colt tekrar Cal'a döndü. "O iyi mi?"

"Belirsiz," diye yanıtladı Cal ve Vi'ye baktı, "Daniel Hart'ın yüzüne silah dayamışken kafasının patladığını görerek bile rahatlamış olabilir. Belki de hissetmiyordur. Bana kurbanların yardım numarasını mesaj atmalısın."

Colt, "Anladım," diye cevap verdi.

"İyi misin?" Sully Cal'a sordu.

İyiydi. İyinin de ötesindeydi. Bittiği için rahatladığını zaten biliyordu. Ayrıca öldürücü bir atış yapma kararı yüzünden uykusuz kalmayacağını da biliyordu. Vi bunu bir kâbus olarak yeniden yaşayabilirdi ama o kesinlikle yaşamayacaktı.

"Evet," diye cevap verdi.

Sully başıyla onayladı. Colt onu inceledi. Benny tezgâha yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

", " dedi Colt.

Cal başıyla onayladıktan sonra Colt ve Sully'ye, "Vi'ye deniz mahsullü risotto hazırlamasını söyleyeceğim," dedi.

Cal, "Feb sabah frittata için bir şeyler getirecek," diye cevap verdi. "Belki de geceyi burada geçirmeliyim," diye mırıldandı Benny.

"Sen değil misin?" Cal sordu.

"Geri dönmeliyim," diye yanıtladı Benny.

"Ne için?" Cal devam etti ve Benny sadece ona baktı.

Francesca.

Cal sırtıttı ama şu tavsiyede bulundu: "Bugün buraya iki kez geldin. Adama bir kurşun sık. Dinlen. Frittata ye. Yarın eve git."

"Geri dönmeliyim," diye tekrarladı Benny ve Cal tamamen ona döndü.

Sonra sessizce, "Ben, o bir hastane yatağında. Hiçbir yere gitmiyor."

Benny'nin çenesi gerildi ve "Cal, geri dönmem gerek" diye tekrarladı. Cal kuzenini inceledi. Sonra başını salladı.

En son Benny olmak üzere herkes ayrıldı. Vi'ye sarıldı sonra kızlara döndü. Cal onu cipine kadar geçirdi.

Sürücü kapısının yanında dururlarken Cal, "Yoruldu mu kenara çekersin," dedi.

"Doğru," diye mırıldandı Benny.

Cal sessizdi. Benny de öyle. İkisi de kımıldamadı.

Sonra Cal yumuşak bir sesle, "Sen olmasaydın şu anda burada olmazdım," dedi.

"Doğru hatırlıyorum, oraya vardığımda durumu kontrol altına almıştınız."

Cal, "Kendimi kastetmedim, Vi'yi kastettim,"

diye cevap verdi. Benny onun bakışlarını tuttu.

Sonra tekrarladı, "Doğru." "Çok büyük," dedi Cal.

"Ne?" Benny sordu.

"Sana çok şey borçluyum."

Benny başını salladı. "Hayır. Bu aileden biriydi."

Cal iç çekti. Sonra da, "Sana hâlâ çok şey borçluyum ama yine de geri dönersen ve Frankie'yle aranı bozarsan bana hesap verirsin," dedi.

Benny'nin vücudunun gerilmesini izledi. "Senin günün benimkinden daha kötüydü ama benimki de o kadar harika değildi. Beni kızdırma."

"Frankie söz konusu olduğunda hepiniz çamurlu sulara yüzüyorsunuz ve yıllardır bunu yapıyorsunuz. Bunu mahvetmeyin."

"Tamam, şimdi, sana söylemeliyim, beni kızdırıyorsun." "Sadece söylüyorum."

"Sence bunu yedi yıl önce ortaya koymak istemiş olabilir misin? Hatta daha önce?" Benny önerdi.

"Dinler miydin?" Cal yerinde bir soru sormuştu. Bunu biliyordu çünkü Benny'nin yüzü sertleşmişti. "Sakın işi berbat etme," diye tekrarladı Cal.

Benny alaycı bir tavırla, "Tavsiyeye ihtiyacım olursa mutlaka arayacağım," diye cevap verdi. "Fark ettin mi bilmiyorum," Cal başını eve doğru salladı, "ama ben devam ."

Benny ona üç saniye baktı. Sonra bir kahkaha patlattı.

"Evet, biraz fark ettim," dedi Benny gülmeyi bıraktığında. "Yine de, ormanda koşup kötü adamlara ateş etmeden ve kıyafetlerimin her tarafını kanatan ve bana tavır yapan zor durumdaki genç kızları o lanet ormandan geri taşımadan da yapabilirim."

Cal, "Ortalık sakinken oraya gitseniz iyi olur," diye tavsiyede bulundu.

"Yapardım, sen çeneni kapa ve lanet olası kamyonuma binmeme izin ver," diye karşılık verdi Benny ve Cal kıkırdayarak geri çekildi.

Benny kapıyı açtı, içeri girdi ama Benny kapamak için hamle yaptığında Cal elini kapıya koydu.

Eğildi ve fısıldadı, "Sana çok şey borçluyum."

Sonra kapıyı bıraktı ve evine girdi.

* * * * *

Joe yorganı arkaya attı ve yatakta sırt üstü uzandı. O oturur oturmaz ben de kıvrıldım.

"Uyuyorlar mı?" Ben sordum.

"Keira öyle," diye cevap verdi, bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekti, "Kate huzursuz."

"O iyi mi?"

"Olacağını söylüyor. Müzik dinliyormuş."

"Belki gidip bakarım."

"Dostum, sen hareket edersen ben de ederim ve bu da seni bu yatağa bağlamak olur. Uyu.

O iyi olacak."

Başımı kaldırdım ve karanlıkta yüzüne baktım.

"Kontrol etmeliyim."

"O iyi olacak."

"Annesine ihtiyacı olabilir."

"Vi, bu Kate. Annesi yanında. Bunu biliyor. Hepimiz evdeyiz. Hepimiz güvendeyiz. Dün olduğumuzdan daha güvendeyiz. Ve yarın da güvende olacağız. Sadece güvende. Onu rahat bırak. Senin telaşlanmana ihtiyacı yok çünkü kafası yeterince dolu. *Neden* telaşlandığın konusunda endişelenmesine gerek yok. Senin güvende olduğunu ve uyuduğunu düşünmesi gerek."

Haklıydı, bu da sinir bozucuydu.

"Haklı olduğun zaman sinir bozucu oluyor," diye mırıldandım.

"Bunu aşmayı iyi olur, buna alışman gerekecek."

Gözlerimi devirdim ve başımı göğsüne, kulağımı kalp atışlarına dayayarak yerleştirdim.

Bir süre sessiz kaldık, ben Joe'nun kalbinin atışını dinliyordum, Joe'nun ne yaptığını bilmiyordum.

"Bugün birkaç saatliğine öldüğünü sandım," diye fısıldadım. "Vi -"

"Yarın elime bir kamera yapıştıracağım." "Violet

."

"Onlara ihtiyacım olmayacak. Bu iş bitti ve artık sadece biz varız. Ama ben anılar istiyorum. Milyonlarcasını."

Sessizdi.

Sonra da "Sen nasıl istersen dostum" dedi.

Başımı kaldırırdım ama onun kalp atışlarını kaybetmek istemedim. "Ne istersem mi?" diye sordum.

"Sen ne istersen."

"Bana verdiğin sözlere dikkat et bebeğim, bu haldeyken bile."

Kıkırdamasıyla vücudu hafifçe sarsıldı ve eli beni sıktı.

Yine sessiz kaldık, sonra ben , "Joe?" "Evet, dostum."

"hiç teşekkür etmedim."

"Tatlım, ne için?"

"Bana dünyayı verdiğin için." "Evet, verdin," diye yanıtladı. "Verdim mi?"

"Bunu her yapıyorsun," dedi, "lanet olsun bebeğim, şimdi de yapıyorsun."

Tanrım, onu seviyordum. Onu sevmekten daha fazlasını yaptım.

"Aşkın ötesinde ne var?" diye sordum ve Joe'nun vücudunun hafif bir sarsıntı geçirdiğini hissettim. "Ne?"

"Aşkın ötesinde ne var?" Tekrarladım.

"Soruyu anlamıyorum, Vi."

Açıklama yapmadım. Bunun yerine, "Her neyse, sana karşı hissettiğim şey bu." dedim.

Bir saniye sessiz ve hareketsiz kaldı. Sonra bana doğru yuvarlandı. "Joe -" Elleri tişörtümün içine girdiğinde fısıldadım. "Kapa çeneni, dostum."

"Joe -"

"Kapa ."

Kapattım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Çarpışma

"Momalicious!" Keira bağırdı. "Ben sahile gidip uzanacağım." "Büyük sürpriz," diye mırıldandı Joe ve ben Keira'ya bakarken bana daha da sokuldu.

komodine baktı ve saatin ancak dokuz olduğunu gördü.

Joe'nun sırtımdaki ağırlığının beni tutmasıyla yastıktan kalkabildiğim kadar kalktım ve "Kahvaltı yaptın mı bebeğim?" diye bağırdım.

"Tost!" Keira karşılık verdi.

"Kate nerede?" Bağırdım. "Hâlâ uyuyor mu?"

"Um..." Keira duyabileceğim kadar yüksek sesle mırıldandı ve onun tereddütü üzerine Joe'nun başını kaldırdığını ve vücudunun hareket ettiğini hissettim ve ona bakmak için boynumu çevirdim. "Yan komşumuz olan çocuk sahilde. Dışarıda onunla konuşuyor."

Taylor'ın ne zamandan beri "komşu çocuğu" olduğunu merak ediyordum, çünkü Keira'nın ondan bahsederek geçirdiği zamanı göz önünde bulundurduğumda, ona aşık olduğu izlenimine kapılmıştım. Taylor'ın sahilde geçirdiği zamandan bahsetmiyorum bile, bunun Keira'ya aşık olduğu anlamına geldiğini düşündüm. Belki de yanılmışımdır ve Kate'e aşık olmuştur.

Bu hiç iyi değildi.

"Dane için kötü oldu," diye mırıldandı Joe ve Kate/Keira/Taylor genç üçgeniyle ilgili kuşkularıma rağmen sııttım.

Aradan aylar geçmişti ama Dane henüz ne benim ne de Joe'nun gözüne tam olarak girebilmişti. Kate onu affetmişti ve her zamanki gibi sıkı fıkıydılar, bu yüzden Joe ve ben bundan vazgeçmeliydik, sadece yapamadık. Birinin çocuğunu incittiğinizde affetmek biraz zaman alır ama Dane kararlıydı ve bir gün o noktaya geleceğini tahmin ediyordum. Göt gibi davranmadığı sürece.

"tatlım," diye bağırdım.

"Sahilde görüşürüz," diye seslendi Keira, sonra kapının kapandığını duyduk. Joe yerine yerleşti ve ben de yerleştim.

Noel tatiliydi ve iki haftalığına Florida'daki sahil evindeydik. Ev kazıklar üzerindeydi ve beyaz ahşap işçiliği ile soluk bir maviye boyanmıştı. Etrafında derin bir güverte ve Joe'nun Land Rover'ının, bir plaj arabasının ve Joe'nun (Keira'nın yardımıyla) güverteye çıkardığı ilk şey olan büyük bir barbekü ızgarasının bulunduğu kilitli büyük bir garajı vardı. Evin yerinde ahşap zemin vardı, mutfakta bile. Rustik ama şirin bir evdi.

iki yatak odası; açık plan oturma odası ve mutfak; derin bir lavabo, çamaşır makinesi ve kurutma makinesi ile plaj havluları için bir sürü kanca içeren küçük bir yardımcı program; ve bir banyo. Ancak yatak odaları ve oturma odası büyük ve havadardı ve tüm mobilyalar çok rahattı. O kadar çok pencere vardı ki neredeyse hiç duvar boşluğu yoktu ve görebildiğiniz tek şey okyanus ya da ağaçlardı. Muhteşemdi.

Her ne kadar harika olsa da, ilk işim Joe'nun bizi Noel ağacı ve tüm süslemeleri aldığımız kasabaya götürmesini sağlamak oldu. Ayrıca evi canlandırmak için parlak, örgülü halılar, yeni nevresimler, banyo ve mutfak havluları aldık. Ayrıca, Joe'nun güvertenin köşesindeki bayrak direğine monte ettiği devasa bir rüzgar gülü aldım. Son olarak, birkaç rüzgâr çanı aldım çünkü hiçbir şey rüzgâr çanlarından daha iyi "Florida" (ya da "plaj") diyemezdi. Joe onları güvertenin çıkıntısına astı.

Üç gündür oradaydık ve kızlar Frizbi oynamaktan, uzanmaktan ve Joe'nun hepimize nasıl sürüleceğini öğrettiği bebek arabasıyla sahilde gezmekten altın sarısı olmuşlardı bile.

Çoğunlukla haklıydı. Balık tutmak, yemek pişirmek, yemek yemek, uyumak, okumak ve Joe ve benim için seks yapmaktan başka yapacak pek bir şey yoktu. Çoğunlukla haklıydı, çünkü kızların uzanabileceği bir plaj vardı, Joe'nun kızların etrafta dolaşabileceği bir arabası vardı, kızlar onlara saatlerce eğlence bir frizbi aldılar. Mutfak son teknoloji aletlerle yenilenmişti, bu yüzden kendimden geçmişim. Güvertede ya da kumda otururken iki kitap bitirmiştım ve yan taraftaki sahil evinde Taylor adında sevimli bir erkek vardı. Dolayısıyla Winters kızları yapacak bir şey bulamıyorlardı ve canları da sıkılmıyordu.

Özellikle de ben sıkılmamıştım. Pek çok şeydim ama sıkılmak kesinlikle bunlardan biri değildi.

Hayatımda geçirdiğim en iyi tatildi, hatta Tim'le geçirdiklerim bile. Ve sadece dördüncü gündeydik.

Bunun bir nedeni vardı ve elimi yüzüme götürüp o nedene baktım. Elimde Joe'nun dün gece kasabadaki bir karides kulübesinde karides yerken parmağıma taktığı prenses kesim pırlanta yüzük vardı. Bunu tek kelime etmeden yaptı, tıpkı Joe gibi, yüzünün ve hareketlerinin onun adına konuşmasına izin verdi. Ayrıca kızlar bakarken, Kate sessizce ağlarken, Keira heyecanla kıkırdarken yaptı.

Sadece Joe Callahan karısının kızlarının önünde evlenme teklif ederdi. Birçok kişi bunu romantik bulmayabilir, böyle bir hareket çiftlere . Ben mükemmel olduğunu düşündüm.

Bu yüzden ben de ağlamıştım, bir yandan da Joe'ya "*Evet!*" anlamına gelen ve gözyaşı tadında bir öpücük vermiştim.

Ağlamaklı bir öpücük uygun ama Joe buna gibiydi.

Florida'daki yatağımızda Joe'nun eli karnımdan ön koluma doğru kayıyor, sonra başparmağı yüzüğümü cımbızlıyordu.

"Sence ne kadar zamanımız var?" Joe saçlarımın arkasına doğru fısıldadı.

"Kate sadece eğleniyor. Özellikle Keirry'nin Taylor'a karşı bir şeyler hissettiğini düşündüğümde Dane'i terk etmeyecektir. Her an geri dönebilir," dedim Joe'ya.

"Mm," diye mırıldandı Joe.

"Keira uzun vadede dışarıda," diye devam ettim çünkü öyle olduğunu biliyordum ve bikinisinin içinde sevimli görüldüğünü de biliyordum ve Taylor'ın da aynı şekilde hissettiğini tahmin ediyordum. Ya da en azından Keira'nın iyiliği için öyle olmasını umuyordum.

Joe kıkırdadı ve eli benimkini bırakıp tekrar karnıma gitti ve oraya bastırdı. Hafifçe uzaklaştı ve ben sırt üstü düşüp ona baktım. Elini karnımdan çekmeye başladı ama benim elim onu olduğu yerde tutmak için oraya gitti.

"Joe?" Bir dirseğinin üzerinde, bir adım bile uzakta olmamasına ve bana bakmasına rağmen seslendim.

"Evet, dostum?"

"Kızların önünde evlenme teklif etmen hoşuma gitti," diye fısıldadım ve yüzü şefkatli bir ifadeye bürünüp yaklaşmaya başladı ama ben konuşmaya devam ettim. "Onları da dahil etmen çok hoştu." Yüzü bana doğru gelmeye devam etti, ben de hızlıca "Joe." dedim.

Başının inişi durdu ve "Tam burada, Vi" dedi.

"Bu hoşuma gitti ama şu anda söylemem gereken şey ikimizin arasında kalmalı." O şefkatli bakış yüzünü terk etti ve gözleri benimkilere kilitlendi.

"Ne?"

"Kızların bilemeyeceği bir şey değil..." "Ne?"

"Yakında... şey," diye devam ettim. "Dostum, ne?"

"Sadece bir yolunu ... um -"

"Vi..." sabırsızlanmaya başlamıştı, bunu anlayabiliyordum. Kendini tekrar etmek zorunda kaldığında her zaman öyleydi, ne yazık ki üç kadınlı bir evde yaşayan Joe için bu sık sık oluyordu.

"Ben hamileyim." Ağzımdan kaçırdım ve Joe'nun bütün vücudu kaskatı kesildi. Sonra fısıldadı, "Ne?"

"Yakında olduğunu biliyorum. Görünüşe göre vücudum evlilik yemini edene kadar hamile kalmayı bekleyemiyor ama birkaç hapi kaçırdım ve yakaladığımı sanıyordum ama -"

"Vi -"

"Sanırım yapmadım."

"Buddy -"

"Ve bu çok fazla. Biliyorum. Tüm bu karmaşa ve sonra bir sonraki karmaşa ve sonra daha fazla karmaşa ve şimdi bu tatil ve sonra bana evlenme teklif etmen ve şimdi de bu. Kızlar, bilmiyorum -"

"Bebeğim -"

"Endişeliyim. Sadece bir yere kadar dayanabilirler. Keira bebek olduğundan beri -" "Vi. Kapa çeneni."

Kapattım ve ona baktım.

"Ne kadar hamilesin?" Joe sordu.

"Ne kadar hamile olabilirsin?" Sorusundan emin olmadığım için gergin bir şekilde cevap verdim ve ağzının gerildiğini gördüm.

"Kaç ay oldu Vi?" diye devam etti.

"On bir hafta," diye cevap verdim ve gök mavisi gözleri odaklanamadı. "Neredeyse geçti," diye mırıldandı ve ben bakakaldım.

"Neyi geçti?" Fısıldadım çünkü üç ay işareti kürtaj için geçilemeyecek bir işaretti ve bunu düşünüyor olabileceğini düşündüm. Eğer öyleyse, şok olurdu ve bu çok acı verirdi, çok fazla ve dahası, bunu yapamazdım. Bir bebek istediğini ve mutlu olacağını düşündüm ve eğer bizim bebeğimiz olacaksa bir bebek istedim ve oldu da. Belki bu kadar erken istemeyeceğini düşündüm ama yine de mutlu olacağını düşündüm.

Gerçi çok erkendi. Hala yerleşmemiştik. Daha bir gece önce evlenme teklif etmişti.

Düşünüyorum da, o oldukça sakın görünüyordu ve kızlar da her şeyi kabullenmiş gibiydiler ama Daniel Hart'ın bulutu ve yasın ağırlığı hayatlarımızı örtmeden biz olarak yaşamaya başlamak henüz çok yeniydi.

Joe, "Üç ayı geçti," diye cevap verdi. Verdiği cevabın aklımdan geçenleri takip ettiğini düşündüm ve dudağımı ısırdım.

"Evet," dedim ve gözleri oraya giderken eli hafifçe karnıma bastırdı.

"Bekleyeceğiz." Sesi yumuşaktı ve gözleri hâlâ karnımdaydı. "Ne için?" diye sordum ve bakışları tekrar yüzüme geldi.

"Siz ikiniz. Üç ay sınırını aşmak için. Senin ve bebeğin her şey yolunda gidene kadar bekleyeceğiz ve sonra kızlara söyleyeceğiz."

Tenimde bir elektrik parıltısı hissettim ve "Joe" diye fısıldadım.

Daha fazlasını söylemek isteseydim söyleyemezdim. Gözlerine bir şey kaydı ve orada kaldı. Huzurlu, sıcak ve çok güzel bir şey, ona bakarken nefes alamıyordum.

"Crash," diye fısıldadı Joe ve ben gözümü kırptım. "Ne?"

"Bu benim tarafımın sesi, dostum," dedi Joe ve elim onunkini karnımda bırakıp yaralı yanağına gitti.

"Joe," diye tekrar fısıldadım.

"Çocuk çok güzel olacak," diye fısıldadı

Joe. "Joe," diye tekrarladım.

Eli tekrar karnıma bastırdı, hafif bir hareket, tatlı bir hareket. "Muhteşem," diye mırıldandı.

"Beni öpmeyecek misin?" diye sordum. Joe "Evet," diye cevap verdi ama . "Eee?" Ben sordum ve Joe sırttı.

Sonra hareket etti ama ağzıma doğru hareket etmedi. Eli üzerimdeki tişörtten yukarı kaydı ve başı karnıma doğru ilerledi. Kolu kalçama dolandı ve karanlık başının eğilmesini izledim, burnunun tenimde kaydığını ve sonra dudaklarının orada durduğunu hissettim.

İşte o zaman gözyaşlarımın gözlerimin kenarlarından süzüldüğünü hissettim.

"Mutlu musun bebeğim?" Sorumu fısıldadım ve kalçamdaki kolu kasıldı ama başı yukarı kalktı ve bana baktı.

"Evet," diye cevap verdi, kelime ağır ve kalındı.

İki elim de yüzüne gitti ve gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Güzel."

Başını tekrar eğdi ve ellerim hala yanaklarındayken karnımı bir kez daha öptü. Sonra yukarı doğru hareket etti ve yuvarlandı, kolu kalçamdaydı ve beni

Böylece ben üstte kaldım. Ellerinden biri saçlarımın arasına, diğeri de külotumun içine ve kırımın üzerine kaydı.

"Mawdy! Joe!" Kate bağırdı, Joe'nun elleri durdu ve başım yukarı kalktı ama Joe'nun gözleri omzumun üzerinden geçerek göremediğı kapının yönünü işaret etti. "Taylor'ın kaykayları var ama su soğuk ve dalış kıyafetlerine ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Kasabada onları alabileceğimiz bir sörf yeri olduğunu söylüyor. Bizi oraya götürecek. Sorun olur mu?"

"Dalış kıyafetlerinin fiyatı ne kadar?" Ben de bağırdım ve Joe'nun eli kırımında gerildi ve dalış kıyafetlerinin ne kadar tuttuğunu umursamadığını biliyordum çünkü ilk olarak, bunu yapmaması hakkında birkaç konuşma yapmamıza rağmen kızlara istedikleri her şeyi alma eğilimindeydi (konuşmaları tamamen görmezden geldi) ve ikincisi, yirmi dakikalık bir araba yolculuğı olan kasabaya gitmeleri, ciddi bir yalnız zaman geçireceğimiz anlamına geliyordu.

"Bilmiyorum!" Kate bağırarak karşılık verdi.

"Taylor'a sor," diye emretti Joe, "cüzdanım mutfak tezgâhının üstünde. İhtiyacın olan parayı al."

"Harika!" Kate bağırdı.

"Joe!" Ona bakarak tısladım.

"Bebeğim," diye sırtı Joe, bana gülümseyerek.

"Oh!" Kate bağırmaya devam etti. "Bu sabah anladım! Taylor Keirry'den hoşlanıyor. Bilesiniz diye söylüyorum. Ben Küçük Bayan Çöpçatan'ım!" diye gururla ilan etti.

Bu sözler üzerine Joe gerildi ve sonra oturur pozisyona geçti, ben de geçtim. Gözleri kapıya dikilmişti ve kısılmıştı. Ona bir kez baktığımda, Keira'nın Joe'nun küçük yardımcısı olması ve mantıken onun muhteşem bir yüze, harika saçlara ve bikini için yapılmış bir vücuda sahip genç bir kız olduğunu bilmesine rağmen, mantıksız bir şekilde aynı şeyleri düşünemediğini ve yan dairede yaşayan Taylor adında bir erkeğin onlardan hoşlanmasına tahammül edemediğini anladım.

"Joe," diye mırıldandım kapının çarpıldığını duyduğumuzda. Joe aniden, "Kate!" diye bağırdı.

Bağırmasıyla sıçradım ama beni kenara bıraktı ve yerden kot pantolonunu kaptığı gibi bıçakla yataktan çıktı.

"Joe, Keira on beş yaşında," diye hatırlattım ona kot pantolonunu yukarı çekerken.

Joe beni görmezden geldi, kot pantolonunun düğmelerini ilikleyerek kapıya doğru yürüdü ve "Kate!" diye tekrarladı.

"Joe!" Bağırdım ama gitmişti.

İşte o zaman, yeni bir bebekle bile Keira'nın bir, on beş, otuz ya da yüz beş yaşında olmaktan vazgeçmeyeceğini fark ettim.

İşte o zaman yanıma düştüm, dizlerimi karnıma doğru kıvırdım ve kahkahayı patlattım.

Gülmeyi bıraktım ve Joe'nun yastığın üzerindeki saçlarını kokladım, kokusu her tarafımı sarmıştı ve parlak güneş birçok pencereden yatağımıza doğru parlıyordu. Sonra Joe'nun belli belirsiz derin sesini ve Kate ile Keira'nın belli belirsiz kıkırdamalarını duydum.

Elimi karnıma koydum ve bakmak için çenemi aşağı doğru eğdim. Joe'ya ve doğmamış çocuğuma "Crash," diye fisıldadım.

Bebeğimiz cevap vermedi ama sorun değildi. Bizim ailemizde bir gün fikrini söylemenin yolunu öğreneceğini düşündüm.

* * * * *

Beş dakika sonra Joe geri geldi ve bana kızların parasını, ATM kartını ve PIN numarasını alıp gittiklerini söyledi.

Ben daha itiraz edemedim, Taylor'a Joe Talk'un verildiğini ve eğer cipiyle etrafta dolaşırsa ya da Joe'yu kızdıracak başka bir şey yaparsa, kötü-alfa-erkek-baba-figürünün intikamını alacağını bildiğini söyledi (bu Joe'nun değil, benim tanımlamamdı).

Buna itiraz kot pantolonunu çıkardı ve yatakta bana tekrar katıldı.

Sonra hamile olmanın, Joe'nun en sevdiğim yeri altımda, bacaklarımın arasında olacak şekilde üstte olmamı sağladığını fark ettim. Sonra hamile olmanın, Joe'nun bana yapabildiği kadar çok pozisyonda orgazm olma rekorunu kırmasına ilham vermek gibi bir bonusu daha fark ettim.

Bu da çok şey ifade ediyordu.

Çok sonra, ben uyuduktan ve kızlar döndükten sonra. Onlar sörf yaptıktan sonra Joe dönüşümlü olarak mutfığa girip bana dokunuyor ve güverteye çıkıp Taylor'a kaşlarını çatıyor, ben de mutfakta güneş parlarken ve üzerimde şort varken yapmanın garip geldiği Noel kurabiyeleri yapıyordum (ama sorun etmedim). Hepimiz biraz rüzgarlı güvertede otururken Joe'nun lezzetli ızgara pisi balığını yedikten sonra. Kate, Dane'e mesaj atmak ve MP3 çalarını dinlemek için Keira'yla odasına çekildikten ve Keira da Noel Tatili'ndeki yeni erkek arkadaşıyla sahilde mehtaplı bir gezintiye çıktıktan sonra hırkam ve kot pantolonumla güverteye çıktım ve karanlık denize baktım.

Joe arkamdan yürüdü ve kollarından biri göğsüme, diğeri karnıma dolandı ve dudaklarının boynuma dokunduğunu hissettim.

"Bebeğim," diye fısıldadım.

"Evet," dedi kulağıma.

"Şanslı mıyız?" diye sordum ve kolları sıkılaştı.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Hayır mı?" Şaşırarak
sordum. "Bunu hak ettik,
Vi."

"Evet," diye fısıldadım ve erkeğime geri döndüm.

Her zamanki gibi Joe haklıydı.

* * * * *

Sabahtı, restoran sessizdi, Theresa Bianchi orada olan tek kişiydi.

Katta dolaştı, hostes istasyonundan geçti, barın yanından geçti, sonra masaların arasından kıvrıla kıvrıla ilerledi, kabinlerin yanından geçti, bir yandan da gözleri duvarlardaydı.

Farklı bir ilham gelme ihtimaline karşı duvarları tarasa da, daha oraya varmadan nereye gideceğini biliyordu.

Cal, Vi ve kızların Pizzeria'ya geldikleri ilk gece oturdukları masaya gitti.

Theresa içeri girdi ve elindeki çekiç ve çivinin yanı sıra mezura, terazi, kalem ve çerçeveyi masanın üzerine koydu. Dikkatle, on üç yaşındaki Vinnie Junior ve Cal'in fotoğrafını duvardan kaldırdı ve çivisini çıkardı. Ölçtü, biçti, teraziyi kullandı, kalemi kullandı, çivileri çaktı ve çerçeveleri astı.

Vinnie Junior ve Cal, Vinnie hayattayken her zaman oturdukları, ezelden beri en sevdikleri kabine geri döndüler.

Ve Bella'nın Cal ve Vi'yi her zaman kızlarla birlikte oldukları zaman götürdüğü kabin - eğer boşsa.

Eski resmin yanında yenisi vardı. Yine 8'e 10. Bir başka siyah beyaz. Katy ve Keirry barın önünde ve ortada duruyorlardı, her ikisi de domates sosu lekeli beyaz önlükler giymişlerdi ve Benny'nin onlara yapmayı öğrettiği büyük bir pizza turtasını tutuyorlardı. Sağ arka taraflarında Benny ve Vinnie Senior duruyordu. Vinnie'nin gözleri Keira'nın üzerindeydi ve ağzı açık, iki kızı da güldüren bir şeyler söylüyordu. Benny sağ tarafına, Cal ve Vi'nin durduğu yere bakıyordu.

Vi başını Cal'ın omzuna yaslamış ve kolunu beline dolamıştı ama kameraya ya da daha doğrusu kameranın arkasındaki Theresa'ya gülüyordu.

Kamera. Cal bir kolunu onun omuzlarına dolamış, diğer kolunu da Angie'ye dolamış, küçük kızını göğsünde tutuyordu. Ama gözleri Benny'ye dikilmişti.

Benny ve Cal birbirlerine gülümsüyorlardı, erkek gülümsemeleri, gizli .

Theresa resme bakıp oğullarının yakışıklı göründüğünü düşündü.

Ve herkes mutlu görünüyordu.

Çekici, teraziyi ve mezurayı eline aldı ve sırtarak uzaklaştı.

#####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, kocası ve kedisiyle birlikte İngiltere'nin güzel West Country bölgesinde yaşıyor. İngiltere'ye on iki yıl yaşadığı Denver üzerinden gelmiş ama Brownsburg, Indiana'da büyümüş. Ailesi ve arkadaşları (en hafif tabirle) kaçıktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen altı yaşındayken annesi onu, erkek ve kız kardeşlerini büyükanne ve büyükbabasının yanına yerleştirmiş. Büyükanne ve büyükbabasının annesinden çok daha küçük bir kızları vardı, bu yüzden hepsi birlikte iç kesimlerdeki küçük bir çiftlik kasabasında çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı. Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake (ve bunlara uygun gardıroplar) ile büyüdü. Müzik, kıyafet ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyüdükçe, daha iyi olmaya devam ediyor.

Kristen Ashley Yazarının Diğer Eserlerini [Smashwords](#)'te

Keşfedin Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

The 'Burg Series:

Senin için

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Penmort Kalesi Üç

Dilek

Kristen ile Çevrimiçi Bağlanın:

Resmi Web Sitesi: www.kristenashley.net

[Bloguwww.kristenashley .net/menu/blog.html](http://www.kristenashley.net/menu/blog.html)Kristen'in :

[Kristen'in Facebook Sayfası](#)

Kapak Maxine Hayes, İletişim: max31289@sky.com



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

